РУСКО-НЇМЕЦКИЙ

СЛОВАР

уложиі

ОМЕЛЯН ПОПОВИЧ

ц. к. професор

EINGETRAGENE SCHUTZMARKE

BERLIN-SCHÖNEBERG 1911

LANGENSCHEIDTSCHE VERLAGSBUCHHANDLUNG

(PROF. G. LANGENSCHEIDT)

RUTHENISCH-DEUTSCHES

WÖRTERBUCH

VON

EMILIAN POPOWICZ
K. K. PROFESSOR

EINGETRAGENE SCHUTZMARKE

BERLIN-SCHÖNEBERG 1911
LANGENSCHEIDTSCHE VERLAGSBUCHHANDLUNG
(PROF. G. LANGENSCHEIDT)

Vorbemerkungen.

Dieses Wörterbuch enthält nicht bloß die Bedeutung, sondern auch die Deklination und Konjugation der in dasselbe aufgenommenen Wörter. Steht nach einem Worte statt der deutschen Bedeutung ein anderes ruthenisches Wort, so ist die Bedeutung des letzteren Wortes aufzusuchen, z. B. (Seite 185) die Bedeutung von перетлї-ти siehe bei (перетлї-)вати.

Für die Deklination der Substantiva sind die Mustertabellen auf Seite V und VI maßgebend, worauf die bei jedem Substantivum nach der Bezeichnung seines Genus (m., f., n.) stehenden Ziffern (I, II, III, IV, V) hinweisen; z. B. **m. I.** beim Substantiv дуб (S. 68) bedeutet, daß dieses Hauptwort wie das **Masculinum** пан der Tabelle **I** auf Seite V biegt. — Fehlt bei einem Hauptwort die Ziffer der Tabelle, so flektiert es ~~wie~~ sein fettgedruckter Teil; z. B. роз**порядок** (S. 250) biegt wie порядок (S. 210).

Die Konjugation der Verba ist aus den Tabellen auf Seite VII und VIII ersichtlich, auf die sich die Ziffern I A, I B, II A und II B nach dem v. (verbum) beziehen; z. B. **v. I. A.** beim Zeitwort крапа-ти (S. 121) bedeutet, daß es gleich dem Musterwort чита-ю der Tabelle **I. Konjugation, Muster A**, abgewandelt wird, wobei die Flexionsendungen der Tabelle an den Stamm крапа- anzuhängen sind.

Ist bei einem Verbum die Flexionstabelle nicht angegeben, so biegt es wie sein fettgedruckter Teil; z. B. по**силяти** (S. 210) biegt wie силяти (S. 260).

Bei Wörtern, deren Abwandlung von den Musterbeispielen im einzelnen abweicht, sind diese Ausnahmen — etwaige Ver-

sehen ausgenommen — in Klammern angegeben; auf oft wiederkehrende Abweichungen ist bezüglich der Deklimation mit m. I.*), f. I.*) und n. I.*), betreffend die Konjugation mit I. A.*) und II. A.*) auf die Fußnoten zu den betreffenden Tabellen hingewiesen.

Die Deklination der Adjektiva und Numeralia ist aus den Musterbeispielen auf Seite VI zu ersehen.

Der im Ruthenischen sehr häufige Wechsel des Akzentes konnte insbesondere bei den Verben nur selten angedeutet werden, weil dies den Umfang des Buches wesentlich vergrößert hätte. Die Buchstaben *e, i, o, y* sind, wenn im betreffenden Worte sonst kein Akzent vorkommt, als betont anzusehen

Erklärung der Abkürzungen und Zeichen.

adj. = adjectivum (Eigenschaftswort, прикмéтник).
adv. = adverbium (Umstandswort, прислíвник).
aug. = augmentativum (Vergrößerungswort, слóво збільшéне).
a. z. = anfangen zu. . . .
coll. = collectivum (Sammelname, імя́ збíрне).
comp. = comparativus (2. Steigerungsstufe, 2. стéпень).
conj. = conjunctio (Bindewort, злу́чник).
dim. = diminutivum (Verkleinerungswort, слóво здрібнíле).
e. w. = ein wenig. . . .
f. = femeninum (weibliches Hauptwort, íменник жéньский).
gr. = groß.
imp. = imperativus (Befehlsform, спóсіб приказóвий).
inf. = infinitivus (Nennform, дїеíменник).
int. = interjectio (Empfindungswort, óклик).
kl. = klein.
m. = masculinum (männliches Hauptwort íменник му́жеский).
n. = neutrum (sächliches Hauptwort, íменник серéдний).
nn. = nach und nach. . . .
num. = numerale (Zahlwort, числíвник).
p. = perfectivum (ein Verb, dessen Präsens Futurbedeutung hat, das daher das Futurum ohne бути (werden) bildet, kein Praesens, kein Verbal-Adjectiv und -Adverb praesentis hat).
pl. = pluralis (Mehrzahl, мнóжина).
präp. = praepositio (Vorwort, приíменник).
pron. = pronomen (Fürwort, заíменник).
prs. = präsens (Gegenwart, теперíшність).
prt. = praeteritum (Vergangenheit, мину́вшість).
s. = singularis (Einzahl, óдинна).
u. = und.
u. e. = unter etwas. . . .
v. = verbum (Zeitwort, дїеслóво).
vp. = verbaladjectivum passiv. (Mittelwort leidender Form, дїеприкмéтник страдáльний).
v. u. = von unten. . . .

Die **Ziffern 1—7** mit **s.** oder **pl.** bei Substantiven bezeichnen die Deklinationsfälle (відмінки), die Ziffern 1—3 bei Verben dagegen die Personen (осóби) der Ein- oder Mehrzahl.

Die Klammern ( ) [ ] bedeuten, daß die eingeklammerten Laute (zumeist bei der Biegung) entfallen müssen resp. entfallen können.
= bedeutet: ist gleich z. B. S. 11 бродя́га, m. = f., bedeutet, daß dieses Masculinum wie ein Femeninum dekliniert wird.
Die Kursivschrift einiger Buchstaben zeigt an, daß diese Laute in andere übergehen, so am häufigsten *і* in *о* in allen offenen Silben, z. B. S. 102 з*і*р hat з*о*-ру, etc.; ebenso die f. V auf -*і*сть (z. B. S. 102 зл*і*сть) haben in allen offenen Silben -*о*сти, also зл*о*сти etc.
In den Verben auf -*у*вати und -*ю*вати bedeutet das *у* und *ю*, daß dasselbe im passiven Verbaladjektiv, in *о* übergeht, z. B. рах*у*ва́ти — vp. рах*о́*ваний; мал*ю*вати — vp. маль*о́*ваний.
Alle übrigen Lautveränderungen wie: *е* in *і*, *о* in *і*, *з* in *ж*, *с* in *ш*, *ск* und *ст* in *щ*, *к* und *т* in *ч* sind in Klammern angedeutet, z. B. п*і*ч — п*е*чи, п*о*ле — п*і*ль, ма́*з*ати — prs. ма́*ж*у, пи*с*а́ти — prs. пи́*ш*у, та*ск*а́ти — prs. та*щ*у́, пла́*к*ати — prs. пла́*ч*у, пла*т*и́ти — prs. пла*ч*у́, vp. пла*ч*е́ний u. s. w.

Deklination der Substantiva.

A. Masculina.

Zahl	Fall	I.	II.	III.	IV.
Singular	1	пан	учител-ь	добродї-й	панич
	2	—а	—я	—я	—а
	3	—ови	—еви	—еви	—еви
	4	—а[1])	—я[1])	—я[1])	—а[1])
	5	—е	—ю**)	—ю	—у
	6	—ом	—ем	—єм	—ем
	7	—ї*)	—ю	—ю	—у
Plural	1	—и	—ї		—і
	2	—ів	—їв		—ів
	3	—ам	—ям		—ам
	4	—ів (-и[2])	—їв (-ї[2])		—ів (-і[2])
	5	—и	—ї		—і
	6	—ами	—ями		—ами
	7	—ах	—ях		—ах

B. Femenina.

Zahl	Fall	I.	II.	III.	IV.	V.
Singular	1	сйла	царйц-я	надї-я	рож-а	част-ь
	2	—и	—ї	—ї	—і	—и
	3	—ї *)	—ї	—ї	—і	—и
	4	—у	—ю	—ю	—у	—ь
	5	—о	—е	—є	—е	—е
	6	—ою	—ею	—єю	—ею	—ию
	7	—ї *)	—ї	—ї	—і	—и
Plural	1	—и	—ї	—ї	—і	—и
	2	сил	—ь	—й	рож	—ий
	3	—ам	—ям	—ям	—ам	—ям
	4	—и	—ї	—ї	—і	—и
	5	—и	—ї	—ї	—і	—и
	6	—ами	—ями	—ями	—ами	—ями
	7	—ах	—ях	—ях	—ах	—ях

m. I A *) Die Masculina auf -к haben im 5. u. 7. s. -ку, die auf -г im 5. -же, im 7. s. -зї, die auf -х im 5. -ше, im 7. aber -сї.

**) Subst. auf -ець haben im 5. s. meist -че.

f. I A *) Femenina auf -ка lauten im 3. u. 7. s. in -цї, die auf -га in зї und die auf -ха in -сї um.

[1]) Der 4. Fall sing. der Namen lebloser Gegenstände lautet wie der 1. Fall sing.

[2]) von Tier- und Sachnamen.

C. Neutra.

Zahl	Fall	I.	II.	III.	IV.	V.
Singular	1	тіл-о	топорищ-е	сонц-е	камін-е	ягня
	2	—а	—а	—я	—я	—ти
	3	—у	—у	—ю	—ю	—ти
	4	—о	—е	—е	—е	ягня
	5	—о	—е	—е	—е	„
	6	—ом	—ем	—ем	—ем	—тем
	7	—ї *)	—у	—ю (-и)	—ю	—ти
Plural	1	—а		—я		—та
	2	тіл	ріщ	—ь		—т
	3	—ам		—ям		—там
	4	—а		—я		—та
	5	—а		—я		—та
	6	—ами		—ями		—тами
	7	—ах		—ях		—тах

Deklination der Adjektiva.

Fälle	Singular Masculina	Singular Neutra	Singular Femenina	Plural Für alle 3 Geschlechter
1	добри-й	добр-е	добр-а	добр-і
2	—ого	—ого	—ої	—их
3	—ому	—ому	—ій	—им
4	—{ий†) / ого}	—е	—у	—{і†) / их}
5	—ий	—е	—а	—і
6	—им	—им	—ою	—ими
7	—ім	—ім	—ій	—их

D e k l i n a t i o n d e r N u m e r a l i a 1. два, дві, двое, 2. дв-ох, 3 дв-
4. = 1. oder 2., 6. -ома, 7. = 2.

---

*) -ї wird stets nur nach н, т, д, с, ц, з, л gesetzt, nach den übri[gen] Konsonanten schreibt man -і.

n. I *) 7. s. von Wörtern auf -ко ist -ку.

†) bei leblosen Gegenständen.

I. Konjugation der Verba.

Muster A*).

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Imper.
Pers.	(я) чита-ю	я чита-в, -ла	(я) буду чита-ти	
„	(ти) -еш	ти „ „	(ти) будеш „	читай!
„	(він, вона, воно) -є	він -ав, вона -ала воно -ало	він, вона, воно буде -ти	
Plural				
Pers.	(ми) -ємо	ми чита-ли	(ми) будемо читати	читаймо!
„	(ви) -єте	ви „	(ви) будете „	чита-йте!
„	(вони) -ють	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv Präs. = Präteritum + би

„ Prät. = я був би + Präteritum.

Verbaladjektiv: Präs. = читаю-чий, -а, -е. — Prät.: читав-ший, -ша, -ше. — Passiv: чита-ний, -а, -е.

Verbaladverb: Präs.: читаю чи. — Prät.: prt. читав-ши.

Muster B.

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Imper.
1. Pers.	(я) пас -у	я пас, пас-ла	(я) буду пасти	
2. „	(ти) -еш	ти „ „	(ти) будеш „	пас-и!
3. „	(він, в., в.) -е	він пас, вона -ла, воно -ло	(він, в., в). буде пасти	
Plural				
1. Pers.	(ми) пас-емо	ми пас-ли	(ми) будемо пасти	пас-їм! **)
2. „	(ви) -ете	ви „	(ви) будете „	пас-їть!**)
3. „	(вони) -уть	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv Präs. = Prät. + би.

„ Prät. = я був би + Prät.

Verbaladjektiv Präs.: пасу-чий, -а, -е; Prät.: пас-ший, -а, -е; Passiv.: пас-ений, -а, -е.

Verbaladverb Präs.: пасу-чи; Prät.: пас-ши.

v. I A *) Verba auf -увати haben im Prät. -ував, vp. -уваний, die mit -ўвати bezeichnet sind, bilden das vp. auf -ований.

**) -їм, їть steht nur nach н, т, д, с, ц, з, л, nach den übrigen Konsonanten -ім, -іть.

I. Konjugation der Verba.

Muster A*).

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Imper.
1. Pers.	(я) чита-ю	я чита-в, -ла	(я) буду чита-ти	
2. „	(ти) -еш	ти „ „	(ти) будеш „	чита й!
3. „	(він, вона, воно) -е	він -ав. вона -ала воно -ало	він, вона, воно буде -ти	
Plural				
1. Pers.	(ми) -емо	ми чита-ли	(ми) будемо читати	чита ймо!
2. „	(ви) -ете	ви „	(ви) будете „	чита-йте!
3. „	(вони) -ють	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv Präs. = Präteritum + би

„ Prät. = я був би + Präteritum.

Verbaladjektiv: Präs. = читаю-чий, -а, -е. — Prät.: читав-ший, -ша, -ше. — Passiv: чита-ний, -а, -е.

Verbaladverb: Präs.: читаю чи. — Prät.: prt. читав-ши.

Muster B.

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Imper.
1. Pers.	(я) пас -у	я пас, пас-ла	(я) буду пасти	
2. „	(ти) -еш	ти „ „	(ти) будеш „	пас-и!
3. „	(він, в., в.) -е	він пас, вона -ла, воно -ло	(він, в., в). буде пасти	
Plural				
1. Pers.	(ми) пас-емо	ми пас-ли	(ми) будемо пасти	пас-їм! **)
2. „	(ви) -ете	ви „	(ви) будете „	пас-їть!**)
3. „	(вони) -уть	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv Präs. = Prät. + би.

„ Prät. = я був би + Prät.

Verbaladjektiv Präs.: пасу-чий, -а, -е; Prät.: пас-ший, -а, -е; Passiv.: пас-ений, -а, -е.

Verbaladverb Präs.: пасу-чи; Prät.: пас-ши.

v. I A *) Verba auf -увати haben im Prät. -ував, vp. -уваний, die mit -ýвати bezeichnet sind, bilden das vp. auf -ований.

**) -їм, їть steht nur nach н, т, д, с, ц, з, л, nach den übrigen Konsonanten -ім, -іть.

II. Konjugation.

Muster A.

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Impe
1. Pers.	(я) хвал-ю *)	я хвал-ив, -ила	(я) буду хвалити	хвал
2. „	(ти) -иш	ти „ „	(ти) будеш „	
3. „	(він в., в.) -ить	він хвал-ив, в. -ила, в. -ило	(він в., в.) буде „	
Plural				
1. Pers.	(ми) хвал-имо	ми хвалили	(ми) будемо хвалити	хвал-їм
2. „	(ви) -ите	ви „	(ви) будете „	хвал-їт
3. „	(вони) -ять *)	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv: Präs.: Prät. + би.

„ Prät.: я би був + Praet.

Verbaladjektiv: Präs.: хвал-ячий, Prät.: хвалив-ший, Pass.: хвал-е

Verbaladverb: Präs.: хвал-ячи, Prät.: хвалив-ши.

Muster B.

Sing.	Präsens	Präteritum	Futurum	Impe
1. Pers.	(я) стро-ю	я стро-їв, -їла	(я) буду строїти	стрі-й
2. „	(ти) -їш	ти „ „	(ти) будеш „	
3. „	(він, в., в.) -їть	він строїв, в. -їла, в. -їло	(він, в., в.) буде строїти	
Plural				
1. Pers.	(ми) стро-їмо	ми стро-їли	(ми) будемо строїти	стрі-йм
2. „	(ви) -їте	ви „	(ви) будете „	-йте
3. „	(вони) -ять	вони „	(вони) будуть „	

Konjunktiv: Präs.: Prät. + би

„ Prät.: я був би + Prät.

Verbaladjektiv: Präs.: стро-ячий, Prät.: строїв-ший, Pass.: стро-єн

Verbaladverb: Präs.: стро-ячи, Prät. строїв-ши.

---

*) Nach ж, ч, ш, щ hat s. 1. -у, pl. 3. -ать: — das Verbaladjektiv praes -ачий, und Adverb -ачи; nach б, в, м, п, ф hat 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лени

v. II A *) -їм, їть steht nur nach н, т, д, с, ц, з, л, dagegen nach de übrigen Konsonanten -ім, іть.

Bemerkte Versehen. Замічені похибки.

Zu **безпе́чити** setzen imp. безпе́ч!
nach **бідність** setzen **бідні́-ти**, v. I. A., arm werden.
zu **благословйти** statt II. A. setzen II. A.*).
nach **брата́нець** setzen **брата́-ти ся**, v. I. A., sich verbrüdern.
zu **виклика́-ти** setzen v. I. A.
zu **вилазйти** statt p. v. setzen v.
statt **вимочи** setzen ви́мо[г]чи.
statt **висипа́ти** setzen висипа́-ти, v. I. A.
nach **висипа́ти** setzen **ви́сип-ати**, p. v., -ати.
statt **відсипа́ти** setzen **відсипа́-ти**, v. I. A.
nach **відсипа́ти** setzen **відси́п-ати**, p. v., -ати.
zu **відсїч** setzen f. V.
nach **віршува́ти** setzen **ві́с-ити**, v. II. A., (prs. 1. s. *-шу*, imp. *-ш*, vp. *-шений*), вішати.
statt **вклика́ти** setzen **вклика́-ти**, v. I. A.
nach **вклика́ти** setzen **вкли́кати**, p. v., вклика́ти.
nach **вонь** setzen **вона́** = она́.
nach **вонність** setzen **воно́** = оно́.
statt **всипа́ти** setzen **всипа́-ти**, v. I. A.
nach **всипа́ти** setzen **вси́п-ати**, p. v., -ати.
nach **всюди** setzen **вся** siehe ве́сь.
zu **вя́н-ути** setzen prt. вяв.
nach **глота́** setzen **глот-и́ти**, v. II. A., (prs. *-чу́*, vp. *-че́ний* zusammen-rotten, -drängen.
vor **гнеть** setzen **гнет**, m. I., (2. s. -у), Druck.
zu **господа̀р-ити** setzen imp. господа́р!
zu **гото́в-ити** setzen imp. гото́в!
zu **грани́ч-ити** setzen imp. грани́ч!
nach **ди́хати** setzen **дихн-у́ти**, p. v. I. B., (prt. -у́в), ди́хати.
nach **допро́ш-увати** setzen **допта́ти** = топта́ти.
nach **до́рож-йти** setzen **дорожі́-ти**, v. I. A., teuerer werden.

statt дотикáти setzen **дотикá-ти,** v. I. A.
statt доторкнýти setzen **доторкн-ýти,** p. v. I. B., (prt. -ýв).
zu **жáти** setzen vp. жáтий.
statt **жечи..** setzen **же(г)чи...**
zu **жи́ч-ити** setzen imp. жич!
nach **жмýр-ки** setzen **жмякá-ти,** v. I. A., жвакáти.
statt **жувáти** setzen **жу-вáти,** v. I. A.*).
statt заквили́ти setzen **заквил-и́ти,** p. v. II. A.
statt замеготáти setzen **замеготáти** = замиготі́ти.
zu **заохот-и́ти** setzen imp. -ч!
zu захоті́ти setzen imp. захóч!
zu **звóлити** setzen imp. зволь!
nach **здибá-ти** setzen **зди́ба-ти,** p. v. I. A., здибáти.
nach **злóсниця** setzen **злóст-ити,** v. II. A., (prs. -щу, imp. -ь, vp. -щений), zornig machen, erzürnen.
nach **зміст** setzen **змітá-ти,** v. I. A., ab kehren, fegen.
zu **зні́мч-ити** setzen imp. зні́мч!
zu **ї́жити ся** setzen imp. їж ся!
bei **іти́** statt їд-ý setzen ід-ý.
statt **кявя́рня** setzen кавя́рня.
zu **калі́чити** setzen imp. калі́ч!
zu **кá-яти ся** statt II. B. setzen I. A.
nach **кервáвий** setzen кервáвити = кровáвити.
zu **кипі́ти** setzen prt. кипі́в.
zu **кляч-і́ти** statt prt. -áв setzen -і́в.
nach **корчмáр** setzen **корчу-вáти,** v. I. A.*), ausroden.
zu **крик** setzen (2. s. -у)...
zu **кровáвити** setzen imp. кровав!
nach **крóвця** setzen **кро-ї́ти,** v. II. B., schneiden.
nach **крушéць** setzen **круш-и́ти,** v. II. A.*). brechen, bröckeln.
zu **лáсощі** statt I. setzen IV.
zu **ли́пнути** setzen prt. лип.
nach **ли́шенько** setzen **лиш-и́ти,** v. II. A.*), lassen.
zu **лї́чи́ти** statt II. A. setzen II. A.*).
nach **махáти** setzen **махн-ýти,** p. v. I. B., (prt. -ýв), махáти.
zu **мертви́ти** statt II. A. setzen II. A.*).
nach **мертви́ти** setzen **мéртві-ти,** v. I. A., ersterben.
zu **метýшити** setzen imp. метýш!
nach **мéшканець** setzen **мéшка-ти,** v. I. A., wohnen.
zu **милосерд-и́ти ся** setzen imp. -и́ ся!
nach **мізéрний** setzen **мізерні́-ти,** v. I. A., schwach (elend) werden.
nach **мóвка** setzen **мóвкну-ти,** v. I. B., (prt. мовк), verstummen.
zu **морочи́ти** setzen imp. морóч!
nach **мочáрний** setzen **мочá-ти,** v. I. A., eintunken.

zu **мра́чи́ти** setzen imp. мрач!
zu **му́чити** setzen imp. муч!
statt **нагад-а́ти** setzen нагад-а́ти.
nach **наду́тість** setzen находи́ти, v., finden; einfallen.
zu **назо́рити** statt I. A. setzen II. A.
statt **нанопа́ти** setzen накопа́ти.
zu **намно́жити** setzen imp. намно́ж!
zu **напічня́ві-ти** setzen I. A.
zu **напува́-ти** setzen I. A.
statt настоло́чити setzen настоло́чити.
zu обтя́ти setzen (prs. u. imp. обі-).
zu **осироті́-ти** setzen I. A.
zu **осьмілї-ти** setzen I. A.
zu **о́страх** statt Sehrecken setzen Schrecken.
zu **охля́нути** setzen imp. охля́нь!
zu **пано́шити** setzen imp. пано́ш!
zu **па́рити** setzen imp. пар!
zu **паску́дити** setzen imp. паску́дь!
nach **пи́шний** setzen **пишн-и́ти ся**, v. II. A., sich zieren.
zu **під-пе́рти** setzen (prs. u. imp. підо-).
zu **під-те́рти** setzen (prs. u. imp. піді-).
zu **пла́вити** setzen imp. плав!
zu **пло́дити** setzen imp. плодь!
zu **плю́щити** setzen imp. плющ!
zu **по́взнути** setzen prt. повз.
nach **по́вний** setzen **по́вн-ити**, v. II. A-. (er-)füllen.
nach **подо́ба** setzen **подо́ба-ти ся**, v. I. A., gefallen.
statt **пожахку́ти** setzen пожахну́ти.
nach **поі́сти** setzen **по-ї́ти**, v. II. B., tränken.
statt **помітйти** setzen помітйти.
nach **поро́жний** setzen **порожн-и́ти**, v. II. A., leeren.
zu **посироті́-ти** setzen I. A.
zu **посходи́ти** setzen aufgehen.
zu **почвала́-ти** setzen I. A.
nach **почина́ти** setzen **почи́[ну]ти** siehe при-почи́нути.
nach **пра́ща** setzen **пра-ща́ти** siehe про-.
nach **приближи́ти** setzen **прибли-зи́ти** siehe -жи́ти.
nach **прия́тний** setzen **прі-** etc. siehe про- etc.
zu **проти́вити** setzen imp. проти́в!
nach **рабство́** setzen **рабу-ва́ти**, v. I. A.*), rauben.
nach **ре́внути** setzen **ревти́** = реві́ти.
zu **реч-и́** setzen prs. речу́.
statt **рі́вність** (S. 239) setzen ре́вність.
nach **рівнина́** setzen **рівні́сть**, f. V., Gleichheit.
zu **рі́д** setzen (2. s. роду).

nach **рущина́** setzen **ру́щ-ити,** v. II. A.*), (imp. рущ!) ruthenisieren.
nach **сьвяще́нник** setzen **се** siehe сей.
zu **се́рд-ити** setzen imp. -ь!
zu **син** setzen 5. s. -у!
nach **сїди́на** setzen **сїдла́-ти,** v. I. A., satteln.
zu **скак-а́ти** setzen I. B. (prs. -чу, imp. -чи́; prt. -а́в).
zu **скоро́мити** setzen imp. скоро́м!
nach **скріпля́ти** setzen **скро́ба-ти,** v. I. A., шкро́бати.
nach **ску́шний** setzen **ску́шу-вати,** v. I. A.*), abbeißen.
nach **смотоло́ка** setzen **смотр-и́ти,** v. II A., tasten; schauen.
nach **срюбува́ти** setzen **сс-** etc. siehe зс- etc.
nach **студи́ти** setzen **студенї́-ти,** v. I. A., kälter werden.
nach **схли́пувати** setzen **схн-у́ти,** v. I. B., (prt. сох, схла), со́хнути.
nach **сюд** setzen **ся** siehe сей.
zu **та́т-о** setzen 5. s. -у!
zu **те́рти** setzen vp. те́ртий.
zu **тра́тити** setzen vp. тра́чений.
nach **трива́лий** setzen **трива́-ти,** v. I. A., dauern.
statt **ту́льпа** setzen **ту́льп-а.**
nach **умертвля́ти** setzen **уме́рти** = вме́рти.
nach **упи́н** setzen **упини́ти,** p. v., aufhalten; ся halt machen, gelangen.
nach **уче́ра** setzen **учи́ти** = вчи́ти.
nach **хлепта́ти** setzen **хлест-а́ти,** v. I. B., (prs. -щу, imp. -щи́, prt. -а́в), хлепта́ти.
nach **холоднї́ти** setzen **холоднїйша́-ти,** v. I. A., холоднї́ти.
zu **хропі́ти** setzen prt. хропі́в.
zu **чолові́-к** setzen 5. s. -че!

А.

а! int. ah! ach! ei! а так? ah so?
а, conj., und, aber, hingegen, sondern, а вжеж, а так, freilich, allerdings, jawohl, а то, nämlich, sonst, widrigenfalls.
аби́, conj., daß, damit, um zu —, аби-м так... ich soll so..., аби й так, то... mag es auch so sein, so doch..., аби як, то... wie immer es sei, so..., аби-який, pron., was immer für einer, аби́хто́ (аби́що́) wer (was) immer.
áбо, conj., oder, áбо-áбо, entweder-oder, або що? was soll die Frage? або-ж...? ...denn...?
аво́, int. sieh!
ага́! int. ja, ah so!
агі́! int. pfui! zum Teufel!
а(г)у́ш! int. Scheuchruf gegen Hühner! [beere.
áґрест, m. I. (2. s. -у), Stachel-
аґресто́вий, adj., Stachelbeer-.
адамáш(о)к, m. I. (2., 5. u. 7. s. -у), Damast.
адамашко́вий, adj., damasten.
áдже-(ж), conj.. doch.
ади́! (s.), **аді́ть**! (pl.), а диви́! а диві́ть! sieh! sehet!
аж, conj., bis, daß, daß sogar, erst, wenn. [Alphabet.
азбу́-ка f. I. (3. und 7. s. -ці)
азбу́чний, adj., alphabetisch.
азо́т, m. I. (2. s. -у) Stickstoff.
áйва, f. I. Quitte.
аксáміт, m. I. (2. s. -у) Sammt.
аксамі́тний, adj., Sammt-.
áле, conj., aber, doch, sondern, але́? wirklich? [Alkoven.
альки́р, m. II. (2. s. -я́; 1. pl. -і́)
алмáз. m. I.. Diamant.
алу́н, m. I. (2. s. -у́), Alaun.
амбі́тний, adj., ehrgeizig.
амбіци-я, f. III., Ehrgeiz.
амуні́ци-я, f. III. Munition.
áнґел, m. I., Engel.
áнґелик, m. I., (5. u. 7. s. -у), dim. v. ангел. [lisch.
áнґельский, adj., Engel-, eng-
анґеля́. n. V., dim. v. ангел.
Анґлі́-ець, m. II. (2. s. -йця), Engländer.
анґлі́йский, adj., englisch.
Áнґлїя, f. III., England.
а не то geschweige denn.
áнї conj., nicht, nicht einmal, áнї — áнї weder — noch, áнїж (nach Kompar.) als.
анти́пк-о, m. I. (5. u. 7. s. -у) Teufel.
ану́, ану́ж! ану́ко! ану́но! int., auf! nun denn! ануж gesetzt den Fall. [theke.
апти́-ка, f. I. (3 u. 7. s. -цї) Apo-
апти́кар, m. II. (1. pl. -і́) Apotheker.
арéнда, f. I., Pacht, [Pächter.
арендáр, m. II., (2. s. -я́, 1. pl. -і́)
áрешт, m. I., (2. s. -у) Arrest.
арешту-вáти, v. I. A *) arretieren. [Schlinge.
аркáн, m. I., (2. s. -á) Huzulentanz,
áркуш, m. IV. Bogen (Papier).
архі-(епископ) Erz-(Bischof).
асау́л, siehe осау́л.
атамáн, siehe отамáн.
ах! int. ach! oh! [Hunde.
аці́ба! int., Scheuchruf gegen
ацю́! int., Scheuchruf gegen Schweine.
ач, int. бач! sieh da! schau!
ая́, ja, so ist es.

Б.

ба, ja, allerdings.
бáба, f. I. (1. pl. -и́) altes Weib, Großmutter, Memme; Gugelhupf.
бабáн, m. I. (2. s. -á, 7 -у́; 1. pl. -и́) Murmeltier.

бáбин, -а, -е, adj., des alten Weibes.
бабúн(е)ць, m. II., Kirchenvorhalle, Weiber Standort.
бáб-ка, f. I. (3. u. 7. s. -ці, pl. 1.кú, 2. óк), dim. v. бáба; Dengeleisen.
бабник, m. I. (2. s. -á, 7. s. -ý) Gugelhupftopt.
бáбра-ти ся, v. I. A, wühlen.
бáбский, adj., weibisch.
бабýся, f. II., dim. von бáба.
бáв-ити, v. II. A. (prs. -лю, imp. бав! Vadj. pass. -лений) unterhalten, spielen, tändeln; warten.
бавóвна, f. I., Baumwolle.
бавóвник, m. I. (7. s. -у) Baumwollstaude.
бавóвняний, adj., baumwollen.
багáто, adv., viel, б. дéчого manches.
багнúстий, adj., sumpfig.
багнúщ-е, n. II. Sumpf.
багнíт-ка, f. I. (3. u. 7. s. -ці, s. pl. -кú, 2. -óк) Kätzchen. [blütler.
багнíткóві, pl. = adj. Kätzchen-
бáгнó, n. I. Sumpf, Morast.
багринí-ти, v. I. A. purpurrot werden.
багрí-й, m. III. (2. s. -я́,) braunroter Ochse.
багрóвий, adj., purpurrot.
бáгря, f. II., braunrote Kuh.
багряний, adj., purpurrot.
бáґнет, m. I., Bajonett.
бадúлє, n. IV., бадúло n. I., бадилúна f. I., Stengel.
бадí-ка, m. = f. I., (3. u. 7. s. -ці. 2. pl. -ів) Anrede an ältere Männer, Brüder u. dgl.
бадьорúстий, бадьóрний, adj., rasch, flink; geckenhaft.
бадьор-úти ся, v. II. A, sich spreizen.
бáжанє, n. IV. Wunsch, Begehren.
бажáнт, m. I., Fasan. [gehren.
бажá-ти, v. I. A, wünschen, be-
бажúть ся ему, er begehrt.
бажний, adj., begierig.
базíка-ти, v. I. A, plauschen.
базник, m. I., (2. s. -á, 7. s. -ý Hollunderstrauch. [Barke.
байдáк, m. I., (2. s. -á, 7. s. -ý
байдýже. adv., gleichgiltig.
байдýжість, f. V. Gleichgiltigkeit
бай-ка. f. I, (3. u. 7. -ці, 1. pl -кú, 2. -óк) Fabel, Märchen.
байкáр, m. II., (2. s. -я́), Fabeldichter.
байрáк, m. I., (2. s. -á, 7. -ý) Gehölz.
бáки забúти комý, jemanden betören.
бáкир, на б. schief.
бакýн, m. I., (2. s. -ý) starker gemeiner Tabak.
балáбух, m. I. (7. s. -у) kleines Laib Brot. [Plauscher.
балакáйл-о, m. I., Schwätzer,
балáкан-ка, f. I., (3, u. 7. s. -ці, pl. 2. ок) Plausch, Plauderei.
балáка-ти, v. I. A. plaudern, plauschen.
балаклúвий, adj., gesprächig, geschwätzig.
балáмка-ти, v. I. A., baumeln.
баламýт, m. I., Betrüger.
баламý-тити, v. II. A., (prs. -чу, тиш, prt. -тив, Vadj. prs. -тячий, pass. -чений) irreführen, verwirren, verführen.
баламýтний, adj., verworren.
балáч-ка, siehe балáканка.
бáлї-я, f. III., Waschtrog.
бальовúй, adj., Ball, ballmäßig.
бáлта, f. I., Kotlache.
банá, f. I., Sehnsucht, Heimweh.
баналюки, pl. f. I., Albernheiten.
бандýра, f. I., Laute.
бандурúст, m. I., Sänger, Lautenspieler. [Banknote.
бáн-ка. f. I. (3 u. 7. s. -ці, pl. 2. -óк)
бáнь-ка, f. I.*) (pl. 1. -и́, 2. -óк) Blase, bauchiges Gefäß, pl. Augen.
баньковáтий, adj., Blasen-.

бáнно, adv. sehnsuchtsvoll, меиї б. ich sehne mich, es tut mir leid.
банóване, n. IV., Sehnsucht, Leid.
бáнти, pl. f. I., Hühnersteige.
бану-вáти, v. I. A.*) sich sehnen, grämen.
бáнуш, m. IV., Maisbrei auf Rahm bereitet. [eiserner Topf.
банях, m. I. (2. s. -á, 7. s. -ý)
барабáн, m. I., Trommel.
барабóля. f. II., Kartoffel.
барáн, m. I. (2. s. -á), Widder.
баранúна, f. I., Schaffleisch.
баранúця, f. II., Fußdecke aus Schaffell. [von баран.
барáнчик, m. I., (7. s. -y) dim.
барáнячий, adj., Schaf-.
бáрва, f. I., Farbe.
барвистий, adj., färbig.
барвінкóвий, adj., aus Immergrün.
барвін(о)к. m. I., (2., 5. u. 7. s. -y), Immergrün.
бáрвний, adj. färbig.
бáрда, f. I., Breitbeil. [Fäßchen.
барíл-ка, f. I.*). (pl. 1. -и, 2. -óк).
бар-úти, v. II. A. aufhalten, säumen, verweilen.
баришівнé, n. = adj., Mäklerlohn.
баришівнúк, m. I. (2. s. -á 7. s. -ý) Mäkler, Faktor.
бáрки. pl. m. I., Schultern, Achseln,
барл-íг, m. I., (2. -óга, 7. s. -óзї) Lager. (Stroh-, schmutziges L.)
бархáт, m. I. (2. s. -y), Sammt.
баский, adj., mutig, rasch.
басу-вáти, v. I. A.*) Bass spielen od. singen.
бáтеньк-о, бáтечк-о, m. I. (5. u. 7. s. -y) dim. von бáтько.
батистóвий, adj., Battist-.
бат-íг, m. I. (2. s. -óга, 7. s. -óзї) Peitsche. [Vaters.
бáть-ків, -ова, -ове, adj., des
батьківський, adj. väterlich, Vater-.
батьківщина. f. I., väterliches Erbe, Vaterland. [Vater.
бáтьк-о. m. I.. (5. u. 7. s. -y, pl. -и)
батóж-úти, v. II. A, (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать, Vdj. prs. -ачий) peitschen, geißeln.
бáтюш-ка, m. — f. I. (3. u. 7. -цї, 2. pl. -ків.) Pfarrer.
бáч-úти, v. II. A., (prs. -y, -ать, imp. бач! -мо, -те) sehen.
бáчнíсть, f. V., Umsicht. Obacht.
бáцька-ти, v. I. A., stoßen, pantschen.
бáшта, f, I., Bastei. [nengarten.
баштáн, m. I. (2. s. -á, pl. -и) Melo-
баштовúй, m. = adj., Turmwächter.
бáюр, m. I., Schnurband.
баюра, f. I., Pfütze, Lache.
бгá-ти, v. I. A. biegen.
бгачкий, adj., biegsam. [zeug.
бéбехи, pl. m. I., Eingeweide; Bett-
бед-рó, n. I., (2. pl. -éр) Oberschenkel.
без, praep. mit 2., ohne, in Zusammensetzungen: un-, ohn, -los, -bar.
безбáрвний. adj., farblos.
безбóжний, adj., gottlos. [Atheist.
безбóжник, m. I. (5. u. 7. s. -y)
безбóжнíсть, f. V, Gottlosigkeit.
безборóдий, adj., bartlos.
безборóнний, adj., wehrlos.
безвéрхий, adj. ohne Dach.
безвúглядний, adj., aussichtslos.
безвúглядність. f. V., Aussichtslosigkeit.
безвúхідний adj. ohne Ausweg.
безвíде, n. IV., Wassernot.
бéзвість, f. V., Verschollenheit.
бéзвіч, adv., blindlings.
безвлáдний, adj. kraftlos, unbeweglich.
безвлáднíсть, f. V., Unbeweglichkeit Beharrungsvermögen.
безвóдний. adj., wasserlos.
безвóнний, adj., geruchlos.

без(в)сти́дний., adj. schamlos, unverschämt.
безвсти́дник, m. I.. (5. u. 7. s. -у) schamloser, unverschämter Mensch.
безвсти́дниця, f. II., schamloses [Weib.
безвсти́дність, f. V., Unverschämtheit. Schamlosigkeit.
безглу́здє, n IV., Torheit, Unsinn.
безглу́зд(н)ий adj., hirnlos, kopflos.
безголо́ве, n. IV., Kopflosigkeit, Anarchie, Verderben.
безголо́вий, adj., kopflos.
безголо́сий, adj., stimmlos.
безграни́чний, adj., grenzenlos.
безда́рний, adj., nicht begabt, unfähig.
безді́лє, n. IV., Untätigkeit.
безді́льний., adj., untätig, träge.
безді́льник, m. I., (5. u. 7. -у) Missetäter
безді́льність, f. V., Untätigkeit.
безді́тний, adj., kinderlos.
безді́тність, f. V., Kinderlosigkeit.
бе́здна, f. I bodenloser Abgrund.
бездога́нний, adj., tadellos, unbescholten.
бездога́нність, f. V., Unbescholten[heit.
бездо́льний, adj., unglücklich, unselig.
бездо́мний, adj., obdachlos.
бездо́нний, adj grundlos, bodenlos.
бездоро́же, n. II., Abweg, Irrweg.
безду́шний, adj., geistlos, sinnlos.
безду́шність, f. V., Geistlosigkeit.
безжа́лісний, adj., unbarmherzig, grausam.
безже́нний, adj., unbeweibt, ledig.
беззако́нний, adj., ungesetzlich; gottlos.
безза́хистний, adj., schutzlos, ob[dachlos.
беззащи́тний, adj., schutzlos,
безземе́льний, adj., ohne Grund und Boden.
бези́менний, adj., namenlos.
безка́рний, adj., straflos.
безка́рність, f. V., Straflosigkeit.
безконе́чний, adj., endlos, unendlich.
безконе́чність, f. V., Unendlichkeit.
безко́ристний, adj., uneigennützig; unersprießlich.
безко́ристність, f. V., Uneigen[nützigkeit.
безкра́йний, adj., grenzenlos.
безкри́лий, adj., flügellos.
безла́дний, adj., ungeordnet, zerrüttet.
безли́стний, adj., blattlos.
безли́чний, adj. schamlos, frech.
безли́чність, f. V., Schamlosigkeit, Frechheit
безлі́сний. adj., waldlos.
бе́зліч, adv., zahllos, unzählig.
безлю́дє, n. IV., Menschenleere.
безлю́дний, adj., menschenleer.
без-ма́ла, adv., mit geringer Ausnahme.
безме́жний, adj., grenzenlos, uner[meßlich.
безме́жність, f. V. Grenzenlosigeit.
безми́сний, adj., sinnlos.
безмі́рний, adj.. unermeßlich, maß[los.
безмі́стний, adj., stellenlos.
безмо́вний, adj., sprachlos, stumm.
безмо́зкий, adj., hirnlos.
безмо́стий, adj., brückenlos.
безнаді́йний, adj., hoffnungslos.
безнаді́йність, f. V., Hoffnungslosigkeit.
безнаста́нний, adj., unaufhörlich.
безно́гий, adj., fußlos.
безно́сий, adj., ohne Nase.
безо́глядний, adj., rücksichtslos.
безо́д-ня, f. II, (2. pl. -ень) bodenlose Tiefe.
безо́кий, adj., ohne Augen.
безоруж-ити, p. v. II. A., (prs. -у́, -а́ть, Vadj. prs. -а́чий) entwaffnen.
безосно́вний, adj., unbegründet.
безосно́вність, f. V., Grundlosigkeit.

безо́стий, adj., grätenlos.
безося́жний, adj., unfaßbar, unerreichbar.
безпа́льний, adj., fingerlos.
безпа́мятний, adj., vergeßlich, unbedacht, sinnlos. [leugbar.
безпере́чно, adv., unstreitig, un
безпе́рий, adj., unbefiedert.
безпе́ч-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать; Vadj. prs. -а́чий) versichern.
безпе́чний, adj., sicher, sorglos.
безпе́чн*і***сть**, f. V., Sicherheit.
безпідста́вний, adj., unbegründet.
безпла́тний, adj., unentgeltlich.
безплі́дний, adj.. unfruchtbar, fruchtlos. [higen.
безпок*о***-ї́ти**, v., II. B. beunru-
безпо́мічний, adj., hilflos.
безпосере́дний, adj., unmittelbar.
безпоща́дний, adj., schonungslos.
безпра́вний, adj., widerrechtlich, unrechtmäßig, unbefugt; rechtlos.
безпра́вство, n. I., Ungesetzlichkeit, Unrechtmäßigkeit; Rechtlosigkeit.
безпреді́льний, adj., grenzenlos.
безпредмето́вий, adj., gegenstandslos.
безпримі́рний, adj., beispiellos.
безпристра́стний, adj., leidenschaftslos.
безпристра́стн*і***сть**, f. V., Leidenschaftslosigkeit.
безприю́тний, adj., obdachlos.
безпу́тний, adj., unwegsam.
безпя́тий, adj., fersenlos.
безра́дний, adj., ratlos.
безра́дн*і***сть**, f. V., Ratlosigkeit.
безре́брий, adj., rippenlos.
безри́бє, n. IV., Mangel an Fischen.
безри́бний, adj., fischarm. [lassen.
безрі́дний, adj., verwaist, ver-
безро́-га, f. I., (3. u. 7. s. зї) Schwein.
безру́кий, adj., ohne Hände.
безси́лий, adj., kraftlos, machtlos.
безси́льн*і***сть**, f. V., Machtlosigkeit.
безсме́ртний, adj., unsterblich.
безсме́ртн*і***сть**, f. V., Unsterblichkeit.
безсо́вістний, adj., gewissenslos.
безсо́нний, adj., schlaflos.
безсо́нн*і***сть**, f. V., Schlaflosigkeit.
безсо́ромний, adj., schamlos.
бесторо́нний, adj., unparteisch.
безсторо́нн*і***сть**, f. V., Unparteilichkeit.
безсумлі́нний, adj.. gewissenslos.
безсумлі́нн*і***сть**, f. V., Gewissenslosigkeit.
безсу́мнї́вний, adj., zweifellos.
безтала́нє, n. IV., Mißgeschick, Unglück.
безтала́нний, adj., unglücklich.
безу́сий, adj., bartlos.
безуслі́вний, adj., bedingungslos
безусьпі́шний, adj., erfolglos, vergeblich. [losigkeit
безусьпі́шн*і***сть**, f. V., Erfolg-
безуча́стний, adj., teilnahmslos.
безха́тний, adj., obdachlos.
безхво́стий, adj., ungeschwänzt.
безхлі́бний, adj., brotlos.
безці́льний, adj., ziellos, zwecklos
безці́льн*і***сть**, f. V., Zwecklosigkeit
бе́зцїн, m. I., Spottpreis.
безче-сти́ти, v. II., A., (prs. -щу́ -сти́ш, prt. -сти́в, Vadj. prs -стя́чий, pass. -ще́ний) entehren beschimpfen.
безчувстве́нний, adj., gefühllos empfindungslos.
безчу́вственн*і***сть**, f. V., Gefühllosigkeit, Unempfindlichkeit.
безше́лестно, adv., geräuschlos.
без'язи́кий, adj.. ohne Zunge.
бе́кас, m. I., Schnepfe.
бе́ка-ти, v. I. A., blöcken.
бенте́ж-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать Vadj. prs. -а́чий), beunruhigen
бербени́ця, f. II., Faß.

бервено́, n. I., Balken.
берегу́ль-ка, f. I., (3. u. 7. -ці, pl. 1. -кй, 2. ок) Bachstelze.
бере́жний, adj., Ufer-.
бере́за, f. I., Birke.
бе́рез(е)нь, m. II., April.
березйна, f. I., Birkenholz.
березо́вий, adj., Birken-.
бе́рест, m. I., Rüster.
бер-ечй, v. I. B., (prs. -ежу́, -ежа́ть; prt. -ir, -ергла́. Vadj. pass. еже́ний) bewahren, hüten, bewachen.
бе́р-іг, m. (2. s. -ега, 5. -же, 7. s. -езї, pl. -егй), Ufer, Rand, Saum.
беріж-ка, f. I., (3. u. 7. -цї pl. -кй, 2. -ок) Flachsseide.
беркут, m. I., (2. s. -а.) Steinadler.
бе́рло, n. I., Szepter.
беса́-га, f. I., (3. u. 7. s. -зї) Quersack. [Kasino.
бе́сїда, f. I., Sprache, Rede;
бе́сїдливий, adj., gesprächig, redselig.
бе́сїдник, m. I., (5. u. 7. s. -у) Redner. [reden.
бе́сїду-вати, v. I. A*), sprechen,
бе́ч-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, pl. кй, 2..-ок) Weidenreis.
бечкова́ неді́ля, Palmsonntag.
бзина́, f. I., Hollunder.
бзиновий, adj., Hollunder-.
би, Bestandteil des Konditional.
би́вний, adj., reichlich.
би́дзав-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, pl. 1. -кй, 2. -ок) Bremse. [pl. -й) Ochse.
бик, m. I., (2. s. -а́, 5. -у, 7. -у́
би́лень, m. II., Schlägel.
билйна, f. I., Pflanze, Staude.
билйця, f. II., wahre Begebenheit.
било́, n. I. Stengel. [v. било́.
бил-ьце́, n. III. (2. pl. -е́ць) dim.
биндя́к, m. I. (2. s. -а́, 5. -у, 7. -у́, pl. -й) Hummel.
би́ржа, f. IV. Börse.
бирже́вий, adj. Börsen-.
би́сер, m. I., Perle.
би́стрий, adj., reißend, schnell; feurig; scharfsinnig.
быстрина́, f. I, Stromschnelle,
би́стриця, f. II., Wildbach.
бистроо́кий, adj., scharfsichtig.
бистроу́мний, adj., scharfsinnig.
бистрота́, f. I., Scharfsinn.
бит, m. I. (2. s. -у) Stand, Dasein.
би́тва, f. I., Schlacht.
бите́, n. IV., Schlagen, Prügel.
би́ти, v. I. A. (prs. бю, prt. бив, imp. бий! Vadj. pass. би́тий) schlagen; — ся kämpfen.
биткóм, adv. ganz voll, gedrängt.
битовий, adj. Lebens-. [Prügel.
бич, m. IV. (s. 2. -а́, 7. -й) Stock,
би́чик, m. I. (5. u. 7. s. -у) dim v. бич.
бичівно́, n. I., Peitschenstiel.
бичовий кінь Beipferd.
бич-(о́)к, m. I. (2. -а, 7. -у́, pl. й) dim. v. бик.
бичу-ва́ти, v. I. A*). (Vadj. pass. бичо́ваний) Zugtiere hinzuspannen; geiseln
біб, m. I. (2. s. бо́бу) Bohne.
бі́бки, pl. m. I., Gewürznelken.
бі́блїя, f. III., Bibel.
бі́бр, m. I. (2. s. бо́бра) Biber.
бі́була, f. I., Fließpapier.
Біг, Бо-г. m. I. (5. -же, 7. -зї, pl. боги́) Gott.
біг, m I. (2. u. 7. s. -у́) Lauf.
бігани́на, f. I., Hin — und Herlaufen.
бі́га-ти, v. I. A, laufen, rennen.
біглéць, m. II., (2. s. -я́) Flüchtling.
бі́глий, adj. flüchtig; durchgetrieben.
біг-ме.! int. bei Gott! [bahn.
бігóвиск-о, n. I., (7. s. -у) Renn-
бігу́н, m. I. (2. s. -а́) Läufer; Pol.
бігу́н-ка, f. I.*), (pl. 1. -кй, 2. -ок) Ruhr.
бігуно́вий, adj., Polar-.
бігце́м, adj., im Lauf.

бі-(г)чи, v. II. A. (prs. -жý, -áть; prt. біг, бігла imp. біжú! Vadj. prs. -жýчий, prt. біг-ший) laufen, eilen.
бідá, f. I, Elend, Not, Armut.
бідáк m. I. (2. -á, 5. -y, 7. -ý, pl. -ú) armer Mensch.
бідка-ти ся, v. I. A., klagen.
бідний, adj., arm.
бідність, f. V., Armut. Elend.
бідня-га, m = f I. (3. u. 7. -зї) armer Mensch.
бідолá-ха, m = f I. (3. u. 7. -сї) armer Mensch.
бідолáшний, adj., arm, elend.
біду-вáти, v. I. A*). [Notleiden, darben.
біз*у*-вáти, v. I. A*). vermögen, imstande sein.
бій, m. III. (2. s. бóю), Kampf, Schlacht.
бій ся! imp. v. бояти ся.
бік, m. I.. (2. u 7. бóку, pl. бокú) Seite, Flanke. [Weh, Leid.
біль, m. II. (2. s. бóлю) Schmerz,
біле, n. IV. Wäsche, Weißzeug.
білене, n, IV., Weißigen, Tünchen, Bleichen. [білий) sehr weiß.
білéнький, білїсїнький (dim. v.
білий, adj., wei . hell.
білúзна, f. I., Wäsche, Wei zeug.
біл-úти, v. II. A.. weißigen tünchen. bleichen.
білúця, f. II.. Eichhorn.
білість, f. V., Weiße..
білї-ти, v. I. A., weiß werden, weiß schimmern.
біл-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, pl. -кú. 2. -óк), Eichhorn.
білковúй, adj., eiweißartig.
білковúна, f. I., Eiweiß.
більмó, n. I.. grauer Star.
білóба, f. I., Bleiweiß.
білобóкий, adj., wei seitig.
білоборóдий, adj., weißbärtig.
білогóловий, adj., weißköpfig.
білогрúв(е)ць, m. II., mit weißer Mähne. [Eisvogel.
білогрýд, m. I., mit weißer Brust,
біл(ó)к m. I.. (2. s. -á, 7. -ý) Eiweiß.
білокрúлий, adj., mit weißen Flügeln.
білолúций, adj., mit weißem Gesicht.
білонóгий, adj., weißfüßig.
білорожéвий, adj., weißlichrot.
білоýсий, adj., mit wei em Schnurbart. [apfel.
білýн, m. I., (2. s. -á) Stech-
більшá-ти, v. I. A., größer werden.
більший, Komparativ v. великий.
більшість, f. V., Mehrzahl.
білю-га, f. I., (3. u. 7. -зї) Hausen.
білюх, m. I.. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -ú) Weißling.
біля, praep. mit 2., bei, neben, nahe.
білявий, adj., weißlich.
біляв-ка, f. I., (3. u. 7. -цї, pl. -кú, 2. -óк) Blondine. [Bleicher.
біляр, m. II., (2. s. -я́, pl. -í)
бір, m. I.. (2. s. бóру) Wald.
біру-вáти бізувати.
біс, m. I., Teufel.
біс-úти ся, v. II. A., (prs. біш-ý, -сиш, Vadj. pass бішéний) rasen, toben.
біснувáтий, adj., rasend, toll.
біснувáтість, f. V., Tollheit.
бісовúй, adj., des Teufels, teuflisch.
бісурмáн, m. I., Muselmann, Türke, Ungläubiger.
бісурмáньский, adj., türkisch.
бічнúй, adj., Seiten-, seitlich.
блавáт, m. I., Kornblume, blaues Seidenzeug. [warenhandlung.
блавáтний склеп, Schnitt-, Tuch-
блавýч-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать; imp. блавýч, -мо, -те), müßig gehen, faulenzen, herumirren.
блáгане, n. IV., Flehen.

благá-ти, v. I. A., flehen.
благéнький dim. v. благúй.
благúй, adj., gütig, gutherzig, nachgiebig.
блáгість, f. V., Güte, Gnade, Nachsicht.
благовіщенє, n. IV., Mariae Verkündigung.
благодáть, f. V., Gnade, Segen, Wohltat.
благодáтний, adj., gesegnet.
благословéнє, n. IV, Segen.
благослов-úти, v. II. A., segnen.
блажéнний, adj., selig, glücklich.
блажéнність, f. V., Seligkeit.
блáкіть, f. V., Bläue.
блакúтний, adj., blau, himmelblau.
блáнений, adj., mit Pelz gefüttert.
блекотá, f. I., Bilsenkraut.
блеск, m. I., (2. u. 7. s. -у) Glanz, Schimmer.
блéскіт, m. I., (2. s. -у) Glanz.
блескýчий, adj., glänzend.
блестíти = блищáти.
блé-яти, v. I. A. (prt. -яв) blöcken.
блúжний, adj., der Nächste.
блúзький, adj., nahe, із близька, adv., von der Nähe.
блúзкість, f. V., Nähe.
бли-зúти, v. II. A., (prs. -жý, зúш, prt. зúз, vp. -жéний) nähern.
блúзна, f. I., Narbe, Wunde.
близня́, n. V., Zwilling.
блúма-ти, v. I. A., blinzeln, flimmern, flackern.
блúскавиця f. II., Blitz.
блискавúчний, adj., Blitz-.
блúскав-ка, f. I., (3. u. 7. s. -ці, pl. -кúй, 2. -óк) Blitz.
блúска-ти, v. I. A., blitzen, zucken, glänzen, funkeln.
блúсн-ути p. v. I. B., (prt. -ув), blitzen, erglänzen.
блищ-áти v. II. A. (prs. -ý, -áть, prt. -áв, Vadj. prs. -áчий), glänzen, funkeln.
блїдúй, adj., blaß, bleich, fahl.
блíдість, f. V., Blässe.
блїдúця, f. II., Bleichsucht.
блїдні-ти, f. I. A., bleich werden, verblassen.
блїдолúций, adj., mit bleichem Gesicht.
бло-хá, f. I., (3. u. 7. s. -ці, pl блóхи, 2. бліх) Floh.
блощúця, f. II., Wanze.
блуд, m. I., (2. s. -у) Fehler, Irrtum, Herumirren.
блудúло, n. I., Irrlicht.
блýд-ити, v. II. A., (prs. -жу -диш, Vadj. pass. -жений) fehlen, irren, sündig.
блуднúй, adj., irrig, fehlerhaft,
блуканúна f. I., Herumirren.
блукá-ти, v. I. A, herumirren.
блювáнє, n. IV., Erbrechen.
блювá-ти, v. I. A, erbrechen.
блювáч-ка, f. I., (3. u. 7. s. -ці pl. кúй, 2. -óк) Erbrechen.
блювотúна, f. I., Auswurf.
блющ, m. IV., (2. u. 7. -у) Epheu.
бля́-ха, f. I., (3. u. 7. -сї) Blech.
бляхáр, m. II., (2. s. -я́, 1. pl. -í) Klempfner.
бляхáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь) Blechfabrik.
бляхáрский, adj., Klempfner-.
бляхáрство, n. I., Klempfnerhandwerk.
бляшаний, adj., blechern.
бляшáн-ка, f. I., (3. u. 7. -ці, pl. -кú, 2. -óк) Blechbüchse.
бо, conj., da, weil, sonst.
бобков(е)ць, m. II., Lorbeer.
бобкóвий, adj., Lorbeer-.
бобóвий, adj., Bohnen-.
бобовúне. n. IV. coll., Bohnenstroh.
бобрóвий, adj., Biber-.
бовáн, m. I., Klumpen, Klotz, Götze; Dummkopf.
бовваní-ти, v. I. A., undeutlich heranziehen; herabdrohen.
бовт, m. I., Störstange, Fischerstange.

бо́вта-ти, v. I. A., schütteln, rühren; plauschen.
бо́втиці, pl. = f. II. Metallknöpfe.
Бог siehe Бір.
бога́тий, adj., reich.
богати́р, m. II., (2. s. -я, pl. -і), der Reiche; Held.
богати́рство, n. I., Heldentum.
бога-ти́ти, v. II. A., (prs. -чу́, -ти́ш..., prt. -ти́в, Vadj. pass. че́ний), reich machen, bereichern.
богаті́-ти, v. I. A., reich werden.
бога́то, adv., viel.
бога́цкий, adj., des Reichen.
бога́цтво, n. I., Reichtum.
бога́ч, m IV., (2. s. -а́), der Reiche.
бога́ч-ка, f. I., (3. u. 7. s. -ці, pl. 1. -кі́, 2. -о́к) die Reiche.
боги́ня, f. II., Göttin.
богобо́йний, adj., gottesfürchtig.
богобо́йність, f. V., Gottesfurcht.
богома́з, m. I., schlechter Maler; pl. schlechte Heiligenbilder.
богомі́ле, n. IV., Andacht, Wallfahrt.
богомі́льний, adj., fromm.
богоро́диця, f. II., Muttergottes.
богосло́в, m. I., Theolog.
богосло́віє, n. IV., Theologie.
богосло́вский, adj., theologisch.
богослу́жене, n. IV., Gottesdienst.
боготвор-и́ти, v. II. A., vergöttern.
бода́й, conj., daß doch; wenigstens.
бо́днар, m. II., (pl. -і) Faßbinder.
бодна́р-ити, v. II. A., Faßbinderei betreiben.
боднари́-ха, f. I., (3. u. 7. s. -сі) Faßbinders Weib.
бодна́рский, adj., Böttcher-.
бодна́рство, n. I., Faßbinderei.
бо́д-ня, f. II., (2. pl. -ень) Bottich.
бо́дрий, adj., wacker, rüstig, mutig.
бодр-и́ти ся, v. II. A., Mut fassen.
бо́дрість, f. V., Rüstigkeit, Mut.
бодя́к, m. I., (2. s. -а́, 7. -у́, pl. -и́) Distel.
боєви́й, adj., Schlacht-.
боєви́щ-е, n. II., Kampfplatz, Schlachtfeld.
божеві́лє, n. IV., Wahnsinn.
божеві́льний, adj., wahnsinnig.
божестве́нний, adj., göttlich, Gottes-.
божестве́нність, f. V., Göttlichkeit.
божество́, n. I., Gottheit, „
бо́ж-ий, adj., göttlich, Gottes, heilig; -ий во́лик Hirschkäfer, -а коро́вка Marienkäfer.
бож-и́ти ся, v. II. A., (prs. -у́, -а́ть...) beteuern, schwören.
божни́ця, f. II., Tempel. [Götze.
бож(о́)к, m. I., (5. -у, 7. s. -у́),
бо́зя, f. II., dim. v. Бог.
бойкі́вский, adj., Bojken-.
бойкі́вщина, f. I., Bojkengegend.
Бо́йк-о, m. I., (5. u. 7. s. -у, pl. -и́), Bojko (Ruthenen zwischen Stryj und Lomnitza). [Bojkenweib.
Бойчи́-ха, f. I., (3. u. 7. s. -сі)
боки́ pl. von бік.
бокови́й, adj., Seiten-. [meiden.
боку-ва́ти, v. I. A*), ausweichen.
бола́, f. I., Krankheit.
Болгар-и́н, m. I. (pl. -и) Bulgare.
болга́рский, adj., bulgarisch.
Болга́рия, f. III., Bulgarien.
бо́ле! adv. gut, gottlob.
боли́голова, f. I., Wasserschierling.
бо́лїсний, adj., schmerzlich.
бол-і́ти, v. II. A. (prt. -і́в) schmerzen, wehtun.
боло́на, f. I., Haut.
боло́н-ка, f. I. (3. u. 7. s. -ці, pl. 1. -кі́, 2. -о́к), dim. Häutchen, Membrane.
болон(к)ова́тий, adj., häutig.
болонча́тий, adj., dünnhäutig.
боло́тний, **болотни́стий**, adj., sumpfig, kotig.
боло́то, n. I., Kot, Sumpf.
болю́чий, adj., schmerzhaft, wund.
боля́к, m. I. (1. s. -а́, 7. -у́) Geschwür

боляч-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. -кй, 2. -ók) Krankheit.
бóмка-ти, v. I. A., summen.
борбá, f. I., Kampf.
бордю-г, m. I. (2. s. -rá, 7. зї, pl. -rй) Schlauch, Sack.
бор(é)ць, m. II. (2. s. -я́) Kämpfer.
бóрзий, adj., schnell, rasch, flink.
бóрзість, f. V., Schnelligkeit.
борикá-ти ся, v. I. A., ringen, tummeln.
борід-ка, f. I. (3. und 7. s. -цї, pl. 1. -кй, 2. -ók) Bärtchen.
боров(é)ць, m. II., Kiefern-Rüsselkäfer.
боровйй, adj., Wald-, Waldheger.
бородá, f. I., (pl. 1. бóр-оди, 2. -ід) Bart, Kinn.
борóдав-ка, f. I. (3. u. 7. -цї, pl. 1. -кй, 2. -ók) Warze.
бородáтий, adj., bärtig.
бороздá, f. I., Furche, Rinne.
борозд-йти, v. II. A., (prs. -жý, -йш, vp. -жéний) hemmen, hindern. [Engerling.
борознюк, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -й),
бор(ó)к, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -й) dim. von бір.
боронá, f. I., Egge.
борóн-йти, v. II. A., beschützen, behüten, verteidigen; wehren, hindern. [Arbeitspferd.
бороняк, m. I. (2. s. -á, 5. y, 7. -ý)
боротьбá = борбá.
бóр-óти ся, v. I. B., (prs. -ю, ють; prt. -óв) kämpfen, ringen.
борошнó, n. I., Mehl.
борсýк, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. й) Dachs.
бóрухивідправляти (jüdisch) beten.
борщ, m. IV. (2. s. -ý, pl. -і) sauere Rübensuppe. [flüßiger.
босáк, m. I. (7. -ý, pl. -и) Bar-
босакá, босакóм, adv., barfuß.
бóсий, adj., barfüßig.
Бóсна, f. I., Bosnien.
босоніг, adv., barfuß.
босонóгий, adj., barfüßig.
бóхон(е)ць, m. II., Laib.
бочів-ка, f. I. (3. u. 7. -цї, pl. 1. кй, 2. ók) Fäßchen.
бóч-ка, f. I. (3. u. 7. -цї, pl. 1. -кй, 2. -ók) Faß.
бочковйй, adj., Faß-.
боягýз m. I., Feigling, Hasenfuß.
боязлйвий, adj., furchtsam.
боязлйвість, f. V., Furchtsamkeit.
бóязнь, f. V., Furcht.
бóязно, adv., ängstlich, furchtsam.
бо-я́ти ся, v. II. B. (prt. -я́в, imp. бій ся), fürchten. [Schlempe.
брá-га, f. I. (2. u. 7 s. -зї) Maische,
брáвий, adj., wacker, brav.
брак, m. I. (2. u. 7. s. -у) Mangel; Ausschuß. [mangeln.
бракувáти, v. I. A*), fehlen,
брáма f. I., Tor, Pforte.
брані, n. IV., Nehmen, Lesen, Reißen.
брáн(е)ць, m. II., Rekrut; Kriegsgefangener.
брáн-ка, f. I. (s. 3. u. 7. -цї, pl. 2. -ók) Assentierung; die Kriegsgefangene.
брат. m. I., Bruder.
братáн(е)ць, m. II., **братáн(о)к**, m. I., (5. u. 7. s. -у) Brudersohn, Neffe.
брáтане, n. IV., Verbrüderung.
братáниця, f. II., Brudertochter, Nichte. [Freundschaft.
братéрство, n. I., Bruderschaft,
брá-ти, v. I. B (prs. бер-ý, -éш..., imp. -й; prt. бра-в, vp. -ний) nehmen
брáтик, брáтчик, m. I. (5. u. 7. s. -у) dim. v. брат.
брáтний adj., Bruder-, brüderlich.
брáт-ів, -ова, -ове, adj., dem Bruder gehörig.
братовá, f. adj., (Weib des Bruders) Schwägerin.

братський, siehe братний. [schaft.
брацтво, n. I. (Kirchen)- Bruder-
бре! бре! 7. s. von брат.
бреду, prs. v. брести́.
брендýш-ка, f. I., (3. u. 7. -щї, pl. I. -кú, 2. -óк) Frühlingssafran.
брен-їти, v. II. A. (prt. -їв) reif werden; schwellen; summen.
брéнька-ти, v. I. A., klirren, klingen, klimpern.
брéнькiт, m. I. (2. s. -у) Geklirr.
бре-сти́, v. I. B. (prs. -дý, prt. брúв, imp. -дú!) watten; phantasieren, schwatzen.
брé-хáти, v. I. B. (prs. -шу, prt. -хáв, imp. -шú!) lügen, bellen.
брехáч, m. IV. (s. 2. -á, pl. -í) Lügner.
брехáч-ка, f. I. (3. u. 7. -цї, pl. 1. -кú, 2. -óк) Lügnerin.
брехли́вий, adj., lügnerisch, verlogen; der viel bellt.
брехли́вiсть, f. V., Lügenhaftigkeit, Verlogenheit.
брех-ня́, f. II., siehe брiхня.
брехýн, m. I., (2. s. -á) Lügner.
брехýн-ка = брехáчка.
брид, m. I., Abscheu, Eckel.
бри́д-ити, v. II. A. (prs. -жу, -иш; imp. -ь, -ьмо, -ьте! vp. -жений) eckeln, verabscheuen.
бри́дкий, adj., garstig, häßlich, eckelhaft, abscheulich.
бри́дкiсть, f. V., Häßlichkeit, Abscheulichkeit.
бризк, m. I. (2., 5. u. 7. s. -у) Spritzstrahl. [sprengen.
бри́зка-ти, v. I. A., spritzen,
бри́зн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув) spritzen, sprengen.
бри́-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї) Lastwagen.
брикáр, m. II. (2. s. -я, pl. -i) Fuhrmann. [springen.
брика-ти. v. I. A., mutwillig herum-
брикли́вий, adj., störrig; mutwillig, wild.
бриль, m. II., Hut.
брилá, f. I., Klumpen, Scholle.
бриловáтий, adj., in Klumpen, Schollen.
бри́ндзя, f. II., Schafkäse.
бри́тва, f. I., Rasiermesser.
бри-ти́ти, v. II. A., (prs. -чý, -ти́ш; prt. -ти́в; vp. -чéний) rasieren.
брич, m. IV. (s. 2. -á, pl. -í) Rasiermesser.
бри́ч-ка f. I.*) (2. pl. -óк) Wagen.
брiв-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. -кú, 2. -óк) dim. v. бровá.
брiд, m. I. (2. s. брóду) Furt.
брiд(о)к, m. I. (7. s. -ý), dim. v. брiд.
брiх-ня́, f. II. (pl. 2. -óнь) Lüge.
бровá, f. I. (pl. брóви) Augenbraue.
брóвар, m. II. (pl. -i) Bräuhaus.
бровáрник, m. I. (5. u. 7. s. -у) Bierbrauer
брóд-ити, v. II. A. (prs. -жу, -иш; vp. -жéний) waten; schlendern, streichen.
бродóк = брiдóк.
бродя́-га, m. = f. I. (3. u. 7. -зї) Landstreicher.
бро-їти, v. II. B. anrichten; treiben.
броскви́ня, f. II., Pfirsich.
брость, f. V., Reis; Knospe,
бро-сти́ти ся, v. II. A. (prs. -щý, -сти́ш, prt. -сти́в), (Reiser oder Knospen) treiben.
бруд, m. I. (2. s. -у) Schmutz.
брýд-ити, v. II. A. (prs. -жу, -иш..., vp. -жéний) beschmutzen.
брудни́й, adj., schmutzig.
брук, m. I. (2. u. 7. s. -у) Stein-Pflaster.
брукá-ти, v. I. A., beschmutzen.
брýкв-а, f. I. (pl. -и́) Kohlrübe.
бруку-вáти, v. I A*), pflastern.
брунáтний, adj., braun.

брус, m. I., Balken, Block; Schleifstein; Ungeschlachteter.
брўсик, m. I. (7. s. -y) dim. v. брус.
брусу-вáти, v. I. A*), wetzen, schleifen; zimmern.
брусовáтий, adj., ungeschlachtet, roh, grob.
брязкало, n. I., Klapper.
бряск, m. I., (2. u. 7. s. -y) Glanz, Schimmer.
брясків, m. I. (2. s. -y) Gerassel, Geklirr.
брящ-áти, v. II. A., (prt. -áв) klirren.
бўба, f. I., Wunde; Schmerz.
бўб(е)н, m. I., Trommel.
бўблик, m. I. (7. s. -y) Semmel und ähnliches Gebäck.
бўбн-ити, v. II. A., trommein.
бубняві-ти v. I. A., aufschwellen.
бўб(о)н = бўбен.
бубон-їти, v. II. A., (prt. -їв) trommeln; murmeln.
був, prt. v. бўти.
бувáл(с)ць, m. II., erfahrener Mensch.
бувáло, adv., (prt. von бувáти), ehemals, manchmal.
бувáльщина, f. I., Vergangenheit, Geschichte.
бувá-ти, v. I. A., oft sein, geschehen, vorkommen.
бугá-й, m. III., (2. s. -я́) Stier.
буда, f. I., Hütte.
бўдд(е)нь, m. II. (2. s. -ня) Werktag.
будденний, adj., alltäglich.
будйльник, m. I., (7. s. -y) Wecker.
бўдйн(о)к, m. I. (2. u. 7. s. -y) Gebäude.
бўд-йти, v. II. A. (prs. -жу, -иш, vp. -жéний) wecken; — ся erwachen.
будів-ля, f. II. (2. pl. -éль), Bau, Gebäude.
будівничий, m. — adj., Baumeister.
бўд-ка, f. I. (s. 3. u. 7. -цї, pl. 1. -кй, 2. -óк) dim. v. бўда.
будкáр, m. II. (2. s. -я́, pl. -і) Hüttenbesitzer.
будь-коли, adv., wann immer.
будь-куди, adv., wohin immer.
будь ласка,! habe die Güte!
бўдний, adj., день, Werktag.
бўдник, m. I. (7. -y), Wächter.
будóва, f. I., Bau, Bauart.
бўдьто, conj., als ob, wie wenn
буду-вáти, v. I. A*), bauen.
будўчнїсть, f. V., Zukunft.
будўчий, adj., künftig.
буженина, f. I., geräuchertes Fleisch
бузиновий = бзиновий.
бўзьк-ів, -ова, -ове, adj., Storch-.
бўзько, **бўзь(о)к**, m. I.. (5. u. 7. s. -y) Storch.
бузя́, n. V., Störchlein.
бўйвіл, m. I., Büffel.
бўйний, adj., üppig; übermütig, stark.
бўйнїсть, f. V., Üppigkeit, Übermut.
бук, m. I. (5. u. 7. s. -y) Buche; Stock, Knüttel, Prügel; Stockstreich.
букáта, f. I., Stück, Schnitt.
бўква, f. I., Buchstabe; Buchsamen.
буквáльний, adj., buchstäblich.
буквáр, m. II., (2. s. -я́, pl. -і) Fibel.
Бўковина, f. I., Bukowina.
Бўковйн(е)ць, m. II, Bukowiner.
булáва. f. I., Keule; Feldherrnstab.
булáв-ка, f. I. (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. -кй, 2. -óк) dim. v. булáва.
булáний, adj, falb, fahl.
булáт, m. I, (2. s. -y) Stahl.
булáтний, adj., stählern.
бўльба, f I., Kartoffel.
бульбáн-ка, **бульбáш-ка**, f. I. (3. u. 7. s. -цї, 2. pl. -óк) Wasserblase; Glasballon.
бульбонóсний, adj., knollentragend.
бўльдок, m. I., Bullenbeißer.
бўл-ка, f. I., (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. кй, 2. -óк) Semmel.
б ль-ка, f. I., (3. u. 7. s. -цї, pl. 1. -кй, 2. -óк) Blase.

бу́лькн-ути, p. v. I. B. (prt. -ув), herausplatzen.
булько́-ті̇ти, v. II. A. (prs. -чу, -ти́ш; prt. -ті̇в) schäumen, brausen, perlen.
було́ = **бува́ло.** [бу́лка.
бу́лоч-ка, f. I.*) (2. pl. -ок) dim. v.
бу́льоч-ка, f. I.*) dim. v. бу́лька.
бума́-га, f. I. (3. u. 7. s. -зї) Papier; Schriftstück. [бума́га.
бума́ж-ка, f. I.*) (2. pl. -ок) dim. v.
бу́ма́жний, adj., papieren.
бу́нда, f. I., Mantel.
бундю́ж-ити ся, v. II. A., (prs -у, -ать) sich stolz geberden, sich spreizen.
бундю́-жний, -чний, adj., aufgeblasen, stolz. [Empörung.
бунт, m. I. (2. s. -у) Aufstand,
бунті̇вни́й, adj., aufständisch, rebellisch.
бунті̇вни́к, m. I. (2. s. -а́, 5. -у, 7. s. -у́, 1. pl. -и́), Rebelle.
бура́к, m. I. (2. s. -а́, 7. s. -у́, 1. pl. -и́) rote Rübe.
бурако́вий, adj., aus roten Rüben.
бурачи́нє, coll. n. IV., Rübenblätter.
бурачко́вий, adj., dunkelrot.
бурач(о́)к, m. I. (s. 2. -а́, 7. -у́, pl. 1. -и́) dim. v. бура́к.
бурде́-й, m. III. (s. 2. -я́) Hütte.
бурдю́г = бордю́г.
бу́рий, adj., braun. [wiegler.
бури́тель, m. II., Zerstörer, Auf-
бу́р-ити, v. II. A. (imp. бур, -мо, -те!) zerstören; empören, aufwiegeln.
бу́рка-ти, v. I. A., rütteln, schütteln.
бу́ркн-ути, p. v. I. B. (prt. -нув), barsch antworten.
бурко́-ті̇ти, v. II. A. (prs. -чу, -ти́ш; prt. -ті̇в) brausen, moussieren; murren. [sen, Gemurmel.
буркот-ня́, f. II., (2. pl. -е́нь) Brau-
бурку́т, m. I. (s. 2. -у́) Sauerbrunn.
буркуто́вий, adj., Sauerbrunn-.
бурла́к, m. I. (s. 2. -а́, 5. у, 7. у́; pl. 1. -и́) Müßiggänger, Landstreicher.
бурлаку-ва́ти, v. I. A*), müßiggehen, herumschleudern.
бурла́цкий, adj., Landstreicher-.
бурла́цтво, n. I., müßiges Leben.
бурли́вий, adj., stürmisch.
бурми́л-о, m. I., Brummbär, Tölpel.
бурмо́с-ити, v. II. A. (prs. -шу, -сиш, imp. -и́), brummen.
бурни́й, adj., stürmisch, heftig.
бу́рнус, m. I., Oberrock.
бу́рса, f. I., Burse, Schülerheim.
бурса́к, m. I. (s. 2. -а́, 5. -у, 7. -у́, pl. 1. -и́) Bursenzögling.
бурса́цкий, adj., Bursen-.
бу́рха-ти, v. I. A., sprudeln, fluten.
буршти́н, m. I., Bernstein.
бурштино́вий, adj., Bernstein-.
бу́ря, f. II., Sturm.
буря́н, m. I., (2. s. -у́) Unkraut.
бут, m. I., (2. s. -у) Schutt.
бу́та, f. I., Uebermut.
буте́, n. IV., Sein, Dasein.
бу́ти, v. (prs. я є, ти є, u. s. w., prt. я був, ти бу́ла, ми бу́ли; ft. (я) бу́ду, imp. будь! бу́дьмо! бу́дьте! Vadj. prt. бу́вший) sein; werden, bestehen, leben, bleiben; буде́ genug. [lassen.
бутни́й, adj., mutwillig, ausge-
бу́тні̇сть, f. V., Mutwille, Uebermut.
буту́к, m. I., (2. s. -а́, 7. -у́) Klotz.
бу́хан(е)ць, m. II., Schlag.
бу́ха-ти, v. I., schlagen, stoßen; auflodern; ausbrechen.
бу́хн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), von бу́хати.
бу́х-ня, f. II., (2. pl. -о́нь,) Hütte.
бу́цї̈м, conj., als ob, gleichsam.
буцма́тий, adj., bausbackig.
бу́ча, f. IV., Unruhe, Tumult; Fehde.
бучи́на, f. I., Buchenholz.

бу́ч(о)к, m. I. (5. u. 7. s. -у), dim. v., бук.
бушу-ва́ти, v. I. A.*), stöbern, wühlen.
буя́-ти, v. I. A., üppig wachsen, wuchern; sich herumtreiben.

В.

в, praep. mit 2., 4. u. 7. Fall, bei, in, nach, an, zu; ein-, hinein-; siehe auch у.
ва́ба, f. I., Verlockung, Reiz.
ва́б(е)ць, m. II., Lock-Vogel, -Speise, -Pfeife.
ва́б-ити, v. II. A., (imp. ваб! -мо! -те, Vadj. pass. -лений) locken, reizen.
ваблйвий, adj., verlockend, reizend.
вага́, f. I.*), Wage, Gewicht, Schwere, Last; Bedeutung; Rücksicht, Schonung.
ва́гавий, adj., wankelmütig, unschlüssig.
вага́-ти ся, v. I. A., zaudern, zögern, unschlüssig sein
ваго́та́, f. I., Schwere, Last.
ва́да, f. I., Gebrechen, Fehler, Schaden.
ва́д-ити, v. II. A., (prs. -жу, -иш, imp. -ь! ьмо! -ьте!) hindern, schädigen, — ся zanken, hadern.
вадро́, = ведро́.
ва́жене, n. IV., Wägen; Wanken.
ва́ж-ити, v. II. A. (prs. -у, -ать; imp. важ, -мо, -те), wägen; erwägen; wagen; gelten; trachten; — ся schwanken, überlegen; sich unterstehen, wagen.
ва́ж-ка, f. I.*) (pl. 1. -кй, 2. -о́к), Wagschale. [Zügel.
важ-ні́, pl. (2. -о́к), Lenkseil,
важки́й, adj., schwer, gewichtig.
важни́й, adj., wichtig, bedeutend; schwer.
ва́жні́сть, f. V., Wichtigkeit.
ваќа́-ти ся, v. I. A., wagen, sich unterstehen.
вака́ци-я, f. III., Ferien.
вал, m. I. (pl. -и́), Wall.
ва́л(е)ць, m. II., Walzertanz.
вал-и́ти, v. II. A., umwerfen, niederreißen, zerstören; schlagen; laden; — ся einstürzen.
валкі́вни́ця, f. II., Rolle, Mangel, Walkholz.
валкова́тий, adj., walzig.
валку-ва́ти, v. I. A.*), walken.
вал(о́)к, m. I. (s. 2. -а́, 7. -у́, p. -и́), Walze, Rolle.
вало́ч(о)к, m. I. (7. s. -у), dim. v. вало́к.
валя́-ти v. I. A., beschmutzen, — ся sich wälzen.
ва́ндри, pl. m. I., Wandern, Reisen.
вандрі́вни́й, adj., Wander-, reisender.
вандрі́вни́к, m. I. (2. s. -а́, 5. -у, 7, -у́; pl. -и́), Wanderer.
вандру-ва́ти, v. I. A.*), wandern, reisen.
ва́нна, f. I., Wanne.
вапни́стий, adj., Kalk-, kalkig.
вапне́ць, m. II. (2. s. -я́), Kali.
вапн-и́ти, v. II., kalken, weißigen.
вапно́, n. I., Kalk.
ва́пня́к, m. I. (2. s. -а́, 7. -у́, pl. -и́), kohlensauerer Kalk.
вапнян(е́)ць, m. II. (2. s. -я́, pl. -ї), Kalkspat. [Kalkbrenner,
вапня́р, m. II. (2. s. я́, pl. -і).
вапня́р-ка, f. I.*) (pl. 1. -кй, 2. -о́к), Kalkgrube. [ни́стий
вапня́-ний, -стий, adj., siehe вап-
вар, m. I. (2. s. -у), Absud.
ва́р-ґа, f. I. (3. u. 7. -дзї), Lippe.
варґа́тий, adj, mit großen Lippen.
ва́ре, wirklich?
ва́рене, n. IV., Kochen.
варе́ний, Vadj. pass, von вари́ти.

варéник, m. I. (5. u. 7. s. -у) Kuchen.
вáриво, n. I., Gekochtes.
вар-йти, v. II. A., kochen, brauen.
варівкий, варкий, adj., schwächlich, gebrechlich. [Werkzeug.
варстáт, m. I (2. s. -у), Werkstätte,
варт, adj., вáрта, wert.
вáрта, f. I., Wache.
вартáр-ка, f. I.*) (pl. 1. -кй. 2. -ôк) Wächterhaus.
вартівнйк, m. I. (2. s. -á, 5. -у, 7. -ý; pl. -й), Wächter.
вáртість, f. V., Wert, Geltung.
вартовйй, adj., Wächter, Wacht-.
вартóвний, adj., wertvoll.
варту-вáти, v. I. A.*), bewachen, hüten; gelten, Wert haben.
вару-вáти ся, v. I. A*) sich hüten, in acht nehmen. [dingung.
варýн(о)к, m. I. (2. u. 7. у), Be-
варцáби, pl. m. I., Fensterrahmen. [Basilienkraut.
васйль(о)к, m. I. (5. u. 7. s. -у),
ватá-г, m. I. (7. s. -зї), Oberhirt; Räuberhauptmann. [Haufen.
ватá-га, f. I*), Rotte, Bande,
вáтра, f. I., Feuer, Herd.
вахляр, m. II. (2. s. -я, pl. -і), Fächer.
ваш, pron. poss. = adj., euer, Ihr.
Вашéцї, Ihr.
вб-, siehe unter уб, об!
вгавá-ти, v. I. A., aufhören.
вгадá-ти, p. v. I. A., erraten, ahnen, treffen.
вгáдливий, adj., scharfsinnig.
вгáдливість, f. V., Scharfsinn.
вгáдно, adj., zutreffend, sicher.
вгáду-вати, v. I. A*), siehe вгадáти. [nügend.
вгíдний, adj., entsprechend, ge-
вгляд, m. I. (2. s. -у), Einsicht.
вглядá-ти, v. I. A., einsehen, Einsicht nehmen.
вгóда, f. I., Gefallen.
в гóстях, zu Gast.
вд- siehe sonst unter уд-, од!
вдáча, f. IV., Gelingen, Erfolg; Beschaffenheit, Naturell.
вдéрти ся, p. v. (siehe удéрти). einbrechen, hineindrängen.
вдив-йти ся, p. v. von вдйвлювати.
вдйвлю-вати ся, v. I. A.*), unverwandt ansehen, anstieren.
вдивовйжу, на — staunenswert, wunderbar, seltsam.
вдї-яти, p. v. I. A., an-, aus-richten, antun.
вдовá, f. I., Witwe.
вдов(é)ць, m. II. (2. s. вдів-цй, pl. -ї), Witwer.
вдовж, adv., der Länge nach.
вдовйн, adj., Witwen-.
вдовйця, f. II., siehe вдовá.
вдовóлене, n. IV., Befriedigung.
вдовол-йти, p. v. II. A., von вдоволяти.
вдоволя-ти, v. I. A., befriedigen, zufriedenstellen, — ся sich begnügen.
вдомашн-йти, p. v. II. A., heimisch machen, einbürgern.
вдорож-йти, p. v. II. A. (prs. -у, -ать) von вдорóжувати.
вдорóжу-вати, v I. A.*), einfinden.
в дрýге, adv., zum zweiten Male, abermals. [denken.
вдýма-ти ся, p. v. I. A., hinein-
вдýн-ути, p. v. I. B., einhauchen, einblasen.
вдя-ка, f. I.*). Dank.
вдячний, adj., dankbar.
вдячність, f. V., Dankbarkeit.
ведмíдь, u. dgl. siehe медвідь.
вед-рó, n. I., (2. pl. -éр), Eimer.
ведрóвий, adj., Eimer-
ведý, prs. v. вестй.
вéжа, f. IV., Turm.

вéз-ти, v. II. B. (prs. -ý prt. віз, вéзла), fahren, führen. [Riese.
великáн, m. I. (2. s. -á, pl. -и),
великáнський, adj., riesig.
велйк-**день**, m. I. (2. s. -одня), Ostersonntag.
велйкий, adj., (Komp. більший), groß, bedeutend, wichtig.
велйкість, f. V. Größe.
вéлико, adv., sehr, überaus, viel.
великóдний, adj., Oster-.
великодýшний, adj., großmütig, hochherzig. [Edel-Mut.
великодýшність, f. V., Groß-,
вéлит, m. I., вéлит(е)нь m. II., Riese. [Hoheit.
вéлич, f. V., Größe, Erhabenheit,
величáвий, adj., großartig, herrlich.
величáвість, f. V., Großartigkeit, Herrlichkeit. [prahlen.
величá-ти, v. I. A., rühmen preisen,
величéзний, adj., riesengroß, sehr bedeutend.
величéнький, adj., ziemlich groß.
велйчество, n. I., Majestät.
величинá, f. I., Grö e.
велйчний, adj., erhaben, prächtig, majestätisch. [Majestät.
велйчність, f. V., Erhabenheit,
вел-íти, v. II. A., (prt. íв, -íла), gebieten, befehlen, auftragen.
вéльми, adv., sehr, überaus.
вельмóжа, m. = f. IV., mächtiger Herr, Magnat.
веп(é)р, m. I. (2. s. -á), Eber.
вéприк, m. I. (5. u. 7. у) dim. v. вепéр.
веприна, f. I., Stachelbeere.
вепрóвий, adj.. Eber-, Schweine-.
вербá, f. I. (pl. вéрби), Weidenbaum.
вербйна, f. I.; вербйця, f. II., Weidenholz.
верблюд, m. I., Kameel.
верблюжий, adj., Kameel-.
вербóвий, adj., Weiden-.

вербол-із, m. I. (2. s. -óзу), l beerweide, Weidenrute.
вербу-вáти, v. I. A.*), werber
вербýн(о)к, m. I. (2., 5. u. 7. s. Werbung. [de
вергá-ти, v. I. A., werfen, schl
верів-ка, f. I.*) (pl. 1. -кú, 2. -(Schnur, Strick.
веред-йти, v. II. A. (prs. -я -йш, vp. -жéний), schaden.
вередлйвий, adj., schädlich; eige sinnig, launisch. [sir
вередóване, n. IV., Laune, Eige
вереду-вáти, v. I. A.*), sich eige sinnig (launisch) geberde grimassieren. [Wette
вéреме, n. IV., Wetter, schön
вéрес(е)нь, m. II., September.
вéреск, m. I. (2., 5. u. 7. s. -у Geschrei, Geräusch. [en
вересклйвий, adj., lärmend, schre
верéта, f. I., Decke, Teppich.
веретéн-о, n. I., Spindel; dir -це, n. II.
веретíльниця, f. II., Blindschleich
вéр-ечй, p. v. I. B. (prs. -жу, pr -г, -гла, -гли, imp. -жй; vp -жéний), von вергáти.
верещ-áти, v. II. A. (prs. -ý, -áть prt. -áв), schreien, kreischen.
вéрз-ти, v. I. B., (prs. -ý), faseln
верн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв) zurück-kehren, -geben.
верстá, f. I., Werst, (russische Meile). [Lage.
верст-вá, f. I. (2. pl. -óв), Schichte,
вертá-ти, v. I. A., zurück-kehren, -kommen; geben, erbrechen.
вертéп, m. I., Höhle, Schlucht.
вер-тíти, v. II. A. (prs. -чý, -тйш; prt. -тíв, imp. -тй; vp. -чéний), drehen, bohren.
вертнйй, adj., rührig.
вертóчина, f. I., Bohrmehl.

верх, m. I. (2. s. -á, 7. -ý; pl. -и́), Gipfel, Spitze; верхóм, reitend.
верх, präp. mit 2., über, auf, oberhalb, darüber.
верхі́вє, n. IV., coll., die Gipfel.
вéрхний, adj., oberer, von oben.
верхови́к, m. I (2. s. -á, 5. u. 7 -у), Reiter.
верхови́нá, f. I., Hoch-, Gebirgs-Land.
верхови́н(е)ць, m. II., Gebirgsbewohner.
верхóвний, adj., der Obere, Ober-,
верховóд, m. I., Führer, Häuptling.
верховóд-ити, v. II. A. (prs. -жу, иш), führen, lenken, regieren, herrschen.
верховóдство, n. I., Oberherrschaft.
вéрш-а, f. IV. Fischreuse; dim. -ка.
вершинá, f. I., Ober-Teil, -Fläche.
верш-и́ти, v. II. A. (prs. -ý, -áть; Vadj. prs. -áчий), beenden, zuspitzen.
верш(ó)к, m. I. (2. s. -á, 7. -ý, pl. -и́), Spitze, Gipfel.
весь, (2. всé-го, 3. -му, 4. = 1. od. 2., 6. u. 7. всїм, pl. 1. всї, 2., 4. u. 7. всїх, 3. всїм, 4. = 1. od. 2., 6. всїмá), all, ganz.
весéлий, adj., froh, lustig, munter.
весел-и́ти, v. II. A., erfreuen, belustigen — ся sich freuen, lustig sein.
весéлість, f. V., Fröhlichkeit.
весéлощі, pl. m. IV., Vergnügungen, Freuden.
вес-ї́лє́, n. IV., (pl. -ї́ля), Hochzeit.
весі́льний, adj., Hochzeits-.
вес-лó, n. I., (2. pl. -éл) Ruder.
весл*у*-вáти, v. I. A*), rudern.
весля́р, m. II. (2. s. -я́, pl. -і), Ruderer.
веснá, f. I., Frühling. [blume.
весні́в-ка, f. I.*), (pl. 2. -óк) Schlüssel-
весн*у*-вáти, v. I. A.*), den Frühling zubringen.
весня́ний, adj., Frühlings-.
веснян-ки́, pl. f. I., (2. pl. -óк) Sommersprossen.
ве-сти́, v. I. B. (prs. -дý, prt. вів, велá; imp. -ди́, vp. -дéний) führen, leiten.
ве-ти́ти, v. II. A., (prs. -чý, -ти́ш, prt. -ти́в, vp. чéний) übertreffen.
вéчер, m. I., Abend.
вечері-ти, v. I. A., Abend werden, dämmern. [haltung.
вечерни́ці, pl. f. II., Abendunter-
вечі́рня, f. II., Abendgottesdienst.
вечерóм, adv., abends.
вечéря, f. II., Nachtmahl.
вечéря-ти, v. I. A., zu Abend essen.
вечі́рний, adj., Abend-.
вéшта-ти ся, v. I. A., herumschweifen.
вже, adv., schon, bereits.
вжи́-ти ся, p. v. I. A., hineinleben.
вз-, siehe auch уз-, з-! [Galopp.
в-зáводи, adv., um die Wette, in
взад, adv., zurück, rückwärts.
взаї́мний, adj., gegenseitig.
взаї́мність, f. V., Gegenseitigkeit.
в-зáпертї, adv., gefangen, eingesperrt.
взгля́д, m. I. (2. s. -у) Rücksicht.
взгля́дн-ий, adj., bezüglich; -о, adv. beziehungsweise.
вздовж, adv., der Länge nach.
вздрі́ти, siehe узрі́ти. [rufen.
взивá-ти, v. I. A., auffordern, auf-
взирá-ти, v. I. A., sehen, schauen, achten.
взір, m. I., (2. s. -у), Blick; Muster.
взірцéвий, adj., musterhaft.
взнéслий, adj., erhaben, hehr.
взор(е́)ць, m. II., (2. s. взірця́) Muster.
взя́ти, p. v. I. B. (prs. вóзьм-у, imp. -и, prt. взя-в, vp. -тий) nehmen, fassen; — ся herkommen, werden, beginnen.

ви, pron. pers., 2. pl. (2., 4. u. 7. вас, 3. вам, 5. ви, 6. вáми), ihr, Sie.
ви-, Partikel, aus-, heraus-, auf-, ab-, er-, ver-. [ziehen.
вйбавити, p. v., erretten; auf-
вибáган-ка, f. I.*). (2. pl. -ок) Wunsch, Laune. [raten.
вибагá-ти, v. I. A., ersinnen; er-
вйбагливий, adj., launisch.
вйбагн-ути, p. v. I. B., (prt. вйбаг, -ла) von вибагáти.
вйбалуш-ити, p. v. II. A. (prs. -у, -ать) óчи, die Augen aufreißen. [sein.
вибаранчá-ти, v. I. A., wählerisch
вибачá-ти, v. I. A., entschuldigen, verzeihen. [Verzeihung.
вйбачене, n. IV., Entschuldigung,
вйбачити, p. v. II. A., (imp. вйбач, -мо, -те) von вибачáти.
вйбачний, adj., nachsichtig, бýдьте в.! verzeihen Sie!
вибивá-ти, v. I. A., ausschlagen, durchprügeln, zerbrechen; drucken; — ся auskämpfen, із сили sich erschöpfen.
вибирá-ти, v. I. A., siehe вйбрати.
вйбити, p. v., von вибивáти.
вибігáти, v., hinauslaufen.
вйбій, m. I., (2. s. -óю) ausgefahrenes Erdloch.
вйбічи, p. v., von вибігáти. [chen.
вйбілити, p. v., ausweißen, blei-
вибілю-вати, v. I. A.*), siehe вйбілити. [Auswahl.
вйбір, m. I., (2. s. -óру) Wahl,
виблйску-вати ся, v. I. A*), glänzen, schimmern.
вибóр(е)ць, m. II., Wähler.
вибóрний, adj., gewählt, trefflich.
вибóрчий, adj., Wahl-. [Rekrut.
вйбран(е)ць, m. II., Auserwählter;
вйбрати, p. v., herausnehmen; wählen; — ся, sich aufmachen.
вйбрик, m. I., (2. u. 7. -у) Sprung, Streich.
вибрйку-вати, v. I. A.*), heru hüpfen, -springen.
вибувáти, v., ausdienen; ausgehe
вйбух, m. I., (2. u. 7. s. -у) Au bruch. [platze
вибухáти, v., ausbrechen, herau
вйбухнути, p. v., von вибухáт
вйбуялий, adj., üppig, aufg schossen.
вйбуяти, p. v., üppig aufschieße
вйвабити, p. v. herauslocken.
вйважити, p. v., ausheben.
вивáжу-вати, v. I. A*), aushebe
вйвалити, p. v., von вивáлюват aus-, heraus-, durch-, einsohl gen; heraus-, aus-strecken язй
вйвар, m. I., (2. s. -у) Absud.
вйварити, p. v., von вивáрюват
вивáрю-вати, v. I. A*), auskoche absieden.
вйвезти, p. v., von вивозйти.
вйвернути, p. v., von вивеј тáти.
вивертáти, v., um-werfen, -stoßen — ся umfallen, umstürzen.
вйвертіти, p. v., von вивéрчуват
вйверт-ка, f. I.*), (pl. 2 -ок) Korkziehe
вивéрчу-вати, v. I. A*), heraus ausbohren; — ся sich herau winden. [вати
вйвершити, p. v., von вивéршу
вивéршу-вати, v. I. A.*), vollende
вйвести, p. v, herausführen; ab leiten; ausbrüten; — в пол hintergehen.
вививá-ти, v. I. A., heraus-wickeln -drehen. [von вививáти
вйвин-ути, p. v. I. B., (prt. -ув
вивисшá-ти, v. I. A., erhöhen erheben. vorziehen.
вйвисш-ити, p. v. II. A. (prs. -у -ать) von вивисшáти.
вивисшене, n. IV., Erhöhung Erhebung.

вйвити, p. v. von вививáти.
вйвих, m. I., (7. s. -y) Verrenkung.
вивихá-ти, I. A., verrenken.
вйвихн-ути, p. v. I. B. (prt. -ув) von вивихáти. [Ableitung.
вйвід, m. I., Ausführung, Schluß.
вйвіда-ти, p. v. I. A., von виві-дувати. [Spion.
вивідáч, m. IV. (2. s. -á) Späher.
вивíду-вати, v. I. A.*), aus-, erforschen; — ся sich erkundigen.
вйвіз, m. I. (2. s. -y), Ausfuhr; Hohlweg.
вйвінувати, p. v., ausstatten.
вйвір-ка, f. I.*) (pl. 2. -óк) Eichhorn.
вйвісити, p. v., aushängen. [schild.
вйвіс-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Aushänge-
вивíтрю-вати, v. I. A*). schwinden, verfliegen. [worfeln.
вйвіяти, p. v.. ausschwingen, aus-
вйвла-стити, p. v. II. A.. (prs. -щу, -стиш. -стять; prt. -стив. vp. -щений) enteignen.
вйвлащене, n. IV., Enteignung.
вивлáщу-вати, v. I. A*). enteignen.
виводúти, v., siehe вйвести.
вивозúти, v.. aus-, heraus-, hinaus-führen.
вивозóвий, adj.. Ausfuhr-.
виволїкá-ти, v. I. A., heraus-, hervor- ziehen; -schleppen.
виволоч-и, p. v. II. A.. (prs. -y, -ать) von виволїкáти.
вйворіт, m. I.. Umsturz; Kehrseite; на — umgekehrt. verkehrt.
вйвчити, siehe вйучити.
вйвязати, p. v, heraus-binden. -lösen. auflösen, — ся sich entledigen, sich entwickeln.
вивязу-вати, v. I. A.*) siehe вйвязати.
вйгадати, p. v., von вигáдувати.
вйгадка, f., Erfindung, Witz.
вйгадливий, adj., spitzfindig, witzig.
вигáду-вати, v. I. A.*), ersinnen, erfinden. [jagen, -treiben.
виганя-ти, v. I. A., fort-, hinaus-
вигйбá-ти, v. I. A., zugrunde gehen, aussterben.
вигинá-ти, v. I. A., ver-, aus-biegen.
вйгинути, p. v., von вигибáти.
вигíдний. adj., bequem, gelegen.
вйгін, m. I., Trift, Viehweg.
виглáда, f. I., Schliff, Glätte.
виглáджу-вати, v. I. A.*), glätten.
вйгладити, p. v., von виглáджувати.
вигляд, m. I. (2. s. -y) Aussicht, Ansicht, Gestalt; Aussehen.
виглядáти, v., aus-, heraus-, hinaus-sehen; ausspähen; scheinen.
вйглянути, p. v., von виглядáти.
вйгнан(е)ць, m. II., Verbannter.
вйгнати, p. v., von виганяти.
вйгнути, p. v., von вигинáти.
вйговорити, p. v., von виговóрювати.
вйговір. m., Aussprache; Rüge.
виговóрю-вати, v. I. A*), aussprechen, verplauschen; vorwerfen. [fälligkeit.
вигóда, f. I., Bequemlichkeit; Ge-
вйгодувати, p. v., aufziehen, ernähren, mästen.
вйгоїти, p. v., heilen, ausheilen.
вйголоджений, vp., ausgehungert.
вйголосити, p. v., verkünden, aussprechen, vortragen.
виголóшу-вати. v. I. A.*), siehe вйголосити.
вйгоріти, p. v., ausbrennen.
вйготовити, p. v., von виготовляти. [ausarbeiten.
виготовля-ти, v. I. A., verfertigen,
вйграна, f. = adj., Gewinn.
вигра-вáти, v. I. A. (prs. -ю, prt. -вáв, imp. -вáй), spielen; gewinnen.

ви́грати, p. v., von виграва́ти.
вигрива́ч, m. IV., (2. s. -а́), Gewinner. [sonnen; ausbrüten,
вигріва́-ти, v. I. A., wärmen,
ви́гріти, p. v., von вигріва́ти.
ви́губити, p.v., vertilgen, ausrotten.
вигу́блю-вати, v. I. A.*), вигубля́-ти, v. I. A. siehe ви́губити.
вигу́ку-вати, v. I. A.*), rufen.
ви́гулити, p v., hinaus-, entlocken; — ся entwinden.
вигу́лю-вати, v. I. A*), siehe ви́гулити. [tanzen.
ви́гуляти ся, p. v., sich satt
вид, m. I., (2. s. -у) Gestalt, Aussehen, Schein; Aussicht.
вида́ване, n. IV., Herausgabe.
видава́ти, v., aus-, herausgeben, erlassen; ausliefern, verraten; — ся scheinen, erscheinen; heiraten (einen Mann).
вида́в(е)ць, m. II., Herausgeber.
ви́давити, p. v., von вида́влювати.
вида́влю-вати, v. I. A*), видавля́-ти I. A., aus-pressen, -drücken; herauswürgen. [Herausgeber.
вида́вник, m. I. (5. u. 7. s. -у)
видавни́цтво, n. I., Herausgabe, Verlag.
вида́вниця, f. II., Herausgeberin.
ви́далене, n. IV., Ausweisung, Hinausschaffung. [gesehen.
вида́л(е)ць, m. II., einer, der viel
вида́лий, adj., der viel gesehen, kundig. [да́лювати.
ви́дал-ити, p. v. II. A., von ви-
вида́лю-вати, v. I. A*), видаля́-ти, I. A., ausweisen, hinausschaffen.
ви́дане, n. IV., Auslieferung; Ausgabe; Verehelichung der Tochter, на в-ю heiratsfähig.
ви́дати, p. v., von видава́ти.
вида́-ти, v. I. A., sehen, в. ся sich oft sehen.
видатко́вий, adj., Ausgabs-.
вида́тний, adj., ausgiebig, hervorragend. [Ertrag.
вида́тність, f. V., Ertragsfähigkeit,
вида́тно, adv., nachdrücklich.
вида́т(о)к, m. I., (2. s. -у) Ausgabe, Kosten.
вида́ча, f. IV., Ausfolgung, Auslieferung. [vorschieben.
видвига́ти, v., emporheben, her-
ви́двигнене, n., Hervor-, Emporheben.
ви́двигнути, p. v., von видвига́ти.
ви́держати, p. v., von виде́ржувати.
виде́ржу-вати, v. I. A.*) (vp. -ваний) aus-dauern, -halten, ertragen. [влі́ти ся.
ви́дивити ся, p. v., von види-
видивля́-ти ся, v. I. A., große Augen machen.
ви́димий, adj., sichtbar.
ви́димо, adv., augenscheinlich, sichtlich.
ви́диха-ти, p. v., ausatmen; -й здоров! wohl bekomm's!
ви́дїдичити, p. v., enterben.
ви́дїл, m. I. (2. s. -у), Abteilung, Ausschuß, Fakultät.
ви́дїлити, p. v., von видї́лювати.
видїло́в-ий, adj., Ausschuß-; -а шко́ла Bürgerschule.
видї́люване, n. IV., Ausscheidung.
видї́лю-вати, v. I. A*), ausscheiden.
ви́дїне, n. IV., Sehen.
ви́д-їти, v. II. A., (prs. -жу, -иш, prt. -їв, imp. -ь, -ьмо, -ьте, vp. -жений) sehen; -ить ся es scheint, dünkt. [es ist hell.
ви́дко (ся), es scheint, man sieht;
ви́дмо, n. I., Erscheinung, Gespenst. [sehnlich.
ви́дний, adj., sichtbar, licht; an-
виднї́с[ен]ько, adv. dim., ganz hell.
виднї́-ти ся, v. I. A., sichtbar werden, dämmern, schimmern,

виднокру́-г, m. I. (7. s. -зї) Horisont.
видобува́ти, siehe добува́ти.
ви́добути, siehe добу́ти.
ви́доптати, p. v., mit Füßen austreten.
видо́пту-вати, v. I. A*), siehe ви́доптати.
ви́дра, f. I., Fischotter.
ви́дужа-ти, p. v. I. A., von виду́жувати.
виду́жу вати, v. I. A*), genesen.
ви́дум-на, f., Erfindung, Ersonnenes.
ви́думати, p. v., von виду́мувати.
виду́му-вати, v. I. A.*), ersinnen, erdichten, erfinden.
ви́дурити, p. v., von виду́рювати.
виду́рю-вати, v. I. A.*), herausschwindeln, entlocken.
видува́-ти, v. I. A., heraus-, aufblasen.
ви́дути, p. v., von видува́ти.
видю́чий, adj., sehend.
ви́жадати ся, p. v., ersehnen.
ви́жити, p. v., auskommen.
ви́жив ити, p. II. A., (f. -лю, -иш, -лять; vp. -лений) von вижив-ляти.
ви́живлене, n. IV., Ernährung.
вижи́влю-вати, v. I. A.*), вижи-вляти I. A., ernähren, erhalten.
вижида́-ти, v. I. A., erwarten, erhoffen.
ви́жльопати, p. v., von вижльо́пувати.
вижльо́пу-вати, v. I. A.*), ausschlürfen, -saufen.
ви́жний, adj., Ober-.
ви́жмякати, p. v., жмяка́ти.
ви́жолобати, p. v. I. A., von ви-жоло́бувати.
ви́жолоб(о)к, m. I., Aushöhlung, Rinne.
вижоло́бу-вати, v. I. A.*), aushöhlen.
визаря́ти, v. I. A., ausstrahlen.
ви́збирати, p.v., von визби́рувати.
визби́ру-вати, v. I. A.*), aufsammeln, nachlesen.
ви́звати, p. v., von визива́ти.
ви́зьвір-ити ся, p. v. II. A., von ви-зьві́рювати ся.
визьві́рю-вати ся, v. I. A.*), anfahren.
ви́звіл, m.I.,(2.s.-у)Befreiung; Freisprechung.
ви́звол-ити, p. v. II. A., v. -я́ти.
визволя́-ти, v. I. A., befreien, erlösen, frei-lassen, -sprechen.
ви́здорові-ти, p. v. I. A., gesund werden.
виздоро́влю-вати, v. I. A.*), siehe ви́здоровіти.
виздріва́-ти, v. I. A., reifen.
визива́-ти, v. I. A., herausfordern.
визи́на, f. I., Hausenfleisch.
визи́ране, n. IV., Herausschauen.
визира́-ти, v. I. A., her- (hin-) ausschauen.
ви́зирн ути, p. v. I. B. (prt. -ув) hin(her)ausblicken.
ви́зискати, p. v., von визи́скувати.
визи́ску-вати, v. I. A.*) ausnützen, ausbeuten.
визискува́ч, m. IV. (2. s. -а́) Ausbeuter.
ви́зїв, m. I. (2. s. -у) Ausdünstung.
визїва́ти, v., aus-dünsten, -atmen, -hauchen.
ви́зївнути, p. v. von визїва́ти.
визна́в(е)ць, m. II., Bekenner.
визна-ва́ти, v. I. A. (prt. -ва́в, imp. -ва́й, vp. -ваний) bekennen, gestehen.
ви́знати, p. v., von визнава́ти.
ви́значити, p. v., von визна-(чув)ати.
ви́значний, adj., merklich, hervorragend.
визна́чу-вати, v. I. A.*), bestimmen, anweisen, zuteilen.
ви́зов, m. I. (2. s. -у) Herausforderung.
ви́зуб-ити, v. II. A. (f. -лю, -лять, vp. -лений) schartig machen.

визувá-ти, v. I. A., Schuhe ausziehen. [визувáти.
вúзу-ти, p. v. I. A., (vp. -тий) von
вúзян-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), aushauchen. [nehmen.
виймá-ти, v. I. A., aus-, heraus-
вúйти, p. v., von виходúти.
виїдá-ти, v. I. A., heraus-, auffressen; verzehren.
вúїзд, m. I. (2. s. -у) Abfahrt, Abreise; Auffahrt.
виїзджá-ти, v. I. A., (oft) aus-, auf-fahren, verreisen.
виїмкóвий, adj., Ausnahms-, besonderer.
вúїм(о)к, m. I., (7. s. -у) Ausnahme.
вúїсти, p. v., von виїдáти.
вúїхати, p. v., von виїзджáти.
вú-ка, f. I.*), Wicke.
вúказати, p. v., von викáзувати.
викáзний, adj., Ausweis-.
викáзу-вати, v. I. A.*), aus sagen, -weisen; nachweisen, darlegen.
вúкапати, p. v., von викáпувати; -ний sehr ähnlich.
викáпу-вати, v. I. A.*), auströpfeln.
вúка-ти, v. I. A., mit Ви (Sie) anreden. [werfen.
викидáти, v., hinaus-, heraus-
викúду-вати, v. I. A.*), siehe викидáти.
вúкінчити, p. v., vollenden.
вúклад, m. I., (2. s. -у) Auslage, Gebür; Vortrag.
викладá-ти, v. I. A., auslegen, erklären, vortragen.
викликáти, v., her-(hin-)ausrufen.
вúкликати, p. v., von викликáти.
виклинá-ти, v. I. A., mit Bann belegen; verwünschen.
вúклювати, p. v., heraus-picken, -hacken; entwickeln.
виключá-ти, v. I. A., ausschließen.
ключ-ити, p. v. II. A., (prs. -у, вú-ать) von виключáти.
вúключний, adj., ausschließlich.
вúклясти, p. v., von виклинáти.
вúкона-ти, p. v. I. A., von викóнувати. [ausführen, treiben.
викóну-вати, v. I. A.*), vollziehen,
вúкопати, p. v., von викóпувати.
викóпу-вати. v. I. A.*), aus-, heraus-graben. [корінювати.
вúкорін-ити, p. v. II. A., von ви-
викорíню-вати, v. I. A.*), ausrotten, ausmärzen.
викорчóву-вати, v. I. A.*), ausroden, aushacken, abholzen.
вúкорчувати, p. v., von викорчóвувати.
вúкосити, p. v., von викóшувати.
вúкотити, p. v., von викóчувати.
вúкоха-ти, p. v., von викóхувати.
викóху-вати, v. I. A.*), aufziehen, pflegen.
викóчу-вати, v. I. A.*), auf-, heraus-rollen, -wälzen.
викóшу-вати, v. I. A.*), ab-, ausmähen. [spotten.
вúкпити, p. v., entlocken; ver-
викрадá-ти, v. I. A., hinaus-, wegstehlen. [färben.
вúкрасити, p. v., ausmalen, aus-
вúкрасти, p. v., von викрадáти.
викривá-ти, v. I. A., auf-, entdecken.
вúкривити, p. v., von викривлятú.
викривля́-ти, v. I. A., biegen; verdrehen, verziehen; krumm, schief machen (treten).
вúкрик, m. I.*) Aufschrei.
викрикá-ти, v. I. A., lärmen, schreien.
вúкрикнути, p. v., von викрикáти.
вúкрити, p. v., von викривáти.
вúкроїти, p. v., von викрóювати.
викрóю-вати, v. I. A.*), heraus-, zu-schneiden. [Ausrede.
вúкрут, m. I., (2. s. -у), Ausflucht,
вúкрутити, p. v., von викрýчувати.

викру́чу-вати, v. I. A.*), aus-, herausdrehen, -winden, -ziehen.
ви́куп, m. I., (2. s. -у), Loskauf, Lösegeld.
ви́купати, p. v., baden.
ви́купити, p. v., von викуплювати.
вику́плю-вати, v. I. A.*), aus-, loskaufen.
ви́купний, adj., einlösbar.
ви́курити, p. v., von вику́рювати.
вику́рю-вати, v. I. A*), aus-, herausräuchern.
ви́ку-сити, p. v. II. A., (prs. -шу, -сиш; prt. -сив; Vp. -шений) von вику́шувати.
ви́кутати, p. v., aufziehen.
вику́шу-вати, v. I. A.*), heraus-, aus beißen.
ви́ла, pl. = f. I., Heugabel.
ви́лаґодити, p. v., von вилаґо́джувати.
вилаґо́джу-вати, v. I. A.*), bearbeiten, fertigstellen; ausbessern.
ви́ладити, p. v., ausarbeiten, fertig machen.
вилазйти, p. v., herauf steigen, -klettern; hervorkriechen.
ви́лет, m. I., (2. s. -у) Ausflug.
ви́летїти, p. v., von вилїта́ти.
ви́лив, m.I., (2.s.-у), Erguß,Ausfluß.
вили́ванє, n. IV., siehe ви́лив.
вилива́-ти, v. I. A., hinausgießen; — ся sich ergießen.
ви́лизати, p. v., von вили́зувати.
вили́зу-вати, v. I. A.*), auslecken.
ви́лисїти, p. v., ganz kahl werden.
вили́ску-вати, v. I. A.*), glänzen.
ви́лити, p. v., aus , hinausgie en: gießen.
ви́лиції, pl. = f. II., Unterkieferknochen.
ви́лїзти, p. v., von вилазйти.
вилїта́ти, v., aus-, heraus-, hinauffliegen.
ви́лїчити, p. v., 1) her-, ab-zählen; 2) heilen.
вил-ки́, pl. = f. I., (2. pl. -ок) Gabel.
вилкова́тий, adj., gabelig, gabelförmig.
ви́лляти, p. v., siehe ви́лити.
вило́-га, f. I.*), Aufschlag.
ви́ложити, p. v., auslegen, auseinandersetzen.
вило́жу-вати, v. I. A.*) siehe ви́ложити.
ви́ломити, p. v., von виломлювати.
вило́млю-вати, v. I. A.*), aus , herausbrechen.
ви́лупити, p. v., von вилу́плювати.
вилу́плю-вати, v. I. A.*), heraus , aus-hülsen, -schälen, -hacken.
вилуча́ти, v., ausschließen, ausscheiden.
ви́лучити, p. v., von вилуча́ти.
вилу́чу-вати, v. I. A.*), siehe вилуча́ти.
ви́лущити, p. v., von вилу́щувати.
вилу́щу-вати, v. I. A.*), aushülsen, ausklauben.
ви́людн-ити, p. v. II. A., von вилю́днювати.
вилю́дню-вати, v. I. A.*), entvölkern.
вилягати, v., lagern: — ся sich entwickeln.
вимага́-ти, v. I. A., fordern, verlangen.
ви́мазати, p. v., von вима́зувати.
вима́зу-вати, v. I. A.*), ausstreichen, wegwischen.
ви́манити, p. v., von вима́нювати.
вима́ню-вати, v. I. A.*), herauslocken, -schwindeln.
ви́марнїти, p. v., abmagern.
ви́мацати, p. v., v. вима́цувати.
вима́цу-вати, v. I. A.*), heraustasten; entdecken, herausbringen.
вимерза́-ти, v. I. A., ausfrieren.
ви́мерзнути, p. v., von вимерза́ти.
ви́мерти, p. v., von вимира́ти.
ви́мести, p. v., von вимїта́ти.

вимива-ти, v. I. A., auswaschen.
вимика-ти, v. I. A., herausziehen, -reißen.
вимира-ти, v. I. A., aussterben.
вимина-ти, v. I. A., ausweichen.
вимислити, p. v. II. A., (f. -шлю, слиш, prt. -слив, imp. -сли, vp. -шлений) von вимишляти.
вимити, p. v., von вимивати.
вимишля-ти, v. I. A., erdichten, ersinnen. [Ausflucht.
вимів-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Ausrede,
виміна, f. I., Austausch.
виміню-вати, v. I. A.*), aus-, umwechseln, austauschen.
виміня-ти, p. v., von вимінювати.
вимір, m. I., (2. s. -у), Ausmaß.
вимірене, n. IV., Ausmessen.
виміритн, p. v., von вимірювати.
виміррю-вати, v. I. A.*), aus-, bemessen, messen.
виміряти, p. v., von вимірювати.
вимісити, p. v., ausknetten, knetten.
вимїт, m. I.. (2. s. -ету) Auswurf.
вимітá-ти, v. I. A., aus-, hinauskehren.
вимітач, m. IV., (2. s. -á) Feger.
вимкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, -ла: Vp. вимкнений) von вимикати. [samkeit.
имова, f. I., Aussprache, Bered-
имовити, p. v., von вимовляти.
вимовля-ти, v. I. A., aussprechen, ausbedingen; — ся ausreden.
вимовний, adj., beredt.
вимо-га, f. I.*), Anforderung, Erfordernis. [nötigen.
вимочи, p. v., erzwingen, ab-
вимоклий, adj., ausgewässert, bleich. [durchnäßt werden.
вимокнути, p. v., durchweicht,
вимолити, p. v., erbitten, erflehen.
вимолоднї-ти, p. v., jung werden, verjüngen.
вимолот, m. I., (2. s. -у), Ausdrusch.
вимолотити, p. v., ausdreschen
виморити, p. v., aushungern lassen
вимостити, p. v., von вимощувати
вимотати, p. v., von вимотувати.
вимоту-вати, v. I. A.*), aus-, ab-, herauswinden, abhaspeln.
вимощу-вати, v. I. A.*), ebnen.
вимудрувати. p. v., мудрувати.
вимул-ити, p. v. II. A., von вимулювати. [schwemmen.
вимулю-вати. v. I. A.*), aus-
виму-сити, p. v. II. A., (prs. -шу, -сиш, prt. -сив, imp. -си, vp. -шений) erzwingen. [nötigen.
вимучити, p. v., abquälen: ab-
вим-я, n., (2., 3. u. 7. s. -ени, 4. u. 5. = 1.; pl. 1., 4., 5. -ена, 2. -ен, 3. -енам, 6. -енами, 7. -енах) Euter. [pressen.
вимяти, p. v., auskneten, aus-
вина, f. I., Schuld.
винагорода, f. I., Entlohnung, Vergeltung, Entschädigung.
винагородити, p. v., von винагороджувати.
винагороджу-вати, v. I. A.*), belohnen, vergelten, entschädigen.
винаєм, m., Vermietung.
винаємнин, m., Vermieter.
винайдене, n. IV., Auffindung, Erfindung.
винаймати, v., mieten, pachten.
винаймити, p. v., von винаймати.
винайти, p. v., von винаходити.
винар, m. II., (2. s. -я) Winzer. [ten.
винар ня, f. II., (2. pl. -ень) Weingar-
винародовлене, n. IV., Entnationalisierung.
винародов-ити, p. v. II. A., (prs. -лю, -иш, -лять; vp. -лений) von винародовлювати.
винародовлю-вати, v. I. A.*), entnationalisieren.

вйнахід, m. I., (2. s. -у), Erfindung.
винахідник, m. I., (5. u. 7. s. -у) Erfinder.
винаходйти, v., erfinden.
вйн-ен, -на, -не, adj., schuldig.
вйнести, p. v., von виносйти.
винимá-ти, v. I. A., siehe виймáти.
вин-йти, v. II. A., beschuldigen, anklagen. [Vertilgung.
вйнищене, n. IV., Vernichtung,
вйнищити, p. v., von винйщувати,
винйщу-вати, v. I. A.*), vertilgen. vernichten.
вйніж-ити, p. v. II. A., (prs. -у, ать), verweichlichen, verzärteln.
вйнний, adj., säuerlich.
виннйця, f. II., Weinkeller, Branntweinbrennerei.
винó, n. I., Wein.
виновáтий. adj., schuldig, schuld.
виновáт(е)ць, m. II., Schuldiger, Beschuldigter.
виновáтниця, f. II., Schuldige.
винóвий, adj., Wein-.
винóвний, adj., schuldig.
винóвник, m. I., (5. u. 7. s. -у) Schuldiger.
винóвниця, f. II., Schuldige:
виногрáд, m. I., 2. s. -у) Weintraube, Weinrebe.
виногрáдний, adj., Weingarten-.
винокýр, m. I., Branntweinbrenner.
винорóдний, adj., weintragend.
виносйти, v., aus-, heraus-, hinaustragen; ertragen, erdulden; erheben; betragen, ausmachen; ся sich davonmachen.
винувáтий, adj., schuldig.
винуват-йти, v. II. A., (prs. -чý, тйш; vp. -чéний) beschuldigen.
вйнудити, p. v., abnötigen, erzwingen; langweilen.
вй-няти, p. v. I. B., (prs. -йму, prt. -няв, imp. -йми, vp. -нятий) von виймáти.
виняткóвий, adj., Ausnahms-.
винят(о)к, m. I., (2. u. 7. -у) Ausnahme.
виображá-ти, v. I. A., vorstellen.
вйображене, n. IV., Vorstellung.
виобра-зйти, p. v. II. A. (f. -жý, -зйш, prt. -зйв, vp. -жéний) von виображáти.
виобразнйця, f. II., Vorstellungsvermögen. [Phantasie.
виобраз-ня́, f. II., (2. pl. -éнь),
вйострити, p. v., von виóстрювати,
виострю-вати, v. I. A.*), schärfen.
випадáти, v., aus-, ent fallen; vorfallen; ziemen.
випáд(о)к, m. I., (2., 5. u. 7. s. -у) Fall, Zufall, Vorfall.
вйпалити, p. v., von випáлювати.
випáлю-вати, v. I. A.*), aus-, heraus-, ein-brennen; abfeuern. losschießen. [Ausdünstung.
вйпар, m. I., (2. s. -у) Dunst,
вйпарити, p. v., von випáрювати.
випáрю-вати, v. I. A.*), ausdünsten, verdunsten.
випасá-ти, v. I. A., weiden; mästen.
вйпасти, p. v., von випадáти.
вйпередити, p. v. II. A., (prs. -жу, -иш; -жений) von випередживати.
випередж-вати, v. I. A.*), zuvorkommen, voraneilen, übertreffen.
вйперти, p. v., von випирáти.
вйпеч-и, p. v. I. B., (prt. вйпік, вйпекла), von випікáти.
випива-ти, v. I. A., aus-. heraustrinken. leeren.
випирá-ти, v. I. A., heraus-, hinausdrängen: — ся verleugnen, lossagen.
вйпис, m. I., (2. s. -у). Auszug.
вйписати, p. v., von випйсувати.
вйпис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Zitat.
випйсу-вати, v. I. A.*), aus-, heraus-, auf-schreiben; streichen.

вйпит, m. I., (2. s. -у), Ausfragen.
вйпитати, p. v., von випйтувати.
вйпити, p. v.. von випивáти.
випйту-вати, v. I. A.*), ausfragen; — ся nachfragen, sich erkundigen.
випихá-ти, v. I. A., aus-, hinausstopfen.
випікá-ти, v. I. A., aus, herausbrennen; ausbacken; fertig braten.
вйплакати, p. v., durch Weinen erlangen; ausweinen.
вйплат. на в. gegen Auszahlung
виплáта, f., Auszahlung.
вйплатити, p. v., von виплáчувати.
виплáтник, m. I., (5. u. 7. s. -у) Auszahler.
виплáчу-вати, v. I. A.*), auszahlen.
вйплекати, p. v., groß-, auf-ziehen.
вйплести, p. v., von виплітáти.
вйплив, m. I., (2. s. -у) Ausfluß.
виплива́-ти, v. I. A., aus-, herausfließen, -schwimmen, -laufen, emportauchen; entspringen, hervorgehen.
вйплисти, p. v., von випливáти.
виплїтá-ти. v. I. A., ausflechten, flechten.
вйплїт-ка, f.I.*), (2.pl.-ок)Zopfband.
випльóву-вати, v. I. A.*), aus-, herausspucken.
виплóджу-вати, v. I. A.*), ausbrüten, aushecken.
йплодити, p. v., виплóджувати.
йплод(о)к, m. I., (2., 5. u. 7. -у) Ausgeburt.
вйплювати, p. v., von випльóвувати.
виповідáти. v., aussagen; kündigen.
вйповідь, f. V.. Aussage; Kündigung.
вйпові-сти, p. v., von виповідáти.
вйповнити, p. v., von випóвнювати.
випóвню-вати, v. I. A.*), ausfüllen, erfüllen.
виповня́-ти. v. I. A., ausfüllen, erfüllen.
випогóджу-вати ся, v. I. A.*), sich ausheitern.
вйпогодити ся, p. v., von випогóджувати ся.
випозичáти, v., ausleihen.
вйпозичити, p. v., von випозичáти.
виполїку-вати, v. I. A.*), ausspülen.
вйполокати, p. v., von виполїкувати.
вйполоти, p. v., von випóлювати.
випóлювати, v. I. A.*), ausjäten.
вйпорожнити, p. v., von випорóжнювати.
випорóжню-вати, v. I. A.*), aus-, entleeren.
вйпороти, p. v., von випóрювати.
вйпорпати, p. v., von випóрпувати.
випóрпу-вати, v. I. A.*), aus-, herausscharren.
вйпочати, p. v., von випочивáти.
випочивáти, v. ausruhen, rasten.
випрáва, f. I., Ausbesserung; Ausstattung; Gerben.
вйправити, p. v., von виправля́ти.
вйправ-ка, f. I.*), (2. pl. -óк) Abrichtung; Gerben.
виправля́-ти, v. I. A., richten; gerben; absenden; anstellen, treiben.
вйпрати, p. v., auswaschen (Wäsche.)
випрйску-вати, v. I. A.*), aus-, heraus-spritzen.
випрівá-ти, v. I. A., vom Schweiß wund werden.
вйпріти, p. v., von випрівáти.
вйпробувати, p. v., erproben.
випровáджу-вати, v. I. A.*), herausführen, hinausgeleiten; herleiten; — ся ausziehen.
вйпровадити, p. v., von випровáджувати.
вйпродати, p.v. ,von випрóдувати.
випрóду-вати, v. I. A.*), ausverkaufen.
вйпросити, p. v., випрóшувати.
вйпросту-вати, v.I. A*), aufrichten.

ви́проха-ти, p. v. I. A., siehe ви́просити.
випро́шу-вати, v. I. A.*), aus-, er-bitten, hinausbitten; — ся sich entschuldigen.
випрягá-ти, v. I. A.*), ausspannen.
випрядá-ти, v. I. A., ausspinnen.
ви́прясти, p. v., von випрядáти.
ви́прятати, p. v., von випря́тувати.
випря́ту-вати, v. I. A.*), ausräumen.
ви́пря-чи, p. v. I. B., (prs. -жу, prt. -г, -гла; imp. -жи; vp. -жений) von випрягáти.
ви́пукати, p. v., von випу́кувати.
ви́пуклий, adj., gewölbt, konvex.
випу́ку-вати, v. I. A.*), (her)austrommeln, -klopfen. [aufreißen.
ви́пул-ити, p. v. II. A., (óчи)
випу́лю-вати, v. I. A*), ви́пулити.
ви́пуск, m. I., (2. u. 7. s. -у), Lieferung.
випускáти, v., aus-, heraus-, hinaus-, los-lassen; -treiben.
ви́пустити, p. v., von випускáти.
ви́пхати, p. v., von випихáти.
випя́лю-вати, v. I. A.*), ви́пялити.
ви́пял-ити, p. v. II. A., ausstrecken.
вир, m. I., (2. s. -у), Strudel.
виражá-ти, v. I. A., ausdrücken.
ви́раз, m. I., (2. s. -у), Ausdruck.
вирази́стий, adj., ausdrucksvoll, deutlich.
вирази́стість, f. V., Deutlichkeit.
ви́разити, p. v., виражáти.
ви́разний, adj., ausdrücklich, deutlich.
ви́ратувати, p. v., erretten.
ви́рахувати, p. v., ausrechnen.
ви́рвати, p. v., von виривáти.
ви́рей, m. III., (2. s. -ю) Süden.
ви́речи, p. v., aussprechen; — ся sich lossagen, entsagen.
виривá-ти, v. I. A., aus-, heraus-, ent-reißen; — ся sich losreißen, hervorplatzen.
виринá-ти, v. I. A., auf-, hervortauchen.
ви́рин-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), von виринáти.
ви́рити, p. v., herauswühlen; eingraben. [Ausführung.
ви́ріб, m. I., (2. s. -у), Erzeugnis;
ви́рібник, m. I., (5. u. 7. s. -у) Erzeuger.
ви́рівнати, p. v., von вирівнувати.
вирівну-вати, v. I. A*), ausgleichen, ebnen.
ви́рід, m., Ausgeburt.
ви́різати, p. v., von вирізувати.
ви́різ(о)к, m. I., Ausschnitt.
вирізу-вати, v. I. A.*), heraus-, ausschneiden; schnitzen; niedermetzeln.
ви́рік, m. I., (2. u. 7. -у) Ausspruch.
ви́робити, p. v., von виробляти
виробля́-ти, v. I. A., ausarbeiten. verfertigen, erzeugen; treiben — ся sich ausbilden; erschöpfen.
виро́б-ня, f. II., (2. pl. -ень) Fabrik.
виро́джу-вати ся, v. I. A.*), sich bilden; mißraten, ausarten.
ви́родити ся, p. v., von виро́джувати ся.
ви́розумілий, adj., einsichtig.
ви́розумілість, f. V., Einsicht.
ви́розуміти, p. v., verstehen, begreifen; einsehen.
ви́роїти ся, p. v., ausschwärmen.
виростá-ти, v. I. A., auf-, aus-, heraus-wachsen; aufziehen.
ви́рости, p. v., von виростáти.
ви́рост(о)к, m. I., Schößling; Junge.
ви́рубати, p. v., von виру́бувати.
виру́бу-вати, v. I. A.*), aus-hauen. heraushacken. [helfen.
виручá-ти, v. I. A., vertreten, aus-
ви́ручити, p. v., von виручáти.
виряджá-ти, v. I. A., abschicken; auf die Reise versehen.

вйрядити, p. v., von виряджа́ти.
висаджа́ти, hinauf-, aus-setzen; verdrängen, sprengen.
вйсадити, p. v., von висаджа́ти.
вйсватати, p. v., verloben, erwerben (Braut).
вйсвистати, p. v., auspfeifen.
вйсьвітл-ити, p. v. II. A., beleuchten. [leuchten lassen.
висьвічу-вати, v. I. A.*), viel
вйсвободжа́-ти, v. I. A., befreien.
вйсвобод-ити. p. v. II. A.. (prs. -жу, -иш; vp. -женнй) von висвободжа́ти. [вати.
вйсьвятити, p. v., von висьвя́чу-
вйсьвячене, n. IV., Ausweihe.
висьвя́чу-вати. v. I. A.*), ausweihen.
виселе́н(е)ць, m. II., Auswanderer.
вйсел-ити ся, p. v. II. A., aus wandern.
висйджу-вати, v. I. A.*), lange sitzen; durch Sitzen ausrichten; ausbrüten.
вйсидїти, p. v., von висйджувати.
вйсикати, p. v., von висйкувати.
висйку-вати, v. I. A.*), ausspritzen.
висила́-ти, v. I. A., hinaus-, aussenden.
вйсиленє, n. IV., Erschöpfung.
вйсилити. p. v., von висиля́ти.
висиля́ти, v., ausfädeln; erschöpfen.
висипа́ти, v., ausschütten; ся herausströmen, hervorbrechen.
вйсип-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Ausschlag. [schlafen.
висипля́-ти ся, v. I. A., sich aus-
висиса́-ти, v. I. A., aussaugen.
висиса́ч, m. IV., (2. s. -á), Aussauger.
висиха́-ти, v. I A., anstrocknen.
вйсїв, m. I., (2. s. -у), Aussaat.
висїва́-ти, v. I. A., aussäen, aussieben.
вйсїв-ки, pl. = f. I., (2. pl. -(
das Ausgesiebte.
висїда́ти, v., ab-, aus-steigen. [tu
вйсїд ка, f. I. A*), (2. pl. -ок) Ausb
вйсїкати ся, p. v., von висїк
вати ся. [ausschneuz
висїку-вати ся, v. I. A.*), si
висїльниця, f. II., Galgen.
вйсїсти, p. v., von висїда́ти.
вй-сїти, v. II. A., (prs. -шу, -си
prt. -сїв; imp. -сь, -сьмо, -сьт
hängen. [peitsch
вйсїчи, p. v., zerhacken; a
вйсказ, m. I., (2. s. -у). Ausspru
вйсказати, p. v., von виска́зува
виска́зу-вати v. I. A.*), aus-sp
chen, -sagen, -drücken.
виска́ку-вати, v. I. A.*), hüpfe
hervorspringen. [fletsche
вйскалити, p. v., зуби, die Zäh
вйскок, m. I., (2. s. -у), Sprun
на -и bereitwilligst.
вйскочити, p. v., herauf-, hinau
springen. [бувал
вйскробати, p. v., von вискр
вйскроб(о)к, m. I., Rest.
вискро́бу-вати, v. I. A.*), au
schaben, auskratzen.
вйскубати, p. v., von виску́бувати
виску́бу-вати, v. I. A.*), aus-
heraus-rupfen, -zupfen.
вйславити, p. v., von виславля́ти
виславля́-ти. v. I. A., preisen
rühmen.
вйслан(е)ць, m. II., Sendling.
висла́нник, m. I.*), Sendbote.
вйслати, p. v., von висила́ти.
вйслизн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув
entschlüpfen, entgleiten.
вйслий, adj., hängend.
вйслїд, m. I., (2. s. -у), Ergebnis, Folge.
вислїджуване, n. IV., Erforschung.
вислїджу-вати, v. I. A.*), erforschen, untersuchen.

вйслїдити, p. v., von вислїджувати. [weise.

вйслів, m. I., (2. s. -у) Ausdrucks-

вйслов-ити, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений) von висло́влювати.

висло́влю-вати, v. I. A.*), aussprechen, mit Worten ausdrücken.

вислу́га, f. I. A.*), Dienst; Pension.

вислу́гу-вати ся, v. I. A.*), dienen; sich bedienen. [abdienen.

вислу́жу-вати, v. I. A.*), aus-,

вйслужен(е)ць, m. II., der Ausgediente. [sion.

вислужени́на, f. I., Emeritur, Pen-

вйслужити, p. v., вислу́жувати.

вйслухати, p. v., вислу́хувати.

вислу́ху-вати, v. I. A.*), aus-, erhören.

вйсмажити, p. v., висма́жувати.

висма́жу-вати, v. I. A.*), ausschmorren.

вйсмаркати, p. v., ausschneuzen.

вйсмарувати, p. v., ausschmieren.

висьміва́-ти, v. I. A., auslachen.

вйсьміяти, p. v., von висьміва́ти.

вйсмоктати, p. v., von висмо́ктувати. [saugen.

висмо́кту-вати, v. I. A.*), aus-

вйсмотрити, p. v., von висмо́трювати.

висмо́трю-вати, v. I. A.*), ausspähen, auftreiben, versehaffen.

висно́ву-вати, v. I. A.*), entwickeln, herleiten.

вйснувати, p. v., von висно́вувати.

вис-о́кий, adj., (Komp. -ший) hoch; erhaben.

висо́кість, f. V., Höhe; Hoheit.

високоверхий, adj., mit hohem Gipfel.

високопа́рний, adj., hochtrabend.

високоро́дний, adj., hochgeboren.

вйсолоп-ити, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), von висоло́плювати.

висоло́плю-вати, v. I. A.*), herausstrecken.

висота́, f. I., Höhe.

височе́нний, adj., sehr hoch.

височина́, f. I., Hochebene.

височі́нь, f. V., Höhe.

вйспати ся, p. v., висипля́ти ся.

вйсьпівати, p. v., von висьпі́вувати.

висьпі́ву-вати, v. I. A.*), aussingen; viel, stark, gut singen.

вйсповідати, p. v., beichten.

вйссати, p. v., von висиса́ти.

вистáва, f. I., Ausstellung; Aufwand.

встава́ти, v., auslangen, ausreichen; hervorstehen.

вйставити, p. v., von виставля́ти.

виставля́ти, v., ausstellen; aussetzen. [wandreich.

вистáвний, adj., Auslage-; auf-

вистáвник, m. I., (5. u. 7. -у), Aussteller.

вйсталити, p. v., stählen.

вйстарати, p. v., verschaffen.

вистарча́-ти, v. I. A., ausreichen.

вйстарчити, p. v., вистарча́ти.

вйстати, p. v., von викстава́ти.

вйстелити, p. v., висте́лювати.

висте́лю-вати, v. I. A.*), auspolstern.

вистеріга́-ти, v. I. A., warnen; --- ся sich in acht nehmen.

вистига́-ти, v. I. A., auskühlen.

вйстигн-ути, v. I. B., (prt. вйстиг, -ла) von вистига́ти.

вйстїл ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Polsterung, Streu. [stehen.

вистóю-вати, v. I. A.*), lange

вйстояти, p. v., von висто́ювати.

вйстричи, p. v., herausscheren.

вйстріл, m. I., (2. s. -у), Schuß.

вйстрілити, p. v., von вистрі́лювати. [schießen.

вйстріляти, p. v., nieder-, ver-

вистрі́лю-вати, v. I. A.*), abfeuern.

вйстроїти, p. v., von вистрóювати.
вйстром-ити, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений) empor-, heraus strecken.
вистрóю-вати, v. I. A.*), bauen; ausschmücken, aufputzen; anstellen.
вйстругати, p. v., von вистрýгувати.
вистрýгу-вати, v. I. A.*), glatt schneiden, ausschnitzen.
вистýджу-вати, v. I. A.*), abkühlen.
вйстудити, p. v., von вистýджувати.
вйступ, m. I., (2. s. -у), Auftritt, Austritt, Ausmarsch.
виступáти, v., vor-, auf-, austreten.
вйступити, p. v., von виступáти.
висувáти, v., hinaus-, herausschieben.
вйсунути, p. v., von висувáти.
вйсушити, p. v., von висýшувати.
висýшу-вати, v. I. A.*), austrocknen (trans.).
вйсхнути, p. v., austrocknen (intrans.).
висшíсть, f. V., höhere Lage; Vorrang; Ueberlegenheit.
вйсякати ся, p. v., sich ausschneuzen.
витанє, n. IV., Begrüßung.
вйтаскати, p. v., heraus-, hinaus-, hinauf schleppen.
вита-ти, v. I. A., grüßen, willkommen heißen; витáй! sei gegrüßt!
витверез-ити ся, p. v. II. A. (prs. -жу, -зиш) nüchtern werden.
вйтвір, m. I., (2. s. -у) Erzeugnis.
вйтворити, p. v., von витвóрювати.
витвóрю-вати, v. I. A.*), erzeugen.
вйтерпіти, p. v., aushalten, erdulden.
вйтерти, p. v., von витирáти.
вйтесати, p. v., von витíсувати.
вйтечи, p. v., von витікáти.
в-ити, v. I. A., (prt. -ив, imp. -ий vp. -йтий), winden, wickeln schlingen.
вй-ти, v. I. A., heulen.
витикáти, v., herausstrecken; ausstellen.
витинá-ти, v. I. A., aus-, niederhacken, herausschneiden.
витирá-ти, v. I. A., aus-wischen, -reiben, -fegen; abnützen.
витискá-ти, v. I. A., aus pressen, -drücken, -prägen; erpressen; verdrängen.
вйтиснути, p. v., von витискáти.
вйтичити, p. v., von витйчувати.
витйчу-вати, v. I. A.*), abstecken.
витíкáти, v., aus-laufen, -fließen; ausreichen.
витíсу-вати, v. I. A.*), ausschnitzen.
вйткати, p. v., ausweben.
вйткнути, p. v., von витикáти.
вйтолкувати, p. v., erklären.
вйтолочити, p. v., von витолóчувати.
витолóчу-вати, v. I. A.*), zertreten.
вйтонч-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать) verfeinern.
вйтопити, p. v., витóплювати.
витóплю-вати, v. I. A.*), insgesammt ertränken; ausschmelzen.
вйторгувати, p. v., aus-, abhandeln.
вйторочити, p. v., ausfasern.
вйточити, p. v., витóчувати.
витóчу-вати, v. I. A.*), abzapfen, abschleifen; прóцес anhängen.
вйтратити, p. v., витрáчувати.
витрáчу-вати, v. I. A.*), vernichten, vertilgen.
витребéньки, pl. m. I., Spässe, Launen.
витривáлий, adj., ausdauernd.
витривáлíсть, f. I., Ausdauer.
вйтривати, p. v., aushalten, ausdauern, ausharren.
вйтримати, p. v., aushalten, ertragen.
витрйму-вати, v. I. A*), вйтримати.

вйтрібу-вати, p. v. I. A.*), erproben. [durchprügeln.
вйтріпати, p. v., ausklopfen;
вйтріщ-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать) aufreißen.
вйтрутити, p. v., витручáти.
витручáти, v., hinausstoßen.
витрясá-ти, v. I. A., aus-schütteln, leeren.
вйтрясти, p. v., витрясáти.
вйтяг, m. I., (2. u. 7. s. -у), Auszug.
витягáти, v., aus-, herausziehen, aus-strecken, -dehnen.
вйтязь, m. II., Held.
вйтяти, p. v., витинáти.
вйфутрувати, p. v,. ausfüttern.
вйхарити, p. v., reinigen, säubern.
вихвалити, p. v., вихвáлювати.
вихвáлю-вати, v. I. A.*), loben, rühmen, preisen.
вйхватити, p. v., вихвáчувати.
вихвáчу-вати, v. I. A.*), herausreißen, entwinden.
вйхилити, p. v., вихиляти.
вихиляти, v., hin-(her-)ausbeugen.
вихйту-вати, v. I. A.*), wackeln.
вйхід, m. I., (2. s. -у), Ausgang, Ausweg; Genesung.
вйхідний, adj., Ausgangs-;
вихованчий, adj., Erziehungs-, erziehlich.
вйхованє, n. IV., Erziehung.
вихóван-(е)ць, m. II., -(о)к, m. I., Zögling; Pflegling.
вйхованиця, f. II., Pflegetochter.
вйховати, p. v., вихóвувати.
вихóву-вати, v. I. A.*), erziehen, pflegen, züchten.
виховзáти ся, v., aus-, ent-gleiten, -schlüpfen.
вйховзн-ути, ся, p. v. I. B., (prt. -ув). виховзáти ся. [Zucht.
вйхов(о)к, m. I., (2. u. 7. s. -у),
вихóд(е)ць, m. II., Auswanderer.
виходйти, v., heraus-, hinaus-, aufkommen, -gehen, -steigen; herrühren; erwirken.
вйхопити, p. v., вихóплювати.
вихóплю-вати, v. I. A.*), herausgreifen; — ся entspringen, aufschwingen, herausplatzen.
вйх(о)р, m. I., Sturmwind.
вйхрест, m. I., getaufter (Jude).
вйхрест-ка, f. I.*), getaufte (Jüdin).
вихровйй, adj., Sturm-.
вйцьвяху-вати, p. v. I. A.*), mit Nägeln beschlagen.
вйцерка-ти, p. v. I. A., ausmelken.
вйцяпа-ти, p. v. I. A., auströpfeln.
вйчепурити ся, p. v., вичепурювати ся.
вичепýрю-вати ся, v. I. A.*), ausstaffieren, aufputzen.
вичеркá-ти, v. I. A., ausstreichen.
вйчеркн-ути, p. v. II.-B., (prt. -ув), вичеркáти.
вйчерпати, p. v., вичéрпувати.
вичéрпу-вати, v. I. A.*), aus-, erschöpfen.
вйчесати, p. v., вичíсувати.
вичиня-ти ся, v. I. A., simulieren.
вйчистити, p. v., вичйщувати.
вичйщу-вати, v. I. A.*), reinigen, säubern.
вйчитати, p. v., вичйтувати.
вичйту-вати, v. I. A.*), herauslesen.
вичищá-ти, v. I. A., вичйщувати.
вичйщу-вати, v. I. A.*), reinigen.
вичíсу-вати, v. I. A.*), auskämen.
вйчуня-ти, p. v. I. A., вичýнювати.
вичýню-вати, v. I. A.*), genesen.
вйчуріти, p. v., вичýрювати.
вичýрю-вати, v. I. A.*), heraus- (hinaus-) -rinnen, ausrieseln.
вйшень-ка, f. I.*), (2. pl. -óк) dim. вйшня. [ausstoßen.
вйшибн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув)
вишйванє, n. IV., Stickerei.

вишивá-ти, v. I. A.. ausnähen, sticken.
вйшити, p. v., вишивáти.
вйш-ка, f. I.*, (2. pl. -óк), Dachboden. [grinsen.
вйшкірити, p. v., fletschen; — ся
вйшкробати, p. v., вишкрóбувати.
вишкрóбу-вати, v. I. A.*), auskratzen. [rot.
вишнéвий, adj., Weichsel; kirsch-
вишнйна, f. I., Weichselholz.
вйш-ня, f. II., (2. pl. -éнь) Weichsel.
вишнйк, m. I., (2. u. 7. s. -ý), Weichselgeist.
вйшукати, p. v., вишýкувати.
вишýку-вати. v. I. A.*), aus-, hervor-suchen.
вйшуміти, p. v., aus-schäumen, -gähren, -toben.
вйшурувати, p. v., ausscheuern.
вищ-áти, v. II. A. (prs. -ý, -áть, prt. -áв), kreischen.
вйщерб-ити, p. v. II. A., (vp. -лений) schartig machen.
вйщибати, p. v., abschlagen.
вийва, f. I., Enthüllung, Äußerung.
вйявити, p. v., enthüllen, entdecken, äußern,
вйяснене, n. IV., Aufklärung.
вйясн-ити, p. v. II. A., вияснйти.
виясня́-ти, v. I. A., aufklären; — ся sich aufheitern.
вівка-ти, v. I. A., johlen.
вівкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), aufschreien.
вівсá, (вівсик dim.), siehe овéс.
вівсяний, adj., Hafer-.
вівтар, m. II., Altar.
вівтóр(о)к, m. I.*), Dienstag.
вівцй, f. II., (pl. 1. вівцї, 2. овéць) Schaf. [Schäfer.
вівчáр, m. II. (2. s. я́, pl. 1. -i)
вівчáр-ити, v. II. A., Schäfer sein.
вівчáр-ка, f. I.*, (pl. 2. -óк), Schäferin.
вівчáр-ня, f. II., (pl. 2. -é Schafstall.
вівчáрский, adj., Schäfer-.
від, praep. mit 2, von; vor, weg aus, durch; gegen; seit.
від, **віді-**, **відо-** Partikel, zurück-, wieder-, auf-, er-, e los-, weg-, ver-. [viellei
відáв, **відáй**, adv., wahrscheinli
віда-ти, v. I. A., wissen.
в'їдá-ти, v. I. A., seckieren: — hinein-beißen; -fressen.
відбивá-ти, v. I. A., zurück, schlagen, stoßen, prallen; heben; abringen; — ся abtrennen; sich verteidig sich spiegeln; aufstoßen.
відбирáтель, m. II., Abnehm Empfänger.
відбирá-ти, v. I. A., zurück-, a nehmen, empfangen.
відбит, m. I., (2. s. -y), Absa Abgang.
відбігáти, v., weglaufen, abschw fen, einen Sprung machen.
відбій, m., Abprall.
відбір, m. I., (2. s. -y), Abnahm
відбічи, p. v., відбігáти.
відбрехáти ся, p. v., відбріху вати ся. [auslüge
відбріху-вати ся, v. I. A.*), he
відбýване, n. IV., Abhaltung.
відбувáти, v., abhalten, ableisten — ся stattfinden, erfolgen.
відбудóване, n. IV., Wiederaufba
відбудувáти, p. v., wiederauf bauen.
відбýти, p. v., відбувати.
відвá-га, f. I.*), Mut, Kühnheit
відвáжити, p. v., відвáжувати.
відвáжний, adj., mutig, kühn.
відвáжність, f. V., відвáга.
відвáжу-вати, v. I. A.*), abwägen abheben; — ся wagen.

відвалити, p. v., відвалювати.
відвалю-вати, v. I. A.*), weg-, ab wälzen.
відвар, m., Absud.
відвернути, p. v., відвертати.
відвертати, v., abwenden.
відвести, p. v., відводити.
відвиджу-вати, v. I. A.*), besuchen.
відвидїти, p. v., відвиджувати.
відвика-ти, v. I. A., sich abgewöhnen.
відвикн-ути, p. v. I. B., (prt. відвик), відвикати.
відвідати, p. v., відвідувати.
відвідини, pl. f. I., Besuch.
відвіду-вати, v. I. A.*), besuchen.
відвічний, adj., ewig, uralt.
відводити, v., weg-, ab-führen, -bringen.
відволїка-ти, v. I. A., verziehen, [verschieben.
відволо-чи, p. v. I. B., (prs. -чу, prt. -їк, -їкла, imp. -чи) відволїкати.
відволо-ка, f. I.*), Aufschub, Verzug.
відворкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув) відворкувати.
відворку-вати, v. I. A.*), widerreden.
відворот, m. I., Rückseite; на — umgekehrt.
відворотний, adj., umgekehrt; umgehend.
відгадати, p. v., відгадувати.
відгаду-вати, v. I. A.*), erraten, enträtseln.
відганя-ти, v. I. A., weg-jagen, [-treiben.
відгина-ти, v. I. A., zurückbiegen.
відголос, m., Wiederhall.
відгомін, m., Echo.
відгорнути, p. v., відгортати.
відгорта-ти, v. I. A., weg scharren, -schieben.
відгранича-ти, v. I. A., abgrenzen.
відграничене, n. IV., Abgrenzung.
відграничити, p. v., відграничати.
відграва-ти, v. I. A., spielen.
відгриза-ти, v. I. A., abnagen; — ся sich verteidigen, wehren.
відгризти, p. v., відгризати.
відгук, m., Wiederhall.
відгулити, p. v., відгулювати.
відгулю-вати, v. I. A.*), abwendig machen, hinweglocken.
віддавати, v., ab-, zurück-geben; — честь Ehre bezeugen, — ся sich widmen, hingeben; heiraten (einen Mann).
віддалене, n. IV., Entfernung.
віддалений, adj., entfernt.
віддаленість, f. V., Entfernung.
віддал-ити, p. v. II. A., віддаляти.
віддаля-ти v. I. A., entfernen.
віддан-є, n. IV., Heirat (eines Mädchens), на — ю heiratsfähig.
віддатель, m. II., Abgeber.
віддати, p. v., віддавати.
віддача, f. IV., Rückgabe.
віддерти, p. v., віддирати.
віддира-ти, v. I. A., ab-, weg-reißen.
віддих, m., Atem; Rast, Ruhe.
віддихати, v., atmen; rasten.
віддихнути, p. v., віддихати.
віддїл, m. II., (2. s. -у) Abteilung
віддїлити, p. v., віддїлювати.
віддїльний, adj., abgesondert; trennbar.
віддїльність, f. V. Absonderung.
віддува-ти, v. I. A., wegblasen, ся sich aufblähen.
віддяч-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать), danken, — ся sich dankbar erweisen.
від' єм(о)к, m. I.*), Subtrahend.
відерце, n. III., dim. відро.
віджалувати, p. v., bereuen.
віджера-ти ся, v. I. A., bissig antworten.
віджива-ти, v. I. A., aufleben.
віджививти, p. v., віджививлювати.

віджйвлю-вати, v. I. A.*), beleben; — ся sich nähren.
віджйти, p. v., віджива́ти.
відзвича́-їти, p. v. II. B., відзвичаювати. [wöhnen.
відзвича́ю-вати, v. I. A.*), abge-
відзе́м(о)к, m. I.*), Stammende; Ausläufer.
відзива́-ти ся, v. I. A., sich vernehmen lassen, erwidern, ertönen.
відзиска́ти, p. v., відзйскувати.
відзйску-вати, v. I. A.*), wiedergewinnen. [Ab-zeichen.
відзна́ка, f. I.*), Merkmal, Kenn-,
відзначенє, n. IV., Auszeichnung, Unterscheidung.
відзначи́ти ся, p. v., відзна́чувати.
відзна́чу-вати, v. I. A.*), kenn-, aus-zeichnen.
від(і)**бра́ти**, p. v., відбира́ти.
від(і)**гна́ти**, p. v., відганя́ти.
від'їда́-ти, v. I. A., abessen.
відізва́ти ся, p. v., відзива́ти ся.
від'їзд, m. I., (2. s. -у), Abfahrt, Abreise. [-reisen.
від'їзджа́-ти, v. I. A., ab-fahren,
від'їзди́ти, = від'їзджа́ти.
відійти́, p. v., відходи́ти.
відімкн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в) auf-sperren, -machen.
відіпхну́ти, p. v., відпиха́ти.
відірва́ти, p. v., відрива́ти.
віді́сла́ти, p. v., відсила́ти.
від'істи, p. v., від'іда́ти.
від'їхати, p. v., від'їзджа́ти.
відка́з, m. I., (2. s. -у), Absage.
відказа́ти, p. v., відка́зувати.
відка́зу-вати, v. I. A.*), erwidern; absagen: vermachen; sich beklagen. [losreißen.
відкара́скa-ти ся, p. v. I. A., sich
відки, adv., woher.
відкида́ти, v., weg-, ver-werfe ся sich lossagen.
відки́нути, p. v., відкида́ти.
відкіль, відкіля́ ... відки.
відклада́-ти, v. I. A., beiseit weg-legen; auf-, ver-schiebe
відкла́сти, p. v., відклада́ти.
відклик, m I.*), Berufung, W derruf.
відкли́кати, p. v., відкли́кувати
відкли́ку-вати, v. I. A.*), (sic berufen, widerrufen, abberufe
відкли́чний, adj., widerruflich.
відклони́ти, p. v., відкло́нювати
відкло́ню-вати, v. I. A.*), ab wenden; ся zurückgrüßen.
відколи́, adv., seit wann.
відкопа́ти, p. v., відко́пувати
відко́пу-вати, v. I. A.*), aus heraus-, auf-graben.
відкоси́ти, p. v., abmähen.
відкрива́-ти, v. I. A., auf-, ent decken; eröffnen. [öffnung
відкритє́, n. IV., Entdeckung; Er
відкри́ти, p. v., відкрива́ти.
відкрути́ти, p. v., відкру́чувати
відкру́чу-вати, v. I. A.*), auf-ab-drehen.
відкупи́ти, p. v., відку́плювати.
відку́плю-вати, v. I. A.*), ab-, wieder-kaufen.
відку-си́ти, p. v., (prs. -шу, -сиш; prt. -си́в, imp. -си́!), відку́шувати.
відку́шу-вати, v. I. A.*), abbeißen.
відле́жати, p. v., відле́жувати.
відле́жу-вати, v. I. A.*), (ab)liegen, wundliegen.
відлетї́ти, p. v., відлїта́ти.
відлива́-ти, v. I. A., ab-, be-gießen.
відли́ти, p. v., відлива́ти.
відли́-га, f. I.*), Tauwetter.
відлит(о)к, m. I.*), Abguß.
відлїта́ти, v., weg-, fort-fliegen; abspringen.

відломи́ти, p. v., відло́млювати.
відло́млю-вати, v. I. A.*), abbrechen.
відло́м(о)к, m. I.*), Bruchstück.
відлупа́ти, p. v., відлу́пувати.
відлу́пу-вати, v. I. A.*), abspalten.
відлуча́-ти, v. I. A., відлу́чувати.
відлуч-и́ти, p. v., відлу́чувати.
відлу́чно, adv., abgesondert, getrennt.
відлу́чу-вати, v. I.A.*), ab-trennen, scheiden; entwöhnen [scheu.
відлю́дний, adj., einsam, menschen-
відлю́д(о)к, m. I.*), Menschenfeind.
відмага́-ти ся, v. I. A., sich sträuben.
відмалю-ва́ти, p. v., abmalen.
ві́дьма, f. I., Hexe, Zauberin.
відмерза́-ти, v. I. A., abfrieren; auftauen.
відме́сти, p. v., відміта́ти.
відмива́-ти, v. I. A., wegwaschen.
відмика́-ти, v. I. A., aufsperren.
відми́ти. p. v., відмива́ти.
відмі́на, f. I., Abwechslung; Abwandlung: Abart.
відмін-и́ти. p. v. II. A., відміня́ти.
відмі́нний, adj.. veränderlich, verschieden.
відмі́нні́сть, f. V., Verschiedenheit; Veränderlichkeit.
відмі́ню-вати, v. I. A.*), abändern.
відміня́ти, p. v., відмі́нювати.
відмі́рити, p. v., відмі́рювати.
відмі́рю-вати, v. I. A.*), abmessen.
відмі́ряти, p. v., відмі́рювати.
відміта́-ти, v. I. A., ab-kehren, -fegen.
відмо́ва, f. I., Absage, Abweisung.
відмо́вити, p. v., відмовля́ти.
відмовля́-ти, v. I. A., hersagen; abschlagen; abreden.
відмо́вний, adj., abschlägig.
відмолодні́ти, p. v., sich verjüngen, wieder jung werden.
відмолоти́ти, p. v., відмоло́чувати.
відмоло́чу-вати, v. I. A.*), abdreschen.
відморо́жу-вати, v. I. A.*), erfrieren lassen, abfrieren.
відморози́ти, p. v., відморо́жувати.
віднайма́ти, v., vermieten.
віднайми́ти, p. v., віднайма́ти.
віднайти́, p. v., відноходи́ти.
відноходи́ти, v., wieder-, auf-finden.
відне́сти, p. v., відноси́ти.
віднима́-ти, v. I. A., відойма́ти.
відно́ва, f. I., Erneuerung.
відновитель, m. II., Erneuerer.
віднов-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; vp. -ле́ний) відно́влювати.
відно́влю-вати, v. I. A.*), erneuern.
відновля́-ти, v. I. A., відно́влювати.
відно́га, f., Fluß-, Gebirgs-Arm.
відно́сини, pl. f. I., Verhältnis, Beziehung.
відноси́ти, v., wegtragen; — ся sich beziehen, verhalten.
відно́сний, adj., bezüglich. [ма́ти.
від-ня́ти, p. v., (prs. -ійму́), відни-
від(о)бра́ти, p. v., відбира́ти.
відогра́ти, p. v., aus-, ab-spielen.
відо́зва, f. I., Anrede, Aufruf.
відозва́ти ся, p. v., відзива́ти ся.
відойма́-ти, v. I. A., weg-, abnehmen.
відойми́ти, p. v., weg-, ab nehmen; відойми́ло ist gelähmt.
відокрем-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; vp. -ле́ний) absondern.
відо́ма, (m. 2. s.), боз — ohne Wissen. [richt; Kenntnis.
відомі́сть, f. V., Kunde, Nach-
відомкн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), відмика́ти.
відомсти́ти, p. v., відомща́ти.
відомща́-ти, v. I. A., rächen.
відорва́ти, p. v., відрива́ти.
відосла́ти, p. v., відсила́ти.
відотка́-ти, p. v. I. A., відтика́ти.

відпадáти, v., ab-, weg-fallen.
відпалйти, p. v., відпáлювати.
відпáлю-вати, v. I. A.*), abweisen.
відпá-сти, v. I. B., (prs. -ду, prt. -в, imp. -дь, -дьмо, -дьте) відпадáти.
відпéка-ти ся, p. v. I. A., відпéкувати ся.
відпéку-вати ся, v. I. A.*), lossagen, verleugnen.
відпéрти, p. v., (prs. u. imper. віді-), відпирáти.
відпечáтати, p. v., відпечáтувати.
відпечáту-вати, v. I. A.*), abdrucken, aufsiegeln.
відпилйти, p. v., відпйлювати.
відпйлю-вати, v. I. A.*), absägen.
відпирá-ти, v. I. A., zurück-weisen -drängen; ся sich weigern.
відпис, m I., (2. s. -у), Abschrift.
відписáти p. v., відпйсувати.
відпису-вати, v. I. A.*), zurück-, ab-schreiben.
відпихá-ти, v. I. A., weg-, zurück-, ab stoßen.
відпічн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв) відпочивáти.
відплáта, f., Vergeltung.
відплатйти, p. v., відплáчувати.
відплáчу-вати, v. I. A.*), abzahlen, ver-, ent-gelten.
відплив, m. I., (2. s. -у), Abfluß, Ebbe.
відпливáти, v., ab-fließen, -laufen; -segeln.
відплйсти, p. v., відпливáти.
відповідá-ти, v. I. A., antworten, verantworten, entsprechen.
відповідь, f. V., Antwort, Verantwortung.
відповідний, adj., entsprechend.
відповісти, p. v., відповідáти.
відпокýтувати, p. v., abbüßen.
відпóрний, adj., ablehnend, defensiv.
відпóрність, f. V., Widerstandsfähigkeit.
відпорóти, p. v., відпóрювати.
відпорýчник, m. I.*), Abgesandter.
відпóрю-вати, v. I. A.*), abtrennen.
відпочáти, p. v., відпочивáти.
відпочи-вáти, v. I. A., ausruhen, rasten.
відпочйн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ruhe, Rast, Erholung.
відпрáва, f. I., Abfertigung.
відпрáвити, p. v., відправляти.
відправля-ти, v. I. A., abfertigen, entlassen, verabschieden; abhalten.
відпроваджá-ти, v. I. A., abführen, begleiten.
відпровáджу-вати, v. I. A.*), abführen, begleiten.
відпровá-дити, p. v., відпроваджáти.
відпрóдаж, f., Wiederverkauf.
відпрóдати, p. v., відпрóдувати.
відпрóду-вати, v. I. A.*), wiederverkaufen.
відпрягá-ти, v. I. A., aus-spannen, -schirren.
відпря-чй, p. v. I. B., (prs. -жý, prt. -г, imp. -жй, vp. -жéний) відпрягáти.
відпускáти, v., los-, frei-, fortlassen; ver-zeihen, -geben.
відпуст, m. I., (2. s. -у), Ablaß.
відрáда, f. I., Trost.
відрáджу-вати, v. I. A.*), abraten.
відрáдити, p. v., відрáджувати.
відрáдний, adj., tröstlich, erfreulich.
відражá-ти, v. I. A., zurückwerfen; abschrecken.
відрáза, f. I., Abscheu, Eckel.
відразйти, p. v., відражáти.
відразлйвий, adj., abstoßend, widerlich.
відрáїти, p. v., abraten.
відречй ся, p. v., відрікáти ся.
відривá-ти, v. I. A., ab-, los-reißen.
відріжнйти, p. v., відріжняти.
відріжня-ти, v. I. A., unterscheiden.
відрізати, p. v, відрізувати.
відрізу-вати, v. I. A.*), abschneiden.

відрікáти ся, v. I. A., lossagen, verleugnen.
відрó = вадрó.
відробúти, p. v., відробляти.
відробля́-ти, v. I. A., abarbeiten.
відрóб(о)к, m. I.*), (2. s.-y) Abarbeiten.
відрóджу-вати ся, v. I. A.*), aufleben, wiedergeboren werden.
відродúти ся, p. v., відрóджувати ся.
відрóд(о)к, m. I., Ausgeburt.
відростá-ти, v. I. A., wiederwachsen.
відростú, p. v., відростáти.
відрубáти, p. v., відрýбувати.
відрýбний, adj., besonderer, verschieden.
відрýбність, f. V., Verschiedenheit.
відрýбу-вати, v. I. A.*), ab-hauen, -hacken, -trennen.
відсáджу-вати, v. I. A.*), weg-setzen, -stoßen.
відсадúти, p. v., відсáджувати.
відсьвіжúти, p. v., відсьвіжувати.
відсьвіжу-вати, v. I. A.*), auffrischen.
відси, adv., von hier, daher.
відсúджу-вати, v. I. A.*), absitzen.
відсидíти, p. v., відсúджувати.
відсилá-ти, v. I. A, zurück-, abschicken; verweisen.
відсилúти, p. v., відсúлювати.
відсúлю-вати, v. I. A.*), losbinden.
відсипáти, v., abschütten.
відсївá-ти, v. I. A., absäen; verlieren.
від-сіль, -сїля, = відси.
відсїч, f., Entsatz.
відсїчú, p. v., abhauen.
відсїяти, p. v., відсївáти.
відскáку-вати, v. I. A.*), ab-, weg-springen.
відскóчити, p. v., відскáкувати.
відслон-úти, p. v. II. A., відслóнювати.
відслóню-вати, v. I. A.*), enthüllen.
відслужúти, p. v., відслýжувати
відслýжу-вати, v. I. A.*), abdienen
відсотки, pl. m. I., Prozente.
відсьпівáти, p. v., absingen.
відстáва, f. I., Ablieferung, Abfuhr.
відставáти, v., abstehen, abfallen
відстáвити, p. v., відставляти.
відставляти, v., weg-, ab-steller abliefern.
відстáвний, adj., Ablieferungs-.
відстáнь, f. V., Abstand.
відстáти, p. v., відставáти.
відстрáшити, p. v., відстрáшувати
відстрáшу-вати, v. I. A.*), abschrecken.
відстрíлити, p. v., відстрíлювати
відстрíлю-вати, v. I. A.*), zurückschießen.
відступ, m. I., (2. s. -y), Abstand Abtretung; Abfall.
відступáти, v., zurück-, ab-trete -weichen.
відступúти, p. v., відступáти.
відстýпне, n. = adj., Abtrittsgel
відстýпник, m. I.*), der Abtrünnig
відстýпниця, f. II, die Abtrünnig
відстýпство, n. I., Abtrünnigke
відсувáти, v., weg-, zurück, ve schieben.
відсýджу-вати, v. I. A.*), ab teilen, absprechen.
відсудúти, p. v., відсýджувати
відсýнути, p. v., відсувáти.
відтáк, adv., dann, hierauf, d auf, hernach, nun.
відтам, adv., von dort, dorth
відтáю вати, v. I. A.*), auftau
відтанов-úти, p. v. II. A., (prs. -л -лять, vp. -лéний) відтановля
відтановля́-ти, v. I. A., wied beleben.
відтепéр, adv., von nun an.
відтерпіти, p. v., abbüßen; a stehen.

відтерти, p. v., (prs. відітр-у́, imp. -и́), відтирати.
відти, adv,, von dort.
відтикати, v., öffnen.
відтинати, v. I. A., abschneiden.
відтин(о)к, m. I.*), Abschnitt.
відтира́-ти, v. I. A., wiederbeleben.
відтиск, m. I.*), (2. s. -у), Abdruck.
відтиска́-ти, v. I. A., wegdrängen; abdrucken.
відтиснути, p. v., відтискати.
відтіль, відтіля, відтиль, adv., von da (dort), daher.
відтїн(о)к, m. I.*), Abstufung.
відтогди, adv., seither.
відточити, p. v., відто́чувати.
відто́чу-вати, v. I. A.*), ab zapfen; -schleifen.
відтру́тити, p. v., відтру́чувати.
відтру́чу-вати, v. I. A.*), weg-, ab stoßen.
відтягати, v., ab-, weg-ziehen.
відтягнути, p. v., відтягати; abbringen. [и́), відтинати.
відтяти, p. v., (prs. відітн-у́, imp.
відумерти, p. v., hinterlassen.
відумерщина, f. I., Verlassenschaft
відусюди, відусїль, adv., von allen Seiten.
відучити, p. v., віду́чувати.
віду́чу-вати, v. I A.*), abgewöhnen.
віхилити, p. v., відхиляти.
відхиля́-ти, v. I. A., ablehnen, (wenig) öffnen.
відхід, m., Abgang-.
відхідн-ий, adj., Abgangs; на -ім beim Weggehen.
відходити, v., weg-, ab-gehen.
відходо́вий, adj., After-.
відхоло́да, f. I., Erquickung.
відхоло́джу-вати, v. I. A.*), abkühlen, erquicken.
відхолодити, p.v., відхоло́джувати.
відхору-вати, p. v. I. A.*), mit Krankheit büßen.
відхреститн ся, p. v., відхре́щувати ся.
відхре́щу-вати ся, v. I. A.*), sich bekreuzigen. [beleben
відху́хати, p. v., durch Hauchen
відцвисти, p, v., відцвитати.
відцвита́-ти, v. I. A., verblühen
відцї́джу-вати, v. I. A.*), abseihen
відцїдити, p. v., відцї́джувати.
відчал-ити, p. v. II. A., absegeln
відчахн-у́ти, v. v. I. B., (prt. -у́в) ab-hauen, -trennen.
відчепити, p. v., відчіпляти.
відчинити, p. v., відчиняти.
відчиня́-ти, v. I. A., aufmachen, öffnen.
відчит, m. I., (2. s. -у), Vorlesung.
відчитати, p. v., відчитувати.
відчитач, m. IV., Vorleser.
відчиту-вати, v. I. A.*), verlesen.
відчімхати, p. v., відчімхувати.
відчімху-вати, v. I. A.*), abhauen.
відчіпляти, v., losmachen.
відчіпне, n. = adj., Lösegeld.
відчува́-ти, v. I. A., heraus-, mitfühlen.
відчуж-и́ти, p. v. II. A., (prs. -у́, -а́ть), відчу́жувати. [den.
відчу́жу-вати, v. I. A.*), entfremden.
відчути, p. v., відчувати.
відшиба́-ти, v. I. A., abschlagen, abziehen.
відшиб-ка, f. I.*), (2.pl. -о́к), Abzug.
відшибн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), відшибати.
відшкро́бати, p.v., відшкро́бувати.
відшкро́бу-вати, v. I. A.*), wegkratzen. [wagen.
віє́, n. IV., Deichsel beim Ochsen-
віжа, f. IV., Kenntnis, Wissen.
віж-ки́, pl. f. I., (2. pl. -о́к), Lenkseil, Zügel. [Wagen.
віз, m. I., (2. s. во́з-а, pl. 1. -и́),
в'їзд, m. I., (2. s. -у), Einfahrt, Einzug.

в'їзджá-ти, v. I. A., (her)einfahren, -ziehen.
в'**їздити**, v., в'їзджáти.
в'їздóвий, adj., Einfahrts-.
візнúк, m. I.*), (2. s. -á), Fuhrmann, Kutscher. [von віз.
віз(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), dim.
вії, pl. f. III., Augenwimpern.
війнá, f. I., Krieg.
вíйск-о, n. I., (7. s. -у), Militär.
військóвий, adj., Militär-. [steher.
війт, m. I., (pl. -и́), Gemeindevor-
війтú-ха, f. I.*), Frau des війт.
війтíвство, n. I., Amt des війт.
війту**-вáти**, v. I. A.*), війт sein.
війцé, n. III., dim. von вié.
вік, m. I.*), (2. s. -ý), Alter, Lebenszeit; Zeitalter, Jahrhundert.
вíка, pl. n. I., Augenlider.
вікнó, n. I., (pl. 1. вíк-на, 2. -óн), Fenster. [Augenlid.
вíко, n. I., (7. s. -у), Deckel;
віковúй, adj., bejahrt.
віковíчний, adj., ewig, uralt.
віковíчн*і***сть**, f. V., Ewigkeit.
вікóнниця, f. II, Fensterladen.
вікóнце, n. III., dim. von вікнó.
вікопóмний, adj., unvergeßlich.
вікту**-вáти**, v. I. A.*), beköstigen.
віку**-вáти**, v. I. A.*), leben.
в*і***л**, m. I., (2. s. волá), Ochs.
вільнúй, adj., frei.
вíльн*і***сть**, f. V., Freiheit.
вільнодýмний, adj., Freidenker.
вільнодýмн*і***сть**, f. V., Freidenkerei.
вíль-ха, f. I.*), Erle.
вільхóвий, adj., Erlen-.
вільшúна, f. I., Erlenholz.
він, pron. pers. 3. s. (2. u. 4. егó, 3. емý, 6. ним, 7. нїм) er.
він(é)ць, m. II., Kranz, Krone.
вíник, m. I.*), Besen.
вíно, n. I., Mitgift.
він(ó)к, m. I.*), Kranz.

віну**-вáти**, v. I. A.*), ausstatten.
вінчáльний, adj., Trauungs-.
вінчанє, n. IV., Trauung.
вінчá-ти, v. I. A., trauen, krönen.
вíра, f. I, Glaube, Vertrauen.
вірúтель, m. II., Gläubiger.
вір-ити, v. II. A., (imp. вір, -мо, -те!), glauben.
вірлúй = орлúй, pl. v. орéл = вірлó.
Вірмéн-úн, m. I., (pl. -и), Armenier.
вірмíньский, adj., armenisch.
вíрний, adj., treu, gläubig; richtig.
вíрник, m. I.*), Vertrauter.
вíрниця, f. II., Vertraute.
вíрн*і***сть**, f. V., Treue; Richtigkeit.
вірогíдний, adj., glaubwürdig.
вірогíдн*і***сть**, f. V., Glaubwürdigkeit.
віроісповíданє, n. IV., Konfession.
віроісповíдний, adj., konfessionell.
віроя́тний, adj., glaublich.
віроя́тн*і***сть**, f. V., Wahrscheinlichkeit.
віру**-вати**, v. I. A.*), glauben.
вірш, m. IV., Vers, Gedicht.
віршу**-вáти**, v. I. A.*), dichten; versifizieren.
вісь, f. V., (2. s. óс-и etc.) Achse.
вíс-їм, (2. u. 7. -ьмóх, 3. -ьмóм, 6. -ьмомá) acht.
вісїмдеся́ть, num., achtzig.
вíсїм-ка, f. I.*), (pl. 2. -óк), Acht, Achter.
вісїмнáцять, num., achtzehn.
в*і***ск**, m. I.*) (2. s. -у), Wachs.
віслюк, m. I.*), (2. s. -á), осéл.
в'íсний, adj., zudringlich; bissig.
вісний, adj., ніж, Schnitzmesser.
вісня́к, m. I.*), (2. s. -á), Schnitzmesser.
вíспа, f. I., Blattern, Pocken.
віспáр, m. II., (2. s. -я́), Impfarzt.
віспувáтий, adj., pockennarbig.

віспу щепи́ти, impfen.
в'їсти ся, p. v., hineinfressen.
вість, f. V., Kunde, Nachricht, Gerücht.
вісти́мий. adj., bekanntlich.
вісти́тель, m. II., Verkünder.
ві-сти́ти, v. II. A., (prs. -щу́, -сти́ш..., prt. -сти́в, imp. -сти́, vp. -ще́ний), verkünden.
віст-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), вість.
вістник, m. I.*), Verkünder.
вістниця, f. II., Verkünderin.
вістре, n. IV., Schneide.
вісту́н, m. I., (2. s. -á), Verkünder; Prophet.
віть, f. V., Zweig.
віта́-ти, v. I. A., weilen.
віте, coll. n. IV., Zweige.
віт(е)р, m. I., (2. s. -у, pl. -и́), Wind.
віти́стий, adj., ästig. [mühle.
вітра́к, m. I.*), (2 s. -á), Wind-
вітренність, f. V., Flatterhaftigkeit.
вітрик, m. I.*), dim. v. вітер.
вітри́льний, adj., Segel-.
вітри́ло, n. I., Segel.
вітри́стий, adj., windig.
вітр-и́ти, v. II. A., wittern; lüften.
вітрі-ти, v. I. A., verwittern.
вітров-и́й, adj., Wind-; -á зьвізда́ Windrose.
вітрого́н, m. I., Windbeutel.
вітхн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), begeistern.
вітце́вий, adj., des Vaters.
вітцївский, adj., väterlich.
вітчи́м, m. I., Stiefvater.
вітчи́м-ів, -ова, -ове, adj., des Stiefvaters.
вітчина́, f. I., Vaterland.
ві-ха, f. I.*), Laubbündel; Komet; Wasserschirling.
віх(о)ть, m. II., Strohwisch.
віче, n. II., Volksversammlung.
вічи = о́чи.
вічк-о, n. I., (7. s. -у), dim. в
вічли́вий, adj., höflich.
вічли́вість, f. V., Höflichkeit.
вічний, adj., ewig.
вічність, f. V., Ewigkeit.
віша́ло, n. I., Kleiderrechen.
віша-ти, v. I. A., hängen, henk
віщ, m. IV., Seher.
віща́-ти, v. I. A., weissagen.
віщий, adj., prophetisch.
віщо, нав., worauf, wozu, weshal
віщу-ва́ти, v. I. A.*), weissage ahnen. [Prophe
віщу́н, m. I., (2. s. -á), Verkünde
віщу́н-ка, f I.*), (pl. 2. -о́к), S herin.
віщу́ньство, n. I., Prophezeihun
вія́л-ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), Putz mühle. [wehen; worfeln
ві-яти, v. I. A., (prt. -яв, vp. -яний
вія́ч, m. IV., (2. s. -á), Worfle
вка́зу-вати, v. I. A.*), weisen zeigen.
в-кінци́, adv., zuletzt. [Beitrag
вклад, m. I., (2. s. -у), Einlage
вклада́-ти, v. I. A., (hin)einlegen
вкла́д-ка, f. I.*, (2. pl. -о́к), Einlage.
вкладови́й, adj., Einlags-.
вкла́сти, p. v., вкладáти.
вклеїти, p. v., вклéювати.
вклепа́ти, p. v., verleumder
вкле́ю-вати. v. I. A.*), einleimen.
вкликати, v., hereinrufen.
вклони́ти ся, p. v., sich verneigen, grüßen. [einnisten.
вклюн-у́ти ся, p. v. I. B., prt. -у́в)
вкова́ти, p. v., закува́ти
вко́ло, siehe наоко́ло.
вкопа́ти, p. v., вко́пувати.
вко́пу-вати, v. I. A.*, (hin)eingraben. [вати.
вкорін-и́ти, p. v. II. A., вкоріню-

вкоріню-вати, v. I. A.*), einwurzeln lassen.
*в***коротúти**, p. v., вкорóчувати.
вкорóчу-вати, v. I. A.*), ab-, verkürzen. [вати.
вкóська-ти, p. v. I. A., вкóську-
вкóську-вати, v. I. A.*), besänftigen.
вкривá-ти, v. I. A., bedecken.
*в***крúти**, p. v., вкривáти.
*в***крутúти**, p. v., вкрýчувати.
вкрýчу-вати, v. I. A.*), eindrehen, einschrauben; einschmuggeln.
*в***купúти ся**, p. v., вкýплюватп ся.
в-кýпі, adv., zusammen.
вкýплю-вати ся, v. I. A.*), sich einkaufen.
вкус-úти, p. v. II. A., (prs. вкýшу, vp. вкýшений) beißen.
в-лад, adv., passend, gelegen.
владú-ка, m. = f. I.*), Bischof.
владúцтво, n. I., Bistum.
владúчий, adj., bischöflich.
*в***лазúти**, v., hinein kriechen, -steigen.
влáзливий, adj., zudringlich.
влáсне, adv., eben.
влáсний, adj., eigen.
влáсн*і*сть, f. V. Eigentum.
власнорýчний, adj., eigenhändig.
власть, f. V., Macht, Herrschaft.
властúвий, adj., eigentlich.
властúтель, m. II, Eigentümer.
властúтель-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Eigentümerin.
влáстник, m. I.*), Machthaber.
влéжати = улéжати.
влéсливий, adj., schmeichlerisch.
влéслив*і*сть, f. V., Schmeichelei.
*в***лестúти**, p. v., влещáти.
*в***летíти**, p. v., влїтáти.
влещá-ти, v. I. A., einschmeicheln.
*в***лїтáти**, v., hinein fliegen, -fallen, -stürzen.
вливá-ти, v. I. A., (hin)eingießen, — ся sich ergießen.
влипá-ти, v. I. A., sich hineinkleben.
*в***лúпнути**, p. v., влипáти.
*в***лúти**, p. v., вливáти.
влїзá-ти, v. I. A., hinein-kriechen, -schleichen, — ся hineingehen, Platz finden.
влїзлúвий, adj., zudringlich.
*в***лїзти**, p. v, влїзáти.
*в***лїпúти**, p. v., влїплювати.
влїплю-вати, v. I. A.*), hineinkleben, -leimen.
*в***ложúти**, p. v., вкладáти.
*в***ломáти**, p. v., уломáти.
*в***ломúти**, p. v., уломúти.
*в***лучáти**, v., treffen.
*в***лучúти**, p. v., влучáти.
влýчний, adj., treffend, richtig.
влýчн*і*сть, f. V., Trefflichkeit, Richtigkeit.
*в***любúти** ся, p. v., влюблювати ся.
влюблю-вати ся, v. I. A.*), sich verlieben.
*в***лютити ся**, p. v. I. A.*), ergrimmen.
*в***ляти**, p. v, вливáти. [dern.
*в***меньшáти**, v., verkleinern, min-
*в***меньшúти**, p. v., вменьшáти.
*в***мéрти**, p. v., вмирáти.
*в***местú**, p. v., вмітáти.
вмирá-ти, v. I. A., sterben.
вмúсне, adv., absichtlich.
вмить, adv., schnell.
вмíл*і*сть, f. V., Können.
вмін-úти, p. v. II. A., вміняти.
вміня́-ти, v. I. A., anrechnen, zuschreiben.
*в***містúти**, p. v., вмíщувати.
вміти, siehe умíти.
вмітá-ти, v. I. A., hineinfegen.
вміту-вати, v. I. A.*), hineinwerfen.
*в***мішá-ти**, p. v., вмíшувати.
вмíшу-вати, v. I. A.*), einmischen.
вмíщу-вати, v. I. A.*), (hin)einlegen, lozieren; Platz finden.
в-млї óка, adv., im Augenblick.

вмóвити, p. v., вмовляти.
вмовкá-ти, v. I. A., verstummen.
вмóкн-ути, p. v. I. B., (prt. вмок, -ла) вмовкáти.
вмовля́-ти, v. I. A., einreden.
вмотáти, p. v., вмóтувати.
вмóту-вати, v. I. A.*), verwickeln.
вмурóву-вати, v. I. A.*), einmauern.
вмуровáти, p. v., вмурóвувати.
вна = вонá.
внáджу-вати ся, v. I. A.*), sich [einnisten.
внáд-ити ся, p. v., (prs. -жу, -иш, vp. -жений), внáджувати ся.
внéс(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Antrag.
внéсти, p. v., вносúти.
вни = вонú.
внúкá-ти, v. I. A., eindringen.
вникли́вий, adj., eindringlich.
вни́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув) вникáти.
внї, adv., äußerlich; на в. von [außen.
в-нївець, adv., zunichte.
внїшний, adj., äußerlich.
внїшність, f. V., das Aeußere.
вносúти, v., hinein-, an-tragen; folgern.
внук, m. I.*), Enkel.
вну́-ка, f. I.*), Enkelin.
вну́к-ів, -ова, -ове; adj., des Enkels.
вну́р-ити, p. v. II. A., внуря́ти.
внуря́-ти, v. I. A., eintauchen.
внутрéнність, f. V., das Innere; pl. Eingeweide.
в-ну́три, adv., innen, innerlich.
вну́тр ішний, -енний; adj., innerlich.
внучá, n. V., Enkelkind.
вовк, m. I.*), (pl. -ú), Wolf.
вовкíв-ня́, f. II., (2. pl. -éнь). Wolfsgrube.
вовкулáк, m. I.*), Werwolf
вóвна, f. I., Wolle.
вовнá, f. I., Welle.
вовни́стий, adj., wollig.
вóвнянний, adj., wollen, Woll-.
вовченя́, n. V., junger Wolf.
вóвчий, adj., Wolfs-.
вóвчик, m. I.*), dim. v. вовк.
вовчи́ця, f. II., Wölfin.
вовч(ó)к, m. I.*), Kornwurm; Maulwurfsgrille.
вогки́й, adj., feucht.
вóгкість, f. V., Feuchtigkeit.
вогневи́й, adj., Feuer-.
вóгник, m. I.*), Irrlicht.
вог(ó)нь, m. II., (2. s. -ю), Feuer.
водá, f. I., (pl. вóди), Wasser.
вóдавий, adj., wässerig.
вóд(е)нь, m. II., Wasserstoff.
вóденний, adj., Wasserstoff-.
вóд-и́ти, v. II. A., (prs. -жу, -иш; vp. -жений), (herum)führen, -ить ся es ist Brauch.
води́ця, f. II., води́ч(ень)ка, f. I.*), dim. v. водá.
вóдний, adj., Wasser-.
водни́стий. adj., wasserreich.
в'однó, adv., in einem fort.
водогрáй, m. III., Springbrunnen.
водолáз, m. I., Taucher.
водонóш, m. IV., Wasserträger.
водопáд, m. I., Wasserfall.
водопíй, m. III., Tränke.
водопровíд, m. I., Wasserleitung.
водорóст, m. I., Tange.
водосьвя́те, n. IV., Wasserweihe.
водяни́й, adj., Wasser-.
воєвóд-а, m. = f. I., (2. pl. -ів), Heerführer, Herzog.
воєвóдство, n. I., Herzogtum.
воєвóжа, f. IV., Herzogin.
воєнний, adj., Kriegs-.
вожáк, m. I.*), (2. s. -á), Führer.
вóзду-х, m. I., (7. s. -сї), Luft.
воздухóвина, f. I., Gas.
воздухоплáв(е)ць, m. II.. Luftschiffer.
воздýшний, adj., Luft-, luftförmig.
вóзик. m. I.*), dim. v. віз.

во-зйти, v. II. A., (prs. -жу, -зиш; prt. -зйв, imp. -зй. vp. -жéний), fahren, führen. [genschopfen.
возів-нй, f. II., (2. pl. -éнь) Wa-
вознесéне, n. IV., Himmelfahrt.
воз-нй, f. II., (2. pl. -óнь), Plackerei.
возовйй, adj., Wagen-.
вóйна = війнá.
вóйско, n., siehe військо.
воївнйй, adj., kriegerisch, tapfer.
вóїн, m. I., Krieger, Soldat.
в-окóло, adv., ringsum.
волáр, m. II., (2. s. -я́), Ochsenhirt.
вóле, n. IV., Kropf.
вóлен, adj., willens.
волень-ка, f. I.*), dim. вóля.
вóлик, m. I.*), dim. віл.
волїв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wamme.
волів-нй, f. II., (2. pl. (éнь), Ochsenstall.
волї-ти, v. I. A., lieber wollen.
волїч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Stickwolle.
волїчкóвий, adj., aus Stickwolle.
вóльний = вільний.
волну-вáти, v. I. A.*), in Wallung bringen; erregen.
волóв-ий, adj., Ochsen-, Rind-; — е óчко Zaunkönig.
воловід, m. I., Ochsenseil.
володáр, m. II., (2. s. -я́), Herrscher.
володáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Herrscherin.
володáрский, adj., Herrscher-.
володїне, n. IV., Herrschaft.
володїтель, m. II., Herrscher-, -ка f. I.*), (2. pl. -óк), Herrscherin.
володї-ти, v. I. A., (be)herrschen.
волó-ка, f. I.*), Schuhband.
волокйта, m. = f. I., (2. pl. -ів), Landstreicher.
волокнйстий, adj., faserig.
волок-нó, n. I., (2. pl. -óн), Faser; Gewebe.
вóлос, m. I., Haar.
волóсе, coll. n. IV., Haar.
волосйн(к)а, f. I., dim. вóлос.
волосйстий, adj., haarig.
волосйч-ка, f. I.*, (2. pl. -óк), Trichine.
вóлосїнь, f. V., Roßhaar.
волóский, adj., welsch, rumänisch.
волосковáтий, adj., haarförmig.
волóсність, f. V., Kapillarität.
волос-(ó)к, -óчок, m. I.*), dim. вóлос.
волосянйця, f. II., härenes Gewand.
волосян-кá, f. I.*), (2. pl. -óк), Haartuch.
волóта, f. I., Rispe. [Rumäne.
Вóл-ох, m. I.*), (pl. -óхи), Welsche,
волохáтий, adj., zottig.
волоцю-га, m. = f. I.*), Landstreicher.
волóч-йти, v. II. A., (prs -у, -ать), schleppen, schleifen; eggen; — ся umherstreichen.
волочйльник, m. I.*), Egger.
Волóш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Rumänin.
Волóщина, f. I., Wallachei.
вóля, f. II., Wille, Freiheit.
вон! hinaus!
вонь, f. V., siehe вóня.
вóнний, adj., duftend.
вóнність, f. V., Duft.
вонючий, adj., übelriechend.
вóня, f. II., Geruch.
воня́-ти, v. I. A., übel riechen.
ворйн-а, f. I., -е n. IV., Lattenzaun.
вóр-іг, m., (7. s. -озї, pl. -огй), Feind.
ворітнйк, m. I.*), (2. s. -á), Torwächter.
воркóт-їти, v. II. A., (1. prs. воркóчу prt. -їв), schnurren, murren.
воркот-нй, f. II., (2. pl. -éнь), Gemurmel. [bär.
воркотýн, m. I., (2. s. á), Brumm-
ворку-вáти, v. I. A.*), girren.

вороб(е)ць, m. II., Sperling, Spatz.
воробчи́-ха, f. I.*), Spätzin.
ворогу-вáти, v. I. A.*), Feind sein.
ворожбá, f. I., Weissagung.
ворожби́т, m. I., Wahrsager, Zauberer. [Wahrsagerin, Zauberin.
ворожби́т-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
ворожби́тство, n. I.. Wahrsagerei.
ворóжий. adj., feindlich.
ворóж-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать), wahrsagen; zaubern.
ворóж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), ворожби́тка
ворожнéча, f. IV., Feindschaft.
вóрон, m. I., Rabe.
ворóна, f. I., Krähe.
ворóний. adj., (raben)schwarz.
ворóн-ка.f.I.*),(2.pl.-óк)Spundloch.
ворóта, pl. = n. V., Tor.
воротáр, m. II., (2. s -я́), Torwächter. [wenden.
воротá-ти, v. I. A., herum-bewegen,
воротé, n. IV., Rückkehr.
ворохóб-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), aufwiegeln.
ворохóбник, m. I.*), Aufwiegler.
ворохóбниця, f. II., Aufwieglerin.
ворохóб-ня, f. II., (2. pl. -ень), Aufruhr.
ворочá-ти, v. I. A., wenden, kehren.
ворýшити, v., rühren, bewegen.
воскíв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wachshaut.
воскóвий, adj., Wachs-.
воскресéнє, n. IV., Auferstehung.
воскреси́тель, m. II., Erwecker.
воскрес-и́ти, p. v. II. A., (prs. воскрешý, vp. -éний), erwecken.
воскрéсний, adj., Auferstehungs-.
воскрéсн-ути, p. v. I. B, (prt. воскрéс), auferstehen.
воскрешá-ти, v. I. A., erwecken.
воску-вáти, v. I. A., wichsen.
вохки́й = вогки́й. [Laus.
вош, f.V., (pl 3. -ам, 6. -ами, 7. -ах),
воши́вий, adj., lausig. [tuc
вощáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wach
вощи́на, f. I., Wabe. [kämpfe
вою-вáти, v. I. A.*), Kriegführe
вóяк, m. I.*), Krieger, Soldat.
воя́цкий, adj, Soldaten-.
впадáти, v., (hin)einfallen; eindringen, sich werfen; verfalle sich ergießen.
впасти, p. v., впадáти.
впевн-и́ти, p. v. II. A., versicher
впéрéд, adv., zuvor, vorerst.
впéрти, p. v., впирáти.
впечи́. p. v., brennen.
впин, m. I., (2. s. -у), Einhalt.
впини́ти = спини́ти
впирá-ти, v. I. A., hineindrängen ся sich widersetzen. [bung
впис, m. I., (2. s. -у), Einschrei-
вписáти, p. v., впи́сувати.
вписови́й, adj., Einschreibe-.
впи́су-вати, v. I. A.*), einschreiben
впихá-ти, v. I. A., hinein stoßen -stecken.
в-плав, adv., schwimmend.
вплести́, p. v., вплїтáти.
вплив, m. I., (2. s. -у), Einfluß.
впливáти, v., (hin)ein-fließen, -strömen, -laufen; einwirken.
вплинýти, p. v., впливáти.
вплїтá-ти, v. I. A., (hin)einflechten, -winden. [flechtband.
вплїт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Ein-
вповивáти, v., einwickeln, -windeln.
впови́вач = пови́вач.
вповити, p. v., вповивáти.
вповідáти, v., erzählen.
вповíсти, p. v., вповідáти.
вподóба, f. I., Gefallen.
впоїти, p. v., впóювати.
в-попéрéк, adv, quer, in die Quere.
впопрýж-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать), впопрýжувати.
впопрýжу-вати, v. I. A.*), Sattelgurt festschnallen.

в-порожні, adv., leer.
в послїд, adv., zuletzt.
в-потайцї, adv., im Geheimen.
впóю-вати, v. I, A.*), einflössen.
впрáва, f. I., Uebung, Geläufigkeit.
в-прáвдї, adv., wirklich, wahrhaft; conj. zwar.
впрáвити, p. v., вправляти.
вправля́-ти, v. I. A., (ein)üben.
впрáвний, adj., geübt.
впрáвнíсть, f. V., Geübtheit.
впрівá-ти, v. I. A., schwitzen.
впріти, p. v., впрівáти.
впроваджá-ти, v. I. A., einführen, einziehen.
впровá-дити, p. v., впроваджáти.
впросúти ся, p. v., впрóшувати ся.
в-прост, adv., gerade, -aus, -zu.
впрóшу-вати ся, v. I. A.*), sich einbetteln.
впрóчім, conj., übrigens.
впрягá-ти, v. I. A., einspannen.
впрям, adv., gerade; wirklich.
впря-чи́, p. v. I. B., (prs. -жý, -жáть; prt. -г, -глá; imp. -жи́; vp. -жéний), einspannen.
впускáти, v., (hin)einlassen, fallen lassen.
впусти́ти, p. v., впускáти.
впхнýти, p. v., впихáти.
враг = ворíг.
врáдити, p. v., beschließen.
врaжá-ти, v. I. A., verletzen, kränken, beleidigen.
врáжий = ворóжий.
вражíнє, n. IV., Eindruck.
враз, adv., zugleich.
врази́ти, p. v., вражáти.
вразли́вий, adj., empfindlich.
в-рáнцї, adv., früh.
вречи́, p. v., врікáти.
вріз, m. I., Einschnitt.
врíзати, p. v., врíзувати.
врíзу-вати, v. I. A.*), (hin)einschneiden.
врікá-ти, v. I. A., beschreien.
врóджений, vp. = **adj.**, angeboren.
вродли́вий, adj., schön.
вростá-ти, v. I. A., (hin)einwachsen.
врости́, p. v., вростáти.
в-рóстич, adv., auseinander, zerstreut.
врубáти, p. v., врýбувати.
врýбу-вати, v. I. A.*), (hin)ein-, ab-hacken.
вручá-ти, v. I. A., einhändigen.
вручи́ти, p. v., вручáти.
в-ряди́-гóди, adv, dann und wann, selten.
всаджáти, v., (hin)ein-, auf setzen, -legen.
всади́ти, p. v., всаджáти.
все, (всьо), n. von весь, alles; adv. immer; все-ж би dennoch.
всевидя́чий, adj., allsehend.
всеви́шний, adj., der Allerhöchste.
всевідýщий, adj., allwissend.
всевíчний, adj., ewig.
вседержи́тель, m. II, Allerhalter.
вселенна, f. = adj., Weltall.
вселéньский, adj., allgemein.
вселюдний, adj., öffentlich.
всемилости́вий, adj., allergnädigst.
всемогýчий, adj., allmächtig.
всемогýчíсть, f. V., Allmacht.
всенáродний, adj., allgemein.
всепрáведний, adj., allgerecht.
всесьвíтлий, adj., hochgelehrt.
всесьвíтний, adj, Welt-.
всесьвяти́й, adj., allerheiligst.
всеси́льний, adj., allgewaltig.
всехвáльний, adj., hochlöblich.
всечéстний, adj., hochwürdig, seh geehrt.
всещéдрий, adj., allgütig.
всили́ти, p. v., всúлювати.
всúлю-вати, v. I. A.*), einfädeln.
всипáти, v., всúпувати.
всúпу-вати, v. I. A.*), (hin)einschütten.

всисá-ти, v. I. A., einsaugen.
всїгди, adv., immer.
всїлякий, adj., verschieden, allerlei.
всїлячина, f. I., siehe всячинá.
вскóчити, p. v, hineinspringen.
в-смак, adv., nach Geschmack.
вставáти, v., aufstehen, sich erheben.
вствáвити, p. v., вставляти.
вставляти, v., (hin)ein-setzen, -stellen.
встáти, p. v., вставáти. [satz.
встáв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Ein-
встáвний, adj., zum Einsetzen.
встéклий, adj., wütend.
встéклість, f. V., Wut.
устеречи́, p. v., устеречи́.
встеч-и́ ся, p. v. I. B., (prt. встїк, встеклá), встїкáти ся.
встигá-ти, v. I. A., rechtzeitig können, vermögen, imstande sein. [-ла), встигá-ти.
встúгн-ути, p. v. I. B., (prt. встиг,
встид, m. I., (2. s. -y), Scham, Schande.
встидá-ти ся, v. I. A., sich schämen.
встидли́вий, adj., schamhaft.
встидли́вість, f. V., Schamhaftigkeit. [wütend werden.
встїкá-ти ся, v. I. A., toll, rasend,
встїч, f. V., Wut.
в-стріть, на-встріч, adv., entgegen.
встром-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лéний), встромляти.
встромля́-ти, v. I. A., hineinstecken.
вступ, m. I., (2. s. -y), Eintritt, Antritt, Einleitung.
вступá-ти, v. I. A., eintreten, betreten; — ся abtreten, ausweichen; sich annehmen.
вступи́ти, p. v., вступáти.
вступний, adj., Eingangs-, Eintritts-, Antritts-, Einleitungs-.
всувáти, v., (hin)ein-schieben, -stecken; ся sich einschleichen.
в-сумiш, adv., gemischt.
всýнути, p. v., всувáти.
всюда, всюди, adv., überall.
всяка́-ти, v.I.A., einsickern. [кáти.
всякн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), вся-
вся́кий, = adj., jeder, jedweder: allerlei, verschieden. [fach.
вся́ко, adv., verschieden, mannig-
всячинá, f. I., Allerleí, Verschiedenes. [Flucht ergreifen.
втéки, на в., до в., adv., die
втéрти = утéрти.
втéча, f. IV., Flucht.
втечи́, p. v., втїкáти.
втирá-ти, v. I. A., wischen.
втиркá-ти ся, v. I. A., sich (unberufen) einmischen.
втиркн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), втиркáти. [weis.
втиркýн, m. I., (2. s. -á), Nase-
втискá-ти, v.I.A., (hin)ein-drücken, -pressen, -drängen.
втиснýти, p. v., втискáти.
втихá-ти, v. I. A., still(er) werden.
вти́хн-ути, p. v.I.B., (prt. втих, -ла), втихáти.
втїк, prt. von втечи́.
втїкá-ти, v. I. A., ent-, weg-, davon-laufen, sich flüchten.
втїкáч, m. IV., (2. s. -á), Flüchtling; на-втїкачá die Flucht ergreifen.
втїл-и́ти, p. v. II. A., втїлювати.
втїлю-вати, v. I. A.*), einverleiben.
втїха, f. I.*), Freude
втїшá-ти, v. I. A., erfreuen.
втїш-ити, p. v., втїшáти.
втїшний, adj., freudig, erfreulich.
втолóчити, p. v., втолóчувати.
втолóчу-вати, v. I. A.*), fest treten, stampfen.
втоми́ти, p. v., втóмлювати.
втóмлю-вати, v. I. A*), ermüden.
втонýти, p. v., ertrinken.
втопи́ти, p. v., втóплювати.

втóплю-вати, v. I. A.*), ertränken.
вторúчно, adv., zum zweiten Mal.
вторóпа-ти, p. v. I. A., begreifen.
вторóпний, adj., klug.
втору-вáти, v. I. A.*), sekundieren.
вточúти, p. v., втóчувати.
втóчу-вати, v. I. A.*), anzapfen.
втрáта, f. I., Verlust.
втрáтити, p. v, втрачáти.
втрачá-ти, v. I. A., verlieren.
в-трíйку, adv., zu drei.
в-трóє, adv., dreifach.
втроїти, p. v., втрóювати.
втрóю-вати, v. I. A.*), vergiften.
втрýтити, p. v., втручáти.
втручáти, v. I. A., hineinstoßen; ся sich einmischen.
втупúти, p. v., óчи den Blick heften; anstieren.
втягáти, v., (hin)einziehen; eintragen; ся sich einarbeiten.
втягнýти, p. v., втягáти.
втяти, p.v., abschneiden; begreifen, treffen; imstande sein. [stoff.
вуглéць, m. II., (2. s. -я́), Kohlen-
вугляний, adj, Kohlen-.
вугляр, m II., (2. s. -я́). Köhler.
вугóлня, f. II., Kohlenbrennerei.
вýг(о)л, m. I., Ecke
вýг(о)ль, m. II., Kohle.
вýгнавий, adj., näselnd.
вýгна-ти, v. I. A., näseln.
вýдвуд, m. I., Wiedehopf.
вудженúна, f. I., geräuchertes Fleisch.
вуд-йти, v. II. A., (prs. -жý, -йш; vp. -жéний) räuchern. [angel.
вýд-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fisch-
вуж, m. IV., Natter, Schlange.
вужá, n. V., dim. v. вуж.
вужéв-ка, f. I.*), (2. pl. óк), aus Zweigen geflochtenes Kranzband.
вужúско, n. I.*), Seil, Tau.
вужовáтий, adj, schlangenförmig.
вузинá, f. I., Landenge.
вуз-кий, adj., (2. Stufe -шиий), schmal.
вýзкість, f. V., Enge. [keit.
вузкоглядність, f. V., Engherzig-
вýзлик, m. I.*), Bündel.
вузловáтий, adj., bündig.
вýз(о)л, m. I., Knoten.
вузшá-ти, v. I, A., sich verengen. schmäler werden.
вуй, m. III. вýйк-о, m. I.*), Oheim.
вýйна, f. I, Tante.
вýрда, f. I., gekochter Rahm von Schaf- oder Ziegenmilch.
вус, m. I., Schnurrbart; Ranke.
вусáтий, adj., mit (großem) Schnurrbart.
вусáч, m. IV., (2. s. -á), вусáтий.
в-тім, conj., indes, übrigens.
вухнáль, m. II., (2. s. -я́), Hufnagel. [шúвий.
вýши, вушúвий, siehe вош, во-
вхід, m. I., (2. s. у), Eingang. Eintritt.
вхідний, входóвий, adj., Eingangs-.
входúти, v., (hin)ein gehen, -treten.
вхóпити, p. v., erfassen, ergreifen, erwischen.
вчáсний, adj., zeitlich, frühzeitig.
вчéра, adv., gestern.
вчерáшний, adj., gestrig.
вчинúти, p. v., machen, tun.
вчúн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Tat.
вчислúти, p. v., вчúслювати.
вчúслю-вати, v. I. A.*), ein-, dazurechnen.
вч-úти, v. II. A., (prs. -у, -ать), lehren; ся lernen. [fühlen.
вчýти, p. v., hören; empfinden,
вшир, adv., der Breite nach.
вшивá-ти, v. I. A., einnähen.
вшúти, p. v., (ein)nähen.
вщепúти, p. v., вщíплювати.
вщíплю-вати, v. I. A.*), einimpfen.
вюн, m. I., (pl. -й), Wetterfisch.

вя̇зан-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Bund, Bündel, Strauß.
вя̇-за́ти, v. I. B., (prs. -жу, prt. -за́в, imp. -жи́, vp. -занний), binden, fesseln, vereinigen.
вя̇з(е)нь. m. II., Gefangener, Häftling.
вя̇з-ка. f. I.*), (2. pl. -óк), Bund.
вязни́ця, f. II., Kerker.
вязни́чий, adj., Kerker-.
вя̇лий. adj., welk, fad.
вя̇лість. f. V., Welkheit, Fadheit.
вя̇н-ути, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, -ьмо), welken, erlahmen.

Г.

га́ба, f. I., Woge, Welle; Decke.
га́вка = га́лка.
га́вка-ти, v. I. A., bellen.
гавку́н, m. I., (2. s. -á), Kläffer.
гад. m. I., Schlange.
гада́-ти, v. I. A., denken, meinen.
гадє́, n. IV., coll., Schlangen.
га́дина, f. I., Schlange.
га́д-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Gedanke, Meinung.
гадю́-ка, f. I.*), Schlange.
гадю́чий. adj., Schlangen-
гадю́чник, m. I.*), Schlangenhöhle.
гаєви́й, adj., Hain ; Hainhüter.
гай, гайда́! int., auf! wohlan!
гай, m. III., (2. s. -ю́), Hain.
га́йворон, m. I., Saatkrähe.
гайдама́ка, m. = f. I.*), Räuber.
гайдама́цкий, adj., Räuber.
гайде́й, m. III., Ochsentreiber; Vagabund.
гайни́й, adj., zeitraubend.
гайн*у*-ва́ти, v. I. A.*), vergeuden.
гайт*у*-ва́ти, v. I. A.*), jagen.
гаї́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Osterspiel.
га-ї́ти, v. II. B., aufhalten, säumen.
гак, m. I.*), Haken.
гакі́вни́ця, f. II., Hakenbüchse.
галабу́рда, f. I., Wirrwarr, Händel
галапа́с, m. I., Schmarotzer.
галапа́сний, adj., parasitisch.
га́лас, m. I., (2. s. -у), Lärm.
галасли́вий, adj., lärmend.
галас*у*-ва́ти, v. I. A.*), lärmen.
Галича́н-ин, m. I., (1. pl. -и), Galizianer. [Galizianerin.
Галича́н-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
Галичина́, f. I., Galizien.
га́лицкий, adj., galizisch.
га́лїч, coll. f. V., Dohlen.
га́л-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Dohle.
га́льма, f. I., Hemmschuh.
гальм*у*-ва́ти, v. I. A.*), hemmen.
га́лузь, f. V., Zweig.
галу́за, f. I., га́лузь.
галу́зє, coll., n. IV., Zweige.
галузи́стий, adj., ästig. [галу́за.
галу́з-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
галу́н, m. I, (2. s. -у́), Alaun.
галу́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), einfärbiges Osterei.
галу́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), gefülltes Kraut. [Geldtasche.
гама́н, m. I, (dim. -(е́)ць, m. II),
гама́р-ня, f. II., (2. pl. -ень), Hammerwerk.
га́мі̇р, m. I., (2. s. -у), Lärm.
гамі́рний, adj., lärmend.
гам*у*-ва́ти, v. I. A.*), hemmen.
га́на = дога́на. [Schande.
га́ньба, f. I., Schimpf, Schmach,
ганьб-и́ти, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть, vp. -ле́ний), schelten, schimpfen, schmähen, entehren; tadeln.
га́ндри, pl. = m. I., Allotria.
гане́бний, adj. schändlich, schmachvoll.
га́нижи, m. IV., (2. s. -у), Anis.
ган-и́ти, v. II. A., tadeln, rügen.
га́нца, f. I., Märe.
ганча́р u. dgl. siehe ганча́р u. dgl.

ганя-ти, v. I. A., treiben, hetzen, jagen.
гар, m. I., (2. s. -у), Schlacke.
гаразд, m. I., (2. s. -у́), Glück, Wohlergehen; adv. gut, wohl.
гарап, m. I, гарапник, m. I.*), Riemenpeitsche.
гарасів-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Wollbinde.
гарбар, m. II., (2 s. -я), Gerber.
гарбуз, m. I., (2. s. -а), Kürbis; -а дати „einen Korb geben"
гарбузиніє, n. IV., Kürbisstengel.
гарбузовий, adj., Kürbis-.
гар-ен, -на, -не, adj., fähig, mächtig.
гарканина, f. I., Hader.
гаркa-ти, v. I. A., knurren.
гаркіт, m. I., (2. s. -у), Geknurre.
гармата, f. I., Kanone.
гарматїй, m. III., Kanonier.
гарматний, adj., Kanonen-.
гармід(е)р, m. I., (2. s. -у), Lärm.
гарний, adj., schön, hübsch; groß.
гарнї-ти, v. I. A., schön werden.
гарт, m. I., (2. s. -у), Abhärtung; -у дати zusetzen.
гарту-вати, v. I. A.*), (ab)härten.
гару-вати, v. I. A.*), sich abmühen, plagen.
гарус, m. I., (2. s. -у), Kameelgarn.
гарцю-вати, v. I. A.*), tummeln.
гарч-ати, v. II. A., (prs. -у, -ать; prt. -ав), гаркати.
гасильник, m. I.*), Löschhaken.
гаситель, m. II., Löscher.
гас-ити, v. II. A., (prs. га-шу, сиш vp. гашений), löschen.
гас-ло, n. I., (2. pl. -ел) Losung.
гасн-ути, v. I. B., (prt. гас, -ла), ver-, er-löschen.
гать, f. V., Damm, Wehre.
гат-ити, v. II. A., (prs. га-чу, -тиш vp. гачений...), dämmen.
гат-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), гать.
гафт, m. I., (2. s. -у), Stickerei.
гафтар-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stickerin.
гафт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Heftelhaken.
гафту-вати, v. I. A.*), sticken.
гачі, pl. m. IV., Hose.
гач(о)к, m. I.*), Häkchen; Schürhaken.
га-яти, v. I. B., (prt. -яв), säumen.
гвіздь, m. II., Nagel.
гвоздик, m. I.*), Nelke.
гвозд-ити, v. II. A., (prs. -жу, -иш...; vp. -жений), nageln.
гебан, m. I., (2. s. -у), Ebenholz.
гебановий, adj., aus Ebenholz.
гей!, int., he! holla!
гей, гейби, conj., wie, gleichwie, gleichsam, wie wenn, als ob.
гейка-ти, v. I. A., гей rufen.
ген-ген, adv., dort weit.
генде, гендечки = онде.
гепа-ти, v. I. A., schlagen; fallen.
гепн-ути. p. v. I. B., (prt. -ув), гепати.
герб, m. I., (2. s. -у), Wappen.
гербовий, adj., Wappen-.
герґев, m. I., Mamaligatopf.
герой, m. III., Held.
героіня, f. II., Heldin.
герштика-ти ся, v. I. A., schäckern.
гет, геть, adv., weg, fort; ganz, gänzlich.
гетьман, m. I., Hetman.
гетьманщина, f. I., Hetmanenzeit.
гиб(е)ль, m. II., Hobel.
гибкий, adj., biegsam.
гиблів-ка, f. I., (2. pl. -ок), Hobelspan.
гиблю-вати, v. I. A.*), hobeln.
гид, m. I., (2. s. -у), Eckel.
гид-ити ся, v. II. A., (prs. -жу, -иш; vp. -жений), sich eckeln.
гид-кий, -ний, adj., eckelhaft, widerlich.
гидкість, f. V., Abscheulichkeit.
гиду-вати, v. I. A.*), гидити.
гикав(е)ць, m. II., Stotterer.
гикавий, adj., stotternd.

гйкав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schlucksen.
гйка-ти, v. I. A., stottern; schlucksen.
гйла!, int., Scheuchruf für Gänse.
гйль(оч)-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Zweiglein.
гиля́ка, f. I.*), Ast.
гйн-ути, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, -ьмо, -ьте!), sterben, umkommen, verderben; schwinden.
гйрішний, adj., echt, recht.
гйр-ло, n. I., Mündung.
гйря, f. II., Haar.
гйц(е)ль, m. II., Wasenmeister.
гйч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schopf.
гідний, adj., würdig, wert; brav.
гідність, f. V., Würde.
гіле, coll. n. IV., Zweige.
гіль(оч)ка, siehe гйлька.
гіля́ка = гиля́ка.
гіля́стий, adj., ästig. [Strömung.
гін, m. I., (2. s. -у), Lauf, Trieb,
гінкйй, adj., schnell laufend, strömend.
гінчий, adj., Treib , Jagd-. [горá.
гір-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
гіркйй, adj., bitter.
гіркість, f. V., Bitterkeit.
гірнйй, adj., Berg-.
гірнйцтво, n. I., Bergbau.
гірнйчий, adj., Berg-. [mann.
гірня́к, m. I.*), (2. s. -á), Berg-
гірськйй, adj., Berg-, gebirgig.
гірч-йти, v. II. A., (prs. -ý, -áть), verbittern.
гірчйця, f. II., Senf. [mern.
гіршá-ти, v. I. A., sich verschlim-
гірший, Komp. von злий.
гірш-йти, v. II. A., (prs. -ý, -áть), verschlimmern. [Gast.
гість, m. II., (2. u. 4. pl. гóстий),
гла = иглá.
глáд-ити, v. II. A., (prs. -жу; imp. -ь, -ьмо, -ьте; vp. -жений), glätten; streicheln.

глáдкий, adj., glatt; fließend leicht.
глáдкість, f. V., Glätte.
гладýн, m. I., (2. s. -á), dim. -(é)ць m. II. -чик, m. I.*), Topf.
глевкйй, adj., lettig, klebrig.
гледі́ти = гляді́ти. [Lehm
глей, m. III., (2. s. -ю), blaue
глек, m. I.*), Topf.
глéчик, m. I.*), dim. глек.
глиб, f. V., Tiefe.
глйба, f. I., Scholle.
глибина, f. I., глибі-нь, -чі́нь, f. V., Tiefe.
глибóкий, adj., tief.
гливкйй = глевкйй.
глйна, f. I., Lehm, Ton.
глин(é)ць, m. II., Aluminium.
глиннйця, f. II., Lehmgrube.
глиня́к, m. I.*), (2. s. -á), Tonstein.
глиня́ний, adj., tönern, irden.
глиня́стий, adj., lehmig. [zeln.
глйпа-ти, v. I. A., blicken, blin-
глйпн-ути, v. I. B., (prt. -ув), глйпати. [wurm.
глистá, f. I., (pl. глйсти), Spul-
глитá-ти, v. I. A., verschlingen.
глїбóкий, = глибóкий. [dorn.
гліг, m. I., (s. 2. -у, 7. -зї), Weiß-
глі́тно, adv., gedrängt voll.
глогóвий, adj., Weißdorn.-
глодá-ти, v. I. A., nagen.
глодýн, m. I., (2. s. -á), Nager.
глотá, f. I., Gedränge.
глубинá = глибинá.
глуз, m. I., (2. s. -у), Spott, Hohn.
глузд, m. I., (2. s. -у), Sinn, Verstand. [verhöhnen,
глузу-вáти, v. I. A.*), spotten,
глум, m. I., (2. s. -у), Scherz, Spott.
глумйтель, m. II., Spötter.
глýпий, adj., töricht, dumm.
глýпість, f. V., Torheit.
глупотá, f. I., Dummheit.

глухáн, m. I., (2. s. -á), Auerhahn.
глухúй, adj., taub; finster; dumpf, still, tot.
глýхман, m. I., der Taube.
глýхн-ути, v. I. B., (prt -ув), taub werden.
глуховáтий, adj., schwerhörig.
глуховáтість, f. V., Schwerhörigkeit.
глухотá, f. I., Taubheit.
глýша, f. IV., Einöde, Dickicht.
глýш-йти, v. II. A., (prs. -у, -ать), taub machen, betäuben; dämpfen.
глушúця, f. II., Taubnessel.
гляд, m. I., (2. s. -у), Blick, Anblick.
глядá-ти, v. I. A., глядїти.
гляд-їти, v. II. A., (prs. -жý; prt. -їв; vp. -жéний), sehen, schauen; suchen, spähen.
глян-ути, p. v. I. B., (prt. -ув; imp. -ь, -ьмо!), глядїти.
гнá-ти, v. I. B., (prs. жен-ý, -еш..., imp. жен-й; vp. -ний), treiben, jagen, verfolgen.
гнé-сти, v. I. B., (prs. -тý; prt. -тúв, imp. -тú; vp. -тéний), drücken, bedrücken, pressen.
гнеть, adv., alsogleich.
гнидá, f. I., (pl. гнúди), Niß (Lausei).
гнúдавий, adj., mit Nissen.
гниль, f. V., Fäulnis.
гнил(е)ць, m. II., (2. s. -я), Faulbrut.
гнилúй, adj., faul. [Faule, Träge.
гниля́к, m. I.*), (2. s. -á), der
гнú-ти, v. I. A., (prs. -ю), faulen.
гнїв, m. I., (2. s. -у), Zorn, Groll.
гнїва-ти, v. I. A., ärgern, erzürnen; ся zürnen. [гнїватн.
гнїв-йти, v. II. A., (prs. -лю, -лять),
гнївлúвий, adj., jähzornig.
гнївнúй, adj., erzürnt.
гнїзд-йти, v. II. A., (prs. -жý, vp. -жéний), nisten.
гнїздó, n. I., (pl. гнїзда), Nest.
гнїй, m. III., (2. s. -ю, pl. 1. -ї), Dünger, Unrat.
гнійнúк, m. I.*), Mistkäfer.
гнїт, (гнет), m. I., (2. s. -у), Druck; — гнїт = ґнїт.
гнї-тúти, v. II. A., (prs. -чý, -тúш; prt. -тúв, imp. -тú, vp. -чéний), гнéсти.
гнóб-йти, v. II. A., (prs. -лю, -лять, vp. -лений), bedrücken.
гноїв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Jauche.
гно-їти, v. II. B., düngen; eitern,
гноя́р-ка, f. I.*), (2. pl. -óк). Düngstätte. [beugen, krümmen.
гн-ýти, v. I. B., (prt. -ув), biegen,
гнучкúй, adj., biegsam, geschmeidig; schlank.
гов!, int., halt!
гóвір, m. I., (2. s. -у), Mundart.
говір-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Gespräch. [gesprächig, redselig.
говіркúй, говірлúвий, adj.,
говірнúй, adj., Sprech-.
гові-ти, v. I. A., fasten.
говóр-йти, v. II. A., (prt. -ив, imp. -й, vp. -ений), sprechen, reden.
гóд-ен, -на, -не; adj., würdig: tüchtig; im stande sein.
годúн-а, f. I., (pl. -й), Stunde: Wetter.
годúнний, adj., stündig.
годúнник, m. I.*), Uhr.
годинникáр, m. II., (2. s. -я), Uhrmacher.
гóд-йти, v. II. A., (prs. -жу; vp. -жéний), vergleichen, aussöhnen: dingen; zulieb tun: годúть ся es ziemt.
гóдї, adv., es geht nicht, ist nicht möglich, man darf nicht; genug.
годів-ля, f. II., (2. pl. -ель), Ernährung, Zucht.
годóван(е)ць, m. II., Pflegesohn.

годо́ван-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Pflegetochter.
году-ва́ти, v. I. A.*), ernähren, mästen, aufziehen. [schön.
го́жий. adj., munter, anmutig,
го́йдан-ка, f. I.*). (2. pl. -о́к), Schaukel.
го́йда-ти, v. I. A., schaukeln.
го́йний. adj., freigebig.
го́йні́сть, f. V., Freigebigkeit.
го-ї́ти, v. II. B., heilen.
голь, f. V., Blöße.
го́лий, adj., nackt, bloß, kahl; frei.
го́л-йти, v. II. A., rasieren.
голи́ш, m. IV., (2. s. -а́), Habenichts.
голїна́тий, adj., langfüßig. [bein.
голїн-ка, f. I., (2. pl. -о́к), Schien-
голїруч, adv., mit bloßen Händen.
голїс(їн)ький, adj., splitternackt.
го́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Nadel.
голкова́тий, adj., nadelförmig.
голова́, f. I., (pl. го́-) Kopf, Haupt; Vorstand.
голова́тий, adj., großköpfig.
голова́ч. m. IV., (2. s. -а́), Großkopf, tüchtiger Kopf. [sprung.
голови́ця, f. II., Maische; -Ur
голо́в(онь)-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. голова́. [hauptsächlich.
го́ловн-ий, adj., Haupt; -о, adv.,
головни́цтво, n. I., Mordtat, Totschlag. [brand.
голо́в-ня, f. II., (2. pl. -ень), Feuer-
головосі́ки, pl. f. I., Enthauptung.
го́лод, m. I., (2. s. -у), Hunger.
голо́д-ний, -ен, adj., hungrig.
голодни́ця, f. II., Hungergrube.
голоду-ва́ти, v. I. A.*), hungern, darben. [Laut; Wort.
го́лос, m. I., (2. s. -у), Stimme,
голоси́тель, m. II., Verkünder.
голос-и́ти, v. II. A., (prs. 1. голо́шу, vp. голоше́ний), verkünden; klagen, jammern.
голосни́й, adj., laut; berüchtigt.
голосни́ця, f. II., Kehlkopf, Stimmritze.
голосо́ване, n. IV., Abstimmung.
голосо́вий, adj., Schall-.
голосу-ва́ти, v. I. A.*), stimmen.
голо́та, f. I., Pöbel. [-чик dim.
го́луб, m. I., Täuberich, Taube;
го́луб(е)ць, m. II., го́луб.
голуби́й, adj., himmelblau.
голуби́ний, adj., Tauben-.
голу́б-и́ти, v. II. A. (prs. -лю, -лять, vp. -лений), liebkosen.
голубі́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), roter Täubling.
голу́б-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Taube.
голубни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Taubenschlag.
голя́р, m. II., (2. s. -я́), Barbier.
омі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schienbein. [Lärm; Widerhall.
го́мі́н, m. I., (2. s. -у), Schall,
гомон-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в), schallen, lärmen; widerhallen.
гон(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Eilbote.
го́ни, pl. m. I., Gewende; (Längenmaß).
гони́тель, m. II., Verfolger.
го́н-и́ти, v. II. A., treiben, jagen, stürmen.
гонча́р, m. II., (2. s. -я́), Töpfer.
гонча́рский, adj., Töpfer-.
гонча́рство, n. I., Töpferhandwerk.
го́нчий, adj., Jagd-.
гора́, f. I., (pl. го́ри, гір), Berg, Höhe; pl, Gebirge.
горб, m. I., (2. s. -а́), Hügel; Höcker, -(о́)к, -о́ч(о)к m. I.*) dim.
горба́тий, adj, höckerig.
го́рб-и́ти ся, v. II. A., (prs. -лю, -лять, vp. -лений), sich buckelig machen.
горбо́ва́тий, adj., hügelig.
горбови́на, f. I., Hügelland.
го́рдий, adj., stolz.
го́рді́сть, f. V., Stolz.

горд-ити, v. II. A., (prs. -жу́, vp. жéний) verachten; ся stolz sein, sich brüsten. [Stolze.
гордій, m. III., (2. s. -я́), der
горді-ти, v. I. A., stolz werden.
гóрдощ-і, pl. m. IV., Hoffahrt.
горду-вáти, v. I. A.*), verachten.
гóре, n. III., Unglück, Wehe, Leid.
гóре, adv., wehe!
гóресть, f. V., Kummer.
гóрестний, adj., kummervoll.
гóреч, f. V., Bitterkeit.
горúніж, adv., mit den Füßen nach oben.
горúстий, adj., bergig, gebirgig.
горі, adv., aufwärts, hinauf, obenauf. [wein.
горів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brannt-
горілиць, adv., rücklings.
горільчáний, adj., Branntwein-.
горіл-ня, f. 2., (2. pl. -éнь), Brennerei. [funkeln.
гор-іти, v. II. A., (prt. -ів), brennen,
горіх, u. dgl. siehe opíx.
горішний, adj., Ober-, oberer.
горлá-ти, v. I. A., schreien.
горлúця, f. II., Turteltaube.
гóрло, n. I., Schlund, Hals, Kehle.
горловúй, горляний, adj., Kehl-, Hals-.
горн, m. I., Esse, Herd.
горнéць = горшóк.
горностáй, m. III., Hermelin.
гóрн-ути, v. I. B., (prt. -ув), scharren; — ся sich anschmiegen.
горня́, n. V., Töpfchen, -тко n. I.*), dim.
горóд, m. I., Garten; гóрод Stadt.
город-(е)ць, m. II.. -чик m. I.*), dim. горóд.
горóдина, f. I., Gemüse.
город-úти, v. II. A., (prs. -жу́, vp. -жéний), zäumen; hemmen.
горóдний, adj., Garten-.
городнúцтво, n. I., Gartenbau.
городян-úн, m. I., (1. pl. -и), Städter, Bürger. [Städterin.
городя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
городя́ньский, adj., städtisch.
горожанúн, u. dgl. siehe городянúн.
горожáньство, n. I., Bürgerrecht.
горої́ж-ти ся, v. II. A., (prs. -у, -ать), sich stolz geberden.
горóх, m. I.*), (2. u. 5. s. -у), Erbse.
гороховúне, n. IV., Erbsenstroh.
горошúна, f. I., Erbsenkorn.
горóш(о)к, m. I.*), dim. горóх.
гóрст-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), eine Handvoll.
гортáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kehle.
гортóпи, pl. m. I., Unebenheiten.
горшá, n. V., dim. горшóк.
горш(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), Topf.
горю-вáти, v. I. A.*), trauern sich kränken, grämen.
горя́чий, adj., heiß. [erhitzen.
горяч-úти, v. II. A., (prs. -у́, -áть),
горя́чість, f. V., Hitze, Eifer.
горя́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Hitze; Heißsporn.
Гóсподь, m. I., Herrgott.
госпóда, f. I., Haus, Wirtshaus.
госпóдар, m. II., Wirt.
госпóдар-ити, v. II. A., wirtschaften. [Wirtschaft.
господáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
господáрний, adj., wirtschaftlich.
господáрский, adj., Wirtschafts-.
господáрство, n. I., Wirtschaft.
господúня, f. II., Wirtin.
гост(é)ць, m. II., (2. s. -я́), Rheumatismus.
гостúна, f. I., Bewirtung; Besuch.
гостúн(е)ць, m. II., Stra e; Geschenk. [Gast-.
гостúнний, adj., gastfreundlich;
гостúнниця, f. II., Gasthaus.
гостúнність, f. V., Gastfreundschaft.

гост-йти, v. II. A., (1. prs. гощу́, vp. гоще́ний), reisen, zu Gast sein; bewirten. [schaft.
готів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Bar-
готóвий, adj., bereit, fertig; bar.
готóв-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять, vp. -лений), bereiten, fertig machen.
готóвість, f. V., Bereitwilligkeit.
готóвлене, n. IV., Zubereitung.
готу-вáти, v. I. A.*), готóвити.
гра, f. I., Spiel.
грай, m. I., Weißbuche. [gräber.
грабáр, m. II., (2. s. -я́), Toten-
грабáрский, adj., Gräber-.
грáба-ти, v. I. A., rechen, scharren.
грáбежа, f. IV., Plünderung, Pfändung.
грáбеж-ливий, -ний, adj., Raub-.
грабель-кй, pl. f. I.*), (2. -óк), dim. граблї́.
грабйна, f. I., Weißbuchenholz.
грабйтель, m. II., Plünderer.
грáб-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), plündern, pfänden.
граб-лї́, pl. f. II., (2. pl. -éль), Rechen.
грабóвий, adj., Weißbuchen-.
град, m. I., (2. s. -у), Hagel.
градовйй, adj., Hagel-.
грак, m. I.*), гáйворон.
грамотá, f. I., Urkunde. [Kante.
грань, f. V., glühende Kohlen; —
гранé, n. IV., das Spielen.
гранйстий, adj., kantig.
гранйця, f. II., Grenze.
гранйч-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать), (ab)grenzen.
гранйчний, adj., Grenz-.
грáн-ка, f. I.*, (2. pl. -óк), Kante
гранкослу́п, m. I., Ecksäule.
гранчáстий, adj., kantig.
грá-ти, v. I. A., spielen; wallen, gähren.
грач, m. IV., Spieler.

грéбель-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. грéбля. [грéбінь.
гребен(é)ць, m. II., (2. s. -я́), dim.
гребенястий, adj., kammartig.
греб(é)ць, m II., (2. s. -я́), Ruderer.
грéбінь, m. II., Kamm.
грéб-ло, n. I., (2. pl. -éл), Striegel.
грéб-ля, f. II., (2. pl. -éль), Damm.
греб-(с)тй, v. I. B., (prt. гріб, греблá), scharren, rudern.
Грек, m. I.*), Grieche.
Грекйня, f. II., Griechin.
грем-іти, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; prt. -ів), donnern.
грему́чий, adj., donnernd.
грéцкий, adj., griechisch.
гречáний, adj., aus Buchweizen.
гречáник, m. I.*), (Buchweizen-) Kuchen. [weizen.
грéч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Buch-
гречкосі́й, m. III., Bauer.
гриб, m. I., (2. s. -á), Pilz, Schwamm.
грибóвий, adj., Pilz-.
грйва, f. I., Mähne.
грйжа, f. IV., Gram.
гризотá, f. I., Gram.
грйз-ти, v. I. B., (prs. -у́, imp. -и́), nagen, knacken; quälen, grämen.
гризу́н, m. I., (2. s. -á), Nager.
грйма-ти, v. I. A., poltern, schlagen; schreien.
грим-íти = гремі́ти. [гримі́ти.
грймн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
гріб, m. I., (2. s. -у, pl. -и́), Grab.
грі́зьний, adj., drohend, streng, furchtbar.
грім, m. I., (2. s. -у), Donner.
грімкйй, adj., laut. [schnitt.
грін-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brot-
грі-ти, v. I. A., (vp. -тий), wärmen.
гріх, m. I.*), (2. s. -á), Sünde.
гріш, m. IV., (2. s. -á 7. -и́, pl. I. грóш-і, 2. -ий, 6. грішми), Geld.

гріш-йти, v. II. A., (prs. -ý, -áть), sündigen
грішний, adj., sündig.
грішник, m. I.*), Sünder.
грішниця, f. II., Sünderin.
гробáр = ґрабáр.
гробнйця, f. II., Grabmal.
грозьбá, f. I., Drohung.
гроз-йти, v. II. A., (prs. грожý, vp. грожéний), drohen.
грóз-но, n. I., (2. pl. -éн), Traube.
громáда, f. I., Gemeinde; Menge.
громáд-ити, v. II. A., (prs. -жу, imp. -ь -ьмо; vp. -жений), häufen, sammeln, zusammenrechen.
громадíльник, m. I.*), Harker.
громадíльниця, f. II., Harkerin.
громáд-(оч)-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. громáда.
громáдний, adj., gemeinschaftlich.
громáдский, adj., Gemeinde-.
громадян-йн, m. I., (1. pl. -и), Gemeindemitglied.
громадяньство, n.I., Gemeinwesen.
громовйй, adj., Donner-.
громовйна, f. I., Elektrizität.
громовйця, f. II., Gewitter.
громозвíд,, m. I., Blitzableiter.
грóхіт, m. I., (2. s. -у), Donner.
грохóт-íти, v. I. B., (prs. -чý, prt. -íв, imp. -й), rollen.
грошéвий, adj., Geld-.
грошовйтий, adj., geldreich.
грýба. f. I., Ofen.
грубéзний, adj., sehr dick.
грýбий, adj., dick, grob, roh.
грýбість, f. V., Dicke, Grobheit.
грубі-ти, v. I. A., dick werden.
грýбник, m. I.*), Ofenheizer.
грýбн-ути, v. I. B., (prt. груб), грубíти.
грубоскір(е)ць, m. II., Dickhäuter.
грудь. f. V., Brust.
грýда, f. I., Scholle.
грýд(е)нь, m. II., Dezember.
грýд-ка. f. I.*), (2. pl. -óк), dim. грýда.
груднéвий, adj., Dezember-.
груднйй, adj., Brust-.
груднйця,f.II.,Brust-kasten,-stück.
грузь, f. V., Kot; Schutt.
грузйло, n. I., Senkblei.
грузкйй, adj, kotig. [sinken.
грузн-ýти, v. I. B., (prt. -ув), ver-
грýша, f. IV., Birnbaum.
грýш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Birne.
грушкóвий, adj., aus Birnholz.
гря́д-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Beet.
грядýчий, adj., künftig.
грязь = ґрузь.
гря́знути = грузнýти.
гря́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), einschlagen.
гýба, f. I., Lippe, Mund.
губáтий, adj., großlippig.
губйтель, m. II., Vertilger.
губ-йти, v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), verlieren, verderben; hinrichten.
губ-ка, f.I.*), (2.pl. -óк), Schwamm.
губковáтий, adj., schwammig.
гýбний, adj., Lippen-.
гýгнавий = вуґнáвий.
гудьбá, f. I., Musik.
гуд-йти, v. II. A., (prs. -жý; vp. -жéний), tadeln. [hallen,brausen.
гуд-íти, v. II.A., (prs.-жý, prt.-íв),
гук, m. I.*), (2. s. -у), Schall.
гукá-ти, v. I. A., rufen. [ґукáти.
гýкн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ув),
гульбá, f. I., Tanz.
гýл-йти, v. II. A., (prt. -йв), locken; narren.
гýльки, pl. m. I., Tanzerei.
гульня́, f. II., Gelage.
гуля́ка, m. = f. I.*), Lebemann.
гýлян-ка, f. I*), (2. pl. -óк), Tanz.
гуля́-ти, v. I. A., tanzen, lustwandeln, spazieren; sich unterhalten, ausschweifen.

гумéнний, m. — adj., Tennenwächter. [platz.
гум-нó, n.I., (2. pl. -éн), Scheunen-
гýн-я, f. II., grober Tuchrock; -ька dim. I. A.*), (2. pl. -óк).
гýпа-ти, v. I. A., poltern, schlagen.
гýпн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), гýпати. [rasseln.
гýрка-ти, v. I. A., poltern, klopfen,
гýркіт, m. I., (2. s. -у), Gepolter, Gerassel.
гуркот-íти, v.II. A., (prs. гуркóчу, -йш; prt. -ïв), гýркати.
гýрма, f. I., Menge, Haufen.
гурт, m. I., (2. s. -у), Gesammtheit, на г. im Großen.
гуртовúй, adj., Massen.
гуртóвник, m. I.*), Großhändler.
гурт(ó)к, m. I.*), kleine Gruppe.
гуртy-вáти, v. I. A.*), zusammenscharen, -treiben.
гусь, f. V., Gans. [serich.
гусáк, m. I.*), (2. s. -á), Gän-
гýсе-нь, f. V., -ниця, f. II., Raupe.
гусеня́, n. V., гуся́.
гýс-їй, -я, -е, adj., Gänse-.
гусíльниця = гýсениця.
гýс-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Gans; г. соли Salzstößel.
гýслян-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), sauere Milch. [dicht werden.
гýсн-ути, v. I. B., (prt. гус),
густúй, adj., dicht.
густ-úти, v. II. A., (prs. гущý, -йш; vp. гýщений). verdichten.
гýстість, f. V., Dichte.
гуся́, n. V., dim. гусь.
гуся́тина, f. I., Gänsefleisch.
гýсят-ко, n. I., (7. s. -ку, 2. pl. -ок), dim. гусь
гýсячий, adj., Gänse-
гýта, f. I., Eisen-, Glas-Hütte.
гутíр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Gerede, Gerücht.
гут-íти, v. II. A., (prs. гучý, -йш prt. -ïв), brausen.
гýтник, m. I.*), Hüttenarbeiter.
гутнúцтво, n. I., Hüttewesen.
гутóр-ити, v. II. A., (prs. -ı imp. -й), plaudern.
Гýцул, m. I., (pl. -й), Huzule.
Гýцул-ка, f. I.*), (2. pl. -óк Huzulin.
гýцульский, adj., huzulisch.
гуцуля́к, m. I.*); (2. s. -á). Hu zulenpferd.
гучнúй, adj., laut.
гýща, f. IV., Dichte; Brei.
гущáвина, f. I., Dickicht.
гущавнúк, m. I.*), (2. s. -á), Gestrüpp.

Ґ.

ґаздá, m. = f. I., госпóдар.
ґаздúня, f. II., господúня.
ґаздy-вáти, v. I. A.*), господáрити
ґазéта, f. I., Zeitung.
ґазовúй, adj., gasartig.
ґáлиця, f. II., Ungeziefer.
ґальóн, m. I., Borte.
ґáн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Gang
ґанч, m. IV., (2. s. -у), Fehler.
ґвавтy-вáти, v. I. A.*), „Gewalt rufen.
ґеґа-ти, v. I. A., schnattern.
ґелéт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fa —: $^1/_4$ Koretz, (Hohlmaß).
ґльоб, m. I., Globus.
ґнип, m. I., Schustermesser.
ґніт, m. I., Docht.
ґóґодза, f. I., Preißelbeere.
ґóнта, f. I., Schindel. [delnage
ґонтáль, m. II., (2. s. -я́), Schin
ґонтáр, m. II., (2. s. -я́), Schinde spalter.
ґонт-úти, v. II. A., (prs. ґонч vp. ґончéний), mit Schindel decken.

ґонтóвий, adj., Schindel-.
ґорáльня = горíльня.
ґоспóдар u. dgl. siehe госпóдар etc.
ґóт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Auerhenne.
ґóтур, m. I., Auerhahn.
ґрáжда, f. I., Schopfen.
ґрáлї, pl. f. II., Mistgabel.
ґрáта, f. I., Gitter.
ґрéчний, adj., artig.
ґрéчнiсть, f. V., Artigkeit.
ґринджóли, pl. f. I., Kinderschlitten.
ґрис, m. I., (2. s. -у), Gries.
ґрунь, m. II., Anhöhe. [Boden.
ґрунт, m. I., (2. s. -у), Grund,
ґудз, m. I., (pl. -й,) Knoten, Beule.
ґýдзик, m. I.*), Knopf.
ґудзувáтий, adj., knotig.
ґýля, f. II., Beule.
ґурáльня = ґорáльня.
ґуст, m. I., (2. s. -у), Geschmack.
ґустóвний, adj., geschmackvoll.
ґутéя, f. III., Quitte.
ґýша, f. IV., Kropf
ґушáтий, adj., kropfig.

Д.

д, praep. 3., zu.
да = та. [ben, liefern; lassen.
давá-ти, v. I. A., (prs. да-ю), ge-
давитель, m. II., Erdrücker.
дáв-йти, v. II. A., (prs -лю, -лять; vp. -лений), drücken, pressen, klemmen; würgen, ersticken.
дáвї, adv., früh, ehemals. [alt.
давн-ий, -їшний, adj., ehemalig,
давнó, adv., ehemals, längst, з дáвен дáвна seit jeher, von alters.
давнинá, f. I., Altertum.
давн-ýти, p. v. I. B., prt. -ýв), давити.
даль, f. V., Ferne.
далевид, m. I., Fernrohr.
далéкий, adj, weit, fern, entfernt.
далéкiсть, f. V., Ferne.
далеконóсний, adj., weittragend.
далечинá, f. I., Ferne.
дáльший, Komp. von далéкий.
дань, f. V., данина.
данина, f. I., Tribut.
данцувáти танцювáти.
дар, m. I., (2. s. -ý), Gabe. Geschenk.
дарáба, f. I., Floß.
дарéмний, adj., vergeblich.
дарéмщина, f. I., Frohndienst.
дар-йти, v. II. A., дарувáти.
дармá, adv., vergeblich, umsonst; schade; д. що wiewohl.
дáрмо, adv., umsonst, nutzlos, müßig.
дармоїд, m. I., Umsonstfresser.
дарму-вáти, v. I. A.*), mü ig sein.
даровий, adj., unentgeltlich.
даровитий, adj., begabt.
дáром = дáрмо.
дару-вáти, v. I. A.*), schenken.
дарýн(о)к, m. I.*), Geschenk.
дáскал, m. I., дяк.
дасть Бiг немá.
дáта, f. I., Datum.
дá-ти, p. v. I. A., (prs. -м, -ш, -асть, -амó, -сьтé, -дýть) давáти.
дáтель, m. II., Geber. [Spende.
дáт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Gabe.
дах, m. I.*), (2. s. -ý), Dach.
дахiв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Dachziegel.
даховий, adj., Dach-.
дáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Abgabe.
даш(ó)к, m. I.*), Schirm, dim. дах.
дбáлий, adj., fürsorglich.
дбáлiсть, f. V., Fürsorge.
дбá-ти, v. I. A., sorgen, sich kümmern.
дв-а, num., m., n., дві f., двóє zwei.
дванáцять, num., zwölf.
двáцять, num., zwanzig.

двáцятий, num.=adj., zwanzigster.
двáцят-на, f. I.*), (2. pl. -óк), die Zwanzig.
двéр-і, pl. f. V., (2. ий), Tür.
двéрник, m. I.*), Pförtner.
двéрції, pl. m. II., dim. двéрі.
двигáр, m. II., (2. s. -я́), Heber.
двигá-ти, v. I. A., (empor)heben, schwer tragen; ся sich bewegen.
двигн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), двигáти.
движенє, n. IV., Bewegung.
движимий, adj., beweglich.
движимість, f. V., Beweglichkeit.
двій-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Zweier, Paar; -кó zwei. [gänger.
двійник, m. I.*), (2. s. -á), Doppel-
двійня, f. II., Dual; Paar.
двір, m. I., (2. s. -á). Hof; надвíр, adv., hinaus, надворі draußen.
двірник, m. I.*). Gemeindevorsteher. [двір.
двір(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), dim.
двірский, adj., Hof-.
двíста, num., zweihundert.
двíчи, num., zweimal.
дво-, дву-, doppel-, zwei-.
двогодинний, adj., zweistündig.
двоголóвий, adj., zweiköpfig.
двоголóсий, adj., zweistimmig.
дводнéвний, adj, zweitägig.
двóє, num., zwei; в двóе zweimal soviel; на двóе entzwei, по двóе je zwei.
двóзвук, m. I.*), Doppellaut.
дво-їти, v. II. B., verdoppeln; zweifeln.
двокрáтний, adj., zweifach.
двокрилий, adj., zweiflügelig.
дволистий, adj., zweiblätterig.
дволичний, adj., falsch.
дволітний, adj., zweijährig.
двомісячний, adj., zweimonatlich.
двонóгий, adj., zweifüßig.
двоповерхóвий, adj., zweistöckig.
дворáк, m. I.*), (2. s. -á), Höfling
дворáменний, adj., zweiarmig.
двор(é)ць, m. II., (2. s. -я́), dim. двір, Bahnhof.
дворóгий, adj., zweihörnig.
двору́кий, adj., zweihändig.
дворян-ин, m. I., (1. pl. -и), Hofkavalier. [dame.
дворян-ка, f. I.*), (2. pl. -óк). Hof-
дворяньский, adj., Hof-.
дворяньство, n. I., Hofadel.
двосічний, adj., zweischneidig.
двоскладóвий, adj., zweisilbig.
двочлéнний, adj., zweigliedrig.
двоязичний, adj., doppelzüngig.
двоякий, adj., zweierlei, -fach.
д-гóрі, adv., hinauf.
де, adv., wo; де-де, де-не-де, hie und da.
дéбра, f. I., Schlucht.
дебу́дь, денéбу́дь, adv., wo immer.
девянóсто, num., девятьдесять.
дéвять, num., neun.
девятьдесять, num., neunzig.
девятий, num. = adj., neunter.
девятьнáцять, num., neunzehn.
дéг(о)ть, m. II., (2. s. -ю), Teer.
де дáлї, тим..., je weiter, desto...
дейнде, adv., anderswo.
декíльки, adv., wenig.
дéноли, adv., manchmal, mitunter.
дéкотрий, pron. = adj., mancher.
д(е)нь, m. II., (2. s. дня). Tag.
денéбудь, adv., wo immer.
денéкотрий, pron. = adj., mancher.
дéнний, adj., Tages-, Tag-.
дéнно, adv., täglich.
дéрга-ти, v. I. A., hecheln.
дергів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Hechel.
деревина, f. I., dim. дéрево.
деревище, n. II., Sarg.
деревистий, adj., holzig.
дереві-ти, v. I. A., erstarren.
дерев(л)яний, adj., hölzern.

дерев-о, n. I., (1. pl. -á), Baum; Holz.
деревцé, n. III., dim. дéрево.
дерéн, m. I., (2. s. -ý), Kornelkirsche.
деренóвий, adj., aus дерéн.
держáва, f. I., Staat, Reich.
держáвний, adj., Staats-, Reichs-.
держáк, m. I.*), (2. s. -á), Stiel, Halter.
держ-áти, v. II. A., (prs. -ý, -áть, prt. -áв, vp. -аний), halten.
держúтель, m. II., Erhalter.
дерзкúй, adj., kräftig, mutig, kühn.
деркáч, m. IV., (2. s. -á), Wachtelkönig; Klapper.
деркоѓ-їти, v. II. A., (prs. 1. деркóч-у, prt. -їв). klappern.
дернúна, f. I., Rasen.
дéрти, v. I. B., (prs. др-у, prt. дер. -ла, imp. дри, vp. дéртий), reißen, schinden; schleißen.
дерýн, m. I., (2. s. -á), Schinder.
десь, adv., irgendwo.
деськолúсь, adv., manchmal, dann und wann.
дéсять, num., zehn.
десятий, num. = adj., zehnter.
десятилїтє, n. IV., Decennium.
десятúна, f. I., Zehntel; Zehent.
десятитúсячна, f. = adj., Zehntausendtel.
десят-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), [Zehner.
десятник, m. I.*), Zehentmann.
десят(о)к, m. I.*), Zehner.
десяточний, adj., Dezimal-.
дé-там, adv., keineswegs.
дéхто, pron. mancher.
дешевúй, adj., billig, wohlfeil.
дешевí-ти, v. I. A., billig werden
дешевня́, f. II., wohlfeile Zeit.
дéще, pron., etwas, einwenig.
дéякий, pron. = adj., mancher.
дж- siehe auch ж-, ч-!
джéр-га, f. I.*), Wolldecke.
дз- siehe auch з-, ц-!
дзвен-їти, v. II. A., (prt. -їв), schallen, tönen.
дзвін, m. I., Glocke; Ton, Klang.
дзвінкúй, adj., klingend.
дзвіннúця, f. II., Glockenturm.
дзвін(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), dim. дзвін.
дзвонáр, m. II., (2. s. -я́), Glöckner.
дзвóник, m. I.*), дзвінóк.
дзвóн-úти, v. II. A., läuten, klingen; klappern.
дзелéнька-ти, v. I. A., klingeln.
дзер, m. I., (2. s. -у), Melke.
дзьóба-ти, v. I. A., picken.
дзьобéн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Umhängtasche.
дзюб, m. I., Schnabel.
дзюбáтий, adj., blatternarbig.
дúби, pl. f. I., Fessel. [ling.
дивáк, m. I.*), (2. s. -á), Sonder-
дúвáн, m. I., Teppich.
див-úти ся, v. II. A., (prs. -лю, -лять), schauen.
дúвний, adj., wunderlich, wunderbar, sonderbar.
дивнúця, f. II., Wunder.
дúво, n. I., Wunder. [sam.
дивовúжний, adj., wunderlich, selt-
дивогля́д, m. I., Monstrum.
дивогля́дний, adj., monströs.
дивотá, f. I., дивнúця.
диву-вáти ся, v. I. A.*), sich wundern, staunen.
дик, m. I.*), Wildschwein.
дикáр, m. II., (2. s. -я́), der Wilde.
дúкий, adj., wild.
дикýн, m. I., (2. s. -á), дикáр.
дикýнство, n. I., Wildheit, Roheit.
дим, m. I., (2. s. -у; pl. -ú), Rauch.
димáр, m. II., (2. s. -я́), Rauchfang.
дúма-ти, v. I. A., pumpen.
димáч, m. IV., (2. s. -á), Blasebalg.
димúдї-ти, v. I. A., (ver)schwinden.
димúстий, adj., rauchig.

дим-і́ти, v. II. A., (prs. -лю́, -ля́ть; prt. -ів, vp. -ле́ний), rauchen.
ди́мний, adj., rauchig, voll Rauch.
димни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Rauchfang.
димо́вий, adj., Rauch-.
дим(о́)к, m. I.*), dim. дим.
ди́ня, f. II., Kürbis.
дира́ = дї́ра́.
дити́на, f. I., (pl. f. V., дї́т-и. 3. -ем, 6. -ьми́, 7. -ех), Kind.
дитя́, n. V., Kind. [дитя́.
дитя́т-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim.
дитя́чий, adj., kindlich.
дих, m. I.*), (2. s. -у), Atemzug.
ди́хавиця, f. II., Asthma, Dämpfigkeit. [dämpfig.
ди́хавичний, adj., asthmatisch,
ди́хало, n. I., Atmungsorgan.
ди́ха-ти, v. I. A., atmen.
дичина́, f. I., Wild. [ling.
ди́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Wild-
ди́ш(е)ль, m. II., Deichsel.
ди́шиця, f. II., Luftröhre.
ди́шлик, m. I.*), dim. ди́шель.
ді- siehe auch до-. [добира́ти.
дібра́ти, p. v., (prs. u. imp. до-),
діб́ро́ва = дубро́ва.
ді́ва, f. I., Jungfrau.
ді́ва́-ти, v. I. A., hintun, unterbringen, aufbewahren; ся hinkommen, hinbegeben.
діви́ця, f. II., Jungfrau.
ді́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mädchen; -онька, -очка, dim.
діво́чий, adj., Mädchen-.
дї́вча́, n. V., Mädchen.
дї́вч-ина, f. I., (pl. -а́та n. V.), Mädchen. [доганя́ти.
дігна́ти, p. v., (prs. u. imp. до-),
дї́д, m. I., (pl.-и́), Großvater, Greis.
дї́ди́зна, f. I., дї́ді́вщина.
дї́ди́цтво, n. I., Erbe.
дї́дич, m. IV., (pl. -і) Gutsherr. [erben.
дї́ди́ч-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать),
дї́ді́в, дї́ді́вский, adj., großterlich.
дї́ді́вщина, f. I., Ahnenerbe.
дї́дько, m. I.*), (5. -че! pl. -Teufel.
дї́до = дї́д.
дї́довий, adj., дї́ді́в.
дї́дчий, adj., des Teufels, teuflis
дї́ж-а, f. IV., -ка f. I.*), (2. pl. -о́ Fäßchen.
діжда́ти, p. v., erwarten, erlebe
дізрі́ти, p. v., wahrnehmen.
дізна-ва́ти, v. I. A.*), erforsche erfahren.
дізна́ти, p. v., дізнава́ти.
ді́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mel warze.
дійма́-ти, v. I. A., zusetzen; e greifen; -ючий empfindlic schmerzlich.
ді́йний, adj., Melk-. viel
дійни́к, m. I.*), (2. s. -у́), Melk
дійни́ця, f. II., Melkkübel.
дійня́ти, p. v., дійма́ти
ді́йство, n. I., Handlung.
ді́йству-ва́ти, v. I. A.*), wirken
ді́йс(т)ний, adj., wirklich.
ді́йстні́сть, f. V., Wirklichkeit.
ді́йти́, p. v., доходи́ти.
ді́л, m. I., (2. s. до́лу), Boden, Tal; з до́лу von unten.
ді́ла́-ти, v. I. A., tun, handeln, wirken.
ді́льба́, f. I., Teilung, Division.
ді́лене, n. IV., Teilen.
ді́ли́мий, adj., teilbar.
ді́ли́м(о)к, m. I.*), Dividend.
ді́литель, m. II., Divisor.
ді́л-и́ти, v. II. A., teilen, dividieren; sondern, scheiden.
ді́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Halsdrüse.
ді́льни́ця, f. II., Grenze; Ortsteil.
ді́ло, n. I., Werk, Arbeit, Tat, Sache.

ді́ля = для. [Haus.
дім, m. I., (2. s. -до́му, pl. -и́),
дін-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, -ьмо, ьте), дїва́ти.
дїпра́вди, adv., спра́вдї.
дїра́, f. I., (pl. дї́ри), Loch.
дїра́вий, adj., löcherig.
дїра́в-ити, v. II. A., (prs. -лю, -лять, imp. -мо, -те; vp. -лений),
дїрва́ти, p. v., дорива́ти. [löchern.
дї́р-ка, дї́роч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim дї́рка.
дїрк(ов)а́тий, adj., porös.
дїрк(ов)а́тість, f. V., Porosität.
дїсла́ти, p. v., досила́ти.
дїстава́ти, v., bekommen, erhalten, erreichen; ся gelangen, zuteil werden.
дїста́ти, p. v., дїстава́ти.
дїтва́к, m. I.*), (2. s. -а́), Kind.
дї́ти, pl. von дити́на.
дї́-ти, p. v. I. B., (prs. -ну, prt. -в, -ла, imp. -нь, -ньмо), дїва́ти.
дїт(оч)-ки́, dim., (2. pl. -о́к). von дї́ти.
дїто́чий = дитя́чий.
дїя́, f. III., Handlung, Tat. Akt.
дїя́(те)льний, adj., tätig.
дїя́(те)льність, f. V., Tätigkeit.
дїя́тель, m. II., der Tätige.
дї-яти, v. I. A., (prt. -яв, vp. -яний), tun, handeln, wirken; — ся geschehen, sich zutragen
дїя́ч, m. IV., (2. s. -а́), дїя́тель.
для, präp. 2, für; wegen, halber.
дму́ха-ти, v. I. A., blasen, wehen.
дмухн-у́ти, p. v., (prt. -у́в), дму́хати.
дне́вний, adj., Tag-, Tages-.
дне́вник. m I.*), Tagblatt; Tagfalter.
днесь. adv., heute.
дни́на, f. I., Tag: pl. siehe день
днї-ти, v. I. A., tagen, dämmern.

дно, n. I., Boden, Grund.
дну-ва́ти, v. I. A.*), den Tag verbringen.
до, präp. 2, zu, an, nach, bis, in.
до- (siehe auch дї-) zu-, hinzu-; an-, heran-, bei-; ab-, aus-; er-, ver-.
доба́, f. I, (2. pl. діб). Tag (24 Stunden).
доба́в-ити, p. v. II A, (prs.- лю-, лять; imp. -мо, vp. -лений). добавля́ти.
добавля́-ти, v. I A, hinzufügen.
добача́-ти, v. I A, bemerken, wahrnehmen; не — nicht gut sehen.
доба́чити, p. v., добача́ти.
добива́-ти, v. I. A., erschlagen, den Todesstoß geben; erkämpfen; anstreben; abschließen.
добира́-ти, v. I. A., zu, hinzunehmen; aussuchen, auslesen; — ся ein-greifen, -brechen; gelangen.
доби́ти, p. v., (prs. дібю́), добива́ти.
до́бич, f. V., -а, f. I., Beute.
добіга́ти, v., einholen, gelangen.
добір, m. I., (2. s. -у), Auswahl.
добі́рний, adj., auserlesen.
добі́чи, p. v., добіга́ти.
до́брий. adj., (Komp. лї́пший), gut, recht, wohl. [gut.
добріс(ен)ький, adj., noch ganz
до́брість. f. V., доброта́.
добро́, n. I., (2. pl. дібр), Gutes Gut, Habe.
добро́бит, m. I., (2. s. -у), Wohlstand.
добровільний, adj. freiwillig.
до́бро́дїй, m. III., Herr, Wohltäter.
добро́дїй-ка. f. I.*), (2. pl -о́к), Frau, Wohltäterin.
добродї́йний, adj. wohltätig.
добродї́йство, n. I., Wohltat.
доброду́шний, adj. gutherzig, gemütlich.
доброду́шність, f. V., Gutherzigkeit.
добромисля́чий, adj., wohlgesinnt.

добросердний, adj., gutherzig.
до рота, f. I., Güte.
добротворний, adj., wohltätig.
доброчинний, adj.. wohltätig.
доброчинність, f. V.. Wohltätigkeit.
добря-га, m. = f. I.*), seelenguter Mensch.
добрячий, adj., gutherzig.
до ува-ти, v. I. A., hervorbringen, gewinnen; einnehmen; herausziehen, zücken; abschließen; — ся eindringen, einbrechen.
добудову-вати, v. I. A.*), zubauen.
добудувати, p. v., добудовувати.
добути, p. v., добувати.
добут(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ergebnis, Produkt.
доварений vp., gar gekocht.
довба-ти, v. I. A., stochern, meißeln, höhlen. [Zahnstocher.
довбач-ка, f. I.*), (2. pl. -ок).
довбень-ка, f. I.*), (2. pl. -ок). dim. довбня. [Schlägel.
довб-ня, f. II., (2. pl. -ень),
довг, m. I.*), (2. s. -у), Schuld.
довгий, adj., lang.
довгість, f. V., Länge.
довговатий, adj., länglich.
довговолосий, adj., langhaarig.
довгогривий, adj., langmähnig.
довголїтний, adj., langjährig.
довгоногий, adj., langbeinig.
довгоносий, adj., langnasig.
довгорукий, adj., langarmig.
довгота, f. I., Länge,
довготерпеливий, adj., langmütig.
довготерпеливість, f. V., Langmut.
довгоухий, adj., langohrig.
довгохвостий, adj., langschwänzig.
довгоязикий, adj., langzungig.
довезти, p. v., довозити.
довершений, adj., vollkommen.
довершити, p. v., довершувати.
довершу-вати, v. I. A.*), vollenden; ergänzen.
довести, p. v., доводити.
довжен = довжний.
довжезний, adj., sehr lang.
довжина, f. I., Länge.
довж-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать vprs. -ачий), verlängern.
довжінь, f. V., довжина.
довжний, adj., schuldig.
довжник, m. I.*), Schuldner.
довід, m. I., (2. s. -у), Beweis
довід, m. I., (2. s -у), Erkundigung
довіда-ти ся, p. v. I. A., довідувати
довіду-вати ся, v. I. A.*), sich erkundigen, erfahren.
довіз, m. I., (2. s. -у), Zufuhr.
довільний, adj., zufrieden; willkürlich. [Willkür.
довільність, f. V., Zufriedenheit
довірений, adj., vertraut.
довіреність, f. V., Vertrauen.
довірочний, adj. vertraulich.
довірчивий, adj., leichtgläubig.
довірчивість, f. V. Leichtgläubigkeit.
довіря-ти, v. I. A., vertrauen. [keit.
довічний, adj., ewig, immerwährend.
довкола = доокола. [während.
довкруги, adv., ringsum.
доводити, v., hin-, zu-bringen, -führen, befehligen, beweisen, dartun; — ся sich treffen, dazukommen.
довозити, v., herbei-, zu-führen.
доволї, adv., genug.
довша-ти, v. I. A., länger werden.
догад, m. I., (2. s. -у), Vermutung.
догадати ся, p. v., догадувати ся.
догад-ка, f. I.*), (2. pl. -ок). догад.
догадливий, adj., zuvorkommend.
догадливість, f. V., Zuvorkommenheit.
догаду-вати ся, v. I. A.*), vermuten; sich besinnen.
догана, f. I., Tadel.
доганний, adj., tadelhaft. [eilen.
доганя-ти, v. I. A., einholen; nach-

догаря́-ти, v. I. A., zuende brennen, verlöschen.
догідний, adj., bequem.
догідн*і*сть, f. V., Bequemlichkeit.
догін, на-з-догін um zu ereilen.
доглу́па-ти ся, p. v. I A., mühsam begreifen. [pflegen, warten.
догляда́-ти, v. I. A., überwachen,
доглядач-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wärterin.
доглядїти, p. v., доглянути.
догля́нути, p. v., доглядáти; bemerken. wahrnehmen.
до́гов*і*р, m. I., (2. s. -у), Übereinkommen, Vertrag.
договірний, adj., Vertrags-.
договори́ти, p. v., договóрювати.
догово́рю-вати, v. I. A *), zuende reden; zureden; verabreden.
дого́да, f. I, Bequemlichkeit; Gefallen.
догоди́ти, p. v., догóджувати.
дого́джу-вати, v. I. A.*), rechttun, befriedigen.
догони́ти, v., доганяти.
до гори́, adv., hinauf.
догоріти, p. v., догаряти.
до́-ґа, f. I., (3. u. 7. -дзі), Faßdaube.
додава́ти, v., hinzu-, bei-, zu-geben, -setzen, -fügen, addieren.
дода́ти, p. v., додавáти.
додатко́вий, adj., Zusatz-,
дода́т(о)к, m. I.*), (2 s. -у), Zugabe, Beilage, Zusatz, Nachtrag.
доде́ржати, p. v., додéржувати.
доде́ржу-вати, v. I. A.*), aus-, hin-, ein-halten; halten.
доду́мати ся, p. v., додýмувати ся.
доду́му-вати ся, v. I. A.*), begreifen, daraufkommen; mutmaßen.
до́єне, n. IV., Melken. [maßen.
дожа́ти, p. v., дожинáти.
дождже́н-ка f. I.*), (2. s. -óк), Regenwurm.
дожива́-ти, v. I. A., verleben, abschließen; erleben.
доживо́тний, adj., lebenslänglich.
дожида́-ти, v. I. A., ab-, er-warten, warten.
дожина́-ти, v. I. A., die Ernte beenden.
дожи́ти, p. v., доживáти.
дожи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Erlebnis.
дозво́л-ити, p. v., дозволяти.
дозволя́-ти, v. I. A., erlauben, bewilligen; — ся Erlaubnis nehmen. [pflegen.
дозира́-ти, v. I. A., überwachen;
до́з*і*р, m. I., (2. s. -у), Aufsicht, Pflege
до-зна́ку́, adv., vollends. ganz.
дозо́р(е)ць, m. II., Aufseher.
дозор*у*-ва́ти, v. I. A.*), дозирáти.
дозріва́-ти, v. I. A., reifen.
дозрілий, adj., reif.
дозріл*і*сть, f. V., Reife.
дозріти, p. v., дозрівáти.
доїда́-ти, v. I. A.. zuende essen; zusetzen.
до́їзд, m. I., (2. s. -у), Zufahrt.
доїзджа́-ти, v. I. A.. zufahren.
доїсти, p. v., доїдáти.
до-їти, v. II. B., (imp. дій!) melken.
доїхати, p. v., доїзджáти; — кінця vernichten.
до́каз, m. I., (2. s. -у), Beweis.
доказа́ти, p. v., докáзувати.
дока́зу-вати, v. I. A.*), zuende sagen; beweisen; durchsetzen;
дока́зно, adv., erwiesen. [treiben.
до́ки, дóкіль, adv., bis, so lange. wie lange.
докидати, v., zuwerfen.
доки́нути. p. v., докидáти.
докиса́-ти, v. I. A., ausgähren.
доки́снути, p. v., докисáти.
докінчи́ти, p. v., докінчувати.
докі́нчу-вати, v. I. A.*), enden, beendigen.

до́кір, m. I., (2. s. -у), Vorwurf, Tadel.
докі́рливий, adj., vorwurfsvoll.
до́клад, m. I., (2. s. -у), Bericht.
доклада́-ти, v. I. A., zugeben, zusetzen.
докла́дний, adj.. ausführlich, genau.
докла́дність, f. V., Ausführlichkeit.
докла́дчик, m. A.*), Berichterstatter.
докла́сти, p. v., доклада́ти.
доко́ла, adv., ringsum.
доколо́ти, p. v., доко́лювати.
доко́лю-вати, v. I. A.*), Todesstoß versetzen; zuende spalten.
докона́-ти, p. v. I. A., доко́нувати.
доконе́чний, adj., durchaus notwendig.
доконе́чність, f. V, Notwendigkeit.
доко́ну-вати, v. I. A.*), vollbringen, durchsetzen.
докопа́ти, p. v., zuende graben; ся auf etwas stoßen.
докоря́-ти, v. I. A., vorwerfen.
до-ку́пи, adv., zusammen.
докупи́ти, p. v., доку́плювати.
доку́плю-вати, v. I. A.*), dazukaufen.
докури́ти, p. v., доку́рювати.
доку́рю-вати, v. I. A.*), ausrauchen.
докуча́-ти, v. I. A.. belästigen.
доку́ч-ити, p. v. II. A., (prs. -у, -ать), докуча́ти. [dringlich.
доку́чливий, adj., lästig, zu-
доку́чливість, f. V., Belästigung, Zudringlichkeit. [drückend.
долегли́вий, adj., schmerzhaft,
доле́жати, p. v.. zuende liegen.
до́ленька, f. I.*), dim. до́ля.
долива́-ти, v. I. A., dazugießen.
доли́на, f. I., Tal.
доли́ти, p. v., долива́ти.
долі́, долі́в, adv., hinab, abwärts.
долі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Fußboden. [Nieder-.
долі́шний, adj., unterer, Unter-,
долони́стий, adj., handförmig.
доло́ня, f. II., Handfläche.
долото́, n. I., Meißel, Stemmeisen
до́ля, f. II., Los, Schicksal.
долягáти, v. I. A., drücken.
до́ма, adv., zuhause.
домага́-ти ся, v. I. A., fordern
дома́шний, adj., häuslich, Haus-
доми́слити ся, p. v., домишля́ти ся
домишля́-ти ся, v. I. A., дога́дувати ся
домі́в, adv., nach Hause, heim
домі́в-ка, f. I.*), (2. pl. ó') Häuschen.
домівни́к, m. I.*), Hausgenosse.
домівство́, n. I., Haushalt,
домірко́ву-вати ся, v. I. A.*), дога́дувати ся.
домірку-ва́ти ся, p. v. I. A.*), доміркóвувати ся.
доміша́ти, p. v. домішувати.
домі́шу-вати, v. I. A.*), bei-, hinzu-mischen.
домови́й, adj., Haus-, häuslich.
домови́на, f. I., Sarg.
домо́вити, p. v., домовля́ти.
домовля́-ти, v. I. A., ausreden.
доне́сти, p. v. доноси́ти. [донька́.
до́неч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
донь-ка́, f. I.*), (2. pl. -óк), Tochter.
до́нос, m. I., (2. s. -у), Anzeige.
доноси́ти, v. hinzutragen; anzeigen.
доно́щик, m. I.*), Anzeiger.
до́ня, f. II, донька́.
дооко́ла, adv., ringsum.
доора́ти, p. v., доóрювати.
доо́рю-вати, v. I. A.*), zuende pflügen.
доо́чно, adv., ins Gesicht.
допе́вне, adv., gewiß, sicherlich.
допечи́, p v., допіка́ти.
допили́ти, p. v., допи́лювати.
допива́-ти, v. I. A., austrinken.
допильну-ва́ти, p. v. I. A.*), achthaben.

допилю-вати, v. I. A.*), zu Ende sägen.
допись, f. V., Zuschrift.
дописати, p. v., дописувати.
допис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), schriftlicher Zusatz. [spondent.
дописувате́ль, m. II., Korre-
допису-вати, v. I. A.*), hinzuschreiben, zu Ende schreiben; korrespondieren.]forschung.
допит, m. I., (2. s. -y), Nach-
допитати ся, p. v., допитувати ся.
допити, p. v., допивати.
допитливий, adj., forschend.
допиту-вати ся, v. I. A.*), nach-er-fragen, -forschen; sich erkundigen.
допіка́-ти, v. I. A., zusetzen.
доплата, f. I., Zuschuß.
доплатити, p. v., доплачувати.
доплачу-вати, v. I. A.*), zuzahlen.
доплив, m. I., (2. s. -y), Zufluß.
доплива́-ти, v. I. A., hinzufließen.
доплисти, p. v., доплива́ти.
доповідати, v., zu Ende erzählen.
доповісти, p. v., доповідати.
допомагати, v., (ver)helfen.
допомочи, p. v., допомагати.
допотопний, adj., vorsündflutlich.
допра́вду-вати ся, v. I. A.*), rechten.
допроваджа́-ти, v. I. A., hinführen, -bringen.
допровадити, p. v., допроваджати.
допрос, m. I., (2. s. -y), Verhör.
допросити ся, p. v., допрошувати ся. [bitten.
допрошу-вати ся, v. I. A.*), er-
допускати, v., zulassen, zugeben; — ся begehen.
допуст, m. I., (2. s. -y), Fügung.
допустимий, adj., zulässig.
до-путя, adv., gehörig. [nahme.
допущене, n. IV., Zulassung, An-
дораджу-вати, v. I. A.*), (an)-raten.
дорадити, p. v., дораджувати.
дорадник, m. I.*), Ratgeber.
дораз(у), adv., auf einmal.
дораз-ка, f. I.*), (2. s. -ок), Unbill.
доразний, adj., schlagend, entschieden; pünktlich.
дораста́-ти, v. I. A., heranwachsen.
дорахову-вати ся, v. I. A.*), ausrechnen. [вати ся.
дорахувати ся, p. v., дорахову-
до-речи, adv., zur Sache, schicklich.
дорива́-ти ся, v. I. A., erwischen.
доривочний, adj., abgerießen.
доріж-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. дорога.
дорізати, p. v., дорізувати.
дорізу-вати, v. I. A.*), zuende schneiden; notschlachten.
доріка́-ти, v. I. A., vorwerfen.
доробайло, n. I., alte Sache.
доробити, p. v., доробляти.
доробля́-ти, v. I. A., (voll)enden; anpassen; — ся erwerben.
дороб(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Verdienst, Erwerb. [Reise.
дорога, f. I.*), (2. pl. доріг), Weg,
дорогий, adj., teuer, kostbar, lieb.
дороговий, adj., Weg-.
дорогоказ, m. I., Wegweiser.
дороцінний, adj., kostbar.
дорогоцінність, f. V., Kostbarkeit, Kleinod.
дороже́нь-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. дорога.
дорож-ити, v. II. A., (prs. -у́, -ать), vertrauen; hochhalten, schätzen; — ся viel fordern. [Droschke.
дорож-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
дорожня, f. II., Teuerung.
дорозуміти ся, p. v., merken, erraten.
дорослий, adj., erwachsen.
дорости, p. v., доростати.
дорубати, p. v., дорубувати.

дору́бу-вати, v. I. A.*), zu Ende hacken.
доруча́ти, v. I. A., einhändigen.
доручи́тель, m. II., Einhändiger.
доруч-и́ти, p. v., -а́ти.
доса́да, f. I., Aerger, Verdruß.
доса́джу-вати, v. I. A.*), zu Ende pflanzen; zusetzen.
досади́ти, p. v., доса́джувати.
доса́дний, adj., ärgerlich.
до́сьвід, m. I., (2. s. -у), Erfahrung.
до́сьвід(че́)ний, adj., erfahren.
досьвідча́-ти, v. I. A., bezeugen; erfahren.
досьвідчи́ти, p. v., досьвідч(ув)а́ти.
до́сьвіта, adv., früh.
до́сьвіт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Morgendämmerung.
до́си, adv., bisher.
досила́-ти, v. I. A., zusenden.
до́сил-ка, f. I.*), (2. pl. ок), Zusendung.
досипа́-ти, v. I. A., (hin)zuschütten.
доси́пати, p. v., досипа́ти.
досипля́-ти, v. I. A., noch schlafen.
доси́ть = до́ста.
доску́л-ити, p. v. II. A., доску́лювати.
доску́лю-вати, v. I. A.*), belästigen, zusetzen.
до́слїд, m. I., (2. s. -у), Forschung.
дослї́джу-вати, v. I. A.*), forschen.
дослїди́ти, p. v., дослї́джувати.
дослї́дний, adj., bemerkbar.
дослї́дник, m. I.*), Forscher.
досло́вний, adj., wortgetreu, wörtlich.
дослу́гу-вати, v. I. A.*), ausdienen; — ся verdienen.
дослужи́ти, p. v. дослу́гувати.
дослу́хати, p. v., zu Ende hören; — ся vernehmen.
досме́ртний, adj., lebenslänglich.
досоли́ти, p. v., zusetzen.
доспіва́-ти, v. I. A.*), reifen.
доспі́лий, adj., reif.
доспі́лість, f. V., Reife.
доспі́ти, p. v., доспіва́ти
до́ста, adv., genug.
доста́ва, f. I., Lieferung, Zustellung
доста́вити. p. v., доставля́ти.
доставля́-ти, v. I. A., liefern, zustellen.
доста́вник, m. I.*), Lieferant
доста(р)ча́-ти, v. I. A., liefern hinreichen.
доста́(р)чити, p. v., достарча́ти
доста́тний, adj., wohlhabend.
доста́тність, f. V., Fülle, Reichtum
доста́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у) Wohlhabenheit.
достато́чний, adj., genügend
доста́ча, f. IV., Überfluß.
достере́чи, p. v., достеріга́ти.
достеріга́-ти, v. I. A., wahrnehmen hüten.
достига́-ти, v. I. A., anstreben erreichen; reifen
дости́гнути, p. v., достига́ти.
дости́жний, adj., erreichbar.
достові́рний, adj., glaubwürdig.
достові́рність, f. V., Glaubwürdigkeit.
досто́йний, adj., würdig.
досто́йник, m. I.*), Würdenträger.
досто́йність, f. V., Würdigkeit.
досто́їньство, n. I., Würde.
до-сто́ту, adv., ganz, genau.
достохва́льний, adj., löblich.
достроїти, p. v., достро́ювати.
достро́ю-вати, v. I. A.*), zu Ende bauen, zubauen.
до́ступ, m. I., (2. s. -у), Zutritt.
доступи́ти, p. v., hinzutreten, gelangen, erlangen.
досту́пний, adj., zugänglich.
досту́пність, f. V., Zugänglichkeit.
до-схо́чу, adj., satt, vollauf.
досяга́ти, v., erreichen.
досягли́вий, adj., erreichbar.
досягну́ти, p. v., досяга́ти.
до́теп, m. I., (2. s. -у), Witz.
дотепе́р, adv., bis jetzt.

дотеперішний, adj., bisherig.
дотéпний, adj., witzig.
дотéпнiсть, f. V., Witz, Geschick.
дóти, adv., bis dahin, so lange.
дóтик, m. I.*), (2. s. -y), Berührung, das Tasten.
дотикáти, v., berühren.
дотикóвий, adj., Tast-, Gefühl-.
дотúчний, adj., betreffend.
дóтіль, дóтиль = дóти.
дотклúвий, adj., schmerzlich.
до-тлá, adv., gänzlich.
дотлївá-ти, v. I. A., verglimmen.
дотлїти, p. v., дотлївáти.
доторкá-ти, v., an-, be-rühren.
доторкнýти, p. v., доторкáти.
доточúти, p. v., дотóчувати.
дотóчу-вати, v. I. A.*), hinzuwälzen; zudrechseln; anfügen.
дóхiд, m. I., (2. s. -y), Einkommen, Einnahme.
дохíдний, adj., einträglich.
доховáти, p. v., дохóвувати.
дохóв(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Zuwachs.
дохóву-вати, v. I, A.*), bewahren, erhalten; — ся aufziehen.
доходúти, v., gelangen, reichen; reifen; forschen.
доходóвий, adj., Einkommen-.
дохрáпа-ти ся, p. v. I. A., sckwer erreichen.
доч = дочкá.
дочáсний, adj., zeitlich.
дочекá-ти, p. v. I. A., erleben.
дочитáти, p. v., zu Ende lesen, herauslesen.
доч-кá, f. I,*), (2. pl. -óк), Tochter.
дóш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brett.
дошкýлити = доскýлити.
дощ, m. IV., (2. s. -ý), Regen.
дощевúй, adj., Regen-
дóщеч-ка, дощúн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. дóшка.
дощів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Regenwasser.
драбúн-а, f. I. (pl. -ú), Leiter.

драбинястий, adj., Leiter . [be
дражнúк, m. I.*), (2. s. -á), Bro
дражн-úти, v. II. A., reizen.
дразлúвий, adj., reizbar.
дранúця, f. II., Schindel.
дрáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fetz
дрáнний, adj., zerfetzt.
дрáнтє, n. IV., Lumpen. [klimm
дрáпа-ти, v. I. A., kratzen, — ся
драпн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ý дрáпати; durchgehen
дрáтва, f. I., Pechdraht. [дéр
др-áти, v. I. B., (prt. -ав, vp. áни
драту-вáти, v. I. A.*), дражни
дрáча, f. IV., Erpressung. [kamm
древíт-ня, f. II., (2. pl.. -ень), Ho
дрéнькiт, m. I., (2. s. -y), Gedröl
дрень-тїти, v. II. A., (prs. 1. s. - 3. pl. -чáть; prt. -тїв, imp. -ч dröhnen. [prt. -áв), дреньтї
дреньч-áти, v. II. A., (prs. -ý, -á
дриглї, pl. m. II., Sulz.
дрúґа-ти, v. I. A., zappeln.
дрúмба, f. I., Maultrommel.
дрі-, siehe auch дро-.
дрiб, m. I., (2. s. -y), Geflüg
дрiб-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brock Kleinigkeit.
дрíбку, adv., einwenig, etwas.
дрiб-нúй, -нéнький, -óнький, ac klein, fein.
дрібнúця, f. II., Geringfügigk
дрібнї-ти, v. I. A, kleiner werd
дрíбяз(о)к, m. I.*) (2. s. - Kleinigkeit. [dim. дро
дрiвця, pl. n. III., (2. pl. дровé
дріжджі, pl. m. IV., Hefe.
дрім-áти, v. I. A., schlumme
дрімотá, f. I., Schlummer.
дрiт, m. I. Draht.
дроб, m. I., Bruch.
дрóбен = дрібнúй.
дроб-úти, v. II. A., (prs. -лю, -ля vp. -лéний), zerbröckeln, z stückeln, verkleinern.

дробя́та, pl. n. V., Schafe
дрова́, pl. n. I., Holz.
дрові́тня = древі́тня.
дро́гане. n. IV., Schwingung.
дрога́-ти, v. I. A., schwingen.
дрож(дж), f. V. (m. IV.), Schauer, Frösteln. [-áв). zittern, beben.
дрож-а́ти, v. II. A., (prs. -ý, -áть; prt.
дрозд, m. I., Drossel. [binder.
дрота́р, m. II., (2. s. -я́), Draht-
дро́тик, m. I.*), dim. дріт.
дроту-ва́ти, v. I. A.*), mit Draht
дротяни́й. adj., Draht-. [binden.
дро́хва, f. I., Trappe.
дроч-и́ти. v. II. A., (prs. -ý, -áть), reizen. necken.
друг. m. I.*), Freund. [ein anderer.
дру́гий, num. = adj., zweiter. pron.
другоря́дний, adj., zweiten Ranges.
дру́ґа-ти. v. I. A., flechten, winden. [f. I. Freundschaft.
дру́жб-а, m. = f. I., Brautführer, -á,
дружина́, f. I., Gattin; Gesellschaft, coll. Gefährten, Gefolge.
друж-и́ти, v. II. A., (prs. -ý, -áть), vereinigen, verbinden; — ся Freundschaft schließen.
дру́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brautmädchen.
дру́жний, adj., freundschaftlich.
друзя́на, m. = f. I.*), Freund.
друк, m. I.*), (2. s. -á), Stange, Hebel; (2. s. -y), (Buch-) Druck.
друка́р, m. II., (2, s. -я́), Buchdrucker.
друка́р-ня, f. II.. (2. pl. -éнь), Buchdruckerei.
друка́рский, adj., Buchdrucker-.
друку-ва́ти, v. I. A.*), drucken.
дру́л-ити, v. II. A., трутити.
друхота́-ти, v. I. A., zerschmettern.
друч(о́)к, m. I.*), dim. друк., Stange.
друшля́к, m. I.*), (2. s. -á), Durchschlag.
дрянь f. V., Fetzen. Lumpen.
дря́ний, adj. zerfetzt.
дря́пати = дра́пати.
дря́хлий, adj., siech.
дря́хлість, f V., Siechtum.
дуб, m. I., Eiche.
дуб(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), dim. ду
дуби́ло, n. I., Gerbstoff.
дуби́на, f. I,, Eichen-Wald, -Hol
дуб-и́ти, v. II. A., (prs. -лю́, -лят vp. -лéний), gerben.
дубі́вни́к, m. I.*), (2. s. -á), Gerbe
дубі́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк) Gal
дубі́нко́вий, adj., Galläpfel-, [apfe
дубо́вий, adj., Eichen-. [ду
дуб(о́)к, дубо́ч(о)к, m, I.*), dim
дубро́ва, f. I.. Eichenwald.
дубча́к, m. I.*), (2. s. -á), dim. дуб
ду́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Blasrohr
дуга́, f. I.*), Regenbogen, Bogen
дуга́стий, adj. gebogen.
ду́да, f. I., Schalmei. [ду́да
ду́д-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim
дудн-і́ти, v. II. A., (prt. -ї́в), dröhnen
ду́ду́, ані —, garnicht im Sinn
дуж = ду́жше, (Komp. von ду́жий)
ду́жа-ти, v. I. A., genesen, erstar
ду́же, adv., sehr stark. [ken
ду́жий, adj. gesund, stark.
ду́ка, m. = f. I.*), (2. pl. -ів), Magnat
дука́ч, m. IV., (2. s. -á), дука́т, m. I Dukaten.
дуло́, n. I., Blasebalg.
ду́ля, f. II., Birne.
ду́ма, f. I., Epos.
ду́ма́-ти, v. I. A., denken, meinen.
ду́м-ка, f. I.*), 2. pl. -óк), Gedanke, Sinn, Absicht; Lied.
ду́мний, adj., tiefsinnig; stolz.
дун-у́ти, v. I. B., (prt. -ýв, imp. -ь, -ьмо!), blasen.
дупла́вий, adj., hohl.
дупло́, n. I., Höhlung. [Torheit.
дур, m. I., (2. s. -y), Taumel, Irrsinn,
дура́к, m. I.*), (2. s. -á), Tor, Narr, Dummkopf.

дӱр(е)нь, m. II., дурак.
дуреньство, n. I., Dummheit.
дурисьвіт, m. I., Betrüger.
дӱр-ити, v. II. A., narren, betrügen.
дурій-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Taumelloleh. [den, toben.
дурі-ти, v. I. A., verrückt wer-
дурний, adj., dumm, törricht, närrisch. [heit, Kleinigkeit.
дуркиця, f. II., Unsinn, Albern-
дӱрно, adv. umsonst, müßig.
дурноватий, adj. närrisch.
дӱс-ити, v. II. A., (prs. 1. s. дӱшу, vp. душений), pressen, würgen.
дӱ-ти, v. I. A., (vp. -тий), blasen, wehen; — ся sich aufblasen.
дут-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Tute.
дуфа-ти, v. I. A., hoffen, vertrauen; auf etwas bauen, pochen.]Mut.
дух, m. I*.), Atem, Geist, Seele,
духн-ӱти, v. I. B., (prt. -ӱв), anhauchen.
духовеньство, n. I., Geistlichkeit.
духовий, adj., geistig.
духовний, adj., geistlich.
духовник, m. I.*), Seelsorger.
духота, f. I., Schwüle. [Höhle.
дӱч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Loch,
душа, f. IV., Seele, Herz.
душевний, adj., Seelen-, seelisch.
душегуб, m. I., Mörder. [stoff.
душ(е)ць, m. II., (2. s. -я), Stick-
душ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), дусити. [Herz.
дӱш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), liebes
душливий, adj., erstickend.
душман, m. I., (2. s. -а), Tyrann.
душний, adj., schwül.
дӱшник, m. I.*), Luftloch.
дю-ґ, m. I., (7. s. -дзї), Stoß.
дюґа-ти, v. I. A., stoßen.
дядик, m. I.*), Vater.
дядь-ко, m. I., (5. u. 7. -у), Onkel.
дя-к, m. I.*), (5. s. -че!), Kirchen-
дяка, f. I.*), Dank. [sänger.
дяків, adj., des дяк.
дяку-вати, v. I. A.*), danken.
дячиха, f. I.*), Weib des дяк.
дячишин, adj., der дячиха.

E.

е!, int., oho!
еге, int., ja, jawohl! so ist es.
ей!, int., ei!
ет!, int., ach! (wegwerfend).
ех!, int., ach!
еч!, int., schau!

Є.

є, v., siehe бӱти.
єден, u. dgl. sieh один u. dgl!
єдинородний, adj., eingeboren,
єдинство, n. I., Einheit. [einzig.
єдна-ти, v. I. A., (ver)einigen, ver-
єдність, f. V., Einigkeit. [söhnen.
єлей, m. III., Chrisam. [gisch.
ємкий, adj., unternehmend, ener-
ємкість, f. V., Energie.
єсь, єси, єсьм, єсьмо, єсьте — präs. von бӱти.
єсли, conj.. wenn.
єство, n. I., Wesen.
єще = ще.

Ж.

ж-, siehe auch з-! [dennoch.
-ж = же, conj., aber, wenn, doch,
жаба, f. I., Frosch. [жаба.
жаб-ка, f. I.*), 2. pl. -ок), dim.
жаб-ра, f. I., (2. pl. -ер),, Kieme.
жабячий, adj. Frosch-. [dern.
жада-ти, v. I. A., verlangen, for-
жад-ен, -на, -не, num. u. pron., kein.
жадний, adj. begierig.
жадоба, f. I., Begierde, Sucht.
жадобний, adj., begierig.
жажда, f. I., Durst, Gier.

жаждливий, adj., (be)gierig.
жажду-вати, v. I. A.*), dürsten.
жаждущий, adj. durstig.
жажкий, adj., brennend.
жайворон(о)к, m. I.*), Lerche.
жаль, m. II., (2. s. -ю), Leid, Mitleid, Reue; мені жаль es tut mir leid; мати жаль zu klagen haben. [chen.
жал-йти, v. II. A., brennen, ste-
жалібнний, adj., klagend, wehmütig. Trauer-.
жалісний, adj., kläglich, mitleidig.
жалї-ти, v. I. A., bedauern, bemitleiden.
жалькйй, adj., stechend, klagend, mitleiderregend, jämmerlich.
жалість, f. V., Trauer, Wehmut.
жалку-вати, v. I. A.*), sich sehnen,
жало, n. I., Stachel. [trauern.
жалоба, f. I., Trauer, Leid.
жало а, f. V., Klage. [halt.
жалуване, n. IV., Bedauern; Ge-
жалу-вати, v. I. A*), bedauern, bemitleiden, geizen. [жало.
жал-ьце, n. III., (2. pl. -ець), dim.,
жар, m. I., (2. s. -у), жара, f. I.,
жаристий, adj., glühend. [Glut.
жар-йти, v. II. A, rösten, braten, brennen.
жарище, n. II., Brenpunkt.
жарів-ка, f. I*), (2. pl. -ок), Kohlenpfanne.
жарі-ти, v. I. A., glühen, funkeln.
жаркий, adj., glühend, schwül.
жарт, m. I., (2. s. -у), Scherz, Spaß.
жартівливий, adj., scherzend.
жартобливість. f. V., Scherzhaftigkeit. [spassen.
жарту-вати, v. I. A*), scherzen,
жасний, adj., schreklich, ent-
жатва, f. I., Ernte. [setzlich.
жати, v. I. B., (prs. жну, prt. жав, imp. жни), sicheln, ernten.
жати, v. I. B., (prs. жму, p[…] жав, imp. жми), drücken.
жах, m. I., (2., 5. u. 7. s. -у), Schrec[…]
жаха-ти, v. I. A., schrecken; -ся, fürchten, sich ängstigen.
жахливий, adj., furchtsam, ängs[…]lich.
жахливість, f. V., Furchtsamke[…]
жахн-ути ся, p. v. I. B., (p[…] -ув), жахати.
жбуха-ти, v. I. A., heftig gieße[…]
жбухн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув жбухати.
жвавий, adj.. munter, flink, rasc[…]
жвавість, f. V., Munterkeit.
жвака-ти, v. I. A., kauen.
жвякати v жвакати. [erwarte[…]
жд-ати, v. I. B., (prt. -ав), warte[…]
ждюха-ти, v. I. A., stoßen.
ждюхн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув ждюхати.
же, s ehe -ж. [lalle[…]
жебон-їти, v. II. A., (prt. ї[…]
жебрак, m. I. A.*), (2. s. -а[…] Bettler.
жебранина, f. I., Bettelei.
жебра-ти, v. I. A., betteln.
жебра-цкий, -чий, adj., Bettel[…] bettelhaft. [Bettleri[…]
жебрач-ка, f. I.*), (2. pl. -ок
жебри, у — betteln (gehen).
жеврі-ти, v. I. A., glimmen.
жег-ло, n. I., (2. pl. -ел), Bren[…]eisen.
же-чи, v. I. B., (prs. жжу, pr[…] -г, -гла, imp. жжи, vp. жжений brennen.
жезл, m. I., Hirtenstab. [gehre[…]
жела-ти, v. I. A., wünschen, be[…]
желїз-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), Plät[…]
желїзний, adj., eisern. [eise[…]
желїзниця, f. II., Eisenbahn.
желїзничий, adj., Eisenbahn-.
желїзо, n. I. Eisen.
жемчуг, m. I.*), Perle.

жена́, f. I., жінка.
женитьба́, f. I., Heirat.
же́н-и́ти, v. II. A., (prs. -ю), verheiraten, — ся heiraten.
жени́х, m. I., (5. u. 7. -у), Freier.
же́ньский, adj., weiblich.
же́ньскість, f. V., Weiblichkeit.
жenти́ця, f. II., Molke.
же́нчик, m. I.*) Schnitter.
же́нщина, f. I., Weib. [stange.
же́рд-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Holz-
же́реб, m. I., Los.
жере́льний, adj., Quell-.
жерело́, n. I., Quelle.
жереля́стий, adj., quellenreich.
же́реп, m. I., Zwergkiefer.
жерсть, f. V., Blech.
жерстя́ний, adj., blechern.
жертва, f. I., Opfer. [willig.
жертве́нний, adj., Opfer-, opfer-
жертве́нник, m. I.*), Opferalter.
жертволю́бний, adj., opferwillig.
жертволю́бність, f. V., Opferwilligkeit.
жертву-ва́ти, v. I. A.*), opfern.
же́р-ти, v. I. B., (prs. жру, prt. жер, imp. жри, vp. -тий), fressen.
жеру́н, m. I., (2. s. -а́), Vielfraß.
жеру́чий, adj., (ver)zehrend.
жерце́м, adv., gierig.
жест, m. I., (2. s. -у), Geberde.
жесто́кий, adj., grausam.
жесто́кість, f. V., Grausamkeit.
живи́й, adj., lebendig, lebhaft; schnell.
живи́ло, n. I., Lebensstoff.
живи́тель, m. II., Ernährer.
жив-и́ти, v. II. A., (prs. -лю, лять; vp. -ле́ний), (er)nähren.
живи́ця, f. II., Harz.
живи́чний, adj., harzig, Harz-.
жи́вість, f. V., Lebhaftigkeit.
живі́т, m. I., (2. s. -а́), Bauch.
жи́вний, adj., nahrhaft
жи́вність, f. V., Nahrungsmittel.
живопи́сь, f. V., Malerei.
живопи́се(е)ць, m. II, Maler.
живопи́сний, adj., malerisch.
живопліт, m. I., lebender Zaun.
животво́рний, adj., belebend.
живоги́на, f. I., lebendes Wesen, Tier.
животи́нний, adj., Tier-.
животі́-ти, v. I. A., vegetieren.
живо́тний, adj., Lebens-.
живо́тність, f. V., Lebenskraft.
живо́т-но, n. I., (2. pl. -ен), Lebewesen.
животовий, adj., Bauch-. [wesen.
жив-у́, -е́ш, -е́, etc. siehe **жи́ти**.
живу́чий, adj., lebend.
живу́чість, f. V., Lebenskraft.
живу́щий, adj., belebend.
живце́м, adj., lebendig.
жи́вчик, m. I.*), Puls
жи́гало, n. I., Spieß.
жид, m. I., (1. pl. и́), Jude.
жидення́, n. V., Judenkind.
жи́д-ик, (-о́к), m. I.*), (2. s. -а́), dim. жид. [Jüdin.
жиді́в-ка. f. I.*), (2. pl. -о́к),
жиді́вский, adj., jüdisch.
жиді́вство, n. I., Judentum.
жиж-ки́, pl. f. I., (2. pl. -о́к), die Sehnen.
жизнь, f. V., житє́.
жизне́нний, adj., Lebens-.
жизне́нність, f. V., Lebenskraft.
жила́, f. I., (pl. жи́ли), Ader.
жилавий, adj., sehnig, zähe.
жил(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Bewohner.
жилі́стий, adj., aderig.
жи́лище, n. II., Wohnstätte.
жи́льниця, f. II., Aderhaut.
жи́л(оч)-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. жила́.
жир, m. I., (2. s. -у), Nahrung.
жи́рий, adj., feuerrot.
жи́рний, adj., fett, feist.
жи́рність, f. V., Fettigkeit.

жит-вó, -лó n. I., (2. pl. -éл), Wohnstätte.
житé, n. IV., Leben.
житевúй, adj., Lebens-.
жúтель, m. II., Einwohner.
жúтель-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Einwohnerin. [bung.
житепúсь, f. V., Lebensbeschrei-
житепúс(е)ць, m. II., Biograph.
житепúсний, adj., biographisch.
жú-ти, v. I. A., (prs. -ю́, vp. -тий), (auch I.B.: prs. -вý, imp. -вú), leben.
жúтний, adj., Korn-.
жúтниця, f. II., Kornstroh.
житнíв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kornbranntwein.
жúт-о, n. I., (pl. -á), Korn, Roggen.
жúч-ити, v. II. A., (prs. -у, -ать), leihen; wünschen. [wollend.
жичлúвий, adj., geneigt, wohl-
жичлúвість. f. V., Wohlwollen.
жін-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Weib.
жінóцкий, adj., weibisch.
жінóцтво, n. I., coll., Weiber.
жінóчий, adj., Weiber-.
жінчин, -а, -е, adj., des Weibes.
жльóпа-ти, v. I. A., schlürfen.
жмакáти, = жвакáти; (Wäsche) waschen.
жмéня, f. II., eine Handvoll.
жмúкрут, m. I., Knicker.
жмúт. m. I., жмéня. [жмéня.
жмін-ка, f. I.*), (2. pl. -óк). dim.
жму, etc. siehe жáти.
жмýр-úти, v. II. A., (prs. -ю), Augen halb schließen.
жмýр-ки, pl. f. I., (2. pl -óк), Versteckspiel.
жнець, m. II., (2. s. жен-ця́, etc., 5. -че), Schnitter.
жнивáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Mähmaschine.
жнúвний, adj., Ernte-, Schnitt-.
жнúв-о, n. I., (pl. -á), Ernte.
жну, etc. siehe жáти.

жнякáти, = жвякáти.
жóвкн-ути, v. I. B., (prt. жовк, -ла), gelb werden.
жовнá, f. I., Specht; pl. Skrophel.
жóвнїр, m. I., Soldat.
жовнїрский, adj., Soldaten-,
жовновáтий, adj., skrophulös.
жовтáвий. adj., gelblich.
жовтáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Gelbsucht.
жóвт(е)нь, m. II., Oktober.
жóвтий, adj., gelb.
жовтїльниця, f. II., жовтáчка.
жовтї́с(їн)ький, adj., ganz gelb.
жóвтість, f. V., das Gelb.
жовтї́-ти, v. I. A., gelb werden.
жовтнéвий, adj., Oktober-.
жовто-брýш-ка, -грýд-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Goldammer.
жовт(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), Eidotter. [Meise.
жовточерéв-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
жовтóчниця, f. II., Milzkraut.
жовтýш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Löwenzahn.
жовч. f. V., Galle.
жовчéвий. adj., Gallen-.
жóвчний, adj., cholerisch.
жолá, f. I., Erdnuß.
жóлоб, m. I., Krippe, Rinne; dim. -(ó)к, m. I.*)
жолóбина, f. I., Rinne.
жолóб-úти, (prs. лю, -лять; vp. -лений), aushöhlen.
жолобковáтий, adj., gefurcht.
жолобнúця, f. II., Dachrinne.
жолобчáстий, adj., rinnenförmig.
жóлуд, m. I., (2. s. -у), -ь, f. V., Eichel.
жóлуд(óч)ний, adj., Magen-.
жолýд(о)к, m. I.*), Magen.
жонá = женá. [(Mann).
жонáтий, adj., verheirateter
жонвá = жовнá.

жор-на, pl. n. I., (2. pl. -éн), Handmühle. [mühle mahlen.
жорн-ити, v. II. A., auf der Hand-
жорновий, adj., Handmühl-.
жорсткий, adj., rauh.
жр-áти = жéрти v. I. B. [priester.
жрець, m. II., (2. s. -я́), Opfer-
жриця, f. II., Opferpriesterin.
жýбериця, f. II., Roß-, Mistkäfer.
жувáти = жýти. [Laufkäfer.
жýжелиця, f. II., Schlacke, Kohle;
жýжмом, adv., im Wirrwarr.
жук, m. I.*), Käfer.
жýпа, f. I., Salzwerk.
жупáн, m. I., (2. s. -á), Oberkleid.
жур, джур, m. I., (2. s. -у), Hafermuß.
журá, f. I., Sorge, Kummer.
журав(é)ль, m. II., (2. s. -я́), Kranich.
журави́на, f. I., Moosheidelbeere.
журавли́ця, f. II., Weibchen des Kranich.
журб(óт)á = журá.
жур-ити ся, v. II. A., sich kümmern, sorgen, sich grämen.
жури́ця, f. II., siehe журá!
жýркіт, m. I., (2. s. -у), Geriesel, Gemurmel. [sorgt.
журли́вий, adj., bekümmert, be-
журли́вість, f. V., Gram.
журч-áти, v. II. A., (prs. -ý, -áть; prt. -áв), rieseln, murmeln.
жý-ти, v. I. A., kauen.
жýч(о)к, m. I.*), dim. жук.

З.

з, (із, зі, зо), praep. m i t 2; aus, von, vor, wegen, durch; m i t 4: ungefähr, etwa, wenigstens, gegen, an; m i t 6: mit, samt.
з-, (Vorsilbe); auf-, ob-, weg-, ganz, gänzlich, zu Ende-, herunter-, herab-, zusammen-, zer-, be-, ver-.
за, praep. m i t 2: während, in, unter; m i t 4: hinter, an, für, um, als, zu, von, nach; m i t 6: hinter, nach, außer, außerhalb, nach, vor, für, mit, um.
за, adv., zu, zu sehr.
за-, (Vorsilbe): ver-, ein-, hinein-.
заарендy-вáти. p. v. I. A.*), verpachten.
забáва, f. I., Verzug; Unterhaltung.
забáвити, p. v., забавля́ти.
зáбав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Unterhaltung, Spielzeug.
забавля́-ти, v. I. A., verweilen, unterhalten. [lustig.
забáвний, adj., unterhaltend,
зáбаг, m. I., (2. u. 7. s. -у), Begehren. [Laune.
забáган-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
забагá-ти, v. I. A., begehren, verlangen. [-ла), забагáти.
забагн-ýти, p. v. I. B., (prt. забáг,
забалáкати ся, p. v., verplauschen.
забанувáти, p. v., von Sehnsucht ergriffen werden.
забари́ти ся, p. v., sich verspäten.
забезпéка, f. I.*), Versicherung.
забезпéч-увати, v. I. A.*), versichern, versorgen.
забезпечи́ти, p. v., забезпéчувати.
заберéжний, adj., jenseits des Ufers. [tot-schlagen.
забивá-ти, v. I. A., (hin)ein-, ver-,
забирá-ти, v. I. A., weg-, fort-, -nehmen, ergreifen; — ся sich fortmachen, anschicken.
заби́ти, p. v., забивáти.
зáбіг, m. I., (2. u. 7. -у), Bemühung.
забігáти, v., (hin)einlaufen; sich bemühen. [dgl. Speisezusatz.
зáбіл, m. I., (2. s. -у), Milch u.
зáбіль, f. V., Federweiß.
забіл-ити, p. v. II. A., забілювати.
забілю-вати, v. I. A.*), weiß machen, weißigen.

забір, m. I. (2. s. -у), Eroberung.
забіру-вати, v. I. A.*), überwinden.
забірчивий, adj., eroberungssüchtig.
забірчивість, f. V., Eroberungssucht.
забі(г)чи, p. v., забігати.
забіяка, m. = f. I.*), Raufbold.
заблестіти, p. v., erglänzen.
заблеяти, p. v., aufblöcken.
заблудити, p. v., sich verirren.
забобон, m. I., (2. s. -у), Aberglaube.
забобонний, adj., abergläubisch.
забобонність, f. V., Aberglauben.
забогатіти, p. v., богатіти.
забожити ся, p. v., божити ся.
заболіти, p. v., erkranken.
заболот-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -чений), mit Kot beschmutzen.
забороло, n. I., Bollwerk.
заборона, f. I., Verbot.
заборонити, p. v., verbieten.
забрати, p. v., забирати.
забреніти, p. v., бреніти (beginnen. [-klirren.
забренькати, p. v., er-klingen,
забрести, p. v., hineinwaten.
забрехати, p. v., брехати (beginnen); — ся sich hinein lügen.
забризкати, p. v., bespritzen.
забрудити, p. v., брудити.
забрящати, p. v., erklirren.
забубнити, p. v., бубнити (beg.).
забува-ти, v. I. A., vergessen.
забудьк-о, m. I.*), vergeßlicher Mensch.
забудоване, n. IV., Gebäude.
забудувати, p. v., verbauen.
забудьчивість, f. V., Vergeßlich-
забурене, n. IV., Aufruhr. [keit.
забурити, p. v., бурити.
забуте, n. IV., Vergessen.
забу-ти, p. v., (vp. -тий), забувати.
забут(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Vergessen.

завада, f. I., Hindernis.
заваджа-ти, v. I. A., hindern.
завадити, p. v., вадити,
завадливий, adj., hinderlich, schädlich.
заважати, = заваджати.
заважити, p. v., wiegen, Ausschlag geben, bedeuten.
заважний, adj., schwerwiegend.
завал, m. I., (2. s. -у), Einsturz.
завала, f. I., Trümmer, Schneeverwehung.
завалити, p. v., завалювати.
завалки, pl. m. I., Drüsengeschwulst.
завалю-вати, v. I. A.*), валити.
заваляти, p. v., валяти.
завандрувати, p. v., einwandern.
заварити, p. v., заварювати.
заварy-вати, p. v. I. A.*), verwahren, versichern.
заварю-вати, v. I. A.*), einkochen.
заввишки, adv., an Höhe.
завглибки, adv., an Tiefe.
завгодя, adv., früh-, recht zeitig.
завгрубшки, adv., an Dicke
завдавати, v., aufgeben, aufladen. aufbürden.
завдати, p. v., завдавати.
за(в)дат(о)к, m. I.*), Angeld.
завдовжки, adv., an Länge.
завдяча-ти, v. I. A., завдячувати.
завдяч-ити, p. v. II. A., (prs. -у, ать), завдячувати. [ken.
завдячу-вати, v. I. A.*), verdan-
заведене, n. IV., Einrichtung; Anstalt.
завезти, p. v., завозити.
завернути, p. v., завертати.
заверта-ти, v. I. A., zurück-leiten, -treiben, verdrehen; — ся um-, zurück-kehren.
завертіти, p. v., заверчувати.
заверчу-вати, v. I. A.*), ein-bohren, -wickeln.

завершйти, p. v., завéршувати.
завéршу-вати, v. I. A.*); zuspitzen, vollenden.
завéсти, p. v., заводйти.
зáвжди = зáвсïгди.
завзивáти = взивáти.
завзятє, n. IV., Verbissenheit, Hartnäckigkeit. [picht sein.
завзяти ся, p. v., versessen, ver-
завзятий, adj., hartnäckig, ver-
завйвало, n. I., Hülle. [bissen.
завивá-ти, v. I. A., ein-hüllen, -wickeln. [macher.
завидїя, m. = f. III., Händel-
за-вйдка, adv., bei Tageslicht.
зáвид-ливий, -ний, adj., neidisch, eifersüchtig; beneidenswert.
зáвиду-вати, v. I. A.*), beneiden, mißgönnen. [schuldig sein.
завинйти, p. v., verschulden;
завин-ýти, p. v. I. B., (prt. ýв), завйти.
завирýха, f. I.*), Gestöber.
зависá-ти, v. I. A., hängen bleiben. abhängen.
зависймий, adj., abhängig.
зависймість, f. V., Abhängigkeit.
завйсïти, v., зависáти.
зáвисливий, adj., зáвидливий.
завйсн-ути, p. v. I. B., (prt. завйс), зависáти.
зáвисть, f. V., Neid, Mißgunst.
зáвистник, m. I.*), Neider.
зáвистниця, f. II., Neiderin.
завитáти, p. v., eintreffen, erscheinen. [-вáти.
завй-ти, p. v. I. A., (vp: -тий),
завищáти, p. v., aufkreischen.
завівá-ти, v. I. A., hinein-wehen, -blasen.
зáвід, m. I., (2. s. -у), Einrichtung, Anstalt, Fabrik, Fach; Täuschung.
завідáтель, m. II., Verwalter.
завідáтельство, n. I., Verwaltung.
завíдний, adj., trügerisch.
за-вíдома, adv., mit Wissen.
завідом-йти, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лéний), benachrichtigen.
завíду-вати, v. I. A.*), verwalten.
завізвáти, p. v., auffordern.
завíзно, adv., überfüllt.
зав-ій, m. III., (2. s. -óю), Gewinde, Hülle.
завíрити, p. v., завіряти.
завíрити ся, p. v., böse ansehen.
завіря-ти, v. I. A., versichern, (anver)trauen.
завíса, f. I., Türangel; Vorhang.
завісистий, adj., überhängend.
завіс-ити, p. v., II. A., (prs. -шу; imp. -ь, ьмо; vp. -шений), завíшувати. [ment.
завíт, m. I., Vermächtnis, Testa-
завíтний, abj., angestammt.
завíту-вати, v. I. A.*), vermachen, geloben. [heraufbeschwören.
завічá-ти, v. I. A., vorhersagen,
завíшати, p. v., завíшувати.
завíшу-вати, v. I. A.*), ver-, zu-, an-, auf-hängen.
завíщанє, n. IV., Vermächtnis.
завіщáтель, m. II., Erblasser.
завіщáтель-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Erblasserin.
завіщá-ти, v. I. A., vermachen.
за-віщо? wofür? weshalb?
завіяти, p. v., anfangen zu wehen, verwehen. [scheintot.
завмéрлий, adj., abgestorben,
завмéрти, p. v., завмирáти.
завмирáти, v., absterben, scheintot sein.
зáводи, pl. m. I., Wettrennen.
завóдини, pl. f. I., Einführung, Eröffnung. [klagen.
заводйти, v., einführen; weh-
завóдчик, m. I.*), Fabriks-herr,
завозйти, v., hinfahren. [-leiter.

завойовний, adj., Eroberungs-
завойовник, m. I.*), Eroberer.
завоїстий, adj., krumm; kernfest.
заволіка-ти, v. I. A., hin-, -einschleppen, -ziehen; eineggen.
заволодіти, p. v., sich bemächtigen, erobern. [laufener.
заволока, m. = f. I.*), Herge-
заволочити, p. v., заволікати.
заворожити, p. v., bezaubern, bannen.
заворот, m. I., (2. s. -у), Taumel.
заворотник, m. I.*), Drehwurm.
заворохобити ся, p. v., in Aufruhr geraten.
заворушити ся, p. v., sich rühren.
завоювати, p. v., erobern.
завсїгди, adv., immer.
завстидати, p. v., beschämen.
завтра, adv., morgen.
завтрішний, adj., morgig.
завчасний, adj., rechtzeitig.
завчасу, adv., rechtzeitig.
завше, adv., завсїгди.
завширшки, adv., an Breite.
завязати, p. v., завязувати.
завязини, pl. f. I.. Grundsteinlegung.
завязистий, adj., stämmig.
завяз-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Verknüpfung, Ansatz.
завязник, m. I.*), Fruchtknoten.
завяз(о)к, m. I.*), Keim.
завялий, adj., welk.
завянути, p. v., verwelken.
зага, f. I.*), Sodbrennen.
загавкати, p. v., anfangen zu bellen.
загадати, p. v., загадувати.
загад-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Rätsel.
загадочний, adj., rätselhaft. [keit.
загадочність, f. V., Rätselhaftig-
загаду-вати, v. I. A., ersinnen, beabstchtigen; — ся in Gedanken versinken.
зага-їти, p. v. II. B., (vp. -єний), -ювати.
загал, m. I., (2. s. -у), Gesamtheit; в —ї überhaupt.
загальмувати, p. v., гальмувати.
загалом, adv., insgesamt.
загальний, adj., allgemein, Gesamt.
загальниця, f. II., Fleischwoche.
загальність, f. V., Allgemeinheit.
заганя-ти, v. I. A., (hin)eintreiben, -jagen; — ся sich überstürzen. [dunst.
загар, m. I., (2. s. -у), Kohlen-
загарба-ти, p. v. I. A., загарбувати.
загарбу-вати, v. I. A*)., an sich reißen.
загаркати, p. v., гаркати.
загарту-вати, p. v., (ab)härten.
загаса-ти, v. I. A., verlöschen.
загасити, p. v., гасити.
загаснути, p. v., загасати.
загата, f. I., Strohwand.
загатити, p. v., гатити.
загач-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Haken, Zahn.
загвозджу-вати, v. I. A*.), zu-, ver-nageln.
загвоздити, p. v., загвозджувати.
загиба-ти, v. I. A., zugrunde, unter-gehen. [gang.
загибель, f. V., Verderben, Unter-
загибільний, adj., verderblich.
загиблий, adj., ver-schollen, -loren.
загику-вати ся, v. I. A.*), stottern.
загин, m. I., (2. s. -у), Tod.
загина-ти, v. I. A., ein-, um-, verbiegen, in Schoß legen. [Bug.
загин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Falte,
загинути, p. v., verloren gehen, umkommen, zugrunde gehen, sterben. [verlieren.
загир-ити, p. v. II. A., verderben,
загін, m. I., (2. s. -у), Hürde; Feldstück.
загірчити, p. v., bitter machen.

заглада, f. I., Verderben, Vernichtung.
загладжу-вати, v. I. A.*), ebnen, glätten; vertilgen.
заглáдити, p. v., заглáджувати.
зáглуб, m. I., -ина, f. I., Vertiefung.
заглуб-йти, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений,) vertiefen.
заглушйти, p. v., заглýшувати.
лаглýшу-вати, v. I. A*.), betäuben, ersticken. [-sehen, -schauen.
заглядáти, v., hinein-blicken,
заглянути, p. v., заглядáти.
загнáти, p. v., загонйти.
загнївати ся, p. v., erzürnen, grollen.
загнїздйти ся, p. v., sich einnisten.
загнїруч, adv., mit in den Schoß gelegten Händen.
загнýти, p. v., загинáти.
заговір, m. I., (2. s. -у), Verschwörung.
заговіти, p. v., zu fasten anfangen.
заговóр(е)ць, m. II., Verschwörer.
заговóрити, p. v., zu sprechen (reden) anfangen, anreden; — ся sich verplauschen.
загóджу-вати, v. I. A.*), befriedigen, begütigen; — ся sich vergleichen.
зáгодї, adv., früh-, recht-zeitig.
заго-їти, p. v., (vp. éний), гоїти.
зáголовний, adj., Titel-.
зáголов(о)к, m. I.*), Titel.
заголод-нїлий, -óваний, adj., ausgehungert.
заголомш-йти, p. v. II. A., (prs. -ý, -áть), betäuben.
заголубі-ти, p. v. I. A., sich bläuen. [rufen.
загомонїти, p. v., erschallen, an-
загон(é)ць, m. II., (2. s. -я), dim зáгін.
загóнистий, adj., voreilig, hitzig.
загонистість, f. V., Hitzigkeit.
загорїл(е)ць, m. II, Heißsporn.
загорілий, adj., fanatisch.
загорілість, f. V., Fanatismus.
загоріти, p. v., verbrennen, betäubt werden; entflammen.
загорнýти, p. v., загортáти.
зáгорода. f. I., Verschlag.
загорóджу-вати, v. I. A.*), einzäunen, versperren.
загородйти, p. v., загорóджувати.
загорóжа, f. IV., Zaun, Hürde.
загортá-ти, v. I. A., einziehen; hüllen. [Ueberwurf.
зáгорт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
за-гóряча, adv., ohne Aufschub.
загостйти, p. v., загóщувати.
загóщу-вати, v. I. A.*), einkehren.
заграбити, p. v., грáбити.
загранйця, f. II., Ausland.
загранйчний, adj., ausländisch.
загрáти, p. v., an-, auf-spielen; ertönen.
загребстй, p. v., загрібáти.
загреміти, p. v., erdröhnen.
загризá-ти, v. I. A., tot beißen, grämen.
загрйзти, p. v., загризáти.
загрібá-ти, v. I. A., verscharren.
загрівá-ти, v. I. A., erwärmen; anfeuern.
загріти, p. v., загрівáти.
загрóжу-вати, v. I. A.*), an-, (be)-drohen.
загрóза, f. I., Androhung.
загрозйти, v. II. A., загрóжувати.
загромáджу-вати, v. I. A.*). zusammenrechen. [вати.
загромáдити, p. v., загромáджу-
загрузйти, p. v. II. A., (prs. 1. s. *жý*, vp. -*жéний*), beschmutzen.
загрýзнути, p. v., грузнýти.
загýба, f. I., Verderben, Vernichtung.
загубйти, p. v., verlieren, verderben, vernichten.

загу́бник, m. I.*), Verderber.
загуді́ти, p. v., erschallen, erdröhnen.
загука́ти, p. v., übertönen.
загули́ти, p. v., verlocken.
загуркоті́ти, p. v., erdröhnen.
загу́снути, p. v., dicht (dick) werden.
загусти́ти, p. v., verdichten.
заґосподару-ва́ти, p. v. I. A.*), einwirtschaften.
зад, m. I, (2. s. -у), Hinterleib.
задава́ти. v., auf-geben, -legen.
задави́ти, p. v., ein-, er-drücken, erwürgen. [bräune.
за́дав-ка, f. I.*), (pl. -ók), Hals-
зада́вненє, n. IV., Verjährung.
задавн-и́ти, p. v. II. A., зада́внювати.
задавні́лий, adj., veraltet, verjährt.
зада́вню-вати, v. I., A.*), verjähren. [vergebens.
зада́р, зада́ром, adv., umsonst,
зада́ти, p. v., задава́ти.
зада́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Angeld.
зада́ча, f. IV. Aufgabe.
задві́йний, adj., doppelt, zweifach.
за́-двоє, adv., doppelt.
задена́-ти, v. I A., (Faß)boden machen.
задереві́лість, f. V., Starrheit.
задереві́ти, p. v., erstarren.
заде́ржати, p. v., заде́ржувати.
за́держ-ка, f. I.*), (2. pl. -ók), Vorbehalt.
заде́ржу-вати, v. I. A.*), auf-, an-, zurück-, vorent-halten.
заде́рти, p. v., задира́ти.
задзені́ти, p. v., ertönen.
задзвони́ти, p. v., läuten.
за́див, m. I., (2. s. -у), Verwunderung.
задиви́ти ся, p. v., задивля́ти ся.
задивля́-ти ся, v. I. A., betrachten, nachahmen, angaffen
задивува́ти ся, p. v. erstaunen.
задим-и́ти, p. v. II. A., (prs. -лю́, op. -лений), mit Rauch füllen anräuchern.
задира́к, m. I.*), Raufbold.
задира́-ти, v. I. A., an-, aufreißen nie rümpfen, ся anbinden.
за́дир-ка, f. I*) (2. pl. -ók), aufgerissene Fingerhaut; Streit.
зади́хати ся, p. v., keuchen.
заді́ва́ти, v., verlegen.
заді́ти, p. v., заді́ва́ти.
задля, praep. 2, wegen, halber
за́дний, adj., hinterer, Hinterrückwärtig.
задн-и́ти, p. v. II. A., задена́ти
задобр-и́ти, p. v. II. A., begütigen
задовж-и́ти, p. v. II. A., (prs. -у́ -а́ть), задо́вжувати.
задо́вжу-вати, v. I. A.*), verschulden.
задово́ленє, n. IV., Befriedigung
задовол-и́ти, p. v. II. A., задоволяти.
задоволя́-ти, v. I. A., befriedigen
задоп-та́ти, p. v. I. B., (prs. -чу... prt. -та́в, imp. -чи́, vp. -таний) задо́птурати. [treten
задо́пту-вати, v. I. A.*), zer-, ver-
задрібо-ті́ти, p. v. B., (prs. -чу́ prt. -ті́в, imp. -чи́), trillern trippeln. [beben
задрожа́ти, p. v., erzittern, er-
задуби́ти, p. v., gerben.
задубі-ти, p. v. I. A. (vp. -лий) erstarren. [wehen
задува́-ти, v. I. A., hinein-, ver-
задуді́-ти, p. v. I. A., erdröhnen
заду́жа-ти, p. v. I. A., überwältigen.
за-ду́же, adv., zu sehr.
заду́ма, f. I., Tiefsinn, Schwermut
задума́ти, p. v., заду́мувати.
заду́му-вати, v. I. A.*), vorhaben ся nachdenklich sein.

задумчйвий, adj., tiefsinnig.
задумчйвість, f. V., Tiefsinnigkeit.
зáдур, m. I., (2. s. -у), Betäubung, Taumel.
задурйти, p. v., задýрювати.
задýрю-вати, v. I. A.*), betäuben,
задýти, p. v., задувáти. [betören.
задýха, f. I.*), Stickluft; Asthma.
задушéвний, adj., innig.
задушйти, p. v., er-würgen, -sticken.
заєдно, adv., immer, fortwährend.
зá-єм, m. I., (2. s. -йму), Leihen.
зажадáти, p. v., жадáти.
заждáти, p. v., (ab)warten.
зажеврі-ти, p. v. I. A., erglühen.
зажегáльний, adj., Brenn-, Zünd-.
зажегá-ти, v. I. A., anzünden.
зажелáти, p. v., wünschen.
зажерá-ти, v. I. A., verzehren; ся in Streit kommen.
зажéрти, p. v., зажерáти.
зажéртий, adj., verbissen.
зажйвá-ти, v. I. A., genießen, gebrauchen. [reich.
зажйвний, adj., nahrhaft; genährt;
за-животá, adj., bei Lebzeiten.
зáжив(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Nährstoff. [Brennglas.
зажигáл-ьце, n. III., (2 pl. -ець),
зажйлий, adj., beleibt.
зажйлість, f. V., Vertraulichkeit.
зáжирливий, adj., gierig; verbissen.
зажйти, p. v. заживáти; erwerben.
зажмурйти, p. v., óчи Augen schlie en. [ся sich grämen.
зажурйти, p. v., Kummer bereiten;
зажурчáти, p. v., anfangen zu rieseln (murmeln).
заздалегідь, adv., im voraus.
зáздорова, adv., im gesunden Zustand. [süchtig
зáздрісний, adj., neidisch, eifer-
зáздрість, f. V., Neid, Eifersucht.
зáздр-іти, p. v. II. A., (prt. -ів), erblicken.
зáздрост-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений), beneiden.
зáздрощі, pl. m. IV., зáздрість.
зазелен-йти, p. v. II. A., grün färben.
зазеленíти, p. v., ergrünen.
зáзив, m. I., (2. s. -у), Aufruf.
зазивáти = завзивáти.
зазимувáти. p. v. einwintern.
зазирá-ти. v. I. A., hinein-blicken, -gucken.
зазирнýти, p. v., зазирáти.
зá-злé мáти, übel nehmen, verübeln. [nen, erfahren, erleben.
зазна-вáти, v. I. A.*), kennen ler-
зазнакóм-ити ся, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений). Bekanntschaft machen.
зазнáти, p. v., зазнавáти
зазорíти, p. v., tagen.
зазрíти — зáздріти
зазубелá-ти, p. v., zäumen.
зáзуб(е)ць, m. II., Wiederhaken.
зазýл-ин, -ячий, adj., Kuckucks-.
зазýл(ен)ь-ка, f. I.*) (2. pl. -óк), dim. зазýля.
зазýля, f. II., Kuckuck.
зáйвий, adj., über-flüssig, -zählig.
зáйда, m = f. I., Fremdling.
займá, f. I., Pfand.
займá-ти, v. I. A., umfassen, einnehmen; einfangen; angreifen; anieden; — ся sich beschäftigen, befassen; Feuer fangen.
заіменник, m. I.*), Fürwort.
займйти, p. v., займáти.
заискр-йти ся, p. v., anfangen zu funkeln.
зайтй, p. v., заходйти.
заїдá-ти, v. I. A., tüchtig essen, zu-, tot beißen; — ся sich verfeinden.
заїди, pl. m. I., eiternde Mundwinkel.
заїдливий, adj., bissig, verbissen.

заї́зд, m. I., (2. s. -у), Einfahrt; Einkehrhaus.
заїзджа́-ти, v. I. A., vorfahren, einkehren; zugrunde reiten.
заїзди́ти, v., заїзджа́ти.
заї́здний, adj., Einkehr-.
заї́лий, adj., verbissen.
заї́лість, f. V., Verbissenheit.
заї́сти, p. v., заїда́ти.
заї́хати, p. v., заїзджа́ти.
закади́ти, p. v., räuchern.
за́каз, m. I., (2. s. -у), Verbot.
заказа́ти, p. v., зака́зувати.
зака́зний, adj., Verbot-.
зака́ла, f. I., Riss, Spalte; Makel.
закал-и́ти, p. v. II. A., (ab)härten.
закаля́-ти, p. v. I. A., beschmutzen.
закама́р(о)к, m. I.*), Versteck.
закамені́лість f. V., Verstocktheit.
закамені́-ти, p. v. I. A., (vp. -лий), versteinern. [treffen.
закасу-ва́ти, p. v. I. A.*), über-
закатува́ти, p. v., zu Tode martern.
закачані́-ти, p. v. I. A., erstarren.
закача́-ти, p. v. I. A., закоти́ти.
зака́шляти, p. v., aufhusten, — ся stark husten.
зака́яти ся, p. v., geloben.
за́квас, m. I., (2. s. -у), Sauerteig.
закваси́ти, p. v., заква́шувати.
заква́шу-вати, v. I. A.*), sauer machen, einsäuern. [wimmern.
заквили́ти, p. v., anfangen zu
заквича́ти, p. v., anfangen zu quicken. [schmücken.
заквіча́-ти, v. I. A., mit Blumen
за́ки, -ль, -м, conj., bis, bevor, ehe.
за́кид, m. I., (2. s. -у), Vorwurf.
закида́ти, v., weg-, hin , ver-, aus , vor , um-werfen.
заки́ду-вати, v. I. A.*), закида́ти.
заки́нути, p. v., закида́ти.
закири́нити, p. v., verunreinigen.
закиса́-ти, v. I. A., sauer werden.
заки́снути, p. v., закиса́ти.
за́кін, m. I., (2. s. -у) Kommunio
закінчи́ти, p. v., закі́нчувати.
закі́нчу-вати, v. I. A*), beende beschließen.
за́кіп, m. I., (2. s. -у), Schacht.
за́клад, m. I., (2. s. -у), Anlag Anstalt; Pfand; Wette.
заклада́-ти, v. I. A., anlege gründen; verlegen; ся wette
закла́дини, pl. f. I., Gründung fest. [Lesezeiche
за́клад-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Falt
закла́дний, adj., Pfand-.
закла́дник, m. I.*), Geisel.
закла́сти, p. v., заклада́ти.
заклеї́ти, p. v., закле́ювати.
закле́ю-вати, v. I. A.*), verleimen verkleben. [klappern, brodeln
заклекоті́ти, p. v., anfangen zu
закли́кати, p. v., закликати; rufen
заклина́-ти, v. I. A., beschwören verfluchen; ся beteuern.
за́кл-ін, m. I., (2. s. -ину), Schwur, Beteuerung.
заклопота́ти, p. v., клопота́ти.
заклюва́ти, p. v., zerhacken (mit Schnabel). [enthalten.
заключа́-ти, v. I. A., (ein)schließen,
заклю́чене, n. IV., Schluß, Folgerung. [Fluch.
закля́те, n. IV., Beschwörung, Bann,
закля́(с)ти́, p. v., заклина́ти.
зако́ву-вати, v. I. A.*), schmieden, fesseln; rufen (Kuckuck).
заколиса́ти, p. v., einwiegen.
заколі́н(о)к, m. I.*), Bug, Krümmung. [wirrung.
за́колот, m. I., (2. s. -у), Ver-
заколо́ти, p. v., зако́лювати.
заколоти́ти, p. v., заколо́чувати.
заколо́чу-вати, v. I. A.*), umrühren. stören; verwirren.
зако́лю-вати, v. I. A.*) erstechen.
зако́н, m. I., (2. s. -у), Gesetz.
зако́нний, adj., gesetzlich.

закóнник, m. I.*), Rechtsgelehrter.
закóнність, f. V., Gesetzlichkeit.
законодáв(е)ць, m. II., Gesetzgeber.
законодáвство, n. I.,Gesetzgebung.
законодáвчий, adj., gesetzgebend.
закопáти, p. v., закóпувати.
закóпу-вати, v. I. A.*), ver-, eingraben.
закоптúти, p. v., berußen.
закоптíти, p. v., sich berußen.
закордóнний, adj., ausländisch.
закоріни́ти ся, p. v., einwurzeln.
закóрін(о)к, m. I.*), Hauptwurzel,
закортíти, p. v. impers., gelüsten.
закорýзлий, adj., starr, steif.
закóрчити, p. v., krümmen, umbiegen.
закостенíти, p. v., erstarren.
закостенíлість, f. V., Starrheit.
зáкот, m. I., Aufschlag, Einfassung.
закотúти, p. v., закóчувати.
закóчу-вати, v. I. A.*), hinter-, hin-(ein)-wälzen, -rollen; umstülpen.
закошту-вáти, p. v. I. A.*), закýшати.
закпúти, p. v., spotten.
закрадá-ти ся, v. I. A., heran-, ein schleichen.
закрасúти, p. v., закрáшувати.
зáкрас-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Färbestoff, Färbung.
закрáсти ся, p. v., закрадáти ся.
закрáшу-вати, v. I. A.*), färben, schmücken, verschönern.
закривá-ти, v. I. A., ver-, bedecken, verhüllen, bemänteln.
закривúти, p. v., закривляти.
закривля́-ти, v. I. A., verbiegen, krümmen.
закрúти, p. v., закривáти.
закричáти, p. v., aufschreien; закри́чувати.
закри́чу-вати, v. I. A.*), überschreien, betäuben.
закришúти, p. v., закри́шувати.
зáкриш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Grünzeug, Würze.
закри́шу-вати, v. I. A.*), einbrocken, würzen.
зáкр-ій, m. III, (2. s. -ою), Ein-, An-, Zu-schnitt.
закровáвити, p. v., mit Blut beflecken, blutig schlagen (kränken).
закроїти, p. v., закрóювати.
закропúти, p. v., закрóплювати.
закрóплю-вати, v. I. A.*), benetzen, besprengen; laben.
закрóю-вати, v. I. A.*), anschneiden; abzielen.
закругл-и́ти, p. v. II. A., abrunden.
зáкрут, m. I. (2. s. -у), Biegung, Krümmung, Windung.
закрутанúна, f. I., Dreherei, Mühe.
закрутúти, p. v., закрýчувати.
зáкрут-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Vorreiber, Spannwirbel. [drehen.
закрýчу-вати, v. I. A.*), an-, (zu)-
закувáти, p. v., зукóвувати.
закудкудáкати, p. v., anfangen zu gackern. [Einkauf.
зáкуп, m. I., (2. s. -у), -но, n. I.
закупúти, p. v., закýплювати.
закýплю-вати, v. I. A.*), an-, einkaufen.
закури́ти, p. v., закýрювати.
закýрю-вати, v. I. A.*), anrauchen, räuchern; — ся anfangen zu stöbern, Staubwolke aufwirbeln.
закусáти, p. v., totbeißen
закусúти, p. v., закýшувати.
зáкус-ка, f. IV., (2. pl. -óк), Imbiß.
закýт(о)к, m. I.*), Winkel, Nische.
закýтати, p. v., einhüllen, versorgen.
закýшати, p. v., verkosten.
закýшу-вати, v. I. A.*), zubeißen.
залáгода, f. I., Beilegung.
залáгоджу-вати, v. I. A.*), beilegen, begleichen, beenden.

залагодити, p. v., залáгоджувати.
залазйти, v., hin(ein)kriechen.
залатáти, p. v., flicken, ausbessern.
залёдви, adv., kaum, mit Mühe.
залéжати, v,, abhängen, daran liegen.
залéжнíсть, f. V., Abhängigkeit.
залетíти, p. v., залïтáті.
зáлив, m. I., (2. s. -у), Meerbusen.
зáлива, f. I., Flut.
залива́-ти, v. I. A., überschwemmen.
зáливний, adj., flutend, strömend.
зализáти, p. v., залйзувати.
залйзу-вати, v. I. A.*), lecken; schniegeln. [-kleben.
залипá-ти, v. I. A., ver wachsen,
залйпнути, p. v., залипáти.
залйти, p. v. заливáти.
зáлич-ки, pl. f. I., (2. pl. -ок), Backenbart.
зáлич(о)к, m. I.*), Backe.
залишáти, v., vernachlässigen, aufgeben.
залишйти, p. v., залишáти.
залíг, m. I.*), Pfand, Kaution.
залíж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wette.
залíжний, adj., Pfand-.
залïзá-ти, v. I. A., залазйти.
залíзо u. dgl. siehe желïзо etc.
залíзти, p. v., залïзáти.
зáлім, m. I., (2. s. -у), Ein-bug, -bruch.
залïпйти, p. v. залïплювати.
залïплю-вати, v. I. A.*), zukleben.
залïсня́-ти, v. I. A., beforsten.
залïсн-йти, p. v. II. A., залïсня́ти.
зáлïс(о)к, m. I.*), Waldrand.
залïтáти, v., hinein-, weit wegfliegen; gelangen.
залïчйти, p. v., залïчувати.
залïчу-вати, v. I. A.*), ein-rechnen, -zählen.
залóга, f. I.*), Besatzung, Garnison.
залóжене, n. IV., Gründung; Voraussetzung.
заложйтель, m. II., Gründer.
заложйти, p. v., закладáти.
залóза, f. I., Drüse.
заломйти, p. v., залóмлювати.
залýб-ицí, -нí, pl. f. II., Schlitte
залучá-ти, v., hinzufügen, beilege
залучйти, p. v., залучáти.
зáлюбки, adv., gern, angenehm
залюдн-йти, p. v. II. A., залюднювати.
залю́дню-вати, v. I. A.*), bevölker
залюту-вáти, p. v. I. A.*), verlöte
залягáти, v., einnehmen; rüc ständig sein.
залякáти ся, p. v., erschrecken
залячй, p. v., залягáти.
залящáти, p. v., a. z. gellen.
замагá-ти v. I. A., bewältigen.
замáзати, p. v., замáзувати.
замáзу-вати, v. I. A.*). ver-, z schmieren.
замаíти. p. v. замáювати.
замало, adv., zu wenig; es fehl wenig. [malen
замальóву-вати, v. I. A.*), übe
замалювáти, p. v., замальóвуват
заманйти, p. v., замáнювати.
заман-ýти, p. v. I. B., (prt. -у betören, berücken, -ýло ся e gelüstete. [verleite
замáню-вати, v. I. A.*), verlocke
заманчйвий, adj. verlockend, ve führerisch.
заманчйвíсть, f. V., Reiz.
замáра-ти, p. v. I. A., beschmierer
замастйти, p. v., замáщувати.
зáмах, m. I., (2. u. 7. -у), Schwung Anschlag, Gewalt, Streich
замахнýти, p. v., zum Streich ausholen.
замачáти, p. v., замочйти.
замашний, adj., tüchtig, rüstig.
замáщу-вати, v. I. A.*), ver-, be schmieren, beschmutzen, ver tünchen.

замеготáти, p. v., flimmern, blinzeln.
замерзá-ти, v. I. A., zu-, er-frieren.
замéрзлий, adj., er-, ge-froren.
замéрзнути, p. v., замерзáти
замертвíти, p. v., ersterben.
замести́, p. v., замітáти.
зáмет, m. I., Verwehung.
заметýшити ся, p. v., sich rühren. verwirren.
замéшкати, p. v. Wohnung beziehen, sich niederlassen.
замиготíти, p. v., замеготáти.
замикáльний, adj., verschließbar.
замикá-ти, v. I. A., schließen, absperren.
замили́ти, p. v., замúлювати.
замúлуване, n. IV., Vorliebe.
замúлю-вати, v. I. A.*), einseifen; óчи Sand in die Augen streuen; ся irren. [Vorsatz.
зáмисл, m. I., (2. s. -у), Vorhaben,
замúслити, p. v., замишляти.
замишля-ти, v. I. A., vorhaben; ся in Gedanken vertiefen.
зá-між дáти, (Mädchen) verheiraten, вúйти heiraten. [Tausch.
зáмін, m. I. (2. s. -у), заміна, f. I.
замін-йти, p. v. II. A., заміняти.
замінний, adj., Tausch-.
заміняти, p. v., замінювати.
заміню-вати, v. I. A.*), (ver)-tauschen, -wechseln, verwandeln, ersetzen. [Vorsatz, Zweck.
зáмір, m. I., (2. s. -у), Absicht,
замір-ити, p. v. II. A., заміряти.
замірá-ти, v. I. A., beabsichtigen; — ся zum Schlag ausholen.
замісити, p. v., замíшувати.
заміський, adj., außerhalb der Stadt.
зáмість, praep. 2, anstatt, statt.
замістúти, p. v., замíщувати.
зáміт, m. I., (2. s. -у), Ein-wand. -wurf, -spruch.
замітá-ти, v. I. A., kehren, fegen.
замі*т*-йти, p. v. II. A., (prs. замічý, vp. -éний), замічáти
зáміт-ка f. I.*) 2. pl. -ок), Be-, An-merkung.
зáмітний, adj., merklich.
замічá-ти, v. I. A., (be)merken, beobachten.
замічáтель, m. II., Beobachter.
замішанúна, f. I., Verwirrung, Vermengung.
замішáти, p. v., замíшувати.
зáміш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Gemenge.
замішу-вати, v. I. A.*), (ver)-mengen, -mischen; einmachen, knetten.
заміщá-ти, v. I. A, заміщувати.
заміщу-вати, v. I. A.*) ersetzen.
замкн-ýти, p. v. I. A.. (prt. -ýв), замикáти.
замкови́й, adj., Schloß-, Burg-.
замлí-ти, p. v., (vp. -лий), schwach, matt, ohnmächtig werden.
замняти, p. v., zerknittern; — ся stocken. [schwörung.
замóва, f. I., Bestellung; Be-
замóвити, p. v., замовляти.
замовкá-ти, v. I. A., still werden, verstummen.
замóвкнути, p. v. I. B., (prt. замóвк, -ла), замовкáти.
замовлá-ти, v. I. A., bestellen, ansagen; beschwören.
замовчáти, p. v.. verschweigen.
замóга, f. I.*), Ueberwältigung.
замóжний, adj., wohlhabend, vermögend.
заможність, f. V., Wohlstand.
зáм(о)к, m. I*), (2. s. -у). Schloß, Burg.
замокá-ти, v. I. A., naß werden.
замóкн-ути, p. v., замокáти.
зá-молоду, adv., in der Jugend, von Jugend an. [verdienen.
замолотúти, p. v., durch Dreschen

замордува́ти, p. v., ermorden.
замори́ти, p. v., verhungern lassen.
заморо́жу-вати, v. I. A.*), ge-, ein-frieren lassen.
заморо́зити, p. v., заморо́жувати.
за́моро́ка, f. I.*), Betäubung.
заморо́чити, p. v., заморо́чувати.
заморо́чу-вати, v. I. A.*), betäuben, betören.
замо́рский, adj., überseeisch.
замотани́на, f. I., Verwicklung, Verwirrung.
замота́ти, p. v., замо́тувати.
замо́ту-вати, v. I. A.*), verwickeln, -wirren, bestricken.
замочи́, p. v., замога́ти.
замочи́ти, p. v., замо́чувати.
за́моч(о)к, m. I.*), dim. за́мок.
замо́чу-вати, v. I. A.*), naß machen.
замрі́ти, p. v., aufdämmern.
за́-муж ви́йти, einen Mann heiraten; за́мужем, за́мужна, verheiratet.
замул-и́ти, p. v. II. A., заму́лювати.
заму́лю-вати, v. I. A.*), verschlämmen, -stopfen. [ren.
заму́р(з)а-ти, p. v. I. A., beschmie-
замурува́ти, p. v. ver-, ein-mauern.
замути́ти, p. v., trüben, stören.
замутні́-ти, p. v. I. A., trübe, düster werden; — -лий getrübt.
заму́чити, p. v., zu Tode martern, quälen. [Schloßruine.
за́мчи́-сько, n. I.*), ще n. II.,
замши́ти ся, p. v., sich bemoosen.
за́на, f. I., Mutterkorn.
занаві́са, f. I., Vorhang.
зана́дто, adv., überaus.
занапаст-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. занапащ-у́, vp. -е́ний), verderben, zugrunde richten, verlieren; — ся zugrunde gehen.
неволи́ти, p. v., unterjochen.
не́дб(ув)ане, n. IV., Vernachlässi-rung.

занедба́ти, p. v., зане́дбувати
зане́дбу-вати, v. I. A.*), vernachlässigen.
занеду́жа-ти, p. v., I. A., erkrank
занемага́-ти, v. I. A., kränk
занемочи́, p. v., занемага́ти.
занепа́д, m. I., (2. s. -у), Ver
занепада́ти, v., verfallen; kränk
занепа́сти, p. v., занепада́ти.
зане́сти, p. v., заноси́ти.
занеха́-ти, p. v. I. A., зане́хува
зане́ху-вати, v. I. A.*), un lassen, vernachlässigen.
занечи́стити, p. v., занечи́щува
занечища́-ти, v. I. A., занечи́щу-вати. [gu
занечи́щене, n. IV., Verunre
занечи́щу-вати, v. I. A.*), v unreinigen. [schwind
занива́-ти, v. I. A., vergeh
зани́зу-вати, v. I. A.*), aufreih sticken.
занима́-ти, v. I. A.. займа́ти.
зани́ти, p. v., занива́ти.
заніве́чити, p. v., ver-derb -nichten.
зані́гтиця, f. II., Nagelgeschw
за́ні́з, m. I., зано́за.
заніміти, p. v., verstummen.
за́нісно, adv. заві́зно.
зано́за, f. I., Pflock im Ochsenjo
заноси́ти, v., hintragen; rieche ся bevorstehen.
заночува́ти, p. v., übernachten.
зану́да, f. I., Ueberdruß.
зану́дити, p. v., langweilen, Ueb keit erregen.
зану́зда, f. I., Zaum, Gebiß.
зану́зда-ти, p. v. I. A., zäume
зануря́ти, p. v. зануря́ти.
занурі́-ти, v. I. A., untertauche versenken.
заню́хати, p. v., riechen, witter
заня́вка-ти, p. v. I. A., anfange zu miauen.

заня́ти, p. v., займа́ти.
заоберну́ти, p. v., schwenken.
заогн-и́ти ся, p. v. II. A., sich entzünden.
заокругл-и́ти, p. v. II. A., abrunden. [nehmen.
заопікувати ся, p. v., sich an-
заора́ти, p. v., зао́рювати.
зао́рю-вати, v. I. A.*), um-, unterpflügen.
заостри́ти, p. v., зао́стрювати.
зао́стрю-вати, v. I. A.*), (ver)-schärfen, zuspitzen. [eiferung.
заохо́та, f. I., Aufmunterung, An-
заохот-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. заохо́ч-у, vp.-чений), заохо́чувати.
заохо́чу-вати, v. I. A.*), ermuntern, aneifern.
зао́чний, adj., hinterrücks.
заоща́джу-вати, v. I. A.*), ersparen.
заощади́ти, p. v., заоща́джувати.
за́пад, m. I., за́хід.
запада́ти, v., ein-, ver-fallen, einsinken, untergehen, einstürzen, einbrechen.
запа́дина, f. I., Vertiefung.
западистий, adj., eingefallen.
запаку-ва́ти, p. v. I. A.*), ein-, ver-packen.
за́пал, m. I., (2. s. -у), Feuereifer.
запа́лене, n. IV., Entzündung.
запалені́-ти, p. v. I. A., erröten.
запа́лий, adj., eingefallen; fällig, verfallen.
запали́стий, adj., hitzig.
запали́ти, p. v., запа́лювати.
запа́лість, f. V., Fälligkeit.
запа́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Lunte.
запа́лько, m. I.*), Hitzkopf.
запа́льний, adj., hitzig; entzündbar.
запа́лю-вати, v. I. A.*), anzünden; erhitzen, entflammen.
запа́мороч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), betäuben.
запамята́ти, p. v., gedenken.
запану-ва́ти, p. v., Herr werden.
запа́рити, p. v., запа́рювати.
за́парі, pl. m. II., Brennen (vor Kälte).
запа́рю-вати, v. I. A.*), (ab)brühen.
за́пас, m. I. (2. s. -у), Vorrat.
за́пас-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Vortuch.
запа́сти, p. v., запада́ти.
за́пах, m. I., (2. u. 7. s. -у), Geruch, Duft.
запа́хнути, p. v., wohlriechen.
запа-ху́щий, -шний, adj., wohlriechend, duftend.
запаш-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), wohlriechend machen.
запе́вн-е, (-о), adv., sicher, gewiß.
запевн-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
запе́вню-вати, v. I. A.*), versichern.
запе́ка, m. = f. I.*), Trotzkopf.
запе́клий, adj., höllisch; verbissen.
запере-за́ти, p. v. I. B., (prs.- жу, prt. -за́в, imp. -жи́, vp. -заний), запері́зувати.
запере́ка, f. I.*), Verneinung.
запереча́-ти, v. I. A., verneinen, bestreiten, leugnen.
запере́ч-ити, p. v., -а́ти. [wand.
запере́ч-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Ein-
запере́чний, adj., verneinend.
запері́зу-вати, v. I. A.*), (um)-gürten.
запе́рти, p. v., запира́ти.
запеча́тати, p. v., запеча́тувати.
запеча́ту-вати, v. I. A.*), ver-, be-siegeln.
запечи́, p. v., запіка́ти.
запива́-ти, v. I. A., mit Zeche abschließen; ся saufen.
запина́-ти, v. I. A., zuknöpfen, zumachen.

запин-йти, p. v. II. A., запйню-вати.

зáпин-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schürze; Beistrich.

запйню-вати, v. I. A.*), auf-, an-halten, ся stocken. [leugnen.

запирá-ти, v. I. A., schliesen; ся

зáпис, m. I., (2. s. -у), Einschreibung.

записáти, p v., запйсувати.

зáпис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Schein, Notiz.

запйсний, adj., Vormerk-.

запйсу-вати, v. I. A*), ein-, auf-, ver-schreiben.

зáпит, m. I., (2. s. -у), Anfrage.

запитáти, p. v., запйтувати.

запйти, p. v., запивáти.

запйту-вати, v. I. A.*), fragen.

запйшнити, p. v., запйшнювати.

запйшню-вати, v., I. A.*), zieren.

запищáти, p. v., anfangen zu pfeifen. [langen.

запізвáти, p. v., einklagen, be-

запізна-вáти, v., kennen lernen; verkennen. [versäumen.

запізнáти, p. v., запізнавáти.

запізн-йти, p. v. II. A., verspäten;—

запізно, adv., zu spät.

запікан-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), gekochter Branntwein. [braten.

запікá-ти, v. I. A., verhärten,

запікл*у*-вáти ся, p. v. I. A.*), sich annehmen.

запінити ся, p. v., запінювати ся.

запіню-вати ся, v. I. A.*), schäumen. [ßung, Hemmnis.

запір, m. I., (2. s. -у), Einschlie-

зáпічний, adj., hinter dem Ofen.

зáпіч(о)к, m. I.*), Raum hinter dem Ofen. [viel fordern.

запіяти, p. v., anfangen zu krähen;

заплáка-ти, p. v., anfangen zu weinen; -ний verweint.

заплáта, f. I., Bezahlung, Entg-

заплатйти, p. v., bezahlen.

заплéскати, p. v., anfangen klatschen; glatt schlagen.

заплéсти, p. v., заплїтáти.

заплїснїти, p. v., verschimmeln

заплїтá-ти, v. I. A., zu-, v flechten. [bar

зáплїт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Zo

заплїшйти, p. v., verkeilen.

заплóдити ся, p. v., entstehe aufkommen.

заплýта-ти, p. v. I. A., verwickel

заплювáти, p. v., bespucken.

заплюскотїти, p. v., anfangen plätschern.

заплющ-ити, p. v. II. A., (prs. s. -у, 3. pl. -ать), schließen.

заплям-йти, p. v. II. A., (prs. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -éний beflecken.

запняти, p. v., запинáти.

запобігáти, v., zuvorkommen, vo beugen, verhüten; erjagen.

запобігливий, adj., vorsorglich.

запобіжний, adj., Verhütungs-.

запобічи, p. v., запобігáти.

зáповідь, f. V., Gebot. [gebieter

заповідá-ти, v. I. A., ansager

заповісти, p. v., заповідáти.

заповіт, m. I., (2. s. -у), Ver mächtnis.

заповітний, adj., vermacht.

запогáн-ити, p. v. II. A., verun reinigen. [pen

заподївáти, v., ver-legen, -schlep

заподїти, p. v., заподївáти.

заподїяти, p. v., zufügen.

за-пóкотом, adv., nach der Reihe

заполонйти, p. v., gefangen neh men.

заполóха-ти, p. v. I. A., erschrecken

зáполоч, f. V., färbige Baumwolle.

запомагáти, v., unterstützen, aus-helfen.

запомóга, f. I.*), Unterstützung, Aushilfe.
запом-**очи́й**, p. v., -агáти.
запóна, f. I., Vorhang, Schleier; Schnalle.
запо**падáти**, v., erfassen, erraffen.
запопáдливий, adj., emsig.
запо**пá-сти**, p. v., -дáти.
запóра, f. I., Hemmnis.
за**пор**о́**ти**, p. v., auftrennen; hineinfahren.
за**порош-и́ти**, p. v., -увати.
запорóшу-вати, v. I. A.*), bestäuben.
за**пóрпати**, p. v., verscharren.
зáпорт(о)к, m. I.*), verdorbenes Ei.
запору́ка, f. I.*), Bürgschaft.
за**поручáти**, v. verbürgen.
за**поруч-и́ти**, p v, -áти.
за**порядити**, p. v., ver-, an-ordnen.
запо**сї́дáти** ся, v., erpicht sein.
запо**сї́сти** ся, p. v., запосї́дáти ся.
запотарáйка-ти, p. v. I. A, заподї́ти.
запотребу-вáти, p. v. I. A.*), verlangen.
запрáв-ити, p. v., -ляти, fordern.
зáправ-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Würze.
заправля́-ти, v. I. A., zurichten, würzen; — ся sich einüben, vorbereiten.
зáпраж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Einbrenn.
запрацювáти, p. v., erarbeiten.
запрашá-ти, v. I. A., запрóшувати.
запримі-ти́ти, p. v., -чáти.
запримі́тний, adj., merklich.
за**примічáти**, v., bemerken.
заприсяг-áти, v., beeiden; -лий beeidet.
заприсяг-нýти, p. v., -áти.
запріча-сти́ти, p. v., -щáти.
за**причащáти**, v., Kommunion erteilen.
заприязн-и́ти, p. v. II. A., befreunden.
запроваджá-ти, v. I. A., hin-, ein-führen, geleiten.
за**провáд-ити**, p. v, -жáти.
запрóдан(е)ць, m. II., Mietling.
запро**дáти**, p. v., -увати.
запрóду-вати, v. I. A*), verkaufen, preisgeben.
запропаст-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -щéний), запропáщувати. [lieren, verderben.
запропáщу-вати, v. I. A.*), ver-
запрóсини, pl. f. I., Einladung.
за**про-си́ти**, p. v., -шувати.
запротóр-ити, p. v. II. A., -ювати
запротóрю-вати, v. I. A.*), verschleppen.
запрóшу-вати, v. I. A.*), einladen.
запру́та, f. I., Rutenklammer.
запря́г, m. I.*), (2. s. -у), Gespann.
запрягá-ти, v. I. A., einspannen.
запрягóвий, adj.. Gespann-.
запрядá-ти, v. I. A., einspinnen; spinnend erwerben.
за**пря́-сти**, p. v., -дáти.
за**пря́т-ати**, p. v., -увати.
запря́ту-вати, v. I. A.*), aufräumen, verbergen.
запря-чи́, p. v. I. B., (prs. -жу́..., prt. -г, -глá; imp. -жи́, vp. -жéний), -гáти.
запу́д-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. жу, vp. -жений), erschrecken.
за**пу́кати**, p. v., anklopfen.
за**пускáти**, v., (hin)einlassen; wachsen lassen; vernachlässigen.
за**пус-ти́ти**, p. v., -кáти.
запустоші́-ти, p. v. I. A., veröden.
за**пу́т-ати**, p. v., -увати.
запу́ту-вати, v I. A.*), verwickeln.
зáпясть, f. V., Nabe.
зáпят(о)к, m. I.*), Hinterleder.
зарабля́-ти, v. I. A., заробляти.
зарáда, f. I., Abhilfe.
зарáджу-вати, v. I. A.*), raten, Rat holen; abhelfen, vorbeugen.

зарад-ити, p. v., -жувати.
зарадний, adj., vorbeugend.
заража-ти, v. I. A., anstecken, verpesten.
заразй-ти, p. v., заражати.
зараз, adv., (also)gleich.
за-раз, заразом, adj., zugleich, auf einmal.
зараза, f. I., Seuche, Epidemie.
зараз-ливий, .-ний, adj., ansteckend.
заразливість, f. V., Ansteckbarkeit.
заратувати, p. v., helfen.
зарахү-вати, p. v., verrechnen.
зарва, f. I., steiler Abhang.
зарвати, p. v., зарвати.
заревти, p. v., aufbrüllen.
зарево, n. I., Glanz.
зарива-ти, v. I. A., erhaschen, hinreißen.
зареготати ся, p. v., auflachen.
заречи, p. v., зарікати.
заржаві-ти, p. v., verrosten; -лий verrostet.
заржати, p. v., aufwiehern.
зарибля-ти, v. I. A. mit Fischen versehen.
заридати, p. v., in Tränen ausbrechen.
зарикати, p. v., anfangen zu brüllen.
заристий, adj., strahlend.
зарити, p. v., ver scharren, -graben.
зарібний, adj., Lohn .
зарібник, m. I.*), Taglöhner.
зарібниця, f. II., Taglöhnerin.
зарібничий, adj., Arbeiter-.
заріб(о)к, m. I.*), (2. s. -у), der Verdienst.
зарівна-ти, p. v. I. A., зарівнювати.
зарівню-вати, v. I. A.*), ebnen, gleichmachen.
зарід, m. I., (2. s. -у), Keim.
зарідливий, adj., fruchtbar.
заріз, m. I., (2. s. -у), Einschnitt.
заріз, m. I., Schlachtung.
заріз-ати, p. v., -увати schlachten.
зарізу-вати, v. I. A.*), einschneiden.
заріка-ти ся, v. I. A., geloben, abschwören.
зарін(о)к, m. I.*), Schotterbank.
заріче, n. II., Land jenseits des Flusses.
зарічний, adj , jenseits des Flusses.
заробити, p. v., заробляти.
заробіт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), заріб(о)к.
заробковий, adj., Erwerb-.
заробля-ти, v. I. A., verdienen.
заробок, = зарібок.
зародити, p. v., geraten.
зарод(о)к, m. I.*). Keim.
зарозумілий, adj , eingebildet.
зарозумілість, f. V., Einbildung.
зароїти ся, p. v., schwärmen, voll werden.
заро-сити, p. v., -шувати.
зароста-ти, v. I. A., verwachsen.
зарост-й, p. v., -ати.
зарошу-вати, v. I. A.*), betauen, befeuchten.
заруб, m. I., Kerbe.
заруб-ати, p. v., -увати.
заруб-ити, p. v., -лювати.
зарублю-вати, v. I. A.*). umsäumen, einfassen.
заруб(о)к, m. I.*), Saum.
зарубу-вати, v. I. A.*), einhacken, niederhauen.
зарука, f. I.*), Bürgschaft.
зарусти, p. v., aufbrüllen.
заруча-ти, v. I. A., bürgen; verloben.
заручини, f. I., Verlobung.
заруч-ити, p. v., -ати.
заря, f. II., Röte am Himmel.
заряд, m. I., (2. s. -у), Verwaltung, Leitung.
заряджу-вати, v. I. A.*), anordnen; verwalten.
заряд-ити, p. v., -жувати.
засада, f. I., Grundsatz.

засаджа́-ти, v. I. A., (hinein)-setzen, -stecken; (be)pflanzen.
заса́джу-вати, v. I. A.*), засаджа́ти.
засад-йти, p. v., -жа́ти.
заса́па-ти ся, p. v. I. A., keuchen.
засвистáти, p. v., a. zu pfeifen.
засвитáти, p. v., tagen, dämmern.
засьвідчйти, p. v., bezeugen.
за-сьвíжа, adv., frisch.
за́сьвіт, m. I., Tagesanbruch.
засьві-тйти, p. v., -чувати.
за-сьвíтла, adv., bei Licht.
засьві́чу-вати, v. I. A.*), anzünden, Licht machen; anfangen zu leuchten. [aneignen.
засво-íти, p. v. II. B., (vp. -éний),
заселйти, p. v., заселя́ти.
заселя́-ти, v. I. A., an-, be siedeln.
засйджу-вати, v. I. A.*), ersitzen; — ся verweilen.
засйд-íти, p. v., -жувати.
засилá-ти, v. I. A., schicken.
заси-лйти, p. v. -ювати.
засйлю-вати, v. I. A.*), einfädeln.
засин-йти, p. v. II. A., blau färben.
засйп-ати, p. v., -увати.
засипíти, p. v., a. zu zischen.
засипля́-ти, v. I. A., einschlafen.
засйпу-вати, v. I. A*). zu-, ver-be-, über-schütten.
засисà-ти ся, v. I. A., зассáти ся.
засихá-ти, v. I. A., verdorren, eintrocknen. [glänzen.
засияти, p. v., aufleuchten, er-
зáсіб, m. I., (2. s. -у), Vorrat.
засíбний, adj., wohlhabend.
зáсїв, m. I., (2. s. -у), Saat.
засїва́-ти, v. I. A., (be)säen.
засї́дане, n. IV., Sitzung.
засїдáтель, m. II., Beisitzer.
засїдáти, v., sitzen, besetzen, sich setzen; auflauern. [jagd.
зáсїд-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Treib-
засі́ка, f. I.*), Vorratskammer,
засі́-сти, p. v., -дáти. [Verbau.
зáсїч, f. V., Schutzwehr.
засїчй, p. v., zu Tode hauen.
засі́яти, p. v., -вáти.
заскалйти, p. v., einsplittern.
заскáржити, p. v., verklagen.
засквáрч-áти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), a. zu zischen.
заскверни́ти, p. v., beschmutzen.
заскиглі́ти, p. v., aufkreischen.
заскíрний, adj., unterhäutig.
засклепйти, p. v., zu-, ver-, einwölben, einschließen.
заскоб-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. лю́, 3. pl. -ля́ть; vp. -лéний), einklammern.
заскоботáти, p. v., a. zu kitzeln.
заскорóджу-вати, v. I. A.*), eineggen.
заскорóд-ити, p. v., -жувати.
заскорýзлий, adj., verschroben.
заскóчити, p. v. überrumpeln.
заскребтáти, p. v., a. zu schaben.
заскреготáти, p. v., a. zu knirschen.
заскрипíти, p. v., a. zu knarren.
засла́бн-ути, p. v. I. B., (prt. засла́б), erkranken. [bannter.
засла́н(е)ць, m. II., (5. s. -че!), Ver-
засла́ти, p. v., verbannen.
заслйнити, p. v., bespucken.
заслїп-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть; vp. -лéний), -ля́ти.
заслї́плене, n. IV., Verblendung.
заслїпля́-ти, v. I. A., verblenden.
заслóна, f. I. Vorhang, Schleier.
заслон-йти, p. v. II. A., -ювати.
заслóню-вати, v. I. A.*), verhüllen, -schleiern, -hängen. -decken.
заслот-йло ся, p. v. II. A., (vp. заслочéний), es trat Regenwetter ein.

заслу́га, f. I.*), das Verdienst.
заслу́гу-вати, v. I. A.*), verdienen, erwerben, verdient machen.
заслуженйна, f. I., Lohn, der Verdienst.
заслуже́ні́сть, f. V., Verdienstlichkeit.
заслу-жйти, p. v., -гувати.
засма́жити, p. v., rösten.
засмакува́ти, p. v., Geschmack finden.
засмалйти, p. v., anbrennen.
засмальцю-ва́ти, p. v. I. A.*), fett machen.
засма́рка-ти, p. v. I. A., verrotzen.
засмарува́ти, p. v., verschmieren.
засме́рджувати, v. I. A.*), mit Gestank erfüllen; — ся stinkend werden.
засмер-ді́ти, p. v., -жувати.
засьмі-тйти, p. v., -чувати.
засьмічу-вати, v. I. A.*), mit Mist füllen.
засьміяти ся, p. v., auflachen.
засмол-йти, p. v., -ювати.
засмо́лю-вати, v. I. A.*). verpichen, teeren.
засмутйти, p. v., -чувати.
засму́чу-вати, v. I. A.*), betrüben.
заснйді-ти, p. v. I. A., (vp. -джений), matt, schimmelig werden.
за́сн-і́т, m. I., (2. s -у), -ічене n. IV. Verkümmerung.
засні́т-йти ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. засні́чу́, vp. -че́пий), засні́чувати.
за́сні́т(о)к, m. I.*), etwas Verkümmertes.
засні́чувати ся, v. I. A.*), verkümmern.
засно́ва, f. I., Grundzug, Unterlage, Entwurf.
засно́вини, pl. f. I., Grundsteinlegung.
за́снов(о)к, m. I.*), Keim, Ansatz.
засно́ву-вати, v. I. A.*), gründen, aufspinnen.
засн-ува́ти, p. v., -о́вувати.
засн-у́ти, p. v., (prt. -у́в), einschlafen.
засоб-йти, p. v II. A., prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), -ля́ти. [helfen.
засобля́-ти, v. I. A., versorgen,
засо́бний, adj. Vorrats-. [den.
засо́в, m. I., (2. s. -у), Rutschboden.
засолодйти, p v., versüßen.
засоро́мити, p. v., beschämen.
засо́х-нути, p. v., засихати; -лий vertrocknet. [men.
заспа́ти, p. v., ver-schlafen, -säumen.
за́сьпів, m. I., (2. s. -у), Vorgesang.
засьпівати, p. v., (vor)singen.
заспоко́єне, n. IV., Beruhigung.
заспоко-і́ти, p. v., -ювати. [gen.
заспоко́ю-вати, v. I. A.*) beruhi-
заспорйти, p. v., Streit anfangen.
засрюбува́ти, p. v., zuschrauben.
зассáти ся, p. v., festsaugen.
за́став, m. I., (2. s. -у), Pfand.
заста́ва, f. I., Zollhaus.
застава́ти, v., antreffen; verstellen.
заста́в-ити, p. v., -ля́ти.
за́став-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Klappe.
заставля́-ти, v., vor-setzen, -legen, -schieben; ver-sperren, (vor)-schützen; (be)-stellen, -setzen; veranlassen, anstellen, anhalten; verpfänden.
заста́вний, adj., Versatz-, Pfand-.
заставнйчий у́ряд, Pfandleihanstalt.
застано́ва, f. I., Einstellung.
застанов-йти, p. v., -ля́ти.
застановля́-ти, v. I. A., aufhalten, einstellen, stillen; — ся erwägen, bedenken.
заста́рі-ти ся, p. v., alt werden, -лий, adj. veraltet.
заста́-ти, p. v., -ва́ти.
застел-йти, p. v., -лювати.

застéлю-вати, v. I. A.*), ver-, (be)decken, beschützen.
застерéжене, n. IV., Vorbehalt, Verwahrung.
застер-ечй, p. v., -ігáти.
застерігá-ти, v. I. A., sichern, vorbehalten, ausbedingen; — ся sich verwahren.
застигá-ти, v. I. A., kalt (starr) werden, gerinnen.
застйглий, adj., erstarrt.
застйг-нути, p. v., -áти. [stand.
зáст-ій, m. III., (2. s. -óю), Still-
зáстій-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Treibjagd.
застогнáти, p. v., a. zu stöhnen.
застoрóга, f. I.*), Verwahrung.
застосóване, n. IV., Anwendung.
застосу-вáти, p. v. I. A.*), an wenden; — ся sich verhalten.
застóю-вати ся, v. I. A.*), sich müde stehen; stagnieren.
застó-яти ся, p. v., -ювати ся.
застрáш-ити, p. v., -увати.
застрáшу-вати, v. I. A.*), erschrecken, einschüchtern.
застріл-ити, p. v., -ювáти.
застрілю-вати, v. I. A.*) erschießen, erlegen.
застром-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -лять; vp. -лéний), (hin)ein-stecken, -stechen.
застругáти, p. v., zuspitzen.
застрягá-ти, v. I. A., stecken bleiben, geraten.
застря́гн-ути, p. v., -áти.
застря-чй, siehe -гнути.
застугонїти, p. v., erdröhnen.
застýда, f. I., Erkältung.
застýджу-вáти, v. I. A.*), erkälten; abkühlen.
застуд-йти, p. v., -жувати.
застýкати, p. v., anklopfen; ertappen; zwingen.
зáступ, m. I., (2. s. -y), Spaten.
заступáти, v. I. A., vertreten, ersetzen; ver-stellen; -sperren; — ся beschützen, sich einsetzen.
заступ-йти, p. v., -áти. [schützer.
застýпник, m., I.*), Vertreter, Be-
застýпниця, f. II., Vertreterin, Beschützerin. [tretung.
заступ-нйцтво, -ство, n. I., Ver-
зáстяж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
зáсýва, f. I., Kluft. [Band.
засувá-ти, v. I. A., (hin)einschieben; — ся verschieben, rutschen.
зáсув-ка, f. I.*), (pl. -óк), Riegel.
засýвний, adj., verschiebbar, Schub-. [teilen.
засýджу-вати, v. I. A.*), verur-
засуд-йти, p. v., -жувати.
засук-áти, p. v., -увати.
засýкувати, v. I. A.*), spitz zudrehen; aufstülpen.
засумувáти, p. v trauern; ся traurig werden.
засý-нути, p. v., -вáти.
за-сýха, adv., trocken.
засýха, f. I.*), Dürre.
засуш-йти, p. v., -увати.
засýшувати, v. I. A.*), eintrocknen lassen.
засягáти, v. I. A., erlangen; рáди sich Rats erholen.
засяг-нýти, p. v., -áти.
зата-їти, p. v., -ювати. [zen.
заталáпа-ти, p. v. I. A., beschmut-
затамувáти, p. v., dämmen, stillen.
затанцювати, p. v., a. zu tanzen.
затарахкотїти, p. v., a. zu klappern. [lichen.
затáю-вати, v. I. A.*), verheim-
затвéрджу-вати, v. I. A.*), bekräftigen.
затвед-йти, p. v., -жувати.
затверд(ї)лий, adj., verhärtet, verstockt.

затверд(н)ї́лість, f. V., Verstocktheit.
затве́рднути, p. v., hart werden.
за́твір, m., I., (2. s. -у), Verschluß.
затві́рний, adj., verschließbar.
затві́рник, m. I.*), Einsiedler.
зате́, adv., dafür; hingegen.
зателе́пати ся, p. v., I. A., hintrollen.
затемн-йти, p. v., -ювати. [keln.
зате́мнювати, v. I. A.*) verdun-
затерпа́-ти, v. I. A., steif werden.
зате́рп-нути, p. v., -а́ти.
зате́рти, p. v., затира́ти.
затеса́ти, p. v., затї́сувати.
зат-ечи́, p. v., -їка́ти.
затика́льний, adj., verdeckbar.
зати́ка-ти, p. v. I. A., bestecken.
затика́-ти, v. I. A., ver-, zustopfen.
зати́ле, n. IV., Hintergrund.
зати́л(о)к, m. I.*), Hinter-haus, -hof.
зати́м, conj., infolge dessen, also.
затина́-ти, v. I. A., einhauen; — ся stocken, stottern.
затира́ти, v., I. A., (ein)reiben, verwischen. [suppe.
за́тир-ка, f. I.*); (2. pl. -ок), Mehl-
затиска́-ти, v. I. A., ein-zwängen, -drücken.
затис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
затиха́-ти, v. I. A., still werden. sich legen.
зати́х-нути, p. v., -а́ти.
за́тич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stöpsel; pl. Zierblumen.. [chen.
зати́ш(о)к, m. I.*), stilles Plätz-
зати́шний, adj., gedeckt, still, ruhig. [haben.
затї̈ва́-ти, v. I. A., anstiften, vor-
затї̈ка́-ти, v. I. A., hineinrinnen.
затї̈н(о)к, m. I.*), schattiger Ort.
затї̈н-йти, p. v., -я́ти.
затї̈ня́-ти, v. I. A., beschatten.
затї́су-вати, v. I. A.*), zuspitzen.
затї́-яти, p. v. I. A., -ва́ти.
за́ткав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Stöpsel.
затка́-ти, p. v. I. A., затика́ти.
заткну́ти, p. v., затка́ти.
затлї́ти, p. v., a. zu glimmen.
затлу́мити, p. v., erdrücken.
затьми́ти, p. v., ver-dunkeln, -finstern.
затьмі́не, n. IV., Finsternis.
затовчи́, p. v., zerstoßen.
зато́ка, f. I.*), Bucht, Busen.
зато́на, f. I., Untiefe.
зато́па, f. I., Flut.
затоп-йти, p. v. -лювати.
зато́плю-вати, v. I. A.*), überschwemmen; versenken; einheizen.
затопта́ти, p. v., einstampfen.
заторох(ко)тї́ти, p. v., a. zu klappern.
заточ-йти, p. v., -увати.
зато́чу-вати, v. I. A.*), hineinwälzen; abschleifen; — ся taumeln.
затра́вити, p. v., einbeizen. [meln.
за́трав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Beize. [schen.
затра́скати, p. v., a. zu klat-
затра́та, f. I., Vernichtung, Verderben, Verlust.
затра́-тити, p. v., -чувати.
затратува́ти, p. v., niedertreten.
затра́чу-вати, v. I. A.*), vernichten, verderben; — ся verloren gehen. [chen.
затрево́жити, p. v., bange ma-
затремтї́ти, p. v., erzittern.
затри́м-ати, p. v., -увати.
затри́му-вати, v. I. A.*), behalten, aufhalten; — ся innehalten, verweilen.
затріпотї́ти, p. v., flattern.
затрі-скати, -ща́ти, p. v., a. zu knistern, prasseln, krachen.
затрови́ти, p. v., aufhetzen.

затроїти, p. v., vergiften.
затропотіти, p. v., a. zu trommeln.
затрубити, p. v., ins Horn blasen.
затрясá-ти, v. I. A., a. zu schütteln; verschütten; — ся erbeben; abhanden kommen.
затряс-тú, p. v., -áти.
затужити, p. v., bangen, sich grämen.
затýла, f. I., Ofendeckel.
затуи-йти, p. v., -ювати.
затýлю-вати, v. I. A.*), zu-, verstopfen, -decken -schließen.
затуман-йти, p. v., -ювати.
затумáню-вати, v. I. A.*), betören.
затупити, p. v., stumpf machen.
затупíлість, f. V., Stumpfsinn.
затупіти, p. v., stumpf werden.
затурбýвати, p. v., beunruhigen, ängstigen.
зáт(у)хлий, adj., dumpfig.
затягá-ти, v. I. A., hineinziehen; eintragen; aufnehmen; anstimmen; — ся sich überziehen; sich verziehen.
затяг-нýти, p. v., -áти.
затямити, p. v., merken, gedenken.
зат-яти, p. v., -инáти.
затятий, adj., verstockt.
зауважáти, p. v., bemerken.
заýл(о)к, m. I.*), Nebengasse.
заýшник, m. I.*), Ohrenbläser.
заýшниця, f. II., Halsdrüse.
захвал-йти, p. v., -ювати.
захвáлю-вати, v. I. A.*), an-preisen, -empfehlen.
захват, m. I., (2. s. -y), Entzücken.
захва-тити, p. v., -чувати.
захвáчу-вати, v. I. A.*), ergreifen; überraschen.
зах(в)орí-ти, p. v. I. A., захорувáти.
зáхист, m. I., (2. s. -y), Schutz(ort).
захистити, p. v., be-schützen, -wahren.
зáхистний, adj., geschützt; verborgen.
захитáти, p. v., erschüttern, wankend machen; — ся a. zu (sch)wanken, erzittern.
захíд, m. I., (2. s. -y), Untergang, Westen; Bemühung; за одним зáходом unter einem.
зáхідний, adj., westlich, West-.
захлáнний, adj., (hab)gierig.
захлáнність, f. V., Hab-gier, -sucht.
захлисн-ýти ся, p. v. I. B., (prt. -ýв), sich verschlucken.
захляпати, p. v., mit Koth bespritzen.
захмáрити, p. v., umwölken.
захмýр-ити ся, p. v. II. A., finsteres Gesicht machen.
захо-вáти, p. v., -увати.
захóву-вати, v. I. A.*), bewahren, verbergen; ся sich betragen.
заходити, v., hineingehen; eintreten; sich einlassen; verkehren.
захóжий, adj., eingewandert.
захолїтáти, p. v., захитáти.
захолонýти, p. v., erkalten, erstarren.
захóп-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лений), -лювати.
захóплю-вати, v. I. A.*), einnehmen, erfassen, sich bemächtigen; überraschen.
захорóна, f. I., Schutz.
захорон-йти, p. v., -ювати.
захорóнний, adj., schützend.
захорóню-вати, v. I. A.*), schützen, hüten.
захору-вáти, p. v. I. A.*), erkranken.
захотіти, p. v., захóчувати.
захóчувати, v. I. A.*), verlangen, gelüsten.
захрип-áти, v. I. A., -нути.
захрипнути, p. v., heiser werden.
захропіти, p. v., a. zu schnarchen.
зацвй-сти, p. v., -тáти.
зацвитá-ти, v. I. A., auf-, erblühen; verschimmeln.
зацьвіт, m. I., (2. s. -y), Blütezeit.

зацитьк-ати, p. v. I. A., -увати.
зацитьку-вати, v. I. A.*), beschwichtigen.
зацікав-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю. 3. pl. -лять; vp. -лений), -люватп. [rig machen.
зацікавлю-вати, v. I. A.*), neugie-
заціни́ти, p. v., Preis machen, fordern.
заціпеніне, n. IV., Erstarrung.
заціпені-ти, p. v. I. A., erstarren, -лий, erstarrt.
зацмокот-іти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -їв), a. zu schnalzen.
зацокотіти, p. v., a. zu plappern.
зачаро́ване, n. IV., Verzauberung.
зачарува́ти, p. v., ver-, be-zaubern.
зач-а́ти, p. v. I. B, (prs. -ну..., prt. -а́в, imp. -ни́, vp. -а́тий), -ина́ти.
зачатко́вий, adj., Ur-, Erst-.
зача́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Anfang.
зачека́ти, p. v., warten.
зачепи́ти, p. v., зачіпа́ти.
зачер-а́ти, v. I. A., siehe -па́ти.
зачервон-и́ти, p. v. II. A. röten.
зачервоніти ся, p. v., rot werden.
за-через, conj., mit 4: wegen.
за́черк, m. I.*), Umriss; Strich, Zug.
зачеркн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), заче́рк(ув)ати. [an-streichen.
заче́рк(у-в)а́-ти, v. I. A.(*) unter-
зачерпа́-ти, v., schöpfen.
зачер(п)н-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), зачер(п)а́ти.
зачерствіти, p. v., hart werden.
зачеса́ти, p. v., зачісувати.
зачи́м, adv., ehe, bevor; weswegen, warum? [ginnen.
зачина́-ти, v. I. A., anfangen be-
зачин-и́ти, p. v., -я́ти. [ßen
зачиня́ти, v. I. A., zumachen, schlie-
зачи́рка-ти, p. v. I. A., a. zu schrillen.
зачисл-и́ти, p. v., -ювати.
зачи́слю-вати, v. I. A.*), dazumit-, an-, ein-rechnen.
зачи́стити, p. v., зачищувати.
зачита́ти ся, p. v., sich ins Lesen vertiefen. [auserlesen
зачи́щу-вати, v. I. A.*), reinigen
зачіпа́-ти, v. I. A., an-haken, -stoßen, -legen; anbinden, angreifen
за́чіп-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Angriff; Veranlassung.
зачі́пний, adj., offensiv.
за́чіпник, m. I.*), Angreifer.
зачува́-ти. v. I. A., zu hören bekommen; vernehmen.
зачудо́ване, n. IV., Verwunderung
зачудувати ся, p. v., sich verwundern.
зачу́ти, p. v., -ва́ти, wittern.
зашанува́ти, p. v., schonen.
зашелестіти, p. v., a. zu rauschen a. zu säuseln.
зашиба́-ти, v. I. A., ver-, einschieben, -schlagen, ver-letzen
зашива́-ти, v. I. A., ein-, zu-nähen
зашипіти, p. v., a. zu zischen.
за-широ́кий, adj., breit.
заши́-ти, p. v., -ва́ти. [krusten
зашкарупі-ти, p. v. I. A., ver-
зашкірник, m. I.*), Mitesser.
зашко́дити, p. v., schaden.
зашкреб(та́)ти́, p. v., a. zu krabbeln
за́шморг, m. I.*). Schlinge.
зашнурува́ти, p. v., zuschnüren
зашпили́ти, p. v., mit Stecknadeln zuheften.
зашпінка́-ти, p. v. I. A., zuknöpfen, -schnallen.
зашпо́тати ся, p. v., stolpern.
зашуміти, p. v., a. zu rauschen.
защади́ти, p. v., ersparen, schonen.
защебета́ти, p. v., a. zu zwitschern
защеміти, p. v., beklommen werden.
защепи́ти, p. v., защіплювати.
защи́та, f. I., Verteidigung, Schutz.

защит-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s., *чу́*, vp. -*че́ний*), защища́ти.
защйтник, m. I.*), Verteidiger Beschützer.
за́щін-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Heftel. [-knöpfen.
защінка́-ти, p. v. I. A., zu hefteln,
за́щіп-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Haken.
защіплю-вати, v. I. A.*), einimpfen, einpflanzen; einhaken; zuheften.
зая́ва, f. I., Erklärung.
заяв-йти, p. v. -ля́ти.
заявля́ти, v., erklären, aussagen; ся sich zeigen.
за́я-ць, m. II. (5. s. -че), Hase.
за́ячий, adj., Hasen-.
за́ячик, m. I.*), dim. за́яць.
заячйха, f. I.*), Häsin.
зба́в-ити, p. v., -ля́ти.
збавля́-ти, v. I. A., verderben, verlustig machen; erlösen.
збагн-у́ти. p. v. I. B., (prt. -у́в), ersinnen, erraten. [führen, betören.
збаламу́т-ити, p. v., (imp. -ь!) irre-
збан, m. I., -(о)к m. I.*), Krug.
зба́ноч(о)к, m. I.*), dim. збан.
збанятковатий, adj., krugförmig.
збенте́-жити, p. v., (imp. ж) aufregen.
зберега́-ти, v. I. A., bewahren, erhalten.
збер-ечй, p. v., -ера́ти.
збива́-ти, v. I. A., zusammen-, zer-, (her)ab-, -schlagen; zusammenscharren; ся з доро́ги vom Wege abirren.
збиранйна, f. I., Sammelsurium.
збйран-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sammlung.
збира́-ти, v. I. A., auflesen, sammeln, ernten; abräumen, abnehmen, -schöpfen; ся sich versammeln; aufmachen, bereit machen.
збира́ч, m. IV., (2. s. -а́), Sammler.
збйти, p. v., (prs. зіб'ю...), -ва́ти.
збитку-ва́ти (ся), v. I. A.*), verspotten, mißhandeln.
збйт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ueberfluß; -и pl. Streiche, на з. adv. zum Trotz.
збито́чни-й, adj., -к m. I.*), -ця f. II., mutwillig; Spaßmacher(in).
збіга́ти, v., (her)ab-, über-laufen, -fließen; ся sich zusammen-ziehen; -laufen, -treffen.
збі́г-чи, -гти, p. v., -а́ти.
збідні́-ти, p. v., I. A., arm-werden.
збі́же, n. II., Getreide.
збі́жний, adj. znsammenlaufend.
збілі́ти, p. v., weiß werden. [ren.
збільша́-ти, v., ver-größern, -meh-
збільш-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), -а́ти. [den.
збільші́-ти, p. v. I. A., größer wer-
збі́р, m. I., (2. s. -у), Sammlung, pl. Versammlung.
збіра́ти siehe збира́ти. [lung.
збі́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Samm-
збі́рний, adj., Sammel-.
збі́рни-к, m. I.*), Sammlung, dim. -ч(о)к, m. I.*). [Sammellinse.
збірнйч-ка, f. I.*), (2. pl. о́к)
збіснова́ті-ти, p. v. I. A., besessen [sein.
збі́ч, f. V., Berglehne.
збі́-чи, siehe -гчи.
зближа́-ти, v. I. A., nähern.
збли-зйти, p. v., -жа́ти.
зблйзька, adv., aus der Nähe.
зблі́днíти, p. v., erblassen. [і́ти.
злі́дн-ути, p. v. I. B., (prt. злі́д),
зблудйти, p. v. (ver)irren, fehlen.
збо́втати, p. v., trübe schlagen.
збога-тйти, p. v., -чувати
збогаті́ти, p. v., reich werden.
збога́чу-вати, v. I. A.*), reich machen, bereichern. [nig werden.
збожеволі́-ти, p. v. I. A., wahnsin-

зболїлий, adj., wund.
збóрище, n. II., Sammelort.
збочистий, adj., abhängend.
збоч-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), ab-weichen, -irren.
збрéсклий, adj., brüchig; sauer.
збрéскн-ути, p. v. I. B., (prt. збреск, -ла) brüchig, sauer werden.
збрехáти, p. v., lügen.
збрйдити, p. v., verekeln.
збр-йсти, p. v., -одйти. [chen.
збродйти, p. v., durch-waten, -strei-
збрóйний, adj., bewaffnet.
збройнйця. f. II., Rüstkammer.
збро-їти, v. II. B., (vp. -éний), bewaffnen, rüsten; anstellen.
збрóя, f. III., Waffe.
збрýя siehe збрóя. [mangeln.
збувáти, v., loswerden, weggeben,
збудйти, p. v., erwecken.
збудóване, n. IV., Erbauung.
збудувáти, p. v., erbauen.
збýрене, n. IV., Aufregung; Zerstörung. [ren.
збýрити, p. v., aufregen, zerstö-
збý-ти, p. v., -вáти.
збýтний, adv., entbehrlich.
збутнї-ти, p. v., I. A., übermütig werden.
збýт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ab-, Um-satz; **на з.** zum Verkauf.
звáбити, p. v. -**лювати**.
зваблйвий, adj., verlockend.
збáвлю-вати, v. I. A.*), an-, herbei-locken.
звáда, f. I., Hader.
звáдити ся, p. v., sich verhadern.
зважáти, v. I. A., (be)achten.
звáжити, p. v., ab-, er-wägen; ся wagen.
звáж-ливий, -**ний**, adj., verwegen.
звал, m. I. (2. s. -у), Trümmer.
звал-йти, p. v., -**ювати**.

звáлю-вати, v. I. A.*), niede reißen, -werfen, -stürzen; au halsen, zur Last legen.
звáнé, n. IV., Benennung; Beru
зварйти, p. v., (ab)kochen.
звáрич, m. IV., Salzsieder.
зв-áти, v. I. B., (prt. -**ав**) nenne heißen, rufen. [1. u. 2. Eh
зведенята pl. n. V., Kinder au
звéзти, p. v., **звозйти**.
звеличáти, p. v., rühmen, preisen ся prahlen.
звелйчене, n. IV., Erhöhung.
звелич-йти, p. v. II. A., (**prs.** 1 s. -ý, 3. pl. -áть), -**áти**.
звéнó, n. I., (Ketten-)Glied.
звербувáти, p. v., anwerben.
зверечй, p. v., abwerfen.
звер-нýти, p. v., -тáти.
звертáти, v. (hin)lenken; umwerfen; zurückgeben; ся sich wenden.
звертáльний, adj., (um)wendbar.
звéрт(е)нь, m. II., Sonnenwende.
звертїти ся, p. v., sich winden.
зверх, präp. mit 2: über, darüber, außer. [lich.
звéрха, adv., (von) oben, äußer-
зверхóм, adv., übermäßig.
звéрхний, adj., äußerer; vorgesetzt.
звéрхник, m. h*), Vorgesetzter.
звéрхнїсть, f. V., Obrigkeit.
звéсти, p. v., **зводйти**. [Abend.
звечерїти, v. impers., es wird
звивá-ти, v. I. A., zusammen-, ein rollen, auf-winden, -haspeln; aufiassen, -heben; ся sich sputen, tummeln.
звидїти, p. v., nach- an sehen.
звиж-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Ueberschuß. [wöhnen.
звикá-ти, v. I. A., sich (an)ge-
звйкнути, p. v., (prt. **звик**), **звикáти**.

звин-йти, p. v., -яти.
звйнний, adj., behend.
звйнність f. V., Behendigkeit.
звин ўти, p. v. I. B., (prt. -ýв), звивáти. [verzeihen.
звиня́-ти, v. I. A., entschuldigen,
звйса, f. I., Pendel.
звисá-ти, v. I. A., herabhängen; sich verlassen.
звисйстий, adj., herabhängend.
звйсн-ути, p. v. I. B., (prt. звис),
звй-ти, p. v., -вáти. [звисáти.
звихá-ти ся, v. I. A., sich tummeln.
звихн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), verrenken; verderben.
звичаéвий, adj., Gewohnheits-.
звйчá-й, m. III., (2. s. -ю), Gewohnheit, Brauch, Sitte; зазвйчай, adv., gewöhnlich.
звичáйний, adj., gewöhnlich, gebräuchlich.
звичáйність, f. V., Sitte.
звйчно, adv., gewohnt.
звід, m. I., (2. s. -у), Gewölbe.
звíд-ати, p. v., -увати.
звíдини, pl. f. I., Besuch.
звíдки, adv., woher?
звíдкись, adv., irgendwoher.
звíдний, adj., Zug-, Zieh-; trügerisch. [von hier aus.
звíд-си, -сіль, -ти. -тіля, adv.,
звíдтам, adv., von dort her.
звíду-вати, v. I. A.*), nachforschen.
звíдýн, m. I., (. s. -á) Kundschafter.
звíдус-íль, -юди, adv., von allen
зьвіздá, f. I., Stern. [Seiten.
зьвіздáр, m. II., (2. s. -я́), Astronom. [Sternwarte.
зьвіздáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь),
зьвіздáтий, adj., sternförmig.
зьвіздйстий, adj., Sternen-, gestirnt.
зьвíзд-ка, -оч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк). dim. зьвіздá.

зьвіздóбраз, m. I., (2. s. у), Sternbild.
зьвіздовйй, adj., aus Sternen.
зьвіздóчник, m. I.*), Sternmiere.
зьвіздýн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Seestern. [Sternkoralle.
зьвіздчáт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк).
зьвіздяний, adj., mit Sternen besäet. [winde.
зв-ій, m. III., (2. s. -óю), Ge-
звіку-вáти, v. I. A.*), verleben.
звíльна, adv., langsam.
звільн-йти, p. v. II. A., -яти.
звільня́-ти, v. I. A., nachlassen, mildern, verlangsamen.
звін u. dgl. siehe дзвін! [trauen.
звінчá-ти, p. v. I. A., bekränzen;
звір, m. I., (Raub)Tier.
звірйн, -ний, adj., Tier-.
звіринá, f. I., Tier.
звірйн(е)ць, m. II., Tiergarten.
звір-ити, p. v., -яти.
звірлйвий, ad., vertrauensselig.
звірокрýг, m. I.*), Tierkreis.
звíрський, adj., tierisch.
звíрю-вати ся, v. I. A.*), sich werfen (Brett).
звіря́, n. V., Tier.
звіря́-ти, v. I. A., erproben; ся anvertrauen; worauf bauen.
звіря́т-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim.
звіря́чий, adj., tierisch. [звіря́.
звіря́чість, f. V., tierisches Wesen.
звіс-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -*шу*, vp. -*шений*), hängen lassen.
звíс-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schleier.
звістйти, p. v., звіщáти. [richt.
звíст-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Nach
звíс(т)ний, adj., bekannt.
звітріне, n. IV., Verwitterung.
звітрí-ти, p. v., (vp. -лий) verwittern.
звіщá-ти, v. I. A., verständigen, verkünden. [sich fortmachen.
звíяти ся, p. v., sich erheben;

зводи́стий, adj., gewölbt
зводи́ти, v., zusammen-, zurück-, herab-, ver-, auf-führen, verursachen; heben, aufrichten.
зводли́вий, adj., trügerisch.
зводовий, adj., Wölbungs-. [звій.
зво́-єць, m. II., (2. s. -йця), dim.
зво́здик = гво́здик. [mig.
звоздикова́тий, adj., nelkenför-
звозити, v., zusammen-bringen, -fahren.
зво́л-ити, p. v. II. A., -яти.
зволнува́ти, p. v., aufregen, in Wallung bringen.
зволя́ти, v. I. A., erlauben; belieben, wollen, geruhen.
зво́ник u. dgl. siehe дзво́ник etc.
звонови́й, adj., Glocken-. [muskel.
зво́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к) Schließ-
зво́рот, m. I., (2. s. -у), Umkehr, Wendung, Rückzug.
зворо́тний, adj., круг, Wendekreis.
звору́шити, p. v., aufregen.
зво́хчене, n. IV., Befeuchtung.
звохч-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), befeuchten.
звужа́-ти, v. I. A., verengen.
звуз-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), звужа́ти
звук, m. I.*), Laut.
звукови́й, adj., Laut-.
звурд-ити ся, p. v. II A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), gerinnen.
звучни́й, adj., tönend, klingend
зву́чні́сть, f. V., Wohlklang.
звязь, f. V., Zusammenhang, Verbindung, Gefüge.
звяз-а́ти, p. v., -увати.
звя́з-кий, -ний adj., bündig, kurz.
звя́зкі́сть, f. V., Bündigkeit.
звя́зу-вати, v. I. A.*), zusammen-, (ver-)binden; fesseln.
звя́з(о)к, m. I.*), Zusammenhang.
звял-и́ти, p. v. II. A., krank (welk) machen.

зга́га = за́га.
згад-а́ти, p. v., -увати.
згаджа́-ти ся, v. I. A., зго́джув[а]
зга́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Erw[äh]nung, Erinnerung.
зга́ду-вати, v. I. A.*), erwähn[en], gedenken, erinnern.
зганьби́ти, p. v., ганьби́ти.
згани́ти, p. v., гани́ти.
ганя́-ти, v. I. A., згоня́ти.
зга́рище, n. II., Brandstätte.
згару-ва́ти, p v. I. A.*), гарува́[ти]
згаса́-ти, v. I. A., er-, ver-lösch[en]
згаси́ти, p. v., зга́шувати.
зга́с-нути, p. v., -а́ти.
зга́шу-вати, v. I. A.*), auslösch[en]
згиб, m. I., Bug, Gelenk.
згиба́-ти, v. I. A., згина́ти.
зги́дити, p. v., verekeln.
згина-ти, v. I. A., beugen, bieg[en], krümmen. [musk[el]
згина́ч, m. IV., (2. s. -а́), Be[u]
зги́нути, p. v., verschwinden, [zu] grunde gehen.
згідли́вий, adj., verträglich.
згідли́ві́сть, f. V., Verträglichke[it]
згі́дний, adj., übereinstimmen[d]
згі́н, m. I., (2. s. -у), Zusamme[n]treibung. [-händl[er]
згі́нник, m. I.*), Schweine-treibe[r]
згі́р(д)ний, adj., verächtlich, b[e]leidigend, böse.
згі́рє, n. IV., Gesenke.
згіркн-ути, p. v. I. B., (prt. -у, -кла, -кло), bitter (ranzig) we[r]den
згі́ршене, n. IV., Aergernis.
згірши́ти, p. v., Aergernis gebe[n], Ä. nehmen. [vertilge[n]
згла́дити, p. v., glätten; зо сьві[та]
зглода́ти, p. v., zer-, ab-nage[n]
зглот-и́ти ся, p. v. II. A., (pr[s]. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), sich zu sammen-rotten, -drängen.

зглу́б-йти, p. v. II. A., (prs. -лю, -лять; vp. -лений), -любати.
зглу́блю-вати, v. I. A.*), ergründen. [Rücksicht.
згляд, m. I., (2. s. у), Blick;
зглядáти ся, v., an-, zu-sehen; berücksichtigen, erbarmen.
зглй-нути ся, p. v., -дáти ся.
згнéсти, p. v., unterdrücken, vernichten. [deln, quälen.
з(г)нущá-ти ся, v. I. A., mi han-
зговорйти, p. v., hersagen, sprechen; ся verabreden.
згóда, f. I., Uebereinkunft, Zustimmung, Einigung, Einigkeit, Eintracht; einverstanden.
згоджá-ти ся, v. I. A., zu-, überein-stimmen; sich vertragen.
згодйти, p. v., in Einklang bringen, einigen; dingen; ся übereinkommen, sich einigen, vertragen. [her-, dar-nach, später.
згóд-ї, -ом, adv., nach einiger Zeit,
згодлйвий = згідлйвий.
згóдний, adj., einverstanden.
згодувáти, p. v., aufziehen.
згóжий, adj., überreinstimmend.
згóла, adv., ganz.
зголйти, p. v., wegrasieren.
згóлов-и, pl., у -ах zu Häupten.
зголод-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -жéний), aushungern lassen. [werden.
зголоднї-ти, p. v. I. A., hungrig
зголо-сйти, p. v., -шувати. [den.
зголóшу-вати, v. I. A.*), (an)mel-
згон-йти, p. v., -йти. treiben.
згоня́-ти, v. I. A., zusammen-, weg-
згорá-ти, v. I. A., verbrennen.
згорбáтї-ти, p. v. I. A., bucklig werden. [ся sich bücken.
згóрбити, p. v., bucklig machen;
згóрда, adv., stolz, wegwerfend.
згордїти, p. v., stolz, werden.

з-горй, adv., im voraus; — набрáти herunternehmen.
згор-їти, p. v., -áти.
згор-нýти, p. v., -тáти.
згортáти, v. I. A., zusammenscharren, -ziehen.
згрéб-ло, n. I., (2. pl. -éл), Striegel.
згризá-ти, v. I. A., ab-, zer-nagen; abhärmen. [von Werg.
згрїбне полотнó, grobe Leinwand
згромáджу-вати, v. I. A.*), zusammenrechen; versammeln.
згромáд-ити, p. v., -жувати.
згрубїти, p. v., dick werden.
з-грýбш-а, -ого, adv., aus dem Groben. [Tod.
згýба, f. I., Verlust; Verderben,
згубйти, p. v., verlieren; vernich-
згýбний, adj., verderblich. [ten.
згудйти, p. v., tadeln.
згулйти, p. v., annarren.
згýслий, adj., dickflüssig.
згýснути, p. v., dicht werden.
згу-стйти, p. v., -щáти.
згущá-ти, v. I. A., verdichten.
здавáти, v., heraus-, über-geben; ablegen; ся sich verlassen; taugen, zustatten kommen; schei-
здав-йти, p. v., -лювати. [nen.
з-дáвна, з дáвен дáвна, adv., von altersher. [her.
з-далéка, adv., von weitem, weit-
здáлий, adj., здáтний.
здá-ти, p. v., -вáти. [tüchtig.
здáтний, adj., tauglich, fähig,
здáтнїсть, f. V., Fähigkeit, Tüchtigkeit. [gabe.
здáча, f. IV., Ueberschuß; Ueber-
здвиг, m. I.*), (2. s. -у), Menge.
здвигáти, v., auf-, -heben, -richten, -führen; — плечима mit den Achseln zucken.
здвиг-нýти, p. v., -áти.
здвйжене, n. IV., Erhebung.
здебéла, adv., unverhofft.

здебільш-а, -ого, adv., im großen.
здéржа-ти, p. v., -увати.
здéржно, adv., enthaltsam.
здéржу-вати, v. I. A.*), ab-, an-, auf-, zurück-halten.
здéрти, p. v., (prs. зі-дрý, imp. -дрú), здирáти.
здибá-ти, v. I. A., begegnen.
здивувáти, p. v., verwundern.
здимúдї-ти, здимеві-ти, p. v. I. A., verschwinden. [schinden.
здирá-ти, v. I. A., (her)abreißen,
здúрство, n. I., Raub. [werden.
здитинї-ти, p. v. I. A., kindisch
здихáти, v., seufzen; zugrunde gehen. [здихáти.
здихнý-ти, p. v. I. B., (prt. -ýв),
здичі-ти, p. v. I. A., verwildern.
здібний, adj., здáтний.
здібнíсть, f. V., здáтність.
здіймá-ти, v. I. A., здоймáти.
здїлáти, p. v., зробúти.
здобá, f. I., оздóба.
здоб-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -лять, vp. -лéний), schmükken, zieren.
здóбич = дóбич.
здобúчний, adj., Beute-.
здобúчник, m. I.*), Freibeuter.
здобрі-ти, p. v. I. A., gut werden.
здобувáти, v., einnehmen; erobern, erbeuten; erwerben; ся sich emporschwingen.
здобý-ти, p. v., (vp. тий), -вати.
здобýт(о)к, m. I.*), (2. s. у), Gewinn; Errungenschaft.
здóгад, m. I., (2. s. -у), Andeutung, Vermutung.
здогадáти ся, p. v., догадáти ся.
здóгíн, m. I., (2. s. -у), Wettlauf.
здогон-úти, p. v., -яти.
здогоня́-ти, v. I. A., nach-, er-eilen.
здоймá-ти, v. I. A., (her)ab-heben, -nehmen; erheben, aufrichten.
здоїти, p. v., ab-, aus-melken.
здолá-ти, p. v. I. A., vermögen.
здоп-тáти, p. v. I. B., (prs. -чу, prt. -тáв, imp. -чú, vp. -тáний), zertreten.
здоровé-зний, -нний; adj., gesund, rüstig; sehr groß.
здорóв(ий), adj., gesund.
здорóв-ити, v. II. A., (prs. 1 s. -лю́, 3. pl. -лять, vp. -лéний), grüßen.
здорові-ти, v. I. A., genesen.
здорóвка-ти, v. I. A., здоровúти.
здорóвлє, n. IV., Gesundheit.
здóхлий, adj., tot.
здохля́к, m. I.*), (2. s. -á), Krüppel.
здóхн-ути, p. v. I. B., (prt. здох), здихáти.
здригá-ти ся, v. I. A., erzittern, zusammenschauern. [здригáти.
здрігн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв),
здрімáти, p. v., einschlummern.
здрогнýти = здрігнýти.
здротувáти, p. v., дротувáти.
здружúти, p. v., befreunden.
здрýлити, p. v., herabstoßen.
з(д)ря́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Pupille.
здувá-ти, v. I. A., ab-, weg-, zusammen-blasen, -wehen; aufblähen. [з. krank sein.
здýжа-ти, v. I. A., vermögen; не
здýмна, adv., згóрда.
здурúти, p. v., abnarren.
здуріти, p. v., närrisch werden.
здусúти, p. v., zusammen-drücken, -pressen.
здý-ти, p. v., -вáти.
з'єднá-ти, p. v. I. A., vereinen.
зéлезь, f. V., Drüse.
зéлень, f. V., das Grün.
зелéний, adj., grün.
зелен-úти, v. II. A., grün färben.
зелéнíсть, f. V., das Grün.
зеленї-ти, v. I. A., grünen.

зеленковатий, adj., grünlich
зеленцем, adj., unreif.
зеленявий, adv., grünlich
зеленяк, m. I.*), (2. s.· -á), Goldkäfer.
зелїзо, u dgl. siehe желїзо.
зельний, adj., Kraut-.
зело, n. I., Kraut.
земельний, adj., Grund-.
землеводний, **adj.**, Amphibium.
землемір, m. I., Feldmesser.
землемірство, **n.** I., Geometrie.
земленька, f. I.*), dim. земля.
землепись, f. V., Erdkunde.
землепис(е)ць, m. II., Geograph.
землеписний, adj., erdkundlich.
землистий, adj., erdig.
землиця, f. II., dim. земля.
зем-ля, f. II., (2. pl. -éль), Erde, Boden; Land. [mann.
земля-к, m. I.*), (5. s. -че!) Lands-
земляний, adj., Erd-. [Hütte.
землян-ка, f. I.*), Erd-, Lehm-
земляч-ка, f. I.*), (2 pl. -óк), Landsmännin.
земний, adj., irdisch, Erd-.
земник, m. I.*), (2. s. -á), Keller.
земноводні, adj., Amphibien.
земский, adj., Erd-. [dim. зерно.
зерен-це, n. III., (2. pl. -éць),
зеркал-евий, -ьний, adj., Spiegel-.
зеркальник, m. I.*), Spiegelma-
зеркало, n. I., Spiegel. [cher.
зернак, m. I.*), (2. s -á), Steinfrucht.
зерне, n. IV., coll., Körner.
зернистий, adj., körnig. [ling.
зернів-ка, f. I *), (2. pl. -óк), Säm-
зер-но, n. I., (2. pl. -éн), Kern, Korn. (2, pl.-ок), dim. зерно.
зерня, n. V., -т-ко, -точ-ко, n. I.*),
зжати, p. v., (prs. u. imp. зі-), зжинати. [зжирати.
зжерти, p. v., (prs. u. imp. зі-);
зжина-ти, v. I. A., absicheln.
зжира-ти, v. I. A., auf-, ab-fressen.
зжити ся, p. v., sich einleben.
з-за, praep. 2: von, hinter; wegen.
з-завидна, adv., завидка. [ten.
з-заду, adv., rückwärts, von hin-
ззира-ти, v. I. A., anschauen, angaffen.
зиз(ов)атий, adj., schielend.
зима, f. I., Winter. [мівка.
зимар-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), зи-
зим(е)ць, m. II., (2. s. -я), Dach-
зимі, adv., im Winter. [giebel.
зимів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Winterhütte. [winterung.
зимів-ля, f. II., (2. pl. -éль), Ueber
зимний, adj., kalt, Winter-.
зимно, n. I., Kälte; adv., kalt.
зимнокровний, adj, kaltblütig.
зимнокровнiсть, f. V., Kaltblütig-
зимовий, adj., Winter-. [keit.
зимовик, m. I.*) (2. s. -á), осїнний, Herbstzeitlose.
зиму-вати, v. I. A.*), wintern.
зирк!, int., guck!
зирка-ти, v. I. A.*), blicken.
зиркн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
зиск, m I.*), Gewinn. [зиркати.
зиска-ти, v. I. A., gewinnen.
з'ист-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений), verwirklichen.
зичити = жичити.
зі siehe з, зо!
зібгати, p. v., biegen. [sammeln
зі-брати, p. v., (prs. u. imp. з-), (ver)-
зїв, m. I., Schlund, pl. Kiemen.
зїва-ти, v. I. A., gähnen.
зївкий, adj., bitterlich.
зївний, adj., Kiemen-. [зївати.
зївн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
зівялий, adj., welk. [ken.
зівя-нути, p. v., (prt. -в), verwel-
зі-гнати, p. v., (prs. u. imp. з-), auf-, ab-, ver-treiben.
зігнути, p. v., beugen, biegen, ся sich bücken. [zehren
з'їда-ти, v. I. A., auffressen, ver-

з'їди, pl. m. I., Fraß.
з'їзд, m. I., (2. s. -у), Zusammenkunft.
з'їзджа́-ти, v. I. A., herunterfahren; ся zusammenkommen.
зійти́, p. v., сходи́ти.
зі́лє, n. IV., Kraut.
зілля́ти, p. v., злива́ти.
зі́льний, adj., Kraut-.
зі́льни́к, m. I.*), (2. s. -á), Blumengarten.
зімлі́ти, p. v., ohnmächtig werden.
зім(н)я́ти, p. v., zerknittern.
зіни́ця, f. II., Augapfel.
зіпра́вди, adv., спра́вдї.
зіпрі́ти, p. v., in Schweiß geraten.
зіпсува́ти, p. v., verderben.
зіпхну́ти, p. v., спиха́ти.
зір, m. I., (2. s. -у), Gesicht, Blick.
зірва́ти, p. v., зрива́ти.
зір-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. зоря́.
зірки́й, adj., umsichtig.
зірни́й, adj., sternhell.
зірни́ця, f. II., зо́ря́.
зіро́чний, adj., Stern-.
зі-спо́ду, adv., von unten her.
зісса́ти, p. v., aussaugen.
...става́ти, v., zurück-, übrig-, bleiben.
...ста́рі-ти ся, p. v., alt werden.
...ста́ти, p. v., -ва́ти.
...сти, p. v., з'їда́ти.
...стрі́ну́ти, p. v., begegnen.
зістрі́ти́ти, p. v., begegnen.
зісува́ти, v., herunter-, zusammenschieben, -rücken.
зісу́-нути, p. v., -ва́ти.
зіткну́ти ся, p. v., in Berührung kommen, aneinander geraten.
...ітлі́ти, p. v., verglimmen.
...ітха́-ти, v. I. A., (auf)seufzen.
...ітхн-у́ти, p. v., I. B., (prt. -ýв); зітха́ти.
...абу́да-ти, p. v. I. A., leidlich zustande bringen.
...а́годити, p. v., bereit machen, ...ichten.
...чити, p. v., herstellen.

злази́ти, v., herabsteigen.
зла́комити ся, p. v., lüstern werden.
злапа́ти, p. v., злови́ти.
злата́ти, p. v., zusammenflicken.
зла́то- siehe зо́лото-!
зле, adv., schlecht, übel, arg.
зле́гка, adv., leicht, sanft.
злегчи́ти, p. v., erleichtern.
зледащі́-ти, p. v. I. A., liederlich werden.
злекш-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. -ý, 3. pl. -а́ть), erleichtern.
злекші́-ти, p. v. I. A., leichter werden.
злеті́ти, p. v., злїта́ти.
зли́ва, f. I., Platzregen.
злива́-ти, v. I. A., ab- be-, zusammen-gießen, zusammen-fließen.
зли́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Abguß.
зли́вний, adj., дощ Platzregen.
злида́р, m. II., (2. s. -я́), der Darbende.
злиде́нний, adj., elend.
зли́днї, pl. m. II., Ungemach, Elend.
злиз-а́ти, p. v., -увати.
зли́зу-вати, p. I. A.*), ablecken.
злий, adj., schlecht, böse, übel, arg.
злину́ти, p. v., auf-, weg-fliegen.
злипа́-ти, v. I. A., zusammenkleben.
зли́п-нути, p. v., -а́ти
зли́-ти, p. v., -ва́ти.
зл-и́ти ся, v. II. A., зло́стити ся.
злитє́, n. IV., Verschmelzung.
зли́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Rest, Nachlaß.
зли́шний, adj., über-flüssig, -zählig, entbehrlich.
з-лі́ва, adv., links.
злїза́-ти, v. I. A., herabsteigen; abfallen.
злї́з-ти, p. v., -а́ти.
злї́нити ся, p. v., sich häuten.
злї́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Häutung.
злї́п-и́ти, p. v., -лювати.
злї́плю-вати, v. I. A.*), zusammenkleben, -leimen.
злї́сний, m. = adj., siehe лїсни́чий.
злі́сть, f. V., Zorn.

злїтати, v., auf-, herab-, durchfliegen.
злїчити, p. v., zusammen-zählen.
зло, n. I., (2. pl. зол), das Böse, Uebel, Schlechte.
злоба, f. I., Bosheit. [haft.
злоб-ивий, -ливий, -ний, adj., bos-
зловити, p. v., fangen, erwischen.
злодїй m. III., (pl. злодїї), Dieb, Bösewicht. [Diebin.
злодїй-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
злодїйский, adj., Diebs-, diebisch.
злодїйство, n. I, Diebstahl.
злод-юга, m.-f. I.*), -їй.
зложити, p. v., zusammen-legen, -setzen; machen, verfassen; ab-, nieder-legen;
зложний, adj., zusammengesetzt.
зложнїсть, f. V., Zusammen-
зломити, p. v., brechen. [setzung.
злом(о)к, m. I.*), Bruchstück.
злопамятний, adj. unseligen Andenkens.
злорадий, adj. schadenfroh.
злорікий, adj., verleumderisch.
злосливий, adj., boshaft.
злосливість, f. V., Boshaftigkeit.
злосний, adj., zornig. [Mensch.
злосник, m. I.*), böser, zorniger
злосниця, f. II., böses, zorniges Weib.
злото, u. dgl. siehe золото etc.
злочин, m. I., (2. s. -у), Missetat, Verbrechen.
злочин-(е)ць, m. II., (5. s. -че), Missetäter; Verbrecher.
злуда, f. I., Täuschung.
злудити, p. v., täuschen.
злудий, adj., trügerisch.
злука, f. I.*), Bund, Vereinigung.
злукавити, p. v., sich falsch zeigen; verraten. [ausrauben.
злупити, p. v., ablalgen, shhinden;
злуча-й, m. III. (2. s. -ю) (Zu) Fall.
злуч-ити, p. v., -увати. [einigen.
злучу-вати, v. I. A.*), ver-binden,
злущити, p. v., aushülsen.
злюбити, p. v., lieb gewinnen.
злютувати, p. v., zusammenlöten.
злющий, adj., böse, grimmig.
злякати, p. v., erschrecken.
зляти, p. v., зливати.
змаганє, n. IV., Bestreben.
змага-ти, v. I. A., vermögen; sich bestreben; ся zunehmen; strei-
змаза, f. I., Schandfleck. [ten.
з-майки, adv., hinterlistig.
змайструвати, p. v., verfertigen.
змалїти, p. v., klein werden.
з-малу, з-малку, adv., von Kindheit an. [aufreiben.
змарга-ти ся, p. v. I. A., sich
змарнїти, p. v., abhärmen, abmagern.
змарнувати, p. v., vergeuden.
змежи, präp. 2: von, aus, aus der Mitte. [gern.
зменьшати, v., verkleinern, verrin-
зменьш-йти, p. v., -ати.
змерза-ти, v. I. A., frieren.
змерзити, p. v., vereckeln.
змерзлюх, m. I., (s. 2. -а, 5. u. 7. -у), der leicht friert.
змерз-нути, p. v., -ати. [rung.
змерк, m. I.*), (2. s. -у), Dämme-
змерка-ти ся, v. I. A., dämmern.
змерк-нути ся, p. v., -ати.
змести, p. v., змітати. [schen.
змива-ти, v. I. A., ab-, weg-wa-
змий, m. III. (2. s. -я), Drache, Schlange.
змиєвий, adj., Drachen-.
змика-ти, v. I. A., fort-, weglaufen, entwischen.
змикитити, p. v., treulos handeln.
змилити, p. v., irren, fehlen.
змилувати ся, p. v., sich erbarmen.
змилосердити ся, p. v., sich erbar-
змисл, m. I (2. s. -у), Sinn. [men.

змисло́вий, adj., sinnlich.
змисло́вість, f. V., Sinnlichkeit.
змия́, f. II., змий.
змия́стий, adj., schlangenähnlich.
зми́-ти, p. v., -ва́ти.
зміна, f. I., (Ver)Aenderung, Wechsel.
змін-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
змін-ний, -ли́вий, adj., veränderlich.
змінник, m. I.*), Verräter.
змінність, f. V., Veränderlichkeit.
зміня́ти, v., (ver)ändern, wechseln.
змір-ити, p. v., -я́ти. [merken.
зміркува́ти, p. v., ermessen; bemerken.
зміря́ти, v., abmessen; abzielen.
зміст, m. I., (2. s. -y), Inhalt.
зміцнене, n. IV., Kräftigung, Erstarkung.
зміцн-и́ти, p. v., -я́ти. [starkung.
зміцні́ти, p. v. erstarken. [ken.
зміцня́-ти, v. I. A., kräftigen, stärken.
зміш-а́ти, p. v., -увати.
змішу-вати, v. I. A.*), mischen, mengen; verwirren; *ся* verlegen werden.
змо́ва, f. I., Verabredung.
змо́в-ити, p. v., -ля́ти.
змо́вкнути, p. v., verstummen.
змовля́-ти, v. I. A., hersagen; *ся* sich verabreden. [gen.
змовча́ти, p. v, still, ver-schweigen.
змо́га, f. I.*), Können, Vermögen.
змо(г)чи́, p. v., können, vermögen; *ся* müde werden.
змо́жність, f. V., Möglichkeit.
змо́кнути, p. v., naß werden.
змоло́ти, p. v., abmahlen.
змолоти́ти, p. v., abdreschen.
змоло́тник, m. I.*), Drescher.
змо́ра, f. I., Alp.
змори́ти, p. v., ab-plagen, -quälen.
змо́рщити, p. v., runzeln.
змота́ти, p. v., zusammen-, aufwinden.
змочи́, siehe змогчи́. [winden.
змочи́ти, p. v., durchnässen.
змудрува́ти, p. v., überlisten.
змул-и́ти, p v. II. A., -ювати.
зму́лю-вати, v. I. A.*), abschwemmen, verschlämmen.
змурува́ти, p. v., aufmauern.
зму́с-ити, p. v., II. A., (prs. 1. s. *-шу*, vp. *-шений*), зму́шувати.
змути́ти, p. v., trüben.
зму́чити, p. v., ermüden.
зму́шу-вати. v. I. A.*), zwingen.
змягча́-ти, v. I. A., erweichen.
змя́гчене, n. IV., Erweichung.
змягч-и́ти, p. v., -а́ти.
змяка́-ти, v. I. A., weich werden.
змя́к-нути, p. v., -а́ти. [Kenner.
зна́в(е)ць, m. II., (5. s. че), Kenner.
з-над, präp. 2; von — her von über.
знадво́ру, adv., von außen. [über.
зна́дити, p. v., anlocken.
знадо́ба, f. I., günstiger Umstand; Gerät. [statten kommen.
знадоби́ти, p. v., anpassen; *ся* zustatten kommen.
знае́мий, — знако́мий.
зна́йк-о, m. I.*), Alleswisser.
знайо́мий = знако́мий.
знайти́, p. v., знаходи́ти.
знак, m. I.*), (2. s. -у́), Zeichen, Merkmal.
знако́мий, adj., bekannt. [Merkmal.
знако́мість, f. V., Bekanntschaft.
знамени́тий, adj., bedeutend, ausgezeichnet.
знаме́нний, adj., bezeichnend.
знаме́нник, m. I.*), Nenner.
знам-я́, (Dekl. = імя́), знак.
знане́, n. IV., Kenntnis.
наря́д, m. I., (2. s. -y), Ordnung; Werkzeug.
знаряди́ти, p. v., ausrüsten.
знать, adv., wohl.
знате́, n. IV., Wissen.
зна́-ти, v. I. A., kennen, wissen; *ся* sich auskennen.
зна́тний, adj., bekannt, berühmt.
зна́ток, m. I.*), Kenner, Fachmann.
знаха́р, m. II., (2. s. -я́), Wahrsager. [I.*), (2. pl. -ок), Fund.
зна́хід, m. I., (2. s. -y); -ка. f.

знаходити, p. v., finden, treffen.
знáхор-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wahrsagerin.
знáхорство, n. I., Wahrsagerei.
знач-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), bezeichnen; bedeuten, gelten; т. зн. d. h.
значіне, n. IV., Bedeutung, Sinn.
значний, adj., bedeutend. [знак.
знач(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), dim.
зневáга, f. I.*), Ver-, Miß-achtung, Beschimpfung.
зневажá-ти, v. I. A., beschimpfen, entehren, verachten.
зневáж-ити, p. v., -áти.
зневáжний, adj., verächtlich.
зневáжник, m. I.*), Verächter.
зневíра, f. I., Verzweiflung.
зневíр-ити ся, p. v., -яти.
зневірá-ти, v. I. A., zweifeln, verzweifeln; ся untreu werden, verraten.
зневóлити, p. v., zwingen.
з-недíлї, adv. nach Sonntag.
знемагá-ти, v. I. A. schwach, krank werden.
знемóга, f. I.*). Schwäche.
знем-очи, p. v., -агáти.
знемощí-ти, p. v. I. A., знемочи.
зненáвидїти, p. v., Haß fassen.
зненáцька, adv., unver-hofft, -sehens; plötzlich. [sichtlich.
з-не-нáроку, adv., zufällig, unab-
знеохó-тити, p. v., -чувати.
знеохóчене, n. IV., Entmutigung.
знеохóчувати, v. I. A.*), die Lust benehmen, entmutigen.
знесилити, p. v. schwächen, entkräften. [den.
зneслáвити, p. v., entehren, schän-
знéсти, p. v., зносити.
знетерпилив-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лений), ungeduldig machen.
з-нéхотя adv., unwillkürlich.
знечестити, p. v., entehren, beschimpfen.
знидїти, p. v., змарнїти.
знижá-ти, v. I. A., niedersenken, herabsetzen; ся sich herablassen,
знизити, p. v., знижáти.
зникá-ти, v. I. A., (ver)schwinden, vergehen.
зник-нути, p. v., -áти.
знимá-ти, v. I. A., здоймáти.
зним(о)к, m. I.*) (2. s. -у), nahme.
знищене, n. IV., Vernichtung,
знищити, p. v., ver-nichten, -tilgen, -derben.
знївéчити, p. v., знищити.
знїжити, p. v., verweichlichen, verzärteln. [Arbeit.
знїй, m. III., (2. s. знóю), schwere
знїкчемнї-ти, p. v. I. A., verkommen.
знїмч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), germanisieren.
знов, -а, -у, adv., wieder, neuerlich.
знов-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лений), -ляти.
зновля-ти, v. I. A., erneuern.
зноровити, p. v., verwöhnen, störrig machen. [ziehung.
знóсини, pl. f. I., Verkehr, Be-
зносити, v., zusammen-, herab-er-tragen; aufheben; abnützen; яйцї Eier legen. [leidlich.
знос-ливий, -ний, adj., erträglich,
знóс(о)к, m. I.*), letztes Ei.
з-нóчи = снóчи.
знудити, p. v., langweilen.
знущá-ти ся, v. I. A., schlecht behandeln, tyrannisieren.
знюхати ся, p. v., Bekanntschaft machen, sich verbinden.
зн-яти, p. v. I. B., (prs. -иму, prt. -яв, imp. -имй, vp. -ятий) здоймити.

зо-, siehe auch зі-, зу-, с-!
зобовя́зане, n. IV., Verpflichtung.
зобовяз-**а́ти**, p. v., -увати.
зобовя́зу-вати, v. I. A.*), verpflichten. [darstellen.
з'обража́-ти, v. I. A., versinnlichen,
з'обра-зи́ти, p. v., -жа́ти.
зо́всїм, adv., ganz, vollends.
зов-у́ u. dgl. siehe зва́ти.
зогни́ти, p. v., verfaulen.
зогріши́ти, p. v., sündigen.
з'**одяга́ти**, v., bekleiden.
з'**одяг-ну́ти**, p. v., -а́ти.
зозу́ля, u. dgl. siehe зазу́ля etc.
зойк, m. I.*), (2. s. -у), Aufschrei, Jammer.
з-око́ла, adv., ringsum von außen.
з-окре́ма, adv., besonders, einzeln.
зола́, f. I., Lauge. [schwulst.
зо́лза, f. I., Drüse: pl. Drüsenge-
зол-и́ти, v. II. A., einlaugen.
золота́р, m. II., (2. s. -я́), Goldschmied.
золоти́й, adj., golden; Gulden.
золоти́ло, n. I., Rauschgold.
золоти́стий, adj., goldschimmernd.
золот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), vergolden.
золотни́к, m. I.*), (2. s. -а́), goldene Ader; Bandwurm; Flachsseide.
зо́лото, n. I., Gold.
золотове́рхий, adj., goldkuppelig.
золотогри́вий, adj., goldmähnig.
золотокри́лий, ad., goldflügelig.
золотопе́рий, adj., goldgefiedert.
золоторо́гий, adj., goldhörnig.
золототка́ний, adj., goldgewirkt.
золотоу́стий, adj., Goldmund.
золоту́ха, f. I.*), Skropheln.
зомлїва́-ти, v. I. A., ohnmächtig werden.
зор = зір.
з'ор-а́ти, p. v., -ювати.
зоре́вий, adj., Sternen-.
зори́стий, adj., gestirnt.
зо́р-ити, v. II. A., blicken, schauen; beobachten. [werden.
зорі́-ти, v. I. A., leuchten; hell
зорови́й, adj., Seh-. [aus-richten.
з'**ору́дувати**, p. v., besorgen, ver-,
з'**оружи́ти**, p. v., ausrüsten.
з'о́рю-вати, v. I. A.*), ausackern.
зо́ря, f. II., (2. pl. зір), Stern.
зоряни́й, adj., gestirnt.
зоряни́ця, f. II., Morgenröte.
зоря́-ти, v. I. A., dämmern; glänzen, leuchten.
з'осі́бна, adv., einzeln, besonders.
зоста́рі-ти ся, p. v. I. A., alt werden.
зошива́-ти, v. I. A., zusammen- [nähen.
зо́шит, m. I., Heft.
зоши́-ти, p. v., -ва́ти.
зп- siehe сп-!
з-пів, adv., fast die Hälfte, halb.
з-під, präp. 2: von unten.
з-пом-ежи, -іж, präp. 2: aus der Mitte. [hin.
з-понад, präp. von — darüber
з-по-перед, präp., siehe з-перед.
з-по-під, präp., siehe з-під.
з-пра́ва, adv., von rechts her.
з-при, з-по-при, präp. 2: von der Seite. [Zeit.
з-приго́дом, adv., nach geraumer
з-про́вола, adv., langsam.
зрабува́ти, p. v., berauben.
зра́да, f. I., Verrat.
зра́джу-вати, v. I. A.*), verraten.
зра́д-ити, p. v., -жувати.
зраді́ти, p. v., sich erfreuen.
зрадли́вий, adj., verräterisch, [falsch.
зра́дник, m. I.*), Verräter.
зра́дниця, f. II., Verräterin.
зра́дувати ся, p. v., sich erfreuen.
зража́-ти, v. I. A., entmutigen; abgeneigt machen.
зраз, m. I., (Pfropf-)Reis.
з-раз, adv., etwa einmal.

зразко́вий, adj., Muster-.
зра́з(о)к, m. I.*), Muster-.
з-ра́зу, adv., anfangs, zuerst.
зран-и́ти, p. v., -ювати.
зра́ню-вати, v. I. A.*), verwunden.
зречи́ ся, p. v., зріка́ти ся.
з-ре́штою, adv., übrigens, sonst.
зрива́-ти, v. I. A., abreißen, pflücken.
зри́ще, n. II., Schauspiel.
зрі́би, pl. m. I., grobe Leinwand.
зрі́бн-ий, adj., -е полотно́ grobe Leinwand.
зрівн-а́ти, p. v., -ювати.
зрі́вню-вати, v. I. A.*), gleich machen, ebnen; ся sich vergleichen, gleichstellen.
зрі́внанє, n. IV., Gleichstellung.
зріді́ти, p v., schütter, dünn werden.
з-рі́дка, adv., selten.
зрі́д-нути, p. v., ї́ти.
зрі́з-ати, p. v., -увати.
зрі́зу-вати, v. I. A.*), ab-, wegschneiden.
зріка́-ти ся, v. I. A., sich lossagen, entsagen, verzichten.
зрі́лий, adj., reif.
зрі́лість, f. V., Reife.
зрі́нє, n. IV., das Sehen.
зріни́ця, f. II., зїни́ця, Stern.
зрі́ст, m. I., (2. s. -у), Wachstum, Wuchs.
зрі́тель, m. II., Zuschauer.
зрі́тель-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zuschauerin.
зрі́тельний, adj., Seh-.
зр-і́ти, v. II. A., (prt. -ів) sehen, schauen.
зрі́-ти, v. I. A., reifen.
зроби́ти, p. v., fertig machen, vollbringen; tun, ausrichten; ся werden, geschehen, zustande kommen; abnützen.
зро́б(о)к, m. I.*), entkräfteter Mensch.
зроди́ти, p. v., geraten, hervorbringen.
з-ро́ду, adv., von Natur, von Geburt.
зрозумі́лий, adj., verständlich, begreiflich, faßlich.
зрозумі́лість, f. V., Verständlichkeit, Faßlichkeit.
зрозумі́нє, n. IV. Verständnis, Einsicht.
зрозумі́ти, p. v., verstehen, fassen, begreifen.
зрої́ти ся, p. v., (alle) Schwärme lassen.
зрок, m. I *), (2. s. -у), Gesicht.
зрони́ти, p. v., vergießen, verlieren.
зроси́ти, p. v., зроша́ти.
зро́слий, adj., zusammengewachsen.
зроста́-ти, v. I. A., an-, auf-; ver-, zusammen-wachsen; zunehmen.
зрост-и́, p. v., -а́ти.
зроша́-ти, v. I. A., be-tauen, -netzen, -feuchten.
зруб, m. I., Holzschlag.
зруб-а́ти, p. v., -увати.
зру́бу-вати, v. I. A.*), niederhauen, fällen.
зруді́ти, p. v., rostbraun, fuchsrot werden.
зруйнува́ти, p. v., zerstören.
зрумяни́ти, p. v., röten.
зру́шити, p. v., -увати.
зру́шу-вати, v. I. A.*), auf-, wegrühren.
зру́чний adj., geschickt.
зру́чність, f. V., Geschicklichkeit.
зру́щити, p. v., ruthenisieren.
зряджа́-ти, v. I A., bereit halten, ausrüsten.
зряд-и́ти, p. v., -жа́ти.
зря́чий, adj., sehend.
зря́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Augapfel.
зс-, siehe auch зіс-, зос-!
зсаджа́-ти, v. I. A., ab-, herunter-setzen, -heben.
зсад-и́ти, p. v., -жа́ти.

зсип, m. I., (2. s. -у), Schüttboden.
зсипа́-ти, v. I. A., zusammenschütten.
зсйпати, p. v., зсипа́ти.
зсїда́ти, v., ab-sitzen; ся gerinnen.
зсї-сти, p. v., -да́ти.
зсукати, p. v., zusammendrehen.
зсуш-йти, p. v., -увати.
зсу́шу-вати, v. I. A.*), aus-dörren, -trocknen; ся ver-dorren, [trocknen.
зт-, siehe ст!
з-ти́ха, adv., still.
зу-, siehe auch зо-, зі-, з-, с-, су-!
зуб, m. I., Zahn, Zinke, Zacke.
зуба́тий, adj., (groß)zähnig, gezähnt.
зубела́-ти, v. I. A., коня́ zäumen.
зубе́ло, n. I., Zaumgebiß. [зуб.
зуб(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), dim.
зу́бний, adj., Zahn-.
зуборі́г, m. I.*), Narwal.
зубр, m. I., Auerochs.
зубча́-стий, -тий, adj., gezähnt, zackig.
зу́бчик, m. I.*), dim. зуб.
з'ужива́-ти, v. I. A., abnützen.
з'ужи́-ти, p. v., -ва́ти.
з'уміти, p. v., können, vermögen; ся staunen, stutzen.
зупин-йти, p. v., -я́ти.
зупиня́-ти, v. I. A., aufhalten, hindern, hemmen; zügeln.
зусйлє, n. IV., Kraftaufwand.
зусйльно, adv., mühsam.
з'усїль, adv., allerseits.
з'усїм, siehe зовсїм.
зу́стрі-т, m. I. (2. s. -у), -ч, f. V., Begegnung; ітй на — entgegengehen.
зустрі-тити, p. v., -ча́ти.
зустріча́ти, v., begegnen.
з'уоюди, adv., überall her.
зух, m. I., (5. u. 7. s. -у), wackerer Mensch.
зухва́лий, adj., übermütig, keck.
зухва́лість, f. V., Uebermut, Verwegenheit.
зф-, зх-, зц-, зч-, зш-, зщ-, sieh auch сф-, сх-, сц-, сч-, сщ- u. щ-.
з-ча́ста, adv., oftmals.
зябкий, adj., frierend.
зя́бли-к, m. I.*), -ця, f. II., Bl
зябля́, f. II., Winterbrache. [fr
зябл-йти, v. II. A., f. d. Winter pflügen. [frier
зя́бн-ути, v. I. B., (prt. зя
з'яв-йти ся, p. v., -ля́ти ся.
з'я́вище, n. II., Erscheinung
з'являти ся, v., sich zeigen, scheinen. [ren, aufklär
з'ясу-ва́ти, p. v. I. A.*), offenb
зять, m. II., (1. pl. -ї), Schwiegersohn.
зя́т-евий, -їв, adj., des Eidam

И, Й.

и- siehe і-!
й = і.
иг-ла́, f. I., (2. pl. -о́л), Nad
игло́вий, adj., Nadel-.
иго́льний, adj., Nadel-.
иго́льни-к, m. I.*), -ця, f. II., Nadelbüchse. [Spiel(zeug
йграш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́
игре́ць, m. II., (2. s. -я́), Spiele
игр(о́в)ище, n. II., Spielort.
игу́мен, m. I., Abt.
йд-у, -е́ш, -е́... siehe ітй.
из-, siehe із- oder з-!
йкра, f. I., Laich, Rogen.
икрйстий, adj., rogenhältig.
икр-йти, v. II. A., laichen.
иле́м, m. I., йльма, f. I., Ulme
иля́к, m. I*), (2. s. -а́), Schlamm
имбі́р, m. I., Ingwer. [fliege
имен-, siehe імен-.
ймйти, siehe імйти.
имла́ = мгла.

йму, siehe імúти.
имя́ = імя́. [sonsten.
ина́к-ше, adv., anders; conj., an-
ина́кший, adj., ein anderer.
ина́че = ина́кше.
и́нде, adv., anders, sonst.
и́ндик, m. I.*), Truthahn. [henne.
и́ндич-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Trut-
инева́тий, adv., bereift.
и́ней, m. III., Reif.
и́нколи, adv., dann und wann, manchmal.
и́нодї, adv., zuweilen.
и́нь-чий, -ший, adj., ein anderer.
йо́го = его́.
йой! int., o weh!
йо́йка-ти (ся), v. I. A., wehklagen.
иржа́ = ржа.
иск-, siehe ск-!
и́ск-ра, f. I., (2. pl. -ор), Funke.
и́скренний, adj., aufrichtig.
искри́стий, adj., funkelnd.
искр-и́ти (ся), v. II. A., funkeln.
исп-, siehe сп-!
и́спит, m. I., (2. s. -у), Prüfung.
испито́вий, adj., Prüfungs-.
испиту-ва́ти, v. I. A.*), prüfen.
ист-, siehe іст- oder ст-!
и́ст(н)ий, adj., wirklich, echt.
и́стина, f. I., Wahrheit, Wirklichkeit; Kapital.
и́стиний, adj., wahr, wirklich.
исто́та, f. I., Wesen, Natur.
исц-, siehe сц-!
йти = іти́.
и́щиця, f. II., Nachtfalter.

І, Ї.

і, conj., und, auch; і — і sowohl — als auch.
їв, -ши, -ший, siehe ї́сти.
ігі!, int., zum Teufel!
їдь, f. V., Gift; imper. von ї́хати.
їда́, f. I., das Essen.
їда́л-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Speisezim-
їдж, -мо, -те, imper. von ї́сти. [mer.
ї́джене, n. IV., їда́.
їд(е)ць, m. II., (2. s. -я́), Esser.
їд-ймий, -óмий, -ний, adj., eßbar.
ї́дкий, adj., ätzend, scharf.
ї́дкість, f. V., Schärfe, Bitterkeit.
ї́дло, n. I., їда́.
їдовитий, adj., giftig.
їдовитість, f. V., Giftigkeit.
ідол, m. I., Götze.
ід-у́, ect. siehe іти́.
ї́ду, siehe ї́хати.
їду́н, m. I., (2. s. -á), їдéць.
їдя́ть, prs. 3. pl. von ї́сти.
їж, m. IV., їжа́к; imper. von ї́сти.
ї́жа, f. IV., їда́.
їжа́к, m. I.*), (2. s. -á), Igel.
ї́ж-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), sich sträuben.
їзда́, f. I., Fahrt.
їзд(е)ць, m. II., (2. s. -я́), Reiter.
ї́зд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), fahren, reiten.
ї́з(д)ний, adj., Fahr-.
із-за, praep. 2: wegen.
їй-Бо́гу!, int., bei Gott!
її́ = еї́, pron., 2. s. von вона́.
їй, pron., 3. s. von вона́.
іко́на, f. I., Heiligenbild.
іконопи́с(е)ць, m. II., Heiligenmaler. [derwand.
іконоста́с, m. I., (2. s. -á), Bil-
ї́л-а, -и, prt. von ї́сти.
їм, їмó, siehe ї́сти; їм, pron., 3. pl. von вони́.
імени́ни, pl. f. I., Namenstag.
і́менник, m. I.*), Hauptwort.
імену-ва́ти, v. I. A.*), (er)nennen.
ім-и́ти, p. v. I. B., (prt. -и́в, vp. -лéний), fangen; zugreifen; trachten.
ім-я́, n., (s. 2. 3. u. 7. -ени, 6. -енем; pl. -ена́ etc. wie n. I.)
імя́м, 6. s. von імя́.

імю́, 3. u. 7. s. von імя́.
ї́сти, v., (prs. s. 1. ї́м, 2. їш od. ї́сй, 3. ї́сть, pl. 1. ї́мо́, 2. ї́сьте́, 3. ї́дя́ть; prt. ї́в, ї́ла, ї́ло, ї́ли; imp. ї́(д)ж, ї́(д)жмо, ї́(д)жте; Verbadj. prs. ї́дя́чий, prt. ї́вший; Verbadv. prs. ї́дячи́, prt. ї́вши; vp. ї́джений); essen.
ї́стóвний, adj., eßbar.
ї́стоньки, dim. ї́сти.
істóта, f. I., Geschöpf.
ітй, v. I. B., (prs. ї́д-у́, imp. -и́; prt. іш-óв, -ла́, -ли́), gehen.
ї́х, pron. pers., pl. 2. u. 4. von вони́; pron. poss. ihr.
іха!, int., juchhe!
ї́хати, v. I. B., (prs. ї́д-у; imp. ї́дь; prt. ї́хав), fahren, reiten.
ї́хн-ій, -я, -є, pron. poss. = adj., (2. s. -ього...), ihr.
іщé = ще.

К.

к, präp. mit 3: zu, an; gegen, um.
кабáк, m. I.*), (2. s. -á), Schenke.
кабáн, m. I., (2. s. -á), Eber.
кáбат, m. I., (Waffen-)Rock.
каблу́к, m. I.*), (2. s. -á), Bogen.
каблуковáтий, adj., bogenförmig.
каблу́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Ring.
кáва, f. I., Kaffee.
кавáл-(о)к, -ьчик, m. I.*), Stück.
кавальцю-вáти, v. I. A.*), zerstückeln.
кáв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Dohle.
кавóвий, adj., Kaffee-. [u. dgl.
каву́ля, f. II., gekrümmter Stock
каву́н, m. I., (2. s. -á), Wassermelone. [kelle.
каву́ш, m. IV., (2. s. -á), Schöpf-
кавя́рник, m. I.*), Kaffeesieder.
кавя́р-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Kaffeehaus.
кáган-(е)ць, m. II., (5. s. - Lämpchen; Maulkorb.
кáгла, f. I., Ofenloch.
кади́льний, adj., Räucher-.
кади́льниця, f. II., Rauchfaß.
кади́ло, n. I., Weihrauch.
кад-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -: vp. -жéний), räuchern.
кáд-ка, f. I*), (2. pl. -óк), Botti
кáдо(в)б, m. I., Rumpf.
казáльниця, f. II., Kanzel.
казáн, m. I., (2. s. á), Kessel
ка-зáти, v. I. B., (prs. -жу, ɪ -зáв, imp. -жи́), sagen; heiß
казéнний, adj., ärarisch.
кази́-брі‌д, m. I., -дорóга, f. I Februar.
каз-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -ж vp. -жéний), verderben; ся sen, wüten. [Märch
кáз-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Sa
казкáр, m. II., (2. s. -я́), Sage [erzähl
казнá, f. I., Aerar.
казн-и́ти, v. II. A., strafen.
казни́ця, f. II, Zuchthaus. [zel
кáз-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Str
кáзоч-ка, f. I.*), (2. pl. óк), di кáзка.
кайдáни, pl. f. I., Fesseln.
кал, m. I., Kot.
калабáй, m. III., Taugenichts.
калабали́к, m. I.*), Streit, Had
калабá-ня, f. II., -тина, f. I Pfütze, Lache.
кала(в)у́р, m. I., Schildwache.
каламáр, m. II., (2. s. -я́), Ti tenfaß.
каламут-и́ти, v. II. A., (prs. 1. -чу́, vp. -чéний), trüben.
каламу́тний, adj., trübe.
калáтайло, n. I., Klapper.
калáта-ти, v. I. A., klappern; ві fortfretten.
кальбу́ка, f. I.*), Krücke. [de
календáр, m. II., (2. s. -я́). Kalen

калйна, f. I., Schneeball.
калинóвий, adj., Schneeball-.
калйт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Börse.
калїка, m. = f. I.*), Krüppel.
калїцтво, n. I.. Verkrüppelung.
калїч-ити, v. II., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), verstümmeln; radebrechen.
кáльний, adj., kotig. [che.
кал-ýжа, -ю́жа, f. IV., Pfütze, La-
калй-ти, v. I. A., beschmutzen
кáмениця, f. II., Steinhaus.
каменї-ти, v. I. A., versteinern.
каменóване, n. IV., Steinigung.
камену-вáти, v. I A.*), steinigen.
каменю́ка, f. I.*), Stein.
каменяр, m. II., (2. s. -я́), Steinmetz, -brecher.
каменя́рство, n. I., Steinhauerei.
камизéль-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Weste.
кáм-інь, m. II., (2. s. -еня), Stein.
камінє, n. IV., coll., Gestein.
кáмінний, adj., steinern, Stein-.
камíньчик, m. I.*), dim. кáмінь.
кáмрат, m. I., Kamerad.
камфóра, f. I., Kampfer.
кáмяний, adj., кáмінний.
канáр(о)к, m. I*), Kanarienvogel.
канáт, m. I., (2. s. -á), Seil, Tau.
кандйба, f. I., Gaul, Mähre.
канóна, f. I., Kanone
кант, m. I., -а, f. I., Kante.
кáнтар, m. I., Schnellwage.
кáн-ути, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь), herab-, zerr-innen.
канцеля́рия, f. III., Kanzlei.
канчýк, m. I.*), (2. s. -á), Riemenpeitsche. [chen der кáня.
каню́к, m. I.*), (2. s. -á), Männ-
кáня, f. II., Gabelweihe.
капанйна, f. I., Geträufel.
капáр-ити, v. II. A., (imp. капáр!) pfuschen, stümpern.
капáрний, adj., elend.
капáрник, m. I.*), Stümper.
капáрство, n. I., Stümperei.
кáпа-ти, v. I. A., tropfen, träufeln.
кáпель-ка, f. I.*), (pl. 2. -óк). dim. кáпля. [Tropfstein.
капельнйк, m. I.*), (2. s. -á),
капелю́-х, m. I.*), (2. s. -á), Hut; -шйна, f. I., -ш(ó)к, m. I.*), dim.
капелю́шник, m. I.*), Hutmacher.
капéст-ра, f. I., (2. pl. -éр), Half-
кáп(е)ць, m. II., Hausschuh. [ter.
капй-на, f. I., -йн-ка, -йноч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Tröpflein.
капитáн, m. I., Hauptmann.
кáп-ка, f. I.*), 2. pl. -óк), Tüpfel.
капкáн, m. I., (2. s. -á), Fangeisen.
кап(к)анйстий, adj., getüpfelt.
каплйстий, adj., tropfbar.
каплй-ця, f. II., Kapelle, -ч=ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
каплýн, m. I., (2. s. -á), Kapaun.
кáп-ля, f. II., (2. pl. -ель), Tropfen.
кáпн-ути, p. v., I. B., (prt. -ув), кáпати.
капóта, f. I., Oberkleid.
капрáвий, adj., triefäugig.
кáпраль, m. II., Korporal.
каптýр, m. I., (2. s. -á), Kapuze.
капусня́к, m. I.*), (2. s. -á), Sauerkraut-Suppe. [kraut.
капýст-а, f. I., -иця, f. II., Sauer-
купустя́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Krautfeld.
капшýк, m. I.*), (2. s. -á), Beutel.
кáра, f. I., Strafe.
карáбін, m. I., Gewehr.
карабýш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), корóбка. [wagen.
каравáн, m. I., (2. s. -á), Leichen-
карáсь, m. II., (2. s. -я́), Karausche.
карá-ти, v. I. A., strafen; ся sich
кáрб, m. I., Kerbe. [quälen.
карбóван(е)ць, m. II., Rubel.
карбу-вáти, v. I. A.*), kerben.
кáрий, adj., schwarz.

карйта, f. I., Kutsche. [Genick.
карк, m. I.*), (2. s. -ý), Nacken,
карколóмний, adj., halsbreche-
кáрлик, m. I.*), Zwerg. [risch.
карлйця, f. II., Zwergin.
кáрлуш, m. IV., Muschel.
карлюч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Haken, Schlinge.
кармáзйн, m. I., rotes Tuch.
кармáн, m. I., (2. s. -á), Tasche.
кармéль(о)к, m. I.*), Karmelzucker. [stall.
кармнйк, m. I.*), (2. s. -á), Mast-
кáрний, adj., Straf-. [keit.
кáрність, f. V., Zucht; Strafbar-
кáрта, f. I., Karte.
картá-ти, v. I. A., rügen.
картйна, f. I., Bild.
кáрт-ка, -оч-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Blatt, Zettel. [-ель), Kartoffel.
картóи-ля, -ф-ля), f. II., (2. pl.
карýк, m. I.*), (2. s. -ý), Leim.
касáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь),
касóвйй, adj., Kassa-. [Kaserne.
касóвість, f. V., Kassawesen.
касу-вáти, v. I. A.*) kassieren,
кат, m. I., Henker. [aufheben.
катóванє, n. IV., Peinigung.
католйцкий, adj., katholisch.
катóрга, f. I.*), Galeere, Zuchthaus.
катóржний, adj., Zuchthaus-.
катрáн, m. I., (2. s. -á), Fetzen.
кату-вáти, v. I. A.*), peinigen.
кáф-ля, f. II., (2. pl. ель), Kachel.
кафльовйй, adj., Kachel-.
кахйка-ти, v. I. A., husten.
кацавéй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк) Jacke.
кáчá, n. V., Entlein.
качáл-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Mangel, Rolle.
качáт-ко, n. I.*), (2. pl. -ok), dim.
качá-ти, v. I. A., rollen. [качá.
кáчачий, adj., Enten-.
кáч-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Ente.
кáчур, m. I., Enterich.
кáша, f. IV., Brei.
кáш(е)ль, m. II., (2. s. -ю), Husten.
кашйця, f. II., Damm. [кáша.
кáш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
кáшля-ти, v. I. A., husten.
каштáн, m. I., (2. s. -á), Kastanie.
каштанóвий, adj., kastanienbraun.
кáя-не, -те, n. IV., Reue.
кá-яти ся, v. II. B., (prt. -яв, vp. -яний), bereuen.
квáка-ти, v. I. A., quaken.
квáп-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. лять; imp. квап!), antreiben; ся eilen.
кваплйвий, adj., eilfertig, hastig.
кваплйвість, f. V., Eilfertigkeit, Hast.
квáпно менї, ich habe Eile.
квас, m. I., (2. s. -у), Säuere.
квас(é)ць, m. II., (2. s. -я), Ampfer.
квáс-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -шу; imp. -ь; vp. -шений), säuern.
квасковáтий, adj., säuerlich.
квасн-йти, v. II. A., sauer machen.
кваснйця, f. II., saurer Apfel.
квасні-ти, v. I. A., sauer werden.
квас(ó)к, m. I.*), (2. s. -ý), Sauerampfer.
квач, m. IV., (2. s. -á), Pinsel.
квáша, f. IV., Heidebrei. [mern.
квил-їти, v. II. A., weinen, jam-
квич-áти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), quicken.
квичйця, f. II., Wachholderdrossel.
квіт, m. I., Quittung; siehe auch цьвіт.
квіт-йстий, -ний, adj., blumig.
квітйстість, f. V., Kolorit.
квіт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Blume.
квітнйк = цьвітнйк.
квітня́, f. II., Flora.
квіт(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), Zettel.

квіточ-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. квітка.
квіт-частий, adj., -истий.
квітча-ти, v. I. A., mit Blumen schmücken.
квока-ти, v. I. A., glucken. [gen.
квол-ити, v. II. A., kränkeln; kla-
квоч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. квоч), brüten. [henne.
квоч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Brut-
кебета, f. I., Fähigkeit.
кедр, m. I., Zeder.
кедрина, f. I., Zederholz.
кедровий, adj., aus Zederholz.
келїя, f. III., Klosterzelle.
келїш(о)к, m. I.*), Gläschen.
кельня, f. II., Kelle.
кепку-вати, v. I. A.*), spotten.
кепский, adj., schlecht. [etc.
кервавий u. dgl. siehe кровавий
керез = через.
керма, f. I., Steuerruder.
керманич, m. IV., Steuermann.
керму-вати, v. I. A.*), lenken.
керниц-я, f. II., (1. pl. -ї), Brunnen.
керничний, adj., Brunnen-.
кертй-на, f. I., -ця, f. II., Maulwurf.
керт-ичина, f. I., -овине, n. IV. coll., Maulwurfshügel.
керу-вати, v. I. A.*), кермувати.
кив, m. I., (2. s. -у), Deuten, Nicken.
кива-ти, v. I. A., wackeln, nicken, schütteln, rühren. [кивати.
кивн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
кида-ти, v. I. A., werfen, schleudern, (ver)lassen; ся sich stürzen.
килим, m. I., Teppich.
кимак, m. I.*), (2. s. -а), Holzstück.
кин-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь, vp. -енний u. -утий), кидати.
кипарис, m. I., Cypresse.
кипіне, n. IV., Sieden.
кип-іти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять), sieden, kochen.
киптар, m. II., (2. s. -я), ärmelloser Pelz. [Wasser.
кипят(о)к, m. I.*). siedendes
кирин-ити, v. II. A., (imp. -ь!) Unordnung machen; schmutzen; pfuschen; hindern.
киринний, adj., schmutzig.
кириннник, m. I.*), Sudler; Pfuscher.
киринниця, f. II., Sudlerin; Pfuscherin.
кириня, f. II., Unordnung, Schmutz.
кирка-ти, v. I. A., kreischen.
киркн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), киркати. [flechte; Stumpfnase.
кирпа, f. I., gewundene Haar-
кирпатий, adj., stumpfnasig.
киселиця, f. II., Sauersuppe.
кис(е)нь, m. II., Sauerstoff.
кислий, adj., sauer, gesäuert.
кислота, f. I., Säuere. [milch.
кисляк, m. I.*), (2. s. -у), Sauer-
кисн-ути, v. I. B., (prt. кис, -ла), gähren; weinen.
кисть, f. V., Pinsel.
кист-ка, f. I.*) (2. pl. -ок), Pinsel.
кит, m. I., Walfisch. [denzeug.
китай-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Sei-
китайковий, adj., seiden. [ste.
китиця, f. II., Blumenstrauß; Qua-
киц! int. Scheuch-, киць!, Lock-ruf f. Katzen. [stück.
киц-ка, f. I.*), (2. dl. -ок), Rasen-
киц-ька, f. I.*), -я, f. II., dim. кітка. [spitze.
кичера, f. I., bewaldete Berg-
кич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kinder-
кишенний, adj., Taschen-. [spiel.
кишеня, f. II., Tasche.
киш-іти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать; prt. -ів), wimmeln.
киш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Darm; Wurst.
кишковий, adj., Darm-.
кияня, f. II., Haue. [kelle.
ківш, m. IV., (2. s. -а), Schöpf-

кіг(о)ть, m. II., Kralle.
кігтик, m. I.*), dim. кіготь.
кіз-їй, -я, -е, adj., Ziegen-. [коза.
кіз-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
кізли pl. von козел.
кізлиця, f. II., Gazelle.
кізлич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
кізля, n. V., Zicklein. [кізлиця.
кізлят-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim.
кій = кий. [кізля.
кіл, m. I., (2. s. -а), Pfahl, Pflock.
кілька, num., etliche, einige, ein paar.
кількадесять, num., einige Zehner.
кількалїтний, adj., mehrjährig.
кільканацять, num., einige über zehn.
кілький, adj., wie groß, wie viel.
кількість, f. V., Menge.
кілько, adv., wieviel.
кількоракий, adj., wievielfach?
кількоро, num., indekl., etliche, einige.
кіл(о)к, m. I.*), (2. s. а), Holznagel.
кільце, n. III., Rädchen, Ring; Nadel, Dorn.
кільч-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать; imp. кільч), keimen. [(2. pl. -ок), dim.
кімнат-а, f. I., Zimmer; -ка, f. I.*),
кінь, m. II., (2. s. -я 7. -и, pl. 1. кон-ї, 2. -ий, 6. кіньми), Pferd.
кінва, f. I., Kanne.
кінець = конець.
кінний, adj., reitend, Reiter-.
кінниця, f. II., Pferdestall, Reiterei.
кіньский, adj., Pferde-.
кінчастий, adj., spitzig.
кінча-ти, v. I. A., enden. [fel.
кінчик, m. I.*), Ende, Spitze, Zip-
кінчина, f. I., Ende, Tod.
кінч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), endigen, schließen.
кір, m. I., (2. s. кору), Masern.
кірці, pl. von корець.
кіс, m. I., (2. s. коса), Amsel.
кісьба, f. I., Mahd. [коса
кіс-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim
кість, f. V., Knochen, Bein.
кіст-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Knochen, Bein, Steinkern. [кістка
кісточ-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim
кістяк, m. I.*), (2. s. -а), Skelet
кістяний, adj., beinern.
кістян-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stein
кіт, m. I., Kater. [frucht
кіт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Katze
кітлик, m. I.*), dim. котел.
кітлина, f. I., Gebirgskessel.
кітляр, m. II., (2. s. -я), Kessler
кіш, m. IV., (2. s. -а), Korb.
клад-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Steg
клажа, f, IV., Vorrat; Lage (Pa
клака, f. I.*), толока. [piermaß)
кланца-ти, v. I. A., klappern.
кланя, f. II., Halbschock.
кланя-ти ся, v. I. A., sich verbeugen; grüßen.
клапаня, f. II., Pelzmütze.
клап(о)ть, m. II., Stück.
клапоухий, adj., klappohrig.
клаптик, m. I.*), Stück.
кла-сти, v. I. B., (prs. -ду., prt. -в, imp. -ди, vp. -дений), legen.
клевак, m. I.*), (2. s. а), Hauer.
клевета, f. I., Verleumdung.
клевета-ти, v. I. A., verleumden.
клеветний, adj., verleumderisch.
клеветни-к, m. I.*), Verleumder; -ця f. II, -in.
клев(е)ць, m. II., (2. s. -я), Hammer. [gelingen.
кле-їти, v. II. B., kleben; ся
клейковина, f. I, Pflanzenleim.
клекіт, m. I., (2. s. -у), Geklapper.
клекот-їти, v. II. A., (prs. 1. -чу, prt. -їв), klappern, brodeln.
клен, m. I., -ина, f. I., Ahorn.
кленовий, adj., Ahorn-.

клéпало, n. I., Brett z. Trommeln.
клепà-ти, v. I. A., hämmern, dengeln. [Daube.
клéп-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brett,
клéц(о)к, m. I.*), Klotz. [tag.
клечá(ль)на недíля, Pfingstsonn-
клешá, f. IV., Spundloch.
кли-й, m. III., (2. s. -ю), Leim.
клийкúй, adj., leimig, klebrig.
клийнúй, adj., Leim-.
клийовáр, m. I., Leimsieder.
клйïк, m. I.*), (2. s. -у), Gerstenschleim.
кли-ïти, v. II. B., leimen, kleben.
клик, m. I.*), (2. s.-у), Ruf.
клú-кати, v. I. B., (prs. -чу..., prt. -кав, imp. -ч! vp. -каний), rufen.
клúкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), клúкати.
клин, m. I., (pl. -ú), Keil.
клин(к)овáтий, adj., keilförmig.
клиновúй, adj., Keil-.
клич, m. IV., Ruf, Losung.
клíпа-ти, v. I. A., очúма, blinzeln.
клïть, f. V., Kammer.
клïт-ка, f. I.*(, (2. pl. -óк), Käfig.
клïтчáстий, adj., quadriert.
клïщ, m. IV., (2. s. -á), Zecke.
клïщí, pl. m. IV., Zange.
клон-úти, v. II. A., neigen.
клóпiт, m. I., (2. s. -у), Sorge.
клопó-тáти, v. I. B., (prt. -чу, prt. -тáв, imp. -ч! vp. -таний), belästigen; ся besorgt sein.
клóче, n. II., Werg.
клуб, m. I., Hüfte.
клуб(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), Knäuel.
клун(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), Bündel.
клýня, f. II., Scheune.
клюв, m. I., Schnabel.
клю-вáти, v. I. A.*), picken, hacken.
клюка, f, I.*), Haken, Krücke.
клюн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), клювáти.
клюс-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Klösse.
ключ, m. IV., (2. s. -á), Schlüssel.
ключа, f. IV., Schar.
ключик, m. I.*), dim. ключ.
ключ-ка, f, I.*), (2. pl. -óк), Haken, Schlinge.
ключник, m. I.*), Beschließer.
ключниця, f. II., Beschließerin
клякá-ти, v. I. A., niederknien.
клякн-ýти, p. v. I B., (prt. -ýв), клякáти.
клáм-ка, f I.*), (2. pl. -óк), Klinke.
клясти, v. I. B., (prs. клен-ý, imp. -ú; prt. кля-в, vp. -тий) fluchen; ся schwören.
клят-ьба, -ва, f. I., Schwur; Fluch.
кляча, f. IV., Stute.
кляч-íти, v. II. A, (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть; prt. -áв), knien.
кметь, m. II., Großbauer.
кмин, m. I., (2. s. -у), Kümmel
кминковий, adj., Kümmel-.
кмiг-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), begreifen; sinnen, überlegen.
книга, f. I.*), книжка. [händler.
книгáр, m. II., (2. s. -á), Buch-
книгáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Buchhandlung.
книговóд(е)ць, m. II., Buchhalter.
книговóдство, n. I., Buchführung.
книж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Buch.
книж-ковúй, -ний, adj., Bücher-.
книжник, m. I.*), Schriftgelehrter
книжоч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. книжка. [mit Fülle.
книш, m. IV., (2. s. -á), Brötchen
кнóроз, кнур, m. I., Eber.
кнут, m. I., Knute, Peitsche.
княгиня, f. II., Fürstin. [hof.
княждвiр, m. I., (pl. 1. -ú). Fürsten-
княжéвич, m. IV., (pl. 1. -i), Prinz.
княжене, n. IV., Regierung e. F.
княж-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), regieren.
княжна, f. I. = adj., Prinzessin.

князь, m. II., (2. s. -я), Fürst.
кня-зївский, -жий, adj., fürstlich.
князївство, n. I., Fürstentum.
кóбза, f. I., Leier. [mann.
кобзáр, m. II., (2. s. -я), Leier-
кобй, conj., auf daß; wenn.
кобил-а, f. I., Stute; -ка f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
кобильниця, f. II., Wagnerbank.
кобиляк, m. I.*), (2. s. -á), Roß-
кобилячий, adj., Stuten-. [käfer.
ковáль, m. II., (2. s. -я), Schmied.
ковалиха, f. I.*), Schmiedin.
ковáльний, adj., hämmerbar.
ковáло, n. I., Amboß.
ковáльский, adj., Schmied-.
ковáльство, n. I., Schmiedehandwerk. [sein.
ковалю-вáти, v. I. A.*). Schmied
ковáрний, adj., ränkesüchtig, hinterlistig. [terlist.
ковáрство, n. I., Ränkesucht, Hin-
ковá-ти, v. I. A., (prs. ку-ю, imp. куй), schmieden, beschlagen, hämmern, prägen.
ковбас-á, f. I., Wurst; -кá f. I.*), (2. pl. -óк), dim. [Wurstmacher.
ковбасник, m. I.*), (2. s. -á),
кóвб-лик, m. I.*), -(е)ль m. II., Gründling. [I.*), dim.
кóвб-(о)к, m. I.*), Klotz; -чик m.
кóвд-ра, f. I., (2. pl. -éр), Bettdecke.
ковéр(е)ць, m. II., Teppich.
коверник, m. I.*), (2. s. -á), Teppichmacher.
кóвнїр, m. I., Kragen. [schlucken.
кóвта-ти, v. I. A., pochen, klopfen;
ковтáч, m. IV., (2. s. -á), Specht.
кóвтн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), кóвтати.
ковт(ó)к, m. I.*), Lappen; Ohrring.
ковчéг, m. I.*), Arche.
когýт. m. I., (2. s. -á), Hahn; -ик m. I.*), dim,
когýтячий, adj., Hahnen-.
кóди, pl f. I., Hutbänder.
кóдло, n. I. Gezücht. [steig
кó-єць, m. II., (2. s. -йця), Hühne
кóжа, f. IV., Haut.
кожáн, m. I., (2. s. -á). ...
кóжаний, adj., Haut-, ledern. [jed
кóжд-ий, -ïс(ий)ький, pron. = ...
кожемяка, m. ... f. I.*), Gerb
кóж-ен, -на, -не, кóждий.
кожистий, adj., häutig.
кóжний, кóждий.
кожý-х, m. I.*), (2. s. -á), Pel -шúна, f. I., -шóк, m. I.*), di Milchhaut.
кожýшник, m. I.*), Kürschn
козá, f. I., (pl. 1. кóзи, 2. ...i Ziege. [Ritter, Hel
Козáк, m. I.*), (2. s. -á), Kosa
козáцкий, adj., Kosaken-, ritterlic
Козáцтво, n. I., Kosakentum.
Козачéньк-о, m. I.*), dim. Kos
Козáч-ка, f. I.*), 2. pl. -óк), K saken-Weib, -Tochter.
коза-ч(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), K sakentanz.
Козáччина, f. I., Kosakenland.
коз(é)л, m. I., (2. s. -á), Ziege Kutsch-Bock. [fer Hahnenf
козел(é)ць, m. II., (2. s. -я), sch
козелист, m. I., Geißblatt.
козина, f. I., Ziegenfleisch.
кóзин(е)ць, m. II., Ziegensta
кóзиний, adj., Ziegen-.
кóзир, m. I., Trumpf.
козлятина, f. I., Ziegenfleisch.
козлячий, adj., Bock-. [ко
кóзонь-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), di
козорíг m. I.*), Steinbock.
кóзуб, m. I., Düte aus Rind -(é)ць, m. II., dim.
ко-їти, v II. B., schmieden, a zetteln.
кокош-ка. f. I.*), (2. pl. -óк), Henr
колáч, m. IV., (2. s. -á), Kuche -ик, m. I.*), dim.

кольба, f. I., Kolben.
колесний, adj., Rad-
кол-есо, n. I., (2. pl. -їс), Rad.
колесу-вати, v. I. A.*), rädern.
колеш-ня, f. II., (2. pl. -ень), Schopfen.
коли, conj., wann, wenn, sobald; da, doch; adv. wann; не маю коли habe keine Zeit; коли-небудь wann immer, коли не-коли dann und wann; колись einst, irgendwann.
колиба, f. I., Hütte.
колиба-ти, v. I. A., (sch)wankend machen, schaukeln, wiegen.
коливо, n. I., geweihter, mit Honig gekochter Weizen.
коливорот, m. I., Spinnrad.
колик, m. I.*), dim. кіл.
колис-ати, v. I. B., (prs. колишу-у, imp. -и; prt. колис-ав, vp. -аний), wiegen schaukeln.
колис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Wiege, Schaukel.
колисковий, adj., Wiegen-.
колишний, adj., einstig.
колїбанє, n. IV., Schwingung.
колїб(е)нь, m. I., Pendel. [Knien.
колїнках, на — adv., auf den
колїнковатий, adj., knotig.
колїнний, adj., Knie-.
колїно, n. I., Knie; Winkel; Stamm.
колїн-це, n. III., (2. pl. -ець), dim. колїно.
колїсє, m. IV., coll., Räderwerk.
колїсник, m. I.*), (2. s. -а), Wagner.
колїсництво, n. I., Wagnerei.
колїсниця, f. II., Vorderräder.
колїс-це, n. III., (2. pl. -ець), dim. колесо.
колїя, f. III., Geleise, Eisenbahn.
коль-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kolik, Stechen.
кольн-ути, v. I. B., (prt. -ув), einen Stich versetzen.
коло, n. I., Kreis, Rad.
коло, präp. 2: um, herum, bei, neben; etwa an. [pflanze.
коловат(н)иця, f. II., Hanfsamen-
коловорот, m. I., Drehbaum.
колода, f. I., Klotz. [Messer.
колодач, m. IV., (2. s. -а), schlechtes
колодїй, m. III., Radmacher.
колод-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Vorhängeschloß; Stiel, Griff.
колодязь, f. V., Brunnen. [I.*) dim.
колокїл, m. I., Schelle, -ьчик m.
Коломий-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kolomyjka-Tanz.
колопенник, m. I.*), Hänfling.
колоп-ня, f. II., (2. pl. -ень), Hanf.
колос, m. I, Aehre, -(о)к, -оч(о)к, m. I.*), dim. [Aehren.
колосистий, adj., mit großen
колосїльник, m. I.*), Aehrenleser.
колос-ковий, -яний, adj., Aehren-.
колот, m. I., (2. s. у), Aufruhr.
кол-оти, v. I. B., (prs. 1. s. -ю, 3. pl. -ють; prt. -ов), stechen, spalten.
колот-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -чений), rühren, mischen; trüben; verwirren, hetzen.
колотнеча, f. IV., Zank, Hader.
колотник, m. I.*), Störefried.
колпак, m. I.*), (2. s. -а), Barett.
колупа-ти, v. I. A., bröckeln; sto-
колюка, f. I.*), Stechapfel. [chern.
колючий, adj., stachelig.
колючїсть, f. V., das Stechende.
колюч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stachel, Dorn.
коляда, f. I., Weihnachtslied.
колядник, m. I.*), (2. s. -а), Weihnachtssänger.
коляду-вати, v. I. A.*), Weihnachtslieder singen.
коляк, m. I.*), (2. s. а), Distel.
коляс-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kalesche.

комáр, m. II., (2. s. -я́), Stech-[mücke.
комáха, f. I.*), Insekt.
комáш-ка, f. I*.), (2. pl. -óк), dim. комáха.
комашни́к, m. I*), (2. s. -á), Amei-[senhaufen.
комашня́, f. II., coll., Insekten.
комáш-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Totenmahl.
комéдия, f. III., Komödie.
кóмин, m. I., Kamin; -(о)к, m. I.*), dim.
коминя́р, m. II., (2. s. -я́), Kamin-[feger.
коми́ш, m. IV., (2. s. -á), Schilf-[rohr.
кóмір = **кóвнїр.**
комір-ка, f. I.*), (2. pl. -óк); -чи́на, f. I., Kämmerchen; Zelle.
кóмірне, n. = adj., Miete.
кóмірни-к, m. I.*), (-иця, f. II.), Mieter(in).
кóміть, adv., kopfüber.
комі́чний, adj., komisch.
комі́чнíсть, f. V., das Komische.
кімнáта = кімнáта.
комóнни́к, m. I.*), Reiter.
ком-óра, f. I., (2. pl. -íр), Kammer.
кóнанє, n. IV., Sterben.
конáр, m. II., (2. s. -я́), Ast.
конари́стий, adj., ästig.
кон-á-ти, v. I. A., verscheiden.
кон(é)ць, m. II., (2. s. кінця́, pl. 1. кінцї), Ende, Schluß.
конéчний, adj., notwendig.
конéчнíсть, f. V., Notwendigkeit.
кóник, m. I.*), dim. кінь; Heu-[pferdchen.
кони́на, f. I., Pferd.
коновáл, m. I., Kurschmied.
коновíд, m. I., Pferdedieb.
конóв-ка, f. I*), (2. pl. -óк), Kanne.
конокрáд, m. I., Pferdedieb.
конóпа, f. I., -дь, f. V., Unruhe.
конопáд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений, imp. -ь), belästigen.
конопéль-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. конóпля.

конопля́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк Hänfling.
коноплúще, n. II., Hanffeld.
конопльовáтї, adj., pl. Hanfartig
конóп-ля, f. II., (2. pl. -éль), кон[н
конопля́ний, adj., Hanf-.
кóнче, adv., notwendig.
кончи́на, f. I., (Lebens-)Ende. [ste
конюш(н)и́й, m. = adj., Stallme
конюшина, -чи́на, f. I., Klee.
конюшини́ско, n. I.*), Kleefel
коня́к, m. I.*), (2. s. -á), Pferd
коня́ка, f. I.*), кони́на. [mis
коня́тина, f. I., Pferdefleisch.
копá, f. I., (pl. 1. кóпи, 2. кіп
копали́на, f. I., Mineral. [Schol
копáльник, m. I.*), Gräber.
копáл-ьня, f. II., (2. pl. -éнь Bergwerk.
копá-ти, v. I. A., graben.
кóпа-ти, v. I. A., ausschlagen stoßen. [Erdhügel
коп(é)ць, m. II., (2. s. кінця́)
копи́ло, = копи́то.
коп-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю́ 3. pl. -ля́ть, vp. лений), an häufen.
копитковáтий, adj., hufartig.
копиткóве, n. = adj., Mautgeld
копи́тний, adj., Hufer.
копи́то, n. I., Huf; Schuhleisten
копитóвий, adj., Huf-.
копи́ця, f. II., Haufen.
копи́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у 3. pl. -ать, imp. копи́ч), häufen
копі́йка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kopeke (Münze).
кóпíт, m. I., (2. s. -у), Gestampfe
кóпн-ути, v. I. B., (prt. -ув), кóпати.
копови́й, adj., Schock-.
кóпоть, m. II., Ruß.
копрі́й, m. III., (2. s. -я́), Fenchel.
копт-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -чéний), berußen.

копт-їти, v. II. A., (prs. 1. -чу́, prt. -їв, vp. -че́ний), rauchen, rußen.
кора́, f. I., Rinde.
кораб(е́)ль, m. II., (2. s. -я́), Schiff.
корабе́льний, adj., Schiff-.
корабе́льник, m. I.*), Schiffer.
кора́б-лик, m. I.*), dim. -е́ль.
корабя́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Schiffswerfte.
кора́ль, m. II., Koralle.
коралє́вий, adj., Korallen-.
ко́рба, f. I., Kurbel.
ко́рдуб, m. I., Korkeiche.
ко́рень = ко́рінь.
корена́стий, adj., mit starken Wurzeln.
кор(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Ohrwurm; Hohlmaß.
корж, m. IV., (2. s. -а́), Zwieback.
корза́н, m. I., (2. s. -а́), Bundschuh.
ко́ристь, f. V., Nutzen.
користа́-ти, v. I. A.. Nutzen ziehen, benützen.
ко́ристний, adj., nützlich, vorteilhaft.
ко́ристнїсть, f. V., Vorteilhaftigkeit.
користолюби́вий, adj., gewinnsüchtig.
користолю́бнїсть, f. V., Gewinnsucht.
кори́сту-вати ся, v. I. A.*), benützen, Nutzen ziehen.
кор-и́ти, v. II. A., tadeln, rügen; ся sich unterwerfen, fügen.
кори́тник, m. I.*), Trogmacher.
кори́т-о, n. I., Trog, Mulde, (Fluß)-beet; -це, n. III., dim.
кори́ця, f. II., Zimmt; dim. кора́.
ко́р-інь, m. II., (2. s. -еня), Wurzel; -ін(е́)ць, m. II., -іньчик m. I.*), dim.
корі́не, n. IV., coll., Wurzelwerk.
корінє́вий, adj., Wurzel-.
корін-и́ти ся, v. II. A., wurzeln.
корі́нний, adj., Gewürz-.
корко́вий, adj., Kork-.
корко́ші, pl. m. II., Achseln.

корм, m. I., (2. s. -у), Nahrung, Futter.
корми́ло, n. I., ке́рма.
корми́тель, m. II., Ernährer.
корми́га, f. I.*), Knechtung.
корм-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -лять; vp. -ле́ний), nähren, füttern, säugen.
ко́рмний, adj., Mast-.
кормни́к = кармни́к.
корня́к, m. I.*), (2. s. -а́), Wurzelstock.
корня́-ти, v. I. A., wecken; antreiben.
коро́б-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schachtel.
коро́ва, f. I., Kuh.
корова́-й, m. III., (2. s. -я́), Hochzeitskuchen.
корово́д, m. I., (2. s. -у), Reigen; Schererei.
корово́дити ся, v., viele Umstände machen.
коро́вячий, adj., Kuh-.
ко́р(о)к, m. I.*), Kork.
коро́ль, m. II., (2. s. -я́), König.
королє́ва, f. = adj., Königin.
королє́вич, m. IV., Königssohn.
королї́вна, f. = adj., Königstochter.
королї́вство, n. I., Königreich.
коро́мисло, n. I., Tragbalken.
коро́на, f. I., Krone.
коро́нний, adj., Kronen-.
корону-ва́ти, v. I. A.*), krönen.
ко́роп, m. I., Karpfen.
коро́ста, f. I., Krätze.
коро́ставий, adj., krätzig.
корота́-ти, v. I. A., kürzen, k. вік u. dgl., elend leben.
корот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), kürzen.
коро́ткий, adj., kurz.
коро́ткїсть, f. V., Kürze.
короткозо́рий, adj., kurzsichtig.
короткозо́рїсть, f. V., Kurzsichtigkeit.
коротконо́гий, adj., kurzbeinig.
корпа́-ти, v. I. A., stöbern, wühlen; schaffen.

ко́рса, f. I., Schlittenkufe.
корт-і̂ти, v. impers., (prs. -и́ть, prt. -і̂ло), es gelüstet(e). [lüste.
кортя́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Ge-
кору́н-ка, f. I.*); (2. pl. -о́к), Spitze. [-ик, m. I.*), dim.
корч, m. IV., (2. s. -а́), Strauch;
корче́мний, adj., Wirtshaus-.
ко́рч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. корч), krümmen, zusammenziehen. [haus.
ко́рч-ма, f. I., (2. pl. -е́м), Wirts-
корчма́р, m. II., (2. s. -я́), Schenker.
ко́ршма, = ко́рчма.
кос = кі́с. [Zopf; Sense.
коса́, f. I., (pl. 1. ко́си, 2. кі́с),
коса́р, m. II., (2. s. -я́), Mäher.
коса́тий, adj., mit Zopf.
ко́сень, m. II., Juli.
ко́сий, adj., schräg.
кос-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -*шу*, vp. -*ше́ний*), mähen.
ко́ська-ти, v. I. A., besänftigen.
косма́тий, adj., zottig, buschig.
косма́ч, m. IV., (2. s. -а́), Zottiger.
косн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), berühren.
косови́ця, f. II., Mahd. [коса́.
ко́сонька, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
косоо́кий, adj., schielend.
косо́р-ити, v. II. A., aufputzen.
косо́рич, m. IV., Stutzer.
косте́л, m. I., lat. Kirche.
костені̂-ти, v. I. A., verknöchern, erstarren. [ter-)Haufen.
кост(е́)р, m. I., (2. s. -а́), (Schei-
кости́стий, adj., knochig.
костогри́з, m. I., Kernbeißer.
костома́ха, f. I.*), großer Knochen.
коструба́тий, adj., struppig.
косту́р, m. I., (2. s. -а́), Knüttel.
кося́к, m. I.*), (2. s. -а́), Tür-, Fenster Stock. [Katzen.
ко́та! int., Scheuchruf gegen
ко́тв-а, f. I., -и́ця, f. II., Anker.
кот(е́)л, m. I., (2. s. кітла́), Kessel.
ко́тик, m. I.*), dim. кіт.
ко*т*-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -*чу*, vp. -*че́ний*), wälzen, rollen.
кото́рий siehe котри́й!
котри́й, pron. = adj., welcher. der; -сь irgend einer.
котю́га, f. I.*), Hund.
котя́, n. V., -тко, n. I.*), (2. pl. -ток), Kätzchen.
котя́чий, adj., Katzen-.
ко́фа, f. I., Kanne.
коха́н-ий, adj., -ка, f. I.*), -(о́)к, m. I.*), Geliebte(r).
коха́-ти, v. I. A., lieben; pflegen, aufziehen. [m. I.*) dim.
коц, m. I., wollene Decke; -ик,
ко́цур, m. I., кіт.
коцю́ба, f. I., Ofenkrücke.
коча́н, кача́н, m. I., Strunk.
кочані̂-ти, v. I. A., erstarren.
ко́ч-ело, n. I., -ільце́, n. III., Rad. Rolle, Scheibe.
кочерга, f. I.*), Ofenkrücke.
кочо́вик, m. I.*), (2. s. -а́), Nomade. [benlerche.
кочубе́й, m. III., (2. s. -я́), Hau-
коч*у*-ва́ти, v. I. A.*), wälzen, schleppen: nomadisieren.
коша́ра, f. I., Hürdenschlag.
кошар*у*-вати, v. I. A.*), eine коша́ра halten. [Binse.
кошельни́к, m. I.*), (2. s. -а́),
кошени́ця, f. II., gemähtes Getreidefeld.
ко́шик, m. I.*), Korb. [treidefeld.
кошика́р. m. II., (2. s. -я), Korbflechter.
кошика́рский, adj., Korbflecht.
кошика́рство, n. I., Korbflechterei.
кошикова́тий, adj., korbförmig.
кош-*і*ль, m. II., (2. s. -*еля́*), кіш.
ко́шниця, f. II., Kukurutzkorb.
кошт, m. I., (2. s -у), Kosten.
коштов-и́тий, -ний, adj., kostspielig.

коштóвнiсть, f. V., Kostspieligkeit.
кошту-вáти, v. I. A.*), kosten.
кощáвий, adj., knochig, hager.
кпини, pl. f. I., Gespött; на кпи zum Spott.
кп-йти, v. II. A., Spott treiben.
кравáт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Krawatte. [Schneider.
крав-(é)ць, m. II., (2. s. -цá, 5. -че!),
кравéцкий, adj., Schneider-.
кравéцтво, n. I., Schneiderei.
кравч-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), schneidern.
кравчйха, f. I.*), Schneiderin.
крадьк-ó, m. I.*), Dieb.
крáдїж, f. V., (pl. 3. -ам, 6. -ами, 7. -ах), Diebstahl.
крáдьк-и, омá, adv., heimlich, verstohlen.
краєвйд, m. I., (2. s. -у), Land-
краéвий, adj., Landes-. [schaft.
крáжа, f. IV., крáдїж.
край, m. III., (2. s. -ю́), Land; Rand; praep. am Rand, am Ende, neben.
крáй-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Band.
крáйний, adj., äußerst, höchst.
крáйнiсть, f. V., Extrem.
край-(ó)к, m. I.*), (2. s. -á), dim.
країна, f. I., Land. [край.
крак, m. I.*), (2. s. -á), Ast.
крáка-ти, v. I. A., krächzen.
крáля, f. II., Königin.
крам, m. I., (2. s. -у), Kram.
крамáр, m. II., (2. s. -я́), Krämer.
крамáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Krämerin.
крамáрский, adj., Krämer-.
крамáрство, n. I., Krämerhandel.
крам-нйй, -ский, adj., Kram-.
крамнйця, f. II., Kramladen.
крáпа-ти, v. I. A., tropfen.
крапйн-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Tröpfchen
крап-лйстий, -нйстий, adj., in großen Tropfen.
крáп-ля, f. II., (2. pl. -ель), Tropfen.
крапчáстий, adj., geträufelt.
красá, f. I., Schönheit.
красавйця, f. II., eine Schöne.
красáв-ка, f. I*.), (2. pl. -óк), Bärenspinner.
красйв(е)ць, m. II., Puppenräuber.
красйвий, adj., schön.
крáсий, adj., buntscheckig.
красйльник, m. I.*), Färber.
красйльня, f. II., Färberei.
красйло, n. I., Färbemittel.
красйстий, adj., bunt, farbig.
крас-йти, v. II. A., (prs. 1 s. -шу́, vp. -шéний), färben, schmücken, verschönern.
крáс-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Farbe.
крáсний, adj., schön. [werden
краснї-ти, v. I. A., schön, rot
краснолйций, adj., mit schönem Gesicht.
красномóвний, adj., beredt. [keit.
красномóвнiсть, f. V., Beredsam-
краснóокий, adj., schönäugig.
краснопéрий, adj., schön gefiedert.
краснóпись, f. V., Kalligraphie.
краснопйс(е)ць, m. II., Kalligraph.
краснопйсний, adj., kalligraphisch.
крá-сти, v. I. B, (prs. -ду́, prt. -в, imp. -дй, vp. -дéний), stehlen.
красу-вáти ся, v. I. A.*), prangen.
красу́-ля, -ня, f. II., die Schöne.
крáта, f. I., Gitter.
кратчáстий, adj., gegittert.
крашáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Osterei.
кращá-ти, v. I. A., schöner werden.
крáщий, comp. von крáсний.
краян-йн, m. I., (pl. 1. -и, 2. краян), Landsmann. [männin.
краян-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Lands-
крá-яти, v. I. A., (prt. -яв), schneiden.

крéвний, adj., verwandt. [wandter.
кревня́к, m. I.*), (2. s. -á), Ver-
кревня́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Verwandte.
крéйда, f. I., Kreide.
кремéзний, adj., rüstig, fest.
кремени́стий, adj., kiesig
кремени́ця, f. II., Kieselerde.
крéм-інь, m. II., (2. s. еня), Kiesel.
кремінни́й, adj., Kiesel
крéмса-ти, v. I. A, behauen.
крепак, m. I.*), (2. s.- á), Leibeigener
крепáцкий, adj, leibeigen.
крепáцтво, n. I., Leibeigenschaft.
крéпкий = кріпкий.
крéплики, pl. m. I., Mehltäschchen.
кресáк, m. I.*), (2. s. -á), Hut.
крéсáло, n. I.. кресило.
кресáня, f. II. Hut.
крес-áти, v. I. B, (prs. -шу, prt. -сáв, imp. -ши́), (огóнь Feuer) schlagen.
креси́ло, n. I., Feuerstahl.
крест u. dgl. siehe хрест etc.
крет, m. I., кертиця,
крéчний, adj., artig, höflich.
крéчність, f. V., Artigkeit, Höflich-
крещáтий = хрещáтий. [keit.
кри́вда, f. I., Unrecht, Schaden.
кривди́тель, m. II., der Unrecht tut.
кри́вд-ити, v. II.. (prs. 1 s. -жу, imp. -ь, -ьмо, -ьте; vp. -жений), Unrecht tun, schädigen. [digt.
кри́вдний, adj., ungerecht; geschä-
кривду-вáти, v. I A.*) собі, sich geschädigt wähnen.
криви́й, adj., krumm.
крив-и́ти, v. II. A., (prs. 1 s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лéний), krümmen; ся sich krümmen, saueres Gesicht machen, комýсь jmd. spotten.
криво-бóкий, adj., schief-seitig; -вя́зий, -halsig.
криво-ногий, adj., krumm-beinig; -нóсий, -nasig; пиский, -ýстий, -mäulig.
кривоприся́га, f. I.*), Meineid.
кривýль-ка, f. I.*), (2 pl. -óк), dim. von кривýля.
кривýля, f. II., alles Krumme.
кри́га, f. I.*), Eisscholle.
крижани́й, adj., Eis-.
кри́ж-і, pl. f. IV., (2. pl. -ий). (Rücken-)Kreuz.
кри́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), мéду (Honig-)Scheibe. [-geschenk
кри́жма, f. I., Taufleinwand,
крий, Боже! int., Gott behüte!
кри́й-ка, f. I*), (2 pl. -óк), Versteck.
крик, m. I.*, Geschrei, Lärm.
крикли́вий, adj., Schreihals
кри́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), auf, an-schreien; ausrufen.
крикýн, m. I., (2. s. -á). Schreier.
крилá(с)тий, adj., geflügelt.
кри́льний, adj., Flügel-
крилó, n. I., (pl. 1. кри́ла), Flügel.
крил-ьцé, n. III., (pl. 2. -éць), dim. крилó.
криниця, u. dgl. siehe кернúця etc.
кри́са, f. I., Rand, Krämpe.
кристáл-ь, m. II., (2. s. -ю), Kry-
кришталéвий, adj, Krystall-. [stall.
кри́-ти, v. I. A., (vp. -тий), decken,
крихкий = крохкий. [bergen.
кри́хкість, f. V., Sprödigkeit.
кри́ця, f. II.. Stahl.
кри́цяний, adj., stählern.
крич-áти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть; prt. -áв; vp. -аний), schreien, rufen.
кри́ша, f. IV., Dach.
криш-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), (zer)bröckeln.
кри́ш-ка, f. I.*), (pl. 2. -óк), Brocken.
крів, u. dgl. siehe кров etc.
крізь, präp. 4., durch; unter, in.
крій, m. III., (2. s. крóю), Schnitt

крі́ли-к, m. I.*), Kaninchen; **-ця**, f. II., -Weibchen des K.
крім = кро́мі.
крі́п, m. I., (2. s. кро́пу), Dill.
кріпа́к, m. I.*), (2. s. -а́), Leibeigener.
кріпа́цтво, n. I., Leibeigenschaft.
кріп-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), stärken.
кріпки́й, adj., stark, kräftig.
кріпі́сть, f. V., Festung. [eigen.
крі́постний, adj., Festungs-, leib-
кріпша́-ти, v. I. A., erstarken.
крі́рва-ти, v. I. A., sich blutig plagen.
кріс, m. I., Flinte.
кріслá́тий, adj., mit abstehenden [Ästen.
крі́сло, n. I., (2. pl. -е́л), Stuhl, Sessel.
крі́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Krümmchen.
кров, f. V., Blut.
крова́вий, adj., blutig.
крова́в-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лений), mit Blut bespritzen.
крова́виця, f. II., Blutfluß; blutig Erworbenes.
крови́стий, adj., blutreich,
кровоно́сний, adj., blutführend.
кровопи́йця, m. = f. II., (2. pl. -ї́в), Blutsauger.
кро́вця, f. II., dim. кров.
крок, m. I.*), Schritt. [sparren.
кро́к-ва, f. I., (2. pl. -о́в), Dach-
кро́м-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -ле́ний), trennen, scheiden.
кро́мі, präp. 2., außer, nebst.
кромі́шний, adj., äußerster, größter
кропи́ва, f. I., Brennessel.
кропи́льниця. f. II., Weihkessel.
кропи́ло, n. I., Weihwedel.
кроп-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; op. -ле́ний), besprengen.
кро́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Punkt.
кро́п-ля, f. II., (2. pl. -ель), Tropfen.
кро́с-на, f. I., (2. pl. -е́н), Webstuhl.
крот, m. I., = керти́ця.
кро́ті́сть, f. V., Sanft-; Demut.
кро́ткий, adj., sanft, demütig.
кро́тний, adj., (viel)fach. [mehl.
крохма́л-ь, m. II., (2. s. -ю), Stärke-
крохма́л-ити, v. II. A., (Wäsche) stärken.
круг, m. I.*), Kreis.
круг, круги́, круго́м, präp. 2, um, ringsum. [Sperber.
кругáв(е)ц-ь m. II., (2. s. -я́),
кру́гл-ий, adj., rund; -е́нький dim.
круглова́(с)тий, adj., rundlich.
кру́глі́сть, f. V., Rundheit.
круглоли́ций, adj., rundbackig.
кругля́к, m. I.*), (2. s. -а́), Rundholz.
кругови́й, adj., kreisrund.
кругови́д, m. I., Gesichtskreis.
кру́г(о)ль, m. II., Kegel.
круго́льня, f. II., Kegelbahn.
кру́жало, n. I., runde Scheibe,
кружа́-ти, v. I. A. kreisen. [Kreis.
круже́вниця, f. II, Spitzenmacherin
кру́жево, n. I., Spitze.
круж-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. у́. 3. pl. -а́ть), kreisen.
кружкова́тий, adj., kreisförmig.
кружля́стий, adj., rundlich.
кружля́-ти, v. I. A., кружа́ти.
круж(о́)к, m. I.*), (2. s. = а́), Kreis, runde Scheibe.
крук, m. I.*), Rabe.
кру́п-а, f. I., (pl. и́), Graupe.
крупни́стий, adj.. graupig.
крупня́р, m. II., (2. s. -я́), Graupenhändler-; **-ка** f. I*.), (2. pl. -о́к), [-in.
крупча́стий, adj., körnig.
крутани́на, f. I., Dreherei.
крута́р, m. II., (2. s. -я́), Dreher.
крути́зна, f. I., Krümmung.
крути́й, adj.. gewunden, steil, schroff; schwierig.
крутї́ж, f. V., Wasserwirbel.

крут-йти, v. II. A., (prs. 1. s. кру́чу, vp. кручéний), drehen, winden.
крут-ня́, f. II., (2. pl. -éнь), Wirbel.
кру́то, adv. schlecht, schwierig.
круторо́гий, adj., mit gewundenen Hörnern.
крухи́й, adj., крохкий.
кру́хість, f. V., Mürbigkeit.
кру́ча, f. IV., steiles Ufer.
кручeня́, n. V., dim. крук.
кру́чий, adj., Raben-.
круш(é)ць, m. II., Mineral.
круші-ти, v. I. A., mürbe werden.
крюк = крук.
куб, m. I., Würfel. [dim. кубло́.
кубел-ьцé, n. III., (2. pl. éць),
кубі́чний, adj., Kubik-.
куб-ло́, n. I., (2. pl. -éл), Nest.
ку́б(о)к, m. I.*), Pokal, Napf.
кува́ти = кова́ти.
куда́, adv., wohin.
кудéля, f. II., Spinnrocken
ку́д(е)р, m. II., Locke.
куди́ = куда́.
куди́сь, adv., irgendwohin.
кудкуда́-кати, v. I. A., gackern
кудла́(с)тий, adj., zottig.
ку́дли, pl. m. I., Zotten.
кудо́вч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать; imp. кудо́вч), zerzausen.
ку́ж-іль, f. V., -ів-ка, f. I.*). (2. pl. -о́к), Rocken.
ку́з-ня, f. II., (2. pl. -ень), Schmiede.
куй, imp. von кува́ти.
ку́ка-ти, v. I. A., (Kuckuck) rufen; gucken. [rade.
кук-іль, m. II., (2. s. -о́лю), Korn-
ку́к-ла, f. I., (2. pl. -о́к), Puppe; -олка, f. I.*), dim.
кукурі́ка-ти, v. I. A., krähen.
кукуру́(д)за, f. I., Kukurutz.
кукуру(д)зи́нє, n. IV., Kukurutzstroh.
ку́ль, m. II., Bündel.
кула́-к, m. I., (2. s. -ка́, 7. s. -ці́), Faust. [schlagen.
кулаку-ва́ти, v. I. A*), mit Fäusten
кула́чник, m. I.*), Faustkämpfer.
кульба́ба, f. I., Löwenzahn.
кульба́ка, f. I.*), Sattel.
кулвга́вий, adj., lahm.
кульга́-ти, v. I. A., hinken.
кулéша, f. IV., Maispolenta.
кули́стий, adj., kugelig.
ку́л-ити, v. II. A., zusammenziehen.
кулі́ш, m. IV., (2. s. -а́), dünne Mehlspeise. [stock zur кулеша.
кулі́шір, m. II., (2. s. -а́), Rühr-
ку́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ку́ля, f. II., Kugel. [ку́ля.
куля́-ти, v. I. A., hinken.
ку́м, m. I., (1. pl. -и́), Gevatter.
кума́, f. I., Gevatterin.
куми́р, m. I., Götze.
ку́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
куна́, f. I., Marder. [кума́.
куни́ця, f. II., куна́.
куня́-ти, v. I. A., schlummern.
ку́па, f. I., Haufen.
купа́л-ня, f. I., (2. pl. éнь), Bade-
купа́-ти, v. I. A. baden. [kammer.
купелéвий, adj., Bade.
куп(é)ць, m. II., Kaufmann, Käufer.
купéцкий, adj., kaufmännisch, Kaufmanns-.
купéцтво, n. I., Handelswesen.
куп-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лéний),
ку́піл-ь, m. II., (2. s. -ю), Bad. [-ува́ти.
ку́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
ку́пний, adj., käuflich. [ку́па.
ку́пність, f. V., Gesamtheit.
ку́пно, n. I., Kauf.
купо́ванє, n. IV., Kaufen. [ку́па.
ку́поч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
купу-ва́ти, v. I. A.*), kaufen.
ку́пчик, m. I.*), dim. купéць.
ку́пч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), Handel treiben.

кур, m. I., Huhn.
кýрево, n. I., Rauchmittel.
кýрене, n. IV., Rauchen.
кур(é)ць, m. II., Raucher.
кур-йти, v. II. A., (prs. кýрю), rauchen.
кýр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Henne.
курмéй, m. III., (2. s. -я́), Strick.
курнйк, m. I.*), (2. s. -á), Hühner-
кýр(о)к, m. I.*), Gewehrhahn. [stall.
кýроч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
куропáтва, f. I., Rebhuhn. [кýрка.
кýрт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), kurzer
кур-чá, -я́, n. V., Küchlein. [Rock.
кýрява, f. I., Schneegestöber.
кýрятина, f. I., Hühnerfleisch.
кýрят-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), курчá.
кýрячий, adj., Hühner-.
кусáй, m. I.*), (2. s. -á), Bissen,
кýсало, n. I., Gebiß. [Stück.
кусá-ти, v. I. A., beißen; stechen.
кýс(е)нь, m. II., кусáк.
кус-йти, v. II. A., (prs. 1. s. кушý, vp. кушéний), versuchen.
кýс-ник, -(ó)к, m. I.*), кýсень.
куст, m. I., Strauch.
кут, m. I., (2. s. -á), Winkel.
кýтас, m. I., Quaste.
кýта-ти, v. I. A., hüllen; pflegen.
кý-ти, v. I. A., кувáти.
кýт-ик, -(ó)к, m. I.*), dim. кут.
кутнйй, adj., im Winkel; -eckig.
кутóвий, adj., Winkel-.
кутомíр, m. I., Winkelmaß.
кýтя́, f. II., Weizengericht.
кýфа, f. I., Kufe.
кýф(е)р, m. I., Koffer.
кýхар, m. II., (pl. -í), Koch.
кухáр-ити, v. II. A., (imp. кýхар), kochen. [chin.
кýхар-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Kö-
кухáрство, n. I., Kochkunst.
кýх-ня, f. II., (2. pl. -óнь), Küche.
кýх(о)ль, m. II., Krügel.
кухóнний, adj., Küchen-.
кýхта, m. f. I., Küchenjunge.
кýций, adj., kurz.
куцохвóстий, adj., kurzgeschwänzt
кýча, f. IV., Schweinestall.
кýчер, m. II., Locke.
кучерáв-ити ся, v. II. A., (imp. кучерáв ся), sich ringeln.
кучеря́в-(е)ць, m. II., -чик, m. I.*), Lockenkopf.
кучеря́вий, adj., kraus, lockig.
кýч-на, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
кýч-ма, f. I. (pl. 2. -éм), [кýча Pelzmütze.
кýша-ти, v. I. A., kosten.
кýш-ка, f. I.*), (pl. 2. óк), Schnauze.
кушнíр, m. II., (2. s. -я́), Kürschner.
кушнíр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kürschnerin.
кушнíрский, adj., Kürschner-.
кушнíрство, n. I., Kürschnerei.
кущ, m. IV., Strauch.
кýщик, m. I.*), dim. кущ.
кую etc. siehe кý(вá)ти.

Л.

лáба, f. I., Pfote, Tatze.
лабáтий, adj., mit großen Tatzen.
лабýз, m. I., (2 s. -ý), Maisstroh.
лáв-а, f. I., -иця, f. II., Bank; Reihe. [лáва.
лáвич-ка, f. I.*), (2. pl. -óк). dim.
лáв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), лáва,
лавóчний, adj., Laden-. [Laden.
лавр, m. I., (2. s. -у), Lorbeer.
лáгідний, adj. sanft.
лáгідність, f. V., Sanftmut.
лáгод-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу; imp. -ь, -ьте; vp. -жений), vorbereiten, bereit machen; beschwichtigen; ся sich verglei-
лад, m. I., (2. s. -ý), Ordnung. [chen.
лáдан, m. I., (2. s. -у), Weihrauch.
лáдити = лáгодити.
ладнá-ти, v. I. A., ordnen.

ла́дний, adj., hübsch, nett.
ладу-ва́ти, v. I. A.*), laden.
ла́женє, n. IV., Steigen, Klettern.
ла́з-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь), kriechen, schleichen, steigen, klettern.
ла́зня, f. II, Badehaus.
лазу́н, m. I., (2. s. -а́), Kletterer.
ла-й, m. III., (2. s. -ю), Gebell.
лайда́к, m. I.*), (2. s. -а́), Lump.
лайда́цтво, n. I. Lumperei.
ла́й-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), das Schimpfen.
лайн-о́, n. I., -я́к, m. I.*), Unrat.
ла́кім = ла́комий. [keit.
ла́кімство, n. I., Gier, Genäschig-
ла́кітки, pl. m. I., Leckerbissen.
ла́комий, adj., lüstern, gierig.
ла́ком-ити ся, v. II. A, (imp. ла́ком!), gelüsten.
лама́ти = лома́ти.
лан, m. I., (2. s. -у́), großes Acker-
ла́н(е)ць, m. II., Lump. [feld.
ланц, m. I., (2. s. -а́), Kette.
ла́ня, f. II., Hirschkuh.
ла́па = ла́ба.
лапани́на, f. I., Haschsucht.
лапа́-ти, v. I. A., fangen, fassen.
ла́п-ка, -оч-ка, f. I., (2. pl. о́к), dim. ла́па; Falle. [лапа́ти.
ла́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
лапчи́вий, adj., habsüchtig.
ла́сий, adj., lüstern. gierig.
ла́сиця, f. II., Wiesel.
ла́сість, f. V., Lüsternheit.
ла́ска, f. I.*), Güte, Gunst, Gnade.
ла́скав, -ий, adj., gnädig, gütig.
ласка́вість, f. V., Milde, Gnade.
ла́ска-ти, v. I. A., liebkosen. [etc.
ласкота́ти u. dgl. siehe лоскота́ти
ла́сощі, pl. m. I., Leckerbissen.
ласт-и́ти ся, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), sich einschmeicheln. [Schwalbe.
ла́стів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
ластівя́, n. V., junge Schwalbe.
ласува́-ти, v. I. A., naschen.
ласу́н, m. I., (2. s. -а́), Nascher.
ласу́н-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Näscherin.
ла́та, f. I., Fleck; Latte.
латани́на, f. I., Flickerei.
лата́-ти, v. I. A., flicken.
льва, siehe лев!
ла́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
латка́тий, adj., gefleckt. [ла́та.
ла́хи, pl. m. I., Lumpen.
лахма́н, m. I., (2. s. -а́), ла́хи.
лахма́нник, m. I.*), Lumpensamm-
лахмі́тє, coll. n. IV., ла́хи. [ler.
лашту-ва́ти, v. I. A.*). rüsten.
лашту́нки, pl. m. I., Gerüst.
ла́-яти, v. I. A., (prt. -яв, vp. -яний),
льви́ний, adj., Löwen- [schelten.
льви́ця, f. II., Löwin.
льго́та, f. I., Erleichterung.
ле́б-едь, -ідь, m. II., Schwan.
лебе́дин, adj., Schwanen-.
лебе́д-ик, -онько, m. I.*), dim. ле́бідь.
лебед-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), lallen.
лебедя́, n. V., junger Schwan.
лебі́д-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schwanenweibchen.
лев, m. I., (biegt: **льв-а** etc.), Löwe.
лев, m. I., (pl. и́), Gulden.
лева́да, f. I., Au, Wiese.
левеня́, n. V., junger Löwe.
лег-е́нький, -о́нький, adj., dim. -кий
ле́гіт, m. I,, (2. s. -у), Lüftchen.
ле́гке, n. = adj., Lunge.
ле́гкий, adj., leicht.
ле́гкість, f. V., Leichtigkeit.
легкові́рний, adj, leichtgläubig.
легкові́рність, f. V., Leichtgläubigkeit.
легкоду́х, m. I.*), (5. u. 7. s. -у), Leichtsinniger.

легкоду́шний, adj., leichtsinnig.
легкоду́шнiсть, f. V., Leichtsinn.
легно-ми́слий, adj., -ду́шний.
лего́вище, n. II., Lagerstätte.
легч-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), erleichtern.
легша́-ти, v. I. A., leichter werden.
ле́ґін-ь, m, II., (1. pl. -ї), Bursche.
леґумі́на, f. I., Mehlspeise.
ле́дар, m. II., Taugenichts.
леда́рний, adj.. faul, träge.
леда́рство, n. I., Trägheit.
ледару-ва́ти, v. I. A *). faulenzen.
леда́чий, adj. liederlich. [lich.
ле́дв-е, -и, -о, adv., kaum, schwer-
леди́стий, adj., eisbedeckt. [keller.
ледів-ня́, f. II.. (2. pl. -е́нь), Eis-
ледни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Eiskeller.
ледова́тий, adj., eisförmig, Eis-.
ледоваті́-ти, v. I. A., zu Eis
ледови́й, adj., Eis-. [werden.
ледо́вище, n. II., Eisfeld, Gletscher.
ледяни́й, adj., Eis-.
ле́жа, f. IV., das Liegen, Faulenzen.
ле́жаний, adj., mühelos, гріш vorrätiges Geld.
леж-а́ти, v. II., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. а́ть), prt. -а́в; liegen.
ле́ж(е)нь, m. II., Faulpelz.
лекша́ти = легша́ти.
ле́кший, comp. von ле́гкий.
лелї́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Rauschgold. [pflegen.
лелї́-яти, v. I. A., (prt -яв), hegen,
лемі́ш, m. IV., (2. s. -а́), Pflugschar.
лемі́ш-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Mehlbrei. Lein, Flachs.
лен, m. I., (2. s. -у auch льн-у),
лен(о́)к, m. I.*), (2. s. -у), dim. лен.
ле́нта, f. I., Band.
леп, m. I,, klebriger Schmutz.
лепета́-ти, v. I. B, prt. -в, (prs. лепе́ч-у. imp. лепе́ч!) lallen; schwatzen.
лепетли́вий, adj., geschwätzig.
лепету́н, m. I., (2. s. -а́), Schwätzer.
лепету́ха, f. I.*). Schwätzerin.
ле́п-iт, m. I.. (2. s. -оту), Geschwätz.
лепки́й u. dgl. siehe липки́й etc.
ле́пский, adj., tüchtig.
ле́пта, f. I., Scherflein.
лесть, f. V., List. [listig.
лести́вий, adj., schmeichlerisch,
ле́ст-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), schmeicheln.
ле́стний, adj., schmeichelhaft.
ле́стник, m. I., Schmeichler, Listiger.
ле́стощі, pl. m. IV., Schmeichelei.
лесту́н, m. I., (2. s -а́), Schmeich-ler; -ка, f. I.*), (pl. 2. -о́к), -in.
лет, m. I., (2. s. -у), Flug. [gen.
летиві́-ти, v. I. A., sich verflüchti-
лет-ї́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, prt. -ї́в), fliegen.
лету́чий, vadj., flüchtig, fliegend.
либо́нь, adv., wahrscheinlich,
ливни́й, adj., strömend. [vielleicht.
ли́га-ти = лика́ти.
ли́жва, f. I., Schlittschuh.
ли́ж-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Löffel.
лиз-а́ти, v. I. B., (prs. ли́жу, prt. -а́в, imp. лиж́и vp. -аний), lecken.
лизу́н, m. I., (2. s. а́), Lecker.
лизу́ньство, n. I., Leckerei.
ли́к-авий, -ова́тий, adj., zähe.
лика́-ти, v. I., schlucken, (ver-) schlingen. [лика́ти.
ли́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
ли́ко, n. I.*), Bast; nichtige Sache.
лику-ва́ти, v. I. A.*), jubeln. frohlocken. [maus.
лили́к, m. I.*), (2. s. -а́), Fleder-
лима́н, m. I.. (2. s. -у), Bucht.
лин, m. I., Schleie.
ли́нва, f. I., Tau.
лини́на, f. I. Fleisch d. Schleie.
ли́нник, m. I.*), Seiler, [лин.
лин(о́)к, m. I.*), Leinkraut; dim.

лúн-ýти, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь), fliegen. schweifen.
линя́-ти, v. I. A., verbleichen, [schwinden
ли́па, f. I., Linde.
ли́п(е)нь, m. II., Juli.
ли́пина, f. I., Lindenholz.
липки́й, adj., klebrig.
ли́пкість. f. V., Klebrigkeit.
ли́пн-ути, v. I. B., (prt. -ув), kleben.
Липован-и́н, m. I., (pl. -и), Lippo-
липо́вий, adj., Linden-. [waner.
лис, m. I., Fuchs. [Stirn.
ли́сий, adj., kahl; mit weißer
лисина́, f. I., Kahlheit, Glatze.
лиси́ця, f. II., Füchsin.
лиси(че)ня́, n. V., Fuchs-Junges.
лиси́ч-ий, ли́сїй, -ия, adj., Fuchs-.
лиси́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. лиси́ця.
ли́сї-ти, v. I. A., kahl werden.
лиск, m. I., (2. s. -у). Schimmer.
ли́скав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Blitz, Wetterleuchten.
лист, m. I., Blatt; Brief, Bogen.
листа́тий, adj., geblättert.
ли́ства́, f. I., Leiste.
лист(в)я́ний, blätterig.
ли́сте coll. n. IV., Laub.
листкова́тий, adj., blattförmig.
листови́й, adj., Blatt-, Brief-.
листо́вний, adj., brieflich [лист.
лист-(о́)к, -óч(о)к, m. I.*), dim.
листоно́ш, m. IV., Briefträger.
листопа́д, m. I., November.
листу-ва́ти ся, v. I. A.*), brieflich verkehren.
лису́н, m. I., (2. s. -á), Kahlkopf.
Литви́н, m. I., Lithauer.
лит(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Guß-
лите́, n. IV., Guß. [eisen.
ли́-ти, v. I. A., (vp. -тий), gießen, fließen, strömen.
ли́т-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wade.
ли́тня, f. II., Gießerei.
ли́хва, f. I., Wucher.
лихва́р, m. II., (2. s. -я́), Wuchere
лихва́р-ити, v. II. A., (imp. лихвар wuchern.
лихва́рський, adj., wucherisch.
лихи́й, adj., böse, schlecht, elen
ли́хо, n. I., Übel, Unglück.
лиході́й, m. III., Misse-täter, Bös
лиході́йство, n. I., Missetat. [wic
лихолі́тє, n. IV., böse Zeiten.
лихора́д-ка, f. I.*), Fieber.
лихословити, v. lästern, fluche
ли́цар, m. II., Held. [Helde
лица́рський, adj., heldenmütig,
лица́рство, n. I., Heldenmut; Ritterstand.
лице́, n. III., (pl. ли́ця), Gesich Person; Vorderseite.
лицемі́рний, adj., heuchlerisch.
лицемі́рни-к, m. I.*), Heuchler; -ця, f. II., -in.
лицемі́рство, n. I., Heuchelei.
лицю-ва́ти, v. I. A.*), passen, sich schicken.
лича́к, m. I.*), (2. s. -á), Bastschuh
ли́чаний, adj, Bast-.
ли́че, n. II., ли́ко.
личи́н-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl óк), Larve.
ли́ч-ко, -енько, n. I.*), dim. лице́
ли́чний, adj., persönlich.
ли́чність, f. V., Persönlichkeit.
лиш = лише́.
лиша́й, m. III., (2. s.- я́), Flechte
лиша́-ти, v. I. A., lassen, zurück-hinter-, ver-lassen, entziehen ся sich begeben, (zurück)bleiben
лише́, лише́нь, adv. nur, bloß, kaum, ja nur.
ли́ше-нько, -чко, n. I.*), dim. лихо,
ли́шний, adj., überflüssig.
лищ-а́ти (ся), v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть; prt. -а́в), glänzen.
лі́б-ра, f. I., (2. pl. -ер), ein Buch (Papier).

лївáк, m. I.*), лївáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Linkhand.
лївар, m. II., Heber.
лївий, adj.. linker.
лївиця, f. II., linke Seite.
лів-ка, f. I.*) (2. pl. -óк), Fang.
лївобережний, adj., am linken Ufer.
лïворýч, adv., linker Hand.
лïгма, adv., liegend.
лїд, m. I., (2. s. лéду, 1. pl. -й), Eis.
ліж-ко, n. I.*), (2. pl. -óк), Bett.
лїз-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. лозá.
лїзтвиця, f. II., Wendeltreppe.
лїз-ти, v. I. B., (imp. -ь), лáзити.
лїй, m. III., (2. s. лóю), Talg.
лїй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Trichter.
лїйковáтий, adj., trichterförmig.
лїк, m. I.*), (2. s. -ý), Arznei; Heilung.
лїкáр, m. II., (2. s. я), Arzt.
лїкáр-ка, f. I.*), (3. pl. -óк), Heilkünstlerin.
лїкáрник, m. I.*), аптикар.
лїкáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь), аптика.
лїкáрский, adj., ärztlich.
лїкáрство, n. I., Heilmittel.
лїкарю-вáти, v. I. A., Arzt sein.
лік(о)ть, m. II., Elle(nbogen).
ліктéвий. adj., ellenlang.
лїлïтка = лелїтка.
лїлïя, f. III., Lilie.
лїм, m. I., Bruch.
лїнь, f. V., Faulheit.
лїнене, n. IV., Haarung, Häutung.
лїнив(е)ць, m. II., Faultier.
лїнивий, adj., faul, träge.
лїниві-ти, v. I. A., träge werden.
лїнивість, f. V., Faul-, Träg-heit.
лїнив-ство, n. I., -ість.
лїн-ити ся, v. II. A., sich haaren, häuten.
лїнïя, f. III., Lin-ie, -eal.
лїнний, adj., leinen.
лїну-вáти ся, v. I. A.*), faul sein.
лїню-вáти, v. I. A.*), linieren.

лїпáр, m. II., (2. s. -я), einer, der klebt.
лїп-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю 3. pl. -лять; vp. -лéний), kleben; горшкй formen.
лїпотá, f. I., Pracht.
лїпшá-ти, v. I. A., besser werden.
лїпший, comp. von дóбрий.
лїпян-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Lehmhütte.
лїра, f. I., Leier.
лїрник, m. I.*), (2. s. -á), Leiermann.
лїроватий, adj. leierförmig.
лїс, m. I.. Wald.
лїсá, f. I., Flechtwerk,
лїсистий, adj., waldig.
лїс-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Stock.
лїскóвий, adj., Hasel-.
лїсний, adj., Wald-.
лїсництво, n. I., Forstwesen.
лїсниця, f. II., Holzapfel.
лїсничий, m. = adj., Forstwart.
лїсничів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Forsthaus.
лїсовий, adj., Wald-.
лїсовина, f. I., Waldboden.
лїсовóдство, n. I., Waldbau.
лїс(о)к, m. I.*), dim. лїс.
лїтáвчий, adj., Flug-.
лїтане, n. IV., Fliegen.
лїтá-ти, v. I. A., fliegen.
лїтáч, m. V., (2. s. -á), Flieger.
лїте-чко -онько, n. I.*), dim. лїто
лїтéплий, adj., lauwarm.
лїтї, adv., im Sommer.
лїтний, adj., Sommer-, sommerlich.
лїто, n. I., Sommer, Jahr.
лїтопись, f. V., Chronik.
лїтопис(е)ць, m. II., Chronist.
лїторость, f. V., Jahrestrieb.
лїту-вáти, v. I. A.*), Sommer zubringen.
лїхтáр, m. II., (2. s. -я), Leuchter.
лїхтáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Laterne.
лїца, f. I., Leitseil.
лїчéбний, adj., Heil-.

лічебниця, f. II, Heilanstalt.
ліч-ити, v. II. A., heilen; rechnen, zählen.
ліщйна, f. I., Haselstrauch.
льл-яти, v. I. A., (prt. -яв), лйти.
лоб, m. I., Stirn, Kopf.
лобода, f. I., Gänsefuß-Pflanze.
лов(е)ць, m. II., Jäger.
ловецтво, n. I., Jägerei.
лови, pl. m. I., Jagd.
лов-йти. v. II., (prs. 1. s. -лю. 3. лять, vp. -лений), fangen.
ловля, f. II., Fang.
ловчий, adj.. Jagd-.
логаза, f. I., Gerstengraupe.
лодва, f. I., Brett.
лод-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Boot.
ложе, n. II., ліжко.
ложеч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. ложка.
лож-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), legen.
лож-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Löffel.
ложкар. m. II., (2. s -я), Löffelverfertigter.
ложний, adj., falsch, irrig.
ложність, f. V., Unrichtigkeit.
лоза, f. I., (pl. лози), Korbweide; вйнна Weinrebe.
лозина, f. I., лоза.
локоть = лікоть.
ломанє, n. IV., Brechen.
лома-ти, v. I. A., ломйти.
ломаче, n. II., Bruchholz.
лом-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лений), brechen.
ломкий, adj. brüchig.
ломкість, f. V., Brechbarkeit.
ломота, f. I., Gliederreißen.
лоно, n. I., Schoß, Busen.
лопата, f. I., Schaufel.
лопа-ти, v. I. A., poltern, schlagen.
льопа-ти, v. I. A., plauschen.
лопат-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. -a.
лопатковатий, spatenförmig.
льопн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув льопати. [лопаті
лопот-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу
лопух, m. I.*), (2. s. -а), Klett
лось, m. II., Ellentier.
льос, m. I., (2. s., -у). Los.
лоскіт, m. I., (2. s. -у), Gepolte
лоскот-ати, v. I. B., (prs. -чу, чеш..., prt. -ав, imp. -ч), kitzel
лосось, m. II., Lachs.
льосу-вати, v. I. A.*), losen.
льотерия, f. III., Lotto. [Rinn
лот-ка f. I.*), (2. pl. -ок), Muld
лотоки, pl. f. I., Gerinne.
лоточина, f. I., Flußbett.
лоточ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. - 3. pl. -ать, imp. лоточ), голов plagen, quälen.
льоха, f. I.*), Sau.
лоша, n. V., Fohlen. [Pfer
лошак, m. I.*), (2. s. -а), jung
лошиця, f. II., Stuttfüllen.
лошич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), di лошиця. [льох
льош-ка. f. I.*), (2. pl. -ок), di
луб, m. I., Baumrinde, Bast.
лубовий, adj., basten.
луб(о)к. m. I.*), (2. s. -а), dim. луб, Pappendeckel. [Ufergebüsc
луг, m. I.*), (2. s. -у), Lauge;
луда, f. I., (Augen-)Schuppe, Blen werk, Trugbild. [Klei
лудина, f. I., Köder; schlechtes
луд-йти, v. II., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), ködern, täusche
луж(о)к, m. I.*), dim луг.
лук, m. I.*), Bogen.
лука, f. I.*), Wiese.
лукавий, adj., arglistig, böse.
лукав-ити, v. II. A, (prs. 1. -лю, 3. лять), listig (tückiscl handeln, betrügen.
лукавство, n. I., Arglist, Tücke
луковатий, adj., bogenförmig.

луна́-ти, v. I. A., wiederhallen, schallen.
лупáльний, adj., spaltbar.
лу́пане, n. IV., Spalten.
лупá-ти, v. I. A., spalten, reißen.
лу́па-ти, v. I. A., очи́ма glotzen, [gaffen.
луп(е́)ць, m. II., Schiefer.
лупи́н-а, f. I., -е, coll. n. IV., Schale, Hülse. [лупи́на.
лупи́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
луп-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -ле́ний), schälen, ab hülsen, -häuten.
лупі́й, m. III., (2 s. -я́), Schinder.
лупіі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Abdeckerei.
лупки́й, adj., spaltbar.
лу́плене, n. IV., Schälen, Abhäuten.
лу́пнíсть, f. V., Spaltbarkeit.
лу́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), derb (auf-)schlagen.
лупце́вий, adj., schieferig.
луска́, f. I.*), Schuppe.
лу́ска-ти, v. I. A., (zu)schlagen.
луск[ов]а́тий, adj., schuppig.
лу́сн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), лу́скати. [луска́.
лу́соч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
луч, m. IV., Strahl, Bogen.
луча́-ти, v. I. A., treffen; ся, vorkommen, ereignen.
лучи́стий, adj., strahlend.
лучи́стíсть, f. V., Strahlung.
луч-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), -áти.
лучко́вий, adj., bogenförmig.
лу́чний, adj., sicher, treffend.
лу́чник, m. I.*), Bogenschütze.
лучни́ця, f. II., Kienfackel.
лу́чший = лíпший. [Hülse.
лушпи́н-а, f. I., -е, coll. n. IV.,
лушпако́вий, adj., Hülsen-.
лу́щ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 2. pl. -ать, imp. лущ), aushülsen.
люба́, f. I., Liebe.
любе́зний, adj., лю́бий.
лю́бий, adj., lieb, geliebt, freundlich.
люби́м(е)ць, m. II., Liebling.
люби́ст(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Liebstöckel.
люби́тель, m. II., Liebhaber.
люб-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять. vp. -ле́ний), lieben.
лю́бíсть, f. V., Lieblichkeit.
любо́в, f. V., люба́.
любо́вний, adj., Liebes-.
любу-ва́ти ся, v. I. A.*), sich freuen, [ergötzen.
любя́зний = любе́зний.
люд, m. I., (2. s. -у), Volk; pl. (2. -ий, 3. -ем, 6. -ьми, 7. ех), Menschen, Leute.
люди́на, f. I., (schlichter) Mensch, Geschöpf.
люди́ска, pl., (böse) Leute.
лю́дний, adj., bevölkert.
лю́днíсть f. V., Bevölkerung.
людоі́д, m. I., Menschenfresser.
людоі́дство, n. I., Tyrannei.
лю́дский, adj., menschlich, Menschen-; по лю́дски, adv., wie es (sein soll) sich ziemt.
лю́дскíсть, f. V., Menschheit.
лю́дяний, adj., menschlich, leutselig
лю́дянíсть, f. V., Menschlichkeit.
лю́зьний. adj., lose, frei. [pfeife.
лю́ль-ка. f. I.*), (pl. -óк), Rauch-
люнт. m. I., Lunte. [ergießen.
лю́н-ути, p. v. B., (prt. -ув), sich
лю́ра, f. I., schlechtes Getränk.
лють, f. V., Grimm.
лю́тий, m. = adj., Februar.
лю́тий, adj., grimmig; grausam.
лю́т-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, imp. -ь, vp. -чений), ergrimm-en; ся -t, zornig sein, wüten.
лю́тíсть, f. V., Grimmigkeit, Grausamkeit.
лютне́вий, adj., Februar-.
лютрі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Destillieranstalt.

лютр*у***-вáти,** v. I. A.*), läutern, destillieren. [löten.
лют*у***-вáти,** v. I. A.*), wüten;
люш-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Lüßstock.
лягáв(е)ць, m. II., Vorstehhund.
лягá-ти, v. I. A., sich legen.
ля-гчи́, p. v. I. B., (prs. -жу, жеш... prt. -г, -глá; imp. -ж), -гáти.
лязýр(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Lazur, Neublau.
ляк, m. I.*), (2. s. -у), Angst, Schreck; Lack. [fürchten.
лякá ти, v. I A., schrecken; ся
лякéрник, m. I.*), Lackierer.
лякер*у***-вáти,** v. I. A.*), lackieren.
ляк*у***-вáти,** v. I. A.*), siegeln.
ля́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Puppe.
ля́мпа, f. I., Lampe.
ля́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Linnenhemd (-kleid).
ля́нний, adj.. leinen.
ляпани́на, f. I., Pfuscherei. [schen.
ля́па-ти, v. I. A., klecksen; plau-
ля́п-нути, p. v. I. B., (prt. -ув), [-ати.
ляск, m. I.*), (2. s. -у), Geklatsch, Knall. [knallen.
ля́ска-ти, v. I. A., klatschen,
ля́ск*і***т,** m. I., (2. s. -у), Schall.
ля́сн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ля́скати.
ля́ти = льля́ти.
лячи́ = лягчи́.
лячний, adj., ängstlich, bange.
лящ-áти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть; prt. -áв)), schallen, gellen.

M.

мабýть, adv., wahrscheinlich.
мáґ(о)ль, m. II., (2. s. -ю), Mangel, Rolle.
мáґнес, m. II., (2. s. -у), Magnet.
маéвий, adj., Mai-.
маéтн*і***сть,** f. V., Gut.

мазь, f. V., Teer, Schmiere.
мáзане, n. IV., Schmieren.
мазани́на, f. I., Geschreibsel.
мáз-ати, v. I. B., (prs. мáжу etc. prt. -ав, imp. маж), schmiere
мазки́й, adj., schmierig.
мазни́ця, f. II., Schmierfaß. [kin
мазýн, m. I., -чик, m. I.*), Scho
май, adv., bedeutend (verstärk pos. u. comp.)
ма-й, m. III., (2. s. -ю), Mai.
майдáн, m. I., (2. s. -ý), freier Platz; Anger.
майжé, adv., fast, beinahe.
мáй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Pflaste
мáйки, adv., (hinter listig. [käfe
мáймýр u. dgl. siehe мáрмýр et
майнó, n. I., Besitztum, Vermöge
майн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв forteilen, huschen.
мáйст(е)р, m. I., Meister.
майстéр-ний, -ский, adj., künstlic
майстéрство, n. I., Meisterschaf Werkzeug. [verfertige
майстр*у***-вáти,** v. I. A.*), meister
мáйтки, pl. m. I., Frauenhose.
маїв-ка, f. I.*), (2 pl. -óк), Maifest.
ма-ї́ти, v. II. B., mit Laub ziere
мак, m. I.*), (2. s. -у), Mohn.
макі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Moh kopf; -очка, dim.
мáківник, m. I.*), Mohnkuchen.
макі́т-ра, f. I., (2. pl. -ер), Rei
мáковий, adj., Mohn-. [schüsse
макови́не, coll. n. IV., Mohnstenge
макогі́н, m. I., Mohnreiber.
макýх, m. I., (2. s. -á 7. -ý), Ölkuchen.
малá-й, m. III., (2. s. -ю), Maisbro
малé-нький, -сенький, -сечкий. dim. мали́й. [Vol
малéча, coll. f. IV., Kinder, klein
мали́зна, f. I., Kleinigkeit.
мали́й, adj., klein, gering.

йна, f. I., Himbeere.
иновий, adj., Himbeer-.
иняк, m. I.*), (2. s. -ý), Himbeerwein.
-йти, v. II. A., verringern.
ість, f. V., Kleinheit.
ї-ти, v. I. A., (vp. -лий), leiner werden, eingehen.
о, adv., wenig; м. хто selten emand, м. коли́ selten wann, . не... fast..., beinahe..., м. по áлу allmählich, nach und nach.
овáжити, v., geringschätzen.
овáжний, adj., geringfügig.
овáжність, f. V., Geringfügigkeit.
ьóван-ка, f. I.*), (2. pl. ок), buntes Tuch (Kleid).
ьовило, n. I., Gemälde.
олїтний, adj., minderjährig.
омóвний, adj., wortkarg.
па, f. I., Affe.
пу-вáти, v. I. A.*), nachäffen.
ю-вáти, v. I. A.*), malen.
юн-(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Gemälde.
яр, m. II., (2. s. -я́), Maler.
яр-ня, f. II., (2. s. -éнь), Maleratelier.
ярство, n. I., Malerei.
ма, f. I., Mutter. [кулéша.
малиґа, f. I.*), (3. u. 7. -дзї).
ин, adj., Mutter-.
и-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Amme.
мля-ти, v. I. A., stammeln.
мóна, f. I., Mammon.
моч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
мýня, f. II., dim. мáма. [мама.
мчин, adj., Ammen-.
мч-ити, v. I. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), Amme sein.
нá, f. I., Täuschung.
настир u. dgl. монастир etc.
нáт-є, coll. n. IV., -ки, pl. m. I., Habseligkeiten.
нджá-ти, v. I. A., wandern.

мандибýр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), барабóля.
мáндр-и, pl. m. I., -івка.
мандрів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wanderung.
мандрівний, adj., Wanderer.
мандрівник, m. I.*), (2. s. -á),
мандру-вáти, v. I. A.*). wandern.
мане́(се)нький, adj., dim. малий.
ман-йти, v. II. A., locken, täuschen.
манівцї, pl. m. II., Irr-, Um-wege.
манливий, adj., verlockend,
ман-ов(é)ць, m. II., -івцї. [trügerisch
мантá, f. I., Mantel.
манг-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), betrügen. [trüger.
мантї-й, m. III., (2. s. -я́). Be-
мантлйна, f. I., (schlechter) Mantel.
мáрá, f. I., Phantom; Gespenst.
мáра-ти, v. I. A., schmieren,
мáрево, Zwielicht; Wahn. [sudeln.
мáр(е)ць, März.
маржйна, f. I., Rindvieh.
мáри, pl. f. I., Bahre. [вáти.
марику-вáти, v. I. A.*), кривду-
марину-вáти, v. I. A.*), marinieren.
мáр-ити, v. II. A., träumen.
мáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Marke.
маркóтний, adj., verstimmt, traurig.
марку-вáти, v. I. A.*), markieren.
мáрмýр, m. I., (2. s. -у), Marmor.
мармурóвий, adj., marmorn. [rieren.
мармуру-вáти, v. I. A.*), marmo-
марний, adj., eitel; schlecht, elend.
марниця, f. II., eitles Ding.
мáрність, f. V., Vergänglichkeit.
марнї-ти, v. I. A., verkümmern.
марнотрáвити, v., vergeuden. [der.
марнотрáв(е)ць, m. II., Verschwen-
марнотрáвний, adj., verschwenderich. [schwendung.
марнотрáвство, n. I., Ver-
марну-вáти, v. I. A.*), vergeuden.
мáр(о)т, m. I., März.

марції̈вка, f. I.*). (2. pl. -óк), Märzhuhn.
мáсельцé, n. III., dim. мáсло.
мáс-ка, f. I.*), Maske.
маску-вáти, v. I. A.*), maskieren.
маслина, f. I., Öl-beere, -baum.
мáсло, n. I., Butter.
масловáтий, adj., butterartig.
маслу-вáти, v. I. A.*), letzte Ölung spenden.
маслюк, m. I.*), (2. s. -á), Butterpilz.
маслянúй, adj., Butter-.
маслян-ка, f. I.*), Buttermilch.
маснúй, adj., fett.
масни-ця, f. II., Butterfaß, -ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
мáсність, f. V., Fettigkeit.
масть, f. V., Farbe; Salbe.
маст-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -щý. vp. -щéний), schmieren, salben, fett machen.
мастї́льни-к, m. I.*), der anstreicht, schmiert, -ця, f. II.
мáть = мáтер, Mutter.
мат-ер, -їр, f. V., Mutter.
матерúзна, f. I.. Muttererbe.
мáтерин, -ський, adj., Mutter-, mütterlich.
матерúн-на f. I.*), (2. pl. -óк), Quendel.
матéрия, f. III., Stoff, Materie.
мáтерний, adj., Mutter-.
мáти = мáтер.
мá-ти, v. I. A., haben, besitzen: ся sich befinden.
мáтїн-ка, -оч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. мáти.
мáт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Bienenkönigin.
мáточник, m. I.*), Weiselzelle.
матýся, f. II., dim. мáма.
махá-ти, v. I. A., schwingen, winken; laufen.
маховúй, adj., Schwung-.
мáца-ти, v. I. A., tasten, tappen.
мацї́-нький, -пкий, -цький, u. dgl., adj., winzig.
мацн-ýти, p. v. I. B., (prt. -у мáцати.
мáчан-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Tun
мачá-ти, v. I. A., tunken, tauch befeuchten.
мачúна, f. I., Mohnkörnlein.
мáч-ка, f. I.*), Tabackschmadd
мáч(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Klats
мáчоха, f. I.*), Stiefmutter. [mo
мáчошин, adj., stiefmütterlich.
машúна, f. I., Maschine.
маширу-вáти, v. I. A.*), marsch
машкарá, f. I., Schimpf. [r
машкар-úти, v. II. A., schimpf
машт, m. I., (2. s. -у), Mastbau
мáщене, n. IV., Schmieren, Befetten.
мáю u. dgl. siehe мáти.
маючий, vadj., wohlhabend.
маяк, m. I.*), (2. s. -á), Leuchttu
мá-яти, v. I. A., (prt. -яв). beweg schwingen, fächeln.
маятник, m. I.*), Pendel.
маячене, n. IV., Schwärmen.
маяч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. 3. pl. -ать), schwärmen.
мгла, f. I., Nebel. [Maulwurfsgril
медвéдик, m. I.*), dim. медвíд
медвéдина, f. I., Bärenfleisch.
медвéдиця, f. II., Bärin.
медведюх, m. I.*), Bärenspinne
медвежá, n. V., Bärenjunges.
медвежий, adj., Bären-.
медвíд-ь, m. II., Bär.
мéдївник, m. I.*). Honigkuchen
медовúй, adj., Honig-.
медýн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Bienensaug.
медянúй = медовúй.
медянúк = мéдївник.
межá, f. IV., Feldrain.
межевúй, adj., Rain-.
мéжи, präp. 4. u. 6., mitten, unter, zwischen.
межинáродний, adj., internationa

межиусóбиця, f. II., Bürgerkrieg.
межицáрство, n. I., Interregnum.
межівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Anrainer.
межовий = межевий. [messen.
межу-вáти, v. I. A.*), aus-, ab-
мезúнець u. dgl. siehe мізúнець etc.
мéка-ти, v. I. A., meckern, blöken.
мéкіт, m. I, (2. s. -у), Geblöke.
мелéний s. молóти. [huschen.
мéлька-ти, v. I. A., blinken,
мéлькн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
мéльник, m. I.*), Müller. [мéлькати.
мельни́цтво, n. I., Müllerhandwerk.
мельни́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), Müller sein.
мéльнич-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Müllerin.
мельничýк, m. I.*), (2. s. -á),
менé siehe я. [Müllerbursche.
мент, m. I., Moment.
мéнь-чий, -ший, comp., малúй.
меншá-ти, v. I. A., kleiner werden, abnehmen.
мéншість, f. V., Minderheit.
менш-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), vermindern, ver-
мéрва, f. I., Streu. [kleinern.
мéрвиско, n. I.*), Strohlager.
мерви́стий, adj., гній Strohdünger.
мéрві-ти, v. I. A., krank liegen.
мерéжа, f. IV., Fischernetz.
мерéж-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), sticken, ausnähen.
мерéж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
мерéна f. I., Barbe. [Stickerei.
мер-ехтíти siehe -котíти.
мерз-éнний, -кúй, adj., abscheulich.
мéрз(éнн)ість, f. V., Abscheulichkeit. [sich eckeln, verabscheuen.
мерз-úти ся, v. II. A., (prs. 1. s. жý),
мéрзн-ути, v. I. B., (prt. -ув und мерз), frieren.
мéркн-ути, v. I. B., (prt. -ув und мерк), ver-dunkeln, -löschen, erbleichen.

меркот-íти, v. II. A., (prs. 1. s. чý. prt. -íв), schillern, flimmern.
мер(лé)ць, m. II., (мерц-á etc.), Leichnam.
мертвéць = мерлéць.
мéртвий, adj., tot.
мертв-úти, v. II. A., töten.
мертви́ця, f. II., toter Untergrund.
мéр-ти, v. I. B., (prt. мру etc., prt. мер, imp. мри), sterben.
мéрхнути = мéркнути.
мерч-úти, v. II. A., (prt. 1. s. -у. 3. pl. -áть), nieseln.
мерщíй, adv., schneller.
месть, f. V., Rache.
мé-сти́, v. I. B., (prt. -тý, imp. -тú, prt. міг, -лá, vp. -тéний), kehren, fegen.
мéстник. m. I.*), Rächer.
мет, m. I., (2. s. -у), Wurf.
мéтá, f. I., Ziel.
мéтал-ь m. II., (2. s. -ю), Metall.
металéвий, adj., metallisch.
мет-áти, v. I. B., (prs. -чу etc., imp. -чú, prt. -áв), werfen, schleudern.
метéлик, m. I.*), dim. мотúль.
мéтіль, f. V., Schneegestöber.
мéткий, adj., flink.
мéтний, adj., Wurf-.
метн-ýти ся, p. v. I. B., (prt. -ýв),
мéтрика, f. I.*), Matrik. [hineilen.
метри́чний adj., metrisch.
метýш-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), sich tummeln.
метушня́, f. II., das Hasten.
меч, m. IV., (2. s. -á), Schwert.
мечéт, m. II., Moschee.
мéчик, m. I.*), dim. меч.
мечовáтий, adj., schwertförmig.
мечтá, f. I., Hirngespinnst.
мéшканє, n. IV., Wohnen.
мéшкан(е)ць, m. II., Bewohner.
мéшти, pl. m. I., Halbschuhe.
мжа, f. IV., Sprühregen.

ми, pl. pron., (2., 4. u. 7. нас, 3. нам, 6. нами), wir.
миг, в один — in einem Nu.
мига-ти, v. I. A., flackern, flimmern; blinzeln. [мигати.
мигн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
миг(о)т-іти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, prt. -ів). мигати. [чка, dim.
мидни-ця, f. II., Waschbecken,
мий-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Waschlappen.
мийниця, f. II., Waschbecken.
мика-ти, v. I. A., raufen, reißen,
микдал, m. I., Mandel. [zausen.
микн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), микати.
милевий, adj., Meilen-, meilenlang.
милий, adj.. lieb, angenehm.
милине, n. IV., Seifenwasser.
мил-ити, v. II. A., seifen; stören; ся irren. [Barmherzigkeit.
милість, f. V., Gnade, Güte,
миль-ка, f, I.*), (2. pl. -ок), dim.
мильний, adj., irrig. [миля.
мило, n. I., Seife.
милозвучний, adj., wohlklingend.
милозвучність, f. V., Wohlklang.
милосердиє, n. IV., Barmherzigkeit
милосердити ся, v., sich erbarmen.
милосердний, adj., barmherzig.
милостивий, adj., gnädig, barm-
милостиня, f. II., Almosen. [herzig.
милуванє, n. IV., Liebe.
милу-вати, v. I. A.*), sich erbarmen.
миля, f. II., Meile. [sieder.
миляр, m. II., (2. s. -я), Seifen-
миляр-ня, f. II., (2. pl. -ень), Seifensiederei. [ungeachtet.
мимо, präp. 2., vorbei, trotz,
мимовільний, adj., unwillkürlich.
мимохіть, adv., unwillkürlich.
мимр-ити, v. II. A., murmeln.
мина-ти, v. I. A., vorbei sein (gehen, ziehen), schwinden.
мину-вшість, -лість, f. V., Vergangenheit. [flosse
минулий, adj., vergangen, ver-
минута, f. I. Minute.
мин-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), vorüber-, ver-gehen, verfließe ся vorbei sein.
минущий, adj., vergänglich.
мир, m. I., (2. s. -у), Friede; Welt, Volk. [aussöhnen
мир-ити, v. II. A., Frieden stifte
мирний, adj., friedlich.
миро, n. I., Chrisam.
мированє, n. IV., Ölung. [Volks
мировий, adj., Friedens-, Welt-,
миролюбивий, adj., friedliebend
миролюбивість, f. V., Friedfertigkeit.
миропомазанє, n. IV., Firmung.
миротворець, m., Friedensstifte
миротворний, adj., friedenstiftend
мирт, m. I., -а, f. I., Myrte.
миртовий, adj., Myrten-.
миру-вати, v. I. A., ölen.
миршавий, adj., runzelig.
мирян-ин, m, I., (pl. 1. -и, 2. мирян), Laie.
мис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
мисль, f. V., Gedanke. [Schüssel
мислив-(е)ць, m. II., -ий = adj.
мисливский, adj., Jagd-. [Jäger
мисливство, n. I., Weidwerk.
мислитель, m. II., Denker.
мисл-ити, v. II. A., denken, meinen
мисник, m. I.*), Geschirrschrank
мисоч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. миска.
мистерний, adj., meisterhaft.
мист(е)ць, m. II., Meister.
мисте-цький, adj , -рний.
мистецтво, n. I., Meisterschaft.
мить, в одну м. im Augenblick
мите, n. IV., das Waschen.
ми-ти, v. I. A., (vp. -тий), waschen
митка = мийка.

ми́то́, n I., Maut-Zoll.
митови́й, adj., Zoll-.
ми́тю, adv., schnell.
миш, f. V., Maus.
ми́шачий, adj., Mäuse-.
мишва́, coll. f. I., Mäuse
мишеня́, n. V., junge Maus.
ми́шиця, f. II., Muskel. [миш.
ми́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
мишку-ва́ти, v. I. A.*), mausen.
мишова́тий, adj., mäuseartig.
мишо́вине, n. IV., Mäusefraß.
мишоло́в, m. I., Mäusebussard.
мишоло́в-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Mäusefalle.
мищи́на, f. I., dim. ми́ска.
мівки́й, adj., міякий.
мід, m. I., (2. s. меду), Honig.
мідь, f. V., Kupfer. [gießer.
мідни́к, m. I.*) (2. s. -а́). Gelb-
мідя́к, m. I.*), (2. s. -а́), Kupfer-
мі́дяний, adj., kupfern. [münze.
мідяни́стий, adj., kupferig.
мідя́р, m. II., (2. s. -я́), Kupferschmied. [Kupferschmiede.
мідя́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь),
між = межи.
мізе́рний, adj., schwach, elend
мізе́рність, f. V.. Elend .[jüngster.
мізи́-льний, -нний, adj., kleinster,
мізи́нчик, m. I*), kleinster (jüngster) Sohn. [legung.
мізко́ване, n. IV., Denken, Über-
мізку-ва́ти, v. I. A.*). denken, überlegen.
мій, моя, мое, pron., mein.
міль, f. V., seichte Stelle.
міль, f. V., Motte.
мі́лик, m. I.*), Milbe.
мілина́, f. I., міль.
мілїо́н, m. I., Million. [Millionen-.
мілїо́н ний, -о́вий, num., millionster,
мілки́й, adj., seicht; fein gestoßen.
мілкість, f. V., Seichtheit; Feinheit.
мін-а́, -ьба́, f. I., Tausch.
мін-и́ти, v. II. A., bestimmen, versprechen; ся (Farbe) wechseln,
міня́йл-о, m. I., Wechsler, Tauschhändler. [wechseln.
міня́-ти, v. I. A., tauschen, ändern,
мір, m. I., (2. s. мо́ру), Pest.
мі́ра, f. I., Maß.
мі́рене, n. IV., Messen.
міри́ло, n. I., Maß, Maßstab.
мі́р-ити, v. II. A., (imp. мі́р-те!), messen. [мі́ра.
мі́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
мірку-ва́ти, v. I. A.*), merken, meinen, erwägen; mutmaßen, schließen.
мі́рний, adj., (mittel)mäßig.
мірність, f. V.. Mäßigkeit.
мірода́йний, adj., maßgebend.
мі́роч-ка = мі́рка.
міро́шне, n. = adj., Maßgeld.
міро́шник, m. I.*), Müllergesell.
мі́рский, adj., weltlich.
міря-ти, v. I. A., messen.
міс-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -шу́), kneten, treten.
мі́ский, adj., Stadt-, städtisch.
міст, m. I., Brücke.
міст-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. (по-)-ще́ний), einen Platz geben, (ein nehmen, finden); enthalten (ся sein). [2. statt.
мі́ст-о, n. I., (pl. -а́), Stadt; präp.
міст(о́)к, m. I.*), dim. міст.
місто́ч-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim. мі́сто.
мі́сц-е, n. III, (pl. я́), Ort, Stelle, Platz, Raum.
місце́вий, adj., örtlich, hiesig.
місце́вість, f. V., Ortschaft.
мі́сяц-ь, m. II.. (pl. -ї), Mond, Monat. [hell.
мі́сячний, adj., monatlich; mond-
міт-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. (за-) -че́ний), zielen.

міт-ла́, f. I., (2. pl. -е́л), Besen.
мітля́р, m. II., (2. s. -я́), Besenbinder.
мі́тра, f. I., Bischofskrone.
міх, m. I., (7. -у́), Sack.
міхоно́ш, m. IV., Sackträger.
міху́р, m. I., (2. s. -а́), Blase.
мі́ць, f. V., Kraft, Stärke, Festigkeit.
міцни́й, adj., fest, stark.
міцн-и́ти, v. II. A., stärker (fester) machen.
міцні́-ти, v. I. A., erstarken.
мішани́на, f. I., Mischung, Gemisch.
мі́шан-ка, f. I.*), -и́на.
міша́-ти, v. I. A., mischen, mengen, umrühren.
мішкова́тий, adj., beutelartig.
мішма́, adv., gemengt.
міш(о́)к, m. I.*), dim. міх.
міщан-и́н, m. I., (pl. 1. -и. 2. міща́н), Bürger, Städter.
міща́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bürgerin, Städterin.
міща́нський, adj., bürgerlich.
міща́нство, n. I., Bürgerschaft
міщу́-к, -х, m. I.*), (5. u. 7. -ху), Spießbürger.
міщу́л, m. I., (2. s. -а́), -ик, m. [I.*), dim. міх.
мла = мгла.
мла́вий, adj., lau, flau, matt, schwach.
мла́вість, f. V., Lau-, Flau-heit, Schwäche.
мла́к-а, f. I.*), -ови́на, f. I., Moor; Sumpf-boden.
млакова́тий, adj., sumpfig.
мли́во, n. I., Mahlgut.
млин, m. I., (2. s. -а́), Mühle.
млина́рский, adj., Mühl-.
млин(е́)ць, m. II., dim. млин.
млині́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mühlbach.
млинку-ва́ти, v. I. A.*), reinigen (Putzmühle).
млин-(о́)к, -о́ч(о)к; m. I.*), dim. млин.
млинськи́й, adj., Mühl-.
мли́стий = мгли́стий.
млі́сно, adv., übel.
млі́сть, f. V., Ohnmacht.
млі́-ти, v. I. A., ermatten, schmachten.
мло-і́ти, v. II. B., übel werden; Üblichkeiten erregen.
мля́вий, adj., weichlich; fad.
мля́вість, f. V., Schwächlichkeit.
мни́мий, adj., vermeint, angeblich.
мно́г-і, pl. = adj., viele.
мно́го, adv., viel, мно́го- etc.. (siehe das betreffende Grundwort).
многогра́нний, adj., vielkantig.
многокра́ть, f. V., Vielfaches.
многокра́тний, adj., vielfach.
многоку́тний, adj., vieleckig.
многоку́тник, m. I.*), Vieleck.
многора́кий, adj., vielfältig.
многості́нник, m. I.*), Polyeder.
многосторо́нний, adj., vielseitig.
многостру́нний, adj., vielsaitig.
многота́, f. I., Menge; Vielheit.
многоцифе́рний, adj., vielziffrig.
многочле́н, m. I., Polynom.
мно́жене, n. IV., Multiplizieren.
множество́, n. I., Menge.
множи́м(о)к, m. I.*), Multiplikand.
мно́жина, f. I., Mehrzahl.
множ-и́ти, v. II., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), (ver)mehren, multiplizieren.
мно́жник, m. I.*), Multiplikator.
мня, мне siehe імя́.
мня́ти = мя́ти.
мов, -би, conj., gleichsam, wie wenn.
мо́ва, f. I., Sprache.
мо́в-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять. imp. мов, vp. (не-) -лений), sprechen, reden, sagen.
мо́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Rede(-nsart).
мо́вни́ця, f. II., Rednerbühne.
мовні́сть, f. V., Beredsamkeit.
мовчали́вий, adj., schweigsam.
мовчали́вість, f. V., Schweigsamkeit.
мо́вча́нка, f. I.*), das Schweigen.

мовч-áти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть, prt. -áв), schweigen.
мóвчки, adv., schweigend, still, stumm.
мóгá, як (що) м., möglichst.
могúла, f. I., Erdhügel, Grab.
могúл-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. -a.
могорúч, m. IV., (2. s. -ý), Kauftrunk.
моготá, f. I., Vermögen, Macht.
могýчий, adj., mächtig.
мог-чú, -тú siehe мочú.
мóдний, adj., modisch.
модняр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Modistin.
модрúна, f. I., Lärche.
мож = мóжна. [vielleicht.
мóже, adv., möglich daß,
можлúвий, adj., möglich.
можлúвість, f. V. Möglichkeit.
мóжна, adv., es ist möglich (erlaubt), man darf (kann, vermag).
мóжний, adj., mächtig. [keit.
мóжність, f. V., Macht, Möglich-
можнí-ти, v. I. A., mächtig werden.
мóздíр, m. I., Mörser.
мозíл-ь, m. II., (2. s. -я́), Schwiele.
мóз(о)к, m. I.*), (2. s. -у). Gehirn.
мозóла, f. I., harte Arbeit; Mühe.
мозолúстий, adj., schwielig; mühsam.
мозóл-ити, v. II. A., hart arbeiten.
моклúна, f. I., nasser Boden.
мóкн-ути, v. I. B., (prt. мок), naß
мóкрий, adj., naß. [werden.
мокрúця, f. II., Assel.
мокрí-ти, v. I. A., naß werden.
мокрó, adv., naß.
мокротá, f. I., Nässe.
мольбá, f. I., Gebet.
молúт-ва, f. I., (2. pl. -óв), Gebet.
молитвенник, m. I.*), Gebetbuch.
мол-úти, v. II. A., bitten, flehen;
мóлодь = мóлодíж. [ся beten.
молод(é)ць, m. II. Jüngling.
молодéчий, adj., jugendlich.
молодúй, adj., jung
молóдик, m. I.*), Junge; Neumond.
молодúця, f. II., junges Weib.
мóлодíж, f. V., Jugend.
мóлодість, f. V., Jugendzeit.
молоднúк, m. I.*), (2. s. -á), Jungvieh.
молоднí-ти, v. I. A., jung werden.
мóлодощí, pl m. I., Jugendzeit.
молодя́к, m. I.*), (2. s. -á), Junge.
молодя́та, pl. n. V., junges Paar.
моло-кó, n. I., (7. -цí), Milch.
молокосóс, m. I., Grünschnabel.
мóлот, m. I., Hammer.
молотьбá, f. I., Drusch.
молóти, v. I. B., (prs. 1. s. мéл-ю, 3. pl. -ють; prt. молóв, imp. мелú, vp. мелéний), mahlen; plappern.
молот-úти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -чéний), dreschen.
молотíл-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -ьня, f. II., (2. pl. -éнь), Dreschmaschine.
молотíльник, m. I.*), Drescher.
молот(ó)к, m. I.*), dim. мóлот.
молочá-й, m. III., (2. s. -ю), Wolfmilch.
молочáний, adj., milchartig.
молочáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь). Milchmeierei.
молочúстий, adj., milchreich.
молочкó, n. I.*), dim. молокó.
молóчний, adj., Milch-.
молóчник, m. I.*), Milchhändler.
молóчниця, f. II., Milchhändlerin.
монастúр, m. II., (2. s. -я́), Kloster. [Mönch.
мóнах, m. I., (5. u. 7. s. -у),
монахúня, f. II., Nonne.
мóнаший, adj., Mönchs-.
монéта, f. I., Münze.
монетáрня, f. II., (2. pl. -éнь),
мóра, f. I., Alp. [Münzamt.
мóрва, f. I., Maulbeere.

мо́рга-ти, v. I. A., blinzeln.
мо́ргн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), мо́ргати.
морґ, m. I., Joch (Maß).
мо́рд-а, f. I., Schnauze; -оч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
морду-ва́ти, v. I. A.*), morden.
мо́р-е, n. III., (1. pl. -я́), Meer.
море-пла́в(е)ць, -хо́д(е)ць, m. II., Seefahrer. [Schiffahrt.
море-пла́вство, -хо́дство, n. I.,
мор-и́ти, v. II. A., hungern lassen.
морі́г, m. I., (5. u. 7. s. -у), Rasen.
моріж(о́)к, m. I.*), dim. морі́г.
мо́рк-ва, f. I., (2. pl. -о́в); -ов, f. V., Möhre. [blätter.
морквинє, coll. n. IV., Möhren-
мо́ркв-(о)виця, f. II., dim. -а.
морови́й, adj., pestartig.
морови́ця, f. II., Pest.
моро́жене, n. = adj., Gefrorenes.
моро́з, m. I., (2. s. -у), Frost, -(е)ць, f. II., dim.
мороз-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), (ge)frieren
моро́ка, f. I.*), Betäubung. [lassen.
мороклйвий, adj., betäubend.
моро́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), quälen; betäuben.
мо́рский, adj., See-, Meer-.
морщина́, f. I., Runzel.
мо́рщ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. морщ), falten, runzeln.
моря́к, m. I.*), (2. s. -а́). Seemann.
Моска́ль, m. II., (2. s. -я́), Russe; Soldat. [Russin.
Моско́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
моско́вский, adj., russisch.
мост-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), brücken, pflastern; ся Platz nehmen.
мостови́й, adj., Brücken-.
мо́сяж, m. IV., (2. s. -у), Messing.
мо́ся́жний, adj., messingen.
мося́жник, m. I.*), Gelbgießer.
мотани́на, f. I., Verwirrung.
мота̀-ти, v. I. A., winden, wickeln
мота́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Spule
моти́ка, f. I.*), Haue. [ling
моти́ль, m. II., (2. s. -я́), Schmetter
моти́ли́ця, f. II., Drehkrankheit.
мотильковаті, pl. = adj., Schmetterlingsblütler.
моти́ця, f. II., Krücke.
мо́тлох, m. I., (2., 5. u. 7. s. -у; Knäuel; Pöbel.
мотло́ш-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать). schlagen.
мотови́ло, n. I., Haspel.
мо́т(о)к, m. I.*), Garngebinde.
мото́рний, adj., rüstig.
мото́рні́сть, f. V., Rüstigkeit.
мотоpо́шно, adv., bange.
мо́туз, m. I., Strick.
мотуз(о́)к, m. I.*), Schnur, Leine.
мох, m. I., (2., 7. s. -у und мху), Moos, Flaum.
мохна́тий, adj., bemoost; beharrt.
мохна́тї-ти, v. I. A., sich mit Moos (Flaum) bedecken.
мохо́вий, adj., moosig.
моца́к, m. I.*), (2. s. -а́), сила́ч.
моч, f. V., Harn. [Sumpf.
мо́чар, m. I.; -а́, f. I., Moor,
моча́рний, adj., Sumpf-.
мочи́, v. I. B., (prs. мо́ж-у etc., prt. мі́г, могла́, imp. (по-)мож-и́, vp. (зне)може́ний), können, ver-
мочи́ло, n. I., Hanfröste. [mögen.
моч-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl -ать), naß machen; nässen.
моше́н-ка, f. I.*) (2. pl. -о́к), Beutel.
моше́нник, m. I.*), Betrüger.
мошо́н-ка = моше́нка.
мощ, m. IV., (2. s. -у), Most.
мощі, pl. m. IV., Reliquien.
мра́ка, f. I.*), Nebel,
мрамо́р u. dgl. siehe марму́р.

мрач-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), nebeln.
мрачний, adj., nebelig.
мрія, f. III., Traum, Phantom.
мрі-ти, v. I. A., dämmern, schimmern.
мрі-яти, v. I. A., (prt. -яв, schwärmen.
мр-у etc. siehe мерти!
мстивий, adj., rachsüchtig.
мстивість, f. V., Rachsucht.
мст-ити, v. II. A., (prs. 1. s. мщу, vp. мщений), rächen. [etc.
му, ме. (мемо, мете), муть = буду
мудрагель, m. II., Spitzfindiger.
мудр(е)ць, m. II., der Weise.
мудрий, adj., weise, klug. [heit.
мудрість, f. V., Weisheit, Klug-
мудріш-ки, pl. f. I., (2. -ок), Spitzfindigkeiten.
мудр-още, pl. m. IV., -ішки.
мудру-вати, v. I. A.*) klügeln.
муж, m. IV., Mann.
мужеский, adj., männlich.
мужик, m. I.*), (2. s. -а). Bauer.
мужицкий, adj., Bauern-.
мужицтво, n. I., Bauernstand.
мужич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Bäuerin.
мужні-ти, v. I. A., mannbar werden.
мужність, f. V., Mannbarkeit.
мужчина, m. — f. I., Mannsperson.
музе-й, m. III., (2. s. -ю), Museum.
музика, f. I.*), Musik-, m., -us.
музичний, adj., Musik-.
мука, f. I.*), Mühe, Qual, Pein.
мука, f. I.*), Mehl.
мукиця, f. II., dim. мука.
мул, m. I., Maultier.
мул, m. I., (2. s. -у), Schlamm.
мулистий, adj., schlammig.
мулиця, f. II., Mauleselin.
муляр, m. II., (2. s. -я). Maurer.
маляр-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Maurer-arbeit, -weib.
мулярство, n. I, Maurerhandwerk.
мулярчук, m, I.*), Maurerlehrling.
мур, m. I., (2 s. -у), Mauer.
мурава, f. I., Rasen.
мура-в(е)ль, m. II., -шка.
муравлине, n. IV., Ameisenhaufen.
муравлиний, adj., Ameisen-.
мураш-ка, f. I.*), (2. pl, -ок), Ameise.
мурашня, coll. f. II., Ameisen.
мурин, m. I., Mohr. [Mohrin.
мурин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
муркіт, m. I., (2. s. -у), Murren, Schnurren.
муркот-їти, v. II., (prs. 1. s. -чу, prt. -їв), murren, schnurren.
муру-вати, v. I. A.*), mauern.
мус, m. I., (2. s. -у), Muß, Zwang, Notwendigkeit.
мус-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -шу, prt. -їв, vp. (зму-)шений), müssen.
мут-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. (зму-)чений), trüben.
мутний, adj., trübe.
муха, f. I.*), Fliege.
мухариця, f. II., Fliege.
мухомор, m. I., (2. s. -у), Fliegenschwamm.
мученик, m. I.*). Märtyrer.
мучеництво, n. I., Märtyrertum.
мучениця, f. II., Märtyrerin.
мучистий, adj., mehlig.
мучитель, m. II., Peiniger.
муч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), martern, quälen.
мучиця, f. II., dim. мука.
мучний, adj.. mehlig.
муш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. муха.
муш-ля, f. II., (2. pl. -ель), Muschel.
мушлик, m. I.*), (2. s. -у), Mutter-
муштра, f. I., Exerzieren. [korn.
муштру-вати, v. I. A.*), exerzieren,
мущина = мужчина. [abrichten.
мч-ати, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, prt. -ав), eilen.

мш-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), mit Moos ausstopfen.
мя = мене́, pron., mich.
мя́вка-ти, v. I. A., miauen.
мя(г)-кий, adj., weich; -óнький, -éнький, dim
мя́гкість, f. V., Weichheit.
мягкова́тий, adj, etwas weich.
мя(г)кота́, f. I., Weichheit.
мягч-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -áть), erweichen.
мязь, f. V., Muskel.
мя́з(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Mark.
мякий = мягкий. [weich werden.
мя́кн-ути, v. I. B., (prt. мяк),
мяку́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brotkrumme.
мясиво, n. I.. мя́со.
мяси́стий, adj., fleischig.
мясни́ці, pl. f. II., Fasching.
мя́со, n. I,, Fleisch.
мясоі́д, m. I., Fleischfresser.
мя́т-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Minze.
мя́-ти, v. I. B., (prs. мн-у etc., prt. -в, imp. мни, vp. -тий), kneten, quetschen, zerknittern.
мя́цка-ти, v. I. A., мя́ти.
мяч, m. IV., пилка, Spielball.

Н.

на, präp. 4. u. 7. (3.), auf, an, in; gegen, wider; über, durch, bei; für, zu; nach.
на, nimm! на́те, nehmet!
наба́в-ити, p. v., -ля́ти.
набавля́-ти, v. I. A., hinzugeben; verursachen; ся sich zuziehen; sich genug unterhalten.
на-ба́кир, adv., schief. [sehen.
наба́чити ся, p. v., sich satt (viel)
набга́ти, p. v., vieles umbiegen.
набива́-ти, v. I. A., viel schlagen, einstampfen; anfüllen, laden; ся sich aufdrängen.
набил-йти, p. v. II. A., andeuten anplauschen.
набира́-ти, v. I. A., auf-nehmen -laden; kaufen; anschwellen ся sich sammeln; sich zuziehen
набй-ти, p. v., -ва́ти.
набіг, m., Ein-, Über-fall.
набіга́ти, v., anschwellen; oft kommen; einfallen; ся, p. v., sich satt laufen.
набід-йти ся, p. v. II. A., (prs. 1 s. -жу́, vp. -же́ний) ува́ти ся
набідува́ти, ся, p. v., viel leiden
набій, m., Ladung; Beule. [(darben)
на́-бік, adv., seitwärts.
на́біл, m. I., (2. s. -у), Milchwerk.
набілйти, p. v., білйти.
на́бір, m. I., (2. s. -у), Ladung,
набі(г)-чи, p. v., -а́ти. [Fracht.
наближа́-ти ся, v. I. A., sich nähern.
набли-зйти, ся, p. v.. -жа́ти ся.
наблудйти ся, p. v., viel herumirren. [erbrechen.
наблю-ва́ти, p. v. I. A.*), viel
набоже́ньство, n. I., Andacht.
набо́жний, adj., fromm.
набо́жність, f. V., Frömmigkeit.
наболі́ти, p. v., viel schmerzen; wund werden.
набо́рний, adj., Fracht-.
наб-ра́ти, p. v., -бира́ти.
набрестй, p. v., на щось, auf etwas stoßen.
набреха́ти, p. v., anlügen.
набродйти ся, p. v., viel watten.
набро́їти, p. v., anrichten.
набря́(с)кн-ути, p. v. I. B., (prt. набря́ск, -ла), anschwellen.
на́бряск, m. I.*), (2. s. -у), Geschwulst. [weilen.
набува́ти, v., erwerben; ся viel
набу́-ти, p. v., (vp. -тий), -ва́ти.
набу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у, Erwerb.

нав- etc. siehe auch на- etc.
навáжити, p. v., anwägen; ся sich vornehmen (versetzen).
нáвал, m. I., (2. s. -у), Andrang.
навал-йти, p. v., -ювати.
навáльний, adj., dicht, stark.
навáлю-вати, v. I. A.*), anhäufen.
навар-йти, p v., -ювати.
навáрю-вати, v. I. A.*), ankochen.
нáвгáдь, adv., aufs Geratewohl.
навдивовúжу, adv., zum Erstaunen.
навéзти, p. v., навозúти.
навер-нýти, p. v., -тáти. [kehren.
навертáти, v., einlenken; be-
навер-тїти, p. v., -чувати.
навéрчу-вати, v. I. A.*), an-, ein-
нав-éсти, p. v., -одúти. [bohren.
навзáводи, adv., um die Wette,
навздóвж = вздовж. [im Galopp.
на[в]здогін, adv., nacheilend.
навзнá-к, -ч, adv., rücklinks.
навивá-ти, v. I. A., aufwinden; ся unter die Hand (in den Wurf) kommen. [haben.
нáвид-їти, v., (imp. -ь), gerne
навикá-ти, v. I. A., sich gewöhnen.
навúкн-ути, p. v. I. B., (prt. навúк, -ла) навикáти.
навинý-ти, p. v. I. B., (prt. -ýв), навивáти. [mend.
на-вúпередки, adv., zuvorkom-
на-вúруч, adv., zu Hilfe. [hängen.
нависá-ти, v. I. A., herab, über-
нависний, adj., drohend; zudringlich.
нáвисний, adj., willkommen.
навúсн-ути, p. v. I. B., (prt. навúс, -ла), нависáти.
нáвисть, f. V., Freundlichkeit.
навúти, p. v., навивáти.
нáвич-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Gewohnheit. [viel worfeln.
навівá-ти, v. I. A., anwehen;
нáвід, m. I., (2. s. -у), Anleitung.
навід-ати, p. v., erfahren; besuchen; -увати.
навіджéний, adj., behext, besessen.
на-відлї(г), adv., links von sich.
наві́ду-вати ся, v. I. A.*), besuchen.
нáвіз, m. I., (2. s. -у), Dünger.
на-віки, adv., ewig, für immer.
наві-сити, p. v., -шати.
навістúти, p. v., навіщáти.
нáвіть, adv., sogar.
навіш-ати, p. v., -увати. [hängen
навішу-вати, v. I. A.*) an, ein
навіщá-ти, v. I. A., besuchen; belehren.
на-ві-що? нащо? wozu, weshalb?
наві-яти, p. v., -вáти.
на-вкірки, adv., zum Trotz.
нав(с)кіс(ь), adv., schief, schräg.
навкóлїшки, adv., knieend, fußfällig.
на-вкóло, -вкруг(й), adv., ringsum.
навкýч-ити ся, p. v. II. A., (prs. 1. s -у, 3. pl. -ать), увати ся
навкýчу-вати ся, v. I. A.*), langweilig werden.
навманя, adv., нáвгад.
навмúсне, adv., absichtlich.
нáводи, pl. m. I., Anführungszeichen. [anführen; anleiten.
наводúти, v., herbei, vor-bringen;
наводн-йти, p. v. II. A., -ювати.
навóдню-вати, v. I. A *) bewässern.
навозúти, v., viel zuführen; ся, p. v., viel fahren.
наволоч-йти, p v., -увати ся, sich herumtreiben.
наволóчу-вати, v. I. A.*), anschleppen.
нáворот, m. I., (2. s. -у), Rückfall; zweites Mal. [periodisch.
нáворотний, adj., rückfällig,
навоскувáти, p. v. I. A.*), anwichsen. [Gegenteil.
навпáк(й), adv., wiederum; im

навпла́з, adv., gestreckt.
наври́т-ити ся, p. v., (prs. 1. s -чу), lästig werden.
навро́ч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать). beschreien.
навряд (чи), adv., fraglich (ob).
на́[в]ст-їж, -я́ж, -е́ж, adv., angelweit.
навстріч, adv., entgegen.
навт-е́ки, -їкй, -їкача́, adv., fort, fliehend.
навтя́мити ся, p. v., zuwider werden.
на́вхрест, adv., kreuzweis.
навча́-ти, v. I. A., научати.
навч-и́ти, p. v., -а́ти.
навяз-а́ти, p. v., -увати.
навя́зу-вати, v. I. A.*), auf-, anbinden; anknüpfen.
нагад-а́ти, p. v., -увати.
нага́й, m. III., (2. s. -я́), Peitsche, Knute.
нага́й-ка, f. I.*), [2. pl. -о́к), нага́й.
на-гала́й на бала́й, adv., eilfertig.
нага́льний, adj., heftig, plötzlich; dringend.
нага́льність, f. V., Heftigkeit; Dringlichkeit.
нага́на, f. I., Tadel,
наганя́-ти, v. I. A., нагони́ти.
нага́рба-ти, p. v. I. A., anraffen.
наги́ба-ти, p. v. I. A., antreffen; erfassen.
на́гий, adj., го́лий.
нагил-и́ти, p. v. II. A., zuschanzen.
нагина́-ти, v. I. A., beugen biegen, neigen.
на́гін, m. I., (2. s. -у), Antrieb; Anlauf.
на́гін-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Hetz(jagd).
на́глий, adj., plötzlich, dringlich.
нагл-и́ти, v. II. A., drängen.
на́глість, f. V., Dringlichkeit.
нагло́т-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -че́ний), anhäufen.
на́гляд, m. I., (2. s. -у), Aufsicht.
нагля-да́ти, v., beaufsichtigen.
нагляда́ч, m. IV., (2. s. -а́), Aufseher.
нагляді́ти, p. v., erblicken, auch ersehen, finden.
нагля́дний, adj., anschaulich, augenscheinlich, Anschauungs-
нагля́дність, f. V., Anschau-un[-lichkeit]
нагна́ти, p. v., наганя́ти.
нагні́вати ся, p. v., böse werden
на́гніт, m., Druck.
на́гніт(о)к, m. I.*), Hühnerauge
нагної́ти, p. v., düngen.
наг-ну́ти, p. v., -ина́ти.
наговори́ти, p. v., vorplauschen, verleumden; ся sich satt reden
на́го́да, f. I., Gelegenheit.
нагодува́ти, p. v., sättigen, an[fütter]
на́голос, m. I., (2. s. -у), Akzent
на-го́лос, adv., laut.
нагони́ти, v., an-, weg, zu-, fort treiben; einholen; ся Anlass nehmen.
нагорі́ти, p. v., anbrennen.
нагор-ну́ти, p. v., -та́ти.
нагоро́да, f. I., Belohnung.
нагород-и́ти, p. v., -жувати.
нагоро́джу-вати, v., I. A.*), belohnen, vergelten, ersetzen.
нагорта́-ти, v. I. A., auf-, anscharren, -häufen.
нагоспода́рити, p. v., anwirt[schaften]
нагота́, f. I., Nacktheit.
наготов-и́ти, p. v., -ля́ти.
наготовля́-ти, v. I. A., zu-bereiten, bereit halten.
навгра́бити, p. v., viel rauben. [pfänden]
награ́ти, p. v., viel spielen, ся sich satt spielen.
нагреб-сти́, p. v., (vp. -ле́ний), an-, auf-scharren.
нагри́зти, p. v., an-beißen, -nagen
нагріва́-ти, v. I. A., erwärmen. [-reiben]
нагрі́-ти, p. v., -ва́ти.
нагріши́ти, p. v., ansündigen.
нагро́бний, adj., Grab-.
нагро́бник, m. I.*), надгро́бок.
нагрози́ти, p. v., androhen.

нагру́дний, adj., Brust-. [u. dgl.
нагру́дник, m. I.*), Brustschild
нагруз-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. *-жу́*, vp. *-же́ний*), beladen (Schiffe). [(verlieren).
нагуби́ти, p. v., viel verderben
нагуді́ти, p. v., viel brausen.
нагуля́ти ся, p. v., sich satt tanzen. [u. dgl.
нагу́ркати, p. v., viel poltern
нагурк-оті́ти, p. v., -ати.
наґаздува́ти, p. v., нагосподарити.
над, präp. 4. u. 7., über, darüber; auf, an, gegen, dazu, oberhalb; над-, Ober-, über-.
надава́ти, v., aufgeben, verleihen; ся viel geben; passen. [etc.
надави́ти, p. v., (viel) an-drücken
на да́льше, да́лї, adv., künftig.
надар-йти, p. v., -я́ти. [umsonst.
на-да́рмо, adv., vergebens,
надаря́-ти, v. I. A., beschenken.
нада́-ти, p. v., -ва́ти.
надба́ти, p. v., erwerben.
надбіга́ти, v., heran-, her laufen.
надбі(г)-чи, p. v., -а́ти.
надве́зти, p. v., надвози́ти.
надвереди́ти, p. v., verletzen.
надви́гати ся, p. v., viel tragen (heben). [Überschuß.
на́двиш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
на-дві́р, adv., hinaus.
надві́рє, n. IV., das Freie.
надві́рний, adj., Außen-, äußerer.
надво́дний, adj., Wasser-.
надвози́ти, v., heranführen.
на-дворі́, adv., draußen.
надво́рний, adj., Hof-.
надганя́-ти, v. I. A., zu-, heran-, herbei-treiben.
надгнива́-ти, v. I. A., anfaulen.
надгни́-ти, p. v., -ва́ти.
надгриза́-ти, v. I. A., annagen.
надгри́з-ти, p. v., -а́ти.
надгро́бний, adj., Grab-.
надда́ток, m., Zugabe.
над-де́рти, p. v., (prs., imp. наді-), наддира́ти.
наддира́-ти, v. I. A., anreißen.
наде́рти, p. v., надира́ти. [lich.
надзвича́йний, adj., außerordent-
надзира́тель, m. II., Aufseher.
надзира́тель-ка, f I.*), (2. pl. -о́к), Aufseherin. [gen.
надзира́-ти, v. I. A., beaufsichti-
на́дзір, m. I., (2. s. -у), Aufsicht.
нади́ба-ти, p. v. I. A., нади́бувати.
нади́бу-вати, v. I. A.*), an-treffen, finden.
надиви́ти ся, p. v., sich satt sehen.
надиву́вати ся, p. v., sich genug wundern.
надима́-ти, v. I. A., надува́ти.
нади́м-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), voll rauchen. [(schleißen).
надира́-ти, v. I. A., viel reißen
на́д-ити, v. II. A., (prs. -жу, vp. -жений, imp. -ь, -ьте), ködern, locken.
на́дих, m., (2. u. 7. -у), Hauch.
нади́х-ати, p. v., -увати.
нади́ху-вати, v. I. A.*), anhauchen; ся einatmen.
наді́бний, adj., nötig. [Zugehör.
на́діб(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
надїва́-ти, v. I. A., anziehen.
надігна́ти, p. v., надоганя́ти.
над'їда́-ти, v. I. A., anfressen.
над'їзджа́ти, v. I. A., angefahren kommen.
наді́йний, adj., hofnungsvoll.
надійти́, p. v., надходи́ти.
на́дїл, m. I., (2. s. -у), Anteil.
надїл-йти, p. v., -я́ти.
надїля́-ти, v. I. A., beteilen; ver-
наді́-нути, p. v., -ва́ти. [sorgen.
надірва́ти, p. v., надрива́ти.
надісла́ти, p. v., надсила́ти.

над'їсти, p. v., над'їдати.
над'ї-хати, p. v., -зджати.
надїя, f. III., Hoffnung.
надї-яти ся, v. I. A., (prt. -яв), hoffen.
надкол-оти, p. v., -ювати.
надколю-вати, v. I. A.*), ein wenig spalten.
надкро-їти, p. v. II. B., (imp. крїй! v. p., кроєний), -ювати.
надкрою-вати, v. I. A.*), anschneiden.
надку-сити, p. v., -шувати.
надкушу-вати, v. I. A.*), anbeißen.
надл-етїти, p. v., -лїтати.
надлї-зати, v. I. A., herankriechen.
надлїз-ти, p. v., ‑ати.
надлїтати, v., heran-fliegen, -laufen
надлом-ити, p. v., -лювати.
надломлю-вати, v. I. A.*), anbrechen.
надмір, m. I., (2. s. у), -нїсть, f. V., Übermaß.
надморский, adj., am Meere liegend.
надн-ести, p. v., -осити.
надносити, v., herbeibringen.
надоб-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять,), passen.
надобнїсть, f. V., Behagen.
надобний, adj., gefällig; nötig.
на-добранїч! gute Nacht!
надоволати, p. v., viel stochern etc.
надовжити, p. v., viel Schulden machen.
на-догад, adv., aufs Geratewohl.
надоганяти, v., nachjagen, nach-, er-eilen.
надоїдати, v., zusetzen, lästig werden.
надої-сти, p. v., -дати.
надоїти, p. v., anmelken.
надокучити, p. v., lästig werden.
надолуга, f. I.*), Ersatz, Vergütung.
надолуж-ити, p. v., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. надолуж), ersetzen, vergüten. [woyon trinken.
надпива-ти, v. I. A., ein wenig
надпил-ити, p. v., -ювати.
надпилю-вати, v. I. A.*), ansä[gen].
надпис, m. I., (2. s. -у), -ь, f. Aufschrift. [-пива[ти].
над-пити, p. v., prs. надi-),
надплисти, p. v., heranschwimm[en].
надпоч-ати, p. v., -инати.
надпочинати, v., anfangen; x anschneiden.
надпсований, adj., anbrüchig.
надрива-ти, v. I. A., anreißen.
надрїз-ати, p. v., -увати.
надрїзу-вати, v. I. A.*), an-, [ein]schneiden.
надробити, p. v., ein-, an-brock[en].
надрочити, p. v., viel reizen [(necke[n]).
надруб-ати, p. v., -увати.
надрубу-вати, v. I. A.*), an-hau[en], -schneiden.
надрукувати, p. v., aufdrucke[n].
надрядний, adj., übergeordnet.
надсаджа-ти, v. I. A., überanstrengen.
надсад-ити, p. v., -жати. [send[en].
надсила-ти, v. I. A., zu-schick[en],
надскаку-вати, v. I. A.*), zuv[or]kommend sein.
надтина-ти, v. I. A., anschneid[en].
надто, adv., überdies, überaus, zu viel (sehr). [-тина[ти].
над-тяти, p. v., (prs. u. imp. над-
надува-ти, v. I. A., auf-, an- blase[n], annarren.
надуживати, v., mißbrauchen.
надуж-ити, p. v., -ивати.
надум-ати ся, p. v., -увати ся.
надуму-вати ся, v. I. A.*), übe[r]legen, sich besinnen (entschließen). [(betrüge[n]).
надурити, p. v., viel foppen
наду-сити, -шити, p. v., viel pressen, würgen.
наду-ти, p. v., -вати.
надутїсть, f. V., Aufgeblasenhe[it].
надяга-ти, v. I. A., anziehen.

на́-єм, m. I., (2. s. -йму etc.),
нає́мний, adj., Miet-. [Miete.
нає́мник, m. I.*), Mietling.
нажн-а́ти, p. v., -ина́ти.
нажина́-ти, v. I. A., viel schneiden, ernten.
на-же́бри піти́, betteln gehen.
наже́рти ся, p. v., sich anfressen.
нажива́-ти, v. I. A., erwerben.
нажи́-ти, p. v., -ва́ти.
нажи́ч-ити, p.v., -увати.
нажи́чу-вати, v. I. A.*), viel leihen (borgen). [kümmern.
нажури́ти ся, p. v., sich viel
наза́д, adv., zurück, rückwärts; präp. 2., hinter.
назадгу́зь, adv., rück-wärts, -lings.
назадни́цтво, n. I., Rückschritt.
назбива́-ти, p. v. I. A., zusammen-schlagen, -legen.
на-зби́тки, adv., zum Trotz, (Spott).
на́зва, f. I., Benennung.
наз-ва́ти, p. v., -ива́ти.
на́звиско, n. I.*), Name.
назд́огад = надо́гад.
наздогі́н, adv., im Verfolgen.
наздогоня́-ти, v. I. A., nachjagen.
назива́-ти, v. I. A., nennen; ся heißen. [hüten.
назира́-ти, v. I. A., beobachten;
на́зирції, adv., nachsehend.
нази́чити, = нажи́чити. [fliegen.
назлїта́-ти ся, p. v. I. A., zusammen-
назмі́та́-ти, p. v. I. A., zusammen-fegen. [bestimmen.
назнача́-ти, v. I. A., bezeichnen,
назнач-и́ти, p. v., -а́ти. [ча́ти.
назна́чу-вати, v. I. A.*), назна-
назо́р-ити, p. v. I. A., erblicken.
назу́стрі-т, -ч, adv., entgegen.
най, präfix, am, sehr, überaus; conj. damit, daß. [soll, möge!
най, на́йте! imp., laß, lasset;
найма́-ти, v. I. A., mieten, dingen.
на́йми, pl. m. I., Miete, Dienst.
найм-и́ти, p. v. I. B., (prt. -и́в, vp. -ле́ний)), а́ти.
на́ймит, m. I., Knecht, Diener; é. coll. n. IV, Dienerschaft.
на́ймич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Dienerin, Magd.
найти́, p. v., finden, treffen. [essen.
наї́да́-ти ся, v. I. A., sich satt
наї́жити ся, p. v., sich sträuben.
наї́зд, m. I., (2. s. -у), Ein-, Über-fall.
наїзджа́-ти, v. I. A., ein-, überfallen; gefahren kommen.
наї́здник, m. I.*), Raubritter.
наї́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
наї́хати, p. v., наїзджа́ти.
на́каз, m. I., (2. s. -у), Befehl.
наказ-а́ти, p. v., -увати.
нака́зу-вати, v. I. A.*), auftragen, heißen, einschärfen, ermahnen, befehlen.
нака́пати, p. v., anträpfeln.
накара́-ти, p. v., viel strafen; ся viel leiden.
наква́сити, p. v., ansäuern.
наки́вати, p. v., androhen.
никида́ти, v., aufwerfen; ся anfallen, sich aufwerfen.
наки́-нути, p. v., -да́ти. [ansetzen.
накипі́ти, p. v., beim Kochen
накири́нити, p. v., ansudeln, anpfuschen.
накиса́-ти, v. I. A., sauer werden.
наки́с-нути, p. v., -а́ти. [Auflage.
на́клад, m. I., (2. s. -у), Aufwand;
наклада́-ти, v. I. A., auflegen.
на́кладчик, m. I.*), Verleger.
накла́жа, f. IV., Ladung.
накла́-сти, p. v., -да́ти.
накле-ї́ти, p. v., -ювати.
накле́ю-вати, v. I. A.*), aufkleben.
наклику-вати, v. I. A.*), auffordern, ermahnen.
на́клін, m. I., (2. s. -у), Neigung.

наклон-и́ти, p. v., -ювати.
накло́ню-вати, v. I. A.*), neigen, beugen; bewegen.
наклопота́ти, p. v. belästigen; ся sich viel bekümmern.
наклюва́ти ся, p. v., aufkeimen.
накля́сти, p. v., viel fluchen.
накля́чі́ти ся, p. v., viel knieen.
накова́ти, p. v., viel hämmern etc.
накоїти, p. v., anrichten. [während.
наколи́, conj., wenn, sobald,
на́колїн(о)к, m. I.*), Kniescheibe.
наколо́ти, p. v., anstechen; viel spalten (schlachten). [irreführen.
наколоти́ти, p. v., einmachen;
наконе́ць, adv., endlich.
накопа́ти, p. v., herausgraben; ся sich müde graben.
накопи́чити, p. v., anhäufen.
накопті́ти, p. v., anrußen.
нако́рін(о)к, m. I.*), Sproß; Schlag.
накорми́ти, p. v., sättigen.
накоси́ти, p. v., anmähen.
на-кпи́, adv., zum Spott.
накпи́ти ся, p. v., verspotten.
накрапа́ти, v., zu tropfen anfangen,
накра́яти, p, v., viel anschneiden.
на́крив-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Deckel.
на́крива́-ти, v. I. A., zu-, be-decken.
накри́-ти, p. v., -ва́ти.
накрича́ти, p. v., anschreien.
накриши́ти, p. v., anbrocken.
накру-ти́ти, p. v., -чувати.
накру́чу-вати, v. I. A.*), aufdrehen, lenken, wenden.
накува́ти = накова́ти.
на́куп, m. I., (2. s. -у), Ankauf.
накупа́ти ся, p. v., viel baden.
накуп-и́ти, p. v., -о́вувати.
накупо́ву-вати, v. I. A.*), viel einkaufen.
накур-и́ти, p. v., -ювати.
наку́рю-вати, v. I. A.*), viel anrauchen.

нала́годити, p. v., bereit ma[chen] (halten).
на-ла́д, adv., gemäß, analog.
наладува́ти = наклада́ти.
налази́ти, v., oft kommen. [ge
нала́зити ся, p. v., sich mü[de]
нала́па́ти, p. v., ertappen.
налаштува́ти, p. v., rüsten.
нала́яти, p. v., viel (aus-)schel[ten]
нале́жати, v., gehören, ся ge bühren, ziemen satt liegen
належи́тий, adj., gehörig.
належи́ті́сть, f. V., Schuldforderung. [hör
нале́жний, adj., gebührend, g
нале́жні́сть, f. V., Gebühr.
налеті́ти, p. v., налїта́ти.
налива́-ти, v. I. A., eingießen
на́лив-ка f. I.*), Aufguß.
нали́вний, adj., viel aufgegos[sen]
нализа́ти ся, p. v., viel lecke[n]
налика́ти ся, p. v., viel schluck[en]
налипа́-ти, v. I. A., sich ankleb[en]
нали́п-нути, p. v., -а́ти.
нали́сник, m. I.*), Pfannenkuch[en]
нали́-ти, p. v., -ва́ти.
нали́чман, m. I., Maske, Larv[e]
на-лїво, adv., links.
на́лїг, m. I.*), (2. s. -у), Such[e]
налїза́-ти, v. I. A., налази́ти.
налїз-ти, p. v., -а́ти.
налїп-и́ти, p. v., -лювати. [kleb
налїплю-вати, v. I. A.*), auf-,
налїта́ти, v., herbeifliegen; ся viel fliegen (herumlaufen).
налїчи́ти, p. v., zählen.
налови́ти, p. v., fangen.
налого́вий, adj., Gewohnheits-
наложи́ти, p. v., наклада́ти.
налом-и́ти, p. v., -лювати.
нало́млю-вати, v. I. A.*), (vie[l] brechen; ся sich anpassen.
налупи́ти, p. v., anschälen.
налу́щити, p, v., anhülsen. [freu
налюбува́ти ся, p. v., sich an-

налягáти, v., lasten; dringen; hinken.
налякáти, p. v., erschrecken.
наля-чй, p. v., гáти.
намавляти = намовляти.
намагá-ти, v. I. A., streben; ся trachten.
намáз-ати, p. v., -увати.
намáзу-вати, v. I. A.*), bestreichen, anschmieren.
намалювáти, p. v., (auf)malen.
нама-стйти, p. v., -щувати.
намáщу-вати, v. I. A.*), bestreichen; salben.
намахáти, p. v., махáти.
намáцати, p. v., tastend finden.
намачáти, p. v., намочйти.
нáмек, m. I.*), (2. s. -у), Andeutung, Anspielung.
намеқá-ти, v. I. A., anspielen.
намекн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), намекáти.
нам-éстй, p. v., -ітáти.
нáмет, m. I., (2. s. -у), Zelt.
наметáти, p. v., an-, auf-werfen.
намйкати, p. v., anrupfen.
намилйти, p. v., anseifen.
нáмисл, m. I., (2. s. -у), Überlegung.
намйслити ся, p. v., намишляти [ся.
нáмисто, n. I., Halsschmuck.
намишля-ти ся, v. I. A., bedenken, überlegen.
нáмін-ка, змін-ка, f. I.*), (2. pl. [-óк), Erwähnung.
нáмір, m. I., (2. s. -у), Absicht.
намір-ити, p. v., -яти.
наміряти, v., vorhaben; ся zielen.
наміркувáти ся, p. v., sich besinnen.
намісйти, p. v., намішувати.
нáмість = зáмість.
намістник, m. I.*), Statthalter.
намістнйцтво, n. I., Statthalterei.
намітá-ти, v. I. A., zusammenkehren.
намі*т*-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. *чý*, vp. -*чéний*), -*чáти*. [wurf.
наміт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Über-
наміту-вати, v. I. A.*), anwerfen.
намічá-ти, v. I. A., bemerken, bezeichnen.
наміш-áти, p. v., -увати. [-knetten.
намішу-вати, v. I. A.*), an-mischen,
намнóж-ити, p. v., -увати.
намнóжу-вати, v. I. A.*), stark vermehren, anhäufen. [stiftung.
намóва, f. I., Überredung, An-
намóв-ити, p. v., -ляти. [reden.
намовля-ти, v. I. A., über-, be-
намоқá-ти, v. I. A., naß werden.
намóк-нути, p. v., -áти. [(beten).
намолйти ся, p. v., viel bitten
нáмолот, m. I., (2. s. -у), Druschertrag.
намолóти, p. v., anmahlen.
намоло-тйти, p. v., -чувати. [schen.
намолóчу-вати, v. I. A.*), andre-
намóрдник, m. I.*), Maulkorb.
намóрщити, p. v., runzeln.
намот-áти, p. v., -увати.
намóту-вати, v. I. A.*), auf-wickeln, -haspeln. [wollen.
намо(г)чй ся, p. v., dringend
намоч-йти, p. v., -увати. [machen.
намóчу-вати, v. I. A.*), naß
нáмýл, m. I., (2. s. -у), Schlamm.
намýлйстий, adj., schlammig.
намул-йти, p. v., -ювати.
намýлю-вати, v. I. A.*), mit Schlamm bedecken.
намурувáти, p. v., viel mauern.
намутйти, p. v., trüben.
намýчити, p. v., viel plagen (quälen).
намяти, p. v., anquetschen.
нанáш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Patin.
нанáшк-о, m. I.*), Pate.
нан-éсти, p. v., осйти.
нанйзу-вати, v. I. A., auffädeln.
нанйщити, p. v., viel verderben.

нá-ніч, adv., auf die Nacht.
нá-ново, adv., aufs neue.
наносúти, v., herbeitragen.
нанюхати, p. v., anriechen.
наняти, p. v., наймúти. [ringsum.
на-окóло, на-округ(й), adv.,
на-óсліп, adv., нáсліпо.
наостр-úти, p. v., -ювати.
наóстрю-вати, v. I. A.*), schärfen.
наóчний, adj., сьвідок Augenzeuge.
нáпад, m. I., (2. s. -у), An-, Über-fall. [fallen.
нападáти, v. I. A., an-, über-
нáпад-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fischnetz.
напáдник, m. I.*), Angreifer.
напакувáти, p. v., vollpacken.
напал-úти, p. v., -ювати.
напáлю-вати, v. I. A.*), stark einheizen.
напáр-ити, p. v., -ювати.
напáрю-вати, v. I. A.*), anbrühen.
напаскýдити, p. v., verunreinigen.
напáсливий, adj., händelsüchtig.
нáпасть, f. V., Verdächtigung.
напá-сти, p. v., -дáти. [weiden.
напá-сти, (ся), p. v., (sich) satt
нáпáс-(т)ний, adj., -ливий.
нáпáстник, m. I.*), Verfolger, Händelsüchtiger. [beschuldigen.
напасту-вáти, v. I. A.*), behelligen,
напáхати ся, p. v., sich satt riechen.
напéвно, adv., sicher, gewiß.
на-перегін, adv., um die Wette.
напéрéд, adv., vor-an, -aus, erst; künftig; präp. 2., 4. u. 6., vor.
на-перéкір, adv., zum Trotz.
напéрст(о)к, m. I.*), Fingerhut.
напéрти, p. v., напирáти.
наперчúти, p. v., anpfeffern. [lich.
на-першý, adv., zuerst, ursprüng-
напечáтати, p. v., aufdrucken.
напечи́, p. v., напікáти.
напивá-ти ся, v. I. A., zechen.
напи́-лий, adj., betrunken.
напирá-ти, v. I. A., dringen, drängen.
нáпис, m. I., (2. s. -у), -ь, f. Aufschrift.
написáти, p. v., aufschreiben.
напитáти, p. v., erfragen. [trinl
напи́ти, p. v., antrinken; ся
напи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Trank, Getränk.
напихá-ти, v. I. A., (voll)stop
на-пів, adv., halb.
нап-ій, m. III., (2. s. -óю), -ї:
напікá-ти, v. I. A., viel backe braten. [Dri
нáпір, m. I., (2. s. -у), Andra
нáпірний, adj., stürmisch, hef
напічнявіти, p. v., anschwelle
напіяти, p. v., viel krähen (rede
наплáкати ся, p. v., viel wein
наплати́ти ся, p. v., viel zahl
напл-éсти, p. v., -їтáти.
нáплив, m. I., (2. s. -у), Zufl
напливá-ти, v. I. A., zu-fließe -strömen.
напли́-сти, p. v., -вáти.
наплїтá-ти, v. I. A., flechten; schwatzen.
наплóдити, p. v., viel erzeuge
наплювáти, p. v., anspucken.
наповідáти ся, v., sich satt erzählen.
напові́-сти ся, p. v., -дáти ся
напóвн-úти, p. v., -яти.
наповня́-ти, v. I. A., an-, er-füll
напоготóві, adv., fertig.
напо-їти, p. v., -ювати.
наполóти, p. v., anjäten.
наполóшити, p. v., налякáти.
напóмацки, adv., tappend, taster
напоминáти, v. ermahnen.
напопéрéк, adv., quer.
напорош-úти, p. v., -увати.
напорóшу-вати, v. I. A.*), Sta machen.

напо́рпати, p. v., anscharren.
на-по́слі́д-ку, -ок, adv., zuletzt, am Ende.
напо́стити ся, p. v., viel fasten.
на-пото́му, adv., für späterhin.
напо́хапци, adv., in der Eile.
на-по́чіпки, adv., hockend.
напо́ю-вати, v. I. A.*), tränken
напра́в-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Ausbesserung.
направ-е́ць, -ці́, adv., gradaus.
напра́в-ити, p. v., -ля́ти.
направля́-ти, v. I. A., aus-bessern, richten; einrichten, weisen.
напра́жити, p. v., viel rösten (braten). [plötzlich.
на́пра́сний, adj., gewaltsam,
напра́ти (ся), p. v., viel Wäsche waschen. [Staub.
на-пра́х, adv., ganz, völlig, zu
напрацюва́ти ся, p. v., sich müde arbeiten.
на при́клад, на при́мір, adv , z. B.
наприкр-ити ся, p. v. II. A., -я́ти ся.
наприкря́-ти ся, v. I. A., lästig werden (fallen).
напроси́ти ся, p, v., viel bitten.
напросте́ць, adv., направе́ць.
напросту-ва́ти, v. I. A.*), gerade machen.
напро́ти́в, adv. u. präp. 2. u. 3., hingegen, entgegen, gegenüber.
напру́га, f. I.*), Anspannung.
напружа́-ти, v. I. A.*), anspannen, anstrengen.
напруж-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), -а́ти.
напряда́-ти, v. I. A., anspinnen.
на́прям, m. I., -(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Richtung.
напря́-сти, p. v., -да́ти.
напря́тати, p. v., ansammeln.
напсува́ти, p. v. viel verderben.
напувати = напо́ювати.
напу́-гати, p. v., -дити.
напу́дити, p. v., erschrecken.
напусти́ти, p. v., herein-, ein-lassen.
напут-и́ти, p. v. II. A., (prs. -чу́, vp. -че́ний), -чувати.
напуха́-ти, v. I. A., anschwellen.
напу́х-нути, p. v., -а́ти.
напу-чня́віти, p. v., -хнути.
напу́чу-вати, v. I. A.*), anleiten, (unter)weisen.
нап-ха́ти, p. v., -иха́ти.
нара́да, f. I., Beratung.
нара́д-ити, p. v., -жувати.
нара́джу-вати, v. I. A.*), (an)raten.
нарадувати ся, p. v.. sich anfreuen.
наража́-ти, v. I. A.*), ся (sich) aussetzen.
нара́з, adv.. auf einmal, plötzlich; -і́ jetzt, -у́ anfangs.
нара-зи́ти, p. v., -жа́ти.
нара́яти, p. v.. anraten.
нара́квиці, pl. f. II., Manchetten.
нар-аста́ти, siehe -оста́ти.
нарахува́ти, p. v., anzählen.
нар-ва́ти, p v., -ива́ти.
на́рваний, adj., jähzornig.
на-ре́шті, adv., zuletzt, schließlich.
на́риб(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Fischbrut. [-pflücken.
нарива́-ти, v. I. A., an-reißen,
на́рис, m. I., (2. s. -у), Entwurf.
нарисува́ти, p. v., aufzeichnen.
нари́ти, p. v,, anwühlen.
на-рівні́. adv., gleich.
на́рід, m. I., (2. s. -у), Volk.
нарі́жний, adj., Eck-.
нарізати, p. v., an-, ein schneiden, anschlachten.
на́-рік, adv., aufs Jahr.
наріка́-ти, v. I. A., klagen.
на́р-іст, m. I., (2. s. -у), Auswuchs, Schwiele; Endung.
нарі́чи-є, n. IV., (2. pl. -й), Dialekt.
нароб-и́ти, p. v., -ля́ти.
нароблм́-ти, v. I. A., (viel] machen, anrichten, verursachen

нарóд- нáрід, -(е)ць, m. II., dim.
народúти ся, p. v., geboren werden.
нáрóдний, adj., Volks-.
нáрóдн/сть, f. V., Nationalität.
на-рóду, adv., von Geburt an.
на-рóзтвір, на-рóзтїж, adv., siehe на-встїж.
нарозýм-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять. vp.-лений), Verstand beibringen (ся annehmen).
нáрóком, adv., absichtlich.
нáрост = нáріст.
нарост́а-ти, v. I. A., anwachsen.
нарост-ú, p. v., -áти.
нáрост(о)к, m. I.*), нáріст.
нарó-чний, -шний, adj., absichtlich.
нáруб, m. I., (2 s. -у). Anschnitt.
наруб-áти, p. v., -увати.
нарýбу-вати, v. I. A.*), anschneiden, -hacken.
нарýга, f. I.*), Spott, Hohn.
наруг-áти ся, p. v., -увати ся.
нарýгу-вати ся, v. I. A.*), verspotten, -höhnen.
нарумянúти, p. v., rot färben.
нáруч, adv., -ний, adj., recht, gelegen.
нарýш-ити, p. v., -увати.
нарýшу-вати, v. I. A.*), stören; verletzen.
наряд-úти, p. v., -жáти.
наряджá-ти, v. I. A., ankleiden, ausstatten, schmücken; aufbahren; laden. [gekleidet.
нарńдний, adj., stattlich, schön.
нас siehe ми.
насáд, m. I., Teil des Wagengestells; Grund, Basis.
насад-úти, p. v., -жувати.
насáджу-вати, v. I. A.*), an-, auf-setzen, -stecken, -pflanzen.
насварúти, p. v., rügen, auszanken.
насвистáти, p. v., anpfeifen.
насьвітúти, p. v., viel leuchten.
насел-úти, p. v., -ювати.
насéлю-вати, v. I. A.*), an-, besiedeln. [ärgern.
насéрдити (ся), p. v., (sich) viel
на-серед, präp. 2., (in-) mitten.
насúдїти (ся), p. v., viel (genug) sitzen.
насúла, f. I., Gewalt, Zwang.
насилá-ти, v. I. A., zu-senden, schicken.
насил-úти, p. v., -яти.
насúльний, adj., gewaltsam.
насúлувати, v., zwingen, nötigen.
насилń-ти, v. I. A., an-, auffädeln.
нáсип, m. I., (2. s. -у), Erdhaufen.
насипáти, v., hinein-, aufschütten aufstreuen. [Einschütt.
нáсип-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
нáсит, m. I., (2. s. -у), Sättigung.
наси-тúти, p. v., -щáти.
насихá-ти, v. I. A., antrocknen.
насищá-ти, v. I. A., sättigen.
насївá-ти, v. I. A., ansäen; durchsieben. [Nachsaat.
нáсїв-ка, f. I.*), (2. pl. óк),
насї-дáти, v., sich ansetzen.
нáсїд-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Bruthenne.
насїкóм(е)ць, m. II., óвад.
насїнє, n. IV., Samen.
насїнний, adj., Samen-.
насїнник, m. I.*). Samenfrucht.
насї-сти, p. v., -дáти; ся sich versetzten. [schneiden.
насїчú, p. v., an-hacken,
насї-яти, p. v., -вáти.
наскакáти ся, p. v., viel herumspringen.
наскáку-вати, v. I. A.*), hinzuspringen; anrennen; den Hof machen. [werfen, -legen.
наскидáти, p. v., zusammen-
наскипáти, p. v., anspalten.
наскíрниця, f. II., Oberhaut.
наскладáти, p. v., zusammenlegen.
наск-óчити, p. v., -áкувати.

наскупо́ву-вати, v. I. A.*), auf-, zusammen-kaufen.
наску́ч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. наску́ч), langweilen.
нас-ла́ти, p. v., -шла́ти. [benetzen.
насли́нити, p. v., mit Speichel
наслїдє, n. IV., Erbschaft.
наслїд-ити, p. v., -увати.
наслїдний, adj., nachfolgend, Erb-.
наслїдник, m. I.*), Nachfolger, Erbe. [Erbin.
наслїдниця, f. II., Nachfolgerin,
на́слїд(о)к, m. I.*), (2. s -у), Folge, Wirkung.
наслїдство, n. I., Nachfolge.
наслїдуванє, n. IV., Nachahmung.
наслїду-вати, v. I. A.*), erben; nachahmen.
наслужи́ти ся, p. v., viel dienen.
наслу́хати ся, p. v., sich satt hören. [lauschen.
наслу́ху-вати, v. I. A.*), horchen,
насьміва́-ти ся, v. I. A., verlachen, -spotten. [wagen.
насьміл-и́ти ся, p. v. II. A.,
на́сьміх, m. I., (2. u. 7. -у). Gelächter, Spott. [bringen.
насьміши́ти, p. v., zum Lachen
на́сьміш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), на́сьміх.
насьмія́ти ся, p. v., viel lachen.
насмокта́ти ся, p. v., sich satt saugen. [spinnen.
наснува́ти, p. v., aufwickeln,
насол-и́ти, p. v., ювати. [salzen
насо́лю-вати, v. I. A.*), an , ein-
насо́хнути, p. v., насиха́ти.
наспа́ти ся, v., sich satt schlafen.
на-спі́в, adv., halbpart. [singen.
насьпіва́ти ся, p. v., sich satt
наспі́ти, p. v., ankommen, eintreffen.
насса́ти ся, p. v., sich satt saugen.
наста-ва́ти, v., be-, ent-stehen, eintreten, werden.
наста́в-ити, p. v., -ля́ти. [Aufsatz.
на́став-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
наста́вний, adj., vorgesetzt.
наста́вник, m. I.*), Aufseher.
наста́вниця, f. II., Aufseherin.
настал-и́ти, p. v., -ювати.
наста́лю-вати, v. I. A.*), stählen.
на́станє, n. IV., Werden, Erscheinen.
настанов-и́ти, p. v., -ля́ти.
настановля́-ти, v. I. A., (auf-) stellen, fest-, ein-setzen.
наста́-рчити, p. v., -чити.
наста́-ти, p. v., -ва́ти. [schaffen.
настача́-ти, v. I. A., genug be-
наста́ч-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. -ч), -а́ти.
на-сте́ж, adv., навстя́ж.
настел-и́ти, p. v., -ювати.
насте́лю-вати, v. I. A.*), aufdecken, -betten, -streuen.
настига́-ти, v. I. A., rechtzeitig eintreffen (tun).
насті́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Auf-
на-сті́лько, adv., soviel. [guß.
насті́йчи́вий, adj., beharrlich.
настоло́ч-ити, p. v., увати. [treten.
настоло́чу-вати, v. I. A.*), drauf-
на-сторц, adv., aufgerichtet.
насто́ю-вати, v. I. A.*), worauf bestehen, dringen.
настра́шити, p. v., erschrecken.
настрига́-ти, v. I. A., anscheren.
настри́-чи, p. v., -га́ти.
на́стр-і́й, m. III., (2. s. -о́ю), Stimmung. [schießen.
настріля́ти, p. v., viel zusammen-
настро-ї́ти, p. v., -ювати.
настром-и́ти, p. v., -лювати.
настро́млю-вати, v. I. A., aufstecken. [bauen; stimmen.
настро́ю-вати, v. I. A.*), viel
наструга́ти, p. v., anhobeln.

наступати, v., treten; anrücken; (nach-, er-)folgen.
наступ-йти, p. v., -ати. [greifend.
наступний, adj., nachfolgend; an-
наступник, m. I.*), Nachfolger.
наступниця, f. II., Nachfolgerin.
наступство, n. I., Nachfolge.
настукати ся, p. v., viel poltern, pochen.
настягати, p. v., zusammenziehen.
насувати, v., auf etwas schieben, heranziehen, kommen.
насук-ати, p. v., -увати. [zwirnen.
насуку-вати, v I. A.*), fertig
насу-нути, p. v., -вати.
насуп-йти, p. v., -ляти.
насупля-ти, v. I. A., runzeln; ся sich aufblasen.
на супроти, präp. 2., gegenüber.
на-сухо, adv., trocken.
насуш-йти, p. v., -увати.
насушу-вати, v. I. A.*), viel (an-) trocknen.
насу-шний, -щний, adj., täglich.
насушник, m. I.*), tägliches Brot.
натаяти, p. v., viel schmelzen.
натворйти, p. v., viel schaffen.
нате! siehe на!
на-тепер, adv., vorderhand.
натерпіти ся, p. v., viel leiden.
нат-ерти, p. v., -ирати.
нат есати, p. v., -їсувати.
нат-ечй, p. v., -їкати.
натйна, f. I., Spinat.
натина-ти, v. I. A., viel anschneiden, -hauen.
натира-ти, v. I. A., einreiben.
натирач, m. IV., Reiber.
натиск, m. I.*), (2. s. -у), Druck, Nachdruck.
натиска-ти, v. I. A., aufdrücken; dringen.
натис-нути, p. v., кати. [-rinnen.
натїка-ти, v. I. A., hinein-fließen,
натїнити, p. v., schattieren.
натїн-ка, f. I.*), Schattierung.
натїсу-вати, v. I. A.*), viel zuschneiden, behauen. [freuen.
натїшити ся, p. v., sich satt
наткати, p. v., viel weben.
наткнути, p. v., aufspießen; ся (auf etwas) stoßen.
натовп, m. I., (2, s. у), Gedränge.
натовчй, p. v., viel zer-stoßen, brechen, -schlagen.
натолочити, p. v., viel vertreten.
натомйти, p. v., ermüden.
натомість, adv., statt dessen.
натоп-йти, p. v., -лювати.
натоплю-вати, v. I. A.*), viel schmelzen, ersäufen; heizen.
натопт-ати, p. v., -увати.
натопту-вати, v. I. A.*), vollstampfen. [plauschen.
натороччити, p. v., viel trennen;
наточ-йти, p. v., -увати.
наточу-вати, v. I. A.*), anzapfen.
натрафити, p. v., antreffen.
натріпати, p. v., anklopfen.
натроїти, p. v., viel vergiften.
натруд, m. I., (2. s. -у), Eiter.
натрудйти, p. v., bemühen, ermüden.
натрудоватїти, p. v., anschwellen.
натру-сити, p. v., -шувати. [gen.
натручу вати, . I. A.*), aufdrän-
натрушу-вати v. I. A., натрясати.
натряса-ти, v. I. A., an-schütteln. -streuen.
натряс-тй, p. v., -ати.
натуга, f. I.*), Anstrengung.
натуж-йти ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), -увати ся
натужу-вати ся, v. I. A.*), sich anstrengen.
натужний, adj., angestrengt.
натхнене, n. IV., Eingebung. Begeisterung.
натхнути, p. v., einhauchen.
натще, adv., auf leeren Magen.

тягáти, v. I. A., an-, auf-ziehen. spannen; ся sich strecken.
тяк, m I.*), (2. s. -у) Anspielung, Andeutung. [andeuten
тяка́-ти, v. I. A., anspielen,
тякн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), натякáти. [Wissenschaft.
áука, f. I.*), Lehre, Unterricht,
аукóвий, adj., wissenschaftlich, Lehr-.
ауст-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. щý, vp. -щéний), наущáти.
аучá-ти, v. I. A., (be)lehren, unterrichten.
ауч-йти, p. v., -áти.
аущá-ти, v. I. A., anstiften.
ау́щене, n. IV., Anstiftung.
афарбу-вáти, p. v. I. A.*), färben.
áфта, f. I., Naphtha. [händler.
афтя́р, m. II., (2. s. -я́), Naphtha-
ахапáти, p. v., viel erhaschen.
ахáркати, p. v., (viel)anspucken.
ахваля́-ти ся, v. I. A., prahlen.
ахватá-ти, p. v. I. A., нахапáти.
áхил, m. I., (2. s. -у; Neigung.
ахил-йти, p. v., -я́ти.
ахи́льний, adj., geneigt. [beugen.
ахиля́-ти, v. I. A., hin-neigen,
áхід, m. I., (2. s. -у), Einwanderung; Fund.
áхід-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fund.
ахле-птáти ся, -стáти ся, p. v., sich satt schlürfen. [machen.
ахмýрити, p. v., finsteres Gesicht
нахмýрний, adj., mürrich, düster.
наховáти, p. v., viel verstecken, aufbewahren.
находйти, v., finden; ся sich befinden; sich müde gehen.
нахорувáти ся, p. v., kränkeln.
нахýхати, p. v., anhauchen
нáция, f. III., Nation.
наці́д-йти, p. v., -жувáти.
наці́джу-вати, v. I. A.*), voll anzapfen.

наці́л-йти, p. v., -я́ти.
націля́-ти, v., zielen, anlegen.
начáльний, adj., oberst.
начáльник, m. I.*), Vorsteher.
начáльниця, f. II., Vorsteherin.
начáльство, n. I., Obrigkeit, Behörde. [Zeit.
на-чáс, на часó(чо)к, auf kurze
нач-áти, p. v. I. B., (prs. -нý..., prt. -áв, imp. -нй, vp. -атий), -ивáти.
начвáнити ся, p. v. sich prahlen.
нáче, adv., gleich-sam, -wie, wie.
начепйти, p. v., начіпля́ти.
нáчерк, m. I.*), (2. s. -у), Zeichnung; Entwurf.
начеркнýти, p. v., auf-, verzeichnen; entwerfen.
начерп-áти, v., an-schöpfen, -füllen.
начéр-пати, p. v., -пáти.
нач-есáти, p. v., -íсувати.
начимхáти, p. v., viel rupfen (behacken).
начинá-ти, v. I. A., anfangen.
нáчине, n. IV., Geschirr, Werkzeug.
начин-йти, p. v., -я́ти, [Füllsel.
нáчин-ка, f. I.*), (2. s. -óк),
начиня́-ти, v. I. A., an-machen, -füllen.
начисл-йти, p. v., -я́ти.
начисля́-ти, v. I. A., auf-, an-zählen.
начит-áти, p. v., -увати.
начи́ту-вати, v. I. A.*), (her)auslesen; ся viel lesen. [-hängen.
начіпля́-ти, p. v. I. A., an-heften,
начі́су-вати, v. I. A., an-kämmen. -hecheln.
начорнйти, p. v., anschwärzen.
нáчоси, pl. m. I., Scheitelhaare.
начýду-вати ся, p. v., viel staunen.
наш, -а, -е, pron. = adj., unser.
нашепт-áти, p. v., -увати.
нашéпту-вати, v. I. A.*), zu-, anflüstern.
нашивá-ти, v. I. A., annähen.

нашийний, adj., Hals-.
наши-йник, -льник, m. I.*), Hals-Kette, -Riemen.
наший(о)к, m. I.*), Halsbinde.
наши-ти, p. v., -вати.
нашкодити, p. v., schaden.
нашпил-йти, p. v., -ювати.
нашпилю-вати, v. I. A.*), aufstecken.
наштукувати, p. v., anstückeln.
нащадити, p. v., ansparen.
нащад(о)к, m. I.*), Ursprung.
нащеп-йти, p. v., -лювати.
нащеплю-вати, v. I. A.*), pfropfen.
нащипати, p. v., an-pflücken, spalten.
на-що, wozu?
нащур-ити, p. v., -ювати.
нащурю-вати, v. I. A.*). spitzen.
наюдити, p. v., aufhetzen.
на-яві, adv, in Wirklichkeit.
не, nicht; un-, ohn-, miß, -los. (Wörter mit не-, die hier fehlen, bedeuten das Gegentheil der **ohne** не-).
не-абияк, adv., nicht schlechtwegs.
небав-ом, -ки, -ком, adv., bald.
не-без-того, adv., wohl auch.
небеса, pl., небо.
небесний, adj., himmlisch.
небилиця, f. II., Fabel, Anekdote.
небиличний, adj., fabelhaft.
небіж, m. IV., Neffe. [Gottselige.
небіж-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
небіжчик, m. I.*), Gottseliger.
небо, m. I., (pl. небес-а), Himmel.
небог, m. I.*), armer Mensch; Lieber!
небога, f. I.*), armes Ding; Liebe!
небогий, adj., arm.
небожа, n. V., armes Kind.
небозвід, m. I., (2. s. -у), Himmelsgewölbe.
небора-к, m. I.*), (5. -че), небог.
небо-склон, m. I., -звід.
нев- siehe auch неу-!

невгомонний, adj., unermüdet; unruhig.
невда-лий, -тний, adj., mißrat
не-вже-ж? doch wol? wäre es möglich? [k
невзгодина, f. I., Zwist, Streit
невидальщина, f. I., Seltenhei
невилічимий, adj., unheilbar.
невилічимість, f. V., Unheilbark
невинний, adj., unschuldig.
невинність, f. V., Unschuld.
невиносимий, adj., unerträglicl
невироблений, adj., ungeübt.
невід, m. I., (2. s. -у), Fischga
невідкличний, adj., unwiderrufli
невідлучний, adj., unzertrennli
невідомий, adj., unbekannt.
невіжа, m. = f. IV., Ignorant.
невіжий, adj., unkundig.
невільник, m. I.*), Sklave.
невільниця, f. II., Sklavin.
невільничий, adj., sklavisch.
невільництво, n. I., Sklaverei.
невірство, n. I., Unglaube.
невіста, f. I., Weib.
не-вість що, Gott weiß was.
невіст-ка, f. I.*), (2. pl, -ок), Schwiegertochter.
невістний, adj., un (bewust)-los
не-влад, adv., nicht genehm.
невловимий, adj, unfaßbar.
невмирака, m. = f. I.*), unster licher (Held). [lic
невмиру-чий, -щий, adj., unster
невмілий, adj., unkundig. unve
не-вміру, adv., unmäßig. [ständi
невмістимий, adj., unfaßbar.
невмістний, adj., un-statthaft, schicklich.
невмолимий, adj., unerbittlich.
невол-ити, v. II. A., zwingen. nötigen.
невольний u. dgl. siehe невільний etc.

неволя, f. II., Sklaverei, Knechtschaft.
невпинний, adj., unablässig.
невпросимий, adj., unerbittlich.
невсипущий, adj., rastlos.
невситимий, adj., unersättlich.
невтомимий, adj., unermüdlich.
не-в-час, adv., zur unrechten Zeit
негаданно, adv., unvermutet.
негадка, fällt nicht ein.
негідни-к, m. I.*), ця, f. II., Nichtwürd'ge(r).
негода, f. I., Un-gewitter, -wetter.
неграмотний, adj., Analphabet.
недвижність, f. V., Unbeweglichkeit.
неділиця, f. II., Atom.
неділ-ьний, -їшний, adj., Sonntags .
неділя, f. II., Sonntag; Woche.
недобит(о)к, m. I.*), Überbleibsel.
недобір, m. I., (2. s -у), Defizit.
недовидж(у-в)ати, v. I. A.(*), schlecht sehen.
недовір(о)к, m. I.*), Ungläubiger.
не-до-в-подоби, adv., nicht gefallend (lieb).
недовчений, adj., Halbgelehrter.
недогар(о)к, m. I.*), órapóк.
недогляд, m. I., (2. s. -у), Versehen.
недо-гриз(о)к, m. I.*), -ідок.
недоїд(о)к, m. I.*), Speiserest.
недолад, m. I., (2. s. -у), Unordnung.
недоладний, adj., unordentlich.
недоліт(о)к, m. I.*), minderjährig, unmündig.
недолуга, f. I.*), Blödigkeit.
недолугий, adj., unbeholfen; blöd.
недолюд(о)к, m. I.*), Unmensch; Wildfang.
недоля, f. II., Mißgeschick.
недомага-ти, v. I. A., kränkein
недопечений, adj., unausgebacken.
недопит(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Rest von Getränken
недоплата, f. I., Zahlschuld.
недорід, m. I., (2. s. -у), Mißwachs.
недорікий, adj., geistesschwach.
недорічний, adj., ungereimt; unfähig.
недорост(о)к, m. I.*), halbwüchsig.
недоста-вати, v., fehlen, mangeln.
недостаток, m., Mangel, Not.
недоук, m. I*), Halbgelehrter.
недоходячи... nicht weit von...
недочува-ти, v. I. A., schlecht hören.
недочу-ти, p. v., -вати.
недуга, f. I.*), Krankheit.
недужий, adj., krank.
нежит, m. I., Katarrh.
незаба-вки, -ром., adv., unverweilt, bald.
незабутний, adj., unvergeßlich.
незавидний, adj., nicht beneidenswert.
неза-довго, siehe -бавки.
незасібний, adj., arm.
незгірший, adj., весогірший.
незглубимий, adj., unergründlich.
незгода, f. I., Uneinigkeit, Zwietracht.
нездобра, adv., nicht aus Übermut.
незлічимий, adj., unzählig.
незломний, adj., unverbrüchlich; unbeugsam.
незлучимий, adj., unvereinbarlich.
незмірний, adj., unermeßlich.
незнайк-о, m. I.*), Unwissender.
незнать, adv., wer weiß.
незрушимий, adj., unerschütterlich.
неизслїдимий, adj., unerforschlich
неймовірний, adj., unwahrscheinlich unglaublich
неймовірність, f. V., Unwahrscheinlichkeit.
неконче, adv., nicht (eben) notwendig
нелюб, m. I., nicht lieb
нема, ist nicht, es gibt nicht, man hat nicht.
неміч, f. V., Unvermögen, Schwäche.
немічний, adj., kraftlos, schwach.
немов, adv., wie, fast, gleichsam.
немовля, n. V., kleines Kind.
ненавидїти, v., hassen.
ненавистний, adj., verhaßt.
ненависть, f. V., Haß.

ненаглядний, adj., sehr anziehend.
ненáїсний, adj., unersättlich.
ненарушúмий, adj., unantastbar.
ненасúтний, adj., unersättlich.
ненасúтнíсть, f. V., Unersättlichkeit
ненастáнний, adj., unaufhörlich.
ненáче = нáче.
нéн-ьо, m. II., Vater.
нéн-я, f. II., Mutter; -ька, -ечка, f. I.*), dim.
необх-íдний, -одúмий, adj., unumgänglich.
необх-íднíсть, -одúмíсть, f. V., Unumgänglichkeit.
необчислúмий, adj., unberechenbar.
неодúн, nicht einer, mancher.
неоплáтний, adj., unbezahlbar.
неоцїн-éний, -úмий, adj., unschätzbar.
непáмять, f., Vergessenheit.
неперéчний, adj., unbestreitbar.
непíт, m. I., Neffe; Enkel.
непобíдúмий, adj., unbesiegbar.
непобíдúмíсть, f. V., Unbesiegbarkeit.
непоб-орúмий, -íдúмий.
непоб-орúмíсть, -íдúмíсть.
непогрíшúмий, adj., unfehlbar.
непогрíшúмíсть, f. V., Unfehlbarkeit.
непокóєнє, n. IV., Beunruhigung.
непоко-їти, v. II. B., beunruhigen.
непомúльний, adj., unfehlbar.
непомúльнíсть, f. V., Unfehlbarkeit.
непомíрний, adj., übermäßig groß.
непопрáвний, adj., unverbesserlich.
непорáдний, adj., ratlos.
непорáднíсть, f. V., Ratlosigkeit.
непорóчний, adj., makellos.
непорóчнíсть, f. V., Makellosigkeit.
непосидючий, adj., unruhig, unstät.
непосидючíсть, f. V., Unstätigkeit.
непóта, f. I., Nichte; Enkelin.
непóтрíб, m. I., Taugenichts.
непохúтний, adj., unerschütterlich
непохúтнíсть, f. V., Festigkeit.
непощáдний, adj., schonungslos
непрáвда, f. I., Unwahrheit, Lüg
непримирúмий, adj., unversönlic
непримирúмíсть, f. V., Unversönlichkeit.
не-при-чíм, adv., nicht dazugehöri
непрúчком, adv., beispielweise.
непрóволочно, adv., unverzüglicl
непроглядний, adj., undurchdringlicl
нерáз, adv., nicht einmal.
нерв, m. I., Nerv.
нервóвий, adj., nervös.
нерíвня, f. II., nicht ebenbürtig.
нéрíсть f. V., Mineral.
нерóб-а, m. = f. I., (2. pl. -ів), Faulenzei
нерóбство, n. I., Faulenzerei.
нерозлýчнíсть, f. V., Unzertrennlichkeit.
нерозрúвний, adj., unzerreißbar, unlöslich.
нерозривнíсть, f. V., Unauflöslichkeit
несамовитий, adj., besessen.
нескóро, adv., nicht bald.
неслáва, f. I., übler Ruf, Schande.
неславúти, v., in Verruf bringen.
неслúханий = нечýваний.
нéсмак, m. I., (2. s. -у), Mißbehagen.
несогíрший, adj., nicht gar schlecht.
неспалúмий, adj., unverbrennlich.
неспинúмий, adj., unaufhaltsam.
неспóвна, adv., nicht ganz (voll).
несподíваний, adj., unverhofft.
несподíван-ка, f. I.*), (pl. pl. -ок), Überraschung.
неста-вáти, v., fehlen, mangeln.
нестá-ти, p. v., = вáти.
нестáт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Mangel, Not.
нестемéнний, adj., wahr, echt, unzweifelhaft.
нестерп-úмий, -ний, -ýчий, adj, unerträglich.
нéс-ти, v. I. B., (prt. нíс, нéсла). tragen; ся (Eier)legen.

несходимий, adj., unermeßlich.
несчислéнний, adi. unzählig.
не тільки, але й (ták-же, -óж), conj., nicht nur, sondern auch.
нетлінний, adj., unverweslich.
не то (що), conj., nicht nur, (geschweige denn)
нетрéба, adv., es ist nicht nötig, man braucht nicht.
нéтря, f. II., Waldschlucht.
нетя́ма, f. I., Besinnungslosigkeit.
невя́нущий, adj., unverwelklich.
неужи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -y), öder Boden.
неу́ка, m. = f. I.*), Unwissender.
неу́кий, adj., ungeschult. [fangen.
неулови́мий, adj, nicht (auf)zu-
неуста́нний, adj., unaufhörlich.
нехáй, conj., es sei, mag; laß; gesetzt.
нéхар, f. V., Sudler(in).
нéхіть, f. V., Unlust, Abneigung.
нехлю́йний, adj., schmutzig.
нехлю́йниця, f. II., нéхар.
нехлю́я, f. III., нéхар.
нéхотя, -чи́, adv., unwillkürlich; хоч нéхóч magst wollen oder nicht. [achten; vernichten.
нехтy-вáти, v. I. A.*), nicht be-
нечá-йний, -яний, adj., unverhofft.
нечéтність, f. V., Unleserlichkeit.
нечува-лий, -ний, adj., unerhört.
нечу́ть, adv., kaum hörbar.
нея́лий, adj., ungeziemend.
ни́ва, f. I., Acker. [verkümmern.
ни́дї-ти, v. I. A., schwinden,
ни́же = ни́зше, comp. von ни́зкий.
ни́жний, adj., Unter-, Nieder.
низ, m. I., (2. s. -y), -ина́, f. I., Niederung.
низ-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -жéний), herabsetzen.
ни́з-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Reihe.
ни́з-кий, adj., (comp. -ший), niedrig.
ни́зкість, f. V., Niedrigkeit.

низови́й, adj., in der Niederung.
ни́клий, adj., schwach, zart.
ни́кн-ути, v. I. B., (prt. ник, -ла), schwinden,
ни́н-ї, -ька, adv., heute.
ни́нїшний, adj., heutig.
ни́па-ти, v. I. A., tappen.
ни́р-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Niere.
нирковáтий, adj., nierenförmig.
нирн-у́ти, v. I. B., (prt. -у́в), untertauchen.
нирцéм, adv., untertauchend.
ни́-ти, v. I. A., sich härmen.
ни́т-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Faden, Zwirn, Garn.
нитковáтий, adj., fadenförmig.
ни́тяний, adj., Zwirn-.
ниць, adv., vorlings.
нич = нїчó.
ни́-шком, -шечком, adv., heimlich.
ни́щий, adj., arm.
ни́щ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать. imp. нищ), vernichten, -tilgen. [noch.
нї, conj., nein; нї — нї, weder —
нї́би, нї́бито, adv., wie wenn, gleichsam.
нї́веч-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -y, 3. pl. -ать, imp. нї́веч), ни́щити.
нї(г)дé, adv., nirgends.
нї́г(о)ть, m. II., Fingernagel.
нї-до-кóго, нїдо-чóго = до нїкóго (нїчóго).
нїдрó, n. I., Schoß.
нїж, m. IV., (2. s. -á), Messer.
нїж, conj., als, wie, denn.
нїж-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -áть), verzärteln.
нїж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк). dim.
нїжни́й, adj., Fuß-. [ногá.
нї́жний, adj., zart, zärtlich.
нї́жність, f. V., Zartheit, Zärtlichkeit. [lichkeit.
нї-зá-що = за нїчó.
нї́зд-ра, pl. n. I., (2. -éр), Nüstern.

ніколи, adv., niemals; мені н., habe keine Zeit.
нікуди, adv., nirgends (wohin).
нікчемний, adj., nichtig; nichtswürdig.
нім, adj., ehe, bevor; bis.
Нім(е)ць, m. II., Deutscher,
німецкий, adj., deutsch.
Німеччина, f. I., Deutschland.
німий, adj., stumm.
німі-ти, v. I. A., verstummen.
Нім-ка, f. I.*), (2. pl. ок), Deutsche.
німота, f. I., Stummheit.
ні-на-що = на нічо.
ніодин, nicht einer, keiner.
ні-о-чім = о нічім.
ні-по-чому = по нічому, (spottbillig).
ніс, m. I., Nase.
нісенітний, adj., nichtig, albern.
нісенітниця, f. II., Kleinigkeit; Unsinn.
ні-сяк — ні-так, weder so — noch so; wie immer.
ніт-ка, f. I.*), (2. pl. ок), Nachtfalter.
ніхто, pron., niemand.
ніч, f. V., Nacht.
нічий, pron., niemandes.
ніч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. ніч.
нічліг, m. I.*), Nachtlager.
нічний, adj., Nacht-.
ніч-о, pron. = adj., nichts.
ніяк, adv., auf keine Weise.
ніякий, kein; ніяко, -во, adv., un tunlich, -schicklich.
но! int., nun!
новатор, m. I., Neuerer.
новизна, f. I., Neuerung.
новий, adj., neu.
новик, m. I.*), Neuling; Noviz.
новина, f. I., Neuigkeit.
новин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. -а.
новинкар, m. II., (2. s. -я), Neuigkeitskrämer.
новиця, f. II., Novize.
новісінький, adj., ganz neu.
новість, f. V., Neuheit.
новітний, adj., neu, modern.
новобран(е)ць, m. II., Rekrut.
нововір(е)ць, m. II., Neophyt.
новожен(е)ць, m. II., Neuvermählt.
новорічний, adj., Neujahrs-.
новосьвітний, adj., Neuzeit-.
новотвір, m. I., (2. s. -у), Neubildung.
нога, f. I.*), (pl. 1. ноги, 2. ніг), Fuß, Bein.
ногавиці, pl. f. II., Beinkleid.
ножар, m. II., (2. s. -я), Messerschmied.
ноженя, n. V., dim. нога.
ножик, m. I.*), dim. ніж.
ножиці, pl. f. II., Schere.
нора, f. I., Höhle; Quelle.
ористий, adj., quellenreich.
нором, m. I., (2. s. -у), Sitte; Laune.
норовистий, adj., störrig.
норовистість, f. V., Störrigkeit.
норов-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; v. (з-)лений), störrig machen.
норовственність, f. V., Sittlichkeit.
носатизна, f. I., Rotzkrankheit.
носатий, adj., großnasig.
носа-ч, m. IV., (2. s. -а), -тий.
носик, m. I.*), dim. ніс; Schnäblein.
носильник, m. I.*), Träger.
нос-ити, v. II. A., (prs. 1. s. шу, vp. -шений), tragen.
носовий, adj., Nasen-.
носоріг, m., Nashorn.
ночу-вати, v. I. A.*), übernachten.
ноша, f. IV., Tracht, Kleidung.
ноші, pl. f. IV., Tragbahre.
ну, -ж, -же, conj., nun, also; wohlan! auf denn!
нудьга, f. I.*), Langeweile; Mißstimmung.
нудь, f. V., Üblichkeit.
нуд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь, vp. (з-)-жений), langweilen; plagen.
нудкий, adj., süßlich.

нудний, adj., langweilig.
нуд-ота, f I., -ьга́.
нужда, f. I., Not.
нужденний, adj., elend, erbärmlich.
нужденність, f. V., Erbärmlichkeit.
нуля, f. II., Nulle.
нум, нумо, нуте! int., wohlan! [heda!
нур(е)ць, m. II., Taucher.
нур-ити, v. II. A.. tauchen.
нурковий, adj., Taucher-.
нур(о)к, m. I.*), Taucher, -а́ да́ти, untertauchen.
нута, f. I., Note, Arie.
нутро, n. I., Inneres.
нюнь-ка, f. I.*), (2 pl.-о́к), Memme.
нюх, m. I., (2. u. 7. -у), Geruch.
нюха-ти, v. I. A., riechen, schnupfen.
нюхцем, adv., witternd.
нявка-ти, v. I. A., miauen.
нянь-ка, f. I.*). (2. pl. -о́к), Kinderwärterin.
няньч-ити, v. II. A., (prs. 1 s. -у, 3. pl. -ать), warten, pflegen.
няти, p. v., (prs. йм-у..., imp. -и́, prt. ня-в, vp. (за-)-тий, fassen, ergreifen.

О.

о, об, präp. 4. u. 7., um, an; von, über, wegen; bei, nahe.
о-, об-, обі-, обо-, präfix, um-, ringsum-, umher-, herum-; be-, ab-, herab-. weg-, er-, ver-.
об- etc siehe auch о- etc.!
оба́, обі, обо́е, num., beide.
оба́ва, f. I., Besorgnis.
обавля́-ти ся, v. I. A., säumen; befürchten.
оба́рін(о)к, m. I.*), Bretzel.
обача́-ти, v. I. A., wahrnehmen, schauen.
оба́чити, p. v., erblicken.
обачіне, n. IV., Rücksicht.
оба́чний, adj., um-, vor-sichtig.
оба́чність, f. V., Um-. Vor-sicht.
оббива́-ти, v. I. A., ab-, be-schlagen; abprügeln.
оббира́-ти, v. I. A., weg-, abnehmen; wählen; ся sich anbieten.
обби-ти, p. v., (prs. обі-), -ва́ти.
оббіга́ти, v., um etwas herumlaufen.
оббі(г)-чи, p. v., -а́ти.
обве́зти, p. v., обвози́ти.
обв-ести, p. v., -оди́ти,
обводити, v., um etwas herumführen.
обвозити, v., herumfahren.
обвяз-а́ти, p. v., -увати.
обвя́зу-вати, v. I. A.*), umbinden.
обганя́-ти, v. I. A., ab-, weg-, ver-treiben.
обгоріти, p. v., verbrennen.
обгор-нути, p. v., -га́ти.
обгорта́-ти, v. I. A., umfassen; einwickeln. [Überwurf.
о́бгорт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
обгрива́-ти, v. I. A., (im Spiel) abgewinnen.
обгриза́-ти, v. I. A., benagen.
обгриз-ти, p. v., -а́ти.
обдар-ити, p. v., -о́вувати.
обдаро́ву-вати, v. I. A.*), beschenken.
обдар-ува́ти, p. v., -о́вувати.
обд-ерти, p. v., -ира́ти.
обдивити ся, p. v., nachschauen.
обдира́-ти, v. I. A., abreißen; plündern.
обділ-ити, p. v., -я́ти.
обділя́-ти, v. I. A., beteilen.
обдзьоба-ти, p. v. I. A., abpicken (Schnabel). [wegblasen.
обдува́-ти, v. I. A., aufblähen;
обду́м-ати, p. v., -увати.
обду́му-вати, v. I. A.*), bedenken, überlegen.
обду́-ти, p. v.. -ва́ти.

обезпе́ка, f. I.*), Versicherung.
обезпеча́-ти, v. I. A., versichern.
обезпе́ч-ити, p. v., -а́ти.
обезсил-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
обезси́лю-вати, v. I. A.*), entkräften.
обезчестити, p. v., entehren.
о́бе́м, m. I., (2. s. -у), Umfang.
обе́м-истий, -ний, adj., umfangreich. [Umfang.
обе́м-исті́сть, -ні́сть, f. V.,
обере́ж-ка, f. I.*), Verhütung.
обере́жний, adj., vorsichtig, behutsam.
обере́жні́сть, f. V., Vorsichtigkeit.
обере́м(о)к, m. I.*), ein Armvoll.
оберн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), оберта́ти.
оберта́-ти, v. I. A., um-wenden, -drehen; verwandeln.
обжало́ву-вати, v. I. A.*), an-, ver-klagen.
обжа́л-увати, p. v., -о́вувати.
обж-е́рти ся, p. v., (prs. u. imp. обі-), -ира́ти. [fressen.
обжира́-ти ся, v. I. A., sich voll
о́бжинки, pl. m. I., Erntefest.
обзива́-ти ся, v. I. A., antworten.
обзира́-ти, v. I. A., besehen; ся sich umschauen.
о́бзі́р, m. I., (2. s. -у), Umschau.
обзо́рини, pl. f. I., Besichtigung.
обива́тель, m. II., Bürger.
обива́тельство, n. I., Bürgerschaft.
оби́да, f. I., Beleidigung.
оби́дв-а, -і, -о́е, num., beide.
обиджа́-ти, v. I. A., beleidigen, verletzen. [vp. -же́ний), -жа́ти.
обид-и́ти, p. v. II. A., (prs. -жу́,
оби́д-ливий, -ний, adj., beleidigend.
оби́дник, m. I.*), Beleidiger.
оби́дниця, f. II., Beleidigerin.
оби́льний, adj., reichlich.
обиня́ки́, pl. m. I., Umschweife.
обира́-ти, v. I. A., wählen.

обиська́-ти, v. I. A., durchsuch[en]
оби́ча́й, m. III., Brauch, Sitte.
обича́йний, adj., gewöhnlich; sittsam. [ke
обича́йні́сть, f. V., Sitten, Sittlic
обібра́ти, p. v., (prs. u. imp. об обира́ти. [lat
о́біг, m. I., (2. u. 7. s. -у), Ur
обігна́ти, p. v., (prs. u. imp. об обганя́ти.
обігра́ти, p. v., обгрива́ти.
обігрі́ти, p. v., von allen Seiten erwärmen. [Mittag
обі́д, m. I., (2. s. -у), Mahlzeit;
обі́да-ти, v. I. A., zu Mittag essen
об'ї́да́-ти, v. I. A., abfressen; ся sich überessen.
обі́дний, adj., Mittags-.
обі́дра́н(е)ць, m. II., Haderlump.
обідра́ти, p. v., обдира́ти.
о́бізва́ти ся, p. v., обзива́ти ся.
о́б'ї́зд, m. I., (2. s. -у)), -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Rundfahrt. [fahren.
об'ї́зджа́-ти, v. I. A., herum-
обї́зд-и́ти, v., -жа́ти.
обізрі́ти, p. v., обзира́ти.
обійко́ = обо́е. [-fassen.
обійма́-ти, v. I. A., um-armen,
обі́йми, pl. m. I., Umarmung.
обійм-и́ти, p. v., -а́ти.
обі[й]сте́, n. IV., Wirtschaftshof.
обійти́, p. v., обходи́ти.
обікра́сти, p. v., (prs. u. imp. об-), обкрада́ти.
обімлі́ти = зімлі́ти. [Füßen.
обі́ніж, adv., auf (mit) beiden
обірва́ти, p. v., обрива́ти. [Mist.
обірни́к, m. I.*), [2. s. -а́), Dünger,
обі́руч, adv., mit beiden Händen.
обісла́ти, p. v., обсила́ти.
обі́сний, adj., gefräßig.
об'ї́-сти, p. v., -да́ти.
обі́т, m. I., (2. s. -у), Gelübde.
обі́тниця, f. II., обі́цянка.

обіцян-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Versprechen.
обіця-ти, v. I. A., versprechen.
обіцю-вати, v. I. A.*), обіцяти.
обіч, f. V., Seite, Abhang.
обкапати, p. v., beträufeln.
обкидати, v., bewerfen.
обки-нути, p. v., -дати. [einfassen.
обкладá-ти, v. I. A., besetzen,
обклá-сти, p. v., -дáти.
обкоп-áти, p. v., -увати. [graben.
обкóпу-вати, v. I. A.*), um herum
обко-сити, p. v., -шувати. [mähen.
обкóшу-вати, v. I, A.*), ringsum
обкрадá-ти, v. I. A, bestehlen.
обкру-тити, p. v., -чувати.
обкрýчу-вати, v. I. A.*), umdrehen, -winden.
обкур-ити, p. v., -ювати.
обкýрю-вати, v.I. A.*), beräuchern.
обку-сáти, p. v., -шувати
обкýшу-вати, v. I. A.*), ringsum
облáва, f. I., Treibjagd. [abbeißen.
óблáз, m. I., Felswand.
облазúти, v., ringsum kriechen.
óблаки, pl. m. I., Gewölk.
óблаоть, f. V., Gebiet.
облекш-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), erleichtern.
óблéсний, adj., gleisnerisch.
облéсник, m. I.*), Schmeichler.
облетїти, p. v.. облїтáти.
обливá-ти, v. I. A., begießen.
облиз-áти, p. v., -увати. [lecken.
облúзу-вати, v. I. A.*), ab-, be-
óблий, adj., walzenförmig.
облú-ти, p. v., вáти.
облúче, n. II., Antlitz.
óблички, pl. m. I., Backenbart.
облиш-áти, v., zurück-lassen, ся
облиш-úти, p. v., -áти. [-bleiben.
облíг, m. I.*), Brachfeld.
облїзти, p. v., облазúти.
облїп-úти, p. v., -лювати.
облїплю-вати, v. I. A.*), bekleben.

облїтáти, v., um herum fliegen.
облóга, f. I.*), Belagerung.
облóгом, adv., brach.
обложúти, p. v., обкладáти.
óблом(о)к, m. I.*), Bruchstück.
облýда, f. I., Heuchelei.
облýдний, adj., falsch.
облýдник, m. I.*), Heuchler.
облуп-úти, p. v., -лювати.
облýплю-вати, v. I. A.*), abschälen.
облягá-ти, v.. belagern.
обля(г)-чú, p. v., -áти.
облáпати, p. v., beflecken. [-ивати.
обл-яти, p. v., (prs. u. prt. обі-),
обмáз-ати, p. v., -увати.
обмáзу-вати, v. I. A.*), anschmieren, -streichen.
óбман, m. I., (2. s. -у), -на, f. I., Täuschung.
обман-úти, p. v., -ювати.
обмáн-лúвий, -ний, adj., trügerisch.
обмáню-вати, v. I. A.*), betrügen.
обма-стúти, p. v.. -щувати.
обмáц-ати, p. v., -увати.
обмáцу-вати, v. I. A.*), betasten.
обмáщу-вати, v. I. A.*) beschmieren.
обмежá-ти, v. I. A., beschränken.
обмеж-úти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), -áти.
обм-éсти, p. v., -ітáти.
обмивá-ти, v. I. A., abwaschen.
óбмил-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Irrtum, Versehen.
обмилúти ся, p. v., sich irren.
обминáти, v., umgehen, ausweichen
обмин-ýти, p. v., -áти.
обмú-слити, p. v., -шляти.
обмишлá-ти, v. I. A., erwägen, bedenken.
обмú-ти, p. v., -вáти. [Tausch.
óбмін, m. I., (2. s. -у), -а, f. I.,
обмін-úти, p. v., -ювати.
обмїню-вати, v. I. A.*), ein-, um-
обмін-яти, p. v., -ювати. [tauschen.

обмір-ити, p. v. -яти. [denken.
обміркувáти, p. v., erwägen, be-
обмірю-вати, v. I. A.*), abmessen.
обмір-яти, p. v., -ювати. [-kehren.
обмітá-ти, v. I. A., ab-fegen,
обмóва, f. I., Klatsch, Verleumdung.
обмóв-ити, p. v., -ляти.
обмовля́-ти, v. I. A., verleumden.
обмóвний, adj., klatschsüchtig.
обмóвнíсть, f. V., Klatschsucht.
обмóклий, adj., durchnäßt.
обмóкнути, p. v., naß werden.
обмоло-тúти, p. v., -чувати.
обмолóчу-вати, v. I. A.*), ab-, aus-dreschen.
обмот-áти, p. v., -увати.
обмóту-вати, v. I. A.*), um-geben, -winden, -garnen.
обмочúти, p. v., benetzen.
обмурувáти, p. v., ummauern.
обнажá-ти, v. I. A., entblößen.
обнаж-úти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), -áти.
обн-ести, p. v., -осúти.
обнижá-ти, v. I. A., herabsetzen.
обни-зúти, p. v., -жáти.
обнимá-ти, v. I. A., обіймáти.
обні́же, n. II., Fußgestell; Gebirgsfuß. [Sache.
обнóва, f. I., Erneuerung neue
обнов-úти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лений), -ляти. [neumachen.
обновля́-ти, v. I. A., erneuern.
обн-óга, f. I.*), -іже.
обносúти, v., herum-, fort-tragen; verleumden.
обню́хати, p. v., beriechen.
обн-я́ти, p. v., -имáти.
обобі́чний, adj., beiderseitig.
обовяз-áти, p. v., увати.
обовязнóвий, adj., Pflicht, obligat.
обовя́з(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Pflicht. [pflichten.
обовя́зу-вати, v. I. A.*), ver-
ободр-úти, p. v., -я́ти. [ermutigen.
ободря́-ти, v. I. A., ermuntern,
обó-є, num., (2. -(ї)х, 3. -м, 6. -мá, 4. u. 7. -х), beide. [f. I.*), -in.
обожáтель, m. II., Anbeter-, -ка,
обожá-ти, v. I. A., anbeten, vergöttern.
обóз, m. I., (2. s. -у), Kriegslager.
обóзний, adj., Lager-.
обóйчик, m. I.*), Schlüsselbein; Halsbinde.
оболóнє, n. IV., Feldstrich.
обопі́льний, adj., beiderseitig. [keit.
обопі́льнíсть, f. V., Gegenseitig
обóра, f. I., Viehstandplatz.
обор-áти, p. v., -ювати,
оборíг, m. I.*), Schober.
оборóна, f. I., Verteidigung.
оборонúтель, m. II., Verteidiger-, -ка, f. I.*), -in.
оборон-úти, p. v., -я́ти.
оборóнний, adj., Verteidigungs-.
обороня́-ти, v. I. A., verteidigen.
óборот, m. I., (2. s. -у), Wendung, Drehung; Umsatz. [triebs-.
оборóтний, adj., gewandt; Be-
оборóтнíсть, f. V., Gewandtheit.
обóрю-вати, v. I. A.*), umpflügen.
обóча, f. IV., Abhang. [trinken.
обпивá-ти ся, v. I. A., sich voll
обп- etc. siehe auch оп-!
обпú-ти ся, p. v., -вáти ся.
обрáда, f., Beratung.
обрáдити ся, p. v., sich beraten.
ображá-ти, v. I. A., beleidigen.
óбраз, m. I., Bild.
образа, f. I, Beleidigung.
образ(é)ць, m. II., Muster.
образúти, p. v., ображáти.
образлúвий, adj, beleidigend; empfindlich [Empfindlichkeit.
образлúвíсть, f. V., Anzüglichkeit;
образóвий, adj., bildlich; Bilder.
образóванíсть, f. V., Bildung.
образовáтель, m. II., Bildner.

образу-вати, v. I. A.*), bilden.
образцевий, adj., Muster-.
обрати, p. v., обирати.
обрахову-вати, v. I. A*), be- [rechnen.
обрах-увати, p. v., -овувати.
обрахун(о)к, m., Rechnung, Ab-, Be-rechnung.
обрехати, p. v., обріхувати.
обрив, m. I, (2. s. -у), steiler Abhang.
обрива-ти, v. I. A., ab reißen, -pflücken; ся ein-, ab fallen.
обрив(о)к, m. I*) abgerissenes Stück.
обрид, m. I., (2. s. -у), Eckel.
обридливий, adj., eckelhaft.
обридливість, f. V., Eckelfaftig- [keit.
обрид-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), vereckeln.
обридн-ути, p. v. I. B., (prt. обрид-, -ла), eckelig werden.
обритити, p. v, abrasieren.
обріб-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Bearbeitung.
обріз, m. I., (2. s. -у), Schnitt.
обріз-ати, p. v., -увати.
обріз(о)к, m. I., (Ab-) Schnitt(ling), Schnitzel.
обрізу-вати, v. I. A,*), ab, be- [schneiden.
обрій, m. III., Gerichtskreis.
обр-ік, m. I., (2. s. -оку, 7. -оцї), Pferdefutter (Hafer).
обріху-вати, v. I. A.*), belügen.
оброб-ити, p. v, -ляти; ся Arbeit vollenden.
обробля-ти, v. I. A., bearbeiten.
оброста-ти, v. I. A., bewachsen.
оброст-и, p. v., -ати.
обруб-ати, p. v., -увати.
обруб-ити, p. v., -лювати.
обрублю-вати, v. I. A.*), umsäumen.
обрубу-вати, v. I. A.*), ringsum [hauen, hacken.
обрус, m. I., Tischtuch.
обруч, m. IV., (2. s. -а), Reif, [Ring.
обруч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Reifring.
обручковатий, adj., ringförmig.
обрушити ся, p. v., sich entrüsten.
обряд, m. I., (2. s. -у), Ritus.
обрядовий, adj., rituell.
обсада, f. I., Besetzung.
обсаджу-вати, v. I. A.*), besetzen; bepflanzen.
обсад-ити, p. v., -жувати.
обсапати, p. v., behacken.
обсила-ти, v. I. A., herumschicken.
обсип-ати, p. v., -увати.
обсипу-вати, v. I. A.*), beschütten. bestreuen.
обсиха-ти, v. I. A., ringsum [trocken werden.
обсїка-ти, v. I. A., behauen.
обсїда-ти, v. I. A., sich ringsum [setzen.
обсї-сти, p. v., -дати.
обсїяти ся, p. v., mit der Saat fertig werden.
обсї-чи, p. v., -кати.
обскочити, p. v., umringen.
обскуб-ати, p. v., -увати.
обскубу-вати, v. I. A.*), abrupfen.
обслинити, p. v. mit Speichel benetzen.
обслуга, f.. Bedienung.
обслугу-вати, v. I. A.*), bedienen.
обслу-жити, p. v., -гувати.
обсьмішити, p. v., lächerlich machen.
обсну-вати, p. v., umspinnen.
обсохнути, p. v., обсихати.
обставати, v., beharren; sich annehmen.
обставина, f. I, Umstand, Verhältnis.
обставити, p. v., herumstellen.
обсталю-вати, p. v. I. A.*), замо- [вити.
обста-ти, p. v., -вати.
обстел-ити, p. v., -ювати.
обстелю-вати, v. I. A.*), bedecken.
обстрига-ти, v. I. A., abscheren.
обстри-чи, p. v., -гати.
обстругати, p. v., be-hobeln, beschneiden.
обступати, v., umringen.

обступ-йти, p. v., -áти.
обсуш-йти, p. v., -увати.
обсýшу-вати, v. I. A.*), abtrocknen.
óбсяг, m. I., (2. u. 7. s. -y),
обт-éрти, p. v., -ирáти. [Bereich.
обтесáти, p. v., обтíсувати.
обтирá-ти, v. I. A., ab wischen, -reiben.
обтíсу-вати, v. I. A.*), behauen.
обтинá-ти, v. I. A., ab-, be-
обточ-йти, p. v., -увати. [schneiden.
обтóчу-вати, v. I. A*), abdrechseln.
обтягá-ти, v., abziehen.
обтяг-нýти, p. v., -áти. [belasten.
обтяж-áти, v. I. A., beschweren,
обтяж-йти, p. v., -áти.
обт-яти, p. v., -инáти.
óбýв, f. V., Beschuhung.
обувá-ти, v. I. A., (Stiefel) anziehen.
обудйти = збудйти.
обуздá-ти, p. v. I. A., bändigen.
обýр-ити, p. v., -ювати.
обýрю-вати, v. I. A.*), empören, entrüsten.
обý-ти, p. v. I. A., (vp. -тий), -вáти.
обýх, m. I.*), Axthelm; Druck.
обучá-ти, v. I. A., unterweisen.
обуч-йти, p. v., -áти.
обхáркати, p. v., bespucken.
обхва-тйти, p. v., -чувати.
обхвáчу-вати, v. I. A.*), umfassen.
óбхíд, m. I., (2. s. -y), Umgang, Umzug. [-а дорóга Umweg.
обхíдн-ий, adj., umgänglich;
обходйти, v., um-, be-, an-gehen; ся behandeln; sich behelfen; entbehren können.
обхóп-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять; vp. -лений), schnell umfassen.
обцáс, m. I., Schuh-Absatz.
обцíлювáти, p. v., abküssen.
обчарувáти, p. v., bezaubern.
обчеркá-ти, v. I. A., um-zeichnen, -schreiben.
обчерк-нýти, p. v., -áти.
обчесáти, p. v., abkämmen.
обчисл-йти, p. v., -яти.
обчислá-ти, v. I. A., berechnen.
обчй-стити, p. v., -щувати.
обчйщу-вати, v. I. A.*), reinigen, ab putzen. [Strecke.
óбшáр, m. I., (2. s. -y), Gebiet,
обшáрпати, p. v., zerzausen.
обшивá-ти, v. I. A., umnähen; alles nähen. [Verbrämung.
óбшив-ка, f. I.*). (2. pl. -óк),
обшйрний, adj., geräumig, weit.
обшйрнíсть, f. V., Weite, Geräumigkeit.
обшкрóбати, p. v., abschaben.
обшук-áти, p. v., -увати.
обшýку-вати, v. I. A.*), durchsuchen.
обшýста-ти, p. v. I. A., abreiben.
óбщий, adj., gemeinsam.
общинá, f. I., Gemeingut.
общип áти, p. v., -увати. [-zwicken.
общйпу-вати, v. I. A.*), ab-kneifen,
обява, f. I., Kundmachung.
обяв-йти, p. v., -ляти.
объявлá-ти, v. I. A., kundmachen.
обясн-йти, p. v., -ювати.
обяснювати, v. I. A.*), erklären.
обяснá-ти, v. I. A., обяснювати.
обяти = обняти.
ов! овва!, int., oh! ei!
óвад, m. I., Insekt.
овдовíлий, adj., verwitwet.
овдовí-ти, p. v. I. A., verwitwen.
овéс, m. I., (2. s. вівс-á etc.),
овéчий, adj., Schaf-. [Hafer.
овéч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
óвид, m. I., Gerichtskreis. [вівця.
óвоч, m. IV., Frucht.
овочéвий, adj., Frucht-, Obst-.
óвшім, adv., just eben, im Gegenteil, desto mehr.
óгáр(о)к, m. I.*), Lichtstumpf.
огйда, f. I., Eckel.

огидний, adj., eckelhaft.
огірковий, adj., Gurken-.
огір(о)к, m. I.*), Gurke.
огірч-йти, p. v., -увати.
огірчу-вати, v. I. A.*), verbittern.
оглада, f. I., Glätte, Politur.
оглупі-ти, p. v. I. A., verdummen.
оглухн-ути, p. v. I. B., (prt. оглух), taub werden.
огляд, m. I., (2. s. -у), Um-, Rück-, Rund-schau. [umschauen.
оглядати, v., besehen, ся sich
оглядний, adj., umsichtig.
огля-нути, p. v., -дати.
огневий, adj., Feuer-,
огненний, adj., Feuer-, Flammen-.
огниво, m. I., Kettenglied.
огник, m. I.*), dim. огонь.
огнистий, adj., feuerig.
огнище, n. II., Herd.
огнївати ся, p. v., böse werden.
огн-яний, adj., -енний.
оголити, p. v., abrasieren.
о-голомшити, p. v., за-.
оголо-сити, p. v., -шувати.
оголошу-вати, v. I. A.*), an-, [ver-kündigen.
ог(о)нь = вогонь.
огорнути = обгорнути.
огород, u. dgl. siehe город etc.
огородник, m. I.*), Gärtner.
огороднич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Gärtnerin.
огорожа, f. IV., Flechtwerk.
ограбити, p. v., ausplündern.
огранича-ти, v. I. A., beschränken.
ограниченість, f. V., Beschränktheit.
огранич-йти, p. v., -ати.
огриз(о)к, m. I.*), benagtes Stück.
огріва-ти, v. I. A., erwärmen.
огрі-ти, p. v., -вати.
огрубнути, p. v., dick werden.
огрядний, adj., beleibt; ordentlich.
од- etc. siehe від- etc.
одайник, m. I.*), Farmer.
одал-ь, -їк, adv., fern, weit.

одая, f. III., Farm.
одвір(о)к, m. I.*), Türstock.
одвіт, m. I., (2. s. -у), відповідь.
одвіт-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -чений), -чати.
одвічальний, adj., verantwortlich.
одвічальність, f. V., Verantwortlichkeit.
одвіча-ти, v. I. A., відповідати.
одежа, f. IV., Kleid.
оден = один.
одерж-ати, p. v., -увати.
одержу-вати, v. I. A.*), bekommen.
од(и)н, одн-а, -о; num. = adj., eins; allein.
одинак, m. I.*), (2. s. -а), einziger [(Sohn).
одина[й]цят-ь, num., elf; -ий, elfter.
одинач-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), [einzige Tochter.
одиництво, n. I., Einsamkeit.
одиниця, f. II., Einheit.
одинокий, adj., einzig, allein, einsam; einzeln.
одїва-ти, v. I. A., убирати.
одїж, f. V., одежа.
одї-ти, p. v., (vp. -тий), -вати,
одна-к, -кож, -че, conj., aber, doch, jedoch.
однак-ий, -овий, adj., gleich, [einerlei.
одноковість, f. V., Gleichartigkeit.
одно- etc., ein- etc.
однобокий, adj., einseitig.
одновір(е)ць, m. II., Glaubensgenosse.
одноголосний, adj., einstimmig.
однодумний, adj., gleichgesinnt.
однодушний, adj., einmütig.
однодушність, f. V., Einmütigkeit.
однозвучний, adj., gleichlautend.
однозначний, adj., gleichbedeutend.
одноіменний, adj., einnamig.
однокін-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Einspänner.
однокопитний, adj., einhufig.
однолистий, adj., einblätterig.

однолитий, adj., einheitlich.
однолитість, f. V., Einheitlichkeit.
однолї́т(о)к, m. I.*), Jahrestrieb.
однолїтний, adj., einjährig.
одноманїтний, adj., einförmig.
однокий, adj.. einäugig.
одноразовий, adj., einmalig.
одно-річний, adj., -лїтний.
однородний, adj., gleichartig.
однородність, f. V, Gleichartigkeit.
одноро́чник, m. I.*), Einjährig-freiwilliger.
одноруки́й, adj., einhändig.
односерд[н]ий, adj., einmütig.
односкладо́вий, adj., einsilbig.
одностайний, adj., ein-heitlich, -förmig.
одностайність, f. V., Ein-, Gleich-förmigkeit.
односторонний, adj., einseitig, parteiisch
односторонність, f. V., Einseitig-keit, Parteilichkeit.
одноухий, adj.. einohrig.
одноцїльний, adj., einheitlich.
одночасний, adj., gleichzeitig.
одночленний, adj., eingliedrig.
одобр-ити, p. v. II. A., -яти.
одобря-ти, v. I. A., gutheißen.
одовець = вдовець.
одолї-ти, p. v. I. A., überwinden.
одружити, p. v., verheiraten; ся heiraten.
одубі-ти, p. v. I. A., starr werden.
одужа-ти, p. v. I. A., genesen.
одур, m., Betäubung.
одур-ити, p. v., -ювати.
одуріти, p. v., verrückt werden.
одурю-вати, v. I. A.*), betäuben, betören.
одушев-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лений), -ляти.
одушевлене, n. IV., Begeisterung.
одушевля-ти, v. I. A., begeistern.
одча-й, m. III, (2. s.-ю) Verzweiflung.
одяг, m. I.*), (2. s. -у), Anzug
одяга́-ти, v. I. A., an-, be-kleiden
одягн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), одягати.
ожеледа, f. I., Glatteis.
оженити, p. v., verheiraten.
ожива́-ти, v. I. A., aufleben.
ожив-ити, p. v., -ляти.
оживля-ти, v. I. A., beleben.
ожидан-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Erwartung.
ожида́-ти, v. I. A., erwarten.
ожина, f. I., Brombeere.
ожи-ти, p. v., -вати.
озар-ити, p. v. II. A., -яти.
озаря-ти, v. I. A., be leuchten, -scheinen.
о-звати ся, p. v., обі-.
оздоба, f. I., Zierde, Schmuck.
оздоб-ити, p. v., -ляти.
оздобля-ти, v. I. A., zieren, schmücken
озерний, adj., See-.
озеро, n. I., der See
о-зивати ся, v., об .
озимий, adj., Winter-.
озимина, f. I., Winterfrucht.
о-зирати, v., об-.
озирн-ути ся, p. v. I. B., (prt. -ув), озирати ся.
ознака, f. I.*), Anzeichen, Merkmal
означа́-ти, v. I. A., an-, be-zeichnen, bedeuten.
озоло тити, p. v., -чувати.
озолочу-вати, v. I. A.*), vergolden
озябн-ути, p. v. I. B., (prt. озяб) frieren.
ой!, int., ach! o weh! ei!
ок- etc. siehe auch **обк-** etc.
оказ, m. I., (2. s. -у), до́-, по́-каз
оказ-ати, p. v., -увати.
оказия, f. III., Gelegenheit.
оказний, adj., ansehnlich.
оказу-вати, v. I. A.*), (be-)zeigen.
окалїчі-ти, p. v. I. A., Krüppel werden.

окаменува́ти, p. v., steinigen.
о́кап, m. I., (2. s. -y), Dachtraufe.
ока́ра, f. I., Vorwurf; Schimpf.
ока́тий, adj , großäugig
окаяний, adj., elend; ruchlos.
океа́н, m. I., Ozean.
окис, m. I., (2. s. -y), Oxyd.
окі́л, m. I., (2. s. -y), Umfriedung; Bezirk.
окі́нчене, n. IV., Endung.
о-кінчи́ти, p. v., с-. [Wall.
окі́п, m. I., (2. s. -y), Graben u.
о́клад, m. I, (2. s. -y), Umschlag.
окла́дин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Deckel Umschlag (Buch).
оклеве·а́ти, p. v., verleumden.
оклеї́ти, p. v., umkleben.
окле́пати, p. v., abdreschen.
о́клик, m., An-, Zu-ruf.
оклика́-ти, v. I. A., an-, zu-, aus-
окли́к-ати, p. v., -ка́ти. [rufen.
окли́чник, m. I.*), Rufzeichen.
о́ко, m. I., (7. s. оці́, pl. 1., 4., 5. оч-и, 2. -ий, 6. auch -има), Auge.
око́ва, f. I., Beschlag, Einfassung.
око́ви, f. I., Fesseln. Bande.
окови́та, f. I., Spiritus.
око́лиця, f. II., Umgebung, Gegend.
околи́чний, adj., umliegend; äußerlich.
околі́т, m. I., Strohbund. [bersten.
околї́-ти, p. v. I. A., platzen,
око́ло, präp. 2., um; an; nicht weit.
око́писко, m. I.*), jüdischer Friedhof. [о́к), Abschnitzel.
о́крав-ка, о́край ка, f. I.*), (2. pl.
о́кра-єць, m. II., (2. s. -йця), (Brott-)Schnitt.
окра́йний, adj., Rand-.
о́кра́й(о)к, m. I.*), Segment.
окра́са, f. I., Zierde, Schmuck.
окра-си́ти, p. v., -ша́ти.
окраша́-ти, v. I. A., zieren, schmücken.
окре́м-ий, -і́шний, adj., besonderer.
окремі́шні́сть, f. V., Besonderheit.
окре́стний u. dgl., adj., siehe околи́чний etc.
окриві́-ти, p. v. I. A., lahm werden.
о́крім = кро́мі. [Wasser.
окрі́п, m. I., (2. s. -y), siedendes
окрова́вити, p. v., mit Blut be-
окроп-и́ти, p. v., -ля́ти. [spritzen.
окропля́-ти, v. I. A., besprengen.
окру́г, m. I.*)., Kreis, Bezirk.
окру́г, -и́, adv. u. präp.. ringsum.
окру́глий u. dgl. siehe кру́глий etc.
окруж-а́ти, v., umkreisen.
окруж-и́ти, p v., -а́ти.
окру́жний, adj., Kreis .
окру́шки, pl. m. I., Brocken.
окува́ти, p. v., beschlagen, in Ketten legen.
окуля́ри, pl. m. I., Brille.
о́кунь, m. II., Barsch.
о́куп, m. I., (2. s. -y), Lösegeld.
окуп-и́ти, p. v., -люва́ти.
оку́плю-вати, v. I. A.*), los-, er-
о́лень, m. II., Hirsch. [kaufen.
олене́вий, adj., Hirsch-.
олени́на, f. I., Hirschfleisch.
олени́ця, f. II., Hirschkuh.
оле́н(о)к, m. I.*), Hirschkäfer.
оленя́, n. V., Hirschkalb.
оли́ва, f. I., Baumöl.
олив-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Olive.
оливко́вий, adj., olivenfarbig.
оли́вний, adj., Öl(baum-). [gießer.
олівни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Blei-
олів-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Blei-
олів-це́, n. III., олове́ць. [hütte.
олі́-й, m. III., (2. s. -ю), Öl, -й(о)к,
олі́йний, adj , ölig, Öl . [dim.
олі́йник, m. I.*), Ölschläger.
олі́йниця, f. II., Ölmühle.
ол-ов(е́)ць, m. II., (2. s. -івця́), Bleistift.
олови́стий, adj., bleihältig.
олови́ця, f. II., Bleilot.
о́лово, n. I., Blei.

оловяний, adj., bleiern.
óлтар = вíвтар.
ом- etc siehe auch обм-!
óмаль, adv., wenig.
омáста, f. I., (Speise-) Fett.
ома-стйти, p. v., -щувати.
омáщу-вати, v. I. A.*), befetten.
омерзйти, p. v., vereckeln.
омертв-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -лять, vp. -лéний), abtöten
омертві-ти, p. v. I. A., erstarren.
омйльний, adj., fehlerhaft; sündig.
омйльнíсть, f. V., Irrtum.
о-минáти, etc. siehe об-.
омрач-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть), verdunkeln.
он! int., sieh!
онá, pron. f., (2., 3. u. 4. еї́, 6. нéю, 7. о нїй), sie.
оні́, pl. pron., (2. u. 4. ї́х, 3. ї́м, 6. нйми, 7. о них), sie.
óний, pron. = adj., jener.
о-нíмíти = за-.
онó, pron. n., (Dekl. = він), es.
онóгд-й, -á, adv., neulich.
он-тáм, adv., (sieh) dort.
он-тудй, adv., (sich) dorthin.
онýк = внук.
онýча, f. IV., Fußlappen. [händler.
онучкáр, m. II., (2. s. -я́), Lumpen-
óпад, m. I., (2. s. -у), Angriff; Fall, Anfall; Mal. [sinken.
опадáти, v., (her)ab-, über-fallen,
опакувáти, p. v., einpacken.
óпал, m. I., (2. s. -у), Heizung.
опал-йти, p. v., -ювати.
опáлю-вати, v. I. A.*), heizen.
опамят-áти, p. v., zur Besinnung bringen; ся in sich gehen; sich besinnen.
опанувáти, p. v., beherrschen.
опанчá, f. IV., männl. Wollenrock.
óпар, m. I., (2. s. -у), siedendes Wasser; verbrühte Hautstellen.
опáрити, p. v., verbrühen.
опá-сти, p. v., -дáти [Schultern.
óпашки, на о., adv., um die
опереʒ-áти, p. v. I. B., (prs. s. *ж*-у etc., prt. -áв, imp. -*жú*!, vp. -аний), оперíзувати.
оперíз-ка, f. I.*), (2. pl -óк), Verband.
оперíзу-вати, v. I. A.*), umgürten
опицá-ти, v. I. A., umhängen.
óпин-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Umhänge-tuch, -kleid. [machen.
опинити ся, p. v., anlangen. halt-
опи́р, m. II, (2. s. -я́), Gespenst.
опирá-ти ся, v. I. A., sich stützen (anlehnen).
опирйця, f. II., weibl. Gespenst.
óпис, m. I., (2. s. -у), Beschreibung.
опис-áти, p. v., -увати.
описóвий, adj., beschreibend.
опйсу-вати, v. I. A.*), be-, umschreiben.
óпитний = дóсьвідний.
опíзн-йти ся, p. v., -я́ти ся.
опíзня́-ти ся, v. I. A., sich verspäten.
оп-íй, m. III., (2. s. -óю), Opium.
опíка, f. I.*), Obhut, Vormundschaft. [munden, beschützen.
опíку-вати ся, v. I. A.*), bevor-
опікýн, m. I., (2. s. -á), Vormund, Gönner. [münderin, Gönnerin.
опікýн-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Vor-
опікýньский, adj., Vormundschafts-.
опікýньство, n. I., Vormundschaft.
опíлки, pl. m. I., Feilspänne.
опíл(о)к, m. I.*), Schwartenbrett.
óпíр, m. I., (2. s. -у) Widerstand.
опíрити, p. v., mit Federn bedecken.
опíсля, adv., hernach, sodann.
оплáканий. vp., beklagenswert.
оплáк-ати, p. v., -увати.
оплáку-вати, v. I. A.*), be-weinen,
оплáта, f. I., Zahlung. [-klagen.
опла-тйти, p. v., -чувати.

оплáт(о)к, m. I.*), Oblate.
оплáчу вати, v. I. A.*), bezahlen; ся genug zahlen; не о. es zahlt sich nicht aus.
оплéскати, p. v., оплїскувати.
óплески, pl. m. I., Beifall.
опл-естú, p. v., -їтáти.
оплїску вати, v. I. A.*), glatt schlagen; Beifall klatschen.
óплїт, m., Umzäunung.
оплїтá-ти, v. I. A., umflechten.
опóвивá-ти, v., um-wickeln, -winden, -geben.
опови́-ти, p. v., -вáти.
оповíдане, n. IV., Erzählung.
оповідáти, v., erzählen.
оповідáч, m. IV., (2. s. -á), Erzähler.
оповí-сти p. v., -дáти.
опові-сти́ти. p. v., -щáти.
опóвіст-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kundmachung. [ankündigen.
оповіщá-ти, v. I. A., kundmachen,
óполїку-вати, v. I. A*), bespülen.
ополокáти, p. v., ополїкувати.
ополóн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Eiswuhne.
ополчéн(е)ць, m. II., Wehrmann.
опóлчене- n. IV., Rüstung, Wehr.
ополч-úти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. áть), rüsten.
опóна, f. I., Hülle.
опóра, f. I., Stütze, Lehne.
опорожнúти, p. v., entleeren.
опрàва, f. I., Einfassung, Einband.
оправдá-ти, p. v. I. A., опрáвдувати. [fertigen.
опрáвду-вати, v. I. A.*), recht-
опрáв-ити, p. v., -ляти. [binden.
оправлá-ти, v. I. A., ein-fassen,
опрáвний, adj., einge-faßt, -bunden.
опри́ш(о)к, m. I.*), Räuber.
óпріч, präp. 2, крім. [feiern.
опроваджá-ти, v. I. A., geleiten;
опрокидáти, v., widerlegen.
опроки́-нути, p. v., -дáти
опротúві-ти, p. v. I. A., widerlich werden. [desto mehr.
опрóче, adv., übrigens, sonst;
опрáтний, adj., ordentlich, nett.
опрáтнíсть, f. V., Ordnung, Nettigkeit.
óпуд, m. I., -ало, n. I., Popanz.
опýкий, adj., gewölbt, gebaucht.
опускáти, v., aus-, ver-lassen; sinken lassen.
óпуст, m. I., (2. s. -у), Nachlaß.
опус-тúти, p. v., -кáти.
опустїлий. adj., verödet.
опýт-ати. p. v., -увати.
опýту-вати, v. I A.*), fesseln, umstricken.
опухá-ти, v. I. A., anschwellen.
опýхлий, adj., geschwollen.
опýх-нути, p. v., -áти.
опáть, adv., wieder(um).
оранúна, f. I., Acker.
óран-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Pflugarbeit.
ор-áти, v. I. B., (prs. 1. s. -ю, 3. pl. -ють; prt. -áв; vp. -аний), ackern, pflügen.
орáч, m. IV., (2. s. -á), Ackersmann.
óрда, f. I., Horde.
óрдер, m. I., Orden.
ордерóвий, adj., Ordens-.
ор-(é)л, m. I., (2. s. etc. auch вірл-á...), Adler.
оречú, p. v., aussprechen, entscheiden.
орíх, m. I.*), Nuß.
оріхóвий, adj., Nuß-.
орíш(о)к, m. I.*), dim. оріх.
óрлик, m. I.*), dim. орéл.
орлá, n. V., junger Adler.
óрний, adj., Acker-.
оро-сúти. p. v., шáти.
орошá-ти. v. I. A., be-tauen, -netzen, -wässern. [schäft.
орýда, f. I., Angelegenheit, Ge-
орýд-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -а.
орýдник, m. I.*), Geschäftsleiter.

оруду-вати, v. I. A.*), handhaben, [gebrauchen.
оруже, n. II., Waffe.
оруж-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -у́, 3. pl. -а́ть), Waffen führen.
оружний, adj., Waffen-.
орчик, m. I.*), Ortscheit.
оряб-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Haselhuhn.
ос- etc. siehe auch обс-
ось-, adv., da; ось-ось, bald bald; ось де! sieh wo!
оса́, f. I., (pl. óси), Wespe.
осад, m. I., (2. s. -у), Bodensatz.
оса́да, f. I., Niederlassung.
оса́джу-вати v. I. A.*), besetzen; ansiedeln.
осад-йти, p. v., -жувати.
оса́дник, m. I.*), Ansiedler.
осаул, m. I., Unter-Hetman.
осьвідом-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть, vp. -ле́ний), -ля́ти.
осьвідомля́-ти, v. I. A., zum Bewußtsein bringen.
осьвідчйти, p. v., erklären.
осьвіжйти, p. v., erfrischen, erquicken.
осьві́та, f. I., Aufklärung.
осьві-тйти, p. v., -чувати.
осьві-тленє, -чене, n. IV., Beleuchtung. [leuchten; aufklären.
осьві́чу-вати, v. I. A.*), be-, er-
освободжа́-ти, v. I. A., befreien, erlösen. [-жу, vp. -жений), -жа́ти.
освобод-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s.
освоєнє, n. IV., Zähmung.
осво-їти, p. v. II. B., освоювати.
освою-вати, v. I. A.*), zähmen, ся sich befreunden.
осьвя-тйти, p. v., -чувати.
осьвя́чу-вати, v. I. A.*), (ein-) [weihen.
ос(е́)л, m. I., Esel.
оселе́д(е)ць, m. II., Häring.
осел-йти, p. v., -я́ти.
осе́ля, f. II., Wohnsitz.
оселя́-ти, v. I. A., ansiedeln.
о́сени siehe о́сїнь.
осе́рдити ся, p. v., zornig werd[en]
осере́д-ковий, -ний, -очний, a[dj.], mittlerer. [Inner[es]
осере́д(о)к, m. I.*), Mittelpunk[t]
осе́т, m. I., (2. s. -у), Stachel- [dist[el]
осе́тр, m. I, Stör.
осетри́на, f. I., Störfleisch.
о́си siehe вісь, оса́!
оси́ка, f. I.*), Espe.
оси́ковий, adj., Espen-. [schütte[n]
осипа́-ти ся, v., sich herausschütten. [ausschla[gen]
о́сипка, f. I.*), (2. pl. -óк), Hau
осиро-ти́ти, p. v., zur Weise mache[n]
осироті́лий, adj., verwaist.
осироті́-ти, p. v., verwaisen.
осия́ти, p. v., er-, be-leuchten.
осі́бний, adj., besonderer.
осі́бнїсть, f. V., Besonderheit.
осї́дати, v., sich niederlassen, ся sich setzen.
осї́длати, p. v., satteln.
осї́(д)лий, adj, ansäßig.
о́сїнь, f. V., Herbst.
осїн-йти, p. v. II. A., -я́ти.
осї́нний, adj., Herbst-.
осїня́-ти, v. I. A., be-schatten, [-schirmen
осї-сти, p. v., -да́ти.
оска́ржити, p. v., anklagen.
о-скі́лько, adv., insofern.
оско́м-а, -ина, f. I., lange Zähne; [Appetit.
оско́рба, f. I., Unbill.
оскорб-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю́, 3. pl. -ля́ть; vp. -ле́ний), ля́ти.
оскорбля́-ти, v. I. A., beleidigen, kränken. [werden; erschlaffen.
ослаба́-ти, v. I. A., schwach
ослаб-йти, p. v., -ля́ти.
ослабі́лїсть, f. V., Ermattung.
ослабля́-ти, v. I. A., schwächen.
осла́б-нути, p. v., -а́ти.

ослиця, f. II., Eselin.
ослін, m. I., Bank.
осліп, adv., на о., blindlings.
осліпнути, p. v., blind werden.
ослон(е)ць, m. II., dim. ослін.
ослуга, f. I*), Bedienung.
осля, n. V., Eselsfüllen.
ослячий, adj., Esels .
осмал-йти, p. v., -ювати.
осмалю-вати, v. I. A.*), versengen.
ос[ь]меро, num., acht.
осьми-, acht-.
ос[ь]мий, num. = adj., achter.
осьмина, f. I., Achtel.
осьміл-йти, p. v. II. A., ermutigen, ся sich erkühnen.
осьміліти, p. v., Mut fassen.
осьміх, m., Lächeln.
о-сьмішйти, p. v, об
осьміяти, p. v., aus-, ver-lachen.
осьмо- etc. acht-, siehe unter
основа, f. I., Grund. [одно- etc.
основане, n. IV., Gründung.
основатель, m. II., Gründer-, -ка, f. I.*), (2. s. -ок), -in.
основина, f. I., Grund zug, -satz.
основний, adj, gründlieh, Grund-
основність, f. V., Gründlichkeit.
основу-вати, v. I. A.*), gründen.
оснувати, p. v., основувати.
особа, f. I., Person.
особенний, adj., besonderer, eigentümlich.
особенність, f. V., Sonderheit.
особистий, adj., persönlich.
особ-ливий, adj., -енний.
особовий, adj., Personen-.
осока, f. I.*), Riedgras.
осокотйти, p. v., охоронйти.
осолода, f. I., Versüßung. [süßen.
осолоджу-вати, v. I. A.*), ver-
осолод-йти, p. v., -жувати.
осоружний, adj., zuwider.
оспалий, adj., schläfrig, matt.
оспалість, f. V., Matt-, Schläfr-
осьпів-ати, p. v., -увати. [igkeit.
осьпіву-вати, v. I. A.*), besingen.
оспор-йти, p. v., -ювати.
оспорю-вати, v. I. A.*), be streiten,
ость, f. V., Gräte. [-kämpfen.
оставати, v., zurück-, ver-bleiben.
остав-ити, p. v.. -ляти.
оставляти, v., (zurück)lassen.
остан-ний, adj., letzter; в -не, adv., zum letzten Male.
останов-йти, p. v., -ляти.
остановля-ти, v. I. A., an-, aufhalten, unterbrechen.
останов(о)к, m. I., (2. s. -у), Unterbrechung, Pause.
остан(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Rest; Schluß, Ende.
оста-ти, p. v., вати.
остатний, adj., letzter; elend.
оста-т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), -нок.
остеклий, adj., встеклий.
остер-ечй, p. v, -ігати.
осterіга-ти, v. I. A., warnen.
остига-ти, v. I. A., kalt werden,
остиг-нути, p. v., -ати. [erkalten.
остистий, adj., voll Gräten.
осторога, f. I.*), Warnung.
осторожний, adj, vorsichtig.
острожність, f. V., Vorsicht.
осторопіти, p. v. betroffen werden.
остояти, p. v., standhalten, ся sich behaupten.
острах, m., Schrecken.
острий, adj., scharf.
остр-йти, v. II. A., schärfen,
острів, m. I., Insel. [schleifen.
острі-ти, v. I. A., scharf werden
остріш(о)к, m. I.*), Zaundach.
остро- etc., scharf- etc.
остров = острів.
островерхий, adj., oben spitz.
островний, adj., Insel-.
острог, m. I.*), Zuchthaus.
острога, f. I.*), Sporn.

остротá, f. I., Schärfe.
óстружки, pl. m. I., Späne.
остýди, pl. m. I., Leberflecken.
остýджу-вати, v. I. A.*), abkühlen.
остуд-úти, p. v., -жувати.
остюковáтий, adj., granenförmig
остя́к, m. I.*), (2. s. -á), Granne.
осувá-ти ся, v. I. A., sich senken, rutschen.
óсуд, m. I., (2. s. -у), Urteil.
осýджу-вати, v. I. A.*). urteilen, ver dammen, -urteilen.
осуд-úти, p. v., -жувати.
осý-нути ся, p. v., -вáти.
осягáти, v., erreichen.
осяг-нýти, p. v., -áти.
ося́жний, adj., erreichbar.
от-, siehe від- resp. обт-.
от, adv., da, nun, also; от от
отáва, f. I, Grummet. [bald-bald, fast.
отáк, adv., siehe оттáк!
отáмáн, m. I., Hetman.
отáра, f. I., Herde.
отверезúти, p. v., ernüchtern.
отвéртий, vp., offen.
отвирá-ти, v. I. A., öffnen.
óтвір, m. I., (2. s. у), Öffnung.
отворúти, p. v., отвирáти.
отемнíти, p. v., blind werden.
отéрти = обтéрти. [Pater.
от-(é)ць, m. II., (2. s. вітця́ 5. -че),
óтже, conj., also, folglich.
отїн-úти, p. v., -я́ти.
отїня́-ти, v. I. A., beschatten.
отó, отóж, conj., óтже.
отóй = той.
оточ-úти, p. v., -увати.
отóчу-вати, v. I. A.*), umgeben.
трúмати, p. v., erhalten.
троїти, p. v., vergiften.
-труби, pl. m. I, Kleie.
отрýта, f. I., Gift.
отрýтний, adj., giftig.
отс-éй, -я́, -é, pron., dieser da.
оттáк, adv., so.
оттакúй, adj., so groß (beschaffen).
оттáм, adv., dort.
оттепéр, adv., eben jetzt.
оттóй, pron., dieser.
оттудú, adv., dorthin.
оттýт, adv., hier.
отуманúти, p. v., betören.
отчá-й, m. III., (2. s. -ю), Verzweiflung.
отчáяний, adj., verzweifelt.
отченáш, m. IV, (2. s. -ý), Vaterunser,
óтчик, m. I.*), dim. отéць. [Gebet.
отягáти, v., zögern.
отяжíти, p. v., schwerfällig werden.
отя́мити ся, p. v., zur Besinnung kommen.
отя́н, m. I., (2. s. -á), Fernrohr.
офíра = жéртва.
ох! int., ach, o weh!
охáйний, adj., sauber.
охáйність, f. V., Sauberkeit.
óх[к]а-ти, v. I. A., ächzen.
охля́(ну)-ти, p. v., (prt. охля́в), ermatten. [frischung.
охолóда, f. I., Kühlung, Er-
охолóджу-вати, v. I. A.*), abkühlen.
охолод-úти, p. v., -жувати.
охолоднíти, p. v., sich abkühlen.
охолó-нути, p. v., -днíти.
охорóна, f. I., Schutz, Schirm.
охоронúтель-, m. II., Beschützer-, -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -in.
охорон-úти, p. v., я́ти.
охорóнний, adj., Schutz-.
охороня́-ти, v. I. A., schützen, bewahren. [Unterhaltung; Jagd.
охóта, f. I., Lust; Fröhlichkeit;
охот-úти ся, v. II., (prs. 1. s. -чý, imp. охóч!), Lust haben.
охóтний, adj., (bereit-)willig.
охóтник, m. I.*), Freiwilliger.
охóчий = охóтний.
охрестúти, p. v., taufen.
охрúплий, adj., heiser.

охрипнути, p. v. heiser werden.
оцей = отсей.
оц(е)т, m. I., (2. s. -у), Essig.
оцін-ка, f. I.*), (2. pl, -ок), Schätzung. Gutachten.
оцін-ити, p. v., -ювати.
оціню-вати, v. I. A.*), schätzen, begutachten.
оціпеніти, p. v., erstarren.
очарувати, p. v., bezaubern.
очевид(е)ць, m. II., Augenzeuge.
очевид-ки, -но, -ячки, adv., augenscheinlich, sichtlich.
очеви-дний, -сний, -стий, adj., augenscheinlich, sichtlich.
оченята, pl. n. V., dim. óко.
очередь, f. V., черга.
очерет, m. I., -ина, f. I., Schilf-
очеретяний, adj , Schilf-. [(rohr).
очерк, m. I.*), Umriß.
очерка-ти, v. I. A., um-zeichnen, -schreiben; definieren.
очерк-нути, p. v., -áти.
очи, pl. von óко.
очи-стити, p. v., -щувати.
очитаний, vp., belesen.
очитаність, f. V., Belesenheit.
очищу-вати, v. I. A.*), reinigen, säubern.
очиці, pl. f. II., очи.
очіку-вати, v. I. A.*), erwarten..
очіп(о)к, m. I.*), Haube. [Masche.
оч-ко, n. I.*), (2. pl -óк), dim. óко;
очку-вати, v. I. A.*), okulieren.
очкур, m. I., (2. s. -á), Hosenband.
очний, adj., Augen-.
очорнити, p v., -anschwärzen.
очужі-ти, p. v. I. A., entfremdet werden.
очуню-вати, v. I. A.*), zu sich kommen.
очуня-ти, p. v. I. A., очунювати.
ошиба-ти ся, v. I. A., sich irren.
ошиб-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fehler.
ошибн-ути ся, p. v. I. B.. (prt. ошиб), ошибати ся.
ошука, m. = f., Betrüger.
ошукан(е)ць, m. II., Betrüger.
ошуканьство, n. I., Betrug.
ошук-ати, p. v., -увати.
ошуку-вати, v. I. A.*), betrügen.
ощада, f. I., Schonung.
ощаджу-вати, v. I. A.*), ersparen
ощад-ити, p. v.. -жувати.
ощадний, adj., sparsam. [sparnis.
ощад(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Er-

П.

пава, f. I., Pfau.
павин, -а, -е, adj., Pfauen-.
павиця, f. II., Pfauenhenne.
павук, m. I.*), (2. s. -á), Spinne.
павун, m. I., (2. s. -á), Pfauenhahn.
пагін, m. I., Trieb, Sproß.
падавка, f. I.*), Fallsucht.
пад[а]лина, f. I., Aas.
падалиця, f. II., Fallobst.
пада-ти, v. I. A., fallen.
падька-ти ся, v. I. A., wehklagen.
паду etc. siehe пáсти.
пажерливий, adj., gefrässig.
пас-ити, v. I. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь!), hüten.
пазор, m. I, Kralle.
пазуха, f. I.*), Busen.
па-й, m. III., (2. s. -я), Anteil.
пай-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), пай.
пай(о)к, m. I.*), dim. пай.
пака-ти, v. I. A., schmauchen.
пакіс-ливий, -ний, adj., böswillig.
пакість, f. V., Schaden, Streich.
пакн-ути, p. v. I. B., (prt: -ув), пáкати.
паку-вати, v. I. A.*), packen.
пакун(о)к, m. I.*), Gepäck.
паль, m. II., (2. s. -я), Pfahl.
паламар, m. II., (2. s. -я), Kirchendiener.
паламар-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -иха, f. I.*), Weib des п.
паланиця, f. II., Flammenkuchen.
паланич-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim паланиця.

пала́та, f. I., Palast, Hof, Kammer, Haus. [brennen.
пала́-ти, v. I. A., flammen, [-а
пала́т-ка, f. I.*), (2. pl. -ók), dim.
палахкот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. чу́, prt. -і́в), lichterloh brennen.
палахн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), auf-flammen, -lodern.
па́лаш, m, IV, Pallasch.
пальба́, f. I., Schießen. [werden.
палені́-ти, v. I. A., (scham)rot
па́л(е)ць, m. II., Finger, Zehe.
па́ливо, n. I., Brennmaterial.
пал-и́ти, v. II. A., brennen, zünden, heizen, feuern.
па́лиця, f. II., Stock. [stifter.
палі́-й, m. III., (2. s. -я́), Brand-
па́л-ка, f. I.*), (2. pl. -ók)), Keule.
палки́й, adj., hitzig, feuerig.
па́льма, f. I., Palme.
пало́мник, m. I.*), Pilger. [па́лка.
па́лоч-ка, f. I.*), (2. pl. -ók), dim.
пальча́стий, adj., fingerförmig.
па́льчик, m. I.*), dim. па́лець.
палю́га, f. I.*), großer Stock.
палю́чий, v., brennend.
па́мороки, pl. m. I., Betäubung.
пампу́-х, m. I., (s. 2. -á, 7. -у́), Krapfen.
пампу́-ш(о)к, m. I.*), dim. -х.
па́мять, f. V., Gedächtnis, Erinnerung; на п. auswendig.
памята́-ти, v. I A., gedenken, sich erinnern.
па́мят-ка, f. I.*), (2. pl. -ók), Andenken, Denkzeichen.
памятко́вий, adj., Gedächtnis-
памятли́вий, adj., mit gutem Gedächtnis. [dächtnis.
памятли́вість, f. V., gutes Ge-
па́мятний, adj., denkwürdig.
па́мятник, m. I.*), Denkmal.
пан, m. I. (pl. 1. -и́ auch -óве), Herr.
пан-и́ти, v. II. A., gut bekommen.
пани́ч, m. IV., junger Herr.
па́н-ів, -ова, -ове, adj. des He
пані́-ма́тка, f. I.*), (2. pl. -ок Frau Mutter.
па́нька-ти ся, v. I. A., viel A merksamkeit schenken; vie bitten.
па́нн-а, f. I., (2. pl. -ів), Fräule
па́нноч-ка, f. I.*), (2. pl. -ók), dim. па́нна.
пано́ванє, n. IV., Herrschen
пан(о́)к, m. I.*), Herrchen.
пано́те́ць, m. II., Pater.
пано́ш-ити ся, v. II. A., (prs. s. -у, 3. pl. -ать), großtun.
па́нський, adj., herrschaftlich.
па́нство, n. I., Herrschaft. [hul
пanта́р-ка, f. I.*), (2. pl. -ók), Pe
пантру-ва́ти, v. I. A., пильнува́т
пану-ва́ти, v. I. A.*), herrscher
па́нци́р, m. I., Panzer.
панци́рник, m. I.*), Panzerträge
панч-о́ха, f. I*), (2. pl. -у́х), Strum
па́нщина́, f. I.. Frohndienst.
па́ня, f. II., Frau. [па́нн
паня́н-ка, f. I.*), (2. pl. -ók).
па́па, m. = f. I., Papst.
папе́ро́вий, adj.. papieren.
папі́р, m. I., (2. s. -у), Papier.
папі́р(е)ць, m. II., dim. папі́р.
папі́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Papier handlung, -fabrik.
пап-і́ряний, adj., -еро́вий.
па́пороть, f. V., Farnkraut.
па́прика, f. I.*), Paprika. [zieren
паприку-ва́ти, v. I. A.*) papri-
папу́га, f. I.*), Papagei. [blätter
папу́ша, f. IV., Bund Taback-
па́ра, f. I., Paar; Dampf, Dunst
пара́соль, m. II., Regenschirm.
парасо́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -ók), Sonnenschirm.
пара́фія, f. III, Pfarre.
парафі-яни́н, m. I., (pl, 1. -я́ни, 2. -я́н), Pfarrling.

парафіян-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
пар(е)нь, m. II., Bursch. [-ян.
паристий, adj., paarig.
пар-ити, v. II. A., brühen; schlagen.
парінка, f. I*), gebrühter Häckerling
паріст(о)к, m. I.*), Trieb, Sproß.
паріч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Johannisbeere. [пара.
пар-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
паркан, m. I., (2. s. -а), Planke.
парний, adj., schwül.
парнота, f. I., Schwüle.
парн-ути, v. I. B., (prt. -ув), einen Schlag versetzen.
пар-ня, f. II., (2. pl. -ень), Dampfbad.
паров(е)ць, m. II., Dampfschiff.
паровий, adj., Dampf. [вець.
паровик, m. I.*), (2. s. -а), паро-
парох, m. I., (s. 5. u. 7. -у),
паро-ход, m. I, -вець. [Pfarrer.
пароходство, n. I., Dampfschiffahrt.
парть, f. V., Teil; Glück.
партач, m. IV., (2. s. -а), Stümper.
парт-ика, f. I.*), -ь.
паруб-(о)к, m. I.*), (5. s. -че, 1. pl. -кй), Bursche.
парубоцтво, coll. n. I.*), Jünglinge.
парубчак, m. I.*), junger Bursche.
пару-вати, v. I. A.*), (ver)dunsten,
парус, m. I., Segel. [paaren.
парча, f. IV., Gold oder Silber-
пас, m. I., Pass; Streifen. [stoff.
пасемце, n. III., dim. пасмо.
пасерб, m. I., Stiefsohn.
пасербиця, f. II., Stieftochter.
пасин(о)к, m. I.*), Seitenblatt.
пасїка, f. I.*), Bienenhof.
пасїчник, m. I.*), Bienenzüchter.
пасїчництво, n I., Bienenzucht.
пас-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Osterbrot.
паск-удь, f. V., -уда, f. I., eckelhafte Person.
паскуд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), beschmutzen.
паскудний, adj., garstig.
паскуд-ник, m. I.*), -ь.
паслин, m. I., Nachtschatten.
пасм[ан]истий, adj., gestreift.
пас-мо, n. I., (2. pl. -ем), Reihe; Streifen.
пасовиско, n. I.*), Viehweide.
пасоч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. паска.
пасть, f. V., Schlund; Rachen.
па-сти, v. I. B., (prs. -ду,.. prt. -в, imp. -дй), fallen.
пас-ти, v. I. B., weiden.
пастир, m. II., Seelenhirt.
пастівний, adj., Futter-.
пастівник, m. I., (2. s. -а), umgehegter Weideplatz.
паст-ка, f. I*), (2. pl. -ок), Falle.
пастух, m. I., (4. u. 7. s. -у), Hirt.
пасту-ш(о)к, m. I.*), dim. -х.
пасу-вати, v. I. A.*), passen.
пателня, f. II., Pfanne.
патик, m. I.*), (2. s. -а), Stock.
патин(о)к, m. I.*), Pantoffel.
патлатий, adj., langhaarig, zottig.
патли, pl. m. I., Zotten, langes
патока, f. I.*), Honigseim. [Haar.
патрет, m. I., Portrait.
паук = павук.
паутина, f. I., Spinngewebe.
паутиця, f. II., Windling.
пауч(о)к, m. I.*), dim. паук.
паха-ти, v. I. A., riechen.
пахн-ути, v. I. B., (prt. пах), Duften, riechen. [riechend.
пахучий, adj., duftend, wohl-
пахучість, f. V. Wohlgeruch.
пацюк, m. I.*), (2. s. -а), Eber.
паця, n. V., Ferkel.
паче, adv., mehr, vielmehr,
пач-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Päckchen.
пачкар, m. II., (2. s. -я), Schmuggler.
пачку-вати. v. I. A.*), schmuggeln.
пачоси, pl. m. I, Werg.
паша, f. IV., Futter, Weide.

паш-іти, v. II. A., (prs. 1. s. -ý, 3. pl. -áть, prt. -ів), brennen.
пашний, adj., futterreich.
пашн-иця, -я, f. II., Getreide.
пашнiсть, f. V., Futtergehalt.
пáщá, f. IV., -ка, f. I.*), пасть.
пéвний, adj., gewiß, sicher.
пéвнiсть, f. V., Gewißheit.
пек! int., weg! fort!
пекáр, m. II., (2. s. -я), Bäcker.
пекáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк) Bäckerin. [Bäckerei.
пекáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь),
пекáрство, n. I., Bäckerhandwerk.
пекарчýк, m. I.*), (2. s. -á), Bäckerjunge.
пекарю-вáти, v. I. A.*), Bäcker [sein.
пéкло, n. I., Hölle.
пекóльний, adj., Höllen-.
пектй = печй. [-óк), Windel.
пелéн-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl.
пеленкóвий, adj., Wickel-.
пелену-вáти, v. I. A.*), wickeln.
пелехáтий, adj., langhaarig.
пéлехи, pl. m. I., langes Haar.
пелïнка = пелéна.
п(е)нь, m. II., Stamm.
пендрáк, m. I.*), (2. s. -á), Knirps.
пéнз(е)ль, m. II., Pinsel.
пень(ó)к, m. I.*), dim. пень.
пенй, f. II., Strafe.
пéрвий = пéрший.
пéрвістний, adj., ursprünglich.
пéрвіст(о)к, m. I.*). Element.
первóвік, m. I.*), (2. s. -y), Urzeit.
первовíчний, adj., aus der Urzeit.
перворóдний, adj., erstgeboren.
перворóдство, n. I., Erstgeburt.
перворядний, adj., ersten Ranges.
пере-, präfix, durch-, über-, hinüber-, vorüber-, vorbei, voraus-, ab-, um-.
пéребакйр-ити, p. v. II. A., sich neigen.
перебанувáти, p. v., verschmerzen.
перебаранчá-ти, v. I. A., wählerisch sein.
перебивá-ти, v. I. A., dur schlagen, -stechen, -dringe unterbrechen.
перебирá-ти, v. I. A., übernehm auswählen; ся sich umkleid umziehen, hin(her)über-drin -setzen.
перебй-ти, p. v., -вáти.
перéбіг, m., Verlauf.
перебігáти, v., durchlaufen; ü laufen; vorauseilen; in den V kommen; verstreichen.
перебі[г]-чи, p. v., -áти.
перебíй, m., Durchbruch. [si
перебір, m. I., (2. s. -y), Du
перебір-лйвий, -ний, -чйвий, a wählerisch. [haftigk
перебірчйвість, f. V., Lecker-
переболїти, p. v., verschmerz
перебор-óти, p. v., -ювати.
переборщ-йти, p. v. II. A., (1. s. -ý, 3. pl. -áть), übertreib
перебóрю-вати, v. I. A.*), üb
переб-рáти, p. v., -ирáти. [wind
перебрестй, p. v., durchwatte
перебувáти, v., durchmachen; über-stehen, -dauern; verweil sich aufhalten.
перебудóва, f., Umbau. [bau
перебудóву-вати, v. I. A.*), u
перебуд-увáти, p. v., -óвувати
перебý-ти, p. v., (vp. -тий). -вá
перевáга, f., Übergewicht.
переважá-ти, v. I. A., überwieg
перевáж-ити, p. v., -áти.
перевáжний, adj., überwiegend
перев-éзти, p. v. -озйти.
перевер-нýти, p. v., -тáти. [and
перéверти, в и., adv., durcheir
перевертáти, v., um-wenden, -kehren, -werfen, -stürzen.
перевéртаник, m. I.*), gewickelt Kuchen.

переве́рт(е)нь, m. II., Renegat.
пеpеверш-и́ти, p. v., -увати.
переве́ршу-вати, v. I. A.*), über-häufen, -treiben. [Garbenband.
перевес-ло́, -но́, n. I., (2. pl. -се́л),
пере-ве́сти́, p. v., -води́ти.
переветити, p. v., übertreffen.
перевива́-ти, p. I. A., anders winden (wickeln).
перевиса́-ти, v. I. A., überhängen.
перевисша́-ти v. I. A., über ragen,
переви́-ти, p. v., -ва́ти. [-treffen.
перевіва́-ти, v. I. A., durch-wehen, -blasen; durchworfeln.
перевід, m. I., (2. s. -у), Über-tragung, -setzung.
перевід-ати, p. v., -увати.
пере́віди, pl. m. I., Kundschaft.
переві́ду-вати, v. I. A.*), sich erkundigen, ausforschen.
перевіз, m., (2. s. -у), Über-fuhr, -fahrt; Transport.
перевізни́к, m., Fährmann.
перевікува́ти, p. v., durchleben.
переві-шати, p. v., -шувати.
переві́шу-вати, v. I. A.*). um-, an-
переві-яти, p. v., -ва́ти. [hängen.
переводи́ти, v., über-, durch-führen, -leiten; übersetzen; ся aussterben.
перево́дчик, m. I.*), Übersetzer.
перово́зини, pl. f. I., Übersiedlung.
перевози́ти, v., überführen; ся übersiedeln.
перевозо́вий, adj., Durchfuhr-.
переволоч-и́ти, p. v., -увати.
переволо́чу-вати, v. I. A.*), umeggen. [wälzung, -sturz.
пере́воро́т, m. I., (2. s. -у), Um-
пере́вязка, f., Querbinde.
перевяз-а́ти, p. v., -увати.
перевя́зу-вати, v. I. A.*), um-, ver-
перегад-а́ти, p. v., -увати. [binden.
перега́ду-вати, v. I. A.*), über-denken, -legen.

переганя́-ти, v. I. A., durchtreiben; vorausjagen.
перега-ти́ти, p. v., -чувати.
перега́чу-вати, v. I. A., Damm hindurchlegen. [über-biegen.
перегина́-ти, v. I. A., hinüber-
перегін, m. I., (2. s. -у), Durch-trieb; pl. Wettrennen.
перегі́н-на, f. I.*), (2. pl. -о́к), Destillation.
перегі́нний, adj., destilliert.
пере́гляд, m. I., (2. s. -у), Durch-, Über-sicht. [-suchen.
перегляда́ти, v., durch-sehen,
перегля́дний, adj., übersichtlich.
перегля́-нути, p. v., -да́ти.
переґ-на́ти, p. v., -аня́ти.
перегнива́-ти, v. I. A., durchfaulen.
перегни́-ти, p. v., -ва́ти.
перегну́-ти, p. v., (vp. -тий), перегина́ти. [Ver-handlung.
перегово́ри, pl. m. I., Unter-,
переговор и́ти, p. v., -ювати.
перегово́рю-вати, v. I. A.*), ver-handeln, überreden; ся sprechen.
перего́дом, adv., nach einiger Zeit.
переголосува́ти, p. v., überstimmen.
перегор-і́ти, p. v., (vp. -е́ний), hindurchbrennen. [-та́ти.
перегор-ну́ти, p. v., (vp. -не́ний),
перегоро́да, f. I., Scheidewand.
перегоро́джу-вати, v. I. A.*), ab-teilen, -scheiden.
перегород-и́ти, p. v., -жувати.
перегорта́-ти, v. I. A., durch-, um-scharen, -schaufeln.
перегрива́-ти, v. I. A., durchspielen.
перегра́-ти, p. v., -вати.
перегриза́-ти, v. I. A., durch-beißen,
перегри́з-ти, p. v., -а́ти. [-nagen.
перегуля́ти, p. v., durchtanzen, vergeuden.
пере́д, m. I., (2. s. -у́), Vorderteil; на п. im voraus, vorwärts; -о́м, früher, з п-у. на п-і, vorne.

перед, präp. 4. u. 6., vor. [перед-.
перед-, vor-, siehe auch **ohne**
перед**авáти**,v.,über-geben,-liefern.
перед**á-ти**, p. v., -вáти.
передáча, f. IV., Übergabe.
передвічний, adj., uralt.
перед**éрж-áти**, p. v., -увати.
передéржу-вати, v. I. A.*), aufbewahren; halten.
перед**ив-йти**, p. v., durchsehen.
передирá-ти, v. I. A., zerreißen; ся sich necken. [Neckerei.
передир-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
перед-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý), zuvorkommen.
передїл, m. I., (2. s. -y), Teilung,
перед**їл-йти**, p. v., -ювати. [Fach.
передїл-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Abteilung. [zer-teilen, trennen.
передїлю-вати, v. I. A.*), ab-
перед**мóва**, f., Vorrede. [früher.
передний, adj., Vorder-, vorderer,
передник, m. I.*), Vorderglied.
переднóв(о)к, m. I.*), (2. s. -y), (Hunger-) Zeit vor der Ernte.
перед**нувáти**, p. v., den Tag ver-
передовий, adj., Vorder-. [bringen.
перед**óдень**, m., Vortag. [necken.
передрáжню-вати,v.I.A*),spotten,
перед**рімáти**, p. v., schlummern.
перé**друк**, m., Abdruck. [drucken.
передрукóву-вати, v. I. A.*), ab-
перед**рук-увáти**, p. v., -óвувати.
переду-вáти, v. I. A.*), voranschreiten.
перед**ýм-ати**, p. v. -увати. [legen.
передýму-вати, v. I. A.*), über-
перед**усити**, p. v., abwürgen.
передчáсний, adj., vorzeitig.
передягá-ти,v.I.A,ver-,umkleiden.
передягн-ýти, p. v. I. B., (prt. ýв), передягáти.
пере-**жáлувати**, p. v., -болїти.
пере-**ждáти**, p. v., -чекáти. [leben.
переживá-ти, v. I. A., über-, durch-
переж**й-ти**, p. v., -вáти. [kaue
пережóву-вати, v. I. A.*), wiede
переж**-ýти**, p. v., -óвувати.
перé**звук**, m., Umlaut.
пере**зимувáти**, p. v., überwinter
перезувá-ти, v. I. A., Schuhe wechseln.
переймá-ти, v. I. A., auf-fange -fassen, übernehmen; ся durc drungen sein.
перей**м-йти**, p. v. I. B., (prt. -й vp. -лéний). -áти.
переімчивий, adj., gelehrig.
переинáч-ити, p. v. II. A.*), -ува
переиначу-вати, v. I. A.*), (un ändern. [spazieren gehe
пере-**йтй**, p. v., -ходити, ся
переїдá-ти ся, v. I. A., durch-, über-(fr)essen. [Über-fah
переїзд, m. I., (2. s. -y), Durc
переїздж-á-ти, v. I. A., durch-, über-fahren.
переіз[д]жий, adj., durchreisen
пере**ї-сти** ся, p. v., -дáти ся.
пере**ї-хати**, p. v., -зджáти; ся spazieren fahren.
переказ, m. I., (2. s. -y), Über lieferung; (Post-) Anweisung.
перe**каз-áти**, p. v., -увати.
перекáзу-вати, v. I. A.*), mitteile überbringen; sagen lassen.
пере**кидáти**, v., durcheinander (hinüber) werfen; ся sich ve wandeln.
перекиду-вати, v. I. A.*), пер
пере**ки-нути**, p. v., -дáти. [кидáт
перекисá-ти, v. I. A.*), zu viel gähren,
пере**кис-нути**, p. v., -áти.
перекицкá-ти ся, v. I. A., purzel
перекицну-ти ся, p. v. I. B.), (prt. -ув), перекицкáти ся.
перекіп, m. I., (2. s. -y), Quergraben, Kanal.
перекір, m. I., (2. s. -y), Trotz

перéклáд, m. I., (2. s. -у), Übersetzung.
перекладá-ти, v. I. A., dazwischen-, um-legen; ver-, über-setzen. [wand.
перéкладка, f., Abteilung, Scheide-
перекла́дний, adj., Übersetzungs-.
перекла́дчик, m. I.*), Übersetzer.
перекла́-сти, p. v., -дáти.
перекле́ти, p. v., umkleben.
перекликáти ся, v., einander zurufen.
переклон-и́ти, p. v., -ювати. [rufen.
переклóню-вати, v. I. A.*), hinüberbeugen.
перекóву-вати, v. I. A.*), umschmieden, -hämmern.
перекóнанє, n. IV., Überzeugung.
перекон-áти, p. v., -увати.
перекóну-вати, v. I. A.*), überzeugen, -führen.
перекоп-áти, p. v., -увати.
перекóпу-вати, v. I. A.*), durch-, um-graben.
переко-си́ти, p. v., -шувати.
перекоти́поле, n., Laufdistel.
переко-ти́ти, p. v., -чувати.
перекóчу-вати, v. I. A.*), überwälzen, fortrollen.
перекочувáти, p. v., übersiedeln.
перекóшу-вати, v. I. A, durchmähen.
перекрадá-ти, v. I. A., wegstehlen, schmuggeln; ся sich durchschleichen.
перекрá-ети, p. v., -дáти.
перекрив-и́ти, p. v., -лювати.
перекри́влю-вати, v. I. A.*), zu sehr krümmen.
перекрич-áти, p. v., -увати.
перекри́чу-вати, v. I. A.*), überschreien. [mond.
перекрі́й, m., Durchschnitt; Halb-
перекро-ї́ти, p. v. II. B., -ювати.
перекрóю-вати, v. I. A., durchschneiden.
перекру-ти́ти, p. v., -чувати.
перекру́чу-вати, v. I. A.*), verdrehen, -krümmen.
перек-увáти, p. v., -óбувати.
перéку́п(е)ць, m., Zwischenhändler
перекуп-и́ти, p. v., -лювати.
перéкуп-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Zwischenhändlerin, Höckerin.
перекýплю-вати, v. I. A.*), wiederverkaufen; bestechen.
переку-си́ти, p. v., -шувати.
перéкус-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Zubeiß. [Diagonale.
перéкут-ня, f. II., (2. pl. -ень),
перекýшу-вати, v. I. A.*), durch-, zu-beißen.
перелáз, m. I., Zaunübergangstelle.
перелаз-и́ти, v., (imp. -и́), hinübersteigen.
перелéж-ати, p. v., -увати. [steigen.
перелéжу-вати, v. I. A.*), müßig liegen.
перелéт, m., Vogel-strich, -zug.
перел-ет́ти, p. v., -їтáти.
перелéтний, adj., Zng-, Strich-.
переливá-ти, v. I. A., über-, umgießen; ся überfließen.
перéливки, pl., не п. kein Spaß.
перели́-ти, p. v., -вáти.
перелицьóву-вати, v. I. A.*), travestieren. [перелицьóвувати.
перелиц*ю*-вáти, p. v. I. A.*),
перелі́г, m. I.*), Brachfeld.
перел-і́зти, p. v., -ази́ти.
переліта́-ти, v., durch-, hinüberfliegen, -ziehen.
перелі́ч-и́ти, p. v. II. A.*), abzählen
перелов-и́ти, p. v., -лювати.
перелóвлю-вати, v. I. A.*), aufab-fangen.
пере-ложи́ти, p. v., -кладáти. [bruch
перелóм, m. I., (2. s. -у), Durch
перелом-áти, -и́ти, p. v., -лювати
перелóмлю-вати, v. I. A.*), durch-zer-brechen.
переля́к, m., Schreck, Entsetzen
переляка́ти, p. v., erschrecken.

перемагà-ти, v. I. A., über-, bewältigen; überwiegen.
переман-**и́ти,** p. v., -ювати.
перемáню-вати, v. I. A.*), herüberlocken.
перемéлю-вати, v. I. A.*), nochmals mahlen; ableiern.
перемерзá-ти, v. I, A, durch
пере**мéрз-нути,** p. v., -áти. [frieren.
перемивá-ти, v. I. A.. nochmals (durch-)waschen.
пере**минáти,** v., vorübergehen.
пере**мин-ýти,** p. v., -áти.
пере**ми́-ти,** p. v., -вáти.
перемі́на, f. I., Veränderung, Wechsel [-яти.
перемін-и́ти, p. v. II. A., -ювати,
перемі́нний, adj., veränderlich, unstet. [ändern.
перемі́ню-вати, v. I. A.*), ver-
пере**мін-я́ти,** p. v., -ювати
пере**мір-ити,** p. v., -ювати.
перемірю-вати, v. I. A.*), nochmals (um-)messen.
пере**мір-яти,** p. v., -ювати
перéміт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kopftuch der Weiber.
пере**міш-áти,** p. v. -увати. [Mischung
перéміш-ка, f. I.*), (2 pl. -ок), (Ver-)
перемішу-вати, v. I. A.*), durch-, ver-mischen.
пере**мóва,** f., Überredung
пере**мóвити,** p. v., -ляти.
перемовля́-ти, v. I. A., überreden; ся, unterhandeln; hadern.
перемóга, f. I.*), Übergewicht.
перем-огáти, v., -агáти.
пере**м-олоти,** p. v., -éлювати.
пере**моло-ти́ти,** p. v., -чувати.
перемолóчу-вати, v. I. A.*), nochmals (durch-)dreschen.
пере**мо(г)-чи́,** p. v., -áти.
пере**мудрувáти,** p. v., überlisten.
пере**мýчити** ся, p. v., sich abquälen.

перен-**éсти,** p. v., -оси́ти.
перенимá-ти, v. I. A., переймáти.
перенóсини, pl. f. I., Übertragung.
пере**носи́ти,** v., über-tragen, -bringen; versetzen; ertragen; ся übersiedeln. [figürlich
перенóсний, adj., übertragen,
пере**ночувáти,** p. v., übernachten.
пере**нюхати,** p. v., herauswittern.
пере-**н́яти,** p. v., -ймáти.
пере-**одíти,** p. v., -дягáти.
пере**ор-áти,** p. v., -ювати.
переóрю-вати, v. I. A*). umpflügen.
пере**падáти,** v., allmählich fallen; durchfallen.
пере**пал-и́ти,** p. v., -ювати.
перепáлю-вати, v. I. A.*). durchbrennen. [Querbinde.
перéпас-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
пере**пá-сти,** p. v., -дáти.
переп-ели́ця, f. II., Wachtel, -éлка, -ели́чка, f. I.*), dim.
переп-**éрти,** p. v., -ирáти.
пере**перчи́ти,** p. v., zu stark pfeffern.
пере**печáт-ати,** p. v., -увати.
перепечáту-вати, v. I. A.*), ab-
пере**печи́,** p. v, -ікáти. [drucken.
перепивá-ти ся, v. I. A., zu viel trinken.
перепи́нанє, n. IV., Interpunktion.
пере**пин-и́ти,** p. v. II. A., -ювáти.
перепин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Unterbrechung; -анє.
перепи́ню-вати, v. I. A.*), hemmen, unterbrechen.
перéпись, f. V., Konskription.
пере**пис-áти,** p. v., -увати.
перéпис-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Korrespondenz.
переписý-вати, v. I. A.*), um-, ab-, über-schreiben: ся korrespondieren.
перепит-áти, p. v., -увати.
перепи́-ти ся, p. v., -вáти ся.

перепиту-вати, v. I. A*), er-, abfragen
перепиха-ти, v. I. A., durch-stoßen, -stecken, -zwängen.
перепіка-ти, v. I. A., durch-backen, -braten. [kl. Brot.
перепіч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
переплав-ити, p. v., -ляти.
переплавля-ти, v. I. A., umschmelzen.
переплакати, p. v., durchweinen.
перепла-тити, p. v., -чувати.
переплачу-вати, v. I. A.*), über-
перепл-ести, p. v., -ітати. [zahlen.
переплетник, m. I.*), Buchbinder.
перепливá-ти, v. I. A., hinüber-, durch-schwimmen, -schiffen; -fließen.
перепли-сти, p. v., -вати.
переплїта-ти, v. I. A., durch-, ver-, ein-flechten. [schlingen.
переплута-ти, v. I. A., ver-
переповіда-ти, v. I. A., nacher-
перепові-сти, p. v., -дати. [zählen.
перепо́вн-ити, p. v. II. A., -ювати.
перепо́вню-вати, v. I. A.*), über-
перепоїти, p. v., -ювати. [füllen.
перéполóх, m. I., (2. u. 7. s. -у), Schreck, Bestürzung.
переполошити, p. v., erschrecken.
перепо́на, f. I., Hindernis.
перепо́н-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Scheidewand.
перепочин(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Rast. [rasten.
перепочи[ну]-ти, p. v., ausruhen,
перепо́ю-вати, v. I. A.*), betrinken.
переправа, f. I., Über-gang, -fahrt.
перепрáв-ити, p. v., -ляти.
переправля-ти, v. I. A., hinüberführen, -setzen.
перепраша-ти, v. I. A., abbitten.
перепріва-ти, v. I. A., durchschwitzen.
перепрі-ти, p. v., -вати
перепровáджу-вати, v. I. A.*) durch-, hinüber-führen; ся übersiedeln, umziehen.
перепровад-ити, p. v., -жувати.
перепро́дажа, f. IV, Wiederverkauf.
перепро́д-ати, p. v., -увати.
перепро́ду-вати, v. I. A.*), wiederverkaufen. [Versöhnung.
перепро́сини, pl. f. I., Abbitte,
перепр-осити, p. v., -ашати. [шати.
перепро́шу-вати, v. I. A*), перепра-
перепряга-ти, v. I. A., umspannen.
перепря-чи, p. v. I. B., -гати.
перепу́дити, p. v., erschrecken.
перепускати, v., durchlassen.
перепу́ст, m. I., (2. s. -у), Durchlaß.
перепус-тити, p. v., -кати. [weg.
перепу́тє, n. IV., Kreuz-, Scheide-
переп-хати, p. v., -ихати.
перерáжа-ти, v. I. A., durchdringen, treffen, verletzen.
перера-зити, p. v., -жати.
перераста-ти, v. I. A., überwachsen.
перéрва, f. I., Unterbrechung.
перер-вати, p. v., -ивати.
перержавіти, p. v., durchrosten.
перерива-ти, v. I. A., durch-, zer-reißen; unterbrechen.
перерити, p. v., durchwühlen.
перерíб, m. I., (2. s -у), -ка.
перéрíб-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Umarbeitung. [schnitt.
перéрíз, m. I., (2. s. -у), Durch-
перері́з-ати, p. v., -увати. [schneiden
перерізу-вати, v. I. A.*), durch-
перероб-ити, p. v., -яти. [ändern.
переробля-ти, v. I. A., um-arbeiten,
переро́блю-вати, v. I. A.*), переро-
перер-ости, p. v., -астати. [бляти.
перерув-áти, p. v., -увати.
перерýбу-вати, v. I. A.*), durchhauen, -hacken. [-spannung.
пересáда, f. I., Über-treibung,
пересадж-ати, v., -увати.
пересад-ити, p. v., -жувати.

пересаджу-вати, v. I. A.*), um-, ver-setzen, -pflanzen; übertreiben.
пересадний, adj., über-trieben, spannt. [gung.
пересьвідчене, n. IV., Überzeu-
пересьвідч-**ити,** p. v., -увати.
пересьвідчу-вати, v. I. A.*), überzeugen. [siedelnder.
переселен(е)ць, m. II., ber-
пересел-**ити,** p. v., -ювати.
переселю-вати, v. I. A.*), über-siedeln, versetzen.
пересерде, n. IV., Zorn, Unwille.
пересиджу-вати, v. I. A.*), sitzen. wohnen, weilen.
пересид-**їти,** p. v., -жувати.
пересила-ти, v. I. A., über senden, -mitteln.
пересилене, n. IV. Uberspannung.
пересил-**ити,** p. v., -ювати.
пересил-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Sendung.
пересилю-вати, v. I. A.*), überwältigen, -mannen; durchschlingen.
пересип-**ати,** p. v., -увати.
пересипу-вати. v I. A.*), über, um-schütten. [sättigung.
пересит, m. I., (2. s. -у), Über-
переси-**тити,** p. v., -чувати.
пересиха-ти, v. I. A., vertrocknen.
пересичу-вати, v. I. A.*), übersättigen. [sieben, säen.
пересїва-ти, v. I. A., durch-
пересїдати, v., umsteigen.
пересїдлати, p. v., umsatteln.
пересї-**сти,** p. v., -дати.
пересїч, f. V., Durchschnitt.
пересїчи, p. v., durch schneiden, -hauen. [Durchschnitts-.
пересїчний, adj., durchschnittlich,
пересї-**яти,** p. v., -вати.
перескакувати, v. I. A.*), (hin-) überspringen.

перес**к-очити,** p. v., -акувати.
перес**-лати,** p. v., -илати.
перес**лїду-вати,** v., verfolgen.
перес**лух-ати,** p. v. -увати. [hören.
переслуху-вати, v. I. A.*), ver-
перес**мотріти,** p. v., durchsehen.
перес**нити,** p. v., durchträumen.
перес**нувати** p. v., durch-weben, ziehen. [schieben.
пересову-вати, v. I. A.*), ver-
перес**-охнути,** p. v., -ихати.
пересолю-вати, v. I. A.*), über-, ver-salzen.
перес**ол-ити,** p. v., -ювати.
перес**пати,** p. v., durchschlafen.
перес**ьпів,** m., übersetzte Dichtung
перес**ьпівати,** p. v., durchsingen.
перес**ьпіти,** p. v., überreif werden.
перес**права,** f., Verhandlung.
перес**правляти,** v., verhandeln.
перес**тавати,** v., aufhören.
перес**тав-ити,** p. v., -ляти.
перестав-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Umstellung. [-setzen, -bauen.
перес**тавляти,** v., um-stellen,
перестан(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Unterlaß, brechung.
перес**таріти ся,** p. v., veralten.
перес**та-ти,** p. v., -вати.
перес**тел-ити,** p. v., -ювати
перестелю-вати, v. I. A*), umbetten.
перес**тер-ечи,** p. v., -ігати.
перестеріга-ти, v. I. A., warnen.
пересторога, f. I.*), Warnung.
перестоялий, adj., überreif, alt.
перестою-вати, v. I. A., (zu)lange stehen.
перес**то-яти,** p. v., -ювати. [-полох.
пере-страх, m. I., (2. u 7. s. -у),
перес**трашити,** p. v., erschrecken.
пере**стрій,** m., Um-bau, -wandlung, -formung.
пере**стріл-ка,** f., Beschießung.
перестрілю-вати ся, v. I. A., sich beschießen.

перестріт, m. I., (2. s. -у), Begegnung.
перестро-їти, p. v., -ювати.
перестрою-вати, v. I. A.*), um-, bauen, -wandeln, -formen, -stimmen. [tretung, -tritt.
переступ, m. I., (2. s. -у), Über-
переступати, v., über-schreiten,
переступ-йти, p. v., -ати. [-treten.
перестýпний, adj., pik Schaltjahr; verbrecherisch.
перестýпник, m I.*), Verbrecher.
пересувáти, v., ver-rücken,
перéсуд. m., Vorurteil. [-schieben.
пересýджу-вати, v. I. A.*), im voraus (ver)urteilen.
пересукáти, p.v., neuerlich zwirnen.
нересý-нути, p. v., -вáти.
пересуш-йти, p. v., -увати.
пересýшу-вати, v. I. A.*), nochmals (zu sehr) trocknen.
пересягáти, v.. hindurch reichen.
перссяг-нýти, p. v., -áти.
пересякá-ти, v. I. A, durch-drungen (tränkt) werden.
пересяк-нýти, p. v. I. B., (prt. пересяк) áти.
перетвір, m., Um-formung, -wandlung.
перетвор-йти, p. v., -яти.
перетворя-ти, v. I. A., um-formen, -wandeln. [stehen.
перетерпіти, p. v., aus , über-
перет-ерти, p. v., -ирáти; ся vor-
перет-ечй, p.v., -їкáти. [übergehen.
перетинá-ти, v. I. A., durch-schneiden, -hauen.
перетирá-ти, v. I. A., durch-reiben, -schaben. [zwängen.
перетискá-ти, v. I. A., durch-
перетис-нýти, p. v., -кáти. [fließen.
перетїкá-ти, v. I. A., durch-, über-
перетк ти, p. v. durch-weben, -stricken. [faulen.
перетлївá-ти, v. I. A., ver-glimmen,
перетлї-ти, p. v., -вáти.
перетолкувáти, p. v., übersetzen.
перетоп-йти, p. v., -лювати.
перетóплю-вати, v. I. A., umschmelzen.
перетрáвити, p. v., verdauen.
перетривáти, p. v., überdauern.
перетрим-ати, p. v., -увати.
перетриму-вати, v. I. A.*), передéржувати.
перетріпати, p. v., -увати.
перетріпу-вати, v. I. A.*), durch-klopfen.
перетр-усйти, p. v., -ястй.
перетрясá-ти, v. I. A., durch-schütteln, -suchen.
перетряс-тй, p. v., -áти.
перетягá-ти, v., hinüberziehen.
перетягн-ýти, p. v., -áти.
перетяжá-ти, v. I. A., überbürden.
перетяж-йти, p. v., -áти.
перет-яти, p. v., -инáти. [gasse.
переýл(о)к, m. I.*), Quer-, Neben-
переучйти, p.v., übermäßig lehren, ся lernen.
перехавкн-ýти, p. v. I. B., (prt. ýв), überschnappen.
перехвал-йти, p. v., -ювати.
перехвáлю-вати, v. I. A.*), übertrieben loben.
перехва-тйти, p. v., -чувати.
перехвáчу-вати, v. I. A.*), перехóплювати.
перехил-йти, p. v., -яти. [neigen.
перехиля-ти, v. I. A., hinüber-
перехитр-йти, p. v., -ювати. [listen.
перехйтрю-вати, v. I. A.*), über-
перéхід, m., Über-, Durch-gang.
перéхідний, adj., Übergangs-.
перехов-áти, p. v., -увати.
перехóву-вати, v. I. A.*), auf bewahren, ver hehlen, -bergen.
переходйти, v., vorüber, über-, durch-gehen, -schreiten; über-
перех-одóвий, adj., -ідний. [treffen.

перехо́п-ити, p. v., -лювати.
перехо́плю-вати, v. I. A.*), auffangen, -greifen.
перехре́сте, n. IV., Kreuzungspunkt.
перехрести́ти, p. v., bekreuzigen; umtaufen.
перехре́стний, adj., Kreuz-.
пе́р(е)ць, m. II., (2. s. -ю), Pfeffer; -ю да́ти, einpfeffern.
перецві́-сти, p. v., -та́ти.
перецвита́-ти, v. I. A., verblühen.
перецї́джу-вати, v. I. A.*), durchseihen.
перецї́д-и́ти, p. v., -жувати.
перецї́н-и́ти, p. v., -ювати.
перецї́ню-вати, v. I. A.*), überschätzen.
переч-ека́ти, d. v., -і́кувати.
перечі́ку-вати, v. I. A.*), abwarten.
переч-епи́ти, p. v., -і́плювати.
перечі́плю-вати, v. I. A.*), umheften.
пе́речерка́-ти, v., durchstreichen.
перечерк-ну́ти, p. v., -а́ти.
перечисл-и́ти, p. v., -я́ти.
перечисля́-ти, v. I. A., durch-, über-zählen.
перечи́-стити, p. v., -щувати.
перечи́щу-вати, v. I. A.*), reinigen, säubern.
перечит-а́ти, p. v., -увати.
пере́ч-ити, v. II. A., (prs. 1. s -у, 3. pl. -ать, imp. пере́ч), verneinen, bestreiten.
перечи́ту-вати, v. I. A.*), durchlesen.
пере́чка = попере́чка.
пере́чний, adj., verneinend, widerstreitend.
пере́чність = су́пере́чність.
перечува́-ти, v. I. A., ahnen.
перечу́ти, p. v., erfahren.
перешепту-вати ся, v. I. A.*), einander zuflistern.
перешива́-ти, v. I. A., umnähen.
переши́-ти, p. v., -ва́ти.
перешкаджа́-ти, v. I. A., hindern, stören.
перешко́да, f., Hindernis, Störung.
перешк-о́дити, p. v., -аджа́ти.
перешук-а́ти, p. v., -увати. [suchen.
перешу́ку-вати, v. I. A.*), durchsuchen.
перещ-епи́ти, p. v., -і́плювати.
перещі́плю-вати, v. I. A.*), umheften, -pfropfen.
пери́на, f. I., Federdecke.
пери́стий, adj., federartig.
пері́д = перед.
пері́-й, m. III., (3. s. -ю́), Ackerquecke; Äsche.
пері́стий, adj., scheckig.
пері́щ-ити, v. II. A., (prs. 1. s. у, 3. pl. -ать, imp. періщ), prügeln.
пе́р-ла, f. I., (2. pl. -е́л), Perle; -ли́на, f. I., dim.
перли́стий, adj., perlend.
перл-и́ти ся, v. II. A., perlen.
перлі́вниця, f. II., Perlenmuschel.
перло́вий, adj., Perl-.
перна́тий, adj., gefiedert.
перо́, n. I., (1. pl. пе́ра), Feder.
пе́рсик, m. I.*), Pfirsich.
пе́рст-ень, m. II., (pl. -енї), Fingerring.
перстен(е́)ць, m. II., dim. пе́рстень; Flachsseide.
пе́рти, v. I. B., (prs. пру, prt. пер, imp. при, vp. пе́ртий), drängen, zwängen.
перце́, n. III., dim. перо́.
перцю́га, f. I.*), Paprika.
перч-и́ти, v. II. A.*), pfeffern.
пер-чи́ця, f. II., -цю́га.
перш, -е, anfangs, (zu)erst.
перше́ньство́, n. I., Vorzug, -rang.
пе́р-ший, -вий, num. = adj., erster.
перши-на́, f. I., -ка́, f. I.*), erstes Mal.
п(е)с, m. I., (2. s. пс-а...), Hund; [-ик, m. I.*), dim.
пе́с-ій, adj., (2. s. -ього..), Hunde-.
пестели́вість, f. V., Zärtlichkeit.
пест-и́ти, v. II. A, (prs. 1. s. -щу́, vp. ще́ний), (ver)zärteln, hätscheln.
пестї́-й, m. III., (2. s. -я́), -йка, f. I.*), Schoßkind.

пéстощі, pl. m. IV., Liebkosung.
пéстрий, adj., bunt,
пестр-йти, v. II. A., bunt färben.
пестро-, bunt-.
пестротá, f. I., Buntheit. [Hund.
песю́к, m. I.*), (2. s. -á), kleiner
песя́, n. V., -ткo, n. I.*), Hündchen.
пéсячий = пéсій.
петéль-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schlinge.
пéт-ля, f. II., (2. pl. -éль), Schlinge.
петру́ш ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Petersilie.
печ, (пец) siehe піч.
печáль, f. V., Kummer.
печал-йти ся, v. II. A., sich bekümmern, betrüben. [drucken.
печáта-ти, v. I. A., siegeln;
печáт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Siegel; Presse.
печáтний, adj., Druck-.
печáтник, m. I.*), друкáр.
печáт-ня, f. II., (2. pl. -ень), [друкáрня.
печéня, f. II., Braten.
пéчéра, f. I., Höhle.
печéрский, adj., Höhlen .
печерй-ця, f. II., Champignon; -чка, f. I.*), dim.
печ-й, v. I. B., (prt. пік, пеклá), backen, braten, brennen.
пéчиво, n. I., Gebäck.
печін-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Leber.
пивáр-ня, f. II., (2. pl. éнь),
пивнйця, f. II., Keller. [Bierhaus.
пивнйчник, m. I.*), Kellner.
пив-о, n. I., Bier; -цé, n. III., dim.
пивовáр, m. I., Bierbrauer.
пивовáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь),
пивовáрний, adj., Brau-. [Brauerei.
пижмо, n. I., Moschus.
пика, f, I.*), Gefrieß.
пил, m I., (2. s. -у), пóрох.
пилá, f. I., Säge. [chen.
пилйн-а, f. I., -ка, f. I.*), Stäub-
пилйнє, coll. n. IV., Sägespänne.
пил-йти, v. II. A., sägen, feilen.
пил-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. пилá; Ballen.
пилкóваний, adj., gesägt.
пильний, adj., fleißig; dringend.
пильність, f. V., Fleiß; Dringlichkeit.
пильну-вáти, v. I. A.*), achthaben, aufmerken, warten, bewachen.
пилу-вáти, v. I. A.*), feilen; eilen,
пиляк, m. I.*), (2. s. -á), Staubgefäß.
пин-йти, v. II. A., hindern, abhalten, stören.
пип-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Mundstück.
пипоть, m. II., Pips. [stück.
пир, m. I., (2. s. -у), Schmaus, Gelage.
пиріг, m. I.*), (2. s. -á), Mehltasche; -ж(ó)к, m. I.*), dim
пиркáтий, adj., кирпáтий.
пирож-йти ся, v. II. A.*), großtun.
пирска-ти, v. I. A., spritzen, sprühen. [пирскати.
пирскн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
пиру-вáти, v. I. A.*), schmausen, zechen. [f. I.*), Skribler.
писáк, m. I.*), (2. s. -á), -а, m. =
писáльний, adj., Schreib-.
писальцé, n. III., Schreibstift.
писанє, n. IV., Schreiben, Schrift.
писанйна, f. I., Schreiberei.
писан-ка, f. I *), (2. pl. -óк), Osterei.
писар, m. II., (1. pl. -і). Schreiber.
писар-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schreiberin.
писáрский, adj., Schreiber .
писáрство, n. I., Schreiberdienst.
писарю-вáти, v. I. A.*), Schreiber
писáтель, m. II, Schriftsteller. [sein.
писáтель-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schriftstellerin. [stellerei.
писáтельство, n. I., Schrift-
пис-áти, v. I. B., (prs. *ш*-у..., prt. -áв, imp. -*ши́*), schreiben.
писк, m. I.*), (2. s. -у), Wimmern.

пискатий, adj., großmäulig. [Maul.
пискач, m. IV., (2. s. -á), loses
пйски, pl. m. I., Wangen, Backen.
пискливий, adj., piepend. pfeifend.
пискля, n. V., junges Vöglein.
писку-вати, v. I. A.*), maulen.
письменний, adj., schriftkundig.
письменник, m. I.*), Schriftsteller.
письменність, f. V , Literatur.
письменьство, n. I., Schreibkunst.
письмо, n. I., (pl. пйсьма), Schrift. Brief. [mucksen.
пйсн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
писовня, f. II., Rechtschreibung.
пис(о)к, m. I.*), Maul, Schnauze, Schnabel. [kleines Schreiben.
писуль-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
питайний, adj., Frage-.
питайник, m. I.*), Fragezeichen.
пйтане, n. IV., Frage.
пита-ти, v. I. A., fragen, prüfen.
пите, n. IV., Trinken; Trank.
пйт(е)ль, m. II., Mehlbeutel.
пй-ти, v. I. A., (prs. п-ю, неш..., vp. -тий), trinken.
пйт-имий, -ний, adj., trinkbar.
пйт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Plumpsack.
питливий, adj., neugierig. [Mehl).
питлю-вати, v. I. A.*), beuteln
питом-енність, -ість, f. V., Eigen-
пйтом-енний, -ий, adj., eigen. [heit.
пйтом(е)ць, m. II., Zögling.
пйтоньки, dim. пити.
пиха, f. I.*), Hochmut.
пиша-ти ся, v. I. A., sich brüsten; stolz sein. [herrlich.
пйшний, adj., stolz; prächtig,
пйшність. f. V., Stolz, Hoffart.
пишнота, f. I., Schönheit, Pracht, Prunk. [Pfeife.
пищал-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
пищ-ати, v. II. A.*), (prt. -áв), piepen, pfeifen.
пйщик, m. I.*), Griffel.

пів, halb; пів- etc. (halb-) sie das Grundwort!
півголосом, adv., halblaut.
пів(девята) u. dgl.) 8½ etc.
пів-(е)нь, m. II., когут; -ниц, m. I.*), dim.
пів(е)ць, m. II., сьпівак.
північ, f. Mitternacht, Norden.
північний, adj., mitternächtlich nördlich.
півор-йти, v. II. A., kreischen jammern.
півполукіп(о)к, m. I.*), ¼ Scho
півпоперечник, m. I.*), Halbmess
півтора, num., anderthalb.
півтретя, num., dritthalb.
пігнати, p. v., (prs. u. imp. n (fort)treiben.
під, m. I., (2. s. поду), Dachbod
під, präp. 4. u. 6., unter, bei, gegen, hin; für, zu. [ohne n
під-, unter-, siehe Grundwort
підбехта-ти, p. v. I. A., підбехтувати.
підбехту-вати, v. I. A.*), an-, auf-hetzen.
підбивати, v. I. A., an-, ein-, schlagen; unterjochen; ся wu werden (Füße).
підбй-ти, p. v., (prs. піді-), -ва
підбичувати, p. v., (nach)helf
підбігати, v., her-, hinzu-, unt
підбій, m., Unterjochung. [lauf
підбіл-ь, m. II., (2. s. -ю), Huflattich.
підбіл-йти, p. v., -ювати.
підбілю-вати, v. I. A., unten
підбі(г)-чи, p. v., -ати. [weißige
підборід(о)к, m. I.*), Kinn.
підбур-ити, p. v., -ювати.
підбурю-вати, v. I. A.*), aufwiegeln. [-schwel
підвалина, f. I., Unterlage,
підвал-йти, p. v., -ювати.

підва́лю-вати, v. I. A.*), unter-
підв-е́зти, p. v., -ози́ти. [legen.
підв-е́сти, p. v., -оди́ти.
підвечі́рку-вати, v. I. A.*) jausen.
підвечі́р(о)к. m. I.*), (2. s. -у), Jause. [-wickeln.
підвива́-ти, v. I. A., unter-binden.
підвис-и́ти, p. v., (prs. 1. s. -*шу́*, vp. -*ше́ний*), -ша́ти.
підвиша́-ти, v. I. A., erhöhen, steigern. [Erhöhung, Steigerung.
підвиш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
підвіва́-ти, v. I. A., von unten
підві́-яти, p. v., -ва́ти. [wehen.
підво́да, f. I., Vorspann.
підводи́ти, v., vor-, her-, zu-, hin-führen; aufrichten.
підвяз-а́ти, p. v., -увати. [binden.
підвя́зу-вати, v. I. A.*), unter-
підвязка, f., Strumpfband.
підганя́-ти, v. I. A., u. e. treiben, antreiben. [-schlagen.
підгина́-ти, v. I. A., unter biegen,
підгі́рє, n. IV, Untergebirge.
підгіряни́н, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н), Bewohner d. підгі́рє.
підглядáти, v., beobachten, spähen; abgucken.
підгля́-нути, p. v., -да́ти.
підгнива́-ти, v. I. A., anfaulen.
підгни́-ти, p. v., -ва́ти.
підгної́ти, p. v., düngen. [mästen.
підгодува́ти, p. v., ein wenig
підгол-и́ти, p. v., -ювати.
підго́лю-вати, v. I. A.*), rasieren; entblößen.
підго́рлє, n. IV., Wamme.
підгорта́-ти, v. I. A., u. e. scharren; behäufeln.
підгор-ну́ти, p. v., -та́ти.
підгото́в-ити, p. v., -ля́ти. [reiten.
підготовля́-ти, v. I. A., vorbe-
підгр-е́бсти́, p. v., -іба́ти.
підгриза́-ти, v. I. A., v. u. benagen.
підгри́з-ти, p. v., -а́ти.
підгріба́-ти, v. I. A., an-, zusammen-scharren.
піддава́ти, v., hinzu-, ein geben; ся sich ergeben (unterwerfen).
підда́-ти, p. v, -ва́ти.
підда́ний, adj., Untertan.
підда́ність, f. V., Untertänigkeit.
підда́ньство, n. I., Untertanschaft.
підда́нчий, adj., Untertans-
підда́ше, n. II., Wetterdach, Dachstube.
піддвига́ти, v., heben, aufrichten.
піддвиг-ну́ти, p. v., -а́ти.
підде́рж-а́ти, p. v., -увати.
підде́ржу-вати, v. I. A.*), (auf-recht)halten, unterstützen.
підд-е́рти, p. v., -ира́ти. [-heben.
піддира́-ти, v. I. A., hinauf reißen,
піддобр-и́ти ся, p. v., -ювати ся.
піддо́брю-вати ся, v. I. A.*), sich einschmeicheln. [anfachen.
пiдду-ва́ти, v. I. A.*), v. u. wehen;
піддур-и́ти, p. v., -ювати.
підду́рю-вати, v. I. A.*), betören,
підду́-ти, p. v., -ва́ти. [überlisten.
піджида́-ти, v. I. A., ab-, er-warten. [legung.
піджо́га, f. I.*), Zunder, Brand
підзе́мний, adj., unterirdisch.
піді-, siehe auch підо-, під-.
піді-бга́ти, p. v., -гну́ти.
підігна́ти, p. v., (prs. imp. під-), підганя́ти.
підігну́ти, p. v., підгина́ти.
підїзджа́-ти, v. I. A, heran-fahren, -reiten.
підійма́-ти, v. I. A., auf-, er-heben; aufsteigen; ся sich unterziehen.
підойм-и́ти, p. v., -а́ти.
підій-ти́, p. v., (prs. 1. -ду́), під-
під-ірва́ти, p. v., -рива́ти. [ходи́ти.
піді́-хати, p. v., -зджа́ти.
підкади́ти, p. v., beräuchern.
підказ-а́ти, p. v., -увати.

підка́зу-вати, v. I. A.*), ein sagen, -flüstern.
підка́п(о)к, m. I.*), krämpelose Kopfbedeckung für Priester.
підкаса́-ти, p. v. I. A., aufschürzen.
підкид-а́ти, -увати. v. I. A.*), hinauf-, zu-, hin-werfen; unterschieben.
пі́дкид(о)к, m. I.*), Findling.
підки́-нути, p. v., -да́ти. [підко́ва.
підкі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
підклад, m. I., (2. s. -у), Unterdecke, -lage, -satz.
підкле-ї́ти, p. v., -ювати.
підкле́ю-вати, v. I. A.*); unterkleben, -leimen. [eisen.
підк-о́ва, f. I., (2. pl. -ів), Huf-
підколі́нниці, pl. f. II., Kamaschen.
підкоп-а́ти, p. v., -увати.
підко́пу-вати, v. I. A.*), untergraben.
підко-си́ти, p. v., -шувати.
підко-ти́ти, p. v., -чувати.
підко́чу-вати, v. I. A.*), u. e. rollen (wälzen), aufstülpen.
підко́шу-вати, v. I. A.*), abmähen.
підкрада́-ти ся, v. I. A., heran-, hinzu-schleichen.
підкра-си́ти, p. v., -шувати.
підкра́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
підкра́шу-вати, v. I. A.*), schöner machen; färben.
підкріп-и́ти, p. v., -ля́ти.
підкріпля́-ти, v. I. A, kräftigen, stärken, erquicken.
підкро-ї́ти, p. v. II. B., (imp. крій), -ювати.
підкропи́вник, v. I.*), Zaunkönig.
підкро́ю-вати, v. I. A *), zustutzen.
підкру-ти́ти, p. v., -чувати.
підкру́чу-вати, v. I. A.*), v. u auf-drehen, -winden.
підкува́ти, p. v., beschlagen.
підкуп-и́ти, p. v., -лювати.
підку́плю-вати, v. I. A.*), bestechen.
підку́пний, adj., bestechlich.
підку́пник, m. I.*), Bestecher.
підку́пність, f. V., Bestechlickkeit.
підку́пство, n. I., Bestechung.
підкур-и́ти, p. v., -ювати.
підку́рю-вати, v. I. A.*), v. u. räuchern.
підкуси́ти, p. v., verleiten.
підл-азити, v., u. e., (hinauf-) -steigen, -kriechen, heranschleichen.
підле́жний, adj., unterworfen.
підле́жність, f. V., Unterwürfigkeit.
підле́с-ливий, f. V, -[т]ний, adj., schmeichlerisch.
підле́с(т)ливість, f. V, Schmeichelei
підле́с(т)ник, m. I.*), Schmeichler.
підле-сти́ти ся, p. v., -щувати ся.
підл-еті́ти, p. v., -ïта́ти.
підле́щу-вати ся, v. I. A.*), sich einschmeicheln.
підлива́-ти, v. I. A., begießen.
підлив-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Sauce, Brühe.
підлиз-а́ти ся, p. v., -увати ся.
підлиза́ч, m. IV., Lecker.
підли́зу-вати ся, v. I. A.*), sich einschmeicheln; lecken.
підлий, adj., niederträchtig.
підли́-ти, p. v., -ва́ти.
підлі́зти, p. v., підлази́ти.
підлі́п-и́ти, p. v., -лювати.
підлі́плю-вати, v. I. A.*), unter-
підлі́сє, n. IV., Waldrand. [kleben.
пі́длість, f. V., Niederträchtigkeit.
підл-і́т, m. I., (2. s. ету), Aufflug.
підліта́ти, v., auf-fliegen, -flattern.
підлі́т(о)к, m. I.*), Backfisch.
підл-ога, f. I.*), (2. pl. -іг), Fußboden.
підложи́ти, p. v., unterlegen.
підляга́ти, v. unter-liegen, -stehen.
підл-я́ти, p. v., -ива́ти.
підля-чи́й, p. v., -га́ти.

підмакати, v. I. A., v. u. naß werden.
підмана, f., Lockung, Betrug.
підман-йти, p. v., -ювати.
підманю-вати, v. I. A.*), verlocken, -führen.
підм-ести, p. v., -ітати.
підмет, m, I., Subjekt (gramm.).
підметовий, adj., Subjekts-.
підмива-ти, v. I. A., unterwaschen
підми-ти, p. v., -вати.
підміна, f. I., Unterschiebung.
підмін-йти, p. v., -яти.
підміню-вати, v. I. A.*), vertauschen, unterschieben.
підмін-яти, p. v., -ювати.
підміта-ти, v. I. A., kehren, fegen.
підмова, f., Überredung, Anstiftung.
підмов-ити, p. v., -ляти.
підмовля-ти, v. I. A., über-, be-reden.
підмога, f. I.*), Hilfe, Beistand.
під-мокнути, p. v., -макати.
підмул-йти, p. v. II. A., -ювати.
підмулю-вати, v. I. A.*), підмивати.
піднаєм, m., Aftermiete.
піднебіне, n. IV., Gaumen.
піднебінний, adj., Gaumen-.
підн-ести, p. v., -осити.
піднима-ти, v. I. A., підіймати.
підніже, n. II., (Berg-) Fuß, (Gestell).
підніж(о)к, m. I.*), Fußschemel.
піднова, f. I., Erneuerung, Herstellung.
піднов-йти, p. v. II. A.*) (vp. -лений), -ляти.
підновля-ти, v. I. A., erneuern, auffrischen.
підносити, v., empor-, auf-, erheben.
під-няти, p. v., (prs. u. imp. піді-), нимати.
підо-, siehe auch піді-.
під-ождати, p. v., -жидати.
підозріва-ти, v. I. A., verdächtigen.
підозрі-лий, -ний, adj., verdächtig.
підозріне, n. IV., Verdacht.
підойма, f. I., Hebel.
підохота, f., Aufmunterung.
підохот-йти, p. v. II. A.*), (prs. -*чу*, vp. -чений), -*чу*вати.
підохочу-вати, v. I. A., aneifern.
підошва, f. I., Sohle.
підпадати, v., unterliegen, verfallen.
підпал, m. I., (2. s. -у), Zunder; Brandlegung.
підпал-йти, p. v., -ювати.
підпалю-вати, v. I. A.*), v. u. anzünden.
підпан(о)к, m. I.*), Herrchen.
підпа-сти, p. v., -дати.
підпень(о)к, m. I.*), Pilz.
підп-ерти, p. v., -ирати.
підперез-ати, p. v. I. B., (prs. -*жу*, prt. -ав, imp. -*жи*), підперізувати.
підперізу-вати, v. I. A.*), umgürten.
підпива-ти, v. I. A., sich antrinken.
підпилий, adj., angetrunken.
підпина-ти, v. I. A., anheften.
підпира-ти, v. I. A., (unter-)stützen.
підпис, m. I., (2. s. -у), Unterschrift.
підпис-ати, p. v., -увати.
підпису-вати, v. I. A.*), unterschreiben.
підпи-ти, p. v., (prs. піді-), -вати.
підпла-тити, p. v., -чувати.
підплачу-вати, v. I. A.*), підкуплювати.
підповіда-ти, v. I. A., підказувати.
підпові-сти, p. v., -дати.
підпо-їти, p. v., підпоювати.
підпомагати, v., helfen, unterstützen.
підпомога, f. I.*), Hilfe, Beistand.
підпора, f. I., Stütze, Lehne.
підпою-вати, v. I. A.*), berauschen.
підправ-ити, p. v., -ляти.
підправля-ти, v. I. A., nachbessern.
підприєм(е)ць, m. II., Unternehmer.

підприємство, n. I., Unternehmung.
підпро-сити, p. v., -шувати.
підпрошу-вати, v. I. A.*), insgeheim bitten.
підпрягá-ти, v. I. A., zu-, bei-spannen.
підпрятати, p. v., aufreimen.
підпухá-ти, v. I. A., anschwellen.
підпýх-нути, p. v., -áти.
підривá-ти, v. I. A., anreißen.
підріз-ати, p. v., -увати.
підрізу-вати, v. I. A.*), an-, ab-, be-schneiden.
підроб-йти, p. v., -ляти.
підробля-ти, v. I. A., nachmachen, fälschen; anstricken.
підростá-ти, v. I. A, heranwachsen.
підрост-и, p. v., -áти.
підросток = підлїток.
підрýчний, adj, Hand; linksseitig.
підрýчник, m. I.*), Handbuch.
підрядний, adj, untergeordnet.
підрядність, f. V., Unterordnung.
підсáджу-вати, v. I. A.*), unterlegen; emporhelfen; nachpflanzen.
підсáд-йстий, -куватий, adj., untersetzt.
підсад-йти, p. v., -жувати.
підсипá-ти, v. I. A., v. u. streuen, schütten.
підсйп-ати, p. v., -áти.
підсихá-ти, v. I. A., nach u. nach trocknen.
підсїва-ти, v. I. A., nach säen, sieben.
підсїдáти, v., sich in Hinterhalt legen; lauern.
підсїд-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Hinterhalt.
підсї-сти, p. v., -дáти.
підсї-яти, p. v., -вáти.
підскáку-вати, v. I. A.*), aufspringen, -hüpfen.
підскірний, adj., unter der Haut.
підскок, m., Sprung.
підск-óчити, p v., -áкувати.
підскóчний, adj., hüpfend, lustig.
підскýбати, p. v., (v. u.) rupfen.
підслýх-ати, p. v., -увати.
підслухáч, m. Horcher.
підслýху-вати, v. I. A.*), horch(en), (be-)lauschen.
підсметане, n. IV., unterer Rah(m).
підсоб-йти, p. v. II. A.* -ля(ти).
підсобляти, v. I. A., helfen, unterstützen.
підсолодйти, p. v., versüßen.
підсóхнути, p. v., підсихáти.
підстáв-а, -ина. f. I., Unter-, Grund-lage, -fläche. [Untersa(tz)
підстав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
підстáв-ити, p. v., -ляти.
підставляти, v., unter-legen, stellen, -setzen.
підстел-йти, p. v., -ювати.
підстéлю-вати, v. I. A.*), unt(er)-betten-, breiten, -streuen.
підстер ечй, p. v., -ігáти.
підстерігá-ти, v. I. A., aufpass(en), bemerken.
підстїл-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), [Str(eu)
підстригá-ти, v. I. A,, stutzen [(Haa(re).
підстри-чи, p. v., -гáти.
підстріл-ити, p. v., -ювати.
підстріл-ювати, v. I. A.*), anschießen.
підступ, m. I., (2. s. у), (Hinte(rlist) [Li(st)
підступáти, v., heran-treten; (zu)rück(en)
підступ-йти, p. v., -áти.
підстýпний, adj,, hinterlistig.
підстýпність, f. V, Verfänglichk(eit)
підсувáти, v., unterschieben.
підсý-нути, p v., вáти.
під-тéрти, p. v., -тирати.
підтинá-ти, v. I. A., v., u. abschneiden, stutzen. [abwisch(en)
підтирá-ти, v. I. A., v u.
підтоптати ся. p. v., alt werd(en)
підтягá-ти, v., hinaufziehen.
підтяг-нýти, p. v, áти.
під-тяти, p. v.,. (prs. u. imp. підо), -тинáти.
підý etc. siehe піти́

підупадати, v., verfallen, herunterkommen.
підупа́-сти, p. v., -да́ти.
підуч-и́ти, p. v., -увати.
піду́чу-вати, v. I. A.*), unter-, ab-richten; ся lernen.
підхва тйти, p. v., -чувати.
підхва́чу-вати, v. I. A.*), aufgreifen.
підхліб-и́ти, p. v. II. A., -лювати.
підхлі́блю вати, v. I. A.*), schmeicheln.
підхлі́бний, adj., підле́сливий.
підхмел-и́ти, p. v. II. A., berauschen.
підходи́ти, v., sich nähern, vor-, an-rücken; steigen; passen.
підхо́жий, adj., passend.
підчас, conj., während, zur Zeit.
підчеркати, v., unterstreichen.
підчерк-ну́ти, p. v., -а́ти.
підчеса́-ти, p. v., підчі́сувати.
підчин-и́ти, p. v., -я́ти. [-werfen.
підчиня́-ти, v. I A., unter ordnen,
підчі́су-вати, v. I. A.*), hinaufkämmen.
пі́дшепт, m. I., (2. s. -у), Einflüsterung.
підшепт-а́ти, p. v., -увати.
підше́пту-вати, v. I. A.*), einflüstern.
підшива́ти, v. I. A., unter-nähen, -füttern; ся sich einschleichen.
пі́дшив-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Unterfutter.
підши́-ти, p. v., -ва́ти.
підшитє́, n.. Vorschieben d. Schuhe.
під'юджу-вати, v. I. A.*), auf hetzen, -reizen.
під'юд-ити, p. v., -жувати.
пі-, siehe auch по-.
пізва́ти, p. v., позива́ти.
пізна-ва́ти, v. I. A., (prt. -ва́в, imp. -ва́й!), erkennen, kennen lernen, einsehen.
пізна́-ти, p. v., -ва́ти.
пі́зний, adj., spät.
пізн-и́ти ся, v. II. A., sich verspäten.
пі(й)ло, n. I., Viehgetränk.
пійма́-ти, v. I. A., fangen; fassen, begreifen.
пійм-и́ти, p. v., -а́ти.
піка, f. I.*), Pike, Lanze.
піка-ти, v. I. A., piepen, mucksen.
пікл*у*-ва́ти ся, v. I. A.*). sorgen.
пікн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), піза́ти.
п*і*л, m. I., (2. s. поду), Boden.
пільга, f. I.*), Erleichterung.
пільни́й, adj., Feld-.
пі́мста, f. I., месть.
пімсти́ти, p. v., rächen.
піна́, f. I., Schaum.
пін-ити ся, v. II. A., schäumen.
пін-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. піна.
п*і*п, m. I., (2. s. попа́), Pfaff.
пірє, coll. n. IV., Federn, Gefieder.
піри́стий, adj., Feder-.
пір-ити, v. II. A., (imp. пір!) federn; ся mausern.
пірн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), порина́ти.
піродра́ха, f. I.*), Federschleißerin.
пірча́стий, adj., gefiedert.
піряний, adj., Feder-.
пірячко, n. I.*), dim. пірє.
піс-ень-ка, -онь-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. пі́сня.
піско́ва́тий, adj., sandig.
піск*о*в(е́)ць, m. II., Sandstein.
пісковий, adj., Sand-.
післа́н(е)ць, m. II., Bote.
післанни́цтво, n. I., Mission.
післа́ти, p. v., посила́ти.
після, präp. 2., nach, gemäß.
піс-нь, f. V., (2. pl. е́нь), -ня.
пісни́й, adj, Fasten., mager.
пі́с-ня, f. II., (2. pl. -е́нь). Lied.
піс(о́)к, m. I.*), (2. s. -у́), Sand-.
пісо́чниця, f. II., Sandstreubüchse.
п*і*ст, m. I., (2. s. по́сту), Fasten (-zeit).
пістоля, n. V., Pistole.

пісту-вáти, v. I. A.*), pflegen, warten. [(2. pl. -óк), (-in).
пістýн, m. I., Wärter, -ка, f. I.*),
пісчáний, adj., Sand-, sandig.
піт, m. I., (2. s. пóту), Schweiß.
пітú, p. v., (wohin) gehen.
пітнї-ти, v. I. A.*), (vp. (е)-лий), прíти.
піхá-ти, v. I. A., stoßen, stampfen.
піхн-ути, p. v., (prt. -ув), піхати.
піхóта, f. I., Fußvolk.
піхóтник, m. I.*), Fußgänger.
піхýр, -(é)ць, m. II., (2. s. -я́), Blase. [6. -ами, 7. -ах), Ofen.
піч, f. V., (2. s. пéч-и; pl. 3. -ам,
пічнý, siehe початú.
піш-ва, f. I., (2. pl. -éв), Zieche.
піший, adj., zu Fuß, Fuß-.
пішки, adv., zu Fuß.
пішохóд, m. I., Fußweg; -(е)ць, m. II., Fußgänger.
піяк, m. I.*), (2. s. -á), Saufer.
пі-яти, v. I. A., (prt. -яв), krähen.
піятúка, f. I.*), Saufgelage.
пія́ньство, n. I., Trunksucht.
пія́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Sauferin.
плав, m. I., (2. s. -у), Flut.
плáва-ти, v. I. A., schwimmen, schweben. [Schwimmer.
плавáч, m. IV., (2. s. -á),
плавбá, f. I., Schiffahrt.
плáв-ити, v. II. A.*), schwemmen; schmelzen.
плáв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Flosse, Schwimmhaut.
плавкúй, -ний, adj., flüssig.
плáвність, f. V., Leichtigkeit.
плавцéм, adv., schwimmend.
плаз, m. I., flache Seite.
плазовúтий, adj., flach.
плазу-вáти, v. I. A.*), kriechen.
пла-й, m. III., (2. s. -ю), Fußpfad.
плáк-ати, v. I. B., (prt. -ав, prs. плáч-у..., imp плач), weinen.
плáкс-а, m. = f. I., -ів(е)ц m. II., Weiner.
плаксúвий, adj., weinerlich.
пламен-úстий, -ний, adj., flam
пламен-úти, v. II. A., entflan
пламенї-ти, v. I. A., flamme
пласт, m. I., (2. s. -у), Sch
пластáтий, adj., großflockig
плáта, f. I., Zahlung, Lohn
плáтва, f. I., Balken.
плáтє, n. IV., Kleidung.
платúн-а, f. I., -ка, f. I.*), (2 -óк), Lappen.
плат-úти, v. II. A., (prs. 1. s vp. -чéний), zahlen, verg
плáтний, adj., bezahlt; zahl
платнúчий, adj., Zahl(ungs)-
плат-ня́, f. II., (2. pl. -éнь), G
плат-(ó)к, -óч(о)к, m. I.*), La
платчá(с)тий, adj., lappig.
плáхта, f. I., Leinwanddeck
плач, m. IV., (2. s. -ý), We
плащ, m. IV., (2. s. -á), M
плéкан-ець, m. II., -ниця, Pflegekind.
плекáтель, m. II., Pfleger.
плекá-ти, v. I. A., pflegen; züchten; säugen.
пленúч-ити, v. II. A., (prs. -у, 3. pl. -ать; imp. -ч), reden. [schlen
плéнта-ти ся, v. I. A., heru
плéск-ати, v. I. B., (prt. -ав -щу..., imp. щи́), plätsche klatschen. [
плеск-áтий, óватий, adj.,
плéсн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув)
плéсо, n. I., Untiefe. [е
плéсти, v. I. B., (prs. плет-у imp. -й, vp. -éний, prt. п плелá), flechten; plauscher
плетúво, n. I., Flechtwerk.
плетї-й, m. III., (2. s. -я́), Fle
плетї́н-ь, f. V., -ка, f. I.*), (-óк), Geflecht.

плетнйцтво, n. I., Flechten.
плеч-е́, n. II., (pl. 1. -i, 2. плїч, 6. -áми u. -йма), Schulter; pl. Rücken.
плечйстий, adj., breitschulterig.
пле́ч-ка, pl. n. I., (2. -ок), Schulterteile des Hemdes. [Schulterblatt.
плеч-ко́, n. I.*), (2. pl. -ок),
пле́чний, adj., Schulter-, Rücken-.
плив, m. I., (2. s. -у), Fluß, Lauf.
пливáк, m. I.*), (2. s. -á), Schwimmer.
плйва-ти, v. I. A., schwimmen.
плиг, m. I.*), (2. s. -у́), Sprung.
плйга-ти, v. I. A., hüpfen, springen.
плин, m. I., (2. s. -у), Flüssigkeit.
плйнний, adj., flüssig.
плйннiсть, f. V., Flüssigsein.
плин-у́ти, v. I. B., (prt. -у́в), fließen.
плй-сти, v. I. B., (prs. -ву́, prt. -в, imp. -вй), fließen, schwimmen, schweben, schiffen.
плйт-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Platte.
плиткйй, adj., flach, seicht.
плїв-á, f. I., Haut; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
плiд, m. I., (2. s. плóду), Frucht.
плiднйй, adj., fruchtbar.
плї́нь, f. V., полóн.
плї́снь, f. V., Schimmel.
плї́снї-ти, v. I. A., schimmeln.
плї́снявий, adj., schimmelig.
плiт, m. I., (pl. -й), Zaun.
плї́ш, m. IV., Glatze, Blöße.
плїш-йти, v. II. A.*), ver-keilen, -nieten. [Keil.
плї́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), kl.
плóди-ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), zeugen; ся sich vermehren.
плодовйтiсть, f. V., Fruchtbarkeit.
плóский, adj., flach; eben.
плóскiсть, f. V., Flachheit.
плóско-, flach-.
плоть, f. V., Floß; Leib.
плóтик, m. I.*), dim. плiт. [scheu.
плóхий, adj., schlecht, schwach;
плóща, f. IV., Fläche, Ebene,
плуг, m. I.*), (pl. 1. -й), Pflug. [Platz.
плугатáр, m. II., (2. s. -я́), Pflüger.
плу́ж-йти, v. II. A.*), орáти; blühen.
плуж(о́)к, m. I.*), dim. плуг.
плутанйна, f. I., Gewirr.
плу́та-ти, v. I. A., verwickeln, Ungereimtes reden.
плювá = плїва́. [spucken.
плю-вáти, v. I. A.*), (prt. -вáв),
плювáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Spucknapf.
плюгáвий, adj., garstig, schmutzig.
плюгáв-ити, v. II. A.*), beschmutzen, -schimpfen.
плюгáвство, n. I., Schmutz.
плю́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь!), плювáти. [Plätschern.
плюск, m. I.*), (2. s. -у).
плю́ска-ти, v. I. A., plätschern.
плюскот-ї́ти, v. II. A., (prs. 1. -чу. prt. -iв), плю́скати.
плю́та, f. I., Unwetter.
плюш, m. IV., (2. s. -у), Plüsch.
плю́щ-ити, v. II. A.*), schließen.
плямá, f. I., Flecken.
плямйстий, adj., fleckig.
плям-йти, v. II. A.*), beflecken.
плян, m. I., (2. s. -у), Plan.
пля́ц(о)к, m. I.*), паланйця.
пля́шка = фля́шка.
пне́вий, adj., Stamm-. [klimmen.
пн-я́ти, v. I. B., (prs. -у, prt. -яв),
по, präp. 3., 4. u. 7., nach, um, bis, zu, wegen; an, auf, in, über, von, aus; unter.
пó-verbum, ver-, er-, ein-, be-, zer-, auf-; nacheinander, ein wenig, etwas, nach und nach-(tun).

по + adj., (по руски) u. dgl. ruthenisch etc.

по + num., (по два u. dgl. **je** [zwei).

побажáти, p. v., wünschen.

побáчене, n. IV., до п-я, auf Wiedersehen.

побáчити, p. v., erblicken; ся sich wiedersehen.

побере́же, n. II., Ufer-, Küsten- [land.

побере́жний, adj., Ufer-.

побережни́к, m. I.*), (2. s. -á), Waldaufseher.

побе́сїдувати, p. v., sprechen.

побивá-ти, v. I. A., be-, zer-schlagen; ся sich sehnen, trachten.

побивáч, m. IV., (2. s. -á), Dach- [decker.

побирá-ти, v. I. A., (ein-)nehmen, beziehen, ergreifen; ся einander [heiraten.

пóбит = пóбут.

поби́-ти, p. v., -вáти.

побитé, n. IV., Mißhandlung.

побíгáти, p. v., e. w. laufen.

побíда, f. I., Sieg.

побíдник, m. I.*), Sieger.

побíд-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), -жáти.

побíджá-ти, v. I, A., be-siegen, -zwingen.

побíдний, adj., Sieges-, siegreich.

побíднї-ти, p. v. I. A., verarmen.

побíй, m., Schlag, Hieb; Kampf.

побíлити, p. v., weißigen; bleichen.

побíлї-ти, p. v., weiß werden; -лий, adj., weiß geworden.

побíльшáти, v., vergrößern.

побíльш-и́ти, p. v. II. A.*), -áти.

пóбір, m. I., (2. s. -у), Einnahme; Rekrutierung.

побíч, präp. 2., neben.

побí(г)-чи, p. v., (wohin)laufen.

побíчний, adj., Neben-.

поблагослови́ти, p. v., segnen.

поблажá-ти, v. I. A., Nachsicht üben.

поблажли́вий, adj., nachsichti[g]

поблажли́вість, f. V., Nachsi[cht,] Milde.

побле́к(н)-ути, p. v. I. B. (prt. поб[...] -ла), verbleichen, abschieße[n.]

поблеск, m., Schimmer. [gele[...]

побли́з-ький, adj., -у, adv., n[...]

побли́ску-вати, v. I. A.*), блиск[...]

поблї́дн-ути, p. v. I. B., (prt. поблї́д, -ла), -їти.

побожи́ти ся, p. v., schwöre[n]

побо́жний, adj., fromm, andäch[tig]

побо́жність, f. V., Frömmigk[eit]

побол-їти, p. v., -ювати.

побо́лю-вати, v. I. A.*), e. w. schmerzen.

побо́р(е)ць, m. II., Einnehme[r]

побо́рник, m. I.*), Verfechter.

побор-о́ти, p. v., -ювати.

побо́рю-вати, v. I. A.*), be-kämpfen, -siegen, überwind[en]

побо́ю-вати ся, v. I. A., befürch[ten]

побратá-ти ся, p. v. I. A., si[ch] verbrüdern.

поб-рáти ся, p. v., -ирáти ся

побрати́м, m. I., (Wahl-)Brud[er]

побрати́мство, n. I., Verbrüder[ung]

побре́нька-ти, p. v., -увати.

побре́ньку-вати, v. I. A.*), klir[ren]

побрехáч, m., Lügner.

побувáти, v., e. w. weilen. [Insti[...]

пóбуд, m. I., (2. s. -у), Antri[eb]

побуджá-ти, v. I. A., bewege[n,] antreiben.

побуд-и́ти, p. v., -жáти; wec[ken]

побудувáти, p. v., auf-, er ba[uen]

побу́рити, p. v., zerstören.

пóбут, m. I., (2. s. у), Aufe[nt]halt; Stand.

побу́-ти, p. v., -вáти.

повáба, f. V., Verlockung.

повáбити, p. v., verlocken.

повáбний, adj., verlockend.

повáга, f. I.*), Ansehen, Wür[de]

повáгом, adv., ernst, bedächt[ig]

по-вадити, p. v.. -шкодити; ся sich verzanken.
поважанє, n. IV., Achtung.
поважа-ти, v. I. A., achten, (ver-)ehren.
поважити ся, p. v., wagen.
поважний, adj., ernst, bedächtig.
повала, f. I., стеля.
повалити, p. v., валити.
поваляти, p. v., beschmutzen.
поведенє, n. IV., Betragen.
повезти, p. v., (wohin) fahren, führen.
повеличати ся, p. v. sich rühmen.
повелїва-ти, v. I. A., gebieten.
повелї-ти, p. v., -вати.
повер-нути, p. v., -тати.
повертати, v., umwenden; einlenken; zurück geben, -kehren; übertragen.
поверх, präp. 2., über; oberhalb.
поверх, m. I.*), Stockwerk.
поверх-а, -и, adv., äußerlich.
поверх-ний, овний, adj., äußer er. -lich; oberer, oberflächlich.
поверхнiсть, f. V., Außenseite.
поверхня, f. II., Oberfläche. [keit.
поверховнiсть, f. V., Oberflächlich-
повеселити, p. v., erfreuen, vergnügen. [froh (fröhlich) werden.
повеселї-ти, -ша-ти, p. v. I. A.,
повести, p. v., поводити.
повечеряти, p. v., nachtmahlen.
повза-ти, v. I. A., schleichen, kriechen.
повздержливий, adj., enthaltsam.
повздержливiсть, f. V., Enthaltsamkeit.
по(в)здовж, adv., der Länge nach.
повз-нути, p. v. I. B., -ати.
повива-ти, v. I. A., ein-wickeln, -windeln.
повивач, m. IV., Wickelband.
повигадувати, p. v., nn. ersinnen.
повиганяти, p. v. hinaus-, fort-jagen.
повиймати, p. v. nn. herausnehmen.
повила, pl. n. I., Pflaumenmus.
повилїтати, p. v nn. heraus-, hinauf-fliegen.
повин-ен, -на, -но, pl. -нi, er (sie, es) soll, ist verpflichtet.
повиннiсть, f. V., Pflicht. [horchen.
повину-вати ся, v. I. A.*), ge-
повисн-ути, p. v. I. B., (prt. повис), hängen bleiben.
повитанє, n. IV., Begrüßung.
повитати, p. v., begrüßen.
пови-ти, p. v., -вати.
повитиця, f. II., Flachsseide.
повiв, m. I., (2. s. -у), (Wind-) Hauch.
повiва-ти, v. I. A., wehen; flattern.
повiд, m. I., (2. s. -у), Lenkseil; Anlaß. [zählen.
повiда-ти, v. I. A., sagen, er-
повiддавати, p. v., nn. abgeben.
повiдач, m. IV., (2. s. -а), Erzähler.
повiдморожувати, p. v., nn erfrieren lassen.
повiз, m. I., (2. s. -у), Kutsche.
повiйний, adj., rankend.
по-вiк, adv., lebelang.
повiка, f. I.*), Augenlid. [lich.
повiльний, adj., langsam, gemäch-
повiльнiсть, f. V., Gemächlichkeit.
повiнь, f. V., Überschwemmung, Hochwasser. [trauen.
повiнчати, p. v., bekränzen;
повiренник, m. I.*), Vertrauter.
повiрити, p. v., anvertrauen; glauben. [Aberglaube.
повiр-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
повiрний, adj., vertraut.
повiс-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -*шу*, imp. -ь, vp. -*шений*), aufhängen, henken.
повiсмо, n. I., Gespinst.
повiсть, f. V., Erzählung.

повісти, p. v., (biegt wie їсти, also **повім** etc.), повідати.
пóвістка, f., kl. Erzählung.
повістя́р, m. II., (2. s. -я́), Erzähler.
повіт, m. I., Kreis, Bezirk.
повітóвий, adj., Bezirks-.
повіт-на, f. I.*), (2. pl. -óк), Dach.
повітре, n. IV., Luft.
повіш-альник, -енник, m. I.*), Gehängter.
повішати, p. v., aufhängen.
повіщá-ти, v. I. A., verkünden.
повіяти, p. v., wehen, blasen.
повкладáти, p. v. nn. einlegen.
повмирáти, p. v., nn. sterben.
пóвний, adj., voll.
пóвн-ість, f. V., -отá.
повновúдий, adj., pausbackig.
повно-влáстний, -мі́чний, adj., bevollmächtigt.
повно-влáстник, -мі́чник, m. I.*), Bevollmächtigter.
повно-влáстність, -мóчність, f. V., volle Gewalt; Vollmacht.
повнокрóвий, adj., vollblütig
повнолітний, adj., volljährig.
повнолітність, f. V., Volljährigkeit.
повнорóдний, adj., vollbürtig.
повнотá, f. I., Fülle; Völligkeit.
пóвня, f. II., Vollmond.
поводúт-и, v., führen, leiten, lenken; -ь ся sich befinden.
повóл-и, -éньки, adv., langsam.
поволікá-ти, v. I. A., übeziehen.
пóволока, f. I.*), Überzug.
поволочúти, p. v., herumziehen; eggen.
поворожúти, p. v., weissagen.
пóворот, m. I., (2. s. -у), Wendung; Rückkehr.
пóворотний, adj., zurückkehrend; gewandt.
пóворотність, f. V., Geschicklichkeit.
повпадáти, p. v., nn. hereinfallen.
повселю́дно, adv., allgemein.
повсечáсно, adv., jederzeit.
повсть, f. V., Filz.
повставáти, v., auf-, ent-stehen.
пóвстане, n. IV., Aufstand.
повстáн(е)ць, m. II., Aufständischer.
повстяний, adj., Filz-.
повсю́д-а, -и, adv., überall.
повсю́дний, adj., allgemein.
повсякчáсний, adj., immerwährend.
повтаря́-ти, v. I. A., wiederholen.
повтирáти, p. v., nn. abwischen.
повтискáти, p. v., nn. hineindrücken, -drängen.
повтор-úти, p. v. II. A., повтаря́ти.
повходúти, p. v., nn. hineingehen.
повязáти, p. v., nn. zusammenbinden.
погадáти, p. v., (nach-)denken.
пóгань, f. V., Schmutz u. dgl.
погáний, adj., garstig, schlecht, schmutzig.
поган-úн, m. I., (pl. 1. -и, 2. погáн), Heide.
погáн-ити, v. II. A., verunreinigen; beschimpfen.
погáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Heidin.
погáньский, adj., heidnisch.
погáньство, n. I., Heidentum.
поганя́-ти, v. I. A., treiben.
погáркати ся, p. v., sich verzanken.
погасá-ти, v. I. A., ver-, er löschen.
погасúти, p. v., auslöschen.
погáснути, p. v., -áти.
погибá-ти, v. I. A., zugrunde gehen.
погúбн-ути, p. v. I. B., (prt. погúб, -ла), погибáти.
погúбель, f. V., Krümmung; Verderben.
погúбельний, adj., verderblich.
погинá-ти, v. I. A., e. w. biegen; ся nachgeben.
погú-нути, p. v., -бнути.
погідний, adj., heiter.
погíй, m. III., (2. s. -ою), hohe Welle.
погін, m., погóня.
погіршáти, p. v., sich verschlimmern.

погіршйти, p. v., verschlimmern.
поглáдити, p. v., streicheln.
поглот-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. *-чý*, vp. *-чéний*), *-щáти*.
поглощá-ти, v. I. A., absorbieren; verschlingen.
поглуб-йти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
поглубля́-ти, v. I. A., vertiefen.
поглýм, m., Spott.
поглушйти, p. v., über-, be täuben.
пóгляд, m. I., (2. s. -у), Blick; Anschauung, Ansicht.
поглядáти, v., an-blicken, -schauen.
погля́-нути, p. v., -дáти. [sehen.
погнйти, p. v., verfaulen.
погнíвати ся, p. v., sich entzweien.
погноїти, p. v., düngen.
пóговірка, f., Gerücht, Nachrede; Sprichwort.
погóда, f. I., schönes Wetter.
погодйти, p. v., einigen, beschwichtigen, versöhnen.
погодувáти, p. v., anfüttern.
погóжий, adj., brauchbar, gut.
погоїти ся, p. v., heilen.
поголйти, p. v., rasieren. [werden.
пóголодні-ти, p. v. I. A., hungrig
пóголос, m., Nachhall. [Gerücht.
пóголос-ка, f. I.*), (2. pl. ок),
поголубі-ти, p. v. I. A., blau werden.
поголубйти, p. v., e. w. liebkosen.
погóн(е)ць, m., Eilbote.
погонйти, v., treiben.
погóнич, m. IV., Treiber. [folgung.
погóня, f. II., Nachjagen, Ver-
погóрда, f. I., Verachtung. [achten.
погóрджу-вати, v. I. A.*), ver-
погорд-йти, p. v., -жувати.
погоріл(е)ць, m. II, Abbrändler.
погоріти, p. v., abbrennen.
погостйти, p. v., bewirten; erleben.
поготóвє, n. IV., Bereitschaft.
пограбати, p. v., e. w. rechen.
погранйче, n. II., Grenzland.
погранйччий, adj., angrenzend, Grenz-.
пóгреб, m. I., (2. s. -у), Keller.
погребá-ти, v. I. A., begraben.
погребáч, m. IV., Ofenkrücke.
погрéбний, adj., Begräbnis-.
погреб-стй, p. v., -áти.
пóгр-іб, m. I., (2. s. -ебу), Begräbnis.
погрóза, f. I., Drohung. [gräbnis.
погрозйти, p. v., drohen.
погрóм, m. I., (2. s. -у), Gemetzel.
погром-йти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
погромля́-ти, v. I. A., niederschlagen.
погрýдє, n. IV., Brustbild, Büste.
погружá-ти, v. I. A., versenken.
погруз-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. *-жý*, vp. *-жéний*), *-жáти*.
погýба, f. I., Verderben.
погуб-йти, p. v., -ля́ти.
погубля́-ти, v. I. A., vernichten; [verlieren.
пóгук, n., Nachhall.
погуля́ти, p. v., tanzen; spazieren.
под-, siehe під-.
подавáти, v., hin-, über-, nachgeben, reichen, leisten.
подав-йти, p. v., -лювати.
подáвлю-вати, v. I. A.*), давйти.
подал-йти, p. v. II. A., wegrücken.
пóдальше, adv., ziemlich weit.
пóданє, n. IV., Eingabe. [schenk.
подáр-(о)к, -ун(о)к, m. I., Ge-
подарувáти, p. v., schenken.
подáтель, m. II., Geber.
подá-ти, p. v., -вáти.
подáтливий, adj., nachgiebig.
подáтливість, f. V, Nachgiebigkeit.
подáтник, m. I.*), Steuerzahler.
подáт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Steuer.
подáча, f. IV., Geben. [nehmen.
пóдвиг, m. I.*), (2. s. -у), Unter-
подвйжний, adj., beweglich.
подвйжни-к, m. I.*), Verfechter-; -ця, f. II., -in.

подвижність, f. V., Beweglichkeit.
подвійний, adj., doppelt, zweifach.
подвійність, f. V., Zwiespalt(-iges).
подвіре, n. IV., Hof(-Raum)
подеколи, adv., dann u. wann, zeitweilig.
подекуди, adv., hie u. da.
поде-неде, adv., -куди.
подень-ка, f. I.*). (2. pl. -ок), Eintagsfliege.
поденний, adj., täglich.
поден(о)к, m. I*), unterste Schichte.
поденщик, m. I.*), Taglöhner.
поденщина, f. I., Tagwerk.
подержати, p. v., e. w. halten.
по-дерти, p. v., (prs. u. imp. пі-), zer-reißen, -kratzen.
подешевіти, p. v., billiger werden.
подзвін, m. I., Läuten; -не, n. = adj., Totengeläute.
подзвонити, p. v., e. w. läuten.
подиба-ти, p. v. I. A., (an)treffen, finden.
подибу-вати, v. I. A.*), подибати.
подив, m. I., (2. s. -у), Bewunderung.
подивити ся, p. v., hin-blicken, -schauen.
подивля-ти, v. I. A., bewundern.
подивувати ся, p. v., sich wundern.
подих, m., Hauch.
подихати, v., hauchen, gelind wehen.
подібний, adj., ähnlich.
подібність, f. V., Ähnlichkeit.
подівати, v., hin-tun, legen; ся hinkommen.
поділ, m., flaches Land.
поділ, m. I., (2. s. -у), Teilung.
поділе, n. IV., Podolien; Flachland.
поділити, p. v., (ver-)teilen.
подільний, adj., teilbar.
подільність, f. V., Teilbarkeit.
подільский, adj., podolisch.
поді-ти, p. v., -вати.
подія, f. III., Tat, Ereignis.
подоба, f. I., Gesicht; Gefallen,
подоба-ти, v. I. A., ähneln.
подобеньство, n. I., Ähnlichkeit.
подобрі-ти, p. v. I. A., gut werden.
подовг-астий, -оватий, adj., länglich.
подовгий, adj., zu lang.
подовжити, p v., länger machen.
подовшати, p. v., länger werden.
подоїти, p. v., melken.
подола-ти, p. v. I. A. bewältigen.
подолі-ти, p. v. I. A., подолати.
падол(о)к, m. I.*), Schoß.
Подолян-ин, m. I., (pl. 1. -и, 2. Подолян), Podolier; -ка, f. I.*)
подорож, f. V., (pl. 3. -ам, 6. -ами, 7. -ах), Reise.
подорожі-ти, p. v. I. A., teuerer werden.
подорожний, adj., Reise, Reisender.
подостатком, adv., genug, reichlich.
подоточувати, p. v., an-fügen, -nähen.
подражнити, p. v., reizen, necken.
подрапати, p. v., zerkratzen.
подрібний, adj., einzeln.
подрібність, f. V., Umständlichkeit.
подробити, p. v., zerbröckeln.
подруга, f. I.*), Freundin; Gattin.
по-друге, adv., zweitens, übrigens.
подруже, n. II., Ehestand.
подружити, p. v., verbinden, verehelichen.
подружний, adj., gesellig; Ehe-.
подув, m. I., (2. s. -у), Hauch.
подува-ти, v. I. A., sanft blasen (wehen).
подужати, p. v., genesen.
подумати, p. v., nach-, be denken, überlegen.
подурити, p. v., an-, ab-narren.
подуріти, p. v., närrisch werden.
подусити, p. v., abwürgen.
подути, p. v., hin-wehen, -blasen.
подуфалий, adj., vertraulich; keck.
подуфалість, f. V., Vertraulichkeit; Keckheit.

по́-душі, pl. m. IV., Totengeläute.
по́душ-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к). [Polster.
подя́ка, f., Dank.
подя́кувати, p. v., sich bedanken.
поединку-ва́ти ся, v. I. A.*), sich duellieren. [Zweikampf.
поеди́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
поеди́нчий, adj., einfach, schlicht.
поедна́-ти, p. v. I. A., -годи́ти.
пое́зия, f. III., Poesie.
пое́ма, f. I., Gedicht.
пое́т, m. I., Dichter.
поети́чний, adj., poetisch.
поети́чні́сть, f. V., das Poetische.
пое́т-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Dichterin.
пожа́да, f. I., Verlangen.
пожада́ти, p. v., wollen; verlangen.
пожа́д-ли́вість, ні́сть, f. V., Begierde. [(Nessel).
пожали́ти, p. v., verbrennen
пожалі́ти, p. v., be dauern, -mitleiden; sparen. [(fühlen).
пожалкува́ти, p. v, Mitleid haben
пожа́л-увати, p. v., -кува́ти.
по́жар, m., Feuersbrunst.
пожари́ще, n., Brandstätte
пожа́рний, adj., Feuer-.
пожа́р-ня, f. II., (2. pl. -ень), Feuerwehrremise.
пожартува́ти, p. v., e. w. scherzen.
пожа́ти, p. v., e. w. sicheln.
пожахну́ти ся, p. v., erschrecken.
пожда́ти, p. v., warten.
пожела́ти, p. v., wünschen.
пожени́ти, p. v., verheiraten.
поже́ну u. dgl. siehe пігна́ти.
пожера́-ти, v. I. A., verschlingen.
поже́р-ти, p. v., -а́ти.
пожертвува́ти, p. v., opfern.
пожи́ва, f. I., Nahrung. [nießen.
пожива́-ти, v. I. A., leben; ge-
поживи́ти, p. v., nähren.
пожи́вний, adj., nahrhaft.
пожи́вні́сть, f. V., Nahrhaftigkeit.
пожи́-ти, p. v., -ва́ти.
пожите́, n., Zusammenleben.
пожитко́вий, adj., Nutz-, Ertrag-.
пожитку-ва́ти, v. I. A.*), Nutzen ziehen. [Nutzen.
пожи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
пожито́чний, adj., nützlich.
пожито́чні́сть, f. V., Nützlichkeit.
пожича́-ти, v. I. A., leihen.
пожи́ч-ити, p. v., (imp. пожич!) -а́ти. [Anleihe.
по́жич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок).
пожо́вкнути, p. v., gelb werden.
пожовт-и́ти, p. v. II. A., (prs. s. -чу́, vp. -че́ний), gelb färben.
пожо́га, f. I.*), Brandstiftung.
пожури́ти ся, p v., sich sorgen.
по-за, präp. 4. u. 6. hinter, außerhalb.
поза-, Verba mit поза- sind perf., Bedeutung siehe ohne по-.
поза́втр-а, adv., -ішній день, übermorgen.
позавче́ра, adv., vorgestern.
позад, präp. 2., hinter.
поза́ду, adv., hinten.
позакі́лько, adv., soviel, insoweit.
поза́торік, adv., vor zwei Jahren.
поза́уш, adv., hinter die Ohren.
позая́к, adv., inwiefern
позаяки́й, adj, wie beschaffen.
позба́ва, f. I., Befreiung.
позба́в-ити, p. v., -ля́ти.
позбавля́ти, v., um etwas bringen.
позбу́джу-вати, p. v. I. A.*), aufwecken.
по́зві́л, m. I., (2. s. -у), Erlaubnis.
позво́л-ити, p. v., я́ти.
позволя́ти, v., erlauben.
по́звук, m, Nachhall.
供до́вж adv., längs.
поздоровля́-ти, v. I. A., grüßen.
по́зем, m. I., (2. s. -у), Horisont.
поземе́льний, adj., ebenerdig.
позе́м-ий, -ний, adj., wagrecht.

подвижність, f. V., Beweglichkeit.
подвійний, adj., doppelt, zweifach.
подвійність, f. V., Zwiespalt(-iges).
подвіре, n. IV., Hof(-Raum)
подеколи, adv., dann u. wann, zeit-
подекуди, adv., hie u. da. [weilig.
поде-неде, adv., -куди.
подень-ка, f I.*). (2. pl. -ок), Eintagsfliege.
поденний, adj., täglich.
поден(о)к, m. I*), unterste Schichte.
поденщик, m. I.*), Taglöhner.
поденщина, f. I., Tagwerk.
подержати, p. v., e. w. halten.
по-дерти, p. v., (prs. u. imp. пі-), zer-reißen, -kratzen.
подешевіти, p. v., billiger werden.
подзвін, m. I., Läuten; -не, n. = adj., Totengeläute.
подзвонити, p. v., e. w. läuten.
подиба-ти, p. v. I. A., (an)treffen, finden.
подибу-вати, v. I. A.*), подибати.
подив, m. I., (2. s. -у), Bewunderung.
подивити ся, p. v., hin-blicken, -schauen.
подивля-ти, v. I. A., bewundern.
подивувати ся, p. v., sich wundern.
подих, m., Hauch. [wehen.
подихати, v., hauchen, gelind
подібний, adj., ähnlich.
подібність, f. V., Ähnlichkeit.
подївати, v., hin-tun, legen; ся hinkommen.
поділ, m., flaches Land.
подїл, m. I., (2. s. -у), Teilung.
поділє, n. IV., Podolien; Flachland.
подїлити, p. v., (ver-)teilen.
подїльний, adj., teilbar.
подїльність, f. V., Teilbarkeit.
подільский, adj., podolisch.
подї-ти, p. v., -вати.
подїя, f. III., Tat, Ereignis.
подоба, f. I., Gesicht; Gefallen,
подоба-ти, v. I. A., ähneln.
подобеньство, n. I., Ähnlichkeit.
подобрі-ти, p. v. I. A., gut werden.
подовг-астий, -оватий, adj.,
подовгий, adj., zu lang. [länglich.
подовжити, p v., länger machen.
подовшати, p. v., länger werden.
подоїти, p. v., melken.
подола-ти, p. v. I. A. bewältigen.
подолї-ти, p. v. I. A., подолати.
падол(о)к, m. I.*), Schoß.
Подолян-ин, m. I., (pl. 1. -и, 2. Подолян), Podolier; -ка, f. I.*)
подорож, f. V., (pl. 3. -ам, 6. -ами, 7. -ах), Reise. [werden.
подорожі-ти, p. v. I. A., teuerer
подорожний, adj., Reise, Reisender.
подостатком, adv., genug, reichlich. [-nähen.
подоточувати, p. v., an-fügen,
подражнити, p. v., reizen, necken.
подрапати, p. v., zerkratzen.
подрібний, adj., einzeln. [keit.
подрібність, f. V., Umständlich-
подробити, p. v., zerbröckeln.
подруга, f. I.*), Freundin; Gattin.
по-друге, adv., zweitens, übrigens.
подруже, n. II., Ehestand.
подружити, p. v., verbinden, verehelichen.
подружний, adj., gesellig; Ehe-.
подув, m. I., (2. s. -у), Hauch.
подува-ти, v. I. A., sanft blasen (wehen).
подужати, p. v., genesen.
подумати, p. v., nach-, be denken, überlegen.
подурити, p. v., an-, ab-narren.
подуріти, p. v., närrisch werden.
подусити, p. v., abwürgen.
подути, p. v., hin-wehen, -blasen.
подуфалий, adj., vertraulich; keck.
подуфалість, f. V., Vertraulichkeit; Keckheit.

по́-душі, pl. m. IV., Totengeläute.
по́душ-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к). [Polster.
подя́ка, f., Dank.
подя́кувати, p. v., sich bedanken.
поєдинку-ва́ти ся, v. I. A.*), sich duellieren. [Zweikampf.
поєди́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
поєди́нчий, adj., einfach, schlicht.
поєдна́-ти, p. v. I. A., -годи́ти.
пое́зия, f. III., Poesie.
пое́ма, f. I., Gedicht.
пое́т, m. I., Dichter.
поети́чний, adj., poetisch.
поети́чність, f. V., das Poetische.
пое́т-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Dichterin.
пожа́да, f. I., Verlangen.
пожада́ти, p. v., wollen; verlangen.
пожа́д-ли́вість, -ність, f. V., Begierde. [(Nessel).
пожали́ти, p. v., verbrennen
пожалі́ти, p. v., be dauern, -mitleiden; sparen. [(fühlen).
пожалкува́ти, p. v , Mitleid haben
пожа́л-увати, p. v., -кува́ти.
по́жар, m., Feuersbrunst.
пожари́ще, n., Brandstätte
пожа́рний, adj., Feuer-.
пожа́р-ня, f. II., (2. pl. -ень), Feuerwehrremise.
пожартува́ти, p. v., e. w. scherzen.
пожа́ти, p. v., e. w. sicheln.
пожахну́ти ся, p. v., erschrecken.
пожда́ти, p. v., warten.
пожела́ти, p. v., wünschen.
пожени́ти, p. v., verheiraten.
поже́ну u. dgl. siehe пігна́ти.
пожера́-ти, v. I. A., verschlingen.
поже́р-ти, p. v., -а́ти.
пожертвува́ти, p. v., opfern.
пожи́ва, f. I., Nahrung. [nießen.
пожива́-ти, v. I. A., leben; ge-
поживи́ти, p. v., nähren.
пожи́вний, adj., nahrhaft.
пожи́вність, f. V., Nahrhaftigkeit.
пожи́-ти, p. v., -ва́ти.
пожите́, n., Zusammenleben.
пожитко́вий, adj., Nutz-, Ertrag-.
пожитку-ва́ти, v. I. A.*), Nutzen ziehen. [Nutzen.
пожи́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
пожито́чний, adj., nützlich.
пожито́чність, f. V., Nützlichkeit.
пожича́-ти, v. I. A., leihen.
пожи́ч-ити, p. v., (imp. пожич!) -а́ти. [Anleihe.
по́жич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок).
пожо́вкнути, p. v., gelb werden.
пожовт-и́ти, p. v. II. A., (prs. s. -чу́, vp. -че́ний), gelb färben.
пожо́га, f. I.*), Brandstiftung.
пожури́ти ся, p v., sich sorgen.
по-за, präp. 4. u. 6. hinter, außerhalb.
поза-, Verba mit поза- sind perf., Bedeutung siehe ohne по-.
поза́втр-а, adv., -ішний день, übermorgen.
позавчера́, adv., vorgestern.
позад, präp. 2., hinter.
поза́ду, adv., hinten.
позакі́лько, adv., soviel, insoweit.
поза́торік, adv., vor zwei Jahren.
поза́уш, adv., hinter die Ohren.
позаяк, adv., inwiefern
позаякий, adj , wie beschaffen.
позба́ва, f. I., Befreiung.
позба́в-ити, p. v., -ля́ти.
позбавля́ти, v., um etwas bringen.
позбу́джу-вати, p. v. I. A.*), aufwecken.
по́звіл, m. I., (2. s. -у), Erlaubnis.
позво́л-ити, p. v., я́ти.
позволя́ти, v., erlauben.
по́звук, m , Nachhall.
поздо́вж adv., längs.
поздоровля́-ти, v. I. A., grüßen.
по́зем, m. I., (2. s. -у), Horisont.
поземе́льний, adj., ebenerdig.
позе́м-ий, -ний, adj., wagrecht.

позивá-ти, v. I. A., klagen.
позивáч, m. IV., (2. s. -á), Kläger.
позйка = пóзичка.
позирá-ти, v. I. A., hinschauen.
позирн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), hinblicken.
позискáти, p. v., gewinnen.
позичá-ти, v. I. A., leihen, borgen.
позйч-ити, p. v., -áти. [Anleihe.
пóзич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
позївáти, v., gähnen.
поз'їдáти, p. v., aufessen.
поз'їзд-жáти, -йти ся, p. v., nn. gefahren kommen.
пóзір, m., Blick; Acht; Schein.
позірний, adj., scheinbar. [bleiben
позіставáти, v., zurück-, übrig-
позістá-ти, p. v., -вáти.
позї-хáти, siehe -вáти. [Flittergold.
позлíтка, f. I.*), (2. pl. -óк),
позлóст-ити ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений), e. w. ärgern.
позмивáти, p. v., abwaschen.
позмітá-ти, p. v. I. A., ab, zusammen-kehren.
познáка, f. I.*), Anzeichen.
познаком-йти p. v. II. A., (prs. 1. s. -млю, 3. pl. -млять, v. -млений), bekannt machen.
позначйти, p. v., bezeichnen.
познївéчу-вати, p. v. I. A.*), vernichten.
поз(ó)в, m. I., (2. s. -у), Klage.
позолóта, f. I., Vergoldung.
позоло-тйти, p. v., -чувати.
позолóчу-вати, v. I. A*), vergolden.
позóр, m. I., (2. s. -у), Schande.
позрізувати, p. v., nn. abschneiden.
позсувáти, p. v., nn. herunterschieben.
пóїзд m. I., (2. s. -у), Zug.
поїсти p. v., aufessen. [fahren.
поїхати, p. v.. hin-, ab-, weg-
показ-áти, p. v., -увати.
показйти, p. v., казйти.
покáз-ливий, -ний, adj, ansehnlich.
покáзу-вати, v. I. A.*), zeigen, weisen.
покáзчик, m. I.*), Zeiger, Weiser.
покáй, m. III., Reue.
покалйти, p. v., beschmutzen.
покáпати, p. v., beträufeln; beflecken.
покарáти, p. v., bestrafen.
покасувáти, p. v., kassieren.
покатувáти. p. v., e. w. peinigen.
покачáти, p. v., hinrollen.
покáшлю-вати, v. I. A.*), hüsteln.
покаянник, m. I.*), Büßer.
покáяти ся, p. v., bereuen.
пóквап, m. I., (2. s. -у), Eile, Hast.
поквáпити ся, p. v., sich beeilen.
поквасніти, p. v., sauer werden.
поквичáти, p. v., e. w. quicken.
поквóчити, p. v., e. w. brüten.
покепкувáти, p. v., spotten.
покервáв-ити, p. v. II. A.*), mit Blut beflecken, blutig schlagen.
пóк-и, -иль, -іль, conj, bis, so lange; -и що, einstweilen; дай пóки! gib Ruh!
покер-мувáти, p. v., lenken.
покивáти, p. v., кивáти.
покидáти, v., lassen, aufgeben; ся entsagen.
покй-нути, p. v., -дáти.
покипíти, p. v., e. w. sieden.
покирйнити, p. v., beschmutzen; ver-pfuschen, -derben.
пок-íй, m. III., (2. s. -óю), Ruhe:
покíйний, adj., gottselig. [Zimmer.
покíйник, m. I.*), Verstorbener,
покíльчити ся, p. v., keimen.
покінчйти, p. v., beendigen.
покір-ливий, -ний, adj., demütig, ergeben, folgsam. [Ergebenheit.
покір-ливість, -ність, f. V., Demut,
покíс, m. I., Schwaden. [Verdeck.
пóклад, m. I., (2. s. -у), Schichte;

поклада-ти, v. I. A., (hin-)legen, stellen, setzen.
покладний, adj., liegend.
поклад(о)к, m. I.*), Ei.
покланяти ся, v., verehren, anbeten.
покла-сти, p. v., -дати.
поклеїти, p. v., клеїти.
поклекотіти, p. v., e. w. klappern.
поклепати, p, v., e. w. hämmern.
покликти, p. v., клиїти.
поклик, m., Zu-, Auf-Ruf.
поклик-ати, p. v., -увати.
поклику-вати, v. I. A.*), (ein-, be-) rufen, vorladen; ся sich berufen.
поклін, m. I., (2. s. -у), Gruß, Verneigung.
поклонити, p. v., beugen; ся sich verneigen, grüßen.
поклонник, m. I.*), Anbeter, Verehrer; -ця, f. II., -in.
поклячіти, p. v., e. w., knien.
покмітити, p. v., wahrnehmen.
покоєв-ий, -а, (m. u. f. = adj.,) Kammerdiener(in).
покоїв-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stubenmädchen.
покоїк, m. I.*), dim. покій.
поколи-сати, p. v., e. w. wiegen.
поколіне, n. IV., Geschlecht.
поколоти, p. v., zerspalten. abstechen, -schlachten.
поколотити, p. v., ver-mischen, -wirren.
покон, m. I., Anfang; з п. віку, seit Urbeginn.
поконати, p. v., bewältigen.
покопати, p. v., nn. graben.
покора, f. I., Demut.
покористувати ся, p. v., benützen. Nutzen ziehen.
покорити, p. v., demütigen.
покорм, m., Nahrung.
покормити, p. v., anfüttern.
покоротити, p. v., ab-, ver-kürzen.
покортіти, p. v., кортіти.
покорчити, p. v., корчити.
покосити, p. v., e. w. (ab-)mähen.
покосом, adv., hingestreckt.
покост, m. I., (2. s. -у), Firnis.
покотити, p. v., hin-wälzen, -rollen.
покотом, adv., nach der Reihe; hingestreckt.
покохати, p. v., lieb gewinnen.
покоштувати, p. v., kosten.
покрапати, p. v., beträpfeln.
покрасити, p. v., färben.
покрасніти, p. v., schön (rot) werden.
покрасти, p. v., nn. stehlen.
покраща-ти, p. v. I. A., schöner (besser) werden.
покраяти, p. v., zerschneiden.
покривало, n. I., Hülle, Decke.
покрива-ти, v. I. A., be-, zu-decken, ver-bergen; -tuschen.
покривдити, p. v., verkürzen.
покривити, p. v., verkrümmen.
покрите, n. IV., Bedeckung.
покри-ти, p. v., -вати.
покричати, p. v., e. w. (an-)schreien.
покришити, p. v., verbröckeln.
покриш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Deckel.
покріп-ити, p. v., -ляти.
покріпля-ти, v. I. A., stärken, erquicken.
покрова, f. I., Schutz.
покровавити, p. v., кровавити.
покровитель-, m. II., Beschützer; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
покровительство, n. I., Schutz, Protektorat.
покропити, p. v., -лювати.
покроплю-вати, v. I. A.*), besprengen.
покру-тити, p. v., -чувати.
покручу-вати, v. I. A.*), (ver-, ein-)drehen.
покудовчити, p. v., zerzausen.
покукати, p. v., e. w. rufen (gucken).
покуп, m. I., (2. s. -у), Kaufen, Absatz.
покупець, m., Käufer, Kunde.
покупити, p. v., (ein-)kaufen.

покурйти, p. v., e. w. rauchen.
покýса, f. I., Versuchung.
покусáти, p. v., (zer-)beißen.
покусйти, p. v., in Versuchung
покýта, f. I., Buße. [führen.
покýтати, p. v., versorgen.
покýтє, n. IV., Ehrenplatz.
покýтний, adj., Winkel-.
покýту-вати, v. I. A.*), büßen.
покýшати, p. v., kosten.
пол, m. I., Geschlecht.
полá, f. I., Rockschoß.
полагá-ти, v. I., legen; sich stützen.
полáгодити, p. v., ordnen; her-
полáд-ити, p. v., -нáти. [stellen.
поладнáти, p. v., ordnen.
полáкомити ся, p. v., gelüsten.
поламáти = поломйти.
полáпáти, p. v., auf-, er greifen; ся daraufkommen.
полáскати, p. v., streicheln.
поластйти, p. v., e. w. schmeicheln.
полатáйк-о, m. I.*), Flicker.
полатáти, p. v., flicken.
полáяти, p. v., e. w. schelten.
пóл-е, m. III., (pl. 1. -я́, 2. nілъ),
полевйй, adj., Feld (Hüter). [Feld.
полéжати, p. v., e. w., liegen.
полéкша, f. IV., Erleichterung.
пóлет, m., Flug, Schwung.
полетї́ти, p. v., hin-, weg-fliegen,
полйва, f. I., Glasur. [-eilen.
поливá-ти, v. I. A., begießen; -ний glasiert. [Brühe.
пóлив-ка, f. I.*), (2. pl. -ок).
полизáти, p. v., e. w. (be-)lecken.
поликáти, p. v., (ver-)schlucken.
полйн, m. I., (2. s. -ý), Wermut.
полинýти, p. v., hin-, weg-fliegen, schweifen. [verwelken.
полинéти, p. v., verbleichen;
полисї́ти, p. v., kahl werden.
пóлиск, m., Glanz, Schimmer.
полйску-вати, v. I. A.*), erglänzen, schimmern.

полйти, p. v., begießen.
полйця, f. II., Wandbrett.
полйчник, m. I.*), Ohrfeige. [lass
полишáти, v., zurück-, ver-, üb
полиш-йти, p. v. II. A., (prs. s. -у, 3. pl. -ать), -áти. [Gr
полі́г, m. I.*), (2. s. -у), gemäh
полї́зти, p. v., hin(auf-)steigen, -kriechen.
полї́но, n. I., Holzscheit.
полінувáти ся, p. v., faul sein.
полі́пші-ти, p. v. I. A., besser werden.
полїтáти, p. v., e. w. herumfliege
полї́т(о)к, m. I.*), Jahresnutzun
полї́чйти, p. v., abzählen, berechne
полк, m. I.*), (2. s. -у), Regimen
Пóль-ка, f. I.*), (2. pl. -óк). Poli
полкóвник, m. I.*), Oberst.
пóльний, adj., Feld-.
полóва, f. I., Spreu.
польóванє, n. IV., Jagd.
полóвий, adj., falb.
половйй, adj., geschlechtlich.
польовйй = полевйй.
половйк, m. I.*), (2. s. -á), Hühnergeier.
половйна, f. I., Hälfte.
половйти, p. v., (auf)fangen.
полобй-ця, f. II., -на.
половйчний, adj., halbteilig.
половйчні́сть, f. V., Halbheit.
полóгий, adj., schräg.
полóженє, n. IV., Lage.
положйстий, adj., sanft abfallend.
положйти, p. v., покладáти.
поло-кáти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -кáв, imp. -чй), spülen.
полом-áти, -йти, p. v., zerbrechen.
пóломінь, f. V., Flamme. [schaft.
полóн, m. I., (2. s. -у), Gefangen-
полонéник, m. I.*), Gefangener.
полóнник, m. I.*), Schöpflöffel.
полонйна, f. I., Alpe.
полонйн-ний, -ський, adj., Alpen-.

покури́ти, p. v., e. w. rauchen.
поку́са, f. I., Versuchung.
покуса́ти, p. v., (zer-)beißen.
покуси́ти, p. v., in Versuchung führen.
поку́та, f. I., Buße.
поку́тати, p. v., versorgen.
поку́тє, n. IV., Ehrenplatz.
поку́тний, adj., Winkel-.
поку́ту-вати, v. I. A.*), büßen.
поку́шати, p. v., kosten.
пол, m. I., Geschlecht.
пола́, f. I., Rockschoß.
полага́-ти, v. I., legen; sich stützen.
пола́годити, p. v., ordnen; herstellen.
пола́д-ити, p. v., -на́ти.
поладна́ти, p. v., ordnen.
пола́комити ся, p. v., gelüsten.
поламá́ти = поломи́ти.
пола́па́ти, p. v., auf-, ergreifen; ся daraufkommen.
пола́скати, p. v., streicheln.
поласти́ти, p. v., e. w. schmeicheln.
полата́йк-о, m. I.*), Flicker.
полата́ти, p. v., flicken.
пола́яти, p. v., e. w. schelten.
по́л-е, m. III., (pl. 1. -я́, 2. пі́ль), Feld.
полеви́й, adj., Feld (Hüter).
поле́жати, p. v., e. w., liegen.
поле́кша, f. IV., Erleichterung.
по́лет, m., Flug, Schwung.
полеті́ти, p. v., hin-, weg-fliegen, -eilen.
поли́ва, f. I., Glasur.
полива́-ти, v. I. A., begießen; -ний glasiert.
по́лив-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Brühe.
полиза́ти, p. v., e. w. (be-)lecken.
полика́ти, p. v., (ver-)schlucken.
поли́н, m I., (2. s. -у́), Wermut.
полину́ти, p. v., hin-, weg-fliegen, schweifen.
полиня́ти, p. v., verbleichen; verwelken.
полисі́ти, p. v., kahl werden.
по́лиск, m., Glanz, Schimmer.
полиску-вати, v. I. A.*), erglänzen, schimmern.
поли́ти, p. v., begießen.
поли́ця, f. II., Wandbrett.
поли́чник, m. I.*), Ohrfeige.
полиша́ти, v., zurück-, ver-, überlasse
полиш-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), -а́ти.
полі́г, m. I.*), (2. s. -у), gemähte Gra[s]
полі́зти, p. v., hin(auf-)steigen, -kriechen.
полі́но, n. I., Holzscheit.
поліну́ва́ти ся, p. v., faul sein.
полі́пші-ти, p. v. I. A., besser werden.
політа́ти, p. v., e. w. herumfliegen
полі́т(о)к, m. I.*), Jahresnutzung
поліч́и́ти, p. v., abzählen, berechnen
полк, m. I.*), (2. s. -у), Regiment.
По́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Polin.
полко́вник, m. I.*), Oberst.
по́льний, adj., Feld-.
поло́ва, f. I., Spreu.
польо́ванє, n. IV., Jagd.
поло́вий, adj., falb.
полови́й, adj., geschlechtlich.
польови́й = полеви́й.
полови́к, m. I.*), (2. s. -а́), Hühnergeier.
полови́на, f. I., Hälfte.
полови́ти, p. v., (auf)fangen.
полови́-ця, f. II., -на.
полови́чний, adj., halbteilig.
полови́чні́сть, f. V., Halbheit.
поло́гий, adj., schräg.
поло́женє, n. IV., Lage.
положи́стий, adj., sanft abfallend.
положи́ти, p. v., поклада́ти.
поло-ка́ти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -ка́в, imp. -чи́), spülen.
полом-а́ти, -и́ти, p. v., zerbrechen.
по́ломінь, f. V., Flamme.
поло́н, m. I., (2. s. -у), Gefangenschaft.
полоне́ник, m. I.*), Gefangener.
поло́нник, m. I.*), Schöpflöffel.
полони́на, f. I., Alpe.
полони́н-ний, -ський, adj., Alpen-.

полон-йти, p. v. II. A., gefangen nehmen.
польóпати, p. v., beflecken.
полóса, I., Region Landstrich
полотéнце, n. III., dim. полотнó.
пол-óти, v. I. B., (prs. 1. s. -ю, 3. pl. -ють, prt. óв, -óла), jäten
полот-нó, n. I., (2. pl. -éн), Leinwand.
полотняний, adj., leinen.
полотнян-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Leinenkleid.
полóха-ти, v. I. A., schrecken
полóхий, adj., scheu, schüchtern.
полохлйвість, f. V., Schüchternheit.
полóш-ити, v. II. A.*), (imp. полош!) verscheuchen.
пóльский, adj., polnisch.
полу- siehe auch нів-.
полу-дéнний, siehe -днéвий.
полудéнник, m. I.*), Mittagskreis.
полýден(о)к, m. I.*), (2. s. -у). Mittagsbrot.
полý-дне, n. = день, Mittag, Süden.
полýдн-éвий, -ïшний, adj., Mittags-, Süd-, südlich.
полýдраб(о)к, m. I.*), Leiterbaum.
полýкіп(о)к, m. I.*), Halbschock.
полýми(с)ок, m. I.*), Schüssel.
полумір, m. I., Halbmesser.
полупáти, p. v., zer-spalten, -brechen.
получá-ти, v. I. A., vereinigen.
получ-йти, p. v., -áти.
полýщити, p. v., aushülsen.
Пóльща, f IV., Polen.
полюбйти, p. v, liebgewinnen.
полю-вáти, v. I. A.*), jagen.
полягáти, p. v., sich legen.
Пóляк, m. I.*), (pl. -й), Pole.
полякáти, p. v., erschrecken.
поляна, f. I., freies Feld.
поля-нйн, m. I., (pl. 1. -нп, 2. -н), Talbewohner.
поляпати, p. v., beklecksen.
полячй, p. v., fallen (sterben).
помагá-ти, v. I. A., helfen; nützen.
помагáч, m. IV., (2. s. -á), Helfer.
помáзанник, m. I.*), Gesalbter.
помáз-ати, p. v., -увати.
помáзу-вати, v. I. A.*), beschmieren; salben.
помал-йти, p. v. II. A., kleiner machen.
помалíти, p. v., kleiner werden.
помáлу adv., langsam, allmählig.
помалювáти, p. v., bemalen.
помáна, f. I., Andenken.
поманйти, p. v., verlocken.
поманлйвий, adj., verlockend, trügerisch.
помарáнча, f. IV., Pomeranze.
помаранчéвий, adj., Pomeranzen-
помáрати, p. v., beschmieren.
помарнíлий, adj., verkümmert.
помарнíти, p. v., verkümmern.
помастйти, p. v., be-schmieren,
помах-áти, p. v., -увати.
помáху-вати, v. I. A.*), e. w. schwingen.
помáцати, p. v., betasten.
помачáти, p. v., eintunken, befeuchten.
помежи = межи.
помелó, n. I., Ofenbesen.
поменнйк, m. I.*), (2. s. -á), Totenverzeichnis.
поменьшáти, p. v., kleiner werden, sich verringern.
поменьшйти, p. v., ver-kleinern, -ringern.
помéрзнути, p. v., erfrieren.
померкá-ти v. I. A., sich verdunkeln; verlöschen.
помéрк-нути, p. v., -áти.
помéрти, p. v., sterben.
помéшкане, n. IV., Wohnung.
помйгати, p. v., e. w. flackern, blinzeln.
помиї, pl. m. III., Spülicht.
помйкати, p. v., e. w. reißen.
помилйти, p. v., seifen; irren.
пóмил-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Irrtum, Versehen.

помильний, adj., irrig.
помилувати, p. v., sich erbarmen, [begnadigen.
помимо = мимо.
поминальний, adj., Gedächtnis-.
поминати, v., минати; erwähnen, gedenken. [Toten-feier.
поминики, pl. m. I., Gedächtnis-
поминути, p. v., über-, vorbeige-[hen.
помирити, p. v., aussöhnen.
помисл, m. I., (2. s. -у), Einfall.
помисл-ити, p. v., (imp. -ь), погадати.
помити, p. v., abwaschen.
поміж = між.
помізерніти, p. v. I. A., помарніти.
поміняти, p. v., vertauschen.
пóм-ір, m. I., (2. s. -ору), Seuche.
помір, m. I., (2. s. -у). Messung.
поміряти, p. v., aus-, be-messen.
поміркувати, p. v., in Betracht ziehen, erwägen.
помірний, adj., (eben-)mäßig.
помірність, f. V., Mäßigkeit.
поміровий, adj., Meß-.
помісити, p. v., місити.
помі-стити, p. v., -щати.
помі-тити, p. v., -чати.
поміту-вати, v. I. A.*), verachten.
пóміч, f. V.*), Hilfe, Beistand.
помічá-ти, v. I. A., wahrnehmen, bemerken.
помічний, adj., behilflich, Hilfs-.
помічник, m. I.*), (2. s. -á), Gehilfe.
помічниця, f. II., Gehilfin.
пóміш, adv., vermischt.
помішати, p. v., ver-mischen, -wirren. [Platz finden.
поміщá-ти, v. I. A., unterbringen,
поміщик, m. I.*), Gutsbesitzer.
помножити, p. v., vermehren, multiplizieren.
помняти, p. v., мяти.
помóв-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Erwähnung; Sprichwort.
помовчати, p. v., e. w. schweigen.
помóкнути, p. v., naß werden.
помолити ся, p. v., beten.
помолодніти, p. v., jung werden.
помолóти, p. v., abmahlen.
помолотити, p. v., (ab)dreschen.
помордувати, p. v., hinmorden.
помóре, n. IV., Küstenland.
поморити, p. v., hungern lassen.
поморозити, p. v., gefrieren lassen.
помóрщити, p v., runzeln.
помóстина, f. I., Diele.
помостити, p. v., überbrücken, [dielen.
помочи, p. v., helfen.
помочити, p. v., be-netzen, [-feuchten.
пóмпа, f. I., Pumpe.
помпу-вати, v. I. A.*), pumpen.
помрачити, p. v., verdunkeln, benebeln.
помурувати, p. v., (viel)mauern.
помутити, p. v., trüben.
помý-чити, p. v., (imp. -ч!) e. w. martern, plagen.
помчати, p. v., hineilen.
помягчити, p. v., erweichen.
помякнути, p. v., weich werden, nachlassen.
помяник = поменник.
помян-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв, vp. -ýтий), поминати.
помяти = помняти.
помя-цкати, p. v., -ти.
понад, präp. 4. u. 6., darüber hin, über hin; siehe auch над.
пона-, verba mit пона- sind perf. und bedeuten: nach u. nach на- etc.
понáда, f. I., Versuchung, Köder.
понáдити, p. v., verlocken.
понáдний, adj., verlockend.
понадходити, p. v., nn. ankommen.
понаж-ити, p. v. II. A*), entblößen.
понáйбільше, adv., zumeist.
поневільний, adj., gezwungen, nicht freiwillig.

поневірки, pl. m. I., schlechte Behandlung. [behandeln.
поневіря-ти, v. I. A., schlecht
поневолити, p. v., unterjochen.
понеді-в(но)к, -л(о)к, m. I.*), Montag.
понеже, conj., da, nachdem.
понести, p. v., (hin)tragen.
понеха-ти, p. v. I A., unterlassen.
понижа-ти, v. I. A., erniedrigen.
пони-же, -зше, adv., etwas mehr unten.
пониженє, n. IV., Erniedrigung.
пониз-ити, p. v., понижа́ти.
понима-ти, v. I. A., begreifen.
понищити, p. v., vernichten.
понївечити, p. v., vernichten.
понов-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -лю, 3. pl. -лять, vp. -лений), erneuern, ausbessern.
поносити, p. v., nn. zusammen, (c. w.) -tragen.
по-ночи, adv., nachts.
понука, f. I.*), Antrieb, Anregung.
понурий, adj., düster, mißmutig.
понурість, f. V., Düsterheit, [Mißmut.
понюхати, p. v., riechen.
понятє, n. IV., Begriff.
пон-яти, p. v, -има́ти.
понятливий, adj., gelehrig.
понятливість, f. V., Gelehrigkeit.
понятний, adj., faßlich, begreiflich.
поо-, пооб-, verba mit поо-, пооб- sind perf., siehe о-, об-.
пообідний, adj., nach dem Mittag-
поодинокий, adj., einzeln. [essen.
попадати, v., antreffen; geraten.
попадати, p. v., fallen.
попадя, f. II., Priestersfrau.
попадян-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Priesterstochter.
попалити, p. v., verbrennen.
попамятати, p. v., lange gedenken.
попарити, p. v., verbrühen.
попас, m. I., (2. s. -у), Rast, Fütterung.
попаса-ти, v. I. A., rasten, füttern.
попа-сти, p. v., -да́ти.
попас-ти, p. v., -а́ти.
попах, m. I., (2. u. 7. -у), Prise.
попелище, n. II., Brandstätte.
гопельник, m. I.*), (2. s. -а́), Aschenbrenner.
попелястий, adj., aschgrau.
поперед, präp. 2. u. adv., vor- -an, -aus, -erst, -her.
попереджа-ти, v. I. A., vorangehen, überflügeln.
поперед-ити, p. v., -жа́ти. [vorig.
попередний, adj., vorhergehend,
попередник, m. I.*), Vorgänger.
поперек, m. I.*), Mittelleib; präp. 2. u. adv., quer. [siehe пере.
попере-verba sind perf.;
поперемінний, adj, wechselseitig.
поперечка, f. I.*), (2. pl. -ок), Quer-linie, -weg.
поперечний, adj., Quer-.
поп-ерти, p. v., -ира́ти.
попива-ти, v. I. A, nn. trinken.
попик, m. I.*), dim. піп.
попира-ти, v. I. A., unterstützen.
попис, m. I., (2. s. -у), Produzierung. [produzieren.
попису-вати ся, v. I. A.*), sich
попис-ати, p. v., viel schreiben; ся siehe -увати ся.
попит, m. I, (2 s у), Nachfrage.
попиту-вати, v. I. A.*), nachfragen.
попити ся, p. v., sich betrinken.
попиха-ти, v. I. A., (weiter) schieben, stoßen. [für alles.
попихач, m. IV., (2. s. -а́), Diener
поп-ів, -ова, -ове, adj., des Pfaffen.
по-пів, adv., zu je ½.
попівский, adj., Pfaffen-.
попівство, n. I., Amt d. Pfarrers.
попід, präp. 4. u. 6., von unten, unter, unter-halb, -wärts.

попід-verba sind perf., siehe -під.
поп-іл, m. I., (2. s. -елу), Asche.
попільниця, f. II., Aschenbecher.
попінити, p. v., mit Schaum bedecken.
попіссати, p. v., e. w. saugen.
поплав(е)ць, m. II., Schwimmholz der Angel.
поплакати, p. v., e. w. weinen.
попла-тити, p. v., -чувати.
поплачу-вати, v. I. A.*), bezahlen.
поплекати, p. v., e. w. säugen.
поплести, p. v., flechten; ся hinschlendern. [-schwimmen.
поплисти, p. v., fort-fließen,
попліч, adv., Schulter an Schulter.
поплювати, p. v., bespucken.
поплямити, p. v., beflecken.
попо-verba sind perf.; siehe по .
попович, m. IV., Priestersohn.
поповн-ити, p. v., -яти.
поповня-ти, v. I. A., voll-, erfüllen; begehen.
попоїсти, p. v., sich satt essen.
пополох, m. I., (s. 2. u. 7. -у), Schreck.
пополу-дне, n. = день, Nachmittag.
попостити, p. v., e. w. fasten.
поправа, f. I., (Ver-)Besserung.
поправ-ити, p. v., -ляти.
поправ-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Verbesserung.
поправля-ти, v. I. A., verbessern.
поправний, adj., fehlerfrei, korrekt.
поправність, f. V, Korrektheit.
попразен, m. I. Nachfeier.
попращати, p. v., прощати. [rügen.
попрека-ти, v. I. A., ausstellen,
попрекн-ути, p. v. I. B.. (prt. -ув), попрекати.
попри, präp. 4., neben, vorbei (nahe, nächst) an; nebst. [при !
попри-verba sind perf.; siehe
поприще, n. II., Laufbahn, (Taten-) Feld.
поприязн-ити ся, p. v. II. A., sich befreunden.
попріти, p. v., in Schweiß geraten.
попро-verba sind perf.; siehe про-! [schlechtweg.
по-просту, adv., ganz einfach,
попруга, f. I.*), Bauchgurt.
попрят(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Aufräumung.
попсутість, f. V., Verderbtheit.
попуд, m. I., (2. s. -у), An trieb, -stoß. [Nach lassen, -giebigkeit.
попус-к, m. I.*), -т, m. I., (2. s. -у ,
попускати, v., nach lassen, -geben; ся entsagen.
попус-тити, p. v. -кати.
попяному, adv.. betrunken.
пора, f. I., (rechte) Zeit.
пораблю-ти, v, I. A., nochmals machen; sich befinden.
порада, f., Rat.
порадити, p. v., raten; helfen; ся sich beraten.
порадний, adj., wohlberaten; gut.
порадни-к, m. I.*), Berater-, -иця, f. II, -in.
поража-ти, v. I. A., (nieder-, er-) schlagen; berühren, verletzen.
пораза, f. I., Niederlage.
пора-зити, p. v., -жати.
пора-їти, p. v., -дити. [Morgen.
поран(о)к, m. I.*), (2. s. -у).
пороста-ти, v. I. A., bewachsen.
пора-ти ся, v. I. A., geschäftig sein. [Retter, Helfer.
поратівник, m. I.*), (2. s. -а).
поратунок, m., Hilfe, Rettung.
поребрина, f. I., Rippenstück.
порекло, n. I., Zuname.
порив, m. I., (2. s. -у), Trieb.
порива-ти, v. I. A., hin , fortreißen; ся auf fahren, losgehen.
поривистий, adj., hitzig, hastig.
поривистість, f. V., hitziges Wesen.

порйвний, adj., hinreißend.
пóривції, adv., abgerissen.
порина́-ти, v. I. A., unter-sinken, -tauchen.
порисува́ти, p. v., Risse (Striche) machen, ся bekommen.
порі́внане, n. IV., Vergleichung.
порі́вн-а́ти, p. v., -увати.
порі́вно, adv., gleichmäßig.
порі́вну-вати, v. I. A.*), vergleichen. [ся einholen.
порівня́ти, p. v., gleich machen;
поріг, m. I.*), Schwelle; (pl. auch Klippen). [verschwägern.
порідн-йти ся, p. v. II. A., sich
порідні-ти, порідша́ ти, p. v. I. A., schütter werden. [feinden.
порізни́ти, p. v., entzweien, ver-
пóрізно, adv., einzeln.
поріст, m., Nachwuchs.
порі́че, n. II., Fluß-bett, -ebene.
порі́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Johannisbeere.
порічкóвий, adj., Johannisbeer-.
пор-обйти, p. v., -абляти.
пóровень, adv., auf gleicher Stufe.
порóда, f. I., Geschlecht, Abstammung.
порожнéча, f. IV., Leere.
порóжний, adj., leer, hohl. [den).
порожн-і́ти, v. I. A., leer sein (wer-
порожня́, f. II., Leere, в п ї, leer.
пороз-verba sind perf.; siehe роз-!
порозумі́не, n. IV., Einverständnis, Verständigung.
порозумі́ти ся, p. v., sich verständigen. [Makel, Laster.
порóк, m. I.*), (2. s. -у), Fehler,
поро́-м, -н, m. I., Fähre.
порóслий, adj., bewachsen.
пороста́-ти, v. I. A., bewachsen.
порости́, p. v., пороста́ти.
порося́, n. V., Ferkel.
порося́тина, f. I. Ferkelfleisch.

пор-óти, v. I. B., (prs. 1. s. -ю, 3. pl. -ють; prt. -óв, -óла), trennen, aufschlitzen. [Pulver.
пóрох, m. I.*), (2. s. -у), Staub,
порóхнавий, adj., morsch.
порохóв-ня, f. II. (2. pl. -éнь), Pulver-mühle, -turm.
порóчний, adj., lasterhaft.
порошйна, f. I., Stäubchen.
порош-йти, v. II., A.*), bestäuben, Staub machen.
порошнйй, adj., staubig.
порошнйця, f. II., Pulverhorn.
порош(о)к, m. I.*), dim. пóрох.
порпанйна, f. I., Grübeln.
пóрпа́-ти, v. I. A., grübeln, scharren [sprühen.
пóрска-ти, v. I. A., schnauben;
портянйції, pl. f. II., Unterhose.
порубáти, p. v., zer-, auf hacken.
порýга, f. I.*), Spott, Schimpf.
поругáти, p. v., ver-spotten, -höhnen.
порýка, f. I.*), Bürgschaft.
по рýски, adv., ruthenisch.
пóрух, m., Regung, Bewegung.
пóруч, adv., neben.
поручáти, v., an-empfehlen, -vertrauen; ся bürgen.
порýче, n. II., Geländer, Lehne.
порýчене, n. IV., Auftrag, Emp-
поруч-йти, p. v., -áти. [fehlung.
порýчник, m. I.*), Leutnant.
пóрхав-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stäubling. [fliegen, -stieben.
пóрха-ти, v. I. A., auseinander-
пóрхн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), пóрхати. [f. I., Porzellan.
порцеля́н-, m. I., (2. s. -у); -а,
пóрция, f. III., Portion.
порядкý-вáти, v. I. A.*), ordnen, (ver-)walten.
поря́дний, adj., ordentlich.
поря́дність, f. V., Ordentlichkeit.

порйд(о)к, m. I.*), (2. s. -у). Ordnung: Einrichtung. [wirklich.
порядочний, adj., ordentlich,
посаг, m. I., (2. u. 7. -у), Mitgift.
посада, f. I., Anstellung, Stelle.
посадити, p. v., (hin-)setzen, pflanzen.
посадник, m. I.*), Bürgermeister.
посадництво, n. I., Bürgermeister
посапати, p. v., (e. w.) hacken. [amt.
посварити, p. v., zanken.
посватати, p. v., verloben.
посвист-ати, p. v., -увати.
посвисту-вати, v. I. A.*), (e. w.) pfeifen.
посьвідча-ти, v. I. A., bezeugen.
посьвідч-йти, p. v., -ати.
посьвід-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Beglaubigung. Schein.
посвоїти ся, p. v., своїти ся.
посьвітити, p. v., leuchten.
посвояченый, adj., verwandt.
посвояч-ити ся, p. v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать), in Verwandtschaft treten.
посьвята, f. I., Opfer; Widmung.
посьвя-тити, p. v., -чувати.
посьвячу-вати, v. I. A.*) weihen,
посел-ити, p. v.. -яти. [widmen.
поселен(е)ць, m. II., Ansiedler.
поселя-ти, v. I. A., ansiedeln.
посеме, adv., siebentens.
посердити, p. v., erzürnen.
посеред, präp. 2., (in-)mitten. [bar
посередний, adj., mittlerer, mittel-
посередни-к, m. I.*), Vermittler; -ця, f. II., in.
посередництво, n. I., Vermittlung.
середничий, adj., Mittel-.
середнич-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -у, 3. pl. -ать, imp. -ч!) vermitteln.
ерѐднїсть, f. V., Mittelbarkeit.
естра, f., Freundin.
ивіти, p. v., ergrauen.

посидїти, p. v., e. w. sitzen.
посила-ти, v. I. A., (hin-) senden. schicken. [Sendung.
посил-ка, f. I.*), (2. pl. ок),
посильний, adj., stärkend, labend.
посиляти, p. v., auf-reihen, -fädeln.
посинїлий, adj., blau geworden.
посинїти, p. v., blau werden.
посипа-ти, v. I. A., be-streuen,
посип-ати, p. v., ати. [-schütten.
посип-ка, f. I.*), (2. pl. -ок). Bestreuung.
посиротїти, p. v., verwaisen
посиротїлий, adj., verwaist.
поситити, p. v., sättigen.
посїв, m. I., (2. s. -у), Aussaat.
посїлість, f. V., Besitz-tum, -ung
посїдане, n. IV., Besitz.
посїдатель, m. II., Besitzer.
посїдати, v., sich setzen; besitzen
посїлий, adj., ansäßig.
посїпака, m. = f., I.*), Häscher
посїсти, p. v., Besitz ergreifen.
посїт-йти, p. v., (prs. 1. s. -щу vp. -щений), -щати.
посїчи, p. v. ver-, zer-hacken.
посїяти, p. v. säen.
поскакати, p. v. (e. w.) (hin-) -springen. hüpfen.
поскидати, p. v., weg-, ab-, nieder werfen.
поскладати, p. v., zusammenlegen
поскликати, p. v., zusammenrufen
поскоботати, p. v., e. w. kitzeln
поскорити, p. v., eilen.
поскоромити ся, p. v., Fasten brechen.
поск-очити, p. v., -акати.
поскробати, p. v., e. w. schaben
поскубати, p. v., e. w. rupfen.
поскупити ся, p. v., geizen.
поскуплювати, p. v., zusammen rotten; vereinigen. [kaufen
поскуповувати, p. v., zusammen
поскушувати, p. v. oben abbeißen

послабувати, p. v., erkranken.
послинити, p. v., mit Speichel benetzen. [nach
послї, adv., nachher; präp. 2.,
послїд, m. I., (2. s. -у), Ende, Ausgang, Folge.
послїдний, adj., letzter.
послїд(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Folge; Rest; Schluß.
послїдуватель, m. II., Nachahmer.
послїдувати, v., nachahmen; nachgehen, folgen.
по-слїпнути, p. v., o.
пословиця, f. II., Sprichwort.
послу-вати, v. I. A.*), Abgeordneter sein.
послуга, f., Dienst, Bedienung.
послугач, m. IV., (2. s. -á), Bedienter. [bedienen.
послугу-вати ся, v. I. A.*), sich
послужити, p. v., dienen.
послух, m., Gehorsam.
послухати, p. v., an-, zu-hören; gehorchen.
послушний, adj., gehorsam.
послушник, m. I.*), gehorsamer Diener; dienender Bruder.
послушниця, f. II, Dienerin; dienende Schwester.
послушність, f. V., Gehorsam.
послюбувати, p. v., geloben
посмак, m., Nachgeschmack.
посмертний, adj., nach dem Tode.
посмирити, p. v., besänftigen; unterdrücken.
посьміти, p. v., wagen.
посьмітюш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kotlerche.
посьміховиско, n. I.*), Gegenstand des Spottes. [Gespötte.
посьміш-ка, f. I.*), (2 pl. -ок)
посьмішку-вати ся, v. I. A.*), ver-, aus-lachen; lächeln.
посьміяти ся, p. v, e. w. lachen.
посмотріти, p. v., sehen, blicken.
по-смутити, p. v., за-. [haben.
поснїдати, p. v., gefrühstückt
поснувати, p. v., aufwinden; spinnen.
посн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), einschlummern.
пособ-йти, p. v. II. A.*), -лягти.
пособля-ти, v. I. A., nachhelfen, fördern; verschaffen.
посовгн-ути ся, p. v. I. B., (prt. -ув), ausgleiten. [sandter.
пос(о)л, m. I., Abgeordneter, Ge-
посолити, p. v., salzen. [werden.
посолові-ти, p. v. I. A., mißmutig
посолодити, p. v., versüßen.
посольский, adj., Abgeordneten-.
посольство, n. I., Gesandschaft, Mandat eines Abgeordneten.
посоромити ся, p. v., sich verschämen.
посохнути, p. v., trocken werden.
поспадати, p. v., herabfallen.
поспати, p. v., e. w. schlafen.
поспеременати ся, p. v., in Streit geraten.
поспирати ся, p. v., sich stützen.
поспитати, p. v., (nach-)fragen.
поспіва-ти, v. I. A., reifen.
поспілий, adj., reif.
поспільний, adj., gemeinsam.
поспі-ти, p. v. -вати. [Hast.
поспіх, m. I., (2. u. 7. -у), Eile,
поспіша-ти, v. I. A., eilen.
поспіш-йти, p v., -ати.
поспішний, adj., eilig, Eil-, Schnell-.
поспішність, f. V., Eilfertigkeit.
посплїтати, p. v., zusammenflechten. [seitig.
посполу, adv., insgesamt; gegen-
поспорити, p. v., sich beeilen; e. w. streiten. [anschaffen.
посправляти, p. v., zurechtweisen;
поспускати, p. v., herab-, loslassen. [silbern.
посріб-лити, -нити, p. v., ver-

поссипа́ти, p. v., zusammenschütten.
поссиха́ти, p. v., vertrocknen.
поссува́ти, p. v., zusammenschieben. [Haltung.
пост**а́ва**, f. I., Aufstellung;
постав(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Tasse. [aufführen.
поста́вити, p. v., hin-, auf-stellen;
поста́вний, adj., positiv.
поставни́к, m. I.*), (2. s. á), große Kerze (Leuchter).
постано́ва, f. I., Einrichtung; Beschluß, Vorsatz.
постанов-и́ти, p. v., -ляти.
постоновля́-ти, v. I. A., festsetzen; beschließen, sich vornehmen. [ся sorgen.
постара́ти, p. v., ver-, be schaffen;
поста́ріти ся, p. v., altern.
по̀стать, f., Haltung; Gestalt.
постаточні́-ти, p. v. I. A., gesetzter werden. [liefern.
постача́-ти, p. v. I. A., versorgen,
постелити, p. v., aufbetten.
постепе́нний, adj., stufenweise.
постер-ечи́, p. v., -ігáти.
постеріга́-ти, v. I. A., bemerken, wahrnehmen.
постига́-ти, v. I. A., treffen, befallen, ereilen; rechtzeitig kommen.
пости́г-нути, p. v., -áти.
пости́дний, adj., schimpflich.
постира́ти, p. v., abwischen.
постиска́ти, p. v., zusammendrücken.
по́ст-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -*щ*у, vp. -*щ*ений, imp. -ь!), fasten.
пості́йний, adj., ständig, standhaft, fest.
пості́йнiсть, f. V., Beständigkeit.
постíл, m. I., (2. s. -á), Bundschuh.
по́ст-іль, f. V., (2. s. -*ели*), Bett-
пості́льний, adj., Bett-. [(zeug).
постільці́, pl. m. II., dim. постіл.
посто́вий, adj., Fasten-. [tier.
посто́-й, m. III., (2. s. -ю), Quar-
по́сторонь, adv., abseits.
посторо́нний, adj., anderweitig.
посторо́н(о)к, m. I.*), Strick.
пост-оя́нний, adj., -і́йний.
посто́яти, p. v., e. w. stehen; einstehen.
пострада́ти, p. v., leiden.
по́страх, m., Schreck.
пострига́-ти, v. I. A., scheeren.
постри́(г)-чи, p. v., -áти.
по́стріл, m. I., (2. s. -у), Streifschuß.
постріл-ити, p. v., -ювати.
постріллю-вати, v. I. A.*), anschießen.
построї́ти, p. v., erbauen; stimmen.
построга́ти, p. v., schnitzen.
постуденí́ти, p. v., kälter werden.
посту́к-ати, p. v., -увати.
посту́ку-вати, v. I. A.*), anklopfen.
посту́лювати, p. v., zusammendrücken, -pressen, schließen.
по́ступ, m. I., (2. s. -у), Fortschritt, -gang.
поступа́ти, v., fortschreiten; vorgehen; zur Seite treten.
поступ-и́ти, p. v., -áти. [ler.
поступо́в(е)ць, m. II., Fortschritt-
поступо́вість, f. V., Fortschritt.
по́ступ(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Vorgehen; Handlung. [ben.
посува́ти, v., (hin-)rücken, schie-
по́суд, m., Urteil; Verdächtigung.
посу́дина, f. I., Gefäß, Geschirr.
посу́джу-вати, v. I. A.*), zeihen, verdächtigen.
посуд-и́ти, p. v., -жувати.
посука́ти, p. v., zusammendrehen.
посумні́ти, p. v., traurig werden.
посумува́ти, p. v., e. w. trauern.
посу́-нути, p. v., -вáти

посупити, p. v., hängen lassen; traurig sein.
посуха, f. I.*), Dürre.
посушити, p. v., trocknen (lassen).
посхоплю-вати, p. v. I. A.*), aufraffen.
посходити, p. v, herabkommen; durchgehen; abnützen; ся zusammenkommen.
посягати, v., (er-)langen; an-, (sich ver-) greifen.
посяг-нути, p. v., -ати.
пота-вати, v. I. A.*), (imp -вай), unter-, ver-sinken.
потаємний, adj, geheim.
потай-ки, -ком, adv., geheim.
потайний, adj., heimlich.
потайник, m. I.*), (2. s. -а), Versteck.
потайність, f. V., Heimtücke.
потаїти, p. v., verheimlichen.
потаку-вати, v. I. A.*), bejahen, beipflichten.
потала, f. I., Treten mit Füßen.
поталан-ити, p. v. II. A.*), glücken, gelingen.
поталяпати, p. v., beschmutzen.
поталий, adj., versunken, eingefallen.
потаніти, p. v., подешевіти.
потанути, p. v., schmelzen.
потанцювати, p. v., e. w. tanzen.
потапа-ти, v. I. A.*), untersinken, ertrinken. [schleppen.
потаскати, p. v, hin tragen,
потаха-ти, v. I. A., verlöschen, ausgehen.
потах-нути, p. v., -ати.
потача-ти, p. v., rollen, mangeln (Wäsche).
поташ, m. I., (2. -у), Pottasche.
пота-щити, p. v., -скати
потаяти, p. v., schmelzen.
потвар, m. I., Gezücht.
потверд-ити, p. v., -жати, -жувати.
потвержа-ти, v. I. A., bestätigen, bekräftigen.
потверджу-вати, v. I. A.*), потверджати. [tüm, -heuer.
потвір, m. I., (2. s. -у), Unge-
потелепати, p. v., schütteln; ся sich hintrollen.
потемки, на п., adv., im Dunkeln.
потемнити, p. v., verdunkeln.
потемніти, p. v., dunkel (finster) werden.
потеплїти, p. v., warm werden.
потерпа-ти, v. I. A., sich ängstigen, besorgt sein.
потерпіти, p. v., erleiden.
пот-ерти, p. v., -ирати. [ben.
потеряти, p. v., ver-lieren, -der-
потесати, p. v., (e. w.) zuschneiden.
потечи, p. v., her-aus, hin-fließen, -rinnen; ся sich verlaufen.
поти, adv., so lange; bis hieher; soweit.
потика-ти ся, v. I. A, stolpern.
потикн-ути ся, p. v. I. B., (prt. -ув), потикати ся. [Genick.
потилиця, f. II., Hinterhaupt,
потира-ти, v. I. A., (an, zer-) reiben; bestreichen.
потиска-ти, v. I. A., (e. w.) drücken.
потис-нути, p. v., -кати.
поті-ити ся, v. II. A., (prs. 1. s. -чу), schwitzen.
по-тихо, adv. ruhig, still.
потич, adv., stolpernd.
поті-к, m. I. Bach. (7. s. -оцї), -ч(о)к, m. I.*), dim. [dann.
потім, adv., hernach, hierauf,
потїха, f. I.*), Trost, Freude.
потїша-ти, v. I. A., trösten.
потїш-ити, p. v., -ати; erfreuen.
потїшний, adj., heiter; komisch.
потовий, adj., Schweiß-.

потовстїти, p. v., fett (dick) werden. [-stoßen.
потовчи́, p. v., zer-schlagen,
потоло́чити, p. v., nieder-, zer-
пото́мний, adj., erblich. [treten.
пото́мнiсть, f. V., Nachwelt.
пото́м(о)к, m. I.*), Nachkomme.
пото́мство, n. I., Nachkommenschaft. [später.
пото́му, adv., потім; п. н. für
потончи́ти, p. v., dünn (fein) machen. [trinken.
потону́ти, p. v., versinken, er-
потоньша́ти, p. v., dünner werden.
пото́п, m. I., (Sün-)Flut.
потопи́ти, p. v., ertränken; schmelzen.
потопта́ти, p. v., zerstampfen.
пото́ргати, p. v., e. w. reißen (zerren).
поторо́чити, p. v., auftrennen.
пото́чина, f. I., kl. Bach.
поточи́ти, p. v., hinwälzen; zernagen.
пото́чний, adj., laufend, kurrent.
потра́ва = стра́ва. [gemachtes.
потра́в-ка, f. I.*), (pl. -ок), Ein-
потра́та, f. I., Verlust.
потра́тити, p. v., verlieren; töten.
потра́фити, p. v., treffen.
потре́ба, f. I., Bedürfnis, Not (-Fall); Bedarf.
потребу-ва́ти, v. I. A.*), brauchen, be-dürfen, -nötigen.
потриво́жити, p. v., beunruhigen, aufschrecken.
по-тре́т-є,-е, adv., drittens.
потри́мати, p. v., (e. w.) halten.
потрі́бний, adj., nötig, notwendig, brauchbar.
потрі́пати, p. v., e. w. klopfen.
потрі́скати, p. v., bersten, springen. [dreifachen.
потроїти, p. v., vergiften; ver-
по-тро́-ха, -шка, -шки, adv., ein-wenig, nach und nach.
потруди́ти, p. v., bemühen.
потр-уси́ти, p. v., -ясти́.
потру́-тити, p. v., -чувати.
потру́хний, adj., moderig, morsch.
потру́хнути, p. v., morsch (siech) werden.
потру́чувати, v. I. A.*), e. w. stoßen; abrechnen.
по́трюх, m. I.*), Eingeweide.
потряса́-ти, v. I. A., schütteln; erschüttern.
потряс-ти́, p. v., -а́ти.
поту́га, f. I., Anstrengung; Hilfe.
потужи́ти, p. v., befestigen; e. w. sich sehnen; trauern.
поту́жний, adj., mächtig.
поту́льний, adj., sanft. fügsam.
поту́льнiсть, f. V., Sanftmut, Fügsamkeit.
поту́пати, p. v., trippeln.
потуп-и́ти, p. v., -ля́ти.
потупля́-ти, v. I. A., abstumpfen; (о́чи Blick) senken.
потура́-ти, v. I. A., nachgeben, willfahren.
потурбува́ти, p. v., beunruhigen; mißhandeln.
поту-скува́ти, p. v., -жи́ти.
поту́ха, f. I.*), Trost; Aufmunterung.
потуха́-ти, v. I. A., er-, ver-löschen, ausgehen.
поту́х-нути, p. v., -а́ти.
потуши́ти, p. v., auslöschen.
пот-ю́пати, p. v., -у́пати.
потя́, n. V., Küch- Vög-lein.
по́тяг, m. I.*), Eisenbahnzug; Hang, Neigung.
потяга́ти, v., (hin)ziehen.
потя́га́ч, m. IV., Knieriemen.
потяг-ну́ти, p. v., -а́ти.
потя́ти, p. v., zerschneiden.
потя́чий, adj., Vogel-.

поуз, präp. 2., entlang, längs.
поучá-ти, v. I. A., belehren.
поуч-йти, p. v., -áти.
пофантувáти, p. v., pfänden.
пофарбувáти, p. v., färben.
похáпáти, p. v., aufgreifen, wegschnappen.
пóхапц-ем, на п-и., adv., hastig.
пóхва, f. I., Scheide.
похвáла, f. I., Lob, Belobung.
похвáл-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Prahlerei.
похвал-йти, p. v., -яти.
похвáльний, adj., lobenswert.
похвалá-ти, v. I. A., loben; ся prahlen, sich rühmen.
пох-ватáти, p. v., -апáти.
пóхиб-ка, f. I.*), (2 pl. -ок), [Fehler.
похиб-йти, p. v., -ляти.
похиблá-ти, v. I. A., (ver-)fehlen, -stoßen.
похйбний, adj., fehlerhaft, irrig.
похйбність, f. V., Fehlerhaftigkeit.
пóхил, m. I., (2 s. -у), Bückling.
похйлий, adj., gebeugt; schief.
похил-йти, p. v., -яти. [kung.
похйлість, f. V., Neigung, Sen-
похйльний, adj., biegsam; schwach; ergeben.
похилá-ти, v. I. A., beugen, neigen, bücken.
похитáти, p. v., hin u. her bewegen; ся wackeln, schwanken.
пóхід, m., Gang, (Feld-)Zug, Marsch. [Drang.
пóхіп, m. I., (2. s. -у), Trieb,
похіпний, adj., bereit, geneigt.
похіснувáти ся, p. v, покористувати ся.
пóхіть, f. V., Begierde, Lüsternheit.
похлептáти, p. v., e. w. schlappen.
похмел-йти ся, p. v. II. A., sich berauschen.
похміле, n. IV., Rausch.
похмýр-ий, -ний, adj., düster.
похмýрність, f. V., Düsterheit.
похнюп-ити, p. v. II.*), (Kopf) hängen lassen, betrübt sein.
поховáти, p. v., verbergen; begraben. [ув), ausgleiten.
похóвзн-ути ся, p. v. I. B. (prt.
походжá-ти, v. I. A., herumspazieren.
похóджене, n. IV., Herkunft.
похóджу-вати, v. I. A.*), походжáти.
поход-йти, p. v., жувати; sich bemühen: abstammen, herrühren; gleichen. [leitet.
похóдний, adj., Feldzug ; abge-
похóжий, adj. подíбний.
похóжість, f. V., подíбність.
пох-олітáти, p. v., -итáти.
похолодні-ти, -йшáти, p. v., kalt werden.
похóп-ити, p. v. II. A.*), aufgreifen, -fassen; ся sich zurechtfinden. [gräbnis.
пóхорон, m. I., (2. s. -у), Be-
похоронйти, p. v., begraben.
похорóнний, adj., Leichen .
похорувáти, p. v., erkranken.
похóт-ливий, -ний, adj., wollüstig.
похóчу-вати, v. I. A.*), wollen.
похрéбтина, f. I., Rückenstück.
похрестйти, p. v., taufen.
похрéстний, adj., Tauf-.
похрéстник, m. I.*). Täufling.
поцїлйти, p. v., zielen, treffen.
поцїлувáти, p. v., einen Kuß
поцїлýн(о)к, m. I.*), Kuß [geben.
поцїнйти, p. v., abschätzen.
поцукрувáти, p. v., zuckern.
поцюкати, p. v., e. w. hacken.
по-чáсти, adv., teilweise.
почаструвáти, p. v., bewirten.
почá-ти, p. v. I. B., (prt.: -в, ур. -тий; prs. пічн-ý..., imp. -и́), починáти.

почат(о́)к, m. I.*), (2. s. -у́), Anfang.
по́чва, f. I., Grund, Boden.
почвала́ти, p. v., mühsam gehen.
почека́ти, p. v., (e. w.) warten.
почепи́ти, p. v., an hängen, heften.
почервоні́ти, p. v., rot werden.
почере́вина, f. I., Bauchstück; Durchfall.
почере́дно, по черзї, adv., nach der Reihe.
почере́з, präp. IV., über
по́черк, m. I.*), (2. s. -у), Schrift [zug.
почеса́ти, p. v., (e. w.) kämmen.
поче́сне, n. = adj., Bewirtung; Empfang.
по́честь, f. V., Ehre.
по́че́с(т)ний, adj., Ehren-.
почетвертува́ти, p. v., vierteilen.
почива́-ти, v. I. A., ruhen, rasten.
по́чин, m. I., (2. s. -у), Anfang, Initiative.
почина́-ти, v. I. A., anfangen, [beginnen.
почи́стити, p. v., reinigen.
почита-ти, v. I. A., schätzen, verehren.
почита́тель, m. II., Verehrer.
почиту-вати, v. I. A.*), verlesen.
почі́м, adv., worauf.
почорни́ти, p. v., schwärzen.
почорні́ти, p. v., schwarz werden.
по́чта, по́шта, f. I., Post.
почта́р, m. II., (2. s. -а́), Postillon.
почто́вий, adj., Post-.
почу́ванє, n. IV., Gefühl, Empfindung.
почува́-ти, v. I. A., empfinden, fühlen, ся sich verpflichtet fühlen, bekennen.
почурі́ти, p. v., zu rieseln anfangen.
почуте́, n., Gefühl, Ahnung.
почу́-ти, p. v., -ва́ти; hören.
почу́хати, p. v., kratzen.
пошан-о́ванє, n. IV., -і́в(о)к, m. I.*), (2. s. -у); Schonung Achtung.
пошанува́ти, p. v., schonen, ehren.
поша́рпати, p. v., zerzausen.
пошатну́ти ся, p. v., ausgleiten, schwanken.
по́шепт, m. I., (2. s. -у), Geflüster.
пошепта́ти, p. v., (e. w.) flüstern, lispeln.
по́шесть, f. V., Epidemie.
по́шестний, adj., epidemisch.
пошива́-ти, v. I. A.; aufnähen, überziehen, decken; ся hineinschleichen, в ду́рні zum Narren werden.
пошири́ти, p. v., breiter machen.
пошите́, n., Strohdach; Schopf.
поши́-ти, p. v., -ва́ти.
пошкодува́ти, p. v., schonen, sparen, (Kosten) scheuen.
пошкро́бати, p. v., (be-)schaben, -kratzen.
пошматува́ти, p. v., zerstückeln.
по́шта, u. dgl. siehe по́чта etc.
поштурка́ч, m. IV., der gestoßen werden muß.
пошту́рку-вати, v. I. A.*), oft [stoßen.
пошук-а́ти, p. v., -увати.
пошу́ку-вати, v. I. A.*), (nach-) suchen.
пошумі́ти, p. v., hinströmen; schäumen.
поща́да, f. I., Schonung.
пощади́ти, p. v., verschonen.
пощасти́ти, p. v., щасти́ти.
пощита́ти, p. v., abzählen, berechnen.
по́-що́? weshalb, weswegen; wornach, warum, wozu?
поя́ва, f. I., Erscheinung.
появ-и́ти ся, p. v., -ля́ти ся.
появля́ти ся, v., erscheinen, aufkommen.
по-яко́му = як.
по́яс, m. I., Gürtel, -(о)к, [m. I.*), dim. о́ч(о)к,
поясненє, n. IV., Erklärung.
поясн-и́ти, p. v., -я́ти.
поясня́-ти, v. I. A., erklären.
пра- partikel, vor-, ur-, ahn-, erz-

прабáб-а, -ка, f., Urgroßmutter.
прабáтько, m., Urahn.
прáвда, f. I., Wahrheit, Recht; adv., freilich, wahr.
правдúвий, adj., wahr, echt.
правдúвість, f. V., Wahrhaftigkeit, Echtheit.
правдолюб-úвий, -ний, adj., wahrheitsliebend. [liebe.
правдолю́бність, f. V., Wahrheits-
правдомóвний, adj., wahrsprechend. [streiten.
правду-вáти ся, v. I. A.*), rechten,
прáведний, adj., gerecht, rechtschaffen; tugendhaft.
прáведник, m. I.*), der Gerechte.
прáведність, f. V., Rechtschaffen-
правибóрець, Urwähler. [heit.
правибóри, pl. m. I., Urwahlen.
прáвий, adj., recht, gerade, gerecht, echt. [mäßig.
прáвильний, adj., regel-, gesetz-
прáвильність, f. V., Regel-, Gesetz mäßigkeit.
прáвило, n. I., Regel, Vorschrift.
правúтель, m. II., Lenker, Leiter, Herrscher.
правúтель-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Lenkerin, Leiterin, Herrscherin.
правительствéнний, adj., Regierungs-.
правúтельство, n. I., Regierung.
прáв-ити, v. II. A.*), (imp. прав!), lenken, regieren; fordern; verrichten; schwatzen.
правúця, f. II., rechte Hand.
прáвний, adj., gesetzlich, rechtmäßig.
правнúк, m. I.*), (2. s. -á), Jurist.
прáвність, f. V., Gesetzmäßigkeit.
прáвну́к, m., (-a, f.), Urenkel(in).
прáв-о, n. I., Recht Gesetz; -á, pl., die Rechte. [Ufer.
правоберéжний, adj., am rechten
провобíчний, adj., rechtsseitig.
правовíрний, adj., rechtgläubig.
правóпись, f. V., Rechtschreibung.
правопúсний, adj., orthographisch.
праворýч, adv, rechter Hand.
правосúльний, adj., rechtskräftig.
правосúльність, f. V., Rechtskraft.
правослáвний, adj., orthodox, gr. orient [lichkeit.
правотá, f. I., Gerechtigkeit, Red-
правотáр, m. II., (2. s. -á), Rechtsbeistand. [zessieren.
праву-вáти ся, v. I. A.*), pro-
правцéм, adv., gerade, schnurstracks. [aus gehen.
правцю-вáти, v. I. A.*), gerade-
прáгн-ути, v. I. B., (prt. ýв), begehren; schmachten.
прáдід, m., Urgroßvater.
пражúна, f. I., Feldmaß ($^1/_8$ Morgen). [rösten.
прáж-ити, v. II. A.*), (imp. праж!),
прáзний, adj., müßig; Feier-.
прáзник, m. I.*), Fest(-tag).
празнику-вáти, v. I. A.*), feiern.
празнúчний, adj., festlich.
прáліс, m., Urwald.
прáльний, adj., Wasch-.
прáнник, m. I.*), Waschbleuel.
прапóр, m. I., Fahne, -(е)ць, m. II., dim.
прапóрщик, m. I.*), Fähnrich.
прарóдич, m. IV., Urahne.
прáса, f. I., Presse.
прасу-вáти, v. I. A.*), bügeln, plätten.
прáти, v. I. B., (prs. пер-ý, imp. -ú, prt. пра-в, vp., -ний), waschen (Wäsche); bleuen.
прах = пóрох.
працьовúтий, adj., arbeitsam.
працьовúтість, f. V., Arbeitsamkeit.
працю-вáти, v. I. A.*), arbeiten.
прáця, f. II., Arbeit, Mühe.

пра́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ók), Wäscherin.
прачка́р, m. II., (2. s. -я́), Wäscher.
прачка́р-ня, f. II., (2. s. -éнь), Waschstube.
пра́ща, f. IV., Schleuder.
пращови́к, m. I.*), (2. s. -á), Schleuderer.
пра́щур, m. I., Ururenkel.
праязи́к, m., Ursprache.
пре- vor nomen bezeichnet eine Steigerung als: sehr, ungemein, überaus, außerordentlich, völlig; (Bedeutung siehe ohne пре-); siehe auch пере- und про-.
пред- siehe перед-!
преда́нний, adj., ergeben.
предві-сти́ти, p. v., -ща́ти.
предві́чний, adj., ewig.
предвіща́ти, v., weissagen.
пре́дківщина, f. I., Ahnenerbe.
предкладá-ти, v. I. A., vor-legen, -setzen, -schlagen.
предло́га, f. I.*), Vorlage.
пред-ложи́ти, p. v., -клада́ти.
пре́дмет, m. I., Gegenstand, Objekt.
предмето́вий, adj., Objekts-.
пре́д(о)к, m. I.*), Vorfahre.
предсїда́тель, m. II., Vorsitzender, -ка, f. I.*), (-óк) die V.
предсїда́ти, v., vorsitzen.
представи́тель, m. II., Repräsentant, -ка, f. I.*)., -in.
предста́в-ити, p. v., -ля́ти.
представля́ти, v., vorstellen, aufführen.
предте́ча, m. = f. IV., Vorläufer.
пре́жн-ї́й, adj., попере́дний.
презирá-ти, v. I. A., verachten.
прези́рство, n. I., Verachtung.
през-рі́ти, p. v., -ира́ти.
пре́лесть, f., Reiz.
прені́коли, adv., nimmermehr.
преобрази́ти ся, p. v., sich verklären.
преосьвяще́нний, adj., hochwürdigster.
преподо́б-ити ся, p. v. II. A.*), Wohlgefallen finden.
преподо́бний, adj., hochwürdig.
препоруча́ти, v., поруча́ти.
пресьві́тлий, adj., durchlaucht.
престі́л, m. Thron; Altartisch.
престо́льний, adj., Thron-, Altar-.
прети́чина, f. I., Absage; Hindernis.
пре́(д)ці́(нь), adv., ja, doch, dennoch.
при, präp. 6., bei, neben, an; vor.
при-, herzu-, herbei-, heran-, zu-, an-; er-.
приба́вити, p. v., -ля́ти.
прибавля́-ти, v. I. A., hinzufügen; ся sich verspäten. [Bei-satz.
при́бав-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Zu-,
прибагá-ти, v. I. A., wünschen: ersinnen.
прибагн-у́ти, p. v. I. B., (prt. прибáг), прибага́ти.
при-бга́ти, siehe = гну́ти,
прибере́жний, adj., am Ufer gelegen.
прибивá-ти, v. I. A., anschlagen.
прибирá-ти, v. I. A., annehmen; zupassen; aufräumen, ankleiden, schmücken.
приби́-ти, p. v., -ва́ти.
прибіга́ти v., hinzu-, herbei-laufen; sich flüchten. [arm werden.
прибідні́-ти, p. v. I. A.*), c. w.
прибі́жище, n. II., Zuflucht.
при́бір, m. I., (2. s. -у), Ausstattung; Apparat, Mittel.
прибі́(г)-чи, p. v., -а́ти. [Leib-.
прибі́чний, adj., Neben-, Seiten-,
приближá-ти, v. I. A., nähern.
прибли́ж-и́ти, p. v. II. A.*), -жа́ти.
прибл́уда, m. = f. I., Hergelaufener. [schwichtigen.
прибо́рка-ти, p. v. I. A., be-

приб-ра́ти, p. v., -ира́ти.
прибува́ти, v., an-, hinzu-kommen; zunehmen; sich (ver)mehren.
прибудо́ву-вати, v. I. A.*), (hin-) zubauen.
прибуд-ува́ти, p. v., -о́вувати.
прибуте́, n. IV., Ankunft.
прибу́-ти, p. v., -ва́ти.
прибу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zu-wachs, -nahme.
прива́б-ити, p. v. II. A.*), -люва́ти.
прива́блю-вати, v. I. A.*), an-, her-, ver-locken.
прива́бний, adj., verlockend.
привал-и́ти, p. v., -юва́ти.
прива́лю-вати, v. I. A.*), an-, heran-wälzen, bedecken (mit schwerem Gegenstand).
при-ве́зти, p. v., -вози́ти.
приверже́н(е)ць, m. II., Anhänger.
привер-ну́ти, p. v., -та́ти.
приверта́ти, v., zurückgeben, herstellen.
при-ве́сти, p. v., -води́ти.
привива́-ти, v. I. A., dazuwickeln, anbinden.
при́вид, m. Erscheinung, Traumbild.
привиджа́-ти ся, v. I. A., vorkommen, dünken.
привид-і́ти ся, p. v., -жа́ти ся.
приви́дний, adj., scheinbar.
привика́-ти, v. I. A., sich gewöhnen.
приви́клий, adj., gewohnt.
приви́кн-ути, p. v. I. B., (prt. приви́к, -ла), привика́ти.
привин-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), привива́ти.
приви́тане, n. IV., Begrüßung.
привита́ти, p. v., begrüßen.
при́вич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Gewohnheit.
приви́-чний, adj., -клий.
при́від, m. I., (2. s. -у), Anleitung, Unterweisung.
при́віз, m., Zu-, Ein-fuhr.
при́віс-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Anhängsel.
привіва́-ти, v. I. A., heranwehen.
приві́т, m. I, (2. s. -у), Gruß.
приві́т-ли́вий, -ний, adj., freundlich, leutselig.
приві́тли́вість, f. V., Freundlichkeit, Leutseligkeit.
приві́-яти, p. v., -ва́ти.
привласт-и́ти, p. v. II. A., (prt. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний, привла́щувати.
привла́щу-вати, v. I. A.*), sich aneignen, an sich reißen.
приводи́ти, v., hinzu-, herbeiführen, -bringen.
привози́ти, v., zuführen, bringen (zu Wagen).
приволочи́ти, p. v., herbeischleppen; zueggen.
при́вязь, f. V., Band, Strick, Kette u. dgl.
привя́занність, f. V., Anhänglichkeit.
привяз-а́ти, p. v., -увати.
привя́зу-вати, v. I. A.*), anbinden, fesseln, anhängen.
привя́лий, adj., verwelkt.
привя́нути, p. v., e. w. welken.
при́гад-ка, f., Erinnerung.
пригад-а́ти, p. v., -увати.
прига́ду-вати, v. I. A.*), erinnern.
приганя́-ти, v. I. A., пригони́ти.
при́гар(о)к, m. I.*), das Angebrannte.
пригаса́-ти, v. I. A., langsam verlöschen.
прига-си́ти, p. v., -шувати.
прига́шу-вати, v. I. A.*), e. w. löschen (dämpfen).
пригвозди́ти, p. v., annageln.
пригина́-ти, v. I. A., um-, ein-, biegen.
пригі́дний, adj., dienlich, günstig, nützlich.
пригі́дні́сть, f. V., Tauglichkeit, Nutzen.

пригін, m. I. (2. s. -у) Auf-, An-trieb.
прйгір(о)к, m. I.*), Bergvorsprung.
приглаáджу-вати, v. I. A.*), zu-glätten, -kämmen.
приглáд-ити, p. v., -жувати.
приглуш ити, p. v., -увати.
приглýшу-вати, v. I. A.*), be-täuben, ersticken.
приглядáти ся, v., zu-sehen, schauen, betrachten.
пригля́-нути ся, p. v., -дáти ся.
при-гнáти, p. v., -гонйти.
пригнé-сти, p. v., -тáти.
пригнетá-ти, v. I. A., zu-, be-, drücken.
пригнéт, m. I., (2. s. у), Druck.
приг-нýти, p. v., -инáти.
приговор-йти, p. v., -ювати.
пригсвóрю-вати, v. I. A.*), zureden.
пригóда, f. I., Zu-, Vor-fall, Abenteuer; Not, Unglück.
пригодйти, p. v., darbieten.
пригóдом, adv., nach einiger Zeit.
приголомш-йти, p. v. II. A.*), betäuben.
приголубйти, p. v., liebkosen.
пригонйти, v., herbei-, zu-, treiben.
пригорíти, p. v., anbrennen.
пригор-нýти, p. v., -тáти.
пригортá-ти, v. I. A., an sich scharren, (ziehen, drücken), ся sich anschmiegen.
прйгорща, f. IV., beide Hohlhände.
приготóва, f. I., Vorbereitung.
приготóв-ити, p. v., -ля́ти.
приготовля́-ти, v. I. A., vor-, zu-bereiten.
пригравá-ти, v. I. A., dazuspielen.
пригр-ебстй, p. v., -ібáти.
прйгрив-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Vorspiel.
пригрíбá-ти, v. I. A., zuscharren.
пригрівá-ти, v. I. A., auf-, er-, (e. w.) wärmen.
придавáти, v., hinzugeben; bei-messen; ся taugen, passen; sich treffen.
придав-йти, p. v., -лювати.
придáвлю-вати, v. I. A.*), an-, zu-, unter-drücken.
придá-лий, adj., -тний.
прйдане, n. = adj., Mitgift.
придá-ти, p. v., -вáти.
придáтний, adj., brauchbar, tauglich.
придáтнíсть, f. V., Tauglichkeit, Brauchbarkeit.
придбáти, p. v., erwerben, verschaffen.
придéрж-ати, p. v., -увати.
придéржу-вати, v. I. A.*), auf-, an-halten; ся sich (woran) halten.
придйб-ати, p. v. I. A., er-tappen, -wischen.
придив-йти ся, p. v., -ля́ти ся.
придивля́-ти ся, v. I. A., пригля́дáти ся.
прйдих, m., Vorhauch.
придихóвий, adj., gehaucht.
придíл-йти, p. v., -я́ти.
придíля́-ти, v. I. A., zu-teilen, -weisen.
придобр-йти ся, p. v. II. A., -ювати ся.
придóбрю-вати ся, v. I. A.*), um die Gunst buhlen.
придолйнка, f. I.*), (2. pl. ок), kl. Tal.
придопт-áти, p. v. II. A., (prt. -*чу*, imp. -*чй*, prt. -áв) -увати.
придóпту-вати, v. I. A.*), nieder-treten, zustampfen.
придорóжний, adj., am Wegen gelegen.
придрімáти ся, p. v., schlummern.
придýм-ати, p. v., -увати.
придýму-вати, v. I. A.*), er-sinnen, finden.
придýрковатий, adj., blöd.
приду-сйти, p. v., -шувати.

придушу-вати, v. I. A.*), niederdrücken; dämpfen, ersticken.
приєм, m. I., (2. s. -у), Aufnahme, Empfang.
приємний, adj. angenehm.
приємніcть, f. V., Annehmlichkeit.
при-жати, p. v., (prs. жму. etc.), -тиснути.
прижмур-ити, p. v., -ювати.
прижмурю-вати, v. I. A.*), zudrücken.
призабути, p. v., e. w. vergessen.
призбир-ати, p. v., -увати.
призбиру-вати, v. I. A.*), aufsammeln.
при-звати, p. v., -зивати.
призвича-їти, p. v. I. A., (prt. -їв vp. -єний), -ювати.
призвичаю-вати, v. I. A.*), (an)gewöhnen. [laubnis.
призвіл, m. I., (2. s. -у), Er-
призвол-ити, p. v., -яти.
призволяти, v., erlauben.
приземковатий, adj., niedrig, untersetzt.
приземок, m. I.*), von niedriger (untersetzter) Statur.
приземний, adj., grundständig.
призив, m. I., (2. s. -у), Ruf, Einladung.
призива-ти, v. I. A., an-, herbeirufen; einladen.
призивний, adj., Einberufungs-,
призира-ти ся, v. I. A., приглядати ся.
призна-вати, v. I. A.*), an-, zuerkennen; zugeben; ся bekennen, gestehen.
признак, m., Merkmal. [folg.
признака, f. I.*), Fortschritt, Er-
призна-ти, p. v., -вати.
признача-ти, v. I. A., bestimmen; anmerken.
признач-ити, p. v., -ати.
призрак, m. I.*), Phantom.
призріти, p. v., дозріти.
приймак, m. I.*), (2. s. -а). Pflegesohn.
прийма-ти, v. I. A., an-, aufnehmen. [Pflegetochter.
приймач-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
приіменник, m., Vorwort.
прийм-ити, p. v., -ати.
прий-ти, p. v. I. B., (prs. -ду, imp. -ди, prt. -йшов), приходити.
приїзд, m. I., (2. s. -у), Ankunft.
приїзджа-ти, v. I. A., gefahren kommen.
приїзд-ити, v., -жати.
приїз-дний, -жий, adj., angekommen, zugereist.
приї-хати, p. v., -зджати.
приказ, m. I., (1. s. -у), Befehl.
приказ-ати, p. v., -увати.
приказка, f., Spruch; Fabel; Anekdote. [befehlen; wehklagen.
приказу-вати, v. I.*), dazusagen;
прикид-ати, v., -увати.
прикиду-вати, v. I. A.*), hinzu, bewerfen; verschütten; ся sich stellen (verwandeln).
прики-нути, p. v., -дувати.
прикипа-ти, v. I. A., ankleben; festsieden.
прикип-іти, p. v., -ати.
приклад, m. I., (2. s. -у), Beispiel, н. пр., z. B.
приклада-ти, v. I. A., an-, hinzulegen, -setzen; zusammenstellen.
приклад-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Zu-
прикле-їти, p. v., -ювати. [satz.
приклею-вати, v. I. A.*), anleimen.
прикликá-ти, v. I. A., herbeirufen.
приклик-ати, p. v., -ати.
приклон-ити, p. v., -ювати.
приклоню-вати, v. I. A.*), nieder-, dazu-beugen, -neigen; geneigt machen; ся zuwillen (geneigt)sein.

приклонний, adj., geneigt, gewogen.
приклонник, m. I.*), Anhänger.
приклонність, f. V., Geneigtheit, Gewogenheit.
приключа-ти ся, v. I. A., vorfallen, geschehen. [-ати ся.
приключ-ити ся, p. v. II. A.*),
приключка, f., Gelegenheit, Anlaß.
прикликати, v., niederknien.
приклик-нути, p. v., (prt. прикляк), -ати. [schaft.
прикмета, f. I., Merkmal, Eigen-
прикметник, m. I.*), Eigenschaftswort. [schmieden.
приковy-вати, v. I. A.*), -an-
приколень, m. II., kl. Pflock.
прикоп-ати, p. v., -увати.
прикопу-вати, v. I. A.*), dazu-ein-graben.
прикоро-тити, p. v., -чувати.
прикорочу-вати, v. I. A.*), verkürzen; einschränken.
прикраса, f., Schmuck, Verschönerung.
прикра-сити, p. v., -шати.
прикраша-ти, v. I. A.*), schmücken; beschönigen.
прикрашу-вати, v. I. A.*), прикрашати.
прикривало, n. I., Decke.
прикрива-ти, v. I. A., be-, zu-, ver-decken; beschützen; bemänteln.
прикрий, adj., steil; lästig, widrig, unangenehm.
прикри-ти, p. v., -вати.
прикріп-ити, p. v., -лювати.
прикріплю-вати, v. I. A.*), anheften, -nageln; befestigen.
прикрість, f. V., Unannehmlichkeit; Verdruß.
прикро-їти, p. v. II. B., (imp. -крій, vp. -кроєний), -ювати.
прикрою-вати, v. I. A.*), zuschneiden.
прикру-тити, p. v., -чувати.
прикручу-вати, v. I. A.*), zudrehen.
прик-увати, p. v., -овувати.
прикур-ити, p. v., -ювати.
прикурю-вати, v. I. A.*), räucherig machen.
прику-сити, p. v., -шувати.
прикушу-вати, v. I. A.*), zu-, ver-, ein-beißen.
прилагода, f. I., Vorbereitung.
прилагоджу-вати, v. I. A.*), vorbereiten.
прилагод-ити, p. v., -жувати.
прилад, m. I., (2. s. -у), Vorrichtung, Apparat.
приладжу-вати, v. I. A.*), zurichten, -passen.
прилад-ити, p. v., -жувати.
прилад-нати, p. v., -ити.
прилазити, v., hinzukriechen.
приластити, p. v., ver-, an-locken; ся sich einschmeicheln.
прилеглий, adj., neben-, anliegend, Neben-.
приле-стити ся, p. v., -щувати ся.
прилес[т]ний, adv., verführerisch.
прилет, m., Heranfliegen.
прил-етіти, p. v., -літати.
прилещу-вати ся, v. I. A.*), sich einschmeicheln.
прилив, m. I., (2. s. у), Flut.
прилиз-ати ся, p. v., -увати ся.
прилизу-вати ся, v. I. A.*), sich schniegeln.
при-линути, p. v., -летіти.
прилипа-ти, v. I. A., sich ankleben (anhängen).
прилипний, adj., anhaftend.
прилипність, f. V., Adhäsion.
прилип-нути, p. v., (prt. прилип), -ати).

прилйчний, adj., anständig.
прилйчність, f. V., Anständigkeit.
при-лїзти, p. v., -лазити.
прилїп-йти, p. v., -лювати.
прйлїп-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), цїлýшка.
прилїплю-вати, v. I. A.*), ankleben.
прилїтáти, v., geflogen kommen.
прилóга, f. I.*), Beilage.
при-ложйти, p. v., -кладáти.
прилуч-йти, p. v., -увати.
прилýчу-вати, v. I. A.*), verbinden, -einigen, beilegen; ся sich anschließen.
прилюдний, adj., öffentlich.
прилюдність, f. V., Öffentlichkeit.
прилютувáти, p. v., anlöten.
прилягáти, v., angrenzen, anschließen; sich befleißen.
приля(г)-чй, p. v., -áти.
прима-їти,?p. v., -ювати.
примáна, f., Lockmittel.
приман-йти, p. v., -ювати.
примáн-лйвий, -ний, -чйвий, adj., verlockend. [locken.
примáню-вати, v. I. A.*), ver-
прима-стйти, p. v., -щувати.
примáщу-вати, v. I. A.*), zuschmieren.
примáю-вати, v. I. A.*), mit Laub schmücken.
примéжний, adj., Neben-.
примерзá-ти, v. I. A., anfrieren.
примéрз-нути, p. v., -áти.
примеркá-ти, v. I. A., dunkler werden.
примéрк-нути, p. v., -áти.
прим-éсти, p. v., -ітáти.
примикá-ти, v. I. A., e. w. schließen.
примил-йти ся, p. v., -яти.
примиля-ти ся, v. I. A., sich einschmeicheln.
примир-йти, p. v., -яти. [söhnen.
примиря-ти, v. I. A., ver-, aus-
прймів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Sprichwort; Beschwörung.
примівниця, f. II., Beschwörerin.
примін-йти, p. v., -ювати.
приміню-вати, v. I. A.*), anpassen, richten. [н. пр. z. B.
прймір, m. I., (2. s. -у), Beispiel:
примір-ити, p. v., -яти.
примірю вати, v. I. A.*), an-, zu-messen; zielen.
примір-яти, v., -ювати. [-giltig.
прймірний, adj., muster-haft,
примірник, m. I.*), Exemplar.
примірність, f. V., Mustergiltigkeit.
примі-стйти, p. v., (vp. -щений), -щувати.
примітá-ти, v. I. A., hinzu-, e. w. -fegen, -kehren.
примі-тйти, p. v., -чáти.
прйміт-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Anmerkung. [nehmbar.
примітний, adj., merklich, wahr-
примічá-ти, v. I. A., an-, bemerken.
приміш-áти, p. v., -увати.
примішу-вати, v. I. A.*), hinzu-, bei-mengen.
прйміш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок) Beimischung. [teilhabend.
прймішний, adj. beigemengt,
приміщу-вати, v. I. A.*), an-, unter-bringen. [примикáти.
примкн-ýти, p. v. I B., (prt. -ýв),
примóв-ити, p. v., -ляти.
примовля-ти, v. I. A., zureden; beschwören.
примóре, n. IV., Seeküste. [Frost.
прймороз(о)к, m. V.*), leichter
примóрский, adj., am Meere gelegen.
примо-стйти, p. v., -щувати.
примóщу-вати, v. I. A.*), Platz finden (nehmen). [mauern.
примурóву-вáти, v. I. A.*), an-

примур-увáти, p. v., -óвувати.
прúмус, m., Zwang.
примýс-ити, p. v. II. A., (imp. -ь, prt. 1. s. -*шу*; vp. -*шений*), примýшувати. [вати.
примýшу-вати, v. I. A.*), сúлу-
прúмхи, pl. f. I. Launen.
примховáтий, adj., launisch.
примчáти, p. v., herbeieilen.
принáгідно, adv., gelegentlich.
принáда, f. I., Reiz, Verlockung.
принáджу-вати, v. I. A.*), ver-, an locken, reizen.
принáд-ити, p. v., -жувати.
принáд-ливий, -ний, adj., verlockend, reizend. [reiz.
принáдність, f. V., Anmut, Lieb-
принадоб-úти ся, p. v., -ляти ся.
принадоблá-ти ся, v. I. A., zustatten kommen.
принáйм-і, -нї, -еньше, adv, wenigstens.
приналéжати, v., (an-)gehören.
приналéжний, adj., gehörig, gebührend. [Zuständigkeit.
приналéжність, f. V., Zubehör;
приневóл-ити, p. v., -ювати.
приневóлю-вати, v. I. A.*), сúлувати.
прине пáсти, p. v., піду-.
при-нéсти, p. v., -носúти.
принимá-ти, v. I. A., приймáти.
принорòв-úти, p. v., -ляти.
приноровлá-ти, v. I. A., anpassen.
принóс, m. I., (2. s. -у). Opfergabe.
приносúти, v., (herbei-, -ein-)-tragen, -bringen.
принýда, f. I., Zwang.
принýдити, p. v., присúлувати.
принýка, f. I.*), Antrieb, Anregung.
принц, m. I., (-úзна, f. I.,) Prinz(essin).
при-нáти, p. v., -нимáти.
приобіцю-вати, v., versprechen.
приобіц-áти, p. v., -ювати.
приодівá-ти, v. bekleiden.
приодї-ти, p. v., -вáти.
прио-падáти, v., піду-.
приопá-сти, p. v., -дáти.
приор-áти, p. v., -ювати.
приóрю-вати, v. I. A.*), einackern
приоставáти ся, v., zurückbleiben
приостá ти, p. v., -вáти.
припадáти, v., (be-)fallen, bedecken; ent-, vor-fallen.
припадкóвий, adj., zufällig.
припадкóвість, f. V., Zufälligkeit
припáд(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zufall.
при-пáзити, p. v., -пильнувáти.
при-пéрти, p. v., -пирáти.
при-печú, p. v., -ікáти.
припильнувáти, p. v., wachsames Auge haben.
припилувáти, p. v., beschleunigen
прúпин, m. I., (2. s. -у), Einhalt.
припинá-ти, v. I. A., an-heften, -hängen.
припинúти, p. v., anhalten.
припирá-ти, v. I. A., an drücken; -stoßen, -grenzen; in die Enge treiben. [schrift.
прúпис, m. I., (2. s. -у), Vor-
припис-áти, p. v., -увати.
припúсу-вати, v. I. A.*), (hin-) zu-, vor-schreiben.
припізн-úти ся, p. v., -áти ся.
припізнá-ти ся, v. I. A., sich verspäten.
припікá-ти, v. I. A., stark rösten (backen, brennen). [Ofen.
прúпіч(о)к, m. I.*), Beimauer am
приплéска-ти, p. v. I. A., приплїскувати.
прúплив, m. I., (2. s. -у), Flut.
припливáти, v., heran schwimmen; -fließen; einfallen.
приплú-сти, p. v., -вáти.
приплїску-вати, v. I. A.*), glatt schlagen; Beifall klatschen.

приплїшйти, p. v., verkeilen.
прйплóд(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zuwachs an Tieren.
приплющити, p. v., zudrücken.
прип-нйти, p. v., -инáти.
приповідáти, v., (Zutreffendes) sagen. [Sprichwort.
прйповід-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
прйповість, f. V., Prophezeiung.
припові-сти, p. v., -дáти.
приподóбати ся, p. v., gefallen.
при-поминáти, v., -гáдувати.
припóна, f. I., Gängelband.
припорош-йти, p. v., -увати.
припорóшу-вати, v. I. A.*), bestäuben.
припорýка, f. I.*), Empfehlung.
припочивáти, v., e. w. rasten (ruhen). [Rast, Ruhe.
припочйн(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
припоч-й[ну]ти, p. v. I. B., (prt. почйн у, imp. -ь, prt. почйв), -ивáти.
припрáва, f. I., Zutat, Würze.
припрáв-ити, p. v., -ляти.
приправлй-ти, v. I. A., an-machen, -passen; zubereiten, würzen.
припровáджу-вати, v. I. A.*), приводйти.
припровáд-ити, p. v., -жувати.
припро-сити, p. v., -шувати.
припрóшу-вати, v. I. A.*), viel bitten (zum Essen etc.)
припрягá-ти, v. I. A., dazuspannen.
припря(г)-чй, p. v., -áти.
прйпус-к, m. I.*), -т, m. I., (2. s. -у), Zulassung. [zugeben.
припускáти, v., dazu-, zu-lassen,
припус-тйти, p. v., -кáти.
прир-ечй, p. v., -ікáти.
прирівн-áти, p. v., -ювати.
прирівню-вати, v. I. A.*), vergleichen.
приріз-ати, p. v., -увати.
прирізу-вати, v. I. A.*), zuschneiden. [geloben.
прирікá-ти, v. I. A., versprechen,
прйріст, m., Zuwachs.
прироб-йти, p. v., -ляти.
приробля-ти, v. I. A., erarbeiten, anmachen. [робляти.
прирóблю-вати, v. I. A.*), при-
прирóда, f. I., Natur.
прирóджу-вати, v. I. A.*), hinzu schaffen, erzeugen.
природ-йти, p. v., -жувати. [boren.
прирóдний, adj., natürlich, ange-
природопйсь, f. V., Naturkunde.
природопйсний, adj., naturkundlich. [zunehmen.
приростá-ти, v. I. A., anwachsen,
прирост-й, p. v., -áти. [legen.
прирýчний, adj., handlich; ge-
присáджу-вати, v. I. A.*), ansetzen; heranstürzen.
присад-йти, p. v., -жувати.
присьвідчйти, p. v., bezeugen.
присьві-тйти, p. v., -чувати.
присьвíчу-вати, v. I. A.*), dazu-, vor leuchten.
присво-їти, p. v., -ювати.
присвóю-вати, v. I. A.*), aneignen.
присьвя-тйти, p. v., -чувати.
присьвячу-вати, v. I. A.*), widmen.
присилá-ти, v. I. A., zu schicken, -senden.
присил-йти, p. v., -ювати.
прйсил-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Sendung.
присйлувати, p. v., zwingen.
присйлю-вати, v. I. A.*), anhängen, -binden.
присйпати, p. v., присипáти.
присипá-ти, v. I. A., zuschütten.
присиплй-ти, v. I. A., einschläfern.
присихá-ти, v. I. A., zutrocknen.
присїдáти, v., sich auf etwas setzen; sich ducken, sich zu jemand setzen.

присїка-ти ся, p. v. I. A., sich anhängen.
присїл(о)к, m. I.*), Weiler.
присї-сти, p. v., -дати.
приск, m. I.*), (2. s. -у), glühende Kohlen. [springen.
прискаку-вати, v. I. A.*), hinzu-
прискарж-ити, p. v., -увати.
прискаржу-вати, v. I. A.*), anklagen. [sprühen, knistern.
приска-ти, v. I. A., spritzen,
прискйй, adj., hitzig, aufbrausend.
прискор-йти, p. v., -яти. [gen.
прискоря-ти, v. I. A., beschleuni-
приск-очити, p. v., -акувати.
прискулити, p. v., zukneifen
прис-лати, p. v., -илати. [(Augen).
прислїве, n. IV., Sprichwort.
прислїп(к)уватий, adj., kurzsichtig. [Dienst.
прислуга, f. I.*), Bedienung;
прислугу-вати, v. I. A.*), dienen; Dienst (Gefälligkeit) erweisen; zustehen.
прислу-жити, p. v., -гувати.
прислужний, adj., zustehend, gebührend. [-ця, f. II., -in.
прислужни-к, m. I.*), Diener-;
прислужнїсть, f. V., Dienstfertigkeit.
прислух-ати ся, p. v., -увати ся.
прислуху-вати ся, v. I. A.*), horchen, lauschen, zuhören.
присмаж-ити, p. v., -увати.
присмажу-вати, v. I. A.*), e. w. rösten. [m. I.*), dim.
присма-к, m., Leckerbissen; -ч(о)к,
присмака, f. I.*), Gewürz, Zutat.
присмал-йти, p. v., -ювати.
присмалю-вати, v. I. A.*), anbrennen.
присмерк, m., Abenddämmerung.
присмирї-ти, p. v. I. A., demütiger (ruhiger) werden. [scheinen.
присни́ти ся, v., im Traum er-
присиїтйти ся, p. v., schimmlig (rostig) werden.
при-сохнути, p. v., -сихати.
приспа, f. I., Gesimse zum Sitze an Außenwänden.
при-спати, p. v., -сипляти.
приспіва-ти, v. I. A., anlangen; herannahen. [singer
присьпіву-вати, v. I. A.*), dazu
приспї-ти, p. v., -вати.
приспїша-ти, v. I. A., beschleunigen; hinzueilen.
приспїш-йти, p. v., -ати.
приспор-йти, p. v., -яти.
приспоря-ти, v. I. A., herbeischaffen; fördern.
приспособ-ити, p. v., -ляти.
приспособля-ти, v. I. A., anstallen, einrichten; zupassen.
присиса-ти ся, v. I. A., sich fest saugen.
прис-сати ся, p. v., -исати ся.
пристав, m. I., Schaffner.
пристава, f. I., Zustellung, Lieferung.
приставати, v., anlegen; stehen bleiben; sich anschließen; passen. [Zusatz.
пристав-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
приставний, adj., angelegt.
пристайний, adj., kongruent.
пристайнїсть, f. V., Kongruenz.
присталий, adj., passend, entsprechend. [platz.
пристань, f. V., Hafen, Landungs-
пристан[ов]ище, n. II., Zufluchtstätte) [Ruhe, Raste.
пристанов(о)к, m. I., (2. s. -у),
пристарати, p. v., besorgen, erwerben. [ältlich.
пристар-ілий, -куватий, adj.,
приста-ти, p. v., -вати.
пристая, m. = f. III., Zugelaufener.
пристебнувати, p. v., ansteppen.

пристигá-ти, v. I. A., reif werden, [reifen.
пристúг-нути, p. v., -áти.
пристúглий, adj., reif, зрíлий.
пристóйний, adj., geziemend, passend.
прúстрасть, f., Leidenschaft.
прúстрастний, adj., leidenschaftlich.
пристращá-ти ся, v. I. A., leidenschaftlich ergeben sein.
пристригá-ти, v. I. A., e. w. ab-scheren, -schneiden.
пристрú(г)-чи, p. v., -áти.
пристрíй, m., Organ, Vorrichtung.
пристрíт, m., böser Blick (Zufall).
пристрíтити, p. v., bezaubern.
пристро-íти, p. v., -ювати.
пристрóю-вати, v. I. A.*), zubauen; ausschmücken, aufputzen.
пристудúти, p. v., e. w. abkühlen.
прúступ, m. I., (2. s. -у), Zu-, Bei-tritt; Sturmangriff.
приступáти, v., hinzu-, heran-, bei-, darauf-treten; befallen.
приступ-úти, p. v., -áти.
пристýпний, adj., zugänglich, leutselig. [keit, Leutseligkeit.
пристýпнiсть, f. V., Zugänglich-
присувáти, v., an-rücken, -schieben.
прúсуд, m., Urteilsspruch.
присýджу-вати, v. I. A.*), Urteil fällen; verurteilen.
присуд-úти, p. v., -жувати.
присý-нути, p. v., -вáти. [gegen.
присýтний, adj., anwesend, zu-
присýтнiсть, f. V., Anwesenheit, Gegenwart.
присюди, pl. m. I., Kniebeuge.
присяга, f. I.*), Eid, Schwur.
присягáти, v., schwören.
присá-глий, -жний, adj., beeidet, geschworen(-er). [-áти.
присяг-нýти, p. v., (prt. присáг),
прита-íти, p. v., -ювати.
притакн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), притáкувати. [beipflichten.
притáку-вати, v. I. A.*), ja sagen,
притаскáти, p. v., herbeischleppen.
притахá-ти, v. I. A., verlöschen, nachlassen.
притах-нýти, p. v., -áти.
притáю-вати, v. I. A.*), verheimlichen, -hehlen; ся sich ver-stellen, -stecken.
притвор-úти ся, p. v., -яти.
притворá-ти ся, v. I. A. sich (ver)stellen. [herantrollen.
прителéпати ся, p. v., sich
при-тéрти, p. v., -тирáти.
при-течúй, p. v., -тїкáти. [stellung.
притúка, f. I.*), Vorwurf, Aus-
притикáти, v., anstoßen, berühren. [schneiden.
притинá-ти, v. I. A., ab-, zu-
притирá-ти, v. I. A., e. w. abreiben.
прúтиск, m., (Nach-)Druck.
притискá-ти, v. I. A., (an-, auf-, be-, zu-)drücken.
притис-нýти, p. v., -кáти.
притихá-ти, v. I. A., still werden, nachlassen.
притúх-нути, p. v., -áти.
притїкáти, v., herbei-fließen, -laufen.
приткá-ти, p. v. I. A., zustopfen.
притлýм-ити, p. v., -ляти.
притлумлá-ти, v. I. A., niederdrücken, -schlagen, ersticken.
прúтьм-а, -óм, adv., plötzlich; dringend.
притьмúти, p. v., verdunkeln.
притóка, f. I.*), Neben-, Zu-fluß.
притолóч-ити, p. v., -увати.
притолóчу-вати, v. I. A.*), nieder-, fest-treten. [-сýтний.
при-тóмний, adj., bei Besinnung;

при-томність, f. V., Besinnung; -сутність.
притоп-тати, siehe придоптати.
приточ-йти, p. v., -увати.
приточу-вати, v. I. A.*), herbeiwälzen, rollen; hinzu-fügen, anstückeln; anführen.
притраф-ити ся, p. v., -ляти ся.
притрафляти ся, v., sich treffen.
притрим-ати, p. v., -увати.
притриму-вати, v. I. A.*), придержувати.
притула, f. I., Anbau.
притул-йти, p. v., -ювати.
притул(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zufluchtsort, Obdach.
притулю-вати, v. I. A.*), andrücken, -schmiegen; -bauen.
притуп-йти, p. v., -ляти.
притупіти, p. v., stumpf werden.
притупля-ти, v. I. A., stumpf machen (ся werden). [Gleichnis.
притча, f. IV., Begebenheit;
притягати, v., an-, zu-, herbeiziehen.
притяг-нути, p. v., -ати.
прит-яти, p. v., -инати.
приул(о)к, m. I.*), Gassenecke.
приупадати, v., verfallen, herabkommen. [gang.
приупадок, m., Verfall, Nieder-
приупа-сти, p. v., (imp. -дь! -дати,
приуч-йти, p. v., -увати.
приучу-вати, v. I. A., abrichten, lehren; ся dazu-, er-lernen.
прихапцем, adv., hastig.
прихвал-йти, p. v., -ювати.
прихвально, adv., prahlerisch.
прихвалю-вати, v. I. A.*), anpreisen.
прихвост(е)нь, m. II., Schleppenträger.
прихил-йти, p. v., -яти.
прихильний, adj., geneigt, günstig.
прихильник, m. I.*), Anhänger.
прихильність, f. V., Zuneigung, Gunst.
прихиля-ти, v. I. A., hinneigen.
прихід, m., Ankunft; Einnahme; Pfarre.
прихов-ати, p. v., -увати.
прихов(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Zu-zucht, -wachs.
прихову-вати, v. I. A.*), aufbewahren; -ziehen, züchten.
приходити, v., kommen, vorkommen.
приходник, m. I.*), Pfarrer.
прихожа, f. = adj.; Vorzimmer.
прихожий, adj., Ankömmling, Fremdling. [(fest)zugreifen
прихопити ся, p. v., gierig
прицїлй-ти ся, p. v., яти ся.
прицїляти ся, v., aufs Korn nehmen, zielen.
прича-їти ся, p. v. II. B., sich ducken, lauern.
причал-йти, p. v. II. A., landen
причарувати, p. v., an sich zaubern.
прича-стити, p. v., -щати.
причастний, adj., teilnehmend.
причаща-ти, v. I. A., Kommunion erteilen, ся Kommunion empfangen. [ок), Anhängsel
причепа, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl
причеп-йти, p. v., -ляти.
причепляти, v. I. A., an-hängen, -heften, -klammern.
прич-есати, p. v., -ісувати.
причет, m. I., (2. s. -у), Gefolge.
причикн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), niederhocken.
причина, f. I., Ursache, Grund.
причин-йти, p. v., -яти.
причинний, adj., verzaubert.
причиновий, adj., ursächlich.
причиновість, f. V., Ursächlichkeit. [Zu-gabe, -satz.
причин(о)к, m. I.*), (2. s. -у),

ичиня-ти, v. I. A., zu-machen, -geben, -setzen; ся beitragen
ичисл йти, p. v., -ятп.
ичисля-ти, v. I. A., anrechnen.
ичіл(о)к, m. I.*), Giebel.
ичілковий, adj., Giebel-.
и-чіпйти, siehe -чепйти.
ичіпність, f. V., Adhäsion.
ичісу-вати, v. I. A.*), zukämmen. [glaube zu hören.
ичув-áє ся, v. I. A., мені ich
йчуд, на п., wunder-bar, -voll.
ичуте́, n, Vorgefühl.
ичує ся, p. v., причуває ся.
йшва, f. I., Schuh-Oberleder.
ишéл(е)ць, m. II., прихожий.
ишивá-ти, v. I. A., annähen.
иший ти, p. v., -вáти.
йш ка, f. I.*), (2. pl. -óк), пряжка.
ишпил йти, p. v., -ювати.
ишпйлю-вати, v. I. A.*), an-, zu-, ein-heften. [schrauben-
ишрубóву вати, v. I. A.*), an-
ишруб-увáти, p. v., -óвувати.
иштукувáти, p. v., anstückeln.
ищ, m. IV., (2. s. -á), Blase, Wimmerl; -ик, m. I.*), dim.
ищеп йти, p. v., -ляти.
ищепля́-ти, v. I. A., anpropfen; einimpfen. [Schuhfleck.
йщіп-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
иют, m. I., Obdach, Hort.
йязнь, f. V., Freundschaft.
йязний, adj., freundlich.
иятель, m. II., Freund, -ка, f. I.*), (2. s. -óк), -in.
иятéльский, adj., freundschaftlich.
иятéльство, n. I., Freundschaft.
иятний, u. dgl., siehe приємний etc. [Zuname.
ізви ско, n. I.*), -ще, n. II.,
ірва, I., durchbrochener Damm u. dgl.
прісний, adj., ungesäuert.
прі ти, v. I. A., schwitzen.
пріч = проч.
про, präp. 4, wegen, halben, durch; für, um, zu; von, über, nach.
про-, durch-, über-, vorbei-, be-, aus-, heraus-, ver-.
прóба, f. I., Probe, Versuch.
пробачá-ти, v. I. A., entschuldigen, verzeihen.
пробáч-ити, p. v., -áти.
пробивá-ти, v. I. A., durchschlagen, -stoßen, -bohren, -stechen.
пробирá-ти, v. I. A., wegräumen; ся durch-dringen, -drängen.
пробй-ти, p. f., -вáти.
прó-бі(г), int., bei Gott! [-laufen.
пробігáти, v., vorüber-eilen,
пробій, m, Durchbruch.
пробі(г)-чи, p. v., -áти.
прóблиск, m. I.*), (2. s. -у), Erglänzen, Schimmer.
проблукáти, p. v., durchirren.
прóбний, adj, Probe-.
проб-рáти, p. v., -ирáти.
пробрехáти ся, p. v., sich verschnappen. [aufhalten; leben.
пробувáти, v., verweilen, sich
прóбу-вáти, v. I. A.*), probieren; versuchen.
пробу́джу-вати, v. I. A.*), erwecken; ся erwachen.
пробуд-йти, p. v., -жувати.
пробу́-ти, p. v., -вáти.
пробу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Existenz, -Leben.
провáд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений, imp. -ь), führen, (ge-)leiten.
провáл, m. I., -е, n. IV., -ина, f. I., Kluft, Abgrund.
провáлистий, adj., zerklüftet.
провал-йти, p. v., -ювати.

прова́лю-вати, v. I. A.*), einschlagen; ся (hin)ein-stürzen, -fallen.
про-**ве́зти,** p. v., -возйти.
провер-**ті́ти,** p. v., -чувати.
прове́рчу-вати, v. I. A.*), durchbohren.
про́**весна,** f. I., Frühlingsanfang.
про-**вести,** p. v., -водйти.
провйджу-вати, v. I. A.*), Das Gesicht wieder erlangen; erkennen.
провидіне, n. IV., Vorsehung.
про**вйд-іти,** p. v., (imp. -ь!), -жувати. [schulden.
про**вйна,** f. I., Schuld, Ver-
провин-**йти** ся, p. v. -я́ти ся.
провиня́-ти ся, v. I. A., verschulden, schuldig machen, sich vergehen.
провіва́-ти, v. I. A., durchwehen.
про́від, m. I., (2. s. -у), Führung, Leitung, Vorsitz.
про**від-ати,** p. v., -увати
про́віди, pl. m. I., Kundschaft.
провіднйй, adj., leitend.
провіднйк, m. I.*), (2. s. -á), Führer, Leiter.
провідниця, f. II., Führerin.
провіду-вати, v. I. A.*), erfahren, sich erkundigen.
про**вір-ити,** p. v., -ювати.
провір-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Prüfung, Kontrole.
провірю-вати, v. I. A.*), prüfen, kontrolieren.
про**вітр-ити,** p. v., -ювати.
провітрю-вати, v. I. A.*), durchlüften.
про**ві-яти,** p. v., -ва́ти.
провод-а́тор, m. I., -йр, m. II., (2. s, -я́), Führer.
проводжа́-ти, v. I. A., führen, geleiten, begleiten; anführen.
проводйрство, n. I., Führerschaft.
про**вод-йти,** v., -жа́ти.
про**возйти,** v., jemand e. w. fahren.
проволіка́-ти, v. I. A., hin-, verziehen-, -schleppen.
проволі́ч-и́, p. v. I. B., (prt. -к), проволіка́ти. [gerung.
про́воло́ка, f. I.*), Ver-zug, -zö-
прово́рний, adj., gewandt, verschlagen. [abrichten.
про**вчйти,** p. v., eine Lehre geben;
про**гайнува́ти,** p. v., vergeuden, verschwenden.
прога́лина, f. I., Waldblöße, Lücke.
про**ганя́ти,** v., wegjagen, vertreiben, -bannen.
про**гі́н,** m., Durchtrieb.
про**глядати,** v., herausschauen, hindurchsehen.
про**гля́-нути,** p. v., -да́ти.
про-**гна́ти,** p. v., -ганя́ти.
прогнива́-ти, v. I. A., durchfaulen.
про**гни́-ти,** p. v., -ва́ти.
про**гні́вати,** p. v., erzürnen, aufbringen.
про**гнів-йти,** p. v., -ати.
про**говорйти** ся, p. v., sich versprechen (verraten).
про-**гонйти,** v., -ганя́ти.
про**горі́ти,** p. v., hindurchbrennen.
програ-ва́ти, v. I. A.*), (prt. -ва́в, imp. -ва́й), verspielen.
про**гра́-ти,** p. v., -ва́ти.
прогриза́-ти, v. I. A., durchnagen.
про**грйз-ти,** p. v., -а́ти.
про**грішйти** [ся], p. v., (sich ver)sündigen.
про**гуді́ти,** p. v., verhallen.
про́гуль-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Spaziergang, Ausflug.
про**гуля́ти,** p. v., durchbringen, verprassen.
про**дава́ти,** v., verkaufen.

продáв(е)ць, m. II., Verkäufer.
прóдаж, f. V., -а, f. IV., Verkauf.
продáжний, adj. verkäuflich; Verkaufs-; bestechlich.
продáжнiсть, f. V., Verkäuflichkeit; Bestechlichkeit.
прод**á-ти**, p. v., -вáти.
про-**дéрти**, p. v., -дирáти.
продивля́-ти, v. I. A., óчи, sich müde sehen.
продирá-ти, v. I. A., durchreißen.
прóдїл, m. I., (2. s. -у), Haarteilung.
прод**їрáв-ити**, p. v., -люватн.
продїрáвлю-вати, v. I. A., durchlöchern.
про**довб-áти**, p. v., -увати.
продóвбу-вати, v. I. A.*), durchstochern, -meißeln.
продовжá-ти, v. I. A., verlängern; fortsetzen.
про**довж-йти**, p. v., -áти.
прóдовж-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Verlängerung; Fortsetzung.
про**дрімáти** ся, p. v., schlummern.
продрýха-ти ся, p. v., I. A., aufwachen.
прóдув, m. I., (2. s. -у), Luftzug.
продувá-ти, v. I. A., weg-, durchwehen, -blasen.
прод**ý-ти**, p. v., -вáти.
про**жйвá-ти**, v. I. A., (ver-)leben, wohnen, sich aufhalten.
про**жй-ти**, p. v., -вáти.
прожйт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Leben.
прожóра, f. I., Vielfraß.
про**з-вáти**, p. v., -ивáти.
прозивá-ти, v. I. A., (be)nennen, Bei-, Spott-namen geben; ся schimpfen.
прозирá-ти, v. I. A., (hin)durchschauen, -blicken.
прозирн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), прозирáти. [sichtig.
прозiрлйвий, adj., scharf-, vor-
проз-iрнйй, -óрий, -óрний, -рáчний, adj., durchsichtig.
проз-iрнiсть, -óрiсть, -óрнiсть, -рáчнiсть, f. V., Durchsichtigkeit. [-scheinend.
прозорчá[с]тий, adj., durch-sichtig,
прозрiвá-ти, v. I. A., провиджувати.
про**зрí-ти**, p. v., -вáти.
прозябá-ти, v. I. A., hervorkeimen, -wachsen.
про**зяб-нýти**, p. v., -áти.
прой**дйсьвiт**, m., Landstreicher.
прой**мáти**, v., durchdringen; ergreifen.
про**йм-йти**, p. v., -áти.
про**-йтй**, p. v., -ходйти.
проїдá-ти, v. I. A., durch-nagen, -fressen, -dringen; verzehren; ся widerlich werden.
прóїзд, m. I., (2. s. -у), Durchfahrt, -zug.
проїзджá-ти, v. I. A., durch-, vorbei-fahren, -reiten, -reisen.
про**їзд-йти**, v., -жáти.
про**ї сти**, p. v., -дáти.
про**ї-хати**, p. v., -зджáти.
прокажéний, adj., aussätzig.
прокáза, f. I., Aussatz.
про**каз-áти**, p. v., -увати.
прокáзу-вати, v. I. A.*), vorsagen.
про**кидáти**, v., aufräumen; ся auf-wachen, -fahren, -kommen, tauchen.
про**кй-нути**, p. v., -дáти.
проклинá-ти, v. I. A., verfluchen, wünschen. [Verwünschung
проклiн, m. I., (2. s. -у), Fluch,
про**кл-ястй**, p. v., -инáти.
прокл-ятé, n. IV., -iн.
про**кóвтнути**, p. v., verschlucken.
про**кол-óти**, p. v., -ювати.
прокóлю-вати, v. I. A.*), durchstechen.
про**коп-áти**, p. v. -увати.

прокопу-вати, v. I. A.*), durchgraben.
прокорм-йти, p. v., -лювати.
прокормлю-вати, v. I. A.*), ernähren.
прокрада́-ти ся, v. I. A., vorbeischleichen.
прокра́-сти ся, p. v., -да́ти ся.
прокур-йти, p. v., -ювати.
прокурю-вати, v. I. A.*), verrauchen.
пролазйти, v., durchkriechen.
пролежати, p. v., eine Zeitlang liegen.
пролетїти, p. v., durch-, vorbeifliegen, vergehen, -streichen.
пролив, m. I., (2. s. -у), Strom, (Meer-)Enge; Vergießen.
пролива́-ти, v. I. A., vergießen.
пролика́ти, v., (ver)schlucken.
пролик-нути, p. v., -а́ти.
проли́-ти, p. v., -ва́ти.
про-лїзти, p. v., -лазйти.
про-лїта́ти, v., -летїти.
пролїт(о)к, m. I.*), Frühsommer.
пролом, m. I., (2. s. -у), Durchbruch; Einschnitt.
пролом-йти, p. v., -лювати.
проломлю-вати, v. I. A.*), durchbrechen.
пролйти, p. v., -лива́ти.
промавляти = промовляти.
промака́льний, adj., (Nässe) durchlassend.
промака́-ти, v. I. A., Nässe durchlassen.
промах, m. I., (2. u. 7. -у), Fehler.
промахн-ути ся, p. v. I. B., (prt. -ув), sich irren.
проме́жина, f. I., Scharte, Lücke; Grenzstrich.
проме́жний, adj., Zwischen .
про-мести, p. v., -міта́ти.
промива́-ти, v. I. A., waschen; ausspülen.
промигнути, p. v., vorüber-eilen, -huschen.
промикати, p. v., durchraufen.
промина́ти, v., ver-gehen, -streichen.
промин-ути, p. v., -а́ти.
промисл, m. I. (2. s. -у), Gewerb
промисловий, adj., gewerblich.
проми́-ти, p. v., -ва́ти.
промишленник, m. I.*), Gewerbtreibender.
промишля́-ти, v. I. A., sorgen.
проміж, präp. 2. u. 4., unter, zwischen.
промінь, m. II., Strahl.
промінистий, adj., strahlend.
проміню-вати, v. I. A.*), eintauschen.
промін-я́ти, p. v., -ювати.
промір, m. I., (2. s. -у), Durchmesser.
промір-ити, p. v., -ювати.
проміро-вати, v. I. A.*), (durch-)messen.
проміта́-ти, v. I. A., e. w. kehren (fegen).
промова, f., Rede, Aussprache.
промов-ити, p. v., -ля́ти.
промовля́-ти, v. I. A., (anfangen zu)sprechen, reden.
промовч-а́ти, p. v., -увати.
промовчу-вати, v. I. A.*), verschweigen.
промога, f. I.*), Vermögen (etwas zu tun).
промогчи ся, p. v., überanstrengen.
промок-нути, p. v., -а́ти.
промоч-йти, p. v., -увати.
промочу-вати, v. I. A.*), durchnässen.
промул-йти, p. v. II. A., -ювати.
промулю-вати, v. I.*), durchwaschen, -spülen.
промча́ти, p. v., schnell forttragen; ся vorübereilen.
проне́сти, p. v., -носйти.
проника́-ти, v. I. A., durchdringen.
проникливий, adj., durchdringend, -lassend.

проник-нути, p. v., -áти.
проникливість, f. V., Durchlässigkeit.
проносити, v., durch-tragen, -bringen; ся -eilen. [nützt,
проношений, adj., ab-getragen,
пронюхати, p. v., wittern, (heraus)riechen.
про-няти, p. v., -ймáти.
пропадáти, v., verloren, (zugrunde) gehen; vergehen.
пропал-йти, p. v., -ювати.
пропáлю-вати, v. I. A.*), durchbrennen.
пропáмятний, adj., Denk-.
пропáсниця, f. II., Fieber.
прóпасть, f. V., Abgrund.
пропá-сти, p. v., -дáти.
пропáщий, adj., verloren.
пропивá-ти, v. I. A., ver-trinken, -saufen. [fangsbuchstabe.
прóписн-ий, adj., -а бýква Anпропи́-ти, p. v., -вáти.
пропихá-ти, v. I. A., durchstoßen.
проплáкати, p. v., durchweinen.
прóповідь, f. V., Predigt.
проповíдник, m. I.*), Prediger.
проповíдниця, f. II., Kanzel.
проповíду-вати, v. I. A.*), predigen.
пропукáти, v., aufplatzen, bersten.
пропýк-нути, p. v., -áти. [laß.
прóпуск, m. I.*), (2. s. -у), Durchпропускáти, v., aus-, durch-lassen; versäumen.
пропус-тйти, p. v., -кáти
проп-хáти, p. v., -ихáти.
проражá-ти, v. I. A., durchdringen.
прора-зйти, p. v., -жáти.
проразлйвий, adj., durchdringend.
прор-вáти, p. v., -ивáти.
проривá-ти, v. I. A., durchreißen ся hervorbrechen.
прорíджу-вати, v. I. A.*), schütter machen.
прорíд-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), -жувати.
прóріз, m. I., (2. s. -у), Durchschnitt; Eisloch.
прорíз-ати, p. v., -увати.
прорíзу-вати, v. I. A.*), durchschneiden; aufschlitzen.
проробйти, p. v., vorarbeiten.
пророк, m. I., (5. -че, 7. -цї), Prophet. [zeien.
пророку-вáти, v. I. A.*), prophe-
прорóцтво, n. I., Prophezeiung.
прорóчий, adj., prophetisch.
прорóчиця, f. II., Prophetin.
прóруб, m. I., (2. s. -у), Durchhieb; Eisloch.
проруб-áти, p. v., -увати.
прорýбу-вати, v. I. A.*), durchhauen.
просáджу-вати, v. I. A.*), durchbohren, stechen.
просад-йти, p. v., -жувати.
прóсьба, f. I., Bitte.
просьвíта, f. I., Aufklärung.
просьвітйтель, m. II., Aufklärer; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
просьві-тйти, p. v., -чувати; -щáти. [aufgeklärt.
просьвíтний, adj., kulturell;
прóсьвіт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Licht; Heil, Hilfe.
просьвíчу-вати, v. I. A.*), aufklären, erleuchten.
просьвіщá-ти, v. I. A., просьвíчувати.
про-сидїти, p. v., пере-.
просил-йти, p. v., -яти.
просиляти, v., durch fädeln, -schlingen.
просйна, f. I., ein Hirsekorn.
просипá-ти ся, v. I. A., vom Schlaf erwachen.
просйтель, f. II., Bittsteller, -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -in.

прос-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -*шу*, vp. -*шéний*), bitten, ersuchen; ся um Erlaubnis (Erbarmen) bitten.
просихá-ти, v. I. A., trocknen.
про-сївáти, v., пере-.
про-**сїкáти,** v., -сякáти.
прос-**їяти,** p. v., -ївáти.
прóскур-á, f. I., Hostie; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
просла-**вйти,** p. v., -ляти.
прославля-ти, v. I. A., preisen, verherrlichen, rühmen; ся sich berühmt machen.
прослез-**йти,** p. v. II. A., (prs. 1. s. -*жý*), zu Tränen rühren; ся weinen.
прослїджу-вати, v. I. A.*), durch-, nach-spüren, -forschen.
прослїд-**йти,** p. v., -жувати.
про**служйти,** p. v., (eine Zeit) dienen.
просн-ýти ся, p. v. I. B., (prt. -ýв), просипáти ся.
прóсо, n. I., Hirse.
про**сóн,** m., -е, n. IV., (о)к, m. I.*). (2. s. -у), Halb-Schlaf, -Schlummer.
про-**сóхнути,** p. v., -сихáти.
про**спáти,** p. v., (eine Zeit) schlafen; ся ausschlafen.
простáк, m. I.*), (2. s. -á), Grobian.
простáцкий, adj., gemein, grob.
простáцтво, n. I., Gemeinheit, Grobheit.
простел-**йти,** p. v., -ювати.
простéлю-вати, v. I. A., ausbreiten.
[п]рост-**éрти,** p. v., -ирáти.
[п]**ростйбіг,** Vergeltsgott.
[п]**ростигá-ти,** v. I. A., kalt werden.
[п]**ростйг-нýти,** p. v., -áти.
[пр]**óстий,** adj., gerade; aufrecht; einfach, schlicht, gemein, gewöhnlich.
простймий, adj., verzeihlich.
простйрало, n. I., Leintuch.
простирá-ти, v. I. A., aus-breiten -strecken, -dehnen.
прос*т*-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s -*щý*, vp. -*щéний*), -*щáти*.
прост*і*р, m. I., (2. s. -у), Raum
прост-ірний, -óрий, adj., geräumig ausgebreitet. [gerade
простїс-енький, -ький, adj., gan[z]
прóсто-, etc. gerade- etc.
простоволóсий, adj., barhaupt.
про**стогнáти,** p. v., aufstöhnen.
простодýшний, adj., treuherzig, bieder, naiv.
простодýшн*і*сть, f. V., Geradheit
простопáдний, adj., lotrecht.
простóр*і*сть, f. V., Geräumigkeit
простотá, f. I., Einfachheit; Geradheit; Gemeinheit.
про**стрілити,** p. v., durchschießen
прост*у*-вáти, v. I. A.*), gerade machen (richten, gehen); berichtigen.
простýда, f. I., Erkältung.
простýджу-вати, v. I. A.*), abkühlen; ся sich erkälten.
про**студ-йти,** p. v., -жувати.
про**ступйти** ся, p. v., ausweichen auseinander treten; sich vergehen.
простýпни-к, m. I.*), Verbrecher -ця, f. II., -in.
прóступ(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Vergehen, Verbrechen.
про**стягáти,** v., aus dehnen, -strecken.
про**стяг-нýти,** p. v., -áти.
про**сувáти,** v., durchschieben.
про**сý-нути,** p. v., -вáти.
про**суш-йти,** p. v., -увати.
просýшу-вати, v. I. A.*), trocknen
просякá-ти, v. I. A., durch-sickern, -dringen.

просякн-ути, p. v. I. B., (prt. просяк), просякати.
протвереожу-вати, v. I. A.*), ernüchtern.
протвере-зйти, p. v., -жувати.
проте, conj., des-halb, -wegen; а п., dessenungeachtet.
про-терти, p. v., -тирати.
про-течи, p. v., -тїкати.
проти, -в, präp. 2., gegen, wider, genüber, entgegen.
противага f. I.*), Gegengewicht.
противеньство, n. I., Widerstand, -spruch.
против-ити ся, v. II. A.*) sich widersetzen, dagegen sein; sich wundern.
противний, adj., entgegengesetzt: Gegen-, gegnerisch, feindlich, zuwider; wider-wärtig, -lich.
противни-к, m. I.*), Gegner, -ця, f. II., -in.
противництво, n. I., Gegnerschaft.
противнiсть, f. V., Gegensatz; Widerwärtigkeit.
противорiч-ити, v. II. A.*), wider-sprechen, -streiten.
протикати, v., durchstecken.
протина-ти, v, I. A., durchschneiden. [Beistrich.
протин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
протипрям-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Hypothenuse. [ab-reiben.
протира-ти, v. I. A., durch-,
протиска-ти, v. I. A., durchdrücken, -zwängen.
протис-нути, p. v., -кати.
протич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Durchstecknadel.
протїкати, v., durch-, vorbeifließen; ver-fließen, -gehen, -streichen.
про-ткнути, p. v., -тикати.
протовпити ся, p. v., sich durchdrängen.
протоєрей, m. III., Erzpriester.
протоколу-вати, v. I. A.*), protokollieren.
протрiп-ати, p. v., -увати.
протрiпу-вати, v. I. A.*). durchklopfen, -prügeln.
протряса-ти, v. I. A., durchschütteln, -stöbern.
протряс-ти, p. v., -ати.
протряха-ти, v. I. A., trocken (locker) werden.
протряхн-ути, p. v. I. B., (prt. протрях, -ла), протряхати.
протяг, m. I.*), Luftzug; Verlauf.
протягати, v., aus-dehnen, ziehen, -strecken; verschleppen, -schieben.
протя-глий,-жний, lang gedehnt (dauernd).
протяг-нути, p. v., -ати.
протяжнiсть, f. V., Dehnung.
прохане, n. IV., просьба.
проха-ти, v. I. A., просити.
прохiд, m., Durchgang; Spaziergang.
проходжу-вати ся, v. I. A.*), spazieren gehen, lustwandeln.
проходимий, adv., durchgänglich.
проходити, v., durch-, vorbeigehen, -ziehen; ver-gehen, -streichen. [der, Wanderer.
прохожий, m. = adj., Durchreisen-
прохолода, f. I., Abkühlung, Erfrischung, Kühle.
прохолоджу-вати, v. I. A.*), abkühlen, erfrischen.
прохолод-ити, p. v., -жувати.
процвита-ти, v. I. A., (auf-, er-)
процьвiт, m., Blüte. [blühen.
процїджу-вати, v. I. A.*), durchseihen.
процїд-ити, p. v., -жувати.
проч! int., fort, weg!
прочий, adj., übrig, anderer.
прочи-стити, p. v., -щувати.

прочит-áти, p. v., -увати.
прочи́ту-вати, v. I. A.*), durch-, vor-lesen.
прочи́щу-вати, v. I. A.*), reinigen, [säubern.
прочувáти, v., hören; ahnen.
прочу́ня-ти, p. v. I. A., erwachen; sich erholen.
прóшенє, n. IV., прóсьба.
прошибáти, v. I. A., durchdringen, -bohren; erschüttern.
прошибн-у́ти, p. v. I. B, (prt. прошиб. -ла), прошибáти.
прошивá-ти, v. I. A., durchnähen, -stecken, -bohren.
прошú-ти, p. v., -вáти.
прóшлий, adj., vergangen.
прошумíти, p. v., vorbei sausen; verrauschen.
прóща, f. IV., Wallfahrt.
прóщанє, n. IV., Abschied.
проща-ти, v. I. A., ver zeihen, -geben; verabschieden.
прóщенє, n. IV., Ver-zeihung, -gebung.
прояв̆а, f., Erscheinung.
прояв-и́ти, p. v., -ляти.
проявля́ти, v., zeigen, bekunden; ся sich zeigen, erscheinen, aufkommen.
проясн-и́ти, p. v., -ювати.
проя́сню-вати, v. I. A.*), aufhellen, -klären.
пру, пре etc. siehe пéрти.
пруг, m. I.*), Streifen, Striemen; Strich.
пруд, m. I., Strömung.
пруд-и́ти, v II. A., (prs. 1. s. -жу́), strömen. [hitzig.
прудки́й, adj., schnell, rasch;
пру́дкість, f. V., Raschheit.
пружи́на, f. I., (Spring-)Feder.
пружи́стий, adj., elastisch.
пружи́стість, f. V., Elastizität.
пруж-и́ти, v. II. A.*), spannen.
пру́ня, f. II., Pflaume.
прут, m. I., Rute; -е, coll. n. IV.; -[ч]ик, m. I.*), dim.
пручá-ти ся, v. I. A., sich spreizen (sträuben).
пря́-[г]чи́, v. I. B., (prs. -жу́, imp. -жи́, prt. -г), (ein)spannen.
пря́диво, n. I., gehechelter Hanf (Flachs); Gespinst.
прядíвни́й, adj., Gespinst-.
прядíльний, adj., Spinn-.
прядíлник, m. I.*), Spinner.
прядíлня, f. II., Spinnerei.
пря́жа, f. IV., Gespinst, Garn.
пря́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schnalle, Spange.
пря́мий, adj., gerade. [Kathete,
пря́м-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
прямови́сний, adj., lotrecht.
прямоку́тний, adj., rechtwinklig.
прямоку́тник, m. I.*), Rechteck.
пряму-вáти, v. I. A.*), eine Richtung einschlagen (ein halten); wohin trachten, streben
прямцéм, adv., gradaus, schlechtweg.
пря́-сти, v. I. B., (prs. -ду́; prt. -в, -ла; imp. -ди́; vp. -дéний), spinnen.
пря́т-ати, v. I. B., (prs. -чу, imp. -ч, prt. -ав, vp. -аний), auf-räumen, -heben, sammeln; verbergen, begraben.
пря́ха, f. I.*), Spinnerin.
пря́чи́ = пря́гчи́.
пря́шка = пря́жка.
псал-óм, m. I., -ьма, f. I., Psalm.
псалóм-ник, m. I.*), Psalmist, -щик, m. I.*), -enleser.
псалти́р-я́, f. II., Psalmen-buch; -щик, m. I.*), -leser.
пси, pl. von пес.
псиск-ó, m. I.*), aug. пес.
псóта, f. I., Mutwille.
псóтник, m. I.*), Mutwilliger.

пстру́г, m. I.*), (2. s. -á), Forelle.
пструж(ó)к, m. I.*), dim. пструг.
псу-ва́ти, v. 1. A.*), verderben.
псяр-ня́, f. II., (2. pl. éнь), Hundehütte.
пся́чий = не́сїй
пта́ство, coll. n. I., Vögel.
птах, m. I.*), -a, f. I.*), Vogel.
пташ-á, -еня, n. V., dim. птах.
пта́ш-ачий, -ий, adj., Vogel-.
пта́ш-ка, -и́нка, f. I.*), (2. pl. -óк); -(о)к, -оч(о)к, m. I.*), -и́на, f. I., dim. птах.
пта́шник, m. I.*), Vogelhändler.
пти́ця, f. II., птах.
пти́чий = пта́ш[ач]ий. [пти́ця.
пти́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
пуга́, f. I.*) große Peitsche.
пу́гало, n. I., Scheuche.
пуга́р, m. II., (2. s. -я́), Becher, Pokal. [scheuchen.
пу́га-ти, v. I. A., schrecken,
пуга́ч, m. IV., (2. s., -á), Uhu.
пугаче́вий, adj., Uhu-.
пу́головиця, f. II., Kaulquappe.
пуде́л-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), kl. Schachtel; -оч-ко, n. I.*), dim.
пу́[д]жа-ти, v. I. A., пу́гати.
пу́[д]жівно, n. I., Peitschenstiel.
пу́д-ло, n. I., (2 pl. -éл), Schachtel.
пужá-к, m. I.*), -ло, -льно, n. I., пу́джівно.
пуза́тий, adj., dickbäuchig.
пук, m. I., (2. s. у-), Bund (Stroh).
пу́кав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Knallbüchse.
пу́ка-ти, v. I. A., klopfen, pochen, knallen; bersten, platzen.
пу́кн-ути, p. v., (prt. пук, -ла), пу́кати.
пулька́тий, adj , glotzäugig.
пулькачі́, pl. m. IV., Glotzaugen.
пуп, m. I., -(е)ць, m. II., Nabel; -чик, m. I.*), dim., Knospe.
пу́пін(о)к, m. I.*), Knospe.
пу́рхн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), davonfliegen.
пу́рявий, adj., уне́ртий.
пуска́-ти, v. I. A., (los-, ein-, frei-)lassen; abfärben, schwinden; (Blätter) treiben; ся sich aufmachen; losgehen.
пусте́льник, m. I.*), Einsiedler.
пусти́й, adj., leer, öde, hohl; unnütz, vergeblich, eitel; kleinlich; schlecht; ausgelassen, mutwillig.
пусти́нний, adj., wüst.
пусти́нник = пусте́льник.
пусти́ня, f. II , Wüste.
пу*ст*-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -*щ*у, vp. -*щ*е́ний), пуска́ти.
пустї́й, m. III., (2. s. -я́), loser Schwätzer-; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -in.
пустї́-ти, v. I. A., veröden.
пу́ст-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), verlassenes Haus u. dgl.
пустóтá, f. I., Leichtsinn, Mutwille; Schwätzen.
пустóш-ити, v. II. A.*), (imp пустóш!), ver-wüsten, -heeren, plündern.
пустóшник, m. I.*), Verwüster.
пусту-ва́ти, v. I. A.*), schwätzen, mutwillig sein. [pl. Kleinigkeit.
пуст-я́к, m. I.*), (2. s. -á), -ḯй;
путь, f. V., Weg, Reise.
путанина, f. I., Verwirrung.
пу́та-ти, v. I A., ver-wickeln, -wirren; fesseln.
пу́тник, m. I.*), Wanderer.
пу́тн-їй, adj., (2. s. -ього etc.), tauglich, nützlich.
пу́т-ня, f. II., (2. pl. -ень), Tränkeimer.
пу́то, n. I., Fessel.
пух, m. I., (2. u. 7. -у). Flaum.
пухкий, adj., weich, zart.
пу́хлий, adj., geschwollen, aufgedunsen.

рáдо, adv., gern.
рáдощі, pl. m. IV., Freude(n).
рáду-вати, v. I. A.*), freuen, Freude machen.
рáдше, adv., lieber.
раз, num., (ein, erstes) Mal; р. на все, ein für allemal; р. у р, ein ums andere Mal.
раз-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), reizen, (be-)rühren; treffen, stechen, ver-wunden, -letzen.
раз-лúвий, -ний, adj., reizbar, empfindlich. [schroten.
разовúй, adj., einmalig; ge-
раз(ó)к, m. I.*), wunde Stelle; Spur; dim. раз.
рáзом, adv., zusammen, zugleich, auf einmal.
рá-їти, v. II. B., рáдити.
ра-й, m. III., (2. s. -ю́), Paradies.
рáйский, adj., paradiesisch.
ра-к, m. I.*), (5. s. -че), Krebs.
рáква, f. I., Büchse.
ракóвий, adj., Krebs-.
раковúне, n. IV., Krebsroggen.
рáл-ити, v. II. A., (Feld)behaken.
рáло, n. I., Hakenpflug.
рáм-а, f. I., Rahmen; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
рáм-я, n. (Dekl. wie імя́), Arm, Achsel; Schenkel.
рáна, f. I., Wunde.
ранéнько, adv., sehr früh.
ран-йти, v. II. A., verwunden.
рáн-їшний, [н]ний, adj., früh, Morgen-.
рáно, adv., früh, morgens; в рáнцї р., früh morgens.
рáн(о)к, m. I.*). Morgen.
рантý-х, m. I.*), (2. s. -á), weißes Kopftuch; -шúна, f. I., dim.
рáпа-вий, -тий, adj., rauh.
рáпа-вість, -тість, f. V., Rauheit.
раптов-ий, -ний, adj., heftig; plötzlich.
рáптом, adv.. plötzlich.
рáтиця, f. II., Klaue.
рáтище, n. II., Speer, Lanze.
рáтішник, m. I.*), Lanzenträger.
рáтник, m. I.*), Krieger.
рату-вáти, v. I. A.*), retten.
ратýн(о)к, m, I.*), (2. s. -у), Rettung.
рáтуш, m. IV., Rat-, Wirts-haus.
рáф-а, f. I., Radreif, Raufe; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
рахýба, f. I., Rechnung.
раху-вáти, v. I. A.*), rechnen, zählen.
рахýн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Rech-nung, -enschaft.
рáчий = ракóвий.
раченя́, n. V., junger Krebs.
рáчки, adv., auf allen Vieren.
рачку-вáти, v. I. A.*), auf allen Vieren kriechen.
рáч(о)к, m. I.*), dim. рак.
раю вáти, v. I. A.*), im Paradies leben.
рá-яти, v. I. A., (prt. -яв), -лити.
рв-áти, v. I. B., (prt. -ав), reißen, pflücken. [рвáти.
рвон-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв),
рвýчий, adj., reißend.
ребер-цé n. III., (2. pl. -éць), dim. ребрó.
реб-рó, n. I., (2. pl. -éр), Rippe.
ребровáтий, adj., scharfkantig.
рев, m. I., (2. s. -у), Gebrüll.
рев-[í]тй, v. I. B., (prt. -íв), brüllen, tosen, brausen; weinen, heulen.
рéвка-ти, v. I. A., lärmen; rufen.
рéвкн-ýти, p. v., (prt. -ув), рéвкати.
ревнúвий, adj., зáздрісний.
рéвний, adj.. eifrig, inbrünstig.
ревнúтель, m. II., Eiferer.
рíвність, f. V., Eifer, Inbrunst.

ревну-ва́ти, v. I. A.*), eifern.
ре́вн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ревіти. [Gelächter.
ре́гіт, m. I., (2. s. -у), Lachen,
регот-а́ти ся, v. I. B., (prs. -чу, prt. -а́в, imp. -чи́), (stark)lachen.
ре́дь-ка, f. I.*), -ква, f. I., -ов, f. V., Rettig; -квиця, f. II., Radieschen.
рей, m. III., Vor-rang, -tanz.
ре́йвах, m. I., (2. u. 7. -у), Lärm.
релі́ґія, f. III, Religion.
релі́ґі́йний, adj., religiös.
релі́ґі́йні́сть, f. V., Religiosität.
ре́м-інь, m. II., (pl. -ені), Riemen; -ен(е)дць, m. II., dim.
ремі́нний, adj., Riemen-, ledern.
ремісло́, n. I., Handwerk.
реміснйк, m. I.*), (2. s. -а́), Handwerker.
ремісни́чий, adj., Handwerks-.
ре́мство, n. I., Widerrede, Murren.
ремсту-ва́ти, v. I. A.*), widerreden, murren.
рен, m. I., Renntier.
ре́пет, m. I., (2. s. -у), Geschrei.
репету-ва́ти, v. I. A.*), schreien.
реп-і́ти, v. II. A.*), (prt. -і́в), schnarren.
репуха́тий, adj, dickleibig.
репя́-х, m. I., (7. -у́), -к, m. I*), Klette.
рете́льний, adj., redlich.
рете́льні́сть, f. V., Redlichkeit.
ре́тязь, f. V., Halsschmuck, Kette.
реч = річ.
реч-й, v. I. B., (prs. 1. s. -ку́, prt. рік, рекла́), sagen, sprechen, reden.
речи́н(е)ць, m. II., Verfalltag, Zeitpunkt, Frist, Termin.
речинце́вий, adj., Termin-.
ре́чник, m. I.*), Wortführer, Redner.
[р]ешети́на, f. I., Finne.
реш-ето́, n. I., (2. pl. -і́т), [...] Tambourin. [Gi...
реші́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
реші́тник, m. I.*), Siebmacher
ре́шта, f. I., Rest.
ржа, f. I., Rost.
ржа́вий, adj., rostfarben, rosti[g]
ржа́ві-ти, v. I. A., rosten.
рж-а́ти, v. I. B., (prt. -ав), wieh[ern]
ри́ба, f. I., Fisch.
риба́к, m. I.*), (2. s. -а́), Fisc[her]
риба́л-ка, m. = f.*), (2. pl. - рибак.
риба́льство, n. I., Fischerei.
риба́лч-ити, v. II. A.*), (imp. рибалч!), Fischer sein.
риба́цкий, adj., Fischer-.
ри́б-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. ри́ба.
ри́бний, adj., fischreich.
ри́бячий, adj., Fisch-.
рига́-ти, v. I. A., erbrechen, sich übergeben. [рига́...
ригн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́...
рида́-ти, v. I. A., laut weinen wehklagen, jammern.
риж, m. I., (2. u. 7. -у), Reis
ри́жий, adj., fuchsrot.
рижи́ско, n. I.*), Reisfeld.
ри́ж(о)к, m. I.*), Reizker.
ри́за, f. I., Gewand; Ries.
ри́зниця, f. II., Sakristei.
ри́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Rüs[sel]
рийкова́тий, adj., rüsselförmig
рик, m. I.*), (2. s. -у), Gebrüll, p...
рика́-ти, v. I. A., brüllen.
ри́кн-ути, p. v. I. B., (prt. -у... рика́ти.
ри́ло, n. I., ри́йка.
рил-ьце́, n. III., (2. pl. -е́ць), Grabmeisel, Griffel; dim. ри́...
рильча́к, m. I.*), (2. s. -а́), Rüsselkäfer.
рим, m. I., (2. s. -у), Reim.
Рим, m. I., (2. s. -у), Rom.

римар, m. II., (1. pl. -і), Riemer.
Римля-нин, m. I., (pl. 1. ни, 2. -н), Römer; -нка, f. I.*), -in.
римский, adj., römisch.
риму-вати, v. I. A.*), reimen.
ринва, f. I., Rinne, Traufe.
рин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), die Rein. [platz.
рин(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ring-
ринський, m. = adj., Gulden.
рин-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь), rinnen, hervorbrechen.
рипа-ти, v. I. A., knarren, ся hin u. her laufen.
рип-іти, v. II. A.*), (prt. -ів), knarren, schnarren. [(Gesichts-)Zug.
рис, m. I., (2. s. -у), (Ab-)Riß,
рись, m. II., Luchs.
риса, f. I., Strich.
рис(е)ць, m. II., Griffel, Stift.
рискаль, m. II., (2. s. -я), Spaten.
рисоване, n. IV., Zeichnen.
рисовник, m. I.*), Zeichner.
рисоч-ка, m. I.*), (2. pl. -ок), dim. риса. [zeichnen.
рису-вати, v. I. A.*), ritzen;
рисунковий, adj., Zeichen-.
рисун(о)к, m. I.*, (2. s. -у), Zeichnung.
ри-ти, v. I. A., wühlen, graben; stechen, gravieren.
ритина, f. I., (Kupfer-)Stich.
ритм, m. I, (2. s. -у), Rythmus.
ритовник, n. I.*), Graveur.
рихту-вати, v. I. A.*), ла[го]дити.
рицар, u. dgl. siehe лицар etc! [ти.
рич-ати, v. II. A.*), (prt. -ав), рика-
рів, m. I., (2. s. ров-у, 1. pl. -и), Graben.
рівнане, n. IV., Gleichung.
рівна-ти, v. I. A., gleich machen, ebnen; ся gleich stellen, -kommen.
рівний, adj., gleich, eben, flach.
рівник, m. I.*), (2. s. -а) Äquator.
рівнина, f. I., Ebene.
рівно, adv., gleich; ebenso, ohnedies, gleichfalls, jedenfalls; conj., doch, nichtsdestoweniger.
рівно-, gleich-, siehe auch Grundwort ohne рівно-.
рівнобедрий, adj., gleichschenkelig.
рівнобіжний, adj., parallel.
рівнобіжник, m. I.*), Parallelogram.
рівновага, f. I.*), Gleichgewicht.
рівноважний, adj., gleich (-wiegend).
рівновісний, adj., wagrecht.
рівнодушний, adj., gleichgiltig.
рівнодушність, f. V., Gleichgiltigkeit.
рівноіменний, adj., gleichnamig.
рівнокутний, adj., gleichwinkelig.
рівнолежний, adj., parallel.
рівнолежник, m. I.*), Parallellinie, -kreis. [Eben-maß.
рівномірність, f. V., Gleich-,
рівнаправний, adj., gleichberechtigt. [berechtigung.
рівноправність, f. V., Gleich-
рівнородний, adj., ebenbürtig.
рівностайність, f. V., Gleichheit.
рівносторонний, adj., gleichseitig.
рівнота, f. I., Ebenheit.
рівночасний, adj., gleichzeitig.
рівночасність, f. V, Gleichzeitigkeit. [bürtigkeit.
рівня, f. II., Gleichheit, Eben-
рівня-ти, v. I. A., рівнати.
рівчак, m. I.*), (2. s. -а), Gerinne
ріг, m. I.*), (2. s. рога), Horn, Geweih; Ecke.
рід, m. I.*), Geschlecht, Gattung, Abkunft, Familie. [werden.
ріді-ти, v. I. A., dünner (schütter)
рід кий, adj., dünn, schütter; selten; -енький, dim.
рідкість, f. V., Seltenheit.

рідн-ий, adj., leiblich; Vater-, Mutter-, Heimats-; -éнький, dim.
рідні-ти, v. I. A., рідíти.
рідн-ути, v. I. B., (prt. -ув), -íти.
рідня́, f. II., Familie, Verwandschaft.
рідша́-ти, v. I. A., рідíти.
ріжний, adj., verschieden, mannigfaltig.
ріжн-ити, v. II. A., unterscheiden; verfeinden.
ріжни́ця, f. II., Unterschied.
ріжність, f. V., Verschiedenheit.
ріжно-, verschieden-, siehe auch Grundwort ohne ріжно-.
ріжноро́дний, adj., verschiedenartig, vielfältig.
ріжноро́дність, f. V., Vielfältigkeit.
ріжносторо́нний, adj., vielseitig.
ріжноцьвітний, adj., buntfärbig.
ріж(о́)к, m. I.*), dim. ріг.
різанина, f. I., Schlachterei, Gemetzel, Blutbad.
різ-ати, v. I. B., (prs. -*жу*, prt. -ав, imp. *ріж*), schneiden; schlachten.
різьба́, f. I., Schnitzwerk.
різьб-ити, v. II. A.*), schnitzen,
різбя́р, m. II., (2. s. -я́), Schnitzer, Bildhauer.
різбя́рство, n. I., Bildhauerei.
різвий, adj., munter, frisch.
різвість, f. V., Munterkeit, Frische.
різдво́, n. I., Weihnachten.
різдвя́ний, adj., Weihnachts-.
різ-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Rute.
різкий, adj., scharf.
різкість, f. V., Schärfe.
різ[ь]ний u. dgl. siehe ріжний etc.!
різни́к, m. I.*), (2. s. -á), Metzger.
різнити = ріжнити.
різни́цкий, adj., Schlacht-.
різни́цтво, n. I., Fleischhauerei.
різ[ь]н-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ýв), різати.
різня́, f. II., різанина.
різу́н, m. I., (2. s. -á), Raufbold.
рі-й, m. III., (2. s. -я́), Schwarm
рій-ка, f. I., (2. pl. -óк), Schwärmzeit.
рійний, adj., reich an Schwärmen.
рік, m. I.*), (2. s. ро-ку, 7. ці, pl. 1. -кú, 2. -ків, auch рік), Jahr; ро́ку im Jahre; ná-рік aufs Jahr; рік в рік, що ро́ку alle Jahre; в рік nach einem Jahr.
ріка́, f. I.*), (1. pl. ріки), Fluß, Strom.
рік-річно, adv., alljährlich.
рільний, adj., Acker-.
рільни́к, m. I.*), (2. s. -á), Ackersmann.
рільни́цтво, n. I., Ackerbau.
рільни́чий, adj., Ackerbau-.
ріля́, f. II., Acker.
рінь, f. V., Schotter.
рінистий, adj., Schotter-, -ig.
ріня́к, m. I.*), (2. s. -á), Schotterstein.
ріпа, f. I., Rübe.
ріпа́к, m. I.*), (2. s. -á), Rapps.
ріпи́ця, f. II., ріпак.
ріпни́к, m. I.*), (2. s. -á), Erdölgräber.
ріпя́-к, -х, m. I., (2. s. -á, 7. -ý), Klette.
ріса, f. I., Falte.
ріс-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wasserlinse.
рісний, adj., reichlich, dicht.
рісни́ця, f. II., Augenwimper.
ріснота́, f. I., Fülle, Dichte.
ріст, m. I., (2. s. -у), Wuchs.
річ, f. V., (pl. 3. -ам, 6. -ами, 7. -ах), Sache, Ding; Rede.
рíчевий, adj., sachlich, real.
річ-енька, -ечка, -ка, f. I.*), (2. pl. -ok), dim. ріка́.
річистий, adj., flußreich.
річний, adj., Fluß-.
рíчний, adj., jährlich, Jahres-.

., Jahrestag.
A., entscheiden;
ließen.
m. II., -є n. IV.,
ng, -schluß.
V., Entschlossenheit.
. II. A.*), -áти.
, entschieden.
V., Entschiedenheit.
Reisig.
бáк.
.. A.*), arbeiten,
ı; verfertigen.
, arbeitsam;
erk-.
I.*), Arbeiter;
-in.
., (2. pl. -ень),

auf (diese) Art.
Arbeit, Leistung,

dj., arbeitsam.
ий, adj., Arbeits-.
V., Arbeitsamkeit.
., im gleichen Alter.
I.*), Altersgenosse.
II., dim. рів.
, gehörnt, Horn-.
.*), (2. pl. -óк),
ı, Maut. [käfer.
, (2. s. -á), Hirsch-
ıгáтка.
lj., hornartig.
Horn-.
II., Hornhaut.
., Matte.
I.*) (2. pl. -óк).

Schilf, Binse.
lj., Binsen-.
. I.*), Rosine. [mann.
n. II., (5. -че), Lands-
., (an)geboren.

родин-а, f. I., Familie, Verwandte; -онька, f. I.*), dim.
родини, pl. f. I., Geburtstag.
родинний, adj., Familien-, heimatlich.
родитель, m. II., рóдич.
род-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу), (Früchte) tragen; ся geboren werden. vp. -жéний, geboren. [pl. Eltern.
рóдич, m. IV., Vater; Verwandter;
рóдич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Verwandte.
родовий, adj., Geburts-, Stamm-.
родовитий, adj., geboren.
родовід, m. I., (2. s. -у), Stammbaum.
родючий, adj., fruchtbar.
родючість, f. V., Fruchtbarkeit.
рóжа, f. IV., Rose.
рожéвий, adj., rosig; Rosen-.
рож(е)н, m. I., (2. s. ріжнá), Bratspieß.
рóжки, pl. m. I., Johannisbrot.
рожóк = ріжóк. [zer,
роз-, präfix, auseinander-, ent-,
розбалáкати ся, p. v., verplaudern.
розбáрка-ти, p. v. I. A., zerstreuen, trösten.
розбива ти, v. I. A., zerschlagen.
розбирá-ти, v. I. A., auseinandernehmen, zergliedern; aus-, ent-kleiden; untersuchen; begreifen; собі sich herausnehmen.
розбй-ти, p. v., (prs. розібю), -вáти.
розб-ишáка, m. = f. I.*), -ійник.
розбишáцкий, adj., räuberisch.
розбишáцтво, n I., Raub.
розбігáти ся, v., auseinandergehen,- laufen; Anlauf nehmen.
розбіжний, adj., divergierend.
розбіжність, f. V., Divergenz
розбій, m., Raub.
розбійни-к, m. I.*), Räuber; -ця, f. II., -in.

річни́ця, f. II., Jahrestag.
ріша́-ти, v. I. A., entscheiden; ent-, be-schließen.
ріше́н-(е)ць, m. II., -є n. IV., Ent-scheidung, -schluß.
рішимі́сть, f. V., Entschlossenheit.
ріш-и́ти, p. v. II. A.*), -а́ти.
рішу́чий, adj., entschieden.
рішу́чі́сть, f. V., Entschiedenheit.
рі́ще, n. II., Reisig.
роба́к = хроба́к.
роб-и́ти, v. II. A.*), arbeiten, tun, machen; verfertigen.
робі́тний, adj., arbeitsam; Arbeits-, Werk-.
робі́тни-к, m. I.*), Arbeiter; -ця, f. II., -in.
робі́т-ня́, f. II., (2. pl. -ень), Werkstätte.
ро́бом, adv., auf (diese) Art.
робо́та, f. I., Arbeit, Leistung, Geschäft.
роботя́щий, adj., arbeitsam.
роб-о́чий, -у́чий, adj., Arbeits-.
робу́чі́сть, f. V., Arbeitsamkeit.
рове́сний, adj., im gleichen Alter.
рове́сник, m. I.*), Altersgenosse.
ров(е́)ць, m. II., dim. рів.
рога́тий, adj., gehörnt, Horn-.
рога́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schlagbaum, Maut. [käfer.
рога́ч, m. IV., (2. s. -а́), Hirsch-
рога́чка = рога́тка.
роговáтий, adj., hornartig.
рогови́й, adj., Horn-.
рогови́ця, f. II., Hornhaut.
рого́жа, f. IV., Matte.
рого́ж-ка, f. I.*) (2. pl. -о́к). рого́за.
рого́за, f. I., Schilf, Binse.
рогозо́вий, adj., Binsen-.
родзи́н(о)к, m. I.*), Rosine. [mann.
роди́м(е)ць, m. II., (5. -че), Lands-
роди́мий, adj., (an)geboren.
роди́н-а, f. I., Familie, Verwandte; -о́нька, f. I.*), dim.
роди́ни, pl. f. I., Geburtstag.
роди́нний, adj., Familien-, heimatlich.
роди́тель, m. II., ро́дич.
род-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу), (Früchte) tragen; ся geboren werden. vp. -же́ний, geboren. [pl. Eltern.
ро́дич, m. IV., Vater; Verwandter;
ро́дич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Verwandte.
родови́й, adj., Geburts-, Stamm-.
родови́тий, adj., geboren.
родові́д, m. I., (2. s. -у), Stammbaum.
родю́чий, adj., fruchtbar.
родю́чі́сть, f. V., Fruchtbarkeit.
ро́жа, f. IV., Rose.
роже́вий, adj., rosig; Rosen-.
рож(е́)н, m. I., (2. s. рі́жна́), Bratspieß.
ро́жки, pl. m. I., Johannisbrot.
рожо́к = ріжо́к. [zer,
роз-, präfix, auseinander-, ent-,
розбала́кати ся, p. v., verplaudern.
розба́рка-ти, p. v. I. A., zerstreuen, trösten.
розбива ти, v. I. A., zerschlagen.
розбира́-ти, v. I. A., auseinandernehmen. zergliedern; aus-, ent-kleiden; untersuchen; begreifen; собі sich herausnehmen.
розби́-ти, p. v., (prs. розі́б'ю́), -ва́ти.
розб-иша́ка, m. = f. I.*), -і́йник.
розбиша́цкий, adj., räuberisch.
розбиша́цтво, n. I., Raub.
розбіга́ти ся, v., auseinandergehen,- laufen; Anlauf nehmen.
розбі́жний, adj., divergierend.
розбі́жні́сть, f. V., Divergenz
розбі́й, m.. Raub.
розбі́йни-к, m. I.*), Räuber; -ця, f. II., -in.

розбійничий, adj., Raub-.
розбійство, n. I., Räuberei.
ро́збір, m. I., (2. s. -у), Zerlegung; Unterschied, Wahl.
ро́збір-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Auflösung.
розбірчи́вий, adj., wählerisch.
розбісити ся, p. v, wütend (toll) werden.
розбі[г]-чи ся, p. v., -áти ся.
розбо́втати, p. v., vermischen, durchbeuteln.
розбогаті́ти, p. v., reich werden.
розболі́ти ся, p. v., krank werden.
розборон-и́ти, p. v., -я́ти.
розбороня́-ти, v. I. A., auseinanderbringen (Streitende).
ро́збрат, m. I., (2. s. -у), Entzweiung.
розбрата́-ти, p. v. I. A., entzweien.
розбрести́ ся, p. v., auseinandergehen. [werden.
розбрика́ти ся, p. v., übermütig
розбро-і́ти, p. v., -ювати.
розбро́ю-вати, v. I. A.*), entwaffnen.
розбу́джу-вати, v. I. A.*), auf-, er-wecken.
розбуд-и́ти, p. v., -жувати.
розбу́р-ити, p. v., -ювати.
розбу́рю вати, v. I. A.*), zerstören.
розва́га, f., Erwägung, Überlegung, Besinnung; Beruhigung.
розважа́-ти, v. I. A., erwägen; trösten, beruhigen.
розва́ж-ити, p. v., -áти.
розва́жливий, adj., bedächtig.
розва́жний, adj., besonnen, überlegt. [Überlegung.
розва́жність, f. V., Besonnenheit,
розва́лина, f. I., Ruine.
розвал-и́ти, p. v., -ювати
розва́лю-вати, v. I. A.*), zertrümmern, -stören; einstürzen.
[роз]вар, m. I., (2. s. -у), Brühe.
розвар-и́ти, p. v., -ювати.
розва́рю-вати, v. I. A.*), ga[r] (weich) kochen.
розве́злий, adj., ausgelassen verhätschelt.
роз-ве́зти, p. v., -возити.
розвер-ну́ти, p. v., -тáти.
розверта́ти, v., auseinanderlegen, -werfen; ausbreiten auf-, ent-rollen, -falten.
розвесел-и́ти, p. v., -ювати.
розвесе́лю-вати, v. I. A.*), erheitern, ergötzen.
розвеселя́-ти, v. I. A., розве́селювати.
роз-ве́сти, p. v., -води́ти.
розвива́-ти, v. I. A., auf-, a[b]-, ent-wickeln, aufrollen, entf[alten].
розвидн-і́ти ся, p. v., -яти
розвидня́-ти ся, v. I. A., h[ell] (Tag) werden.
розви-ну́ти, p. v., -вáти.
розви́-ти, p. v., (prs. розі-), -[вати].
ро́звит(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Entwicklung, Ausbildung.
розвіва́ ти, v. I. A., auseinar[nder-], ver wehen.
ро́звід, m. I., (2. s. -у), Schei[dung].
розві́д-ати, p. v., -увати.
ро́звід-и, pl. m. I., -ини, pl. Nachforschung.
ро́звід-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Untersuchung, Nachforsch[ung].
розві́ду-вати, v. I. A.*), na[ch]forschen, ся sich erkundig[en].
розв-ій, m. III., (2. s. -ою), -
розві́ш-ати, p. v., -увати.
розві́шу-вати, v. I. A.*), au[s]einanderhängen.
розві́-яти, p. v., -вáти.
розводи́ти, v., auseinanderbringen, -führen, -legen, -se[tzen], aufziehen, fortpflanzen; a[n]legen, machen; ся sich a[uf]lassen.

розбійничий, adj., Raub-.
розбійство, n. I., Räuberei.
розбір, m. I., (2. s. -y), Zerlegung; Unterschied, Wahl.
розбір-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Auflösung.
розбірчивий, adj., wählerisch.
розбісити ся, p. v, wütend (toll) werden.
розбі[г]-чи ся, p. v., -ати ся.
розбовтати, p. v., vermischen, durchbeuteln.
розбогатіти, p. v., reich werden.
розболіти ся, p. v., krank werden.
розборон-йти, p. v., -яти.
розбороня-ти, v. I. A., auseinanderbringen (Streitende).
розбрат, m. I., (2. s. -y), Entzweiung.
розбрата-ти, p. v. I. A., entzweien.
розбрестй ся, p. v., auseinandergehen. [werden.
розбрикати ся, p. v., übermütig
розбро-їти, p. v., -ювати.
розброю-вати, v. I. A.*), entwaffnen.
розбуджу-вати, v. I. A.*), auf-, er-wecken.
розбуд-йти, p. v., -жувати.
розбур-ити, p. v., -ювати.
розбурю вати, v. I. A.*), zerstören.
розвага, f., Erwägung, Überlegung, Besinnung; Beruhigung.
розважа-ти, v. I. A., erwägen; trösten, beruhigen.
розваж-ити, p. v., -ати.
розважливий, adj., bedächtig.
розважний, adj., besonnen, überlegt. [Überlegung.
розважність, f. V., Besonnenheit,
розвалина, f. I., Ruine.
розвал-йти, p. v., -ювати
розвалю вати, v. I. A.*), zertrümmern, -stören; einstürzen.
розвар, m. I., (2. s. -y), Brühe.
розвар-йти, p. v., -ювати.
розварю-вати, v. I. A.*), g (weich) kochen.
розвезлий, adj., ausgelassen verhätschelt.
роз-везти, p. v., -возйти.
розвер-нути, p. v., -тати.
розвертати, v., auseinanderlegen, -werfen; ausbreiten auf-, ent-rollen, -falten.
розвесел-йти, p. v., -ювати
розвеселю-вати, v. I. A.*), erheitern, ergötzen.
розвеселя-ти, v. I. A., розв селювати.
роз-вести, p. v., -водйти.
розвива-ти, v. I. A., auf-, a ent-wickeln, aufrollen, entf
розвидн-іти ся, p. v., -яти
розвидня-ти ся, v. I. A., h (Tag) werden.
розви-нути, p. v., -вати.
розвй-ти, p. v., (prs. розі-), -
розвит(о)к, m. I.*), (2. s. -y Entwicklung, Ausbildung.
розвіва ти, v. I. A., auseina ver wehen.
розвід, m. I., (2 s. -y), Schei
розвід-ати, p. v., -увати.
розвід-и, pl. m. I., -вин, pl. Nachforschung.
розвід-ка, f. I.*), (2. pl. -ок Untersuchung, Nachforsch
розвіду-вати, v. I. A.*), na forschen, ся sich erkundi
розв-ій, m. III., (2. s. -ою), -
розвіш-ати, p. v., -увати.
розвішу-вати, v. I. A.*), au einanderhängen.
розві-яти, p. v., -вати.
розводйти, v., auseinanderbringen, -führen, -legen, -se aufziehen, fortpflanzen; a legen, machen; ся sich a lassen.

розвозйти, v., herum-, ver-führen.
розволочйти, p. v., verschleppen; ся liederlich werden.
розвяз-а́ти, p. v., -увати.
ро́звязка, f., Lösung. [den, lösen.
розвя́зу-вати, v. I. A.*), aufbin-
ро́з-гад, m. I., (2. s. -гаду), -ва́га.
розгад-а́ти, p. v., -увати.
розга́ду-вати, v. I. A.*), über-, nach-denken; bedenken, überlegen.
розганя́-ти, v. I. A., auseinander-treiben, in Bewegung (Schwung) setzen.
розга-тйти, p. v., -чувати.
розга́чу-вати, v. I. A.*), Damm öffnen. [biegen.
розгина́-ти, v. I. A., auseinander-
розгі́н, m., Anlauf, Schwung.
розгі́нний, adj., Schwung-.
ро́згляд, m. I., (2. s. -у), Durchsicht.
розглядáти, v., besichtigen; ся sich umschauen.
розгля́-нути, p. v., -да́ти. [eitern.
розгнива́-ти ся, v. I. A., verfaulen,
розгни́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
розгні́вати, p. v., er-bittern, -zürnen.
розгнїв-йти, p. v., -ати.
роз-гнїтйти, p. v., -давйти.
ро́згові́р, m. I., (2. s. -у), розмо́ва.
розговор-йти, p. v., -ювати; ся viel reden.
розгово́рю-вати, v. I. A.*), reden.
ро́зголос, m., Wieder-, Nach-hall; Verbreitung.
розголо-сйти, p. v., -шувати.
розголо́сний, adj., ruchbar, laut.
розголо́шу-вати, v. I. A.*), aussprengen, laut werden lassen.
розгора́-ти, v. I. A., entbrennen,
розгор-і́ти, p. v., -а́ти. [auflodern.
розгор-ну́ти, p. v., -та́ти.
розгорта́-ти, v. I. A., auseinanderscharen; aufdecken; ся Oberkleid ablegen.

розго-стйти ся, p. v., -щувати.
розго́щу-вати ся, v. I. A.*), sich bequem machen.
розгранйч-ити. p. v., -увати. [zen.
розгранйчу-вати, v. I. A.*), abgren-
роз-гребстй, p. v., -грiба́ти.
розгрива́-ти, v. I. A., spielen; ся sich abspielen. [beißen
розгриза́-ти, v. I. A., auf-, zer-
розгрйз-ти, p. v., -а́ти. [scharen.
розгріба́-ти, v. I. A., auseinander-
розгріва́-ти, v. I. A., erwärmen.
ро́згром, m. I., (2. s. -у), gänzliche Niederlage. [machen, vernichten.
розгром йти, p. v. II. A.*), nieder-
розгука́ти ся, p. v. wild werden, toben. [lassen) werden.
розгуля́ти ся, p. v., lustig (ausge-
роздава́ти, v., aus-, ver-teilen.
роздав-йти, p. v., -лювати. [ken.
розда́влю-вати, v. I. A.*), zerdrü-
роздайбіда, m. = f. I, Verschwender. [schenken.
роздаро́ву-вати, v. I. A.*), ver-
роздар-ува́ти, p. v., -о́вувати.
розда́-ти, p. v., -ва́ти.
розда́ча, f. IV., Austeilung.
ро́здв-і́й, m. III., (2. s. -ою), Entzweiung. [entzweien.
роздвоі́ти, p. v., entzwei spalten,
роз-де́рти, p. v., (prs. u. imp. розі-), -дира́ти.
роздив-йти ся, p. v., -ля́ти ся.
роздивля́-ти ся, v. I. A., sich umsehen, betrachten.
роздймати, p. v., anfachen. [reißen.
роздира́-ти, v. I. A., auf-, zer-
розділа́ти, v. aus-, ent kleiden;
розді́л, m., Tal, Schlucht. [vertun.
ро́зділ, m. I., (2. s. -у), (Ein-, Ab-) Teilung, Abschnitt.
розділ-йти, p. v., -ювати.
розді́льний, adj., trennbar.
розді́льні́сть, f. V., Trennbarkeit.
розділо́вий, adj, Teilungs-.

розділю-вати, v. I. A.*), aus-, ver-, ein-, zer-teilen; trennen.
розділя́-ти, v. I. A., розділювати.
розді́-ти, p. v. (vp. -тий), -ва́ти.
розд**обува́ти,** v., auf-bringen, -treiben.
розд**обу́-ти,** p. v., -ва́ти.
розд**обу́ток,** m., Ausmittelung; Erwerb.
розд**о́вб-ати,** p. v., -увати.
розд́овбу-вати, v. I. A.*), zerklauben, aushöhlen.
розд**опт-а́ти,** p. v. I. B., (prt. -а́в, prs. -чу, imp. -чи́, vp. -аний), -увати.
роздо́пту-вати, v. I. A.*), zertreten, -stampfen.
роздо́р, m. I., (2. s. -у), Zwietracht.
роздо́рний, adj., spaltend.
роздоро́же, n. II., Kreuz-, Scheideweg.
розд**ра́п-ати,** p. v., -увати.
роздра́пу-вати, v. I. A.*), zer-, auf-kratzen.
розд**ратува́ти,** p. v., reizen, aufbringen.
розд**роб-йти,** p. v., -лювати.
роздро́блю-вати, v. I. A.*), zerstückeln. -brökeln.
розд**роч йти,** p. v., -увати.
роздро́чу-вати, v. I. A.*), reizen, aufbringen.
роздру́ха-ти, p. v., auf-wecken, muntern; ся wach (munter) werden.
роздрухота́-ти, p. v. I. A.*), zerschmettern.
роздува́-ти, v. I. A., auseinanderblasen, aufblasen; anfachen.
розд**у́ма,** f., Nachsinnen, Erwägen.
розд**у́м-ати,** p. v., -увати
розду́му-вати, v. I. A.*), nachdenken, erwägen.
розд**у-сити,** p. v., -шувати.
розд**у́-ти,** p. v., = ва́ти.
розду́шу-вати, v. I. A.*), zerdrükken.
роздяга́-ти, v. I. A., aus-, entkleiden.
роздягн-у́ти, p. v. I. B., (prt. роздя́г, -ла́), роздяга́ти.
роз'**єдн-а́ти,** p. v., -увати.
роз'є́дну-вати, v. I. A.*), entzweien.
ро́з'єм, m. I., (2. s. -у), Waffenstillstand.
розж**ар йти,** p. v., -ювати.
розж**арі́ти,** p. v., erglühen.
розжа́рю-вати, v. I. A.*), glühend machen.
розж**в-ака́ти,** -яка́ти, p. v, verkauen.
розж**еврі́ти,** p. v., erglimmen.
розжега́-ти, v. I. A., anzünden, erhitzen.
роз-**жечи́,** p. v., (prs. u. imp. розі-), розжега́ти.
роз-**же́рти,** p. v., (prs. u. imp. розі-), -жира́ти.
розжива́-ти ся, v. I. A., sich bereichern.
розжира́-ти, v. I. A., zerfressen.
розжирі́-ти, p. v. I. A., fett werden.
розжи́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
розж**у-ва́ти,** -ти, розжвяка́ти.
роззира́-ти ся, v. I. A., розгляда́ти ся.
розізна-ва́ти, v. I. A.*), erkennen, erforschen.
розз**ло́ст-ити,** p. v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений, imp. -ь), erzürnen.
розз**убела́ти,** p. v., entzäumen.
роззува́-ти, v. I. A., ausziehen; ся, ablegen (Schuhe).
роззу́-ти, p. v. I. A., (vp. -тий), -ва́ти.
роззяв-йти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
роззявля́-ти, v. I. A., aufsperren, öffnen (Mund).
розі**бга́ти,** p. v., auseinanderbiegen.
розі-**бра́ти,** p. v., (prs. u. imp. роз-), розбира́ти.
розі-**гна́ти,** p. v., (prs. u. imp. роз-), розганя́ти.
розі**гну́ти,** p. v., розгина́ти.
розі**гра́ти,** p. v., розгрива́ти.
роз'їда́-ти, v. I. A.. zerfressen.
роз'їзджа́-ти ся, v. I. A., auseinanderfahren.
розі**злити,** p. v., розгні́вати.
розі**грі́ти,** p. v., розгріва́ти.
розі**йти́** ся, p. v., розхо́дити ся.
розімкн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), розмика́ти.
розі**мя́ти,** p. v., zer-kneten, -quetschen

розіпняти, p. v., розпинати.
розіпріти, p. v., faulen.
роз-іпхати, p. v., -пихати.
розірвати, p. v., розривати.
розіслати, p. v., розсилати.
розісхнути ся, p. v., розсихати.
роз'-їсти, p. v., -їдати.
розітка́-ти, p. v. I. A., розтикати.
роз'-їхати ся, p. v., -їзджати ся.
розкавалку-вати, p. v. I. A.*), zerstückeln. [Befehl.
ро́зказ, m. I., (2. s. -у), Erzählung,
розказ-а́ти, p. v., -увати. [befehlen.
розка́зу-вати, v. I. A.*), erzählen;
розкида́ти, v., auseinanderwerfen; zerstreuen; verschwenden; ся sich ausbreiten.
розки́-нути, p. v.,- дати. [bringen.
розкири́нити, p. v., in Unordnung
ро́зк-іш, f. V. (pl. IV.), Wonne.
розкі́шний, adj., wonnig; üppig.
ро́зклад, m. I., (2. s. -у), Zerlegung, Einteilung; Anordnung.
розклада́-ти, v. I. A., zer-legen, -setzen, verteilen, aus- abreiten; огонь anmachen.
розкла́дний, adj., zerlegbar.
розкла́-сти, p. v., -дати.
розклюва́ти, p. v., aufpicken.
розко́ву-вати, v. I. A.*), auseinanderschlagen, entfesseln.
розко́л, m. I., -ина, -о́бина, f. I., Spalte, Kluft. [bringen.
розколиса́ти, p. v., in Schwung
розкол-о́ти, p. v., -ювати.
розко́лю-вати, v. I. A.*), spalten, aufstechen. [bung.
ро́зкоп, m. I., (2. s. -у), Ausgra-
розкоп-а́ти, p. v., -увати.
розко́пу-вати, v. I. A.*), auseinandergraben.
розкорін-и́ти ся, p. v., -ювати ся.
розкоріню-вати ся, v. I. A.*), sich ein-, fort-wurzeln. [propfen.
розкорко́ву-вати, v. I. A.*), auf-
розкорку-ва́ти, p. v. I. A.*), розкорковувати.
розко-ти́ти, p. v., -чувати.
розко́чу-вати, v. I. A.*), auf-, ent-rollen. [leben.
розкошу-ва́ти, v. I. A.*), üppig
розкрада́-ти, v. I. A., auseinanstehlen.
розкр-а́яти, p. v., -о́ювати.
розкрива́-ти, v. I. A., auf-, abdecken; öffnen.
розкри́-ти, p. v., -ва́ти.
розкриш-и́ти, p. v., -увати.
розкри́шу-вати, v. I. A.*), zerbröckeln.
розкро-ї́ти, p. v. II. B., -ювати.
розкро́ю-вати, v. I. A.*), zerschneiden.
розкру-ти́ти, p. v., -чувати. [hen.
розкру́чу-вати, v. I. A.*), aufdre-
розкува́ти, p. v., -о́вувати.
розкудо́вчити, p. v., zerzausen.
розку-пи́ти, p. v., -лювати. [fen.
розку́плю-вати, v. I. A.*), wegkau-
розкур-и́ти, p. v., -ювати. [chen.
розку́рю-вати, v. I. A.*), ausrau-
розку-си́ти, p. v., -шувати.
розку́шу-вати, v. I. A.*), zer-, auf-, durch-beißen. [keit.
ро́злад, m., Unordnung; Uneinig-
розлази́ти ся, v., auseinander-kriechen, -gehen. [breitet.
розле́глий, adj., entfernt, ausge-
розле́гліcть, f. V., Entfernung, Ausdehnung.
роз-лет́іти ся, p. v., -літа́ти ся.
ро́злив, m. I., (2. s. -у), Ausgießen, -treten (Wasser).
розлива́-ти, v. I. A., aus-, ver-, er-gießen, überfließen.
розли́-ти, p. v., -ва́ти.
розлича́-ти, v. I. A., розріжняти
розлич-и́ти, p. v. II. A.*), -а́ти.
розли́чний, adj., ріжний.
розлі́злий, adj., schlampig.

роз-лізти ся, p. v., -лазити ся.
розлінив-ити ся, p. v. II. A.*), (imp. розлінив ся!), faul werden.
роз**літати** ся, v. auseinanderfliegen, zerfallen; ins Fliegen kommen. [gedehnt.
розлогий, adj., breit, weit, aus-
розлогість, f. V., Ausdehnung.
роз-**ложити**, p. v., -кладати.
розложний, adj., zerlegbar.
роз**лом-йти**, p. v., -лювати.
розломлю-вати, v. I. A.*) zerbrechen.
розлука, f. I·*), Trennung, Ab-
розлуп-ати, p. v., -увати. [schied.
розлуп-йти, p. v., -лювати.
розлуплю-вати, v. I. A.*), aufmachen -hülsen. [spalten.
розлупу-вати, v. I. A.*), auf-
розлуча-ти, v. I. A., trennen, scheiden.
роз**луч-йти**, p. v., -ати, -увати.
розлучний, adj., trennbar. [чати.
розлучу-вати. v. I. A.*), розлу-
роз**лютити**, p. v., erzürnen, aufbrin-
роз**лютувати**, p. v., auflöten. [gen.
роз**лягати** ся, v., sich erstrecken (ausbreiten).
розляглий, adj , ausgebreitet
роз**маз-ати**, p. v. -увати.
розмазу-вати,. v. I. A.*), розмащувати; ся sich verbreiten.
розмака-ти, v. I. A., naß (weich) werden.
роз**ма-стити**, p. v., -щувати.
розмах, m. I., (2. u. 7. -у), Schwung,
роз**мах-ати**, p. v., -увати. [Anlauf.
роз**махн-ути**, p. v. I. B, (prt. -ув), розмахувати.
розмаху-вати, v. I. A.*) in Schwung setzen (ся kommen).
розмащу-вати, v. I. A.*), auseinander-, auf schmieren. [zen.
розмеж-ити, p. v. II. A.*), abgren-
розмелю-вати, v. I. A.*), zerı
роз-**мести**, p. v., -мітати. [n
розмика-ти, v. I. A., aufsper
роз**минати** ся, v., verfehlen, ni zusammentreffen.
роз**мин-ути** ся, p. v., -ати ся.
розмисл, m. I., (2. s. -у), Ueb legung, Bedacht.
роз**ми-слити**, p. v., -шляти.
розмишля-ти, v. I. A., роздумува
розмін, m. I., (2. s. -у), A wechslung.
роз**мін-яти**, p. v., -ювати.
розміню-вати, v. I. A.*), umt schen, wechseln.
розмір, m. I., (2. s. у), (Aus-)M Verhältnis, Umfang.
роз**мір-ити**, p. v.. -ювати.
розмірний, adj., gleich-, verhä nis-mäßig.
розмірність, f. V., Ebenmaß.
розміряю-вати, v. I. A.*), aı ab-messen.
роз**мі-сити**, p. v., -шувати.
роз**мі-стити**, p. v., -щувати.
розміта-ти, v. I. A., auseinand kehren, -fegen. [да
розміту-вати, v. I. A.*), роз
розмішу-вати, v. I. A.*), zer-kı ten, -treten. [setz
розміщу-вати, v. I. A.*), stell
роз**множ-йти**, p. v., -увати. [r
розмножу-вати, v. I. A.*), verme
роз**мова**, f., Gespräch, Unterredu
роз**мов-ити** ся, p. v., -ляти.
розмовля-ти [ся], v. I. A., spı chen, reden. [sation
розмовний, adj., Sprech-, Konv
роз **мокнути**, p. v. макати.
роз-**молоти**, p. v., -мелювати.
роз**мот-ати**, p. v., -увати.
розмоту-вати, v. I. A.*), ab-, aı wickeln.
роз**моч-йти**, p. v., -увати.

розмо́чу-вати, v. I. A.*), auf-, ein-weichen.
розмуро́ву-вати, v. I. A.*), Mauer auseinandernehmen.
роз**мур-ува́ти,** p. v., -о́вувати.
роз**мягчи́ти,** p. v., erweichen.
роз**мя́кнути,** p. v., weich werden.
роз**мя́цкати,** p. v., zerquetschen.
роз-**не́сти,** p. v., -носи́ти.
роз**ніжи́ти,** p. v., ver zärteln, -weichlichen.
розні́т-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -*чу́*, vp. -*че́ний*), anzünden.
роз**носи́ти,** v., auseinandertragen; verbreiten; vernichten.
роз**охо-ти́ти,** p. v., -очувати.
розохо́чу-вати, v. I. A.*), Lust erwecken (ся bekommen).
роз**пада́ти** ся, v., zerfallen; besorgt sein. [Zerfall.
розпа́д(о)к, m. I.*), (2. s. -y)
ро́зпал, m. I., (2. s. -y), Hitze.
роз**пал-и́ти,** p. v., -ювати.
розпа́лю-вати, v. I. A.*), an-, ent-zünden; erhitzen; an-feuern, entflammen.
роз**па́р-ити,** p. v., -ювати.
розпа́рю-вати, v. I. A.*), durchwärmen.
роз**па́-сти** ся, p. v., -да́ти ся.
розпаю-ва́ти, v. I A.*), розді́лювати.
розперез-а́ти, p. v. I. B., (prt. -áв, prt. -*зсу*, imp. -*зси́*), розперізувати. [-пира́ти.
роз-**пе́рти,** p. v., (prs. u. imp. розі-),
розпері́зу-вати, v. I. A.*), aufgürten.
розпе-**сти́ти,** p. v., -щувати.
роз**печа́т-ати,** p. v., -увати.
розпеча́ту-вати, v. I. A.*), auf-, ent siegeln.
роз-**печи́,** p. v., -піка́ти. [teln.
розпе́щу-вати, v. I. A.*), verzär-
розпива́-ти ся, v. I. A., sich dem Trunke ergeben.
роз**пил-и́ти,** p. v., -ювати.
розпи́лю-вати, v. I. A.*), durch-, zer-sägen, -feilen.
розпина́-ти, v. I. A., aus-spannen, -strecken; kreuzigen.
розпира́-ти, v. I. A., ausspreizen; auf-blasen, -blähen.
ро́зпис, m. I., (2. s. y), Verzeichnis, -ка, f. I.*), Bestätigung.
роз**писа́ти,** p. v., -увати.
розпи́су-вати, v. I. A.*), ausschreiben; malen; ся (viel, weitschweifig) schreiben. [Um-frage.
ро́зпит, m. I., (2. s. -y), Nach-,
роз**пит-а́ти,** p. v., -увати.
роз**пи́-ти** ся, p. v., -ва́ти ся.
розпи́ту-вати, v. I. A.*), aus-, nach-, um-fragen; ся sich erkundigen. [stoßen.
розпиха́-ти, v. I. A., auseinander-
роз**пізнава́ти,** v., erkennen; unterscheiden.
роз**пізна́-ти,** p. v., -ва́ти.
розпіка́-ти, v. I. A., erhitzen, glühend machen. [Schlitz.
ро́зпір-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
роз**пла́кати** ся, p. v., in Tränen ausbrechen.
роз**пла́та,** f. I., Bezahlung. [(ся).
роз**пла-ти́ти** (ся), p. v., -чувати
розпла́чу-вати (ся), v. I. A.*), bezahlen.
рос**пле́ска́ти,** p. v., abplatten.
роз**пл-е́сти,** p. v., -їта́ти.
роз**плива́ти** ся, v., auseinander-, zer-fließen, -gehen.
роз**пли́-сти**ся, p. v., -ва́ти ся.
розплїта́-ти, v. I. A., aufflechten.
розпло́джу-вати, v. I. A.*), vermehren; züchten. [-жувати.
розпло́д-ити, p. v., (imp. -ь!),
розпло́д(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Vermehrung; Zucht.
роз**повива́ти,** auseinander-wickeln, -windeln.

розповй-ти, p. v., -ва́ти. [tern.
розповіда́ти, v., erzählen; erör-
розпові-сти, p. v., -да́ти.
розповсю́дн-ити, v. II. A., -ювати.
розповсю́дню-вати, v. I. A.*), verbreiten.
розполо́жене, n. IV., Lage, Einrichtung, Zustand; Stimmung, Neigung. [geneigt.
розполо́жений, adj., eingerichtet;
розполо́-шити, p. v., -увати.
розполо́шу-вати, v. I. A.*), verscheuchen.
розпор-о́ти, p. v. -ювати.
ропо́рю-вати, v. I. A.*), auf-trennen, -schlitzen.
розпорошйти, p. v., zerstäuben.
розпо́рп-ати, p. v., -увати.
розпо́рпу-вати, v. I. A.*), auseinanderscharren.
розпоряджа́-ти, v. I. A., verfügen, anordnen. [поряджа́ти.
розпоря́джу-вати, v. I. A.*), роз-
розпоряд-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), -жа́ти.
розпорядймий, adj., verfügbar.
розпорядймість, f. V., Verfügung.
розпоря́док, m., Anordnung; Erlaß.
розпоч-а́ти, p. v., -ина́ти. [gen.
розпочина́ти, v., beginnen, anfan-
розпра́ва, f. I., Ab-, Verhandlung; Scheidung.
розпра́в-ити, p. v., -ля́ти.
розправля́-ти, v. I. A., verhandeln; ся sich scheiden; fertig werden.
розпрасува́ти, p. v., glätten.
розпро́даж, f., Ausverkauf.
розпро́д-ати, p. v., -увати.
розпро́ду-вати, v. I. A.*), (aus-) verkaufen, veräußern.
розпрост-е́рти, p. v., -ира́ти.
розпростира́ти, v., aus-breiten, -strecken. [schieden.
розпроща́ти ся, p. v., sich verab-
розпряга́-ти, v. I. A., ausspannen.
розпряг-чй, p. v., -а́ти,
розпу́джу-вати, v. I. A.*), розполо́шувати.
розпу́д-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений, imp. -ь!), -жувати.
розпу́ка, f. I.*), Verzweiflung.
розпука́ти ся, v., zer-platzen, -springen, bersten, sich öffnen.
розпу́клина, f. I., Spalte, Kluft.
розпу́к-нути ся, p. v., -а́ти ся.
ро́зпуск, m. I., (2. s. -у), (Auf-) Lösung.
розпуска́ти, v., entlassen; verbreiten; auflösen, verdünnen.
розпу́ста, f. I., Ausgelassenheit.
розпус-тйти, p. v., -ка́ти.
розпу́стний, adj., ausgelassen.
розпу́т-ати, p. v., -увати.
розпу́те, n. IV., Scheide-, Irr-weg.
розпу́ту-вати, v. I. A.*), entwirren; -fesseln.
розпуча́-ти, v. I. A., verzweifeln.
розпу́ч-лйвий, -ний, adj., verzweifelt.
роз-пялйти, p. v., -пина́ти.
розпя́те, n. IV., Kreuzigung.
розра́да, f., Trost.
розра́джу-вати, v. I. A.*), trösten, abraten; ся sich anders beraten.
розра́д-ити, p. v., -жувати.
розран-йти, p. v., -ювати.
розра́ню-вати, v. I. A.*), Wunde aufreißen.
розрахо́ву-вати, v. I. A.*). berechnen; ся sich abrechnen.
розрах-ува́ти, p. v.. -о́вувати.
ро́зрив, m. I., (2. s. -у), Riß; Bruch.
розрива́-ти, v. I. A., zer-, durch reißen; ся sich zerstreuen.
ро́зрив-ка, f. I., (2. pl. -ок), Zerstreuung.
розрйти, p. v., auf-, zer-wühlen
розрі́джу-вати, v. I. A.*), ver dünnen.

розрід-úти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), -жувати.
розрíжн-úти, p. v., -нáти. [den.
розріжнá-ти, v. I. A., unterschei-
рóзріз, m. I., (2. s. -у), Durchschnitt; Gegensatz.
розрíз-ати, p. v., -увати.
розрíзу-вати, v. I. A.*), zer-, durch-schneiden.
розрізн-úти, p. v., -áти.
розрізнá-ти, v. I. A., entzweien.
розрíст, m., Wuchs, Entfaltung.
розрішáти, v., losbinden, dispen-
розріш-úти, p. v., -áти. [sieren.
розрóджу-вати ся, v. I. A.*), sich fortpflanzen (vermehren).
розрод-úти ся, p. v., -жувати ся.
розроїти ся, p. v., schwärmen.
росростá-ти ся, v. I. A., aufwachsen, sich ausbreiten.
розрост-й ся, p. v., -áти ся.
розрух, m., Unruhe, Aufruhr.
розрý-хати, p. v., -шáти.
розрушáти, v., auf-rühren, -brin-
розрýш-ити, p. v., -áти. [gen.
рóзряд, m., Gattung, Abteilung.
розсáда, f. I., Setzpflanze.
розсáджу-вати, v. I. A.*), versetzen, -pflanzen; zersprengen.
розсад-úти, p. v., -жувати.
розсаднúк, m. I.*), (2. s. -á), Mistbeet, Pflanzstätte.
розсвитáти, p. v., tagen.
розсьвíт, m., (2. s. -у), Morgendämmerung. [Dämmerung.
розсьвíт(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
розсьвітúти ся, p. v.,, aufleuchten.
розсел-úти, p. v., -ювати. [deln.
розсéлю-вати, v. I. A.*), ansie-
розсéрджу-вати, v. I. A.*), erzürnen.
розсéрд-ити, p. v., -жувати.
розсилá-ти, v. I. A., aussenden.
розсил-úти, p. v., -ювати.
розсúлю-вати, v. I. A.*), auf-binden, -lösen.
розсип-áти, v. I. A., aus-, ver-, zer-streuen; ausschütten; ся zer-fallen, -bröckeln.
роз-сúпати, p. v., -сипáти.
розсихá-ти, v. I. A., vor Trockenheit zerfallen. -streuen.
розсївá-ти, v. I. A., aus-säen,
розсїдáти ся, v., sich auseinandersetzen; bersten.
розсїдлáти, p. v., absatteln.
розсїпати, p. v., zerraufen.
розсї-сти ся, p. v., -дáти ся.
розсї-чú, p. v., zerhauen.
розсїянíсть, f. V., Zerstreutheit.
розсї-яти, p. v., -вáти.
розскáку-вати ся, v. I. A.*), auseinander-, zer-springen.
розск-óчити ся, p. v., -акувати ся.
розскýбати, p. v., zer-rupfen, -zausen.
розслáв-ити, p. v., -лювати.
розслáвлю-вати, v. I. A.*), (Ruf) verbreiten. [suchen, erforschen.
рослїджу-вати, v. I. A.*), unter-
розслїд-úти, p. v., -жувати.
розслон-úти, p. v., II. A., -ювати.
розслóню-вати, v. I. A.*), enthüllen, aufdecken. [mutigen, -kühnen.
розсьміл-úти, p. v. II. A., er-
розсьмішúти, p. v., zum Lachen bringen.
розсьмiяти ся, p. v., auflachen, in Lachen ausbrechen.
розсóха, f. I.*), Gabelholz.
розсохáтий, adj., ästig, gabelig.
роз-ставáти ся, v., -лучáти ся.
розстáв-ити, p. v., -ляти. [kation.
розстав-ка, f., Aufstellung, Dislo-
розставляти, v., auseinanderstellen, aufstellen.
розстáйний, adj., Scheide-.
розстарáти, p. v., besorgen, schaffen.

розста́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
розстел-и́ти, p. v., -ювати.
розсте́лю-вати, v. I. A.*), ausbreiten.
розстеля́-ти, v. I. A., розсте́лювати.
ро́зстрій, m., Mißklang, Unordnung, Zerrüttung.
розстріл-ити, p. v., -ювати.
розстрілю-вати, v. I. A.*), erschießen; zerstreuen.
розстро-ї́ти, p. v., -ювати.
розстро́ю-вати, v. I. A.*), verstimmen, zerrütten, in Unordnung bringen.
розступа́ти ся, v., auseinandertreten, sich auftun.
розступ-и́ти ся, p. v., -а́ти ся.
розсува́ти, v., auseinander-rücken, -schieben.
ро́зсуд, m. Ueberlegung; Beurteilung.
розсуджа́-ти, v. I. A., розсу́джувати.
розсу́джу-вати, v. I. A.*), beurteilen, überlegen, schlichten, entscheiden.
розсуд-и́ти, p. v., -жувати.
розсудко́вий, adj., judiciös.
розсу́д-ливий, -ний, adj., verständig, klug.
розсу́длив*і*сть, f. V., Bedächtigkeit, Klugheit.
ро́зсуд(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ueberlegung, Verstand.
розсук-а́ти, p. v., -увати.
розсу́ку-вати, v. I. A.*), auseinanderdrehen.
розсу́-нути, p. v., -ва́ти.
розся́глий, adj., ausgedehnt.
розся́гл*і*сть, f. V., Ausdehnung.
розтабори́ти ся, p. v., Lager aufschlagen.
розта́-нути, p. v., -яти.
роз-таска́ти, p. v., -не́сти.
розтача́ти, p. v., auseinanderwalzen.
розта́яти, p. v., auftauen, schmelzen.

ро́зтв-ір, m., Oeffnung, -ором p. adv., geöffnet.
розтвор-и́ти, p. v., -я́ти.
розтворя́-ти, v. I. A., öffnen, machen.
роз-те́рти, p. v., (prs. u. imp. po[...] -тира[...]
роз-теря́ти, p. v., -тра́тити.
розт-ечи́ ся, p. v., -ті́ка́ти ся
розтика́-ти, v. I. A., aufprop[...]
розтина́-ти, v. I. A., zerschnei[...]
розтира́-ти, v. I. A., zerreibe[...]
розтиска́-ти, v. I. A., zerdrück[...]
розтис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
розті́ка́-ти ся, v. I. A., ausein[...]der-fließen, -laufen.
розтовчи́, p. v., zerstoßen.
розто́ка, f. I.*), Auseinan[...]fließen; Flußarm.
розтолкува́ти, p. v., auseinan[...]setzen, erklären.
розтоп-и́ти, p. v., -лювати.
ро́зтопка, f. I.*), Schmelzen.
розто́плю-вати, v. I A.*), (z[...] schmelzen.
розто́пний, adj., schmelzbar.
розто́рг-ати, p. v, -увати
розто́ргу-вати, v. I. A.*), [...] zausen, -reißen.
розторо́пний, adj., klug.
розторо́пн*і*сть, f. V., Klugh[...]
розторо́чити, p. v., aufschnür[...]
розточ-и́ти, p. v., -увати.
розто́чу-вати, v. I. A*), v[...]schwenden; zerfressen (Würm[...]
розтра́та, f. I., Verschwendu[...]
розтра́-тити, p. v., -чувати.
розтра́тний, adj., verschwen[...]
розтрату-ва́ти, p. v. I. A.*), z[...]treten. [...]ris [...]schwend[...]
розтра́чу вати, v. I. A.*), v[...]
розтри́нька-ти, p. v. I. A., p[...] три́нкувати. [тра́чува[...]
розтри́ньку-вати. v. I. A.*), p[...]
розтріпаний, adj., zerstreut.

розтріскати, p. v., zerschmettern; ся bersten. [schmettern.
розт[о]рощ-ити, p. v. II. A.*), zer-
розтруб-йти, p. v., -лювати.
розтрублю-вати, v. I. A.*), ausposaunen.
розтру-тити, p. v., -чувати.
розтручу-вати, v. I. A.*), auseinanderstoßen.
розтряса-ти, v. I. A., auseinander-, zer-streuen; durchschütteln, untersuchen.
розтряс-тй, p. v., áти.
розтягáти, v., aus-dehnen, -strekken, -spannen, -ziehen. [-streckt.
розтяглий, adj., ausge-dehnt,
розтяглість, f. V., Ausdehnung.
розтяг-нути, p. v., -áти.
розтяжний, adj., dehnbar.
розтяжність, f. V., Dehnbarkeit.
розт-яти, p. v., (prs. u. imp., розі-), -инáти.
рóзум, m. I., (2. s. -у), Verstand, Vernunft. [Auffassung.
розуміне, n. IV., Verständnis,
розуміти, v., verstehen.
розумний, adj., verständig, klug.
розумні|й|шá-ти, v. I. A., verständig werden. [Geist-.
розумóвий, adj., Verstandes-,
розуму-вáти, v. I. A.*), schließen, urteilen. [aufbrausen.
розфукати ся, p. v., auffahren,
розх-апáти, p. v., -ó пити.
розхит-áти, p. v., -увати.
розхиту-вати, v. I. A.*), in Schwingung (Schwanken) brin-
рóзхід, m., Auseinandergehen. [gen. Abschied; Ausgabe. [Scheide-.
розхідний, adj., divergierend;
розхлюпати, p. v., ausgießen.
розходити ся, v., auseinandergehen, sich zerstreuen; impers. es handelt sich (geht) um...
розхóп-ити, p. v. II. A.*), -лювати.
розхóплю-вати, v. I. A.*), auseinanderreißen, wegraffen.
розхріста-ти, p. v. I. A., auf reißen, -knöpfen (Hemd).
розцвисти ся, p. v., -тáти ся.
розвитá-ти ся, v. I. A., aufblühen.
рóзцьвіт, m., Blüte.
розцїкáвити, p. v., neugierig machen; ся, n. werden.
розчару-вáти, p. v., enttäuschen.
розчахн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), auseinander-reißen, -spalten.
розчвертувáти, p. v., vierteilen.
роз-чепйти, p. v., -чіпйти.
розчепір-ити, p. v. II. A., (imp. розчепір!), -ювати. [spreizen.
розчепірю-вати, v. I. A.*), aus-
розчереп-йти, p. v. II. A.*), in Scherben schlagen.
роз-чесáти, p. v., -чісувати.
рóзчин, m. I., (2. s. -у), Lösung -а, f. I., Sauerteig.
розчин-йти, p. v., -ювати.
розчиню-вати, v. I. A.*), (auf-) lösen; an-machen, -mischen; aufmachen, öffnen.
розчиня-ти, v. I. A., розчинювати.
розчитáти ся, p. v., sich ins Lesen vertiefen.
розчіп-йти, p. v. II. A.*), -лювати.
розчіплю-вати, v. I. A.*), aufknöpfen, -lösen.
розчісу-вати, v. I. A.*), auseinander-, durch-kämmen.
розшáрп-ати, p. v., -увати.
розшàрпу-вати, v. I. A.*) zerreißen, -zausen. [den.
розшáстати, p. v., verschwen-
розшивá-ти, v. I. A., auftrennen.
розшир-йти, p. v., яти.
розширя-ти, v. I. A., aus-, verbreiten, erweitern, ausdehnen.
розшй-ти, p. v., -вáти.
розшмат[к]у-вáти, p. v. I A.*), zer stückeln, -fetzen.

розшнуро́ву-вати, v. I. A.*), auf-, aus schnüren.
розшнуру-ва́ти, p. v. I. A.*), розшнуро́вувати.
розшпил-йти, p. v., -ювати.
розшпйлю-вати, v. I. A.*), öffnen (durch Entfernung der Nadel.)
розшпо́рт-ати, p. v., -увати.
розшпо́рту-вати, v. I. A.*), auseinanderscharren. [schrauben.
розшрубо́ву-вати, v. I. A.*), auf-
розшрубува́ти, p. v., розшрубо́вувати.
розшук-а́ти, p. v., -увати.
розшу́ку-вати, v. I. A.*), aussuchen, aufbringen.
розщепйти, p. v.. aufknöpfen.
розщиба́ти, v., zer-schlagen, -spalten; ся sich den Kopf zerbrechen. [-reißen.
розщипа́ти, p. v., zer-rupfen,
розщінка́-ти, p. v. I. A., aufknöpfen (Hemd).
розщіпйти = розщепйти.
роз'ю́ш-ити, p. v. II. A.*), (imp. роз'ю́ш!) ergrimmen.
роз'яр-йти, p. v., -ювати.
роз'я́рю-вати, v. I. A.*), entflammen; ergrimmen.
роз'ясн-йти, p. v., -ювати.
роз'я́сню-вати, v. I. A.*), aufhellen, -heitern; -klären.
роз'ятр-йти, p. v., -ювати.
роз'я́трю-вати, v. I. A.*), reizen; eitern machen. [schwärmen.
ро-їти ся, v. II. B., (imp. рій ся!)
рокй etc., siehe рік.
роковйй, adj. Jahres-.
роко́вини, pl. f. I., Jahrestag.
ро́кот, m. I., (2. s. -у), Getöse.
рома́ньский, adj., romanisch.
ромб, m. I., Rhombus.
рон-йти, v. II. A., vergießen.
ропа́, f. I., Salzwasser.
ро́піт m. I., (2. s. -у), Murren.
ропта́-ти, v. I. A., murren.
ропу́ха, f. I.*), Kröte.
роса́, f. I., der Tau.
роса́да = розса́да.
росйн-а, f. I., -йчка,- -очка, I.*), dim. роса́.
росйстий, adj., voll Tau.
рос-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -шу́, v(з-)-ше́ний), be-tauen, -netzen
росйця, f. II., dim. роса́.
росіл, m. I., (2. s. -у), Suppe.
росіш-кй, pl. f. I., (2, -о́к), Aeste am Geweih.
ро́слий, adj., erwachsen.
рослйна etc., siehe ростйна.
росо́ха, f. I.*), Gabel, Sprosse.
росоха́тий, adj., gabelig, ästig.
росохова́тий, adj., gabelförmig.
рост = ріст.
рост-й, v. I. B., (prt. ріс, росла́, wachsen, gedeihen; zunehmen sich vermehren.
ростйна, f. I., Pflanze, Gewächs
ростйнний, adj., Pflanzen-.
ростйнність, f. I., Vegetation.
ростино́їдний, adj., pflanzenfressend.
рост-йти, v. II. A., (prs. -щу́) wachsen machen (lassen), ziehen
ро́стїч, f. V., wilde Flucht.
росяний, adj., Tau-.
рот, m. I., Mund; -ик, m. I.*), dim
ро́хна-ти, v. I. A., grunzen.
ро́хніт, m. I., (2. s. у.), Grunzen.
ро́чник, m. I.*), Jahrgang.
ро́ч(о)к, m I.*), dim. рік.
руб, m. I., Hau, Schlag. [fällen.
руба́-ти, v. I. A., hacken, hauen
руба́ха, f. I.*), grobes Hemd.
руба́ч, m. IV., (2. s. -а́), Holzhacker. [(Münze); Heubaum.
руб(е́)ль, m. II., (2. s. -я́), Rubel
руб(е́)ць, m. II., (2. s. -я́), Saum Naht, Narbe.
руб-йти, v. II. A.*), einsäumen.

рубн-у́ти, p. v. I. B., (prt. у́в), рубати.
руга́-ти, v. I. A., schmähen, lästern, verhöhnen.
руда́, f. I., Erz; Rost.
руда́вий, adj., erzfarbig.
руди́й, adj., rothaarig.
руді́-ти, v. I. A., (fuchs-)rot werden.
рудни́й, adj., erzhaltig.
рудни́к, m. I.*), (2. s. -á), Bergwerk.
рудоко́п, m. I., Bergmann.
ру́жа = ро́жа.
ру́же = ору́же.
руйну**-ва́ти**, v. I. A.*), zerstören, ruinieren.
рука́, f. I.*), Hand, Arm.
рука́в, m. I., (2. s. -á), Aermel.
рукави́-ця, f. II., Handschuh; -чка, f. I.*), (2. pl. -чо́к), dim.
рукави́чник, m. I.*), Handschuhmacher.
рукоді́льний adj., Manufaktur-.
рукоді́льни-к, m. I.*), Handarbeiter; -ця, f. II., -in.
рукоді́льня, f. II., Manufaktur.
руко́пись, f. V., Handschrift.
рукопи́сний, adj., handschriftlich.
рукотво́рний, adj., von Menschenhand gemacht.
рукоя́ть, f. V., (Hand-)Griff, -habe.
ру́м, m. I., (2. s. -у), Rum
рума́к, m. I., (2. s. á), Roß.
румеґа́-ти, v. I. A., wiedekauen.
румеґа́вці, pl. m. II., Wiederkäuer.
румови́-на, f. I., -ско, n. I.*), -ще, n. II., Schutt.
румя́н(е)ць, m. II., (Gesichts-Röte.
румя́ний, adj., rot(wangig).
румян-и́ти, v. II. A., röten; ся erröten.
румяні́-ти, v. I. A., румяни́ти ся.
румя́н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Kamille.
рунду́к, m. I.*), (2. s. -á), Galerie. Gang.
рундуч(о́)к, m. I.*), dim. рунду́к.
ру́но, n. I., Vließ.
ру́нта-ти, v. I A., руша́ти.
ру́ра, f. I., Röhre.
Ру́сь, f. V., Ruthenien.
руса́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Nymphe.
ру́сий, adj., blond.
Ру́син, m. I., (2. pl. 1. -и́), Ruthene; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
руска́ль = риска́ль.
ру́ский, adj., ruthenisch.
рус-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Flußbett.
ру-сти́, v. I. A., brüllen.
руся́вий = ру́сий.
ру́та, f. I., Raute.
рух, m. I., (2. u. 7. -у), Bewegung, Betrieb.
ру́ха-ти, v. I. A., rühren, bewegen.
рухли́вий, adj., beweglich, rührig, flink.
рухли́вість, f. V., Regsamkeit.
рухн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в) hinstürzen; sich drängen.
рухо́мий, adj., beweglich.
рухо́мість, f. V., bewegliches Gut
руч, на свою руч, auf eigen[e] Faust.
руча́й, m. III., Bach.
руча́-ти, v. I. A., bürgen, gutste[hen]
рученя́та, pl. n. V., dim. рука́
ручи́тель, m. II., Bürge; -ка, [f.] I.*), (2. pl. о́к).
руч-и́ти, v. II A.*), -а́ти.
ру́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), di[m.] рука́; Handgriff, Henkel, (F[...]
ручни́й, adj., Hand-. [der-)Halte[r]
ручни́к, m. I.*), (2. s. -á), Handtuc[h]
ручни́ця, f. II., Flinte.
руш!, int., marsch! fort!
руша́-ти, v. I. A., (an-, be-)rü[h]ren, rücken, in Bewegu[ng] setzen, aufbrechen, sich aufm[a]chen; рушай! fort! vorwärt[s]
ру́ш-ити, p. v., II. A.*), (imp. руш[...] [-á...]
рушни́к = ручни́к.
рушни́ця = ручни́ця.
рущина́, f. I., ruthenische Sprac[he]
ряб-а́тий, -и́й, adj., bunt; blat[ter]narbig.

рябина, f. I., Eberesche; Blatternarbe.
ряд, m. I., (2. s. ý), Reihe, Glied, Ordnung, Klasse; Regierung.
рядитель, m. II., Verwalter.
ряд-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), herrschen, regieren, verwalten.
рядний, adj., ordentlich. [wand.
рядн-йна, f. I., ó, n. I., Tuch, Lein-
рядовий, adj., Reihen-, Ordnungs-.
рядóм, adv., in einer Reihe.
ряжа, f. IV., Geschirr, Gerät.
ряса, f. I., Falte; Priesterkleid.
ряска = ріска.
рясний, = рісний.

C.

с, präp., siehe з!
сабаш, m. IV., Sabbat. [cher.
са[га]йдáк, m. I.*), (2. s. -á), Kö-
сад, m I., (2. s. -ý), Obstgarten.
саджа, f. IV., Ruß. [Satzteich.
саджав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
са[д]жá-ти, v. I. A., setzen; pflanzen; ся prunken.
сад-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), жáти.
садівництво, n. I. Obstbau.
садівничий, adj., Obstbau-.
садівник, m. I.*), (2. s. -á), Obstgärtner. [wunde.
сад-нó, n. I., (2. pl. éн), Quetsch-
садовий, adj., Obstgarten-.
садовина, f. I., Obst. [derlassen.
садов-йти, v. II. A.*), setzen, nie
сажа = саджа.
сажавка = саджавка.
сажáти = саджáти.
саженйці, pl. f. II., розсáда.
сак, m. I.*), Netz.
сáква, f. I., Quersack; бесáга.
саламáха, f. I.*, Gurkensalat.
салáш, m. IV., (2. s. -á), Feldhütte.
сáлба, f. I., Halsschmuck.
салітра, f. I., Salpeter.
сáло, n. I., Fett, Speck.
сам, -á, -ó, pron., = adj., se
сáме, adv., eben, gerade. [all
сáм(е)ць, m. II., Männchen.
самий, pron. = adj., selbst; all eben der; lauter.
самиця, f. II., Weibchen.
самі-ський, -сінький, ganz all
самітний, adj., einsam.
само- etc., selbst-, allein- etc.
самовáр, m. I., Teemaschine.
самовільний, adj., willkürlich.
самовлáсть, f., Alleinherschaft
самовлáстний, adj., despotisch
самовлáстність, f. V., Despotismus. [-sinn
самовольний, adj., eigen-will
самовóля, f. II., Willkür, Mutwil
самодільний, adj., selbsttätig.
самодільність, f. V., Selbsttätigkeit.
самозвáн(е)ць, m. II., Usurpato
самозвýк, m., Selbstlaut,
самолюб, m. I., Egoist.
самолюбний, adj., selbstsüchtig
самолюбство, n. I., Eigenlieb
самопáл, m. I., Luntenflinte.
самóпас, adv., allein (ohne Aufsicht). [kenntni
самопізнанє, n. IV., Selbster
самóрідний, adj., selbsterzeugt natürlich, originell. [wußt
самосьвідомий, adj., selbstbe-
самосьвідомість, f., Selbstbewußtsein.
самостійний, adj., selbständig.
самостійність, f. V., Selbständigkeit.
самосýд, m., freies Gerichtswesen.
самосýдний, adj., selbstrichtend.
самотá, f. I., Einsamkeit.
самóтний = самітний.

самоубійник, m., Selbsmörder.
самоук, m. I.*), Autodidakt.
самоуправа, f., Selbstverwaltung.
самоуправний, adj., autonom.
самохваль-ба, f., -ство, n. I., Selbstlob.
самохіть, adv., freiwillig.
самохітний, adj., freiwillig.
самоцьвіт, m., Edelstein.
сан и, pl. f. V., (6. -ьми), Schlitten.
сан-ка, f. I.*), (pl. 2. -ок), Schlittenbaum; pl. Schlitten. [fahren.
санку-вати ся, v. I. A.*), Schlitten
санн-ий, adj., (-а дорога) Schlitten-(weg). [stätisch.
сановитий, adj., vornehm, maje-
саноч-ки, pl. f. I., (2. -ок); сан-чата, pl. n. V., dim. санки.
сапа, f. I., Hacke, Haindel.
сапальник, m. I.*), Behacker.
сапа-ти, v. I. A., schnauben; keuchen.
сапа-ти, v. I. A., behacken.
сапивно, n. I.*), Hackenstiel.
сап-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim сапа.
сапян, m. I., (2. s. -у), Saffian.
сапяновий, adj., Saffian-.
сапянці, pl. m. II., Saffianschuhe.
сарака, (m.) f. I.*), armer Schlucker.
саранча, f. IV., Heuschrecke.
сард-еля, f. II., -инка, f. I.*), (2. pl. -инок), Sardelle.
сафян = сапян.
сахар = цукор.
свавільний, adj., ausgelassen.
сваво́л-ити, v. II. A., (imp. -ь), ausgelassen sein. [wille.
сваволя. f. II., Uebermut, Mut-
свар-ити, v. II. A., zanken; ся streiten.
свар-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Zank, Streit. [süchtig.
свар-кий, -ливий, adj., zank-
сварливість, f. V., Streitsucht.
сват, m. I., Heiratsstifter; Schwä-
сватанє, n. IV., Brautwerbung. [ger.
свата-ти, v. I. A., werben.
сваха, f. I.*), Brautwerberin; Schwägerin. [сваха.
сваш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок); dim.
свекла, f. I., бурак.
свек(о)р, m. I., Schwiegervater.
свекруха, f. I.*), Schwiegermutter.
свербигуз, m. I., Hagebutte.
сверб-іти, v. II. A.*), (prt. -ів), jucken.
свербяч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Jucken; Krätze. [Bohrer.
сверд-(е)л, m. I, -лик, m. I.*),
сверлик = свердлик. [Grille.
свер-ч(о)к, -ш(о)к, -щ(о)к, m. I.*),
свинар, m. II, (2. s. -я), Schweinehirt.
свинина, f. I., Schweinefleisch.
свин-ити, v. II. A., besudeln.
свин ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. свиня.
свиноватий, adj., schweinisch.
свинопас, m. I., свинар.
свиньский, adj., schweinisch, Schweine-.
свиня, f. II., Schwein; безрога.
свисн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), свистати.
свист, m. I., (2. s. -у), Pfiff.
свистав-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Pfeife.
свист-ати, v. I. B., (prt. -ав, prs. *щу*, imp. -*щи*), pfeifen.
свистун, m. I., (2. s. -а). Gimpel.
свит-а, f. I., Rock, Mantel; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
свита-ти, v. I. A., tagen.
свищ, m. IV., Murmeltier.
сьвід-ім, -омий, adj., bewußt.
сьвід(о)к, m. I.*), Zeuge.
сьвідомість, f. V., Bewußtsein.
сьвідоцтво, n. I., Zeugnis.
сьвідч-ити, v. II. A.*), zeugen.

сьвіжий, adj., frisch.
сьвіж-ити, v. II. A.*), erfrischen.
св-ій, -оя́, -ое́, pron., = adj., (m. u. n.: 6. u. 7. s. -оїм; f. 3. u. 7. s. -оїй, 4. -ою́, 6. -ое́ю; pl. 1. -ої, 2. u. 7. -оїх, 3. -оїм, 6. -оїми), sein; eigen; verwandt.
свійский, adj., zahm.
сьвіт, m. I., Welt; Licht.
сьвітильний, adj., Leucht-, Licht-.
сьвітильник, m. I.*), Lampe.
сьвітило, n. I., Leuchte.
сьвітильце, n. III., dim. сьвітло.
сьвіт-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. (за-)-чений), leuchten, scheinen, glänzen.
сьвітич, m. IV., Leuchter.
сьвітлий, adj., hell, licht, klar; erlaucht; gebildet.
сьвітлиця, f. II., Zimmer.
сьвітлість, f. V., Durchlaucht.
сьвітло, n. I., Licht, Glanz, Helle.
сьвітловий, adj., Licht-.
сьвітлоносний, adj., lichttragend.
сьвітлуш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Leuchtkäfer. [hanniswurm.
сьвітляк, m. I.*), (2. s. -а́), Jo-
сьвітовий, adj., Welt-.
сьвітогляд, m. I., (2. s. -у), Weltanschauung.
сьвіточ, m. IV., Leuchte.
сьвітский, adj., weltlich.
сьвіч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Kerze.
сьвічник, m. I.*), Leuchter.
свобідний, adj., frei, ungezwungen.
свобідність, f. V., Freiheit; Ungezwungenheit.
свобода, f. I., Freiheit.
сво-є, -я, siehe свій.
сво-їти, v. II. B., zähmen.
свойственний, adj., eigentümlich.
свойственність, f. V., Eigentümlichkeit.
свойство, n. I., Eigenschaft.
свело-к, m. I., (7. s. -ції), [...] balken.
свор[е]нь, m. II., Sperrnagel
свояк, m. I.*), (2. s. а́), A[...]
сьвят = сьвятий. [wan[...]
сьвят(е)ць, m. II., Scheinheil[...]
сьвятий, adj., heilig.
сьвятиня, f. II., Tempel.
сьвят-ити, v. II. A., (prs. -чу́, vp. -чений), heiligen; [...]hen; ся geheiligt werden, [...]segnet sein.
сьвятість, f. V., Heiligkeit.
сьвятку-вати, v. I. A.*), fe[...]
сьвято, n I., Feier-, Fest-tag, [...]
сьвяточний, adj., Fest-, feier[...]
сьвяточність, f. V., Feierlich[...]
сьвященник, m. I.*), Priester
себний, adj., mutig.
себто, d. i.
сегобічний, adj., diesseitig.
сегодн-е, -и, -я, adv., heute.
сегоднішний, adj., heutig.
сеголітний, adj., heurig.
сегочасний, adj., gegenwärti[...]
сей, ся, се, pron., (m. u. n.: се́-го, 3. -му, 6. сим, 7. [...] f. 2. сеї, 3. u. 7. сій, 4. [...] 6. се́ю; pl. 1. сї, 2. u. 7. [...] 3. сим, 6. сими), dieser.
селедець = оселедець.
селезень, m. II. качур.
селезін-ка, f. I., (2. pl. -ок), [...]
сел-ити, v II. A., ansiedeln.
селище, n. II., Ansiedlung.
село, n. I., (pl. 1. се́ла, 2. [...]
сельце, n. III., dim. село. [I[...]
селю-к, m. I.*), -х, m. I., (7. [...] Dorfbewohner. [Dorfbewoh[...]
селя-нин, m. I., (pl. 1. -ни, 2. [...]
селян-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), I[...]bewohnerin.
селяньский, adj., Dorf-.
семейний, adj., Familien-.

семейство, n. I., родина.
семеракий, adj., siebenfach.
семеро, num., sieben.
семи- etc., sieben- etc.
семий, num. = adj., siebenter.
сем-я, f. III., родина.
серба-ти, v. I. A., schlürfen.
сербн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), сербати.
серга, f. I.*), Ohrring (ковтóк).
сердак, m. I.*), (2. s. -á), сїрáк.
сердега, m. = f. I.*), armer Wicht.
серденько, n. I.*), dim. серце.
серде-чний, -шний, adj., herzlich.
серд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), erzürnen, zornig machen; ся zornig sein.
сердитий, adj., zornig. [inmitten.
серед, präp. 2., zwischen, unter,
середа, f. I., Mittwoch.
середземний, adj., mittelländisch.
середина, f. I., Mitte, Inneres.
середний, adj., mittlerer; mittelmäßig. [nacht.
середо-північи, adv., um Mitter-
середопісте, n. IV., Mittfasten.
середудня, adv., zur Mittagszeit.
середущий, adj., mittlerer, Mittel-.
середж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
серна, f. I., Reh. [сéрга.
сернина, f. I., Rehfleisch.
сернюк, m. I.*), (2. s. -á), Rehbock.
серня, m. V., -тко, n. I.*), junges Reh.
серп, m. I., Sichel.
серпан(о)к, m. I.*). Schleier; Mull.
серпанковий, adj., aus Mull.
серп(е)нь, m. II., August.
серпик, m. I.*), dim. серп.
серпов-атий, -óвий, adj., sichelförmig. [Inneres; Mark.
сер-це, n. III., (2. pl. -дéць), Herz;
серцеватий, adj., herzförmig.
серцевий, adj., Herz-. [Schwester.
сест-ра, f. I., (2. pl. -éр),
сестрин, adj., der Schwester.
сестриця, f. II., сестрá.
сестрич-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. сестрá. [f. II., Nichte.
сестрін-(е)ць, m. II., Neffe; -иця,
сестрінний, adj., geschwisterlich.
сивавий, adj., graulich.
сивак, m. I.*), (2. s. -á), Graukopf.
сивий, adj., grau.
сивина, f. I., graues Haar.
сиві-ти, v. I. A., grau werden, ergrauen.
сивний, adj., ясний.
сивобородий, adj., graubärtig.
сивоволосий, adj., grauhaarig.
сивоголовий, adj., grauköpfig.
сивоокий, adj., grauäugig. [bart.
сивоусий, adj., mit grauen Schnur-
сивуха, f. I.*), горілка.
сидженє, n. IV., das Sitzen.
сидїл-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wärterin.
сид-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, prt. -їв, vp. -жений), sitzen.
сизий, adj., blau. [wohnen.
сизокрилий, adj., blauschwingig.
сик, m. I.*), (2. s. -у), Gezisch.
сикав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Spritze.
сика-ти, v. I. A., spritzen.
сиклини, pl. f. I., Urin. [сикати.
сикн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
сила, f. I., Stärke, Kraft, Macht, Gewalt; Menge. [mensch.
силач, m. IV., (2. s. -á), Kraft-
силенний, adj., mächtig.
сил-ити, v. II. A., силяти.
сил-ити ся, v. II. A., sich anstrengen.
силище, n. II., Kampfplatz.
силком, adv., mit Gewalt.
силку-вати ся, v. I. A.*), sich laben; sich anstrengen. [mächtig.
сильний, adj., kräftig, stark,

сило́, n. I., Fangschlinge.
силомі́ць, adv., mit Gewalt.
си́лу-вати, v. I. A.*), nötigen, zwingen; ся sich anstrengen (bemühen). [dim. сило́,
сил-ьце́, n. III., (2. pl. -е́ць),
силя́-ти, v. I. A., fädeln.
син, m. I., (1. pl. -и́), Sohn.
синь, f. V., Bläue.
син(е́)ць, m. II., blauer Fleck.
сини́ск-о, m. I.*), aug. син.
син-и́ти, v. II. A., blau färben.
сини́-ця, f. II., Meise; -чка, f. I.*), (2. pl. -чо́к), dim.
сині́вский, adj., Sohnes-.
сині́-ти, v. I. A., blau werden.
синова́, f. = adj., Schwiegertochter.
синоо́кий, adj., blauäugig.
синю́к, m. I.*), (2. s. -а́), Blaumeise.
синя́вий, adj., bläulich.
син-я́к, m. I.*), (2. s. -а́), -е́ць.
сип, m. I., (2. s. -у), Schutt.
си́п-ати, v. I. B., (prt. -ав, prs. 1. s. си́пл-ю, 3. pl. -ють, imp. сип, -мо, -те), schütten; streuen.
сип-і́ти, v. II. A., (prt. і́в), zischen.
сипки́й, adj., kleinkörnig, schütter.
си́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), [си́пати.
сир, m. I., Käse.
си́рватка, f. I.*), Molken.
си́р(е́)ць, m. II., dim. сир. [roh.
сир-и́й, adj., roh; -і́с[ї́н]ький, ganz
си́рість, f. V., Feuchtigkeit; roher Zustand. [си́рота.
сирі́т-ка, f. I.*, (2. pl. -ок), dim.
сирі́тский, adj., Waisen-.
сирі́тство, n. I., Waisenstand.
си́рний, adj., Käse-.
сирови́ця, f. II., Salzwasser.
сирої́ж-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Milchschwamm.
си́рота, f. I., (2. pl. сирі́т), Waise.
сироти́на, f. I., си́рота.
сироти́ньский = сирі́тский.

сирот-и́ти, v. II. A., (prs. 1. -чу́, vp. (о-)-че́ний), zu Wai[sen] machen.
сиса́льний, adj., Saug-.
сиса́л-ьце, n. III., (2. pl. -е́[ць]) Saugrüssel.
сить, f. V., Sattheit; Fettigk[eit]
сита́, f. I., Honigwasser.
сите́нький, adj., fett.
си́тий, adj., fett, satt.
сит-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. - vp. (на-) че́ний), sättigen, [satt] machen.
си́тість, f. V., Fettigkeit. [си́
си́т-ко, n. I.*), -це́, n. III., d[im.]
ситни́й, adj., sättigend. [mach[end]
ситни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Si[eb...]
си́то, n. I., Sieb.
сич, m. IV., (2. s. -а́), Eule. [сичі́
сич-а́ти, v. II. A.*), (prt. -[...]
сия́-ти, v. I. A., leuchten, strahl[en]
сї, pl. von сей.
сїв, m. I., (2. s. -у), Saat.
сїва́ч, m. IV., (2. s. -а́), Säma[nn]
сїва́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), [...]
сївба́, f. I., Saat. [maschi[ne]
сївки́й, adj., ausgiebig (Same[n])
сї́дь, f. V., das Grau der Haa[re]
сї́дало, n. I., Sitz.
сїда́-ти, v. I. A., sich setzen.
сїде́леч-ко, n. I.*), (2. pl. -о[к])
сїди́на, f. I., сї́дь. [dim. сїдл[о]
сїд-ло́, n. I., (2. pl. -е́л), Satt[el]
сїдля́р, m. II., (2. s. -я́), Sattl[er]
сї́до- etc., siehe сиво- etc!
сїйба́ = сївба́.
сїк, m. I.*), (2. s. соку), сок.
сї́канина, f. I., Hackfleisch.
сї́ка-ти ся, v. I. A., losgehe[n,] herfallen. [mess[er]
сїка́ч, m. IV., (2. s. -а́), Hac[k...]
сїкти́ = сїчи́.
сїль, f. V., Salz.
сїльни́й, adj., Salz-. [f. I.*), di[m.]
сїльни́-ця, f. II., Salzfaß; -чк[а]

сїльский, adj., Dorf-, ländlich.
сїл-ьцé, n. III., (2. pl. -éць), сильцé.
сїм, num., sieben; -десять, 70; -на́[й]цять, 17; -сóт, 700.
сі́м-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Siebener.
сі́мя, (n. = імя́ oder 1. u. 4. сі́м-я, 3. u. 7. -ю, 6. -ям); (Hanf-)Same.
сїм-я́, f. III., роди́на.
сїмяний = роди́нний.
сі́ни, pl. f. V., Vorhaus.
сїнний, adi, Vorhaus-.
сїнни́к, m. I.*), (2. s. -á), Strohsack.
сі́но, n. I, Heu.
сїнóжать, f. V., Heuwiese.
сїножа́тний, adj., Wiesen-.
сїнокóси, pl. m. I., Heumahd.
сїнцé, n. III., dim. сі́но.
сїнці́, pl. m. II., dim. сі́ни.
сі́па-ти, v. I. A., zerren, reißen, zausen. [сі́пати.
сі́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
сїра́к, m. I.*), (2. s. -á), Bauernmantel.
сірачи́на, f. I., dim. сїра́к.
сі́рий = си́вий. [grauen.
сїрі́-ти, v. I. A., grau werden,
сі́рка, f. I.*), Schwefel.
сїркови́й, adj., Schwefel-.
сїрни́к, m. I.*), (2. s. -á), Zündholz.
сїро- etc., siehe си́во- etc.
сїрóма, m. = f. I., сара́ка.
сїрча́ний = сїркови́й.
сїрчи́стий, adj., schwefelig.
сі́сти, p. v. I. B., (prs. ся́д-у..., prt. сі́в, imp. сядь), sich setzen.
сі́ть, f. V., сі́т-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Netz.
сїткова́тий, adj., netzförmig.
сїтни́к, m. I.*), (2. s. -á), Binse.
сїтча́тий, adj., Netz-. [Netzhaut.
сїтча́т-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
сі́ча, f. IV., Schlacht.
сі́ч(е)нь, m. II., Jänner.
сїч-и́, v. I. B., (prt. сїк, -ла), hacken; niedermachen.
сі́чка, f. I.*), Häcksel. [schneider.
сїчка́р, m. II., (2. s. -я́), Häcksel-
сїчка́р-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Häckselmaschine.
сїчний, adj., Schneide-.
сія́тельство, n. I., Durchlaucht.
сі́-яти, v. I. A., (prt. -яв), säen;
сія́ти = сия́ти. [sieben.
сія́ч = сїва́ч. [winseln.
скавул-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в),
ска́жéний, adj., wütend, rasend.
скаженúна, f. I., Wutkrankheit.
скажéні́сть, f. V., Wut.
скажені́-ти, v. I. A., wüten, rasen, toben.
ска́за, f. I., Fleck, Mangel.
ска́зано, wie gesagt.
сказ-а́ти, p. v., каза́ти.
сказ-и́ти, p. v., кази́ти.
сказі́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Zeiger, Fingerzeig.
ска́зка, f. Märchen. [hüpfen.
скака́-ти, v. I. A., springen,
скаку́н, m. I., (2. s. -á), Grashüpfer.
ска́ла́, f. I., (pl. 1. ска́ли), Fels.
скаламути́ти, p. v., trüben.
скали́н(е)ць, m. II., Feldspat..
скали́-нний, -стий, adj., felsig.
скал-и́ти, v. II. A., (зу́би, Zähne) fletschen. [beschädigen (körp.)
скалі́чити, p. v., verstümmeln,
скалїчі́-ти, p. v., I. A., Krüppel werden. [Muschel.
ска́л-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Splitter;
ска́льний, adj., Felsen-.
скалу́б-а, -**ина**, f. I., Spalte.
скаля́ти, p. v., besudeln.
скамені́ти, p. v., versteinern.
скап, m. I., Traufe. [vollbringen.
скапа́рити, p. v., leidlich (elend)
ска́пати, p. v., abtriefen; ся schwinden.

скаправі-ти, p. v. I. A., triefäugig werden. [tröpfeln.
скапу-вати, v. I. A.*), herab-
скаралуща, f. IV., Schale. [werden.
скараска-ти ся, p. v. I. A., los-
скарати, p. v., (be)strafen. [Ärar.
скарб, m. I., (2. s. -у), Schatz;
скарбник, m. I., Schatzmeister.
скарбниця, f. II., Schatzkammer.
скарбовий, adj., wertvoll; ärarisch.
скарбовість f. V., Finanzwesen.
скарбона, f. I., Sparbüchse.
скарга, f. I.*), Klage.
скарж-ити, v. I. A.*), (imp. скарж!), klagen, ся sich beklagen.
скарлятина, f. I., Scharlach.
скартати, p. v., rügen.
скасувати, p. v., касувати.
скатер-ка, f. I.*), (2. pl. -ок); -ть, f. V., обрус.
скатувати, p. v., катувати.
сквап-ливий, -ний, adj., eilig, rasch.
сквапність, f. V., Eile, Hast.
сквасити ся, p. v., sauere Miene machen.
сквасніти, p. v., sauer werden.
сквернь, f. V., Unflat, Scheusal.
скверний, adj., unrein, sündhaft.
скверн-йти, v. II. A., verunreinigen, beflecken.
скелистий = скалистий.
скеля, f. II., скала.
скервав-ити, p. v. II. A.*), (imp. скервав), blutig schlagen.
скиба, f. I., Scholle.
скибистий, adj., schollig. [скиба.
скиб-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
скигл-іти, v. II. A., jammern, wimmern.
скигля, f. II., Kiebitz. [werfen.
скидати, v., (ab-, zusammen)
скинути, p. v., скидати. [reißen.
скипа-ти, v. I. A., spalten; stechen,
скипіти, p. v., (prt. -ів), ab-sieden, kochen.

скип-ка, f. I.*), (2. pl. -ок Spleiße, Spann.
скирта = стирта. [abgähre
скиса-ти, v. I. A., sauer werde
скислий, adj., sauer geworden.
скис нути, p. v. -ати.
скит, m. I., Einsiedelei.
скитал(е)ць, m. II., Nomade.
скитальство, n. I., Nomadenlebe
скита-ти ся, v. I. A., herumziehe
скік, -іць, int., husch!
скільк-и, -о, adv., wieviel, sovie ос. insofern.
скількість, f. V., Quantität.
скільчити ся, p. v., keimen.
скін, m. I. (2. s. скону), Leben ende. [enden, sterbe
скінчити, p. v., beenden; ся ve
скіра f. I., Haut.
скірястий, adj., häutig.
скіряний, adj., ledern.
скіс, на с., adv., schräg, schie
скісний, adj., schräg, schief.
склад, m. I., (2. s. -у), Niede lage, Lager; Zusammenhan Ordnung; Silbe.
склада-ти, v. I. A., zusamme legen; wälzen (auf jmd.); c bestehen (aus); sich verlasse sich treffen. [setze
складач, m. IV., (2. s. -а), Schrif
склад-ка, f. I.*), (2. pl. -о Sammlung; Falte.
складний, adj., passend, überei stimmend; geschickt.
складність, f. V., Übereinstimmung; Geschicklichkeit.
склад-ня, f. II., (2. pl. -ен Syntax.
складовий, adj., Bestand-.
скла-сти, p. v., -дати.
склеїти, p. v., zusammenleime
склеп, m. I. (2. s. -у), Gewöl Laden.

склепáр, m. II., (2. s. -я), Händler.
склеп-йти, p. v. II. A.*), -лювати.
склепіне, n. IV., Wölbung.
склéплю-вати, v. I. A.*), wölben; ся sich schließen. [rufen.
склика́-ти, v. I. A., zusammen-
склйкати, p. v., скликáти.
склін, m. I., (2 s. склону), Abhang;
склінний, adj., geneigt. [Neigung.
скло, n. I., Glas.
склон-йти, p. v., -яти.
склóнний = склінний.
склóнність, f. V., Neigung.
склоня́-ти, v. I. A., neigen, biegen.
склянний, adj., gläsern; Glas
скля́н-ка, f. I., (2. pl. -óк), Glas, Flasche. [скляйнка.
скля́н-очка, f. I.*), -чйна, f. I., dim.
скляр, m. II., (2. s. -я), Glaser.
скóб-á, f. I., Klammer; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
скобот-áти, v. I. B., (prt. -áв, prs. -чу, imp. -ч!), kitzeln.
скоботлйвий, adj., kitzlig.
сковорóда, f. I., Pfanne.
скоїти, p. v., anstellen; ся sich ereignen.
скок, m. I.*), (2. s. -у), Sprung.
скóкн-ути, v. I. B., (prt. -ув), springen.
сколїнч-ити ся, p. v. II. A.*), (prt. сколїнч!), lahm werden.
сколотйти, p. v., vermischen, schütteln.
сконáти, p. v., sterben.
скоп-áти, p. v., -увати.
скоп(é)ць, m. II, Kübel, kl. Gefäß.
скóпу-вати, v. I. A.*), ab-, zusammen-graben.
скóрбний, adj., traurig.
скорбóта, f. I., Trauer, Kummer.
скóрий, adj., schnell, flink.
скористáти, p. v., користáти.
скор-йти, v. II. A., eilen.
скóрість, f. V., Schnelligkeit.

скоро, conj., sobald, wenn.
скоро- etc., schnell- etc.
скорóд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений, imp. -ь!), rechen.
скóром, m. I., (2. s. -у); -а, f. I. Fleisch- u. Milchspeise.
скорóм-ити, v. II. A.*), befetten; ся essen (скóрóм).
скорóмний, adj., fett.
скорóпись, f. V., Schnellschrift.
скорóчене, n. IV., Abkürzung.
скорт-їти, impers. v. II. A., (prt. -їло), gelüsten. [beerbaum.
скóрух, m. I.*), (2. s. -у), Vogel-
скóрчити, p. v., zusammenziehen, krümmen. [scheel.
скóса, adv., schief, schielend,
скóсий, adj., schräg, schief.
скосйти, p. v., abmähen.
скостенїти, p. v., erstarren.
скот, m. I., -йна, f. I., худóба.
скотáрство, n. I.. Viehzucht.
скотйти, p. v., скóчувати.
скóч-ити, p. v. II. A.*), (imp. скоч!), скóкнути. [wälzen.
скóчу-вати, v. I. A.*), (hin)ab-
скоштувáти, p. v., verkosten.
скрань, f. V., Schläfe.
скранéвий, adj., Schläfen-.
скрáяти, p. v, herunter-, abschneiden.
скрéб-ло, n. I., (2. pl. -éл), згрéбло.
скребт-áти, v. I. B., (prt. -áв, prs. -чу, imp. -чй), (ab)schaben.
скрéг-іт, m. I., (2. s. -оту), Knirschen. [kreischend.
скрегітлйвий, adj., knirschend,
скрегот-áти, v. I. B., (prt. -áв, prs. -чу, imp. -чй), knirschen; krächzen; kreischen.
скрегýл(е)ць, m. II., Sperber.
скрептáти, = скребтáти. [-hehlen.
скривá-ти v. I. A., ver-bergen,
скрйвдити, p. v., крйвдити.
скривйти, p. v., кривйти.

скрижаль, f. V., (Gesetzes-)tafel.
скрик, m., Aufschrei.
скрикнути, p. v., aufschreien.
скрин-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. скриня.
скриня, f. II., Lade, Koffer.
скриняр, m. II., (2. s. -я), Ladenmacher.
скрип, m. I., (2. s. -у), Knarren.
скрип-іти, v. II. A.*), (prt. -ів), knarren.
скрип-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Geige.
скрипливий, adj., knarrend.
скрипник, m. I.*), (pl. 1. -й), Geiger. [dim. скрипка.
скрипоч-ка, f. I.*), (pl. 2. -ок),
скри-ти, p. v., -вати.
скрит-ий, -ний, adj., verborgen; verschlossen.
скритість, f. V., Verschlossenheit.
скрит(о)к, m. I.*), (2. s. у), Schlupfwinkel.
скричати, p. v., schreien, rufen.
скришити, p. v., zer-bröckeln,
скрізь, adv., überall. [malmen
скріп-ити, p. v., -ляти.
скріпля-ти, v. I. A., festigen, stärken, kräftigen. [schneiden.
скро-їти, p. v. II. B., ab-, zu-
скромний, adj., bescheiden.
скромність, f. V., Bescheidenheit.
скрут, m. I., (2. s. -у), Drehung, Windung; Krümmung.
скрут(е)ль, m. II., Rolle.
скру-тити, p. v., -чувати.
скрутний, adj., schwierig, peinlich.
скруха, f. I.*), Reue, Buße.
скруш-ити, p. v. II. A.*), zerknirschen, -bröckeln.
скрушіти, p. v., mürbe werden.
скручу-вати, v. I. A.*), zusammen, weg-, ver drehen.
скуба-ти, v. I A., zupfen, rupfen, zerren; prellen. [скубати.
скубн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
скуб-сти, v. I. B., (prt. скуб, -ати. [den; fess
скувати, p. v., zusammenschı
скудовчити, p. v., zerzausen.
скука, f. I.*), Langeweile.
скулити, p. v., zusammenzieh
скупар, m. II., (2. s. -я), Geizh.
скупати, p. v., (ab)baden.
скуп(е)ць, m. II., скупар.
скупий, adj., geizig.
скупити, p. v., -ляти, -овува
скупля-ти, v. I. A., vereinige anhäufen.
скупність, f. V., Aggregation.
скупову-вати, v. I. A.*), z sammenkaufen.
скупощі, pl. m. IV., Geiz.
скупу-вати ся, v. I. A.*), geizo
скуп-ун, -цун, m. I., (2. s. -а), скупа
скура-ти, p. v. I. A., gewinner erreichen.
скус, m. I., (2. s. -у), Geschmac
скуса, f. I., Köder; Versuchun
скуситель, m. II., Versucher; -ка f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
скусити, p. v., скушати. [lich
скусний, adj., schmackhaft; künst
скусність, f. V., Kunstfertigkeit
скут(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Wirkung, Erfolg.
скуточний, adj., wirksam.
скуточність, f. V., Wirksamkeit.
скуча-ти, v. I. A., sich langweilen (sehnen).
скучний, adj., langweilig.
скуша-ти, v. I. A., ver-suchen,
скушний = скучний. [führen.
слабий, adj., schwach; krank.
слабина, f. I., alles Schwache.
слаб-ити, v. II. A.*), schwächen.
слабість, f. V., Schwäche, Krank-
слабкий, adj., schwach. [heit.
слабн ути, v. I. B., (prt. слаб, -ла), schwach werden.
слабо коли, selten wann.

слабовитий, adj., schwächlich, kränklich. [keit.
слабовитість, f. V., Kränklich-
слабо**дýх**, m., Kleinmütiger.
слабодýшний, adj., kleinmütig.
слабодýшність, f. V., Kleinmut.
слабосилий, adj., schwächlich.
слабоýмний, adj., schwachsinnig.
слабоýмність, f. V., Schwachsinn.
слаб*у*-вáти, v. I. A.*), krank sein.
слàва, f. I., Ruhm, Ruf. [rühmen.
слав-и́ти, v. II. A.*), preisen,
слáвний, adj., berühmt.
Славя-ни́н, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н), Slav-e; -нка, f. I.*), -in.
славя́ньский, adj., slavisch.
Славя́нщина, f. I., Slavenland.
сласний, adj., lecker.
сласть, f. V., Süßigkeit.
слáти, v. I. B., (prs. шл-ю, -ють; imp. -и; prt. слав), schicken,
слáтина, f. I., ропá. [senden.
сл*е*зá, f. I., (2. pl. сліз 6. -ми́), Träne. [dim. слезá.
слез-и́на, f. I., -и́нка, -онька, f. I.*),
слез-и́ти, v. II. A., tränen; tröpfeln.
сли = если́.
сли́ва, f. I., Pflaumenbaum.
сливé, adv., fast, beinahe; ist bekannt.
сли́в-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Pflaume.
слив-кóвий, -ний, adj., Pflaumen-.
сливни́к, m. I.*), (2. s. -á), Pflaumengarten.
сливóвий = сливкóвий.
сливя́нка, f. I.*), Sliwowitz.
слиж, m. IV., Schmerle.
слиз, m. I., Malve.
слизи́стий, adj., schleimig.
слиз-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -*жу́*), Schleim absondern.
слизки́й, adj., schlüpfrig.
сли́зниця, f. II., Schleimhaut.
слимáк, m. I.*), (2. s. -á), Schnecke.
сли́на, f. I., Speichel.
слийавий, adj., sudelhaft. [cheln.
слин-и́ти, v. II. A., (imp. -ь!) bespei-
сли́нка, f. I.*), dim. сли́на.
сли́нниця f. II., Speicheldrüse.
слить, ist berühmt, gilt.
слих, m. 1, (2. s. -у), Kunde.
слівцé, n. III., (2. pl. словéць), dim. слóво.
слі́д, m. I., (2. s. -ý), Spur, Fußstapfen; як слі́д, wie sich's ziemt (gebührt).
слі́дитель, m. II., Forscher.
слі́д-и́ти. v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), nachgehen, spähen, forschen, untersuchen.
слі́дний, adj., bemerk lich, -bar, kenntlich.
слі́дство, n. I., Untersuchung.
слі́ду-вати, v. I. A.*), folgen.
слі́з-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
слі́зний, adj., Tränen-. [слезá!
слі́пáк, m. I.*), (2. s. -á), Blinder; Blindschleiche. [schauen.
слі́па-ти, v. I. A., (mühsam)
слі́п(é)ць, m. II., Blinder.
слі́пий, adj., blind.
слі́п-и́ти, v. II. A.*), blenden.
слі́пн-ути, v. I. B., (prt. слі́н, -ла), erblinden.
слі́по, на с., adv., blindlings.
слі́потá, f. I., Blindheit. [слі́пáк.
слі́п-ýндра, m. = f. I., -цýн, m. I.,
слітно, adv., regnerisch.
слободá, f. I., Freigut.
словáр, m. II., (2. s. я́), Wörterbuch; -(é)ць, m. II., dim.
словéсний, adj., literarisch.
словéсність, f. V., Literatur.
слóвно, adv., ganz (eben)so. [Wort.
слóв-о, n. I., (pl., 1. -á, 2. слів),
сьозá, u. dgl. siehe слезá etc.
сло-й, m. III., Schichte; Napf; -ïк, m. I.*), Näpfchen.
слонь, m. II., Elefant.
слонéвий, adj., Elefanten-.

слота́, f. I.. Regenwetter.
слота́вий, adj., regnerisch.
слуга́, m. u. f. I.*), Diener, -in.
слу́жба, f. I., Dienst.
служ-бови́й, -е́бний, adj., Dienst-
служ-и́ти, v. II. A.*). dienen.
слу́жниця, f. II., Dienerin.
слуп, m. I., Säule, Pfeiler.
слута́, f. I., Lähmung.
слути́й, adj., gelähmt.
слух, m. I., (2. u. 7. -у), Gehör-(sinn); pl. Gerücht.
слу́ха-ти, v. I. A., hören, horchen; gehorchen.
слуха́ч, m. IV., (2. s. -а́), (Zu-) Hörer; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
слухня́ний = послу́шний.
слухня́ність = послу́шність.
слухо́вий, adj., Gehör-.
слу́ча́й, m. III., (Vor-)Fall.
случа́йний, adj., zufällig; gelegentlich.
случа́йність, f. V., Gelegenheit.
случа́ти ся, v., лучати ся.
случ-и́ти ся, p. v., лучи́ти ся.
слу́шний, adj., geziemend, gerecht.
слу́шність, f. V., Recht.
слюб, m. I., (2. s. -у), Trauung.
слю́бний, adj., ehelich, Ehe-.
слюбу-ва́ти, v. I. A.*), geloben
слю́сар, m. II., Schlosser.
слюса́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schlosserei, Schlosserin.
слюса́рський, adj., Schlosser-.
смага́, f. I., Streif.
сма́га-ти, v. I. A., peitschen.
смагля́вий, adj., gebräunt.
смагн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), сма́гати.
смажени́на, f. I., Geschmortes.
сма́жениця, = яе́шниця.
сма́ж-ити, v. II. A.*), (imp. смаж!), schmoren, rösten. [Geschmack.
смак, m. I.*), (2. s. -у́),
смакота́, f. I., Schmackhaftigkeit.
сма́кощі = ла́сощі. [schmecken.
смаку-ва́ти, v. I. A.*). (wohl)-
смаку́н, m. I., (2. s. -а́), Feinschmecker.
сма́л(е)ць, m. II., Schmalz.
смал-и́ти, v. II. A., sengen.
сма́рка-ти, v. I. A., schnäuzen.
сма́рка́тий, adj., rotzig.
сморка́ч, m. IV., Rotz-Bube; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -Mädel.
смарови́ло, n. I., Schmiere.
сма́р(о)к, m. I.*), Nasenschleim.
смару-ва́ти, v. I. A.*), масти́ти.
смачни́й, adj., schmackhaft.
смерд-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, prt. -і́в, vp. (за-)-дже́ний), stinken. [Stinker.
смердю́х, m. I., (2. -а́, 5. u. 7. -у),
смердя́чий, adj., stinkend.
смере́ка, f. I.*), Fichte.
смереко́вий, adj., Fichten-.
смере́чи́на f. I., Fichtenwald.
смері́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. смере́ка. [merung.
смерк, m. I.*), (2. s. -у). Däm-
смерка́-ти, v. I. A., dämmern.
сме́ркн-ути, v. I. B., (prt. смерк, -ла), смерка́ти.
смерть, f. V., Tod. [tötlich
смерте́льний, adj., sterblich,
смерте́нний, adj., tödlich.
смерте́нність, f. V., Sterblichkeit.
сме́ртний, adj., tödlich, Todes-, Toten-, Sterbe-.
смертоно́сний, adj., todbringend.
смета́на, f. I, Rahm.
смик, m. I.*), Fidelbogen.
смире́нний = сми́рний.
смире́нність = сми́рність.
смири́тель, m. II., Bezwinger.
смир-и́ти, v. II. A., demütigen; bezwingen; unterdrücken.
сми́рний, adj., demütig, bescheiden, folgsam. [denheit.
сми́рність, f. V., Demut, Beschei-

смич(о)к, m. I.*), dim. смик.
сьміливий, adj., mutig, kühn; frei.
сьміливість, f. V., Kühnheit; [Freiheit.
сьмілий = сьміливий.
сьмілість = сьміливість. [hals.
сьмільчáк, m. I.*), (2. s. -á), Wag-
сьмітé, n. IV., Kehricht, Mist.
сьмі-ти, v. I. A., sich unterstehen (erkühnen).
сьміт-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, (за-)-чéний), Mist machen.
сьмітни́к, m. I.*), (2. s. -á), Misthaufen, -kasten.
сьміх, m. I., (2. u. 7. -ý), Lachen, Gelächter, Spott.
сьміховáн(е)ць, m. II., Spaßvogel.
сьміхови́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Humoreske. [Spott, Hohn.
сьміхóвище, n. II., Gelächter,
сьміш-йти, v. II. A.*), lachen machen; spotten.
сьмішни́й, lächerlich.
сьмі-яти ся, v. I. A., (prt. -яв ся), lachen.
смок, m. I., Pumpe; Drache.
смóква, f. I., мóрва.
смоківни́ця, f, II. Feigenbaum.
смокт-áти, v. I. B., (prt. -áв, prs. 1. s. -чý, imp. -чи́), ссáти.
смолá, f. I., Pech, Harz.
смоли́стий, adj., harzig.
смол-йти, v. II. A., teeren; schmie-
смолови́й, adj., aus Teer. [ren.
смолоски́п, m. I., Pechfackel.
смол-яни́й, adj., -истий. [brenner.
смоляр, m. II., (2. s. -я́), Teer-
смоля́р-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Teerbrennerei.
смород(é)ць, m. II., Ammoniak.
сморóдина, f. I., Johannisbeere.
смотолóца, f. I.*), Katarrh.
смотр-íти, v. II. A., (prt. -íв), schauen; suchen, tasten.
смрід, m. I., (2. s. -у), Gestank.
смýга, f. I.*), Streifen.
смýглий, adj., braun.
смýглість f. V., braune Farbe.
смýж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
смýклий, adj., schlank. [смýга.
смýта, f. I., Unruhe; pl. Anarchie.
смут-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. (за-)-чéний), betrüben.
смутни́й, adj., traurig. [werden.
смутні-ти, v. I. A., trauriger
смýт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Traurigkeit, Verdruß.
смушéвий, adj., Lammfell-.
смýш(о)к, m. I.*), Lammfell.
сн- siehe auch зн-.
снагá, f. I.*), Kraft, Fähigkeit.
сн-йти, v. II. A., träumen.
сни́цар, m. II., Schnitzer.
сницáрский, adj., Schnitz-.
сницáрство, n. I., Schnitzerei.
сніг, m. I., (2. u. 7. -ý), Schnee.
сніговий, adj., Schnee-.
снігóвиця, f. II., Schneegestöber.
снігýр, m. I., Gimpel; -(é)ць, m. II., dim. [(2. s. -у), Frühstück.
снідáнє, n. IV., -(о)к, m. I.*),
снідá-ти, v. I. A., frühstücken.
сніжи́н-а, f. I., Schneeflocke; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
сніжни́й, adj., Schnee-.
сніп, m. I., (2. s. снопá), Garbe; -(ó)к, m. I.*), dim.
снíський, adj., ganz ähnlich.
сніт, m. I., Klotz.
сніт-ь, f. V., -á, I., Getreidebrand.
снітистий, adj., brandig.
сніт-йти ся, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. (за-)-чéний), brandig, (modrig) werden; versumpfen.
сні́шний, adj., gestrig.
сновáл-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Weberweife.
снови́да, m. f. I., Nachtwandler.
снóчи, adv., gestern (abends).
сну-вáти, v. I. A.*), weifen; weben, spinnen; umherwandeln.

со-, siehe auch зо-, зі-!
собáка, m. u. f. I.*), Hund; пес.
собáчий, adj., Hunds-.
собí, pron. sich, (Dativ).
сóблазнь, f. V., Ärgernis.
соблазн-йти, p. v. II. A., -яти.
соблазня́-ти, v. I. A., Ärgernis [geben.
собóль, m. II. Zobel.
соболéвий, adj., Zobel-.
собóр, m. I., Synode.
собóрний, adj., synodal. [sammlung.
собóрчик, m. I.*), Priesterver-
совá, f. I., (pl. сóви), Eule.
сóвган-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Eisbahn. [glitschen.
сóвга-ти ся, v. I. A., gleiten,
сóвість, f. V., Gewissen.
сóвістний, adj., gewissenhaft.
сóвістнiсть, f. V., Gewissenhaftigkeit.
совíт, m. I., (2. s. -у), рáда.
совíтник, = рáдник.
совíту-вáти, v. I. A.*), рáдити.
сóвячий, adj., Eulen-.
согрішйти, p. v., sündigen,
создáти, p. v., erschaffen.
сó-й, m. III., (2. s. -ю), Geschlecht, Gattung. [häher.
сóй-ка, f. I.*), (2. s. -óк). Eichel-
сойм, m. I., (2. s. -у), Landtag.
соймóвий, adj., Landtags-.
сок, m. I.*), (2. u. 7. -у), Saft.
сокйр-а, m. I., (pl. 1. -й), Hacke; -ка, f. I,*), (2. s. -óк), dim.
сокйрник, m. I.*), Zimmermann.
сóкiл, m. I., Falk; -óлик, m. I.*), dim.
сокóл-ин, -ий, -óвий, adj., Falken-.
сокот-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), стеречй.
со-крушйти, p. v., с-.
сол-йти v. II. A., salzen.
солíм-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. солóма. [-éйко, m. I.*), dim.
солов-íй, m, III., Nachtigall;
сóлод, m. I., (2. s. -у), Malz.
сóлодь, f. V., Süßigkeit.
солод-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), versüßen.
солодкáвий, adj., süßlich.
солóдкáвiсть, f. V, Süßlichkeit,
солóдкий, adj., süß.
солóд[к]iсть, f. V., Süße.
солóдний, adj., Malz-.
солóма, f. I., Stroh. [schnepfe.
солóм-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wald-
солóмяний, adj., Stroh-.
солóний, adj., salzig.
солонйна, f. I., Speck. [quelle.
солян-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Salz-
сóлта, f. I., Schlacke.
сóлуд, m. I., Grind.
солудйвий, adj., grindig.
солянний, adj., Salz-. [siederei.
солáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Salz-
сом, m. I., Wels.
сомйна, f. I., Welsfleisch.
сóмп(е)ль, m. II., Zapfen.
с(о)н, m. I., (2. s. сн-у etc), Traum.
сóнечко, n. I.*), dim. сóнце. [sonnig.
сóнї-чний, -шний, adj., Sonnen-,
сóнї-чник, -шник, m. I.*), Sonnenblume. [Traum-.
сон-лйвий, -ний, adj., schläfrig;
сóннiсть, f. V., Schläfrigkeit.
сóнце, n. III., Sonne.
сóняшний, = сóнїшний.
сопíв-ка, сопíл-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Pfeife, Flöte. [tenspieler.
сопíв-ник, -льник, m. I.*), Flö-
сопíлоч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. сопíлка.
сóпiт, m. I., (2. s. -у), Schnarchen.
соп-íти, v. II. A.*), (prt. -íв), schnaufen, schnarchen.
сóпух, m. I., (2. u. 7. s. -у), Dunst.
сорозмíрний, adj., verhältnis-
сóрок, num., vierzig. [mäßig.
сорóка, f. I.*), Elster.
сорокáтий, adj., scheckig.

сороковий, adj., vierzigster.
сорокопуд, m. I., Würger.
сором, m. I., (2. s. -у), Schande.
соро́м-ити, v. II. A.*), (imp. соро́м), beschämen; ся sich schämen.
сороми́вий, adj., schamhaft.
сороми́вість, f. V., Schamhaftigkeit.
со́ромний, adj., schändlich.
сороча́, n. V., junge Elster.
соро́чачий, adj., Elster-.
сороченя́, n. V., dim. соро́ка.
соро́чеч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. соро́чка.
сорочи́на, f. I., dim. соро́чка.
соро́ч-ка, f. I.*), (2. pl. ок), Hemd.
со́с-на, f. I., (2. pl. -он), die Kiefer,-о́нка, -ночка, f. I.*), dim.
сосни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Föhrenwald.
сосни́на, f. I., Fichtenholz.
сота́-ти, v. I. A., мота́ти.
сотворитель, m. II., Schöpfer.
сотвори́ти, p. v., erschaffen.
сотворіне, n. IV., Geschöpf.
со́теро, num., hundertfach.
со́тик, m. I.*), Heller.
со́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Hunderter.
со́тнар, m. II., Zentner.
со́т-ний, -ий, adj., hunderster.
со́т-ня, f. II., (2. pl. -ень), Hundert
сотце́, n. III., 100 Stück. [Mann.
соу́зник, m. I.*), Mitgefangener.
со́ха́, f. I.*), Gabelholz.
со́хн-ути, v, I. B., (prt. сох, -ла), trocknen; abmagern.
сохран-и́ти, p. v. II. B., -я́ти.
сохраня́-ти, v. I. A., хорони́ти.
сочеви́ця, f. II., Saatlinse.
сочи́стий, adj., saftig.
со́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Linse.
со́ч(о)к, m. I.*), (2. s. -у), dim. сок.
союз, m. I., Bund, Bündnis.
союзний, adj., verbündet.
союзник, m. I.*), Verbündeter.
спад, m. I., (2. s. -у), (Nieder-) Fall, Gefälle.
спада́ти, v., (ab-, nieder-)falllen; sinken.
спа́ди́стий, adj., abschüssig.
спадкови́й, adj, Erb-, erblich.
спадкода́в(е)ць, m. II., Erblasser.
спадкоє́м-(е)ць, m. II., der Erbe.
спа́д(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Nachlaß.
спадо́чний, adj., lotrecht.
спа́дщина, f. I., Erbschaft.
спалах-коті́ти, p. v., -ну́ти.
спалахну́ти, p. v., auf-flackern, -flammen.
спали́ти, p. v., verbrennen.
спал-ня́, f. II., (2. pl. -ень), Schlafzimmer.
спамята́ти, p. v., gedenken; beruhigen.
спано́шити ся, p. v., Herr werden.
спа́рити, p. v., verbrühen.
спа́рний = па́рний.
спарува́ти, p. v., paaren.
спас, m. I. спаси́тель.
спаса́-ти, v. I. A., retten; abweiden.
спасе́н, -ний, adj., selig, heilbringend.
спаси́бі, int., Gottlob! Vergelts Gott!
спаси́тель, m. II., Retter, Erlöser, Heiland.
спаску́дити, p. v., beschmutzen; beschimpfen.
спа́сти, p. v., (prs. **спаду́** etc.), спада́ти.
спа́сти, p. v., (prs. **спасу́** etc.), спаса́ти.
сп-а́ти, v. II. A.*), (prt. -ав), schlafen.
спа́тоньки, dim. спа́ти.
спе́ка, f. I.*), Hitze.
спе́ка-ти ся, p. v., I. A., loswerden (-sagen).
спекти́ = спечи́.
сперед, präp., 2., vor, aus.
спереча́-ти ся, v. I. A., streiten.
спе́рти, p. v., спира́ти.
спершу́, adv., anfangs.
спеси́вий, adj., го́рдий.
спечи́, p. v., backen, braten; verbrennen.

спиж, m. I. (2. s. -у), Erz.
спижар-ня f. II., (2. pl. -ень), Speisekammer.
спижовий, adj. ehern.
спин, m. I., (2. s. -у), Einhalt.
спина, f. I., Rücken.
спина-ти, v. I. A., zu-knöpfen, -heften; ся klimmen.
спин-йти, p. v., -яти.
спинний, adj., Rücken-.
спиня-ти, v. I. A., auf-, ab-, zurück-halten: hemmen, hindern.
спира-ти, v. I. A., vorenthalten; verwehren; unterstützen; ся sich widersetzen. [zeichnis, Liste.
спис, m. I., Spieß, Speer; Ver-
спис-ати, p. v., -увати.
спису-вати, v. I. A.*), nieder-, auf-schreiben; verzeichnen; ся sich hervortun.
спитати, p. v., fragen.
спиха-ти, v. I. A., herunterstoßen; überwälzen.
спиця, f. II., Speiche.
спів- etc., mit- etc.
сьпів, m. I., (2. s. -у), Gesang.
сьпівак, m. I.*), (2. s. -а), Sänger.
сьпіван-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Lied; -очка, f. I.*), dim.
сьпіва-ти, v. I. A., singen.
сьпівацкий, adj., Sänger-, Gesangs-.
сьпівач-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Sängerin.
сьпів(е)ць, m. II., сьпівак. [reich.
сьпівний, adj., sanglich; gesang-
сьпівучий, adj., sangeslustig.
сьпівучість, f. V., Sangeslust.
співчасний, adj., gleichzeitig.
спід, m. I., (2. s. споду), das Untere, Grund, Boden.
спід, präp. 2., aus, heraus, von.
спідл-йти, p. v. II. A., erniedrigen.
спідний, adj., der untere.
спідниця, f. II., Unterrock.
спізн-йти, p. v., -яти.
спізня-ти, v. I. A., verspäten.
спійма-ти p. v., fangen.
спійний, adj., bindig.
спійність, f. V., Kohäsion.
спілий = зрілий.
спілість, f. V., зрілість.
спіл-ка, f. I.*). (2. pl. -ок), (mein-, Genossen-schaft.
спілковий, adj., Genossenschaf
спільний, adj., gemeinschaftli
спільник, m. I.*), Genosse.
спільність, f. V., Gemeinsch
спімн-ути, p. v. I. B., (prt. -у erwähnen.
спір, m. I., (2. s. спору), Str
спірний, adj., strittig; reichli ergiebig. [Reichlichk
спірність, f. V., Strittigkei
спі-ти, v. I. A., зрі-ти (reife
спітка-ти, p. v. I. A., здибати
спіткн-ути ся, p. v. I. B., (p -ув), спотикнути ся. [t
спітніти, p. v., in Schweiß ge
спіш-йти, v. II. A.*), eilen.
спішний, adj., eilig.
сплав, m. I., (2. s. -у), Floß.
сплавба, f. I., Flößung. [ch
сплав(е)ць, m. II., Schwimmhö
сплав-ити, p. v., -ляти. [giere
сплавля-ти, v. I. A., flößen;
сплавний, adj., schiffbar.
сплавник, m. I.*), (2. s. -а), Flöß
сплавництво, n. I., Floßwes
сплавність, f. V., Schiffbarke Legierung. [lung; Tilgu
сплата, f. I., Aus-, Ab-, Be za
спла-тити, p. v., -чувати.
сплачу-вати, v. I. A.*), aus-, a be-zahlen; tilgen.
сплескати, p. v., abplatten.
сплеснути, p. v., zusammenschlag
спле-сти, p. v., сплітати. [(Händ
спливати, v., (herab-, zusamme heraus-)fließen, -schwimmen.

сплй-сти, p. v., -вати.
сплїснїти, p. v., verschimmeln.
сплїта-ти, v. I. A., (zusammen-) flechten. [spucken.
спльову-вати, v. I. A.*), oft
сплод-ити, p. v., (imp. -ь!), erzeugen.
сплощ-ити, p. v. II. A.*), (imp. сплощ!), plattdrücken.
сплюнути, p. v., ausspucken.
сплющити, p. v., (imp. сплющ!), zudrücken, schließen. [werden.
споважнї-ти, p. v. I. A., ernst
спoвзнути, p. v., (prt. сповз), ausgleiten.
сповивати, v., einwindeln.
спов-йти, p. v., -ивати. [kelkind.
сповйт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Wik-
сповідь, f. V., Beichte.
сповідальниця, f. II., Beichtstuhl.
сповіда-ти, v. I. A., beichten.
сповідник, m. I.*), (2. s. -а), Beicht-vater, -kind.
сповi-стити, p. v., -щати.
сповіща-ти, v. I. A., benachrichten.
сповна, adv., vollkommen.
сповн-йти, p. v. II. A., -яти.
сповня-ти, v. I. A., erfüllen, vollenden.
спогадати, p. v., sich errinnern.
споглядати, v., hinblicken.
спогля-нути, p. v., -дати.
сподїван-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Erwartung. [warten.
сподїва-ти ся, v. I. A hoffen, er-
спод-нї, pl. f. II., (2. pl. ень), Beinkleider.
сподоба, f. I., Wohlgefallen.
сподоба-ти ся, p. v., I. A., gefallen.
сподовий, adj., der untere.
сподовина, f. I., Bodensatz.
спожива, f. I., Verbrauch.
спожива-ти, v., ver-zehren, -brauchen; genießen. [ment.
споживач, m. IV., (2. s à), Konsu-
спожй-ти, p. v., -вати.
спожй-т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), -ва.
спо-їти, p. v. II. B., -ювати.
спокій, m., Ruhe, Friede.
спокійний, adj., ruhig, friedlich.
споко-їти, v. II. B., beruhigen.
споконвіку, adv., seit Urzeiten.
спокуса = покуса. [-führen.
спокусити, p. v., ver-suchen,
спокутувати, v., abbüßen.
споку-тати, p. v., -тувати.
сполїку-вати, v. I. A.*), ab-, wegspülen. [fahl werden.
сполові-ти, p. v. I. A., abschießen,
сполокати, p. v., сполїкувати.
сполошити, p. v., erschrecken, verscheuchen.
сполука, f. I.*), Vereinigung.
сполучити, p. v., vereinigen.
сполучний, adj., vereinbar.
сполучнiсть, f. V., Zusammenhang.
спомагати, v., unterstützen, helfen. [rung.
спомин, m. I., (2. s. -у), Erinne-
споминати, v. gedenken; erwähnen.
спомин-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Erinnerung; Erwähnung.
споміж, präp. 2., von, aus (der
спомогати = спомагати. [Mitte.
спом-очй, p. v., -агати.
спом-янути, p. v., -инати.
спонука-ти, p. v. I A., bewegen, anstiften. [äschern.
спопел-йти, p. v. II. A., ein-
спопелї-ти, p. v. I. A., zu Asche werden.
спорий, adj., ergiebig; bedeutend.
спор-йти, v. II. A., steiten; fördern.
спориш, m. IV., (2. s -у), Mutterkorn.
споріднене, n. IV., Verwandschaft.
спорідн-йти, p. v. II. A., verschwägern.
споровий, adj., Streit-

спорожн-йти, p. v. II. A., ausleeren.
спорожнїти, p. v., leer werden.
спор-оти, p. v., -ювати.
споруд-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), verfertigen.
спорю-вати, v. I. A.*), auf-trennen, -schlitzen. [-stellen.
споряджа-ти, v. I. A., her-richten,
споряд-йти, p. v.. -жати.
спосіб, m. I., (2. s. -у), Art, Weise.
спосібний, adj., tauglich, fähig, geschickt. [keit, Gelegenheit.
спосібність, f. V., Geschicklich-
способ-йти, v. II. A.*), vor-bereiten, -richten.
спостер-ечй, p. v., -ігати. [men.
спостеріга-ти, v. I. A,, wahrneh-
спотика-ти ся, v. I. A., stolpern.
спотик-нути ся, p. v., -ати ся.
спотйти ся, p. v., (vp. спочений), in Schweiß geraten.
спотреб-йти, p. v. II. A.*), -увати.
спотребу-вати, p. v , verbrauchen.
спочив-ати, v., (aus-)ruhen, rasten.
спочйн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ruhe, Rast.
спочй[н-у]ти, p. v. I. B., (imp. -ь, prt. -[ну]в, спочивати.
спочувати, v., mitfühlen.
спочуте, n., Mitgefühl.
спочу-ти, p. v., -вати.
спою-вати, v. I. A.*), zusammenfügen, vereinigen. [schäft.
справа, f. I., Angelegenheit, Ge-
справджу-вати v. I. A.*), feststellen, bestätigen.
справд-йти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений), -жувати.
справдї, adv., wirklich, wahrlich, tatsächlich. [echt.
справдїшний, adj., wahr, wirklich,
справедлйвий, adj., gerecht; echt.
справедлйвість, f. V., Gerechtigkeit, Recht.

справ(е)ць, m. II., Meiste
справ-ити, p. v., -ляти.
справ-ка, f. I.*), (2. pl. -о Streich; Korrektur.
справля-ти, v. I. A., rich reiten, anschaffen; zeig sen; verbessern; ся R nehmen; fertig werden.
справний, adj., geschickt.
справник, m. I.*), Geschäs
справність, f. V., Geschickl
справоздав(е)ць, m. II., l erstatter.
справоздане, n. IV., Beri
справу-вати, v. I. A.*), ver ся sich aufführen. [G
справун(о)к, m. I.*). (2.
спрага, f. I.*), Durst.
спраглий, adj., schmachten
спрацювати ся, p. v., si nützen.
сприкр-ити, p. v. II. A., den, ся überdrüssig
спритний = зручний. [w
спритність = зручність.
сприя-ти, v. I. A., wohl
спробувати, p. v., probiere
спроваджу-вати, v. I. herbei-führen, -schaffen.
спровад-ити, p. v., -жуват
спродавати, v., verkaufen.
спрода-жний, -йний, adj. käuflich, feil.
спрода-ти, p. v,, -вати,
спроміжний, adj., vermöge
спромо-га, f. I.*), -жність, Möglichkeit, Vermögen.
спромочй ся, p. v., vermög
спроневірити, p. v., verunt
спро сити, p. v., -шувати.
спроста, adv., einfach, sc gemein.
спротйвити, p. v., feind stimmen: ся sich widers

спротиві-ти, p. v. I. A., zuwider (verhaßt) werden.
спрошу-вати, v. I. A.*), einladen.
спружистий, adj., elastisch.
спружистість, f. V., Elastizität.
спруж ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Springfeder.
спрягá-ти, v. I. A., zusammenspannen; verbinden.
спря(г)-чий, p. v., -áти
спряжка, f., Spange.
спрясти, p. v., ausspinnen.
спрят, m. I., (2. s. -у), Gewahrsam.
спрят-ати. p. v., -увати.
спрятний, adj., behend, gewandt.
спрят(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Ver-, Aufbe-wahrung.
спряту-вати, v. I. A.*), wegschaffen, aufräumen; verstecken.
спуга-ти, p v. I. A., спудити.
спуд-ити, p v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь; vp. -жений), aufscheuchen.
спуза, f. I., Asche, Ruß, Staub.
спускати, v., (her-)ab-lassen, -leiten; ся hinabsteigen; sich verlassen. [tung, -fluß.
спуст, m. I., (2. s. -у), Ab-lei-
спус-тити, p. v., -кáти.
спустошити, p. v., verwüsten.
спутати, p. v., fesseln.
спутни-к, m. I.*), -ця, f. II., Reisegefährt-e, -in.
спухнути, p. v., anschwellen.
сплюх, m. I., (5. u. 7. -у), Schlaf-
спячий, adj., schläfrig. [mütze.
спячка, f. I.*), Schlafsucht.
срамотний = сóромний.
срéбро = срібло.
срéдство, n. I., Mittel. [mernd.
сріблистий, adj., silberschim-
срібл-ити, v. II. A., versilbern.
срібло, n. I., Silber, живé с.
срібний, adj., silbern. [Quecksilber.
сромотний = сóромний.

срюба, f. I., Schraube.
срюбу-вати, v. I. A.*), schrauben.
ссáв(е)ць, m. II., Säugetier.
сс-áти, v. I. B., (prt. -ав), saugen.
ссилá-ти ся, v. I. A., sich berufen (beziehen).
ссипáти, = зсипáти.
ссип = зсип. [sammen-schieben.
ссувá-ти, v. I. A.. herunter-, zu-
ссý-нути, p. v., -вáти.
став, m. I., (2. s. -ý), Teich.
ставá-ти, v. I. A., (prs. стаю), stehen bleiben; sich stellen; werden, beginnen; ausreichen; ся sich ereignen, geschehen.
стáв-ити, v. II. A.*), (imp. став!), -ляти.
ставище, n. II., Teichgrund.
стáз-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), (Spiel-) Einsatz.
ставля-ти, v. I. A., (auf-)stellen, setzen, aufführen, bauen.
стáвний, adj., wohlgestaltet; hoch; ansehnlich.
ставовий, adj., Teich-.
став(ó)к, m. I.*), dim. став.
ставці, pl. m. II.. (Finger-)Glieder.
стаднина, f. I., Gestüt.
стáдо, n. I., Herde.
стá-йня, f. II., (2. pl. -éнь), Stall, -éнка, f. I.*), dim.
стакáн, m. I., (2. s. -á), Humpen, -чик, m. I.*), dim.
сталь, f. V., Stahl.
сталéвий, adj., stählern, Stahl-.
стáлий, adj., (be-)ständig; standhaft,
стал-ити, v. II. A., stählen. [fest.
стáлість, f. V., Beständigkeit.
стан, m. I., (2. s. -у), Stand, Zustand, Lage; Statur.
стáник, m. I.*), dim. стан.
станіти, p. v., billiger werden.
становий, adj., Standes-, ständisch.
станóвиск-о, n. I.*) Standort; Stellung, Rang.

станов-йти, v. I. A.*), (auf)stellen, [bilden.
станóви-ще, n. II., -ско.
стáн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь!), ставáти.
стáранє, n. IV., Bemühung.
старанлйвий, adj., fürsorglich.
старáнний, adj., sorgfältig.
старáнність, f. V.. Sorge, Sorgfalt.
старá-ти, v. I. A., (be)sorgen; ся trachten, sich bemühen (bewerben.
старé[не]зний, adj. sehr alt. [ben.
стáр(е)ць, m. II., Greis; Bettler.
старéцтво, n. I., Armut. [Bettler-.
старéчий, adj., alt, Greisen-;
старé-ч[ч]ина, f. I., -цтво.
стари-ґáн, -ґáн, m. I., der Alte.
старйй, adj., alt.
стáрик, m. I.*), стáрець.
старинá, f. I., das Alte; Altertum.
старйнний, adj., altertümlich.
стариня, coll. f. II., alte Leute.
стáриця, f. II., altes Weib; Bettlerin.
стáрість, f. V., das Alter. [rin.
стáрі-ти [ся], v. I. A., altern.
старовинá, f. I., das Alte; alte Zeit.
старовір(е)ць, m. II., Altgläubiger.
старовірский, adj., altgläubig.
старо-вíчний, -дáвний, adj., altertümlich
старосьвíтский, adj , altväterisch.
стáрóста, m. = f. I., (2. pl. -ів), Brautwerber; Bezirkshauptmann.
старостйха, f. I.*), Gattin des стáроста.
старосту-вáти, v. I. A.*), стáроста sein.
стáрощі, pl. m. IV., das Alter.
старýн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Fürsorge. [-а, f. I.*), -in.
старýх, m. I., (5. u. 7. -у), Greis,
старýш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. старýха.
старýш(о)к m. I.*), dim. старýх.
стáрч-ити, v. II. A.*), (imp. старч!), ausreichen; с. ся в слóві, Wort halten.

стáрший, comp. adj., älter; gesetzter. [Vorgese
старшинá, f. I., höheres A
старшу-вáти, v. I. A.*), herrsc
стать, f. V., Gestalt; Wesen
статéчний, adj., gesetzt.
стá-ти, p. v. I. B., (prs. -ну, -в, imp. -нь!), -вáти.
статковйй, adj., wohlhabend.
статку-вáти, v. I. A.*), stand (brav) sein. [b
стáтний, adj., schlank; woh
стáт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), W stand; gesetztes Wesen.
статóчний, adj., standhaft, gese
статóчність, f. V., Standhaftigk
стáчити = стáрчити.
стáя, f. III., Schafhürde; Sennhü
стверджá-ти, v. I. A., bestätig bekräftigen.
стверд-йти, p. v., -жáти.
ствéрд[ї]лий, adj., fest (hart) worden.
ствердíти, p. v., fest (hart) werd
ствéрд-нути, p. v., -їти.
створйти, p. v., erschaffen.
стебелйна, f. I., dim. стеблò.
стебел-ьцé, n. III., (2. pl. -éц dim. стеблó. [Steng
стеб-лó, n. I., (2. pl. -éл), Hal
стéбник, m. I.*), Speicher.
стебнів-ка, f. I.*), (2. pl. -ó Steppnaht.
стебну-вáти, v. I. A.*), steppe
стеген-цé, n. III., (2. pl. -éц dim. стегнó. [schenk
стег-нó, m. I., (2. pl. -óн), Obe
стéжеч-ка, f. I.*), (2. pl. -ó dim. стéжка.
стеж-йти, v. II. A.*), verfolge
стéж-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Pfa Fußsteg.
стéклий u. dgl. siehe встéкли
стел-йти, v. I. A., ausbreiten betten.

сте́льмах, m. I., (5. u. 7. -у), Wagner.
сте́ля, m. II., Zimmerdecke.
стемні́ти ся, p. v., finster werden.
степ, m. I., (2. u 7. s. -у). Steppe.
сте́пень, m. II., Stufe, Grad.
степен-и́ти, v. II. A., schonen, hüten.
степе́нний, adj. gesetzt; maßvoll.
степлі́ти, p. v., warm werden.
степо́вий, adj.. Steppen-.
степови́к, m I.*), (2. s. -á), Steppenbewohner.
сте́рвиско, n. I.*), Aasgrube.
сте́рво, n. I., Aas. [nigen.
стере́бити, p. v., aushülsen; rei-
стере-[г]чи́, v. I. B., (prs. -жу́, imp. -жи́, vp. -же́нний, prt стер-іг, егла́), bewachen, hüten, beschützen; lauern.
сте́ржень, m. II., Mark.
стерне́вий, adj.. Stoppel-.
сте́рник, m. I.*), Steuermann.
стерн-и́ще, n. II., -я́.
стерно́, n. I., Steuerruder.
стерня́, f. II., Stoppelfeld.
терпі́ти, p. v., ertragen, aushalten.
те́рти, p. v., стира́ти. [den.
теря́ти, p. v., ver-lieren, -schwen-
течи́, p. v., стіка́ти.
ти́гн-ути, v. I. B., (prt. стиг, -ла), сти́нути.
тид u. dgl. siehe встид etc.
тидн-и́й, adj., schimpflich; -о, es ist eine Schande.
тика́-ти ся, v. I. A., in Berührung kommen.
тилий, adj., erkaltet; starr.
тина́-ти, v. I. A., abhauen; ся gerinnen. [-ув), erkalten.
тин-ути, v. I. B. (imp. -ь! prt.
тира́-ти, v. I. A., ab-, weg-wischen; -reiben, -schaben. [lappen.
ир-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Wisch-
ирта, f. I., (Heu-)Schober.

стирч-а́ти, v. II. A.*), (prt. -áв), hervor-, empor-ragen.
стиск, m. I.*), (2. s. -у), Gedränge.
стиска́-ти, v. I. A., zusammendrücken, -pressen.
сти́слий, adj., gepresst, eng.
стис-ну́ти, p. v., -ка́ти.
стих, m. I., (2. -á, 7. -у́), Vers.
сти́ха, adv., still.
стиха́-ти, v. I. A., still werden.
сти́х-нути, p. v., -а́ти. [Treffen.
сти́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок).
сти́чні́сть, f. V., Berührung, Verbindung. [ber, -stock.
сті́г, m. I.*), (2. s. стога́), Heu-scho-
стіжкова́тий, adj., kegelförmig.
стіж(о́)к, m. I.*), Kegel; dim. стіг.
сті́й-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Stand (ort), Wache.
сті́йкий, adj., aufrecht; stabil.
сті́йний, adj., würdig, wert; giltig.
сті́йні́сть, f. V., Geltung, Wert.
сті́к, m. I.*), (2. s. -у), Zusammenfluß. [sammen-fließen.
стїка́-ти, v. I. A, herab-, zu-
сті́л, m. I., (2. s. -á). Tisch.
сті́лько, на ст. adv., soviel.
стільни́ця, f. II., Nudelbrett.
сті́льчик, m. I.*), dim. столе́ць.
стін-а́, f. I., Wand; -ка, f. I.*), dim.
сті́нний, adj., Wand-.
сті́с, m. I., Haufen.
сті́сн-ити, p. v., -я́ти. [-drücken.
стісня́-ти, v. I. A., be-engen,
стлі́ти, p. v., verglimmen. [nichten.
стлу́мити, p. v., unterdrücken; ver-
сто, num., = n. I., (2. pl. сот), hundert. [schaft.
стовари́шене, n. IV., Genossen-
стоваришува́ти ся, p. v., sich
стовб = стовп. [verbinden.
сто́вбур, m. I., Pfahl.
стовп, m. I., (2. s. -á), Pfahl, Säule; -(é)ць, m. II., dim.

стóвпик, m. I.*), Stempel.
стовпúти, p. v., zusammendrängen.
стовпí-ти, v. I. A., erstarren.
стовп-(ó)к, -чик, m. I.*), dim. стовп.
стовстíти, p. v., fett werden.
стовчúй, p. v., zerstoßen.
стóгін, m. I., (2. s. -у), Stöhnen.
стогн-áти, v. I. B., (prt. -áв), [stöhnen.
стодóла, f. I., Scheune.
стокрáт, adv., hundertmal.
стокрáтний, adj., hundertfach.
стол(é)ць, m. II., (2. s. стілцá), Sessel, Stuhl.
стóлик, m. I.*), dim. стіл.
столúця, f. II., Hauptstadt.
стóлич(о)к, m. I.*), dim. стіл.
столíте, n. IV., Jahrhundert; вік.
столíтний, adj., hundertjährig.
столов-é, n. = adj., Tischgeld; -úй, adj., Tisch-, Ess-.
столяр, m. II., (2. s -á), Tischler; -ка, f. I.*), -in.
столярский, adj., Tischler-.
столярство, n. I., Tischlerei.
стомúти, p. v., ermüden.
стон, m. I., (2. s. -у), стóгін.
стонóга, f. I.*), Mauerassel.
стопá, f. I., (2. s. стіп), Fuß.
стоп-úти, p. v., -лювати.
стóплю-вати, v. I. A.*), zusammenschmelzen.
стопт-áти, p. v., -увати.
стóпту-вати, v. I. A.*), zertreten.
сторгу-вáти, p. v., abhandeln.
сторúчний, adj., hundertfältig.
сто-рíчний, siehe -лíтний.
стóрож, m. IV., (5. s. -е), Wächter.
сторóжа, f. IV., Wache, Warte.
сторожéвий, adj., Wach-.
сторóж-úти, v. I. A.*), wachen.
стóр-онá, f. I., (2. pl. -ін), Seite, Ge-[gend.
сторон-úти, v. II. A., meiden.
сторóнник, m. I.*), Parteigänger.
стороннúчий, adj., parteiisch.
стороннúчість, f. V., Parteilichkeit.
сторóньский, adj., fremd.
сторопí-ти, v. I. A., stutzen.
сторц, на ст., стóрцом, adv., gestürzt. [stellen.
сторцу-вáти, v. I A.*), aufrecht
стосу-вáти, v. I. A.*), (wornach, richten.
стосункóвий, adj., relativ.
стосýн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Beziehung. Verhältnis.
сточúти, p. v., ab-zapfen; -wälzen; (борбý Kampf) bestehen.
сто-яти, v. II. B., (prt. -яв, imp. стій), stehen; kosten.
стрáва, f. I., Speise.
стрáвити, p. v., verdauen.
стрáвний, adj., verdaulich.
страдáл-(е)ць, m. II., Dulder; -ьниця, f. II., -in.
страдáльний, adj., leidend.
страдá-ти, v. I. A., leiden.
страж, f. V., стóрожа.
стрáжник, m. I.*), стóрож.
стражнúця, f. II., Wachtturm.
страсть, f. V., Leidenschaft.
стрáта, f. I., Verlust; Hinrichtung.
стрáтити, p. v., verlieren; hinrichten. [Furcht Angst.
страх, m. I., (2. u. 7. -ý), Schreck,
страх, adv., schrecklich.
страхá-ти, v. I. A., schrecken.
страхóвище, n. II., Schrecknis.
страхопýд, m. I., Vogelscheuche.
страшéнний, adj., schrecklich.
страшúло, n. I., Schreckbild.
стрáш-ити, v. II. A.*), (imp. страш!), schrecken.
страшлúвий, adj., schreckhaft.
стрáшний, adj., schrecklich.
стревóжити, p. v., erschrecken, ängstigen.
стрéмень, m. II., Steigbügel.
стрем-íти, v. I. A.*), (prt. -ів), hervorstehen; streben.
стремлúвість, f. V., Strebsamkeit.

стрепен-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), schütteln; ся erbeben.
стриба-ти, v. I. A., fortlaufen, springen. [стрибати.
стрибн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
стрива-ти, v. I. A., harren, warten.
стри-[г]чи, v. I. B., (prs. -жу, prt. -г, -гла, imp. -жи, vp. -жений), scheren.
стриечний, adj., Geschwister-.
стриж(е)нь, m. II., (Pflanzen-) Mark.
стриж-и, -у etc siehe стригчи!
стрий, m. III., Oheim, вуйко.
стрийна, f. I., Tante, тета.
стрим-ати, p. v., -увати.
стриму-вати, v. I. A.*), zurück-, auf-, ab-halten. [dastehen.
стрип-іти, v. II. A.*), (prt. -ів),
стричи = стригчи. [bieren.
стрібувати, p. v., versuchen, pro-
стрібун(о)к, m. I.*), (2. s. -у),
стрівати = стривати. [Versuch.
стрівожити = стревожити.
стр-ій, m. III., (2. s.-ою), Schmuck; Beschaffenheit, Art, Einrichtung.
стрійний, adj., geschmückt, zier-
стріла, f. I., Pfeil. [lich.
стрільба, f. I., Gewehr.
стріл(е)ць, m. II, Schütze, Jäger.
стріл-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. стріла; Zeiger, Zünglein.
стрільний, adj., Schieß-. [sein.
стрільч-ити, p. v. II. A.*), Jäger
стріл-ити, p. v. II. A.. (imp. -ь!),
стріля-ти, v. I. A., schießen. [-яти.
стрімголов, adv., kopfüber.
стрімкий, adj., steil, schroff.
стрімкість, f. V., Steil-, Schroffheit. [imp. -ь!), стрігити.
стрін-ути, p. v. I. B., (prt. -ув,
стріп-ати, p. v., -увати.
стріпу-вати, v. I. A.*), ab-schütteln, -klopfen.
стріпатий, adj., struppig.
стріпотати, p. v., aufflattern.
стріт, m. I., (2. s. -у), стріча.
стріг-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -чений), стрічати.
стріха, f. I.*); (Stroh-)Dach.
стріча, f. IV., Begegnung; Empfang. [empfangen.
стріча-ти, v. I. A., begegnen;
стріч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Band; Zeile; -ечка, f. I.*), dim.
стровити, p. v., vergiften.
строгий, adj., streng, hart.
строгість, f. V., Strenge.
стро-їти, v. II. B., stimmen; bauen, putzen, schmücken; treiben.
строїти, p. v., vergiften. [stechen.
стром-ити, v. II. A.*), stecken,
струг = пструг. [schneiden.
струга-ти, v. I. A., schnitzeln,
стругач, m. IV., (2. s. -а), Schnitzer.
струдити p. v., ermüden.
стружок = пстружок. [струя.
струй-ка, f. I *), (2. pl. -ок), dim.
струк, m. I.*), Hülse, Schotte.
струковатий, adj., Hülsen-.
струмент, m. I., (2. s. -у), Instrument. [dim.
струн-а, -ва, f. I., Seite; -ка, f.
стрункий, adj., schlank, schmäch
струп, m. I., Schorf. [tig.
струпішіти, p. v., morsch werden.
струсь, m. II., Strauß.
стру-тити, p. v., -чувати.
струч(о)к, m. I*)., dim. струк.
стручу-вати, v. I. A.*), herabreißen. [вати.
струшу-вати, v. I. A*), стріпу-
струя, f. III., Strömung.
стрягн-ути, v. I. B., (prt. стряг), ein-, ver-sinken.
стряса-ти, v. I. A., abschütteln.
стряс-ти, v. I., -ати. [dröhnen.
стугон-іти, v. II. A., (prt. -ів),

сту́дїнь, f. V., Kälte.
студен(е)ць, m. II., Sulze.
студе́ний adj., kalt, зи́мний.
студ-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), kühlen; -ить, es fröstelt. [ни́ця.
сту́д-ня, f. II., (2. pl. -ень), кер-
стук, m. I.*), (2. s. -у), Gepolter.
сту́ка-ти, v. I. A., klopfen, poltern; пу́кати.
сту́кїт, m. I., (2. s. -у), стук.
сту́кн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), сту́кати.
стукот-і́ти, v. I. B., (prs. -чу́, imp. -чи́, prt. і́в), сту́кати.
стул-и́ти, p. v., -ювати.
сту́лю-вати, v. I., A.*), schließen, zusammendrücken.
стуманї́ти, p. v., verblöden.
сту́па, f. I, Stampfmühle.
ступа́-ти, v. I. A., schreiten, treten, gehen.
сту́п(е)нь, m. II., Tritt, Schritt; Grad, Stufe; Fuß(Maß).
ступ-и́ти, p. v. II. A.*), -а́ти.
ступне́во, adv., stufenweise.
стурбува́ти, p. v., beunruhigen.
стуса́н, m. I, (2. s. -а́), Stoß.
стуха́-ти, v. I. A., erlöschen; nachlassen (Geschwulst).
сту́х-нути, p. v., -а́ти.
сту́хлий, adj., dumpfig, muffig.
сту́хлїсть, f. V., dumpfer Geruch.
стяг, m. I.*), Banner, Fahne.
стяга́ти, v., zusammen-, herab-
стяг-ну́ти, p. v., -а́ти· [ziehen.
стя́ж-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Band.
стя́мити ся, p. v., zur Besinnung kommen. [стина́ти.
с-тя́ти, p. v., (prs. u. imp. зі), субо́та, f. I., Samstag.
су́ва-ти, v. I A., schieben, rücken.
суво́рий, adj., стро́гий. [Urteil.
суд, m. I., (2. s. у), Gericht;
судьба́, f. I., Schicksal, Geschick.
суд(е)ць, m. II., судия́.
су́джен-ий, adj., Bräutigam; -а, [Braut.
суди́ = сюди́.
суди́на, f. I., Gefäß.
суд-и́ти, v. II. A., (prs. -жу, vp. -же́ний), richten, urteilen; verleumden; ся ·Prozeß führen.
суди-я́, m. = f. III., (2. pl. -і́в), Richter.
судївни́цтво, n. I., Gerichtsbarkeit.
су́дний, adj., Gerichts
судни́к, m. I.*), Geschirrschrank.
суд-но́, n. I., (2. pl. е́н), Fahrzeug, Boot. [richts-.
судови́й, adj., gerichtlich, Ge-
судови́к, m. I.*), (2. s. а́), Gerichtsbeamter. [Zuckung.
су́дороги, pl. f. I., Krämpfe,
су́дорожний, adj., krampfhaft.
сует́а, f. I., Eitel-, Nichtig-keit.
сує́тний, adj., eitel.
су́ка, f. I.*), Hündin.
сука́-ти, v. I. A., drehen, spinnen.
сукма́на, f. I., Bauernkittel.
сук-но́, n. I., (2. pl. о́н), Tuch.
су́к-ня, f. II., (2. pl. -о́нь), Kleid.
сукня́ний, adj., Tuch-.
суко́ватий, adj., knorrig, knottig.
суко́нник, m. I.*), Tuchmacher.
суко́нце, n. III., dim. сукно́.
су́кро́виця, f. II., faules Blut.
сум, m. I., (2. s. -у), сму́ток.
су́ма, f. I., Summe.
суме́жний, adj., angrenzend.
суми́рний, adj., friedfertig.
суми́рнїсть, f. V., Friedfertigkeit.
су́міш, adv., durcheinander.
су́міш-ка, f. I.*), (2. pl. ок), Mischung, Gemenge.
су́мішний, adj., ver·mischt, -mengt.
сумлї́нє, n. IV., Gewissen; со́вість.
сумлї́нний, adj., gewissenhaft.
сумлї́ннїсть, f. V., Gewissenhaftigkeit.
сумни́й, adj., traurig; смутни́й.

су́мнїв, m. I., (2. s. -у), Zweifel.
сумнїва́-ти ся, v. I. A., zweifeln.
сумнї́вий, adj., zweifelhaft.
сумнї-ти, v. I. A., traurig werden.
сумови́тий, adj., traurig. [rung.
су́мра́к. m. I.*), (2 s. -у), Dämme
сумy-ва́ти, v. I. A.*), trauern.
суни́ця, f. II., Erdbeere.
су́ніж, adv., liegen mit Füßen sich berührend. [-ь), су́ватп.
су́н-ути, v. I. B., (prt. -ув, imp.
суп, m. I., Geier. [Streit.
су́пере́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
супере́чний, adj., widersprechend.
супере́чність, f. V., Widerspruch.
супе́рни-к, m. I.*), Nebenbuhler; -ця, f. II., -in.
суп-ити, v. II. A.*), ~(бро́ви, Brauen) zusammenziehen.
супокі́й u. dgl. siehe спокій etc.
супроти, -в, präp. 2., gegen, -über.
су-**проти́вити ся** u. dgl. siehe с-, etc.
супроти́вність, f. V., Gegensatz.
супру́г, m. I.*), -а, f. I.*), Gatt e, -in.
супру́жний, adj., Ehe-.
су́рдут, m. I., Rock.
су́рма, f. I., Trompete, Horn.
сурма́ч, m. IV., (2. s. -á). Hornist.
суро́вий = суво́рий. [werden.
сурові́-ти, v. I. A., ernst (streng)
сусі́д, m. I., Nachbar, -а, f. I., -in.
сусї́дин, adj., des Nachbars.
сусї́дний, adj., nachbarlich, benachbart.
сусі́дство, n. I., Nachbarschaft.
сусї́ду-ва́ти, v. I. A.*), Nachbar
су́слик, m. I.*), Ziesel. [sein.
суспі́льний, adj., Gemein-.
суспі́льність, f. V., Gemeinwesen.
суста́в, m. I., Gelenk; -ець, m. II. dim.
суста́вний, adj., Glied-, Bestand-.
суть, f. V., Wesen.

су́тий, adj., reichlich.
су́тїнь, f. V., Halbschatten.
сут-ки́, pl. f. I.*), (2. pl. -о́к), enge Gasse.
суха́р, m. II., (2. s. -я́), Zwieback.
сухи́й, adj., trocken; mager.
сухі́тни-к, m. I.*), Schwindsüchtiger, -ця, f. II.
сухозе́мний, adj., Land-.
сухозо́лото, n., Goldfäden.
сухолі́тє, n. IV., trockener Sommer.
сухопу́тний, adj., Land-.
сухорля́вий, adj., hager.
сухо́ти, pl. f. I., (2. сухіт), Schwindsucht.
суці́льний, adj., einheitlich.
суча́сний, adj., gleichzeitig.
суча́сник, m. I.*), Zeitgenosse.
су́че, coll. n. II., dürre Äste.
су́ша, f. IV., Festland; Dürre.
сушени́ця, f. II., gedörrtes Obst.
суш-ити v. II. A.*), trocknen, dörren. [wirklich, gediegen.
су́щий, adj., seiend; echt, wahr,
су́щний, adj., wesentlich.
су́щність, f. V., Wesenheit.
сфати́ти = схва́ти́ти.
схамен-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), zur Besinnung bringen (ся kommen).
схва-ти́ти, p. v., -чувати.
схва́чу-вати, v. I. A.*), схо́пити.
схиби́ти, p. v., fehlen.
схил-и́ти, p. v., -я́ти.
схиля́ти, v., neigen.
схитну́ти ся, p. v. wanken.
схитри́ти, p. v., überlisten.
схід, m. I., (2. s. сходу), Aufgang, Osten; Zusammenkunft.
схі́дний, adj., östlich, orientalisch; analog. ähnlich.
схі́дність, f. V., Analogie, Ähnlichkeit. [schluchzen.
схлипу-вати, v. I. A.*), oft
схова́ти, p. v., ver-bergen, -stecken.

схо́взну-ти, p. v. I. B., (prt. сховз), ausgleiten.
схо́в(о)к, m. I., (2. s -у), Versteck.
схо́да, f. I., (2. pl. схід), Stiege.
схо́дини, pl. f. I., Zusammenkunft.
сход-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), herabkommen; (hin)durchgehen; aufgehen; abnützen; ся zusammenkommen.
схо́жий, adj., ähnlich, gleich.
схо́жість, f. V., Aehnlichkeit, Gleichheit.
схо́пити, p. v., auf-greifen, -raffen.
схорони́ти, p. v., aufbewahren, erhalten.
схоті́ти, p. v, wollen.
схуді́лий, adj., abgemagert.
схуд́н-ути, p. v., abmagern.
сца́ти = сса́ти.
сці́джу-вати, v. I. A.*), abseihen.
сці́д-и́ти, p. v., -жувати.
сціпені́ти, p. v., erstarren.
сціпи́ти, p. v. II. A.*), -ля́ти.
сціпля́-ти, v. I. A.; ver-binden, -knüpfen.
сці́пні́сть, f. V., спі́йні́сть.
сці́пнути, p. v., fest werden.
счепи́ти, p. v., verknüpfen.
счервоні́ти ся, p. v., erröten.
счерка́ти, v., durch-, ab-streichen.
счерк-ну́ти, p. v., -а́ти.
сче́рп-ати, p. v., -увати.
сче́рпу-вати, v. I. A.*), abschöpfen.
счеса́ти, p. v., счі́сувати.
счин-и́ти, p, v., -я́ти.
счиня́-ти, v. I. A., anfangen; tun.
счисл-и́ти, p. v., -я́ти.
счисля́-ти, v. I. A., zusammenzählen.
счи́-стити, p. v., -ща́ти.
счища́-ти, v. I. A., reinigen.
счі́су-вати, v. I. A.*), abkämmen.
счорні́ти, p. v., schwarz werden.
счу́бити ся, p. v., einander beim Schopf nehmen.
счува́ти ся, v., ahnen, fühlen.
счу́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
сшива́-ти, v. I. A., zusammennähen.
сши́-ти. p. v., -ва́ти.
сюд, -а́, -и́, adv., her, hieher.
сяг, m. I., (2. u. 7. -у́), ся́жень.
сяга́-ти, v. I. A. langen, reichen.
сягн-у́ти, p. v., (prt. -у́в), сяга́ти.
сягови́й, adj., сяжне́вий.
ся́єво, n. I., Schein. Schimmer.
ся́ж(е)нь, m. II., Klafter.
сяжне́вий, adj., klafterlang.
сяк, adv., so.
сяка́-ти, v. I. A., nie schnäuzen (ся sich).
сяки́й, adj., solcher.
сям і там, adv., hie und da.
ся́є = сия́є.

Т.

та, conj, und; doch, aber; nun.
та, pron. f. = adj., siehe той!
таба́-ка, f. I.*), Schnupftabak; -чка, dim.
табаке́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Tabaksdose.
табачко́вий, adj., rötlichbraun.
таба́чний, adj., Tabak-.
та́бір, m. I., (2. s. -у), Lager.
тибли́ця, f. II., Tafel. [табли́ця.
та́блич-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
та́бор-ити ся, v. II. A., sich lagern.
таборо́вий, adj., Lager-.
табу́н, m. I., 2. s. -а́), Herde, Schar; -(е́)нь, m. II., dim.
табуно́вий, adj., Herden-.
тає́мний = та́йний.
таємни́ця, f. II., та́йна.
таємни́чий, adj., geheimnisvoll.
таж, -е, -еж, conj., doch, doch wohl.
та-ї́ти, v. II. B, ver-heimlichen, -hehlen.
тай, та й, conj., und (noch).
тайко́м, adv., heimlich
та́йна, f. I., Geheimnis; Sakrament.
та́йний, adj., heimlich, geheim.

а, f. I., (2. pl. -éр), Hänche; -ри́на, f. I., -ри́н-ка,
), (2. pl. -óк), dim.
v., so, also.
і, v. I. A., ja sagen.
adv., noch; conj., auch.
onj., doch, dennoch.
pron. = adj., solcher.
dv., so; я́ко-тáко, leidlich.
і = таки́й.
·вáти, v. I. A.*), treten.
-т, m. I., (2. s. ý), Talent,
; Glück, Los.
ши́тий, adj., talentvoll.
ши́тість, f. V., Begabung.
ти, v. I. A., plätschern;
= тарíль. [beschmutzen.
·и = тала́пати.
m. I., Taler.
нька, -ечка, -ки, adv., dort.
. I., Damm. [Zollhaus.
ня, f. II., (2. pl. -ень),
ший, adj., dortig.
і, -á, -ó, pron., jener.
, -á, -ó, pron., тамтóй.
-á, -и́, adv., dorthin. [men.
іти, v. I. A.*), hemmen, dämь, m. II., (2. s. -ю), Tanz.
і-к, m. I.*), Tänzer; -ця,
adj., billig. [f. II., -in.
і, v. II. A., billig machen.
, v. I. A., billiger werden.
і, -чик, m. I., dim. тáнець.
і, v. I. B., (imp. -ь prt. -ув),
elzen, schwinden.
вáти, v. I. A.*), tanzen.
m. I., (2. s. -á), Schlafbank.
н, m. I., (2. s. -á), бýбен.
і-ити, v. II. A., (imp. -ь),
neln.
чьщик, m. I.*), Trommelger. schlechter Wagen.
й-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
m. I., (2. s. -á), Sturm-
; Schlägel.

тарáня, f. II., Weißfisch.
тарапáти, pl. f. I., Verlegenheiten.
тарáхкав(е)ць, m. II., Klapperschlange.
тарáхкало, n. I., Klapper.
тарахкот-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -*чу*, prt. -íв), klappern.
тарáхн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), einen Schlag versetzen.
таргáн, m. I., (2. s. -á), Schabe.
тар-íль, m. II., Teller; -éл(е)ць, m. II., -íльчик, m. I.*), dim.
тарíл-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -ь.
таркáтий, adj., scheckig. [mühle
тартáк, m. I.*), (2. s. -á), Säge-
тасéм-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Band.
таскá-ти, v. I. A., schleppen.
тасьми́стий, adj. bandförmig.
тáт-ів, -ова, -ове, adj., des Vaters.
тáтк-о, m. I.*), dim. тáто.
тáт-о, m. I., Vater; бáтько.
тáхн-ути, v. I. B., (prt. тах), verlöschen. [f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
тáц-а, f. I., Präsentierteller; -ка,
тачá-ти, v. I. A., mangeln, rollen.
тáчів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Mangelholz. [karren.
тáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schieb-
тащ-и́ти, v. II. A.*), таскáти.
тá-яти, v. I. A., (prt. -яв), -нути.
твар, f. V., Geschöpf; Gesicht.
тверди́й, adj., hart.
тверди́ня, f. II., Festung.
тверд-и́ти v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), härten; behaupten; einprägen.
твéрдість, f. V., Härte.
тверді́-ти, v. I. A., hart werden.
твéрдн-ути, v. I. B., (prt. тверд, -ла), тверді́ти.
тверéзий, adj., nüchtern.
тверез-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -*жý*), nüchtern machen (ся werden).
тверéзість, f. V., Nüchternheit.

тв-ій, -óя, -óє, pron., (Dekl. = свій), dein.
твір, m. I., (2. s. твору), Werk.
твор-(é)ць, m. II., (5. s. -че!), Schöpfer.
твор-йти, v. II. A., schaffen, bilden, tun.
твóрчий, adj., schöpferisch.
твóрчість, f. V., schöperische Kraft.
твó-я, -é, siehe твій.
те, тée, siehe то, тóe.
тебé, 4. s. von ти.
теж, conj., auch.
тектй = течй.
текýчий, adj., fließend.
телéпá-ти, v. I.A., schütteln; ся wackeln.
телй-ця, f. II., Kalbin; -чка, f. I.*), dim.
телíга, f. I.*), Bauernwagen.
телá, n. V., Kalb, -тко, n. I.*), dim.
телáтина, f. I., Kalbfleisch.
телáчий, adj., Kalb-.
тéмн-ий, adj., dunkel, finster; blind; -ïський, sehr (ganz) finster...
темн-йти, v. II. A., ver-dunkeln, -finstern; blenden.
темнйця, f. II., Gefängnis.
темнйчник, m. I.*), Kerkermeister.
тéмність, f. V., Dunkelheit.
темнí-ти, v. I. A., dunkel, (finster, blind) werden.
тéмно- etc., dunkel- etc.
тем-нотá, -рява, f. I., Finsternis.
тендíтний, adj., fein.
тендíтність, f. V., Feinheit.
тепéр, -а, -ка, -ечки, adv., jetzt, nun.
тепéрішний, adj., jetzig, gegenwärtig.
теперíшність, f. V., Gegenwart.
тепл[ес]éнький, -ïський, adj., sehr warm.
тéплий, adj., warm.
теплйця, f. II., warme Quelle; Treibhaus.
тéплість, f. V., Wärme.
теплí-ти, v. I. A., warm werden.
тепломíр, m. I.*), Thermometer.
теплотá, f. I., Wärme.
терéб-йти, v. II. A.*), schälen, enthülsen.
теремког-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -ïв), poltern.
терéн, m. I., (2. s. ý), Schlehdorn.
тéр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Reibeisen.
теркáтий, adj., scheckig.
терлйка-ти, v. I. A., trällern.
тéрлиця, f. II., Hanfbreche; Holzsattel.
термóс-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -шу), rütteln, schütteln.
тéрне, coll. n. IV.. Dornen.
тернйна, f. I., Dorngesträuch.
тернйстий, adj., dornig.
тернóвий, adj., Dornen-.
терпелйвий, adj., geduldig.
терпелйвість, f. V., Geduld.
терпéн, -ний, adj., leidend, geduldig.
терп(é)ць, m. II., Geduld.
терпймий, adj., duldend.
терпймість, f. V., Duldung.
терпíне, n. IV., Leiden.
терп-íти, v. II. A.*), (prt. -íв) dulden; leiden.
терпкйй, adj., herb.
тéрпн-ути, v. I. B., (prt. терп -ла), erstarren.
терпáч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Geduld
тéрти, v. I. B., (prs. тру, prt. тер, imp. три), reiben.
тéртиця, f. II., Brett, Diele.
терх, m. I., (2. u. 7. -ý), Gepäck Ladung.
терхá-ти, v. I. A., beladen.
терá-ти, v. I. A., ver-lieren; -schleudern
тес-áти, v. I. B.. (prs. -шу. imp -ши, prt. -áв), behauen, zimmern
теск-ó, m. I.*), Gleichbenannter
тéсл-я, m. = f. II. (2. pl. -ïв), Zimmermann.
теслáрский, adj., Zimmermans-
теслáрство, n. I., Zimmerhandwerk.
теслáру-вáти, v. I. A.*), Zimmermann sein

тесовий, adj., камінь, Quaderstein.
тесть, m. II., Schwiegervater.
тест-їв, -ева, des Schwiegervaters.
тет-а, f. I., Tante; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
тетера, f. I., Waldhuhn.
теч, f. V., (3., 6. u. 7. pl. = f. IV.), Flüssigkeit.
теч-и, v. I. B., (prt. тїк, текла), fließen, rinnen; verstreichen.
течія, f. III., Strömung, Lauf.
теща, f. IV., Schwiegermutter.
ти, pron., (2. u. 4. тебе, 3. u. 7. тобі, 6. тобою), du; ти = тобі.
тигр, -ис, m. I. Tiger; -иця, f. I., -in.
тиждень, m., (2. s. тижн-я), Woche.
тижневий, adj., Wochen-.
тижневник, m. I.*), Wochenschrift.
тика-ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -ч, prt. -кав), stecken; berühren; ся, sich beziehen, betreffen.
тика-ти, v. I. A., dutzen.
тикн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), тикати. [hängen.
тилїпа-ти, v. I., wackeln, herab-
тим, тимто, conj., тому. [zeitlich.
тимчасовий, adj., vorübergehend,
тимчасом, adv., unter-, in-dessen, vorderhand, derweilen.
тин, m. I., (2. s. -у), Zaun, Hecke; -(о)к, m. I.*), dim. [Tünche.
тинк, m. I.*), (2. s. -у), Mörtel,
тинку-вати, v. I. A.*), tünchen.
тиня-ти ся, v. I. A., umher-irren,
тирба, f. I., чир. [-streifen.
тирлика-ти, v. I. A., fiedeln.
тис, m. I., Eibenbaum.
тиск, m. I.*), (2. s. -у), Gedränge.
тисн-ути, v. I. B., (prt. -ув, u. тис), drücken. pressen; ся sich
тисовий, adj., Eiben-. [drängen.
тисяча, f. IV., Tausender.
тисячний, adj., tausendste-r, -l.
тисячолїтє, n. IV., Jahrtausend.
титар, m. II., Messner.
ти-ти, v. I. A., товснути.
тих-ий, -енький, -онький, -есенький, adj., ruhig, still, leise, sanft. [still werden.
тихн-ути, v. I. B., (prt. тих),
тихомирити, v., beruhigen, beschwichtigen.
тихцем, adv., im Stillen.
тихша-ти, v. I. A., stiller werden.
тицьн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), stecken.
тичинє, coll. n. IV., Stangen.
тич-ити, v. II. A.*), (imp. (тич!), stecken; ся sich beziehen.
тич-ка, f. I.*), (2. pl. ок), Stange.
тишина, f. I., Stille, Ruhe.
тишком = нишком.
ті, pron., 1. pl. von той.
тій, pron., 3. s. von та.
тїк, m. I.*), (2. s. току), Tenne; Strömung, Lauf.
тїка-ти, v. I. A., fortlaufen.
тїка-ти ся, v. I. A., herumstrei-
тїлесний, adj., körperlich. [chen.
тїлький, adj., so groß.
тїльк-о, -и, adv., so viel, nur so viel; bloß, nur; т. що, kaum daß, kaum.
тїл-о, n. I., (1. pl. á), Körper; Leichnam; -це, n. III. dim.
тїм-я, n. (2. u. 4. -я, 3. u. 7. -ю, 6. -ем; 1. pl. -я, 2.—7. = m. III.), Scheitel.
тїнь, f. V., Schatten.
тїнистий, adj., schattig.
тїн-ити, v. II. A., schattieren.
тїпа-ти, v. I. A., brechen (Hanf).
тїсний, adj., eng, knapp.
тїснина, f. I., Engpaß.
тїсн-ити, v. II. A., be-engen, -drängen, -drücken. [eng.
тїснїс-ький, -енький, adj., sehr
тїснота, f. I., Enge; Bedrängnis; Menge. [-очок), dim. тїсто.
тїст-ечко, -очко, n. I.*), (2. pl.

тісто, n. I., Teig, Gebäck.
тіт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -очка, f. I.*), dim. тéта.
тіт-очий, -чин, adj., der тітка.
тіц-енький, -ечкий -ький, adj. so klein (wenig). [gestell.
тіч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Räder-
тіч-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Rudel.
тіш-ити, v. II. A.*), (imp. тіш!), (er-)freuen.
ткан-ь, f. V., -ина, f. I., Gewebe.
тка́-ти, v. I. B., (prt. -в, prs. тчу, imp. тчи!), weben.
тка́цкий, adj., Webe-.
тка́цтво, n. I., Weberei.
ткач, m. IV., (2. s. -á), Weber; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -in.
ткачи́ха, f. I.*), Weberfrau.
ткн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), stecken, stechen.
тлїнь, f. V., Fäulnis, Verwesung.
тлі́нний, adj., ver-gänglich, -weslich. [wesen, modern.
тлі́-ти, v. I. A., glimmen; ver-
тло, n. I., (2. pl. тел), Grund(-lage).
тлук, m. I.*), Haufen, Bande.
тлум, m. I., (2. s. -у), Haufen, Gedränge.
тлума́к, m. I.*), Bündel.
тлу́м-ити, v. II. A.*), (imp. тлум!), dämpfen; schlagen; vernichten; ся raufen, ringen.
тлу́м(о)к, m. I.*), тлума́к.
тлу́н(о)к, m. I.*), жолу́док.
тлу́стий u. dgl. siehe товстий etc!
тьма, f. I., Dunkelheit, Finsternis; Menge.
тьма́вий, adj., (halb-)dunkel.
тьм-и́ти, v. II. A.*), verdunkeln, blenden.
тьмя́ний, adj., matt; düster.
то, pron. n. von той; conj., so, dann; то-то bald-bald.
тоб, тоби, conj., so, dann.
тобі, pron., 3. s. zu ти, dir.
тобі́в-ка, -лка, f. I.*), (2. pl. -óк), Tasche; Kapsel.
тобо́в = тобóю, pron., 6. s. von ти.
то́бто = ні́би. [Ware.
това́р, m. I., (2. s. -у), Vieh;
това́рина, f. I., das Vieh.
това́риский, adj., gesell-, gemein-, freund-schaftlich. [Verein.
това́риство, n. I., Gesellschaft,
това́риш, m. IV., (pl. -і), Freund, Gefährt-e, Genoss-e, Kolleg-e; Gesellschafter, Begleiter, -ка, f. I.*), (2. pl. -óк). -in.
това́риш-ів, -ова, -ове. adj., des товáриш. [leben.
товаришу-ва́ти, v. I. A.*), gesellig
товаро́вий, adj., Waren-, Last-.
това́рячий, adj., Vieh-. [Sinn.
товк, m. I.*), (2. s. -ý), Verstand,
товка́-ти, v. I. A., stoßen, schlagen.
товка́ч, m. IV., (2. s. -á), Stößel; Specht. [setzer, Erklärer.
товма́ч, m. IV., (2. s. -á), Ueber-
товма́ч-ити, v. II. A.*), (imp. товмáч!), übersetzen, erklären.
товпа́, f. V., Haufen, Menge.
то́вп-ити ся, v. I. A.*), sich drängen.
товсти́й, adj., fett; dick.
товсті́-ти, v. I. A., fett werden.
товсто- etc., fett-, dick- etc.
товстота́, f. I., Dicke.
товч-и́, v. I. B., (prt. товк, -лá), stoßen, stampfen, klopfen; ся sich herumtreiben. [Anstoß.
товч(о́)к, m. I.*), Stößel; Stoß,
товщ, f. V., (3., 6. u. 7. pl. = f. IV.), Fett. [nachher, da.
то[г]д-а́, -и́, -ї́, adv., damals, dann,
то[г]д-а́шний, -ишний, -ішний, adj., damalig.
торі́д, adv., im Vorjahr.
то́го́, pron., 2. u. 4. von той; conj., deswegen, darum.
тогобі́чний adj., jenseitig.
того-рі́чний, adj., cere-.

тогочáсний, adj., damalig.
тодї = тогдй.
тóє = то.
тож, conj., da, nun, ja, so, also.
тóжто, int., da, sieh da, nun eben!
т-ой, т-а, т о, pron. = adj., dieser, jener; тóйже, той самйй, derselbe.
ток, m. I.*), (2. s. -у), Verlauf.
токáр, m. II., (2. s. -я́), Drechsler.
токáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Dreh-[bank.
токáрский, adj., Drechsler-.
токм-йти, v. II. A.*), годйти.
толíч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. [толóка.
толк = товк.
толкуваáти, v. I. A.*), auslegen, erklären.
тóлок, m. I.*), Stößel; Kolben.
толóкá, f. I.*), Hutweide; unentgeltliche Arbeit. [treten.
толóч-ити, v. II. A.*), (imp. толоч!),
тóлу́б = ту́лу́б. [gen; ermüden.
том-йти, v. II. A.*), quälen, pla-
тóму, pron., 3. s. von той.
тому́, conj., daher, deshalb, deswegen, also.
тон-кйй, adj., dünn, -éнький, éсенький, sehr dünn.
тóнкість, f. V., Feinheit.
тонко- etc, dünn-, fein-, etc.
тон-у́ти, v. I. B., (prt. -у́в), sinken, ertrinken.
тонч-йти, v. II. A.*), dünner (feiner) machen.
тоншá-ти, v. I. A., dünner werden.
тóнший, comp., von тонкйй.
топ-йти, v. II. A.*), ertränken; (ся ertrinken); heizen, schmelzen. [m. I*), dim.
тóпір, m. I., (2. s. -á), Beil; -чик,
топкйй, adj., schmelzbar.
тóпливо, n. I., Brennm terial.
тополéвий, adj., Pappel-. [dim.
топóл я, f. II., Pappel, -ька, f. I.*),
топ-ор(é)ць, m. II., (2. s. -ірця́), Handbeil. [Axtstiel.
топорй-ско, n. I.*), -ще, n. II.,
топот-їти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -їв), stampfen.
топт-áти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -áв, imp. -чй), treten, stampfen.
тор, m. I., (2. s. -у), Spur, Bahn.
тóрба, f. I., (pl. -й), Sack, Ranzen.
торбáр, m. II., (2. s. -я́), Bettler.
торбáч, m. IV., (2. s. á), Beuteltier.
торбйн-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. тóрба. [(-platz),
торг, m. I.*), (2. s. -у́), Markt
тóрга-ти, v. I. A., reißen zerren;, raufen. [тóргати.
тóргн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув.)
торгов-éльний, -йй, adj., Markt-, Handels-.
торгóвиця, f. II., Marktplatz.
торгóвля́, f. II., Handel. [ler.
торговнйк, m. I.*), (2. s. -á), Händ-
торгу-вáти, v. I. A.*). handeln; ся feilschen.
торжествó u. dgl. siehe сьвято etc.
тóржище, n. II., Marktplatz.
торж(ó)к, n. I.*), dim. торг.
торíк = торíд.
торíчний = торíдний. [stoßen.
тóрка-ти, v. I. A., berühren;
торкот-їти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -їв), plappern, brummen.
торóки, pl. m. I., Fransen.
торох-котїти, siehe тарах-!
торох-тїти, siehe -котїти.
торóч-ити, v. II. A.*), (imp. торóч!), auftrennen (Strumpf); faseln.
тору-вáти, v. I. A.*), bahnen.
тоск, m. I.*), (2. s. -у); -á, f. I.*), Angst, Bangigkeit.
тоску-вáти, v. I. A.*), тужйти.
тот, -á, -ó, pron., той.
тотóжний, adj., identisch.
тотóжність, f. V., Identität.

тьохка-ти, v. I. A., pochen; schlagen (Nachtigall).
точ в точ, adv., genau so.
точеч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
точило, n. I,. Schleifstein. [точка.
точильщик, m. I.*), Schleifer.
точ-йти, v. II. A.*), drechseln; zapfen; wälzen; nagen; ся sich wälzen; wackeln; fortdauern.
точ-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Punkt.
точку-вати, v. I. A.*), punktieren.
точн-ий, adj., pünktlich, genau; -іський, -ісінький, sehr p. (g).
точність, f. V., Pünktlichkeit, Genauigkeit.
трава, f. I., (pl. трави), Gras.
трав(е)нь, m. II., Mai. [трава.
травин-а, f. I., -ка, f. I.*), dim.
травистий, adj., grasreich.
трав-ити, v. II. A.*), (imp. трав!), verdauen. [I.*), dim. трава.
трави-ця, f. II., -чка, -ченька f.
трав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), конюшина.
травний, adj., verdaulich.
равяний, adj., grasartig.
рапеза, f. I., Tisch, Tafel.
рап-ити, p. v. II. A., (imp. трап!), -ляти.
трапля-ти, v. I. A., трафляти.
траска-ти, v. I. A., knallen.
траскіт, m. I., (2. s. -у), Knall.
трасн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), траскати.
трат(е)ль, m. II., Tratte, Wechsel.
трат-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, imp. -ь), verlieren, vergeuden, umbringen.
трату-вати, v. I. A.*), (zer-)treten.
раф-ити, p. v. II. A.*), (imp. траф!), -ляти. [чати.
фля-ти, v. I. A., treffen, лу-
йнє, n. IV., Säge-, Feil-spänne.
ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Säge-
hle.

треба, f. I., Brauch; Gottesdien
треба, v. impers., es ist notwe dig (nötig); мені треба, i brauche.
требу-вати, v. I. A.*), brauche verlangen; versuchen.
требуль-ка, v. I.*), (2. pl. -ó Schnittlauch. [zur
тревога, f. I.*), Angst, Best
тревож-ити, v. II. A., (imp. тр вож), schrecken, ängstigen.
тревож-ливий,-ний, adj., ängstlic
трезвий u. dgl. siehe тверезий e
трембіт-а, f. I., Schalmei; -ка, f. I.
трембулька = требулька. [di
тремт-іти, v. II. A., (prs. 1. -чу, prt. -ів), zittern, beben.
трепет, m. I., (2. s. -у), Zitte Beben.
трепета, f. I., Zitterpappel.
трепет-ати, v. I. B., (prs. imp. -чи, prt. -ав), zittern, bebe
трепетовий, adj., Zitterpappel-.
третий, adj., dritter.
третина, f. I., Drittel.
тр-и, num., drei.
трив-алий, -кий, adj., dauerha
тривкість, f. V., Dauerhaftigke
трив(о)к, m I.*), (2. s. -у), Leb
тризуб, m. I., Dreizack.
трикратний, adj., dreifach.
трикутний, adj., dreieckig.
триль, m. II., Triller.
трима-ти, v. I. A., halten.
трина, f. I., zerriebenes Heu.
тринацят-ь, -еро, num., dreizeh -тий, -ter.
триніж(о)к, m. I.*), Dreifuß.
тринька-ти, v. I. A., vergeude
тричи, adv., dreimal.
трібу-вати, v. I. A.*), versuche
тріва-ти, v. I. A., verweile warten.
трі-вожити etc., siehe тре-.
трій-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Drei

трі[й]ло. n. I., Gift.
трійця, f. II., Dreieinigkeit.
тріпа-ти, v. I. A., klopfen, prügeln.
тріпач-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Bleuel.
тріпоr-áти, v. I. B., (prs. -чу, prt. -áв, imp. -ч), zittern; flattern.
тріпоr-їти, v., (prt. -їв), -áти.
тріск, m. I.*), (2. s. y), Knistern, Knattern. [Splitter.
тріс-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Span,
тріска-ти, v. I. A., knistern, krachen, platzen; fressen.
тріскоr-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -їв), knistern, krachen.
тріскýчий, adj., stark, heftig.
тріск-ути, p. v. I. B., (prt. тріс), schlagen; platzen.
тріcоч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
трішки, = трóшки. [dim. тріска.
тріщ-áти, v. II. A.*), (prt. -áв), knistern, krachen, prasseln; vergehen, platzen.
тров-йти, v. II. A.*), hetzen.
тров-ля́, f. II., (2. pl. -éль), Tierhetze. [behelligen.
трогá-ти, v. I. A., an-, be-rühren;
трó-є, num., drei; в трóє dreifach; на трóє, in drei Teile.
троїстий, adj., dreifach.
тро-їти, v. II. B., vergiften; verdreifachen. [трогáти
трон-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв),
тропá, f. I., Spur.
тропáк, m. I.*), (2. s. á), Tanzart.
трóпа-ти, v. I. A., traben, stampfen.
трóпіт, m. I., (2. s. -y), Getrabe,
трóска, f. I.*), Sorge. [Stampfen.
трость, f. V., Schilf.
тростйн-а, f. I., (Schilf-)Rohr; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк) dim.
трост-инóвий, -яний, adj., Rohr-.
трóх-а, -и, adv., (ein)wenig; трóха не, beinahe.
трóш-ечка, -ечки, -ка, -ки, siehe
трóща, f. IV., трость. [трóхи.
трóщ-ити, v. II. A.*), (imp. трощ!), zerbrechen.
троюд-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp, -ь), hetzen.
троякий, adj., drei-erlei, -fach.
трояндa, f. I., Hundsrose.
трýбá, f. I.*), Trompete. [ter.
трубáч, f. IV., (2. s. á), Trompe-
трýб-йти, v. II., A.*), (Trompete) blasen. [-йти.
труб-їти, v. II. A.*), (prt. -ів),
трýб-ка, --óч-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. трýба.
труд, m. I., (2. s. -y), Mühe; Werk.
труд-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. -жéний), bemühen.
трýдний, adj., schwer, beschwerlich; müde, matt.
трýдність, f. V., Schwierigkeit.
трудовáті-ти, v. I. A, an-, aufschwellen.
трудолюбйвий, adj., arbeitsam.
трудолюбйвість, f. V., Arbeitsamkeit. [вий.
труд-ячий, -ящий, adj., -олюбй-
труждá-ти, v. I. A., arbeiten.
трýмна, f. I, трýн-á, -ва.
трýнв-а, f. I., (2. pl. трýнов), Sarg; -очка, f. I.*), dim.
трýн(о)к, m. I.*), (2. s. -y), Trank;
труп, m. I., Leichnam. [Unterleib.
трупáр-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Totenkammer. [verwesen.
трýпіші-ти, v. I. A., modern,
трус, m. I., Memme.
трусенйця, f. II., Durchsuchung.
трус-йти, v. II. A., (prs. 1. s. -шý), schütteln; bröckeln; durchsuchen; ся zittern. [Erdbeere.
трýскав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк),
труслйвий, adj., furchtsam, feig.
труслйвість, f. V., Feigheit.
трут, m. I., Drohne.

тру́та, f. I., отру́та.
тру́т(е)нь, m. II., трут.
тру́-ти, v. I. A., троїти.
трути́[з]на = тру́та.
тру́г-ити, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чу, vp. -чений, imp. -ь), тручати.
трутни́й, adj., giftig.
трутови́й, adj., Drohnen-.
тру́фля, f. II., (2. pl. -ель), Trüffel.
труха́н, m. I., (5. s. -á), Truthahn.
тру́хлий, adj., ausgemergelt; welk; morsch.
трухли́на, f. I., morsches Holz.
трухлі́-ти, v. I. A., erstarren (vor Schreck). [dern.
трухля́ві-ти, v. I. A., faulen, mo-
тру́хн-ути, v. I. B., (prt. ув), трухлявіти.
труча́-ти, v. I. A., stoßen. [henne.
тру́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Trut-
трю́ха, f. I.*), Truthuhn.
тря́п-ка, f. I.*), (2. pl. óк), Franse.
трясави́ця, f. II., Sumpf.
трясови́ця, f. II., Fieber.
тряс-ти́, v. I. B., (prt. тряс), schütteln; ся zittern.
тря́с-ця, f. II., -ови́ця.
тря́хн-ути, v. I. B., (prt. трях),
ту, pron., 4. s. von та. [trocknen.
ту = тут.
туби́л(е)ць, m. II., Einheimischer.
туби́льний, adj., einheimisch.
туга́, f. I.*), Gram, Kummer, Sehnsucht. [fest; langsam.
туги́й, adj., steif, straff; stark,
туд, -á, -и́, -óю, adv., dahin, dorthin. [sich sehnen.
туж-и́ти, v. II. A.*), sich grämen,
тужни́й, adj., traurig, bange.
туз, m. I., Karten-Daus.
тузе́м-(е)ць, m. II., -ний, adj., Ein-
ту́зин, m. I., Dutzend. [heimisch.
туй-ту́й, adj., faßt, beinahe.
тукрає́вий, adj., hierländig.
ту́лень, m. II., Seehund.

тул-и́ти, v. II. A., (an)drücken
туло́вище, n. II., ту́лу́б.
ту́льпа, f. I., -áн, m. I., Tulpe.
ту́луб, m. I., Rumpf; -(é)пь, m II., -(ó)к, m. I.*), dim.
тума́н, m. I., (2. s. -á), Nebel Dummkopf. [betrügen
туман-и́ти, v. II. A., betören
тумані́-ти, v. I. A., nebelig (stumpf sinnig) werden.
тума́нний, adj., nebel-ig, -haft
тума́ньство, n. I., Betrug.
ту́па-ти, v. I. A., stampfen.
тупи́й, v. I. A., stumpf-; -sinnig-.
туп-и́ти, v. II. A*), stumpf machen.
тупи́ця, f. II., stumpfes Beil.
ту́пі́сть, f. V., Stumpfsinn.
тупі́-ти, v. I. A., stumpf(-sinnig) werden. [ту́пати.
ту́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
ту́по- etc., stumpf- etc.
тупот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, prt. -і́в), ту́пати.
тупотня́, f. II., Gestampfe.
тур, m. I., Auerochs.
тура́-ти, v. I. A., schwärmen; (auf etwas) bauen.
турбу-ва́ти, v. I. A.*), bekümmern, belästigen, ängstigen.
турбо́та, f. I., Kummer.
турбо́тний, adj., sorgenvoll.
туре́цкий, adj., türkisch.
Туре́ччина, f. I., Türkei.
ту́ркав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Tur-
Турки́ня, f. II., Türkin. [teltaube.
ту́ркі́т, m. I, (2. s. -у), Gerassel, Dröhnen.
туркот-і́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -ів), girren; brummen; rasseln, dröhnen.
ту́рма, f. I., Herde.
Тур(о)к, m. I.*), Türke.
туск, m. I.*), (2. s. -у), тоск.

ту́склий, adj., мутни́й, мла́вий;
ту-скува́ти, siehe то-. [traurig
тут, -ка. -ки, adv., hier, da.
гуте́ йший, -шний, adj., hiesig.
ту́хлий, adj., faul, dumpf.
тухлина́, f. I., Gestank.
ту́хлість, f. V., Fäulnis.
ту́хн-ути, v. I. B., (prt. -vв), verlöschen, abnehmen.
ту́ча, f. IV., Gewitter.
тучеви́й, adj., Gewitter-.
ту́ч-ити, v. II. A.*), mästen.
тучни́й, adj., gemästet. [löschen
туш-ити, v. II. A.*), dämpfen,
тьфу!, int., pfui!
тхір, m. I., (2. s. -а́), Iltis.
тхн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -ув), hauchen; riechen.
тхор-и́ти, v. II. A., stänkern
тюпа-ти, v. I. A., trippeln
тюре́мний, adj., Kerker-.
гюре́мщик, m. I.*), Kerkermeister.
гюр-ма́, f. I., (2. pl. -е́м), Kerker.
гютю́н, m. I., (2. s. -у́), Tabak.
гютюно́вий, adj., Tabak-.
гяганина, f. I., Schererei.
гяга́р, m. I., (2. s. -а), Last.
гягар(о́)к, m. I.*), Gewicht.
я́га-ти, v. I. A., ziehen, schleppen,
ягли́стий, adj., zähe [zerren.
ягли́стість, f. V., Zähigkeit.
яг-ло́, n. I., (2. pl. е́л), Gespann.
ягн-у́ти, v. I. B., (prt. тяг u. -ну́в), тя́гати.
яго́м, adv., immerfort.
яготі́-ти, v. I. A., gravitieren.
ягти́ = тягну́ти.
яжба́, f. I., Prozeß.
яже́нький = тяжки́й.
яж-и́ти, v. I. A.*), be-schweren, -laden, -lasten.
іжище, n. II., Schwerpunkt.
яжі-ти, v. I. A., schwer werden.
яжки́й, adj., schwer, schwierig.
жкість, f. V., Schwere.

тяка́-ти, v. I. A., berühren, treffen.
тякн-у́ти, p. v. I. B, (prt -у́в), тяка́ти. [Bewußtsein.
тям, m. I., (2. s -у), -а, f I.,
тя́м-ити, v. II. A.*), (imp тям!), begreifen: sich merken (erinnern, besinnen).
тя́мка, f. I.*), тя́ма. [gedenkend.
тям-ки́й, -ли́вий, adj., einsichtig;
тяму-ва́ти, v. I. A.*), gedenken.
тяму́-чий, -щий, adj., einsichtig; vernünftig.
тя́-ти, v. I. B., (prs. тну, imp. тни, prt. -в, vp. -тий), schneiden, hauen, mähen
тяти́ва, f. I., Sehne

У.

у, präp 2., nahe bei, bei; 4., in; siehe auch в!
уба́в-ити, p. v., -ля́ти. [ergötzen.
убавля́-ти, v. I. A., unterhalten.
убива́-ти, v. I. A., totschlagen. töten, vernichten.
уби́йник, m. I.*), Mörder. [hen.
убира́-ти, v. I. A., kleiden. anzie-
уби́ ти, p. v., -ва́ти.
убіга́тель, m. II., Bewerber.
убіга́ти ся, v., sich bewerben.
убі́йство, n. I., Totschlag.
убі́йчий, adj., tötlich.
у́бір, m. I., (2. s. -у), Anzug, Putz.
ублага́ти, p. v., erbitten.
убо́гий = бідний.
убо́жество, n. I., бідність.
убожі-ти, v. I. A., verarmen.
у-бо́ркати, p. v., при-.
убоя́ти ся, p. v., erschrecken.
у́бране́, n. IV., Kleidung, Anzug.
убра́ти, p. v., убира́ти.
убува́ти, v., abnehmen; ся Schuhe anziehen.
убу́-ти, p. v., -ва́ти.
убу́-ти ся, p. v. I. A., убува́ти ся.

убу́т(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Abnahme, Verlust.
ува̀га, f., Aufmerksamkeit, Obacht, Rücksicht.
уважа́-ти, v. I. A., achten, achtgeben, beobachten, berücksichtigen; (für etwas) halten.
ува́жити, p. v., Rücksicht nehmen, achten.
ува́ж-ливий, -ний, adj., aufmerksam, überlegt, bedächtig.
ува́жні́сть, f. V., Vor-, Um sicht.
ували́ти, p. v., Schlag versetzen; hineinstürzen.
уве́зти, p. v., weg-, fort-führen.
у-ве́сь, -ся́, -се́, adj., (2. s. у се́го etc.), весь.
уве́сти, p. v., уводи́ти.
увива́-ти ся, v. I. A., sich sputen (tummeln).
у-виджа́ти ся, v., при-.
у-ви́кнути, p. v., при-.
увиха́-ти ся, v. I. A., увива́ти ся.
увихн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. у́в), увиха́ти ся.
у-ві́доми́ти, p. v., за-.
уві́йти́, p. v., входи́ти.
уві́льн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
уві́льня́-ти, v. I. A., befreien.
увінча́ти, p. v., bekränzen, krönen.
уві́р-ити, p. v., -я́ти. [trauen.
уві́ря́-ти, v. I. A., glauben, ver-
уводи́ти, v., ein-, ent-führen.
увяда́-ти, v. I. A., dürr (welk) werden.
у́вязь, f. V., Anbinden, Band.
увяза́ти, p. v., anbinden.
увязли́вий,= влїзли́вий.
увязн-и́ти, p. v. II. A., verhaften.
увя́-нути, p. v., (prt. -в, -ла), [-да́ти.
уг- siehe auch **вг-**!
угамува́ти, p. v., гамува́ти.
уганя́ти, v., treiben, jagen.
угаси́ти, p. v., (aus-)löschen.
угина́-ти, v. I. A., beugen, krümmen. [Kohlensäure.
углекве́с, m. I., (2. s. -у),
уголь u. dgl. siehe ву́голь.
углуб-и́ти ся, p. v. II. A.*), sich vertiefen.
угнета́-ти, v. I. A, bedrücken.
уго́вка-ти, p. v. I A., уго́вкувати.
уго́вку-вати, v. I. A.*), zügeln, zähmen.
уговор-и́ти, p. v., -ювати.
угово́рю-вати, v. I. A.*), bereden, beschwichtigen.
уго́да, f. I., Gefallen; Übereinkommen, Vertrag.
угоджа́-ти, v. I. A., Gefallen (zulieb) tun, recht machen.
угод-и́ти, p. v., -жа́ти.
у́г(о)р, m. I., Aal.
угости́ти, p. v., угоща̀ти.
угоща́-ти, v. I. A., bewirten, aufnehmen.
угро́за = гро́зьба.
уд- siehe auch **вд-**!
удава́ти, v., nachahmen, sich (ver)stellen, spielen; treffen, können; ся gelingen; sich wenden (an jemand),
удави́ти ся, p. v., ersticken.
удал-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
удаля́-ти, v. I. A., entfernen.
у́да́р, m. I., (2. s. -у), Schlag.
уда́р-ити, p. v. II. A., (imp. уда́р!), -я́ти.
ударя́-ти, v. I. A., (ein-)schlagen.
у́да́-ти, p. v., -ва́ти,
уде́рж-ати, p. v., -увати.
уде́ржу-вати, v. I. A.*), erhalten.
уде́рти, p. v., удира́ти.
удира́-ти, v. I. A., ab-reißen, -brechen; weglaufen.
уді́л-и́ти p. v., -я́ти.
уді́ля́-ти v. I. A., уді́лювати.
уді́льний, adj., selbständig.

удїлю вати, v. I. A.*), ab , zu-, mit-, er-teilen.
у́до, n I., Schenkel.
удобру́ха-ти, p. v. I. A., besänftigen.
уд-оптáти, p. v., ут-.
удостовір-йти, p. v., -яти.
удостовіря́-ти, v. I. A., beglaubigen. [(ся, gewürdigt werden).
удосто-ї́ти, p. v. II. B., würdigen,
удрáти, p. v., удéрти.
удусйти, p. v. er-drücken, -sticken, -würgen
уду-шйти, p. v., -сйти.
удушлйвий, adj., erdrückend.
уéмний, adj., negativ.
уж-, siehe auch вж-, вуж-.
уж = вуж.
ужалйти, p. v., stechen, (Insekt).
ужаля́-ти ся, v. I. A., sich beklagen
ужáс, m. I., Graus. Grauen.
ужасá-ти ся, v. I. A.. schaudern.
ужáсн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. у́в) ужасáти ся.
ужáти = нажáти.
ужé = вже. [genießen.
ужива́-ти, v. I. A., gebrauchen,
ужитє́, n. IV., Gebrauch, Anwendung.
ужй-ти, p. v., вáти.
ужитку-вáти, v. I. A.*), benützen, gebrauchen.
ужйт(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Gebrauch, Nutzen, Benützung.
ужитóчний, adj., nützlich.
ужитóчність, f. V.. Nützlichkeit.
уз-, siehe auch вз-, вуз-!
узакон-йти, p. v. II. A., zum Gesetz erheben.
узбирáти, p. v., sammeln.
узбро-ї́ти, p. v., -ювати.
узбрóю-вати, v. I. A.*), bewaffnen. ausrüsten.
узгі́рє, n. IV., Anhöhe.
уздорóв-ити, p. v., -ляти.
уздоровля́-ти, v. I. A., gesund machen.
узна-вáти, v. I. A., (prt. -вáв, imp. -вáй), er-fahren, -kennen; anerkennen.
узнá-ти, p. v., -вáти.
узр-і́ти, p. v., erblicken.
узу́бленє, coll. n. IV., Gebiß.
узувá-ти, v. I. A., Schuhe an- anziehen.
узу́-ти, p. v. I. A., -вáти.
уї-, siehe в'ї-!
уйдé, es genügt, geht an.
уймáти, v., anfassen; abnehmen, schmälern; ся sich annehmen.
уйм-йти, p. v., -áти.
уйтй, p. v., уходйти.
ук-, siehe auch вк !
укáз, m. I., (2. s. у), Befehl.
указ-áти, p. v., -увати.
укáзу-вати, v. I. A., zeigen, weisen.
уквáсити, p. v., (ein-)säuern.
уквітчáти, p. v., квітчáти.
у́кий, adj., geschult.
у́кір, m. I., (2. s, -у), Vorwurf, Ausstellung.
укі́сний, adj , schräg.
у́клад, m I., (2. s. -у), Übereinkommen; Anlage.
укладá-ти, v. I. A., zurechtlegen, zusammenstellen, (an- ordnen; entwerfen; abmachen.
уклá-сти, p. v., -дáти.
уклін; m. I., (2. s. у), Verbeugung, neigung.
уклі́нний, adj., höflich, ergeben.
уклон-йти ся, p. v., -ювати ся.
уклóню-вати ся, v. I. A.*), sich ver-beugen, -neigen.
уклякну́ти, p. v., (prt. укля́к, -ла) niederknien.
укня́жений, adj., gefürstet.

уковáти, p. v., schmieden, beschlagen.
укоїти, p. v., коїти.
уколóти, p. v., колóти.
укори́зна, f. I., Demütigung.
укоси́ти, p. v., коси́ти.
укóська-ти, p. v. I. A., zähmen, beschwichtigen.
Украї́на, f. I., Ukraine (Südrußland.
Украї́н(е)ць, m. II., Ukrainer.
Украї́н-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Ukrainerin.
украї́нський, adj., ukrainisch.
укра-си́ти, p. v., -шáти.
укрáсти, p. v., крáсти.
украшá-ти, v. I. A., zieren, schmücken.
укріп-и́ти, p. v., -ляти.
укріпля́-ти, v. I. A., befestigen.
укро-їти, p. v. II. B., (imp. укрíй!) (ab-)schneiden.
уладжá-ти, v. I. A., улáджувати.
улáджу-вати, v. I. A.*), einrichten; ordnen.
улáд-ити, p. v., -жувати.
улекш-и́ти, p. v. II. A.*), -увати.
улéкшу-вати, v. I. A.*), erleichtern.
ул-, siehe auch вл-!
ýли-й, m. III., (1. pl. -ї), Bienenkorb.
ули́ску-вати ся, v. I. A.*), glänzen.
ýлиця, f. II., Gasse.
ýлич-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. ýлиця.
ýличний, adj. Gassen-.
ýличник, m. I.*), Gassenbub.
улїтáти, v. I. A., ent-fliegen, -fliehen.
улови́ти, p. v., (ein)fangen.
улóгий, adj., eben, flach.
уложи́ти, p. v., укладáти.
уломи́ти, p. v., (ab-)brechen.
улóмний, adj., gebrechlich.
улóмнíсть, f. V., Gebrechlichkeit.
улюблéний, adj., beliebt.
улягáти, v., unter-, er-liegen; nachgeben.
уля́глий-й, -вий, adj., nachgiebig.
уля́гл-íсть, -ивíсть, f. V. Nachgiebigkeit.
ум, m. I, (2. s. á). Verstand, Vernunft.
ум-, siehe auch вм-!
умали́м(о)к, m. I.*), Minuend.
умал-и́ти, p. v. II. A., -ювати.
умáлю-вати, v. I. A.*), verkleinern, -kürzen.
уменьшáти, v., ver kleinern, mindern.
уменьш-и́ти, p v., -áти.
умер(лé)ць, m., Toter, Leiche.
умерли́й, adj., tot.
умертв-и́ти, p. v., -ляти.
умертвля́-ти, v. I. A., töten.
умивáльниця, f. II., Waschbecken.
умивá-ти, v. I. A., waschen.
умикá-ти, v. I. A., entfliehen.
умил-éнний. -ьний, adj., gewinnend; inbrünstig.
умил-и́ти, p. v. II. A., rühren.
умилосерд-и́ти ся, p. v, (imp. -и́), sich erbarmen.
умилостив-и́ти, p. v. II. A.*), zum Mitleid rühren; begnadigen; ся sich erbarmen.
уми́-ти, p. v., -вáти.
умíлий, adj., kundig; verständig.
умíлíсть, f. V., Kenntnis Fertigkeit.
умірéний, adj., gemäßigt.
умíркóваний, adj., billig, mäßig.
умí-ти, v. I. A., können; wissen, vermögen.
умкн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), умикáти.
умлївá-ти, v. I. A., ohnmächtig werden.
умлí-ти, p. v., (vp. -лий), -вáти.
ýмний, adj., gescheit.
ýмнíсть, f. V., Verstand. Wissen.
умóва, f. I., Verabredung, Vertrag Bedingung.

умо́в-ити ся, p. v., ляти ся.
умовля́-ти ся, v. I. A., verabreden, übereinkommen; beschwichtigen.
умо́вний, adj., bedingt.
умол-и́ти, p. v., -я́ти. [bitten.
умоля́-ти, v. I. A., erflehen,
умор-и́ти, p. v., -ювати.
умо́рю-вати, v. I. A.*), (ver)hungern lassen; vernichten.
умо-сти́ти ся, p. v., -щувати ся.
умоч-а́ти, p. v. I. A., умо́чувати.
умоч-и́ти, p. v., -увати.
умо́чу-вати, v. I. A.*). eintauchen; naß machen. [einnisten
умо́щу-вати ся, v. I. A.*), sich
ун-, siehe auch вп!
унаслі́дити, p. v., erben.
унива́-ти, v. I. A., verzagen.
у-ни́зу, adv., unten. [fliehen.
уника́-ти, v. I. A., meiden,
уня́ти, p. v.. уйма́ти.
уп-, siehe auch вп-!
упа́д, m. I., (2. s. -у), Fall. Untergang. [ein-, ver-)fallen.
упадати, v., (nieder-, um-, hin-,
упа́д(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Fall, Sturz; Untergang, Verfall.
упа́-сти, p. v., (imp. -дь!), -да́ти.
упевн-и́ти, p. v. II. A., я́ти.
упевня́-ти, v. I. A., versichern.
упереджа́-ти, v. I. A, zuvorkommen; warnen.
упере́джене, n. IV., Vorurteil.
упере́джений, adj., voreingenommen. [-жа́ти.
уперед-и́ти, p. v., (vp. -же́ний),
упе́ртий, adj., eigensinnig, hartnäckig.
упе́ртість, f. V., Eigen-, Starrsinn; Hartnäckigkeit.
упива́-ти ся, v. I. A., sich betrinken (berauschen).
упи́н, m. I., (2. s. -у), Einhalt.
упи́р, m. II., (2. s. -я́), Vampyr.
упи́-ти ся, p. v., -ва́ти ся.
упімн-у́ти, p. v. I. B. (prt. -у́в), упомина́ти. Starrsinn.
у́пір, m. I., (2. s. -у), Eigen-,
упір-ний, -чи́вий, adj., упе́ртий.
упла́та, f., Einzahlung.
упла-ти́ти, p. v., -чувати.
упла́чу-вати, v. I. A.*), einzahlen.
уплива́ти, v., weg-, ver-fließen; vergehen.
упли́вний, adj., dekursiv.
уплин-у́ти, p. v.. (imp. -ь), упли́сти.
упли́-сти, p. v., -ва́ти. [trauen.
упова́-ти, v. I. A., hoffen; ver-
уподо́ба-ти, p. v. I. A., Gefallen finden; liebgewinnen.
упокі́й, m., Ruhe. Friede.
упоко-ї́ти, p. v. II. B., (imp. упокі́й!) beruhigen; ся, sterben.
упокор-и́ти, p. v., -я́ти.
упокоря́-ти, v. I. A., demütigen.
упомина́ти, v., (er-)mahnen, erinnern; ся fordern, verlangen.
упо́рати ся, p. v., fertig werden.
упоряди́ти, p. v., in Ordnung bringen.
упоряд-кува́ти, p. v., -и́ти.
упо́слі́д, adv., zuletzt; endlich, nachher.
упослі́джу-вати, v. I. A.*), zurück-, hintan setzen.
упослі́д-и́ти, p. v., -жувати.
употреб-и́ти, p. v. II. A.*), -ля́ти
употребля́-ти, v. I. A., (ge-)brauchen, an-, ver-wenden.
упра́ва, f. I., Leitung, Verwaltung Bearbeitung.
управильн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти
управильня́-ти, v. I. A., regeln.
управи́тель, m. II., Leiter, Verwalter; -ка, f I.*), (2. pl. о́к), -ір
упра́в-ити, p. v., -ля́ти.
управля́-ти, v. I. A., führen, verwalten, lenken; anbauen, bearbeiten.

управнений, adj., berechtigt.
уприємн-йти, p. v. II. A.. -ювати.
уприємню-вати, v. I. A.*), angenehm machen.
упріва-ти, v. I. A, schwitzen.
упрі-ти, p. v., -вати.
упругий. adj., elastisch, zähe.
упругість, f. V., Elastizität.
упрямий, adj., stützig; упертий.
упрямство, n. I., упертість.
ур-, siehe auch вр-!
урвати, p. v., уривати.
урвитель, m. II.. Galgenstrick.
урива ти, v. I. A., (ab)reißen, -pflücken. -zwicken.
уривисто, adv., abgerissen.
уривний, adj, der leicht reißt.
урив(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Bruchstück.
уривочний, adj., abgerissen.
уритний, adj., widerlich.
урода, f. I., Schönheit.
уродини, pl. f. I, Geburtstag.
уродити, p. v., gebären, hervorbringen. tragen. [gestaltet.
уродливий, adj.. schön, wohl-
урожа-й, m. III., (2. s. -ю), reiche Ernte.
урожайний, adj., fruchtbar.
урожайність, f. V., Fruchtbarkeit.
уроїти, p. v.; (собі, sich) einbilden.
уроки, pl. m. I., Beschreien.
уроста-ти, v. I. A., auf-, emporwachsen.
урост-и, p. v., -ати.
урочистий, adj., feierlich, festlich.
урочистість, f. V., Feier-, Festlichkeit.
уряд, m., Amt.
уряджа-ти, v. I. A.. einrichten, ordnen; veranstalten.
уряджу-вати, v. I. A.*), уряджати.
уряд-йти, p. v., -жати, -жувати.
урядник, m. I.*, Beamter.
урядничий, adj., Beamten-.
урядовий, adj., Amts-, amtlich.
уряду-вати, v. I. A.*), amtieren.
ус-, siehe auch вс-!
ус = вус.
усаджу-вати, v. I. A.*), wohin setzen (stellen). [bleiben.
усидїти, p. v., ruhig sitzen
усильний, adj., dringend. inständig.
усипати, p. v., bestreuen, anschütten.
усиха-ти v. I. A, verdorren.
усїдати ся, v., sich setzen.
усїльниця = гусїльниця.
усї-сти ся, p. v., -дати ся.
усїчи, p. v., kleinhacken, abhauen.
условє, n. IV., Bedingung.
условини, pl. f. I., условє.
условний, adj., bedingt.
услуга, f., Bedienung.
услугу-вати, v. I. A.*), bedienen.
услу-жити, p. v., -гувати.
услуж-ливий, -ний, adj, dienstfertig. [Dienstfertigkeit.
услуж-ливість, -ність, f. V.,
усмир-йти, p. v., -яти.
усмиря-ти, v. I. A., beruhigen, zügeln, bändigen, dämpfen.
усьміх, m., Lächeln.
усьміха-ти ся, v. I. A., lächeln.
усьміхн-ути ся, p. v. I. B., (prt. ув). усьміхати ся.
усьміш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), ускміх. [einschlafen.
усн-ути, p. v. I. B., (prt. ув),
усобиця, f. II., innere Fehde.
усові-стити, p. v., -щати.
усовіща-ти, v. I. A., bereden. erweichen. [schwanken.
усомнї-ти ся, p. v. I. A.,
усохн-ути, p. v., усихати.
успіва-ти, v. I. A., gedeihen, gelingen.
успі-ти, p. v., -вати.

у́спіх, m. I., (2. u. 7. -у), Fortschritt, Erfolg.
успішний, adj., erfolgreich.
успоко-їти, p. v. II. B., (imp. успокій!), -ювати.
успокою-вати, v. I. A.*), beruhigen, befriedigen.
успособ-йти, p. v., -ляти.
успособлене, n. IV., Fähigkeit; Gemütsart.
успособля́-ти, v. I. A., heranbilden, befähigen. [-ляти.
усправедлив-йти, p. v. II. A.*),
усправедливля́-ти, v. I. A., rechtfertigen.
уста́, pl. n. I., рот.
уста́в, m. I., -а, f. I., (Ver-)Ordnung, Einrichtung. Gesetz.
устави́чний, adj., beständig.
у́став-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), gesticktes Achselstück am weibl. Hemdärmel.
уста́вний, adj., verfassungsmäßig.
устал-йти, p. v., -ювати.
уста́лю-вати, v. I. A.*), befestigen, sicherstellen.
устано́ва, f. I., Einrichtung, Brauch, Sitte.
установ-йти, p. v., -ляти.
установля́-ти, v. I. A., an-, verordnen, bestimmen.
у-стара́ти, p. v., по-.
устаткува́ти ся, p. v., ordentlich (gesetzt) werden.
устел-йти, p. v., -ювати.
усте́лю-вати, v. I. A.*), bedecken, -legen.
у́сте, n. IV., Mündung.
устиска́ти, v., um-fassen, -armen.
устис-ну́ти, p. v., -кати.
у-стійний, adj., по-.
устійчи́вий, adj., standhaft.
устійчи́вість, f. V., Standhaftigkeit.
у́стїл-ка, f. I.*), (2. s. -ок). (Stroh-)Einlage.
у́стний, adj., mündlich.
усторон-йти, p. v., -яти.
устороня́-ти, v. I. A., beseitigen.
у́сточ-ка, pl. n. I.*), (2. -ок), dim. уста́. [standhalten.
усто́яти ся, p. v., sich abklären;
устра́шити, p. v., erschrecken.
у́стрй[г]чи, p. v., abscheren.
устри́ця, f. II., Auster.
у́стрій, m., Einrichtung.
устріч, adv., entgegen.
устро-їти, p. v., -ювати.
устром-йти, p. v., -ляти.
утромля́-ти, v. I. A., hineinstoßen, -stecken.
устро́ю-вати, v. I. A.*), einrichten; veranstalten; bewirken.
у́ступ, m. I., (2. s. -у), Ab-satz, -schnitt. [Konzession.
у́ступ-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
уступчи́вий, adj., nachgiebig.
уступчи́вість, f. V., Nachgiebigkeit.
усува́-ти, v. I. A., wegschieben, beseitigen; ся sich zurückziehen.
усу́-нути, p. v., -ва́ти.
усхну́ти, p. v., усо́хнути.
усюд-а, -и, adv., überall.
усякий, adj., all, jedweder, verschieden.
у-таїти, p. v., за-.
ут-, siehe auch вт-!
утверджа́-ти, v. I. A., be-festigen, -kräftigen, -stärken.
утверд-йти, p. v., -жа́ти.
у́твір, m., Gebilde.
утвор-йти, p. v., -ювати.
утво́рю-вати, v. I. A.*), bilden, schaffen.
уте́рти, p. v., утира́ти.
утеря́ти, p. v. verlieren.
уте́ча, f. IV., Flucht.

утинá-ти, v. I. A., ab·hauen, -schneiden.
утирá-ти, v. I. A., reiben; glätten, ebnen; abwischen.
ýтиск, m. I.*), (2. s. -у), Druck, Bedrückung.
утискá-ти, v. I. A., bedrücken.
утїсня́-ти, v. I. A., утискáти.
утїши́тель, m. II., Tröster.
уткáти, p. v., weben.
уткнýти, p. v., einstecken.
ýтлий, adj., schwach.
утовчи́, p. v., stoßen, stampfen, knacken.
утол-и́ти, p. v. II. A., stillen.
утóма, f. I., Ermüdung.
утом-и́ти, p. v., -дя́ти.
утомля́-ти, v. I. A., ermüden.
уторгувáти, p. v., ab-, er handeln, einnehmen.
утопт-áти, p. v., -увати.
утóпту-вати, v. I. A.*), fest stampfen.
утрáтний, adj., verlustig.
ýтреня, f. II., Frühmesse.
утри́м-ати, p. v., -увати.
утри́му-вати, v. I. A.*), erhalten; behaupten.
утрíйний, adj., giftig.
утрóба, f. I., Bauch, Eingeweide.
утроїти, p. v., vergiften; verdreifachen.
утрудли́вий, adj., beschwerlich.
утрудн-и́ти, p. v. II. A., -я́ти.
утрудня́-ти, v. I. A., erschweren.
утýчити, p. v., mästen.
утяжá-ти, v. I. A., утрудня́ти.
утяжли́вий, adj., beschwerlich.
утяжли́вість, f. V., Beschwerlichkeit.
уфати́ти = ухвати́ти.
ух-, siehe auch вх-!
ухáтий, adj., großohrig.
ухáч, m. IV., (2. s. -á), Langohr.
ухвáла, f. I., Beschluß.
ухвал-и́ти, p. v., -ювати.
ухвáлю-вати, v. I. A.*), beschließen.
ухваля́-ти, v. I. A., ухвáлювати.
ухвати́ти, p. v., ergreifen.
ухиб-и́ти, p. v., -ля́ти.
ухибля́-ти, v. I. A., (ver-)fehlen, -sehen; комý jmnd. beleidigen.
ухил-и́ти, p. v., -я́ти.
ухиля́ти, v., ab-kehren, wenden; ся sich entziehen, ausweichen.
ý-хо, n. I., (7. s. -сї). Ohr.
уходи́ти, v., weggehen; hinein-, an gehen; gelten.
уцїли́ти, p. v., treffen (Ziel).
уцти́вий, adj., ehrlich, redlich, brav. [Redlichkeit.
уцти́вість, f. V., Ehrlichkeit,
уч-, siehe auch вч-!
ýчасть, f., Teil, Anteil.
участву-вáти, v. I. A.*), teilnehmen.
ýчастний, adj., teilhaftig.
учáстни-к, m. I.*), Teil-nehmer, -haber; -ця, f. II., -in.
ýчаст(о)к, m. I.*), (An-)Teil.
учащá-ти, v. I. A., (oft)besuchen.
учéбний, adj., Lehr-.
учéбник, m. I.*), Lehrbuch.
учéний, adj gelehrt.
ýчени-к, m. I.*), Schüler; -ця, f. II., -in.
учепи́ти ся, p. v., sich anheften (anhängen), anbinden.
учи́тель, m. II., Lehrer; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), -in.
учи́тельський, adj., Lehrer-. [sein.
учителю-вáти, v. I. A.*), Lehrer
учкýр = очкýр.
уч-éра, -óра, adv., вчéра.
уш-, siehe auch вш-!
уш, -а! int., Hühner-Scheuchruf.
ушанувáти, p. v., ehren; schonen.
ýш-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim. ýхо.

ушкóджу-вати, v. I. A.*), (be-) schädigen.
ушкóд-ити, p. v., -жувати.
ушляхотн-йти, p. v. II. A., -яти.
ушляхотня́-ти, v. I. A., veredeln.
ýшний, adj., Ohren-.
ущ-, siehe auch вщ-!
ущастлив-йти, p. v. II. A., -ляти.
ущастливля́-ти, v. I. A., beglücken.
ýщерб, m. I., Nachteil, Abbruch.
ýщип-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stichelei.
ущипли́вий, adj., bissig, anzüglich.
ущипн-ýти, p. v., kneifen; sticheln.
уя́ва, f. I., Einbildung.
уяв-йти, p. v., -ляти.
уявля́ти, v., собі, sich einbilden; ся erscheinen.
уйти = уняти.

Ф.

фáбрика, f. I.*), Fabrik.
фабрикáнт, m. I., Fabrikant; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
фабрику-вáти, v. I. A.*), fabrizieren.
фабри́чний, adj., Fabriks-.
фáй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), люлька.
файн-éнький, -ний, adj., fein, schön; крáсний.
фалá u. dgl. siehe хвалá etc.!
фáл-ьча, f. IV., (2. pl. -éч), Flächenmaß.
фаль-чи́вий, -ши́вий, adj., falsch; [нещи́рий.
фаль-чи́вість, -ши́вість, f. V. Falschheit.
фальшівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Fälscher.
фальшу-вáти, v. I. A.*), fälschen.
фáля f. II., Welle, Woge; хвиля.
фамілі́йний, adj., роди́нний.
фамілія, f. III., роди́на.
фамілія́рний, adj., familiär.
фáна, f. I., Fahne, хоругвá.
фант, m. I., Pfand, заліг.
фанту-вáти, v. I. A.*), pfänden; брáти заліг, грáбити.
фáрба, f. I., Farbe; крáска, масть.
фарбу-вáти, v. I. A.*), färben.
фарбя́р, m. II., (2. s. -я́), Färber; -ка, f. I.*), -in; -ня, f. II., -ei.
фарн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), вкрáсти.
фартýх, m. I.*), (2. s. -á), Fürtuch, Schürze; зáпаска.
фартуш-и́на, f. I., -(ó)к, m. I.*), dim. фартýх.
фáс-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fäßchen; бочíлка.
фасоли́нє, coll., n. IV., Fisolenstengel.
фосóля, f. II., Fisole.
фастри́-ґа, f. I., (3. u. 7. -дзї), Heftfaden.
фастриґу-вáти, v. I. A.*), heften.
фасу-вáти, v. I. A.*), fassen, beheben (Geld u. dgl.).
фасýн(о)к, m. I.*), (2 s. -у), Fassung.
фатá-ти, v. I. A., хватáти.
фати́ти = хвати́ти.
фати́-ґа, f. I., (3. u. 7. -дзї), Mühe; труд.
фатиґу-вáти, v. I. A.*), bemühen; труди́ти. [сардáк.
фелéґ-а, f. I., (3. u. 7. -дзї),
фелóн, m. I., Meßkleid.
фéник, m. I.*), Pfennig.
фи́л-ечка, -ька, f. I.*), dim. фи́ля.
филю-вáти, v. I. A.*), Wellen schlagen, wogen.
филя́стий, adj., wellenreich.
фи́рка-ти, v. I. A., ausschlagen; ся unwillig werden.
фи́скав-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kreuzotter.
фи́цка-ти, v. I. A., ausschlagen.
фі́-ґа, f. I., (3. u. 7. -дзї), Feige.
фіґóвий, adj., Feigen-.

фіґ(е)ль, m. II., Streich, Possen.
фіґлю-вáти, v. I. A.*), Streiche machen. [possenhaft.
фіґля́-вий, -рний, adj., lustig,
фіґля́р, m. II., (2. s. -я́), Possenreißer.
фіґýра, f. I., Figur.
фіґуру-вáти, v. I. A.*), figurieren.
фíра, f. I., Fuhr; віз.
фíрман, m. I., Fuhrmann; візни́к.
фірмáн-ити, v. II. A., (imp.-ь!), Fuhrmann sein.
фірмáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Fuhrmannsgewerbe.
фірмáньский, adj., Fuhrmanns-.
фíрт-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -óк), [Pförtchen.
фíст = хвіст.
фія́л-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Veilchen.
фіялкóвий, adj., Veilchen-.
фія́л(о)к, m. I.*), фія́лка.
фли́нька-ти, v. I. A., weinen, plärren. [f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
флоя́ра, f. I., Hirtenflöte; -ка,
фляк, m. I.*), weiches Ding.
фля́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Flasche; -очка, f. I.*), dim.
флящи́н-а, f. I., -ка, f. I.*); (2. pl. -óк), dim. фля́шка.
фонáр, m. II., (2. s. -я́), Laterne.
фóрка-ти, v. I. A., schnauben.
форóст = хворóст.
фóска-ти, v. I. A., fauchen.
фост- siehe хвост-!
фóя, coll., f. III., Nadelholzäste.
фрасу-вáти ся, v. I. A.*), bekümmert sein.
фрасýн(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Kummer. [Kleinigkeit.
фрáш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
фри́ка, f. I.*), Furcht.
фри́ч-ити, v. II. A.*), (imp. фрич!), in Furcht halten. [ди́ти ся.
фудул-и́ти ся, v. II. A., гор-
фудýльний, adj., гóрдий.
фýжела, f. I., Kreuzotter.
фук, m. I.*), (2. s. -у), Anschnauben.
фукá-ти, v. I. A., schnauben, auf-brausen, -fahren.
фýкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ýв), фукáти.
фýма, f. I., Hochmut.
фунт, m. I., Pfund.
фýрдá, f. I., Dummheit. [fliegen.
фýрка-ти, v. I. A., schwirren,
фýркн-ути, p. v. I. B., (prt. ув), фýркати.
фýрн-ути, p. v. I. B., (prt. -ýв), фуря́ти.
фуря́-ти, v. I. A., кидáти.
фýси, pl. m. I., Kaffeesatz.
фуст-и́на, -ка, siehe хуст-и́на, -ка!
фут-éрко, n. I.*), -ро, n. I., (2. pl. -éр), Pelz; кожýх.
футру-вáти, v. I. A.*), füttern.
фýфела, f. I., Schneegestöber.
фуч!, int., pfutsch!

Х.

хабáз, m. I., (2. s. -ý), хворóст.
хабáр, m. II., (2. s. -я́), Sportel.
хабýз, m. I., (2. s. -ý), Unkraut.
хáв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kinnbacke, Maul.
хавтýр, m. II., (2. s. -я́), хабáр.
хазяі́н, u. dgl. siehe хозяі́н.
хай = нехáй.
хáйний, adj., sauber.
халабýда, f., Strohhütte.
халáвка-ти, v. I. A., халасувáти.
халайстрá, f. I., Gesindel.
халасу-вáти, v. I. A.*), verschlingen.
халáт, m. I., (2. s. -á), Schlafrok.
халáш = салáш.
халéпа, f. I., Unglück.
халýпа, f. I., Hütte.
халýпник, m. I.*), Häusler.
хам, m. I., gemeiner Mensch.

хамен-ити ся, v. II. A., sich zusammennehmen (fassen).
хамýз, m. I., Brei.
хапá-ти, v. I. A., (er-)greifen, raffen, nehmen; fassen, packen; fangen.
хапатня́, f. II., Reißerei.
хáпн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), хапáти.
хапýн, m. I., (2. s. -á), Habsichtiger, Dieb.
хапчи́вий, adj., habsüchtig.
харамáн, m. I., (2. s. á), Schwindler; Schwindel.
харамáн-ити, v. II. A., дури́ти.
хáр-ити, v. II. A., (imp. хар!) reinigen.
хáрка-ти, v. I. A., sich räuspern.
хáрки, pl. m. I., Speichel.
хáркіт, m. I, (2. s. -у), Röcheln.
харкоти́н-а, f. I.; -е. coll., n. IV.; Speichel. Auswurf
харкот-і́ти, v. II A., (prs. 1. s. -чý, prt. -і́в), röcheln.
харлáк, m. I.*), (2. s. -á), armer Schlucker.
харлáцкий, adj., krank. elend.
хáрний, adj., rein(lich).
хáрні́сть, f. V., Reinlichkeit.
харч, m. IV., (2. s. -ý), Kost.
харчу-вáти, v. I. A.*), beköstigen, essen. [Haus.
хáт-а, f. I., (1. pl. -и́), Wohnung,
хáща, f. IV., Gestrüpp.
хá-яти, v. I. A, (prt. -яв), säubern.
хв-, siehe auch ф-!
хвалá, f. I., Lob.
хвальбá, f. I., Prahlerei.
хвалéбний, adj., Lob-.
хвал-и́ти, v. II. A., loben, preisen, rühmen; ся prahlen.
хвальк-ó, m. I.*), Prahler.
хвáльний, adj., achtbar.
хвасóля = фасóля.
хвасть, f. V., Prahlerei.
хвастá-ти, v. I. A., prahlen.
хвастли́вий, adj., prahlerisch.
хвастли́вість, f. V., Prahlerei.
хват, m. I., wackerer Kerl.
хватá-ти, v. I. A., хапáти.
хват-и́ти, p. v. II. A., (prs. 1. s. -чý, vp. -чéний), -áти.
хвá-тский, -цкий, adj., wacker.
хвилéвий, adj., plötzlich, momentan. [dim. хви́ля.
хвили́н-а, f. I.; -ка, -очка f. I.*),
хви́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. хви́ля.
хвилю-вáти, v. I. A., wogen.
хви́ля, f. II., Weile, Augenblick, Minute; Welle, Woge.
хвиля́стий, adj., wellen-reich, -förmig. [Schwanz.
хвіст, m. I., (2. s. -á), Schweif,
хві́стний, adj., Schweif-.
хвої́на, f. I., Fichtenholz.
хворóст, m. I., (2. s. ý), Reisig.
хворóстник, m. I.*), niederes Gehölz.
хвостáтий, adj., geschwänzt.
хвóстик, m. I.*), dim, хвіст.
хвостови́й, adj., Schwanz-.
хи́ба, f. I., Mangel, Fehler.
хибá, conj.. es sei denn, außer daß. vielleicht.
хиб-и́ти, p. v. II. A.*), -увáти; nicht treffen, irren. [kend.
хибки́й, adj., wankend, schwan-
хи́бний, adj., schwankend; irrig, unrichtig. [-ла), хиби́ти.
хи́бн-ути, p. v. I. B., (prt. хиб,
хибу-вáти, v. I. A.*), fehlen, mangeln.
хи́жа, f. IV., Hütte.
хижáк, m. I.*), (2. s. -á), Räuber.
хижáцкий, adj., räuberisch.
хижáцтво, n. I., Räuberei.
хи́жий, adj., Raub-.
хи́жість, f. V., Wildheit.
хил-и́ти, v. II. A., я́ти.

хильце́м, adv., gebückt.
хиля́-ти, v. I. A., neigen, beugen, biegen.
хи́р-ий, -ний, adj., kränklich.
хи́рі-ти, v. I. A., хирляти.
хи́р-ля́вий, -явий, adj., kränklich.
хирля́к, m. I.*), (2. s. -á), kränklicher Mensch.
хи́рля-ти, v. I. A., kränkeln; schlafen. [lichkeit.
хист, m. I., (2 s. -у), Geschick-
хист-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -*щу́*, vp. (за-)-*ще́ний*), verwahren, schützen.
хистки́й = хиткий
хита́-ти, v. I. A., schaukeln; schütteln; ся wackeln, schwanken. [kend.
хитки́й, adj., beweglich, schwan-
хитн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), хитати.
хи́трий, adj., listig, schlau.
хитр-и́ти, v. II. A., listig handeln.
хи́тріс́ть, f. V., List, Schlauheit.
хи́трощі, pl. m. IV., List.
хитру́н, m. I., (2. s. -á), listiger Mensch; -ка, f. I.*), listiges Weib.
хихот-а́ти, v. I. B., (prs. -*чу*, prt. -áв, imp. -*чи́*), kichern.
хи́щ-ий, -ний, adj., Raub-, räuberisch. [Tritt, Weg.
хід, m. I., (2. s. *ходу́*), Gang,
хідни́к, m. I.*), (2. s. -á). Gang; Trotoir. [ziehen.
хісн*у*-ва́ти, v. I. A.*), ся Nutzen
хіть, f. V., Lust, Gier, Sucht.
хлепт-а́ти, v. I. B., (prt. -*чу*, prt. -áв, imp. -*чи́*), schlappen.
хли́н-ути, p. v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь!); hevorbrechen.
хлип, m. I., Schluchzen.
хли́па-ти, v. I. A., schluchzen.
хлист-а́ти, v. I. B., (prs. -*щу*, prt. -áв, imp. -*щи́*), schlürfen.
хли́стик, m. I.*), Schlucker.
хлі́б, m. I., Brot; Getreide.
хлі́боро́б, m. I, Landmann.
хлі́боро́бский, adj., Landmanns-.
хлі́в, m. I., (2. s. -á), (Schweine)-Stall; -(é)ць, m. II., (ó)к, -чик, m. I.*), dim.
хлі́вний, adj. Stall-.
хлоп, m. I., Bauer, Mann; мужик.
хлопа́к, m. I.*), (2. s. -á), Bursche.
хло́п-(е)ць, m. II., (5. s. -че!), Bube, Knabe.
хло́п-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Bäuerin.
хлопот-а́ти, v. I. B., (prs. -*чу*, prt. -áв, imp. -*чи́*), клопотати.
хло́пский, adj., bäuerisch, Bauern-.
хлопча́к, = хлопак.
хло́пчи к, m. I.; -ина, m. = f. I. dim. хлопець.
хлопчи́-ско, m. I.*), -ще, n. II., aug. хлопець.
хлопя́, n. V.; -тко, n. I.*), (2. pl. -ток), dim. хлопець.
хлопя́чий, adj., Knaben-.
хлю́йний, adj., харний.
хлю́йніс́ть, f. V., харність.
хлю́па-ти, v. I. A., plätschern.
хлю́пн-ути, p. v. I. B., (prt. ув), хлюпати. [хлюпати.
хлю́сн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
хля́пав-иця, f. II., -ка, f. I.*), nasses Wetter.
хля́па-ти, v. I. A., spritzen, plätschern. [хляпати.
хля́пн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув)
хма́ра́, f. I., Wolke; große Menge.
хма́р-ий, -истий, -ний, adj.. wolkig, um-, be-wölkt, trüb; mürrisch.
хмари́н-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок) dim. хмара.
хма́р-ити ся, v. II. A., (imp. хмар!), sich be-, um-wölken, (trüben). [dim. хмара.
хма́р-ка, f. I.*). (2. pl. -óк),

хмароло́м, m. I., Wolkenbruch.
хмеле́вий, adj., Hopfen-.
хмел-и́ти, v. II. A., Hopfen geben.
хмельни́й, adj., berauschend.
хмі́ль, m. II., (2. s. хмелю), Hopfen; Rausch.
хму́рний = хма́рний.
хму́рити = хма́рити.
хню́ра, m. = f. I., mürrischer Mensch.
хо́бза, f. I., Attich.
хо́бо́т, m. I., Rüssel.
хо́ван(е)ць, m. II., Kobold.
хова́-ти, v. I. A., ver-wahren, -stecken; erziehen; begraben.
хо́взан-ка, f. I.*), (2. pl. -ок). Eisbahn. [glitschen.
хо́вза-ти ся, v. I. A., gleiten,
ховзки́й, adj., schlüpfrig, glatt.
хо́взн-ути, p. v. I. B., (prt. ховз, -ла), ausgleiten.
хода́, f. I., Gang, Schritt; Verlauf.
хода́-к, m. I.*), (2. s. ка́), постіл; -ч(о́)к, m. I.*), dim.
ход-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), gehen wandeln; sich kleiden.
ході́льниці, pl. f. II., Stelzen.
хо́дором ходи́ти, wanken.
хожа́-ти, v. I. A., einhergehen.
хозя́ін, m. I., госпо́дар.
хозя́й-ка, f. I.*), 2. pl. -ок), господи́ня. [да́рити
хозя́йну-ва́ти, v. I. A.*), госпо-
хозя́йский, adj., господа́рський.
хозя́йство = господа́рство.
холїта́-ти, v. I. A., schaukeln; ся wackeln.
холм, m. I., Hügel. [Kälte.
хо́лод, m. I., (2. s -у). Kühle,
холод-(е́)ць, m. II.; -(о́)к, m. I.*), dim. хо́лод.
холод-и́ти, v. II. A., (prs. -жу́, vp. -же́ний), (ab-)kühlen.
холодне́ча, f. IV., хо́лод.
холо́дн-и́й, adj., kühl; -а, f. = adj.. Arrest. [werden.
холоднї́-ти, v. I. A., kühler
холо́дні́сть, f. V., Kühle, Kälte.
холо́н-у́ти, v. I. B., (prt. -ув, imp. -ь), холоднї́ти.
хо́ло́п, m. I., Leibeigener.
холо́шні pl. m. II., Kamaschen.
холя́в-а, f. I., Stiefelröhre; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
хом-и́к, -я́к, m. I.*), (2. s. -а́), Hamster.
хому́т, m. I., (2. s. -а́), Kummet.
хо́п-и́ти, v. II. A.*), erwischen.
хопта́, f. I., Unkraut.
хорба́ка, f. I.*), Rücken.
хо́рий, adj., krank.
хорі́-ти, v. I. A., хорува́ти.
хоро́ба, f. I., Krankheit.
хоробли́вий, adj., krankhaft.
хоро́брий, adj., tapfer.
хоро́брі́сть, f. V., Tapferkeit.
хорови́тий, adj.. kränklich.
хорови́ті́сть, f. V., Kränklichkeit.
хорово́д, m. I., (2. s. -у), Reigen.
хоро́ми, pl. f. I., (2. хорі́м), сїни.
хорони́тель, m. II., Beschützer; -ка, f. I.*), in.
хорон-и́ти, v. II. A., be-wahren, -schützen, -hüten; -graben.
хоро́ший, adj., schön; gut.
хорт, m. I., Windhund.
хорти́ця, f. II.. Windhündin.
хору́-ва́ти, v. I. A.*), krank sein.
хоруг-ва́, f. I. (2. pl. -о́в), Fahne; -о́вка, f. I.*), 2. pl. о́к) dim.
хору́нжий, m. = adj., Fähnrich.
хос(е́)н, m. I., (2. s. хі́сна́), Nutzen.
хосе́нний, adj., nützlich.
хоть, conj., wenn auch, obwohl; wenigstens.
хоті́ти, v I. B., (prs. -чу, prt. -ів), wollen.

хотя́, -й, siehe хоть!
хотя́чка, f. I.*), Begierde, Lust.
хохот-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -чи́, prt. -а́в), laut lachen.
хоч, -а́, siehe хоть; хоч = хо́че.
хоч-би, conj., wenn auch (nur).
храбу́ст, m. I., (2. s. -у́), Kohlblätter. [Kirchweihfest.
храм, m. I., Kirche; (2. s. -у́),
хра́ма-ти, v. I. A., hinken.
храмови́й, adj., Kirchweih-.
храму-ва́ти, v. I. A.*), (Kirchweih) feiern. [-ель!
храни́т-и, -ель, siehe хорони́т-и,
хреб, m. I., Wirbel.
хреб(е́)т, m. I., Rückgrat.
хребе́тний, adj., Rücken-.
хребе́тник, m. I.*), Wirbeltier.
хребтови́й = хребе́тний.
хрест, m. I., (2. s. á), Kreuz; Taufe; ик, m. I.*), dim.
хрести́ни, pl. f. I., Taufe.
хрест-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щу́, vp. -ще́ний), taufen; bekreuzigen.
хре́стний, adj., Kreuz-; Tauf-.
хрестоно́с, m. I., -(е)нь, m. II., Kreuzfahrer. [Kreuzspinne.
хрестя́к, m. I.*), (2. s. -á),
хреща́тий, adj., kreuzförmig; ästig.
хри́п-ка, f. I.*), (2. pl. о́к), Heiserkeit.
хрип-і́ти, v. II. A.*), (prt. ів), schnarren, heiser sprechen.
хри́п-кий, -лий, adj., heiser.
хри́пн-ути, v. I. B., (prt. хрип, -ла), heiser werden
християн-и́н, m. I., (pl. 1. -ни, 2. -н), Christ.
христия́ньский, adj., christlich.
Христ-о́с, m. I., (2. s. -á, etc.), Christus.
хрищ, m. IV., (2. s. -á), Knorpel.
хрище́ни-к, m. I.*), -ця, f. II., Täufling.
хріи, m. I., (2. s. -у), Kren.
хроба́к, m. I.*), (2. s. -á), Wurm.
хробачли́вий, adj., wurmig.
хробачня́, coll. f. II., Gewürm
хро́мий, adj., lahm.
хро́піт, m. I., (2. s. -у), Geschnarche.
хроп-і́ти, v. II. A.*), schnarchen.
хропу́н, m. I., (2. s. -á), Schnarcher.
хру́нька-ти, v. I. A., grunzen.
хру́ньків, m. I., (2. s. -у), Grunzen.
хру́нца-ти, v. I. A., хру́пати.
хру́па-ти, v. I. A., knuspern.
хрупки́й, adj., mürbe.
хруп-ості́ти, v. II. A., (prs. 1. s. щу́, prt. -їв), knacken, knistern.
хруст = хворо́ст.
хруста́л-ь, m. II., (2. s. -ю), Krystall; -ик, m. I.*), dim.
хруста́льний, adj., krystallen.
хру́ста-ти, v. I. A., knistern.
хрущ, m. IV., (2. s. -á), Käfer.
хря́ст-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), хрищ.
хрящ = хрищ.
хті́ти = хоті́ти.
хто, pron., (2. u. 4. кого́, 3. кому́, 6. ким, 7. о кім), wer.
хто-бу́дь, не́бу́дь, pron., wer immer.
хто-сь, pron., jemand.
худ-и́й, adj., mager; -е́нький, dim.
худі́бка, f. I.*), dim. худо́ба.
худі́-ти, v. I. A., mager werden.
ху́дн-ути, v. I. B., (prt. худ, -ла), худі́ти. [dim.
худо́б-а, f. I., Vieh; -иця, f. II
худо́жний, adj., kunstgemäß.
худо́жник, m. I.*), Künstler.
художни́-цкий, -чий, adj., künstlerisch.
худоща́вий, adj., hager.
хула́, f. I., Lästerung.

хулитель, m. II., Lästerer.
хул-ити, v. II. A., lästern.
хульний, adj., lästernd.
хульник, m. I.*), (2. s. -á), Spötter.
хýра = фíра.
хуртовина, f. I., Schneegestöber.
хýст-а, f. I. Wäsche; Tuch; -ка, -очка, f. I.*), -ина, f. I., dim.
хутíр, m. I., (2. s. -á), Landgut.
хуткий, adj., скóрий.
хýткiсть = скóрiсть.
хутор-(é)ць, m. II., -(ó)к, m. I.*), dim. хутíр.
хуторний, adj., ländlich.
хуторя-нин, m. I., (pl. 1. -и, 2. -н), Landgutbesitzer, -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
хýтро u. dgl. siehe фýтро etc.!
хух, m. I., (2. u. 7. -у), Hauch.
хýха-ти, v. I. A., hauchen.

Ц.

цал-ь, m. II., (2. s. -ю), Zoll (Maß).
цалéвий, adj., (ein)zöllig.
цалiв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), zolldickes Brett.
цап, m. I., (1. pl. -й), Ziegenbock.
цáпки, adv., ставáти, sich auf den Kopf stellen.
цáповий, adj., Bocks-.
цап(ó)к, m. I.*), dim. цап.
цáпячий, adj., bocksartig.
цар, m. II., (2. s. -я́), Zar, Herrscher
цáрский, adj., zarisch, kaiserlich, Kaiser-.
цáрство, n. I., Reich.
царству-вáти, v. I. A.*), herrschen.
царю-вáти, v. I. A., царствувáти.
цвик, m. I.*), цьвях.
цвинтар, m. II., (1. pl. -i), Friedhof.
цви-сти, v. I. B., (prs. -тý, prt. -в, imp. -тй), blühen.
цьвiль, f. V., Schimmel.
цьвiлий, adj., schimmelig.
цьвiрiнька-ти, v. I. A., zwitschern.
цьвiрк, m. I.*), (2. s. -у), Gezirpe.
цьвíрка-ти, v. I. A., zwitschern; aussetzen, vorwerfen.
цьвiркíт, m. I., (2. s. -у), цьвiрк.
цьвiркýн, m. I., (2. s. -á), Grille.
цьвiт, m. I., (2. s. -у), Blüte.
цьвíт(е)нь, m. II., April.
цьвiтистий, adj., blumenreich.
цьвíт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Blume.
цьвíтний, adj., blumig, Blumen-, bunt. [Blumengarten.
цьвiтник, m. I.*), (2. s. -á),
цьвíт(о)к, m. I.*), цьвíтка.
цьвiто**стáн,** m., Blütenstand.
цьвiтýчий, adj., blühend.
цьвíч-ити, v. II. A.*), (imp. цьвiч), üben.
цьвях, m. I., (7. -у), Nagel.
цьвяху-вáти, v. I. A.*), nageln.
цьвя́-ч(о)к, -ш(о)к, m. I.*), dim. цьвях.
цебен-íти, v. II. A., (prt. -íв), stark fließen.
цеб-(é)р, m. I., Zober; -рик, -рич(о)к, m. I.*), dim.
цéг-ла, f. I., (2. pl. -óл), Ziegel.
цеглин-а, f. I., -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. цéгла
цегл-óвий, -я́ний, adj., Ziegel-.
цегляр, m. II., (2. s. -я́), Ziegelbrenner.
цегóльний, adj., Ziegel-.
цегóльник, m. I.*), цегляр.
цегóльня, f. II., Ziegelei.
цедýл-а, f. I., Zettel; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
цей, ця, це, siehe сей!
цéрк-ва, f. I., (2. pl. -óв), Kirche
церкóвний, adj., kirchlich, Kirchen-.

це́рковця́, f. II., dim. це́рква.
цех, m. I., (2. u. 7. -у), Zunft.
цехови́й, adj., Zunft-.
цибульо́вий, adj., Zwiebel-.
цибу́ль-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. цибу́ля.
цибулькова́тий, adj., zwiebelförmig.
цибу́ля, f. II., Zwiebel.
цибу́х, m. I., (7. -у́), Pfeifenrohr.
ци́-га́н, m. I., (1. pl. -га́ни), Zigeuner.
ціга́н-ити, v. II. A., (imp. -ь), schwindeln, betrügen.
ціга́н-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Zigeunerin.
ціга́нський, adj., zigeunerisch.
ціга́нство, n. I., Schwindel.
циганча́, n. V., Zigeunerkind.
циганчу́к, m. I.*), (2. s. -а́), junger Zigeuner.
цигі́ка-ти, v. I. A., schlecht geigen.
циґа́ро, n. I., Zigarre.
циґаро́вий, adj., Zigarren-.
цикон-і́ти, v. II. A., (prt. -і́в), zittern; erstarren.
цимба́ли, pl. m. I., Zymbel.
цимбри́нє, n. IV., Brunnenkasten.
ци́на, f. I., Zinn.
цина́мон, m. I., (2. s. -у), Zimmt.
ци́ндр-ити, v. II. A., vergeuden.
цинк, m. I.*), (2. s. -у), Zink.
цинко́вий, adj., Zink-.
цино́б(е)р, m. I., Zinnober.
цино́вий, adj., zinnern.
ци́пи, pl. m. I., Ketten, Fesseln.
ципля́, n. V., Küchlein.
цирк, m. I.*), (2. s. -у), Zirkus.
ци́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Hemdstickerei.
ци́рка-ти, v. I. A., spritzen.
ци́рк(е)ль, m. II., Zirkel.
циркл*ю*-ва́ти, v. I. A.*), zirkeln.
цирко́вий, adj., Zirkus-.
цирк*у*-ва́ти, v. I. A.*), sticken.
циру́лик, m. I.*), Chirurg.
цить, (ци́тьте), sei (seid) still!
ци́тька-ти, v. I. A., stillsein lassen.
цитри́на, f. I., Zitrone.
цитрино́вий, adj., Zitronen-.
цифе́рний, adj., Ziffern-.
ци́фра, f. I., Ziffer.
ци́ц-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brustwarze.
ці́ба! Scheuchruf für Hunde.
ці́ва, f. I., Spindel, Spule.
ці́в-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Röhre.
цівкова́тий, adj., röhrig.
ці́дил-о, n. I., Seiher; -ко n. I.*), dim.
ці́д-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -же́ний), seihen; trinken; ся langsam fließen.
ціка́вий, adj., neugierig, wißbegierig; begabt; interessant.
ціка́в-ити, v. II. A.*), (in p. ціка́в!), interessieren.
ціка́вість, f. V., Neugierde, Wißbegierde.
ціль, f. V., Ziel, Zweck.
ці́лий, adj., ganz; heil.
ціли́на́, f. I., Brachfeld.
ці́л-ити, v. II. A., erhalten; ganz machen.
ці́л-ити, v. II. A., (imp. -ь!), zielen.
ціл-і́ти, v. I. A., ganz bleiben; heilen.
ціліс-і́нький, -ський, adj., ganz, vollkommen unversehrt.
ці́лість, f. V., Ganzes, guter Zustand.
ціковитий, adj., gänzlich.
ціл-ко́м, -о, adv., ganz, gänzlich.
цілоде́нний, adj., ganztägig.
ціл*у*-ва́ти, v. I. A.*), küßen.
ціл*у́*н(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Kuß.
цілу́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Brotranft.
цілю́щий, adj., heilsam.
ціля́-ти, v. I. A., zielen.
ціна́, f. I., Preis.
цін-и́ти, v. II. A., schätzen, achten.

цінний, adj., wertvoll.
цінність, f. V., Schätzbarkeit.
ціну-вáти, v. I. A.*), bewerten, schätzen.
ціп, m. I., Dreschflegel.
ціп! ціп!, Hühnerlockruf.
ціпені-ти, v. I. A., erstarren.
ціпивно, n. I., Dreschflegelstiel.
ціпка-ти, v. I. A., piepen.
ціпкий, adj., starr, fest, stark.
ціпн-ути, v. I. B., (prt. -ув u. ціп), fest werden, erstarren
ціп-(о)к, -óч(о)к, m. I.*), Stock; dim. ціп.
цісар, m. II., (1. pl. -í), Kaiser.
цісарéва, f. = adj., Kaiserin.
цісарéвич, m. IV., (1. pl. -í), kais. Prinz.
цісарівна, f. = adj., kais. Prinzessin.
цісáрский, adj., kaiserlich.
цісáрство, n. I., Kaisertum.
ціхá, f. I.*), Zeichen, Gepräge; Charakteristik.
ціху-вáти, v. I. A.*), bezeichnen; charakterisieren.
ціцький, adj., so klein.
цьку-вáти, v. I. A.*), hetzen.
цмóка-ти, v. I. A., schmatzen.
цмóкн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), цмóкати. [schlagen.
цóка-ти ся, v. I. A., aneinander
цокот-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -íв), plappern.
цокотýха, f. I.*), Schwätzerin.
цóрка-ти, v. I. A., klirren.
цóркнý-ти, p. v. I. B., (prt. -ув), цóркати.
цóфа-ти, v. I. A., zurück-schieben, -nehmen; ся, -weichen.
цóфн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), цóфати.
цýк(о)р, m. I., (2. s. -у), Zucker.
цукóрник, m. I.*), Zuckerbäcker.
цукóрниця. f. II., Zuckerbüchse.
цукровáр-ня f. II., (2. pl. -ень), Zuckersiederei.
цукровáтий, adj., zuckerartig.
цукрóвий, adj., Zucker-.
цукру-вáти, v. I. A.*), zuckern.
цýндравий, adj., lumpig.
цýндри, pl. m. I., Lumpen.
цупкий, adj., behend, geschmeidig.
цýпн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), fassen, packen.
цур!, int., hinweg!
цурá-ти ся, v. I. A., meiden; sich lossagen.
цуц-еня́, n. V., -ик, m. I.*), Hündchen.
цю́ка-ти, v. I. A., (leicht) hacken.
цю́п-а, f. I.; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Stübchen; Arrest.
цюркоті-ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -íв), rinnen.
цюркóм, adv., träufelnd, rieselnd.
цю́ць ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Hündchen.
ця́мка-ти, v. I. A., schmatzen (beim Essen).
ця́па-ти, v. I. A., tröpfeln.
цят-и́на, f. I.; -и́нка, -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Punkt, Fleck; (Glas-)Koralle.
цяткóваний, adj., getüpfelt, gesprenkelt.

Ч.

чабан, m. I., (2. s. -á), чобáн.
чабáн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Hirtin.
чабáньский, adj., Hirten-.
чабану-вáти, v. I. A.*), Hirt sein.
чабарáш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), kurzes lustiges Lied.
чавýн, m. I., (2. s. -á), Gußeisen.
чавýнний, adj., gußeisern.
чагáр, m. I., (2. s. -ý), Gesträuch.

чагар-éць, m. II.; **ник**, m. I.*). чагáр.
чад, m. I., (2. s. -у), Dunst; Gas
чад-íти, v. II. A., (prs. 1. s. -жý, vp. (за-)джéний, prt. -íв), dampfen, qualmen.
чадни́й, adj., dunstig, qualmig.
ча-й, m. III., (2. s. -ю), Tee.
чáй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Kiebitz; Möve; Barke, Boot.
чáйний, adj., Tee-.
чáйник, m. I.*), Teekanne.
чалáпа-ти, v. I. A., (im Kot) waten.
чалмá, f. I., Turban.
чамáр-а, f. I., langer Männer-Rock; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
чáп-ля, f. II., (2. pl. -ель), Fischreiher.
чáплин, adj., Reiher-.
чáри́, pl. m. I., Zaubermittel.
чарівни́й, adj., bezaubernd.
чарівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Zauberer.
чарівни́цтво, n. I., Zauberei.
чарівни́ця, f. II., Zauberin.
чарівни́чий, adj., Zauber-.
чáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Glas; -очка, f. I.*), dim.
чародíй, m. III., Zauberer.
чародíйний, adj., zauberisch.
чародíйство, n. I., Zauberei.
чару-вáти, v. I. A.*), zaubern.
час, m. I., (2. s. -ý), Zeit.
часи́н-а, f. I.; -ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок), Weile.
часни́й, adj., zeitlich.
часови́й, adj., zeitig. [-chen.
час-(о)к, -óч(о)к, m. I.*, Weil-e,
чáсóм, adv., zuweilen.
часóпись, f. V., Zeitung.
часть, f. V., Teil, Bruchstück.
чáстий, adj., häufig, öfter.
части́н-а, f. I., часть; -ка f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
части́нний, adj., teilig, Teil-.
част-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -щý, (при-)-щéний), oft besuchen (kommen).
част-и́ця, f. II.; -ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок), Teilchen; Partikel.
чáстн-ий, adj., partiell; -е, n. = adj., Quotient.
частокíл, m. I, Pfahlzaun.
части-вáти, v. I. A.*), bewirten, traktieren.
чáта, f. I., Vorposten, Wache; pl., Lauer.
чати́нний, adj., Nadel-.
чатови́й, adj., Lauer-.
чату-вáти, v. I. A.*), lauern.
чаýн = чавýн.
чáхлий, adj., schwächlich.
чáхн-ути, v. I. B., (prt. -ув), welken, schwinden, vergehen.
чáш-а, f. IV., Napf, Kelch; -ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.; Hirnschale.
чáшник, m. I.*), Mundschenk.
чá-яти, v. I. A., (prt. -яв), чекáти.
чвал, m. I., Galopp.
чвалóм, adv., im Galopp.
чвалу-вáти, v. I. A.*), galoppieren.
чвáн-ити ся, v. II. A., (imp. -ь ся!), prahlen.
чваньк-ó, m. I.*) Prahler.
чванли́вий, adj., prahlerisch.
чван-ли́вість, f. V., -ьство, n. I, Prahlerei.
чвáра, f. I., Streit, Fehde.
чверть, f. V., Viertel.
чвертíв-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), 1/4 Faß. [Viertel.
чвéрт-ка, f. I.*), (2. pl. -óк).
чвертьрíчний, adj., vierteljährig.
чверту-вáти, v. I. A.*), vierteilen.
чвирíнька-ти, v. I. A., zirpen.
чви-, чві-рін(о)к, m. I.*), Grille.
чвíр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Vierer.
чéбрик, m. I.*), Feldthymian.

чей, conj., vielleicht (doch).
чекáн-йти, v. II. A., prägen.
чекá-ти, v. I. A., warten.
чéлюсть, f. V., Kinnbacke.
чéляд-ь, coll. f. V., -йна, f. I., Dienerschaft, Gesinde.
челядúньский, adj., Gesinde-.
челядник, m. I.*), Gesell.
чемерúця, f. II., Nießwurz.
чéмний, adj., artig, höflich.
чéмнíсть, f. V., Artig-, Höflich-keit.
чемодáн, m. I., Reisetasche.
чемхá-ти, v. I. A., behacken.
чеп(é)ць, m. II., Haube.
чепúга, f. I.*), Pflugsterze.
чеп-йти ся, p. v. II. A.*), sich anhängen, -klammern.
чепíл-ь, m. II., (2. s. -я́), Messerchen.
чепірнáтий, adj., gefranst, gespreizt.
чеп-íти, v. II. A.*), (prt. -ів), hocken.
чеплá-ти, v. I. A., an-greifen; -hängen, -klammern.
чепýр-ити, v. II. A., (imp. чепýр!), putzen, schmücken.
чепýрний, adj., nett, zierlich, stolz.
черв, m. I.; а, f. I.; Wurm, Made.
червá-к, m. I., (2. s. -á), Wurm; -ч(ó)к, m. I.*), dim.
черваковáтий, adj., wurmförmig.
чéрв(е)нь, m. II., Juni.
червúвий, adj., wurmig.
червúві-ти, v. I. A., wurmig werden.
червíнка, f. I.*), Bauchtyphus.
червóний, adj., rot; Dukaten.
червон-йти, v. II. A., röten.
червóнíсть, f. V., Röte.
червонí-ти [ся], v. I. A., sich röten, erröten.
червоно- etc., rot- etc.
червонюх, m. I., (5. u. 7. -у), Gimpel.
червонáвий, adj., rötlich.
червотóчина, f. I., Wurmfraß.
червотóчний, adj., wurmstichig.
червяк, u. dgl. siehe червáк etc.
чéрга, f. I.*), Ordnung, Reihe(-nfolge).
черговúй, adj., Reihen-.
чергу-вáти, v. I. A.*), nach der Reihe tun (ся, sich ablösen).
чердáк, m. I.*), (2. s. -á), Boden, Verdeck.
черевáтий, adj., großbäuchig.
черевáч, m. IV., (2. s. -á), Schmerbauch.
черевú-к, m. I.*), Schuh; -ч(о)к, m. I.*), dim.
черéвний, adj., Bauch-.
чéрево, n. I., Bauch.
чередá, f. I., Herde, Rudel.
черéдний, adj., Herden-.
череду-вáти, v. I. A.*), einreihen; ся, sich nach der Reihe ablösen.
через, präp. 4., durch, über, mittels, während, nach, wegen, zufolge.
черезмíрний, adj., übermäßig.
черéмха, f. I.*), Traubenkirsche.
черéн-ка, n. I.*), (2. pl. -óк), Messerschale.
черен-нúй, adj., зуб, -я́к, m. I.*), (2. s. -á), Backenzahn.
чéреп, m. I., Schädel; Scherbe; Tongefäß.
черепá-ха, f. I.*), Schildkröte; -шка, f. I.*), dim.
черéпє, coll., n. IV., Scherben.
черéпний, adj., Schädel-.
череп(ó)к, -óч(о)к, m. I.*), dim. чéреп.
черéпяний, adj., tönern, Ton-.
чéрес, m. I., breiter Ledergürtel.
черес-лó, n. I., (2. pl. -éл), Pflugeisen.
черес(ó)к, m. I.*), dim. чéрес.
черéш-ня, f. II., (2. pl. -éнь), Kirsche; -енька, f. I.*), dim.

чёрка-ти, v. I. A., streichen, streifen; schlagen. [чёркати.
чёркн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув),
черкот-їти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -їв), rieseln.
черлений = червоний.
черн- siehe auch чорн-.
чернь, f. V., Schwarzes; Pöbel.
чер-(не)ць, m. II., (2. s. -ця), Mönch.
чернецтво, n. I., Mönchstand.
чернечий, adj., Mönchs-.
черниця, f. II., Nonne.
черпак, m. I.*), (2. s. -á), Schöpfgeschirr.
черпа-ти, v. I. A., schöpfen.
черствий, adj., derb, hart; altbacken.
черстві-ти, v. I. A., trocken (hart) werden.
черт-ь, f. V.; -á, f. I., Strich, Linie, Zug; -инка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
чес-áти, v. I. B., (prs. -шу, imp. -ши prt. -áв), kämmen; hecheln; bürsten.
ческий, adj., tschechisch.
чесн-ик, -ок, siehe часник.
чес[т]ний, adj., ehrlich, redlich.
чес[т]ність, f. V., Ehr-, Redlichkeit.
чес[т]ностá, f. I., Rechtschaffenheit; Tugend.
честь, f. V., Ehre, Achtung. Ansehen; Ruhm.
чест-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -щу, vp. -щений), (ver)ehren.
честолюбивий, adj., ehrgeizig.
честолюбивість, f. V., Ehrgeiz.
четвер, m. I., (2. s. -rá etc.), Donnerstag.
четверговий, adj., Donnerstags-.
четверня, f. II., Viergespann.
четвертий, adj., vierter.
четвертина, f. I., Viertel.
четверту-вати, v. I. A.*), vierteilen.
чех, m. I., (5. u. 7. -у), Tscheche, pl. auch Böhmen (Land).
чечуга, f. I.*), Sterlet.
чеш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Tschechin.
чи, conj., ob, oder.
чига-ти, v. I. A., lauern.
чиж, m. IV., -ик, m. I.*), Zeisig.
чий, чия, чиé, pron. (m. u. n. s. 2. чий-ого, 3. -ому, 6. u. 7. чиїм; f. s. 2. чи-єї, 3. u. 7. -їй, 6. -єю; pl. 1. чи-ї, 2. u. 7. -їх, 3. -їм, 6. -їми), wessen.
чиколон(о)к, m. I.*), Gelenk.
чим, pron., 6. s. von що.
чім, pron., 7. s. von що.
чимал-ий, adj., genug groß; -о, nicht wenig, genug.
чимха-ти, v. I. A., rupfen, behacken. [Weise.
чин, m. I., Rang, Würde; Art,
чин-ити, v. II. A., tun, machen; ся, sich ausgeben (verstellen).
чинн-ий, adj, tätig; -о, tätlich
чиновник = урядник.
чинш, m. IV., (2. s. -у), Zins.
чиншівник, m. I.*), (2. s. á), Zinsmann, Mieter.
чиншовий, adj., Zins-.
чипіти = чепіти.
чир, m. I., (2. s. -у), Mehlbrei.
чирак, m. I.*), (2. s. -á), Geschwür.
чироватий, adj., breiig.
чисельний, adj., Zahlen-.
чисельник, m. I.*), Zähler.
численний, adj., zahlreich.
числимий, adj, zählbar.
числ-ити, v. II. A., zählen, rechnen.
числівник, m. I.*), чисельник.
чис-лó, n. I., (2. pl. -ел), Zahl, Anzahl.

чиснóк, m. I.*), (2. s. -ý), Knoblauch.
чи́ст-ий, adj., rein, klar, blank; -éнький, dim.
чисти́лище, n. II., Fegefeuer.
чи́ст-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -*щу*, vp. -*щений*, imp. -ь!), reinigen, säubern.
чи́стість, f. V., Rein-, Klar-heit.
чистотá, f. I., Reinlichkeit.
читáльник, m. I.*), Mitglied der читáльня. [Lesehalle.
читáл-ьня, f. II., (2. pl. -éнь),
чи́тан-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Lesebuch. [f. I.*), (2. pl. -ок), -in.
читáтель, m. II., Leser; -ка,
читà-ти, v. I. A., lesen.
читá-ч, m. IV., (2. s. -á), -тель.
чит-кий, -ний, adj., leserlich.
чи́хавка, f. I.*), Niesen.
чи́ха-ти, v. I. A., niesen.
чів-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schopf.
чільний, adj., Stirn-, Haupt-; vorzüglich.
чімхá-ти, v. I. A., чемхáти.
чіп, m. I., (2. s. чопá), Zapfen; Tölpel.
чіпа-ти, v. I. A., anhängen; angreifen, fassen.
чіпля́-ти, v. I. A., (an-)hängen.
чірка-ти, v. I. A., zirpen, zwitschern.
чіх-ати, -рати, siehe чух-;
чкурн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), davonlaufen.
член, m. I., Glied; Mitglied.
члени́стий, adj., gegliedert.
чміл-ь, m. II., (2. s. -я́), Hummel.
чо = чогó? warum?
чобáн, m. I., (2. s. -á), Hirt.
чóбіт, m. I., Stiefel; -ки́, pl. m. I.; -ці́, pl. m. II., dim.
чоботáр, m. II., (2. s. -я́), швець.
чов-(е)н, m. I., Kahn; -ник, m. I.*), dim.

чогó, pron., 2. s. von що; adv., warum, weswegen.
чогóсь, pron., 2. s. von щось; adv., aus irgend einem Grunde.
чолáн, m. I., (2. s. -á), Radfelge.
чолó, n. I., Stirn; das Vornehmste.
чолові-к, m. I.*), (7. -ці́), Mensch, Mann. [Mannes-.
чолові́чий, adj., Menschen-,
чоловіч-ина, m. = f. I., -ч(о)к, m. I.*), Männlein.
чолóмка-ти, v. I. A., küssen, grüßen. [3. s. von що;
чом чемý, adv., warum; pron.,
чомýсь, pron., 3. s. von щось; adv., aus irgend einem Grunde.
чóпик, m. I.*), dim. чіп.
чопови́й, adj., Zapfen-; m. = adj., Kellermeister.
чóрн-ий, adj., schwarz; -éнький, dim.; -ïський, ganz schwarz.
чорни́л-иця, -ьниця, f. II., Tintenfaß.
чорни́ло, n. I., Tinte.
чорни́тель, m. II., Anschwärzer, Verleumder.
чорн-и́ти, v. II. A., (an-)schwärzen; verleumden.
чорни́ця, f. II., Brombeere.
чорні́-ти, v. I. A., (vp. (з-)-лий), schwarz werden (ся erscheinen).
чорнобр-и́вий, -óвий, adj., mit schwarzen Augenbrauen.
чóрно-, schwarz-, siehe unter біло-, сиво-.
чорнóзем, m. I., (2. s. -у), Humus.
чорнýш-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Schwarzkümmel.
чорня́вий, adj., schwärzlich.
чорня́в-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Brünette.
чор[о]пітá, f. I., Haubenlerche.
чорт, m. I., (1. pl. -и́), Teufel.
чорт-еня́, n. V; -ик, m. I.*), dim. чорт.

чортй-ско, n. I.*), -ще, n. II., aug. чорт.
чортйця, f. II., teuflisches Weib.
чорт-івский, -овий, -ячий, adj., Teufels-, teuflisch.
чортят-ко, n. I.*), (2. pl. -ок), dim. чорт.
чоснйк = чиснок.
чотйр-и, num., vier.
чотирнацят-ь, num., vierzehn; -ий, -ter.
чотиро-бокий, adj., vier-seitig; -гранний, -kantig; -кутний, -eckig.
чотирокутник, m. I.*), Viereck.
чт-йти, v. II. A., (prs. 1. s. ччу), шанувати.
чуб, m. I., Schopf.
чубатий, adj., geschopft.
чубат-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Hauben-Meise, -Henne.
чуб-ити, v. II. A.*), (imp. чуб!), bei den Haaren zausen.
чуб-(о)к, -оч(о)к, m. I.*), dim. чуб.
чува-ти, v. I. A., hören, vernehmen, erfahren; wachen.
чувство, n. I., Gefühl.
чувству-вати, v. I. A.*), чути.
чудак, m. I.*), (2. s. -á), Sonderling.
чудацкий, adj., wunderlich, sonderbar.
чуд-есний, -ний, adj., wunder-bar, -lich, seltsam.
чуд-о, n. I., (pl. auch -есá etc.), Wunder.
чудовий, adj., чудесний.
чудовище, n. II., Wunderding.
чудотворець, m., Wundertäter.
чудотворний, adj., wundertätig.
чуду-вати ся, v. I. A.*), дивувати ся.
чужени-к, m. I.*), (2. s. -à), Fremd-er; -иця, f. II., e.
чужий, adj., fremd.
чужина, f. I., die Fremde.
чужинецкий, adj., fremd(-ländisch).
чужоземний, adj., fremd-, ausländisch.
чуйний, adj., scharfhörig.
чулий, adj., empfindlich.
чулість, f. V., Empfindlichkeit.
чума, f. I., Pest, Seuche.
чуп-(е)р, m. I.; -рина, f. I., Schopf, Haar.
чупурний = чепурний.
чура, m. = f. I., (2. pl. -ів), Page.
чур-іти, v. II. A., (prt. -ів), rinnen, rieseln.
чуркало, n. I., Sprudelquelle.
чуркот-іти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу, prt. -ів), sprudeln, quellen.
чуть, adv., beinahe. kaum.
чуте, n. IV., Gefühl, Empfindung
чу-ти, v. I. A., (vp. (від-)-тий), fühlen, empfinden: ahnen; hören.
чут-йти, v. II. A. (prs. 1. s. -чу vp.), -чений) beleben, (er-)wecken.
чут-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Gerücht. Kunde.
чутлйвий, adj., empfindlich.
чутлйвість, adj., Empfindlichkeit
чутний, adj., hörbar, laut; stinkend.
чуха-ти, v. I. A., reiben, kratzen.
чухрати = чухати.
чхати = чихати.

Ш.

шабас, m. I., (2. s. -у), Sabbat.
шабасовий, adj., Sabbat-.
шабель-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. шабля.
шаблюка, f. I.*). aug. шабля.
шаб-ля, f. II., (2. pl. -ель), Säbel.
шаг, m. I., (7. -у), Heller.
шаж(о)к, m. I.*), dim. шаг.
шай-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Bande.
шал, m. I., (2. s. -у), Raserei.

шаль, m. II., Halstuch.
шалапу́та, m. = f. I., Wirrkopf.
шала́ш = сала́ш.
шальві́я, m. III., Salbei.
шале́ний, adj., rasend, toll.
шалївли́вий, adj., ausgelassen, mutwillig.
шалї́-ти, v. I. A., tollen, wüten, rasen, toben.
ша́ль-ка, f. I*), (2. pl. -о́к), Wagschale.
шан-а́, о́ба, f. I., Achtung.
шано́вний, adj., geehrt.
шантала́в(е)ць, m. II., (5. s. -че), Lump.
шантала́вий, adj., lumpig.
ша́н(е)ць, m. II., Schanze.
шану-ва́ти, v. I. A.*), schonen, achten, ehren.
ша́п-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Mütze.
шапку-ва́ти, v. I. A.*), Mütze abnehmen; schmeicheln.
ша́поч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к); шапчи́на, f. I., dim. ша́пка.
шарава́ри, pl. m. I., breite Hose.
шара́н, m. I., (2. s. -а́), Karpfen.
ша́рвар(о)к, m. I.*), (2. s. -у), Scharwerk.
ша́рий, adj., grau.
ша́р-ити, v. II. A., (imp. шар!), stöbern, suchen.
шарі́-ти, v. I. A., grau werden; dämmern.
шарн-у́ти, p. v. I. B., (prt. -у́в), anreiben; schneiden; wegschnappen.
шарпани́на, f. I., Reißen, Rauferei.
ша́рпа-ти, v. I. A., reißen, zupfen.
ша́рпн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), ша́рпати.
ша́ста-ти, v. I. A., umherwerfen, verschwenden; ся sich herumtummeln, -laufen.
ша́та, f. I., Gewand.
шатани́на, f. I., Getümmel.
шата́-ти ся, sich tummeln.
шаткі́вни́ця, f. II., Krauthobel.
шатку-ва́ти, v. I. A.*), klein schneiden.
шатн-у́ти ся, p. v. I. B., (prt. -у́в), шата́ти ся.
шат-ро́, n. I., (2. pl. -е́р), Zelt.
шатрови́й, adj., Zelt-.
ша́фа, f. I., Schrank.
ша́фар, m. II., Schaffner; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -in.
шафа́р-ня, f. II., (2. pl. -е́нь), Speisekammer.
шафа́рский, adj., Schaffners-.
ша́ф-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. ша́фа.
шафли́к, m. I.*), (2. s. -а́), Schaff.
шафра́н, m. I., (2. s. -у́), Safran.
шафрано́вий, adj., Safran-.
шафу-ва́ти, v. I. A.*), beschaffen; verschwenden.
ша́хи, pl. m. I., Schachspiel.
шахі́вни́ця, f. II., Schachbrett.
шахра́-й, m. III., (2. s. -я́), Schacherer.
шахра́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Schacherin.
шахра́йство, n. I., Schwindel, Betrug.
шахру-ва́ти, v. I. A.*), schachern, betrügen.
шацу-ва́ти, v. I. A.*), цїни́ти.
шва, f. I., (2. pl. швів), Naht.
шваб, m. I., (1. pl. -и́), Küchenschabe.
шва́ґ(е)р, m. I., шу́рин.
шваґрова́, f. = adj., братова́.
шва́ра, f. I., das Tau.
шварц, m. I, (2. s. -у), Schuhwichse.
шва́цкий, adj., Näh-.
шва́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Näherin.
шве́нда-ти ся, v. I. A., herumschweifen.
швець, m. II., (2. шевц-я́. 5. ше́в-че), Schuster.

швидкий, adj., schnell, flink.
швйдкість, f. V., Schnelligkeit.
шевел-йти, v. II. A., rühren, regen.
шевернóгий, adj., säbelbeinig.
шéвский, adj., Schuster-.
шéвчик, m. I.*), dim. швець.
шевчйха, f. I.*), Schustersfrau.
шевчýк, m. I.*), (2 s. á), Schusterjunge.
шéлест, m. I., (2. s. -у), Säuseln, Rascheln.
шелесн-ýти, p. v. I. B., (prt. -ýв), шелестї́ти.
шелест-ї́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -*щ*ý, prt. -ї́в), säuseln, rascheln.
шелóм, m. I., Helm.
шел-юг, -я́г, m. I., (7. -ý), шаг.
шемр, m. I., Gemurmel.
шéмра-ти, v. I. A., murren, murmeln.
шепеля́вий, adj., lispelnd.
шепеля́-ти, v. I. A., lispeln.
шепі́т, m. I., (2. s. -у), Geflüster.
шéпн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), шептáти.
шепо*т*-áти, v. I. B., (prs. -*ч*у, prt. -áв), -ї́ти.
шепо*т*-ї́ти, v. I. B, (prs. -*ч*у, prt. -ї́в), шептáти.
шеп*т*-áти, v. I. B., (prs. -*ч*у, imp. -*ч*й, prt. -áв), flüstern.
шептýн, m. I., (2. s. -á), Flüsterer.
шептýха, f. I.*), Weissagerin.
шéпшйна, f. I., Hundsrose.
шерсть, f. V., Tierhaare.
шерсткйй, adj., rauh.
шерстянйй, adj., aus Tierhaaren.
шéрш(е)нь, m. I., Hornisse.
шестáк, m. I.*), (2. s. -á), Sechser.
шéстеро, sechs.
шéстий, adj., sechster.
шести- etc., sechs- etc.
шéстїн, m. I., Würfel.
шестї́р-ня́, f. II., (2. pl. -éнь), Sechsgespann.
шйба, f. I., Fensterscheibe; Schacht. [her gehen.
шйба-ти ся, v. I. A., hin und
шйбеник, m. I.*), Galgenstrick.
шйбениця, f. II., Galgen.
шйб-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. шйба.
шибкйй, adj., flink, schnell.
шйбн-ути, p. v. I. B., (prt. шиб, -ла), шйбати; plötzlich kommen.
шйворот, m. I., кóвнїр.
шйй-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim. шия; Landenge.
шйло, n. I., Ahle.
шиловáтий, adj., pfriemenförmig.
шйна, f. I., Schiene. [Schenke.
шин-к, -(ó)к, m. I.*), (2. s. -ý),
шйн-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schinken. [wirt.
шинкáр, m. I., (2. s. -я́), Schank-
шинкáр-ити, v. II. A., (imp. шинкáр!), Schankwirt sein.
шинкáр-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Schankwirtin.
шинкáрский, adj., Schank-.
шинк[ар]*у*-вáти, v. I. A.*), шинкáрити.
шип, m. I., фля́шка.
шйпі́т, m. I., (2. s. -у), Zischen, Brausen.
шип-і́ти, v. II. A.*), (prt. -ів), zischen, brausen.
шипо*т*-ї́ти, v. I. B., (prs. -*ч*у, imp -*ч*й, prt. -ї́в), zischen, brausen.
шир, в шир, in die Breite.
ширинá, f. I., Breite.
шири́н-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), хустйна.
ширйтель, m. II., Verbreiter.
шир-йти, v. II. A., aus-, verbreiten.
ширі́нь, f. V., ширинá.

широ́кий, adj., breit, weit.
широ́кість, f. V., ширина́.
широ́ко- etc., breit- etc.
широколи́стий, adj., breitblätterig.
широче́-зний, -нний, adj., sehr breit.
ширша́-ти, v. I. A., breiter werden.
шитво́, n. I., das Genähte.
шите́, n. IV., Nähen.
ши́-ти, v. I. A., (vp. -тий), nähen.
ши́ш-ка, f. I.*), (2 pl. -о́к), Tannenzapfen.
ши́я, f. III., Hals.
ші́сть, num., sechs.
шість**деся́ть**, num., sechzig.
шістьна́цять, num., sechzen.
ші́стка = шу́стка.
шкалу́бина, f. I., Ritze.
шкандиба́-ти, v. I. A., sich schleppen.
шка́п-а, -и́на, f. Mähre.
шкапо́вий, adj., Pferde-.
шкаралу́п-а, f. I., Schale; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
шкаралу́пник, m. I.*), Krustentier.
шкаралу́-ща, f. IV., -па.
шкату́л-а, f. I., Schachtel; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
шква́р-ити, v. II. A., (imp. шква́р!), braten.
шква́р(о)к, m. I.*), Speckgriebe.
шкварч-а́ти, v. II. A.*), (prt. -а́в), quieren.
шкідли́вий, adj., schädlich.
шкідли́вість, f. V., Schädlichkeit.
шкідни́й, adj., шкідливий.
шкідни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Schädling.
шкі́л-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. шко́ла.
шкі́льни́й, adj., Schul-.
шкі́ра, f. I., Haut, Leder.
шкіри́отий, adj., lederartig.
шкі́р-ити, v. II. A., (imp. шкі́р!), fletschen.
шкі́р-ка, -о́чка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. шкі́ра.
шкірни́цтво, n. I., Lohgerberei.
шкі́ряний, adj., ledern, Leder-.
шк-ло, n. I., (2. pl.-ел)-Glas.
шкля́н-ка, f. I*), (2. pl. -о́к), (Trink)glas.
шкляни́й, adj,, gläsern, Glas-.
шкляр, m. II., (2. s. -я́), Glaser.
шко́да, f. I., Schaden.
шко́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь! vp. (у-)-джений), schaden. [sparen.
шкоду-ва́ти, v. I. A.*), schonen,
шко́ла, f. I., (2. pl. шкі́л), Schule.
шко́л-ити, v. II. A., schulen.
школя́р, m. II., (2. s. -я́), Schüler; -ик, m. I.*), dim.
школя́рский, adj., Schüler-, (-mäßig).
шкоро́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, imp. -ь! vp. -жений), rechen, eggen.
шкору́па = шкаралу́па.
шкраб, m. I., (1. pl. -и), Stiefel; Bube. [schaben.
шкра́ба-ти, v. I. A., kratzen,
шкребт-а́ти, v. I. B., (prs. -чу, imp. -чи́, prt. -а́в), kratzen, schaben.
шкребта́ч, m. IV., (2. s. -а́), Kratz-er; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), -e.
шкрі́ба-ти, v. I. A., шкра́бати.
шкрі́бн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), шкра́бати.
шкро́ба-ти, v. I. A., шкра́бати.
шкрум, m. I., (2. s. -у), Geruch (brennender Leinwand etc.).
шкульга́ти, v. I. A., hinken.
шку́ра = шкі́ра.
шкутильга́ти, siehe шкульга́ти.
шли́й-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Hosenträger.
шлия́, f. II., Pferdegeschirr.

шльоха-ти, v. I. A., schluchzen.
шлюб, m. I., (2. s. -у), Gelübde; Trauung. [Trau-.
шлюбний, adj., angelobt, Ehe-,
шлюбу вати, v. I. A.*), geloben.
шлюсар, m. II., Schlosser; -ка, f. I.*), (2. pl. ок), -in.
шлюсарский, adj, Schlosser-
шлюсарство, n. I., Schlosserei.
шлюфу-вати, v. I. A. *). schleifen.
шлях, m. I., (2., 5. u. 7. s. -у), Straße, Weg Spur.
шляхотний, adj., edel.
шляхотні́сть, f. V., Adel.
шляхоцкий, adj., adelig.
шляхоцтво, n. I., Adelstand.
шляхта, f. I., coll., Adel.
шляхтич, m. IV., (1. pl. -і), Edelmann. [Edelfrau
шляхтян-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
шляш(о)к, m. I.*), dim. шлях.
шмага-ти, v. I. A., peitschen.
шмарка-ти, v. I. A., rotzen.
шмаркатий, adj., rotzig.
шмаркач, m. IV., (2. s. -а), Rotz-bube; -ка, f. I.*) (2. pl. -ок), -mädel.
шмат, m. I., Stück, Fleck.
шмата, f. I., Lappen.
шмате, n. IV., coll., Stücke; Wäsche. [dim. шмата.
шмат-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок),
шмат(о)к, m. I.*), dim. шмат.
шмату-вати, v. I. A.*), zerstückeln.
шмигну-ти, p. v. I. B., (prt. -ув), entwischen.
шмир, m. I., (2. s. -у), Geräusch.
шнур, m. I., Schnur.
шнурів-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Schnürleib.
шнурковий, adj., Schnur-.
шнур-(о)к, -оч(о)к, m. I.*), dim. шнур.
шнуру-вати, v. I. A.*), schnüren.

шо = що.
шовк, m. I.*). (2. s. -у), Seide.
шовковий, adj., seiden.
шовковина, f. I., Seidenstoff.
шоп-а, f. I., Schuppen; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
шора, f. I., Pferdegeschirr.
шпада, f. I., Degen.
шпак, m. I.*), Star; -ч(о)к, m. I.*), dim.
шпара, f. I., Spalte.
шпаркий, adj., flink, schnell.
шпару-вати, v. I. A.*), sparen.
шпет-ити, v. II. A., (prs. 1. s. чу, vp. -чений), entstellen.
шпига-ти, v. I. A., stechen.
шпиль, m. I., Spitze, Gipfel.
шпил-ити, v. II. A., stechen, bohren, stecken.
шпиль-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Stecknadel.
шпильн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), шпилити.
шпилястий, adj., spitz.
шпира-ти, v. I A., grübeln, nachspüren.
шпитал-ь, m. II., (2. s. -ю), Spital.
шпитальний, adj., Spital-.
шпихл-ер, -ір, m. II., (2. s. -я), Speicher. [Spitze(s).
шпич-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
шпігу-вати, v. I. A.*), spionieren.
шпігун, m. I., (2. s. -а)· Spion.
шпігуньский, adj., Spions-.
шпігуньство, n. I., Spionage.
шпік, m. I.*), (2. s. -у), Mark.
шпіку-вати, v. I. A.*), spicken.
шпічастий, adj., spitzig.
шпорта-ти, v. I. A., wühlen; grübeln. [straucheln.
шпота-ти, v. I. A., stolpern,
шпур-ити, p. v. II. A., (imp. шпур!), шпуряти.
шпурн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), шпуряти.

шпуря́-ти, v. I. A., werfen, schmeißen, schleudern.
шріт, m. I., (2. s. шроту), Schrot.
шру́ба, f. I., Schraube.
шрубови́й, adj., Schrauben-.
шрубу-ва́ти, v. I. A.*), schrauben.
шта́ба, f. I., Stange
штан-и́, pl. m. I, Hose; -ні́, m. II., dim.
штигу́лька-ти, v. I. A., hinken.
шти́ри = чоти́ри.
што́вха-ти, v. I. A., stoßen.
што́вхн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), што́вхати.
што́рцом, adv., aufrecht.
шкрика́-ти, v. I. A., springen.
штри́кн-ути, p. v. I. B., (prt. штрик, -ла), штрика́ти.
штрих, m. I., (2. u. 7. -у), Strich.
штриху-ва́ти, v. I. A.*), schraffieren. [Schulbub.
штуба́к, m. I.*), (2. s. -а́),
шту́ка, f. I.*), Stück; Kunst.
штука́р, m. II., (2. s. я́), Künstler.
штуку-ва́ти, v. I. A.*), stücken.
шту́рка-ти, v. I. A., stoßen.
штурпа́к, m. I.*), (2. s. -а́), Trottel.
шту́[р]-хати, siehe -кати.
шту́чний, adj., künstlich, kunstvoll.
шту́чність, f. V., Kunst.
шу́ба, f. V., фу́тро.
шубра́вий, adj., lumpig.
шу́вар, m. I., (2. s. -у), Binsen.
шуваро́вий, adj., Binsen-.
шука́-ти, v. I. A., suchen.
шу́ль(о)к, m. I.*), (Mais-) Kolben.
шуля́к, m. I.*), (2. s. -а́), Habicht.
шуля́-ти, v. I. A., stechen, stoßen.
шум, m. I., (2. s. -у). Schaum; Geräusch.
шу́ма́, f. I., Schaum.
шумели́нє, n. IV., coll., Maiskolbenscheiden.
шум-і́ти, v. II. A., (prt. -ів), schäumen, rauschen, sausen, brausen [Volkslied.
шу́м-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
шумни́й, adj., rauschend; lustig; stolz.
шумови́нє, n. IV., Abschaum.
шуму-ва́ти, v. I. A.*), (ab-)schäumen.
шу́ра, f. I., (Wagen-)Schuppen.
шу́рин, m. I., Schwager.
шуру-ва́ти, v. I. A.*), reiben, scheuern, putzen.
шусть!, int., husch!
шу́ст-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Sechser.
шу́т(е)р, m. I., (2. s. -у). Schoter.
шуг-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́), жартува́ти.
шу́т-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Scherz, Spaß; бе́чка.
шутко́вий, adj., Palm-.
шутку-ва́ти, v. I. A.* шути́ти.
шутли́вий, adj., spaßhaft, witzig.
шутру-ва́ти, v. I. A.*), schotern.
шутя́к, m. I.*), (2. s. -а́). Spaßmacher.
шу́шереб(о)к, m. I.*), Morchel.

Щ.

щавни́к, m. I.*), (2. s. -а́), Ampfer.
щад-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. -жу́, vp. -же́ний), sparen, schonen.
ща́д(о)к, m. I.*), Nachkomme.
щасли́в-(е)ць, m. II., (5. s. -че!), Glückskind.
щасли́вий, adj., glücklich.
щасли́в-ити, v. II. A.*), beglücken, glücklich machen.
щасли́вість, f. V., Glückseligkeit.
ща́стє, n. IV., Glück.

щаст-ити, v. II. A., (prs. 1. -щу́), Glück geben, segnen, ся, impers., es glückt.
щастячко, n. I.*), dim. щасте.
ще, adv., noch.
щеб(е)ль, m. II., Sprosse, Stufe.
щебет, m. I., (2. s. -у), Gezwitscher.
щебет-ати, v. I. B., (prs. -чу, imp. -ч!, prt. -ав), zwitschern, singen.
щебетливий, adj., zwitschernd.
щебету́н, m. I., (2. s. -а́), Schwätzer.
щебетю-ха, f. I.*), Schwätzerin, Sängerin; -шка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim.
щедрий, adj., freigebig; reichlich.
щедрів-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), ein Weihnachtslied.
щедрість, f. V., Freigebigkeit.
щедру-вати, v. I. A.*), Weihnachtslieder singen.
щеза́-ти, v. I. A., ver-, entschwinden.
щезн-ути, p. v. I. B., (prt. щез, -ла), щеза́ти.
щелина, f. I., Ritze, Spalte; -ка, f. I.*), (2. pl. -ок), dim. [zittern.
щем-іти, v. II. A.*), (prt. -ів),
щен-юк, m. I.*), (2. s. -а́); -я́, n. V., junger Hund.
щеп, m. I., (2. s. -у), (Volks-)Stamm.
щепа, f. I., Propfreis.
щепа́р, m. II., (2. s. -я́), Impfarzt.
щеп-ити, v. II. A.*), propfen; impfen.
щерб, m. I., (2. s. -у), Scharte; -(о́)к, m. I.*), dim.
щерба́к, m. I.*), stumpfes Messer.
щерба́тий, adj., schartig.
щетенистий, adj., borstig.
щетин-а, f. I., Borste; -ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
щиба́-ти, v. I. A., abschlagen.
щиглик, m. I.*), Stieglitz.
щиг-(о)ль, m. II., -лик.
щикавка, f. I.*), гикавка.
щика-ти, v. I. A., гикати.
щикн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув). гикну
щим-ка, f. I.*), (2. pl.-о́к), Klemme.
щипав-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Ohrwurm. [kneipen.
щипа́-ти, v. I. A., zwicken,
щипн-ути, p. v. I. B., (prt. -ув), щипа́ти. [Spleiße.
щип-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к),
щип-ці, pl. m. II., Zange; -чики, pl. m. I., dim.
щирий, adj., rein, lauter, echt, wahr, aufrichtig.
щирість, f. V., Aufrichtigkeit.
щит, m. I., Giebel; Schild.
щита́-ти, v. I. A., zählen, rechnen.
щит-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -чу́, vp. -чений), schützen.
щитовий, adj., Schild-.
щит(о)к, m. I.*), dim. щит.
щіл-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Pore, Spalte.
щілкова́тий, adj., porös.
щільний, adj., (luft)dicht.
щінка́-ти, v. I. A. schließen, zuknöpfen.
щіп-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Spleiße, Spann.
щітина = щетина.
щіт-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), Bürste.
щітка́р, m. II., (2. s. -я́), Bürstenmacher. [щітка.
щіточ-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim.
що, pron. (2. s. ч-ого́ etc. wie adj.), was, welcher: що дня alle Tage: що то за, was für ein.
що, conj., daß.
щоб, -и, conj., daß, damit.

що-будь, -нéбу́дь, pron., was immer.
щóгла, f. I., Mastbaum.
щоглúстий, adj., mit hohen (vielen) Mastbäumen.
щодéнний, adj.. alltäglich.
щóка, f. I.*), Wange, Gesicht; Kiefer.
щомíсячний, adj , allmonatlich.
щорíчний, adj., alljährlich.
щось, pron. was, etwas, ein wenig.
щу́ка, f. I.*), щупáк.
щупáк, m. I.*), (2. s. -á), Hecht.
щупáльце, n. III., Tastkörperchen.
щу́па-ти, v. I. A., betasten.
щу́плий, adj., schmächtig, klein.
щур, m. I.. (2. s. -á), Ratte
щу́чин, adj., Hecht-.

Ю.

ювилéй, m. III., Jubiläum.
ювилéйний, adj., Jubel-.
ю́д-ити, v. II. A., (prs. 1. s. -жу, vp. -жений imp. -ь!), hetzen.
юнáк, m. I.*), (2. s. -á) Jüngling; Held. [mütig.
юнáцкий, adj., jugendlich, helden
ю́п-ка, f. I.*), (2. pl. -òк), Joppe.
юрбá, f. I., Menge.
ю́ха, f. I.*), Jauche.
юхт, m. I., (2. s. -у), Juchten.
юхтóвий, adj., juchten.
ю́ш-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Brühe.

Я.

я, pron., (2. u. 4. менé, 3. u. 7. менí, 6. мнóю), ich.
я́блін-ка, f. I.*), (2. pl. -óк), Apfelbaum.
я́бл-око, -уко, n. I.*), Apfel.
я́бл-оня, -уня, f. II., я́блінка.
я́блочний, adj., Apfel-,
я́блочник, m. I.*), Apfelmost.
яв, m. I.; -а, f. I., Wachen; Wirklichkeit.
яв-йти ся, p. v. II. A.*), -ляти ся.
я́вір, m. I., Waldahorn.
явля́-ти ся, v. I. A., sich zeigen, erscheinen. [deutlich.
я́вний, adj . offenbar, öffentlich,
я́вність, f. V., Offenbarkeit.
я́вор(е)ць, m. II., dim. я́вір.
яворóвий, adj., Ahorn .
ягíдка. f. I.*). (2. pl. -óк), dim. я́года. [beerenort.
ягіднúк, m. I.*). (2. s. -á), Erd-
ягнú-ця, f. II., junges Schaf; -чка, f. I.*), (2. pl. -óк), dim.
ягня́, n. V., Lamm; -тко, n. I.*), (2. pl. -ток), dim.
ягня́тина, f. I., Lammfleisch.
я́года, f. I., Erdbeere.
яд, m. I., (2. s. -у), отру́та.
яд-éрний, -рéнний, adj., kernig, kräftig.
ядéрність, f V., Kernigkeit.
я-довúтий, adj., ї-.
яд-рó, n. I., (2. pl. -éр), Kern; Gehalt. [яйцé.
я́єч-ко, n. I.*), (2. pl. -óк), dim.
яé-чник, -шник, m. I.*), Kaiserling.
яé-чниця, -шниця, f. II., Eierspeise.
я́звá, f. I., Pest. [Sprache.
язú-к, m. I., (7. -цї), Zunge;
язикáтий, adj., großzüngig.
язиковáтий, adj., zungenförmig.
язикóвий, adj., Zungen-; Sprach-.
язúчний, adj., heidnisch.
язúчни-к, m. I.*), Heid-e; -ця, f. II., -in.
язúч(о)к, m. I.*), dim. язúк.
я́йка-ти ся, v. I. A., wehklagen.
я-йцé, n. III., (2. pl. -éць), Ei.
яйцевáтий, adj., eiförmig.
як, conj., sobald, wenn, sowie, seit; adv., wie, als.

якби, conj., wenn; adv., als wie (ob).
як-ий, -á, -é, pron. = adj., was für ein, welcher.
який-бу́дь, -небу́дь, pron., welch immer. [ein gewisser
яки́йсь, pron., irgend ein (welcher),
я́кір, m. I., Anker.
я́кірний, adj., Anker-.
я́кість, f. V., Beschaffenheit.
яко, adv., wie, als, gleich; я́ко та́ко wie immer.
яко́сь, adv., irgendwie; einst, einmal.
я́лий, adj., schon; gut.
яли́на́, f. I., Tannenholz.
ялино́вий, adj., Tannen-.
яли́ця, f. II., Tanne.
яли́ч-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. яли́ця. [vieh
ялівни́к, m. I.*), (2. s. -á), Jung-
ялівце́вий, adj., Wachholder-.
ялов(е́)ць, m. II., Wachholder.
яло́ ся, es ziemt (schickt sich).
я́ловий, adj., unfruchtbar.
яловичина, f. I., Kalbfleisch.
ям-а, f. I., (1. pl. -и), Höhle, Grube, Grab.
ями́стий, adj., höhlig.
я́м-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -о́к), dim. я́ма.
я́мник, m. I.*), Dachshund.
янта́р, m. II., (2. s. -я́), Bernstein.
янта́рний, adj., Bernstein-.
яр, m. I., (2. s. -á), Schlucht, Graben.
яр, f. V., Lenz; весна́.
яр(е́)м, m. I.; ярмо́.
я́рий, adj., Sommer-.
яри́на́, f. I, Gemüse; Sommerfrucht.
яри́нний, adj., Gemüse-.
яр-и́ти, v. II. A., reizen.
я́рість, f. V., Wut. [Schaf.
я́р-ка, f. I.*), (2. pl. -о́к), junges
ярки́й, adj., feurig, hitzig; lebhaft; grell.
я́ркість, f. V., Stärke.
я́рма-л(о)к, -н(о)к, -р(о)к, m. I.*); (2. s. у), Jahrmarkt.
ярмарко́вий, adj., Jahrmarkts-.
ярмарку-ва́ти, v. I. A.*), Markt machen.
ярмар-о́чний, adj., -ко́вий.
яр-мо́, n. I., (2. pl. -е́м), Joch.
ярова́тий, adj., schluchtig.
яр(о)к, m. I.*), dim. яр.
я́рос-ливий, -ний, adj., jähzornig.
я́росливість, f. V., Grimm.
яру́га, f. I.*), яр.
ярча́, n. V., ягня́.
ярчу́к, m. I.*), (2. s. -á), junger Widder.
я́сен-ь, m. II., Esche; -(е́)ць, m. II., dim.
ясене́вий, adj., Eschen-.
я́сир, m. I., Gefangenschaft.
ясирник, m. I.*), Gefangener.
яс-и́ти, v. II. A., (prs. 1. s. яшу́), verkünden.
яскра́вий, adj., grell; blendend.
яскра́вість, f. V., Grellheit.
яскр-и́ти, v. II. A., funkeln. schimmern. [Krippe.
я́с-ла́, pl. n. I., (2. pl. -е́л-),
ясне́нький, adj., я́сний.
я́сний, adj., hell, glänzend, klar, deutlich. [schimmern.
ясн-и́ти, v. II. A, hell leuchten,
я́сність, f. V., Helligkeit, Klarheit; Durchlaucht.
ясні́-ти, v. I. A., leuchten, glänzen; hell werden.
ясно-, hell-. [Sternchen.
я́соч-ка, f. I.*), (2. pl. -ок),
я́спіда, f. I., Schlange.
я́стр-іб, -уб, m. I., Hühnergeier.
я́струб-иця, f. II., Habichtsweibchen; -еня́, n. V., Junges.

ясу-вати, v. I. A.*), sagen, erklären, andeuten.
яти, v. I. B., (prs. йму, imp. йми, prt. яв), beginnen, anheben; ся unternehmen.
ят-ка, -очка, f. I.*), (2. pl. -ок) Fleischbank.
ятристий, adj. eiterig.
ятр-ити, v. II. A., reizen; eitern machen; ся eitern.
ячм-інь, m. II., (2. s. -еню), Gerste.
ячмінйско, n. I*), Gerstenfeld.
ячмінний, adj., Gersten-.
ящик, m. I.*), Büchse, Schachtel.
ящір-ка, f. I.*), (2. pl. -ок), Eidechse.
ящірчин, adj., Eidechsen-.
ящур, m. I., Salamander.